

ДЕБОРА ГАРКАЕСС

СПОВІДЬ
ВІДЬОМ

The book cover features a dark, almost black background with intricate, flowing patterns of purple and magenta light. These patterns resemble smoke or ethereal energy, swirling and twisting across the frame. The overall aesthetic is mysterious and dramatic.

ДЕБОРА ГАРКАЕСС

СПОВІДЬ
ВІДЬОМ

Дебора Гаркнесс Сповідь відьом

Дивовижні стосунки магії та науки

Спершу існувала магія, з якої постала наука. І якою б далекою не видавалась сучасна наука від знань середньовічних алхіміків, магів та окультистів, їй так і не вдалося звільнитись від них остаточно. Як християнству не вдалося позбутись остаточно язичництва попри дуже активні дії інквізиції та полювання на відьом підбурюваного Церквою натовпу. Неможливо знищити те, що пов'язує людину з природою. А магія і є якраз одним із методів пізнання природи, причому дуже ефективним.

Сучасна людина затиснута в лещата обов'язків, охоплена почуттям непевності й навіть страху перед майбутнім. Вона змушена повсякчас демонструвати протилежне — спокій, гарний настрій, оптимізм. Рано чи пізно їй доведеться платити за нехтування власною природою. Як героїні роману, що ви тримаєте у руках, Діані Бішоп, нащадку сумнозвісних Салемських відьом. Процес над жінками, звинуваченими в чаклунстві, був єдиним і найгучнішим у Новій Англії. 1692 року в містечку Салем відбувся суд над чоловіками та жінками, серед яких були Бриджет Бішоп, Сара Гуд та інші. Більшість з них повісили. Повністю звинувачення із жертв полювання на відьом зняли лише у 1957 році й навіть установили їм пам'ятник.

Американка Діана Бішоп вивчає історію алхімії й приїжджає до Кембриджа в пошуках старовинних манускриптів. Десь протягом половини роману вона опирається своєму призначенню. Хоча якщо ти вроджена відьма, тобі доведеться рано чи пізно проявити себе. Діана хотіла би бути як усі, але не може, бо її наукові здобутки приваблюють не так людей, як відьом, демонів та вампірів. Вони злітаються до затишного залу кембриджської бібліотеки й стежать за кожним її порухом. Утім, про це ви невдовзі дізнаєтесь, гортаючи сторінки цієї дуже красивої й романтичної книги.

У романі американської письменниці практично відсутні люди як персонажі. Вони навіть не здогадуються, що поруч живуть безсмертні професори-вампири і аспіранти-демони, які студіюють генетику, хімію, мікробіологію, науки, що постали з псевдонауки алхімії. У Дебори Гаркнесс вони не налаштовані вороже щодо людей, не прагнуть

заволодіти світом, бо він і так їм належить. Вони беруть з нього все, що їм потрібно: гроші, знання, часом кров. Одне слово, шляхетні істоти зі своєю корпоративною етикою. І власне сюжет роману, що в оригіналі має назву *A Discovery of Witches*, побудований на драматичній колізії корпоративних стосунків. Діана Бішоп закохується у вампіра Метью Клермона, що з точки зору відьомських та вампірських кланів є цілковитим мезальянсом. Мені здається, пані Гаркнесс якраз і мала на меті відтворити алхімію кохання, й історія написання цієї книги паралельно відтворює усі ці складні алхімічні перетворення.

Автобіографічні моменти у вигаданому сюжеті створюють ілюзію достовірності. Навіть зачарована книга, довкола якої закручується інтрига, в реальності має ту саму назву — Ashmole 782.

Дебора Гаркнесс викладає в Південнокаліфорнійському університеті історію і видала кілька книг з історії науки, остання *The Jewel House: Elizabethan, London and the Scientific Revolution*. Стосунки науки і магії — основна тема її досліджень. А в романі «Сповідь відьом» ці стосунки постають в іншому світлі: наука в романі стає на службу магії. Наприклад, біохімічні дослідження безсмертного вампіра Метью мають на меті виправдати його стосунки зі смертною Діаною. Що ж, кохання — це також магія, хто б наважився сперечатись... Розкішні описи побуту відьом та вампірів, добірні історичні деталі, вміння зберігати психологічну напругу роблять перший роман письменниці напрочуд естетичним. Естетичні навіть сцени насильства, виправданого самою природою вампіризму.

Український читач, вперше зустрівшись з творчістю американської письменниці, знайде в романі й інші приваби: багатий світ уяви, тонкий гумор, добре виписані характери персонажів... Гадаю, він сподобається передусім жінкам, бо всі ми в душі трохи відьми, завжди готові віддатися стихії пристрасті.

Галина Пагутяк

Сповідь відьом

*Він починається з відсутності й бажання.
Він починається з крові та страху.
Він починається з відкриття,
Яке зробили відьми.*

Розділ 1

Книга у шкіряній палітурці була непоказна. На погляд пересічного історика, вона нічим не відрізнялася від інших рукописів Бодліанської бібліотеки Оксфордського університету — старих та потертих. Але я, коли взяла її в руки, відразу ж збагнула, що є в цій книзі щось химерне.

Тієї надвечірньої вересневої години в читальному залі герцога Гамфрі було відлюдно, і замовлення на літературу виконувалися швидко, бо літній наплив візитерів-науковців уже вщух, а лихоманка осіннього семестру ще не почалася. Та я насправду здивувалася, коли біля столика видавання мене зупинив Шон.

— Докторе Бішоп, ваші рукописи вже прибули, — сказав він тихо, змовницьки. На грудях на його в'язаному ромбиками светрі виднілися іржаво-жовті смуги від старих шкіряних палітурок. Він сором'язливо і квапливо їх струсив, і йому на лоба впало пасмо жовтуватого волосся.

— Дякую, — відповіла я і приязно всміхнулася. Річ у тім, що я нахабно нехтувала правила, котрі обмежували кількість книжок, які науковцеві належало замовляти впродовж одного дня. І Шон, із яким я на старших курсах випила не одну чарчину в барі напроти бібліотеки, уже з тиждень, не ремствуєючи, виконував усі мої замовлення.

— І припини звати мене «доктор Бішоп». Бо мені здається, що ти звертаєшся до когось іншого.

Він вишкірився у відповідь і бухнув на подряпаний, заяложений стіл стос замовлених мною рукописів — усі з чудовими зразками алхімічних ілюстрацій із Бодліанської збірки; кожен — у захисному сірому картонному футлярі.

— О, мало не забув! Там іще один, — похватився Шон і зник у клітці ліфта. Невдовзі він повернувся з великим товстим рукописом у палітурці з плямистої телячої шкіри. Поклавши фоліант зверху на стос, він нахилився й уважно придивився до нього. У тьмяному світлі бронзової читальної лампи, прикріпленої до полиці, блиснули тонкі золочені дужки Шонових окулярів.

— Цю книгу вже давно ніхто не замовляв. Коли ти повернеш її, треба буде зробити примітку, щоб для неї зробили картонний футляр.

— Може, мені нагадати?

— Не треба. Я вже зробив позначку отут, — Шон постукав себе пучками по голові.

— Напевне, твій розум краще організований, ніж мій, — зазначила я, широко всміхнувшись.

Шон сором'язливо зиркнув на мене і смикнув вузенький аркуш замовлень, але той лишився стирчати між палітуркою та першими сторінками.

— Не хоче вилазити, — прокоментував Шон.

Порушуючи вже звичну тишу в бібліотеці, у моїх вухах раптом зазвучала приглушена розмова.

— Ти чув? — озирнулася я, спантеличена химерними голосами.

— Що чув? — спитав Шон, відриваючи погляд від рукопису.

Мені в око впали рештки позолоти, що виблискували на краях. Та ці тьмяні золотаві поблиски не пояснювали природи того райдужного мерехтіння, що струменіло від сторінок. Я закліпала очима.

— Та так, нічого. То мені здалося. — Із цими словами я підхопила рукопис, і від доторку до палітурки в мою шкіру наче вп'ялися тисячі дрібних голочок. Шон і досі тримав пальцями аркуш замовлень, і тепер ця вузенька смужка паперу легко вислизнула з лещат палітурки. Я притиснула книги підборіддям — і на мене накопало моторошне відчуття, у якому потонули знайомий бібліотечний запах заструганих олівців та мастики для підлоги.

— Діано, з тобою все гаразд? — стурбовано перепитав Шон.

— Та все нормально. Просто трохи втомилася, — відказала я, відводячи носа подалі від книг, і швидко рушила крізь старовинну, збудовану ще в п'ятнадцятому столітті частину бібліотеки, повз читальні столи елизаветинської доби з їхніми подряпанними поверхнями. Готичні вікна, між якими розташовувалися ці столи, спрямовували увагу читача догори, на кесонні стелі. Там впадали в око елементи трьох корон університетського герба, написані яскравою фарбою та позолотою, та зображена на ньому розгорнута книга з девізом «Бог — моя просвіта», що постійно нагадував про себе згори.

Тієї п'ятниці моїм єдиним компаньйоном у бібліотеці була американський науковець — Джиліан Чемберлен. Вона викладала класичні мови в коледжі Брін-Мора і більшість свого часу в бібліотеці проводила, переглядаючи папіруси у скляних футлярах. Аби не

потрапляти їй на очі, я швидко рушила повз неї, але скрипуча підлога видала мене.

Моя шкіра засвербіла — як завжди, коли одна відьма відчуває на собі погляд іншої відьми.

— Діано? — гукнула вона з півмороку. Я зітхнула від прикрості й зупинилася.

— Привіт, Джиліан. — Раптом мене охопила незбагненна тривога за мій стос манускриптів, тож я вирішила триматися від відьми якомога далі й стала так, щоб вона не бачила моєї ноші.

— Що ти робитимеш на Мабон? — Джиліан не проминала нагоди зупинитися біля мого столика і запропонувати — поки я не поїхала з Оксфорда — скористатися нагодою і зустрітися зі своїми «сестрами». До чаклунського свята на день осіннього рівнодення лишалося кілька днів, і вона дедалі настирливіше робила спроби затягнути мене на оксфордський шабаш відьом.

— Працюватиму, — швидко відказала я.

— Ти ж знаєш, тут є кілька гарненьких відьмочок, — нагадала Джиліан із удаваним невдоволенням. — От взяла б і зустрілася з нами в понеділок.

— Гарзд, я подумаю, — відповіла я, рушаючи до Сельден-Енд — просторої прибудови сімнадцятого сторіччя, розташованої перпендикулярно читальні герцога Гамфрі. — Але я саме готую виступ на конференції, тому не надто розраховуй на мій прихід.

Тітка Сара завжди застерігала мене: відьма не може брехати відьми, але застереження не зупинило.

Джиліан мугикнула з розумінням і провела мене поглядом.

Повернувшись на своє звичне місце навпроти аркових вікон зі свинцевою облямівкою, я стрималася, аби не гепнути важким стосом книг об стіл, бо мала зважати на поважний вік манускриптів.

Книга, яка, здавалося, неохоче відпустила свій аркуш замовлень, лежала згори. На її корінці мерехтів тиснений позолотою гербовий щит Еліаса Ешмола, знаного колекціонера та алхіміка сімнадцятого сторіччя. Його книги та папери потрапили до Бодліанської бібліотеки з музею Ешмола ще в дев'ятнадцятому сторіччі. Серед них був і цей манускрипт за номером 782. Я обережно торкнулася коричневої шкіри палітурки.

І відразу ж відчула легкий удар. Швидко відсмикнула руку, але недостатньо швидко — кольки побігли по пальцях, по руках пішла гусяча шкіра, а м'язи на плечах, шиї та спині напружилися. Кольки швидко минули, залишивши по собі відчуття нездійсненого бажання. Вражена власною реакцією, я позадкувала від стола.

Та навіть із безпечної відстані манускрипт ніби кидав мені виклик, погрожував зруйнувати стіни, якими я відгородила кар'єру науковця від успадкованих обов'язків останньої відьми з роду Бішопів. Зі здобутим тяжкою працею докторським ступенем та штатною посадою з перспективою кар'єрного росту, я витворила собі життя, що трималося на здоровому глузді та наукових здібностях, а не на ірраціональних передчуттях та заклинаннях, і відмовилася від родинної спадщини. В Оксфорді я планувала завершити один дослідницький проект і опублікувати, представити колегам свої висновки, обґрунтовані численними аналітичними викладками та виносками. Тут не було місця припущенням та здогадкам, здобутим завдяки відьмацькому «шостому» чуттю.

Та мимоволі я замовила потрібний для мого дослідження алхімічний манускрипт. І тепер виявилось, що він має надприродну силу, яку неможливо ігнорувати. Мені кортіло розгорнути його й поглянути, що ж там всередині. Але імпульс, сильніший за бажання розгорнути книгу, стримав мене, і я подумки спитала себе: яка природа моєї цікавості? Інтелектуальна, пов'язана з моєю науковою діяльністю, чи вона має стосунок до відьмацької спадщини моєї родини?

Я увібрала в легені повітря, просякнуте звичними бібліотечними пахощами, і заплющила очі, аби прояснити свої думки. Бодліанська бібліотека завжди була для мене притулком, місцем, аж ніяк не пов'язаним із родинним спадком Бішопів. Я схрестила на грудях руки, намагаючись подолати тремтіння, і витріщилася в дедалі густіших сутінках на екземпляр № 782, розмірковуючи, що ж робити.

У цій ситуації моя мати інтуїтивно знайшла б відповідь. Бішопи переважно були талановитими відьмами, але моя мати, Ребекка, була особливою. Усі так казали. Її надприродні здібності виявилися рано, і вже у старших класах вона перевершувала в чаклунстві навіть досвідченіших відьом місцевого клану завдяки своєму інтуїтивному розумінню заклинань, вражаючій проникливості та моторошній здатності бачити сутність людей і подій. Молодша сестра моєї матері,

тітка Сара, теж була вправною відьмою, але її здібності мали традиційний характер: вона вправно готувала зілля і добре володіла чималою кількістю відьмацьких чар та заклинань.

Мої колеги-історики про мою родину не знали нічого, але кожен мешканець Медісона, глухого містечка в північній частині штату Нью-Йорк, де я разом із Сарою жила з семи років, знав про Бішопів усе. Мої нащадки перебралися до Медісона з Массачусетсу після Війни за незалежність. На той час минуло близько ста років відтоді, як Бріджет Бішоп стратили у Салемі. Але чутки та плітки йшли за Бішопами вслід. Накивавши п'ятами з Массачусетсу й оселившись в Медісоні, вони доклали чимало зусиль, щоб довести місцевим мешканцям користь від сусідства з відьмаками: лікували хворих та прогнозували погоду. З часом родина спромоглася закріпитися в громаді, щоби протистояти неминучим спалахам людських забобонів та страхів.

Але моя мати цікавилась навколишнім світом, і ця цікавість вивела її поза безпечні межі Медісона. Спочатку вона подалася до Гарварда, де познайомилася з молодим чаклуном на ім'я Стівен Проктор. Він теж був нащадком древнього роду чаклунів і жадав пізнати життя за межами Нової Англії, де віддавна жили — і мали чималий вплив — його родичі. Ребекка Бішоп та Стівен Проктор були чарівною парою: суто американська відвертість та прямодушність моєї матері урівноважували старомодні манери мого батька. Вони вивчилися на антропологів і, занурившись в іноземні культури та вірування, поєднували свою інтелектуальну пристрасність із глибокою відданістю одне одному. Забезпечивши собі штатні посади у місцевих вишах (мати у своїй *alma mater*, а батько — в коледжі Веслі), вони часто подорожували за кордон, а згодом домівкою їхньої новоствореної родини став Кембридж.

Я маю мало спогадів про своє дитинство, але кожен із них — яскравий та навдивовижу чіткий. І в кожному є батьки: м'який дотик вельвету на ліктях татка, аромат конвалій у парфумах матері, дзенькіт келихів п'ятничними вечорами, коли батьки, вклавши мене спати, сідали вечеряти при свічках. Я пам'ятаю казки, що їх розповідала мені мати на ніч, пам'ятаю стукіт батькової валізки, коли він ставив її на підлогу біля парадних дверей. Це звичайні дитячі спогади, які є в кожної людини.

Але не так було з іншими спогадами про моїх батьків. Пам'ятаю, що мати ніколи не прала білизну, але мій одяг завжди був чистий та акуратно складений. Якщо я забувала написати вчителю прохання на дозвіл відвідати зоопарк, то вузька смужечка паперу сама з'являлася на його столі. А батьківський кабінет зранку був бездоганно чистим, хоча увечері, коли я заходила туди цюмкнути татка і сказати «добраніч», мені здавалося, що там стався вибух, і речі безладно розлетілися навсідч. Якось у дитсадку я спитала матір моєї подруги Аманди — навіщо завдавати собі клопоту миттям посуду, якщо можна скласти його у раковину, клацнути пальцями і прошепотіти кілька слів. Місіс Шмідт розсмішило моє дивне уявлення про хатню роботу, але я таки розгледіла в її очах спантеличення.

Увечері батьки пояснили мені, що я маю бути обережною і зважати — *що* я кажу про магію і *кому*. Мати пояснила, що звичайні люди переважають нас чисельністю, наші здібності лякають їх, а страх — найсильніше відчуття у світі. Тоді я не наважилася сказати матері, що чаклунство — особливо у її виконанні — лякало і мене.

Удень моя мама була схожа на будь-яку іншу матір у Кембриджі: трохи неохайна, дещо неорганізована і постійно стурбована проблемами, що виникали на роботі й удома. Її біляве волосся було помодному скуйовджене, але в стилі одягу вона застрягла у 1977 році — носила довжелезні широченні спідниці, надміру широкі брюки та сорочки, а чоловічі піджаки та куртки (так само широченні), придбані у крамницях секонд-генду, робили її схожою на Енні Холл, героїню однойменної комедії. Якби ви зустріли мою матір на вулиці або стали за нею в чергу в супермаркеті, то ніщо не змусило б вас поглянути на неї вдруге.

Та у приватній атмосфері нашого будинку, при запнутих шторах та замкнених дверях, моя мати перетворювалася на іншу людину. Її рухи ставали впевненими, а не похапливими. Інколи мені навіть здавалося, що вона не йде, а пливе у повітрі. Переходячи з кімнати в кімнату, вона тихенько наспівувала, брала в руки то книжку, то плюшеву іграшку, і її обличчя поволі ставало прекрасним і неземним — моя мати світилася чарами, і від неї, було, очей не відвести.

— Наша матуся має в собі петарду, — зазвичай казав татко з поблажливою усмішкою. Але я знала, що петарди бувають не лише

яскравими, вони бувають непередбачуваними, здатними спантеличити і налякати.

Якось увечері, коли батько був на лекції, матуся замірилася почистити срібний посуд і, заворожена, зупинилася перед мискою з водою, що стояла на столі в їдальні. Поки вона вдивлялася в її блискучу, як скло, поверхню, вода взялася туманом, у якому звивалися малесенькі химерні фігурки. Я аж рота роззявила від захвату. А фігурки все збільшувалися і перетворювалися на фантастичні істоти, що заповнили всю кімнату. Ось вони поповзли по шторах і перебралися на стелю. Я перелякано гукнула матір на допомогу, але вона не чула, залякнувши перед мискою. Вона так і стояла, зосереджено вдивляючись у воду, аж поки якась істота — напівлюдина і напівтварина — підповзла до мене і вщипнула боляче за руку. Це вивело матір із трансу: вона розгнівано спалахнула потоком червоного світла, що прогнало привидів, а в помешканні лишився легкий запах смаленого пір'я. Мій батько, повернувшись додому, відразу ж почув цей запах і стривожився. Коли він зайшов у кімнату, то побачив, що ми з матір'ю лежимо, скоцюрбившись, у ліжку. А мати, як його побачила, винувато розплакалася. Відтоді у їдальні я завжди почувалася тривожно.

Відчуття безпеки щезло назавжди, коли мені виповнилося сім. Саме тоді мої батьки подалися до Африки і живими звідти не повернулися.

Я крутнула головою, проганяючи дитячі спогади, і зосередилася на теперішній дилемі. Манускрипт лежав на бібліотечному столі в кружальці світла, утвореного лампою. Його магія пробуджувала в моїй душі щось незбагненне. Я знову доторкнулася пальцями до гладенької шкіряної палітурки, і тепер легенький свербіж у тілі видався мені знайомим. Колись я вже мала схоже відчуття: проглядаючи якісь папери на столі у батьковому кабінеті.

Я відвернулася від фоліанта в шкіряній палітурці й спробувала зосередитись на більш раціональному завданні: знайти у бібліотеці потрібні алхімічні тексти зі списку, який я склала перед тим, як вирушати до Оксфорда. Цей список лежав переді мною на столі під купою аркушів — вузьких смужок для замовлень, квитанцій, поряд з олівцями, ручками та бібліотечними планами, ретельно складеними згідно зі змістом книжкової колекції та номером, під яким зареєстрував

ту чи іншу книгу бібліотекар, коли вона потрапила до Бодліанського книгосховища. Я приїхала до Оксфорда кілька тижнів тому і весь час ретельно опрацьовувала цей список. У копії опису манускрипту № 782 йшлося: «Антропологія, або трактат, що містить стислу характеристику людини з двох частин: перша — антропологічна, друга — психологічна».

Я могла взнати про цю книгу одним лише дотиком пальців, навіть не розгортаючи її. Тітонька Сара завжди за допомогою пальців дізнавалася про вміст поштового конверта, не розкриваючи його, особливо коли цей конверт містив рахунок, котрий вона не мала бажання оплачувати. А потім, розкривши конверт, удавала величезний подив через борг електроенергетичній компанії.

Позолочені цифри на корінці книги звабливо миготіли.

Я сіла і замислилася: що ж робити?

Проігнорувати магію, розгорнути манускрипт і прочитати його як звичайний вчений?

Відсунути чаклунський фоліант і піти геть?

Сара єхидно захихотіла б, дізнавшись про моє скрутне становище, бо без упину нагадувала про марність моїх спроб триматися подалі від чаклунства. А я справді намагалася триматися від нього подалі відтоді, як поховала своїх батьків. Відьми, що були серед запрошених на похорони, пильно придивлялися до мене, відшукуючи ознаки присутності у мені крові Бішопів та Прокторів. Вони зі схвальною поблажливістю поплескували мене по спині й передрікали, що невдовзі я займу місце своєї матері в медісонському відьмацькому осередку — то лише справа часу. Декотрі з них пошепки висловлювали сумнів у мудрості рішення моїх батьків побратися.

— Надто сильне подружжя вони утворили, — стиха бурмотіли вони, гадаючи, що я нічого не чую. — Вони були приречені привертати до себе увагу, навіть якби не займалися дослідженням древніх релігійних ритуалів.

Цих розмов було достатньо, щоби я пов'язала загибель своїх батьків із їхніми надприродними здібностями і почала пошуки інакшого способу життя. Відвернувшись від усього, що мало стосунок до магії, я занурилася в усе, що мало стосунок до звичайних занять, притаманних юним створінням: хлопці, танці, кінні перегони та романи про кохання. Я прагнула стати непомітною, розчинитися у

гурті пересічних мешканців нашого містечка. У підлітковому віці я мала певні проблеми, пов'язані з неспокоєм та депресією. «Усе це цілком нормально», — запевнив мою тітку добросердий лікар. Він був звичайною людиною, не дотичною до відьмацького товариства, тому Сара нічого не сказала йому про голоси, які мені чулися, про мою звичку брати слухавку ще до того, як телефон задзвонив, про те, що заворожувала двері й вікна, щоби я не подалася вночі вештатися до лісу під час повного місяця. Не розповіла вона йому і про те, що коли я злилася, то всі стільці у будинку громадилися у високу хитку піраміду, яка з гуркотом обвалювалася на підлогу щойно мій настрій поліпшувався.

Коли мені виповнилося тринадцять, тітка вирішила, що настав час спрямувати частину моєї енергії на оволодіння основами чаклунства. Запалювати свічки, прошепотівши кілька магічних слів, або видаляти прищики за допомогою перевіреного віками зілля — отакими були перші кроки відьми-підлітка. Однак я була не в змозі опанувати навіть найпростіше заклинання, псувала всяке зілля, виготовлення якого мене навчала тітка, та вперто відмовлялася проходити перевірку на те, чи успадкувала я моторошну здатність моєї матері бачити все наскрізь.

Голосів, пожеж та інших несподіваних вибухових проявів значно поменшало, коли мої гормони вгамувалися, але моє небажання навчатися родинного ремесла лишилося. Тітка дуже переймалася тим, що в її хаті мешкала нетренована, ненавчена відьма, і з полегшенням зітхнула, пославши мене навчатися до невеличкого університету в штаті Мен. Окрім чаклунства, в іншому історія досягнення мною повноліття була цілком типовою.

За межі Медісона я вирвалася саме завдяки передчасному розвитку інтелекту: я навчилася говорити й читати раніше за своїх однолітків, завдяки унікальній фотографічній пам'яті я запам'ятовувала цілі розділи з підручників та буквально вистрілювала потрібну інформацію на екзаменах. Школа швидко перетворилася на місце, де я самоствердилася, не вдаючись до чаклунської спадщини своєї родини. Здавши екстерном екзамени за старші класи, у шістнадцять я поступила до університету.

Там я спробувала знайти себе на театральному факультеті, бо мою уяву вабили вистави та костюми, а мій інтелект — здатність автора за допомогою одних лише слів переносити глядача в просторі та часі. Мої

перші ролі викладачі проголосили яскравими прикладами того, як талановита акторська гра здатна перетворити просту студентку на зовсім іншу людину. Перші ознаки того, що ці метаморфози відбувалися не через наявність акторського таланту, з'явилися тоді, коли мені випало грати Офелію в «Гамлеті» — моє волосся почало відростати з неприродною швидкістю і невдовзі вкрило плечі й талію хвилястою мантією. Годинами сиділа я біля університетського озера, немов мене вабила якась нездоланна сила до його сяючої поверхні, а моє нове волосся струменіло по плечах. Хлопець, що грав Гамлета, захопився цим міражем, і між нами виник пристрасний, але небезпечний потенційними наслідками роман. Я стала поволі занурюватися в божевілля Офелії, тягнучи за собою всю акторську трупку.

Я могла б стати видатною акторкою, але з кожною новою роллю з'являлися нові проблеми. На другому курсі я потрапила у вкрай нестерпну ситуацію, коли мене призначили на роль Анабели у трагедії драматурга Джона Форда «Шкода, що вона хвойда». Як і моя героїня, я приваблювала до себе низку відданих прихильників та прихильниць (і не всі вони були «звичайними» людьми), котрі хвостом ходили за мною з одного кінця університетського містечка до іншого. Коли ж вони відмовилися залишити мене наодинці після вистави, я зрозуміла: те, що випущено на волю, вже неможливо тримати під контролем. Я не знала, яким чином чаклунство проникло у мою акторську гру, та й знати не хотіла. Я коротко обстригла волосся. Я більше не вдягала довгих хвилястих спідниць та шарованих відкритих блуз, тепер вбиралася в чорні светри й «водолазки» із закритими «черепажовими» комірцями, штани хакі та солідні туфлі на низьких підборах, що їх носили студенти-випускники юридичного факультету. І спрямувала свою надмірну енергію на царину спорту.

Відмовившись від навчання на театральному факультеті, я заходила шукати інші профільні предмети — раціональні дисципліни, у яких не знайшлося б і макової зернини чаклунства. Для математики мені бракувало терпіння та чіткості мислення, а мої намагання у сфері біології скінчилися недоробленими лабораторними роботами і катастрофою на іспитах.

Наприкінці другого курсу відповідальний за зарахування студентів до університету суворо попередив мене, що коли я кінець кінцем не

оберу профільну дисципліну, мене залишать в університеті ще на рік. Літні навчальні курси в Англії дали мені можливість безоглядно віддалитися від усієї чаклунської «бішопщини». Я закохалася в Оксфорд, у м'яке вранішнє світло його вулиць. Мої дослідження з історії охоплювали період королів та королев і їхніх славних діянь, і єдиними голосами, що стиха лунали в моїй голові, були голоси з книг, написаних у шістнадцятому та сімнадцятому сторіччях. Це можна було пояснити виключно впливом великої літератури. А найкращим було те, що в цьому університетському містечку ніхто мене не знав, а якщо того літа там і були якісь відьми, то я їх близько не бачила. Повернувшись додому, я проголосила своїм профільним предметом історію, у рекордний термін пройшла всю необхідну навчальну програму і з почесною відзнакою закінчила університет ще до того, як мені виповнилося двадцять.

Коли я вирішила здобути ступінь доктора, мій вибір цілком природно припав на Оксфорд. Оскільки моєю спеціальністю була історія науки, мої дослідження сконцентрувалися на тому періоді, коли наука витіснила магію, — тобто на добі, коли астрологія та полювання на відьом поступилися місцем універсальним законам Ньютона. Вивчення раціонального, а не надприродного порядку, відобразило мої намагання триматися поодаль від прихованого і містичного. Межі між тим, що відбувалося в моєму інтелекті, та тим, що я крєвно успадкувала, стали ще виразнішими.

Дізнавшись про мій намір спеціалізуватися на хімії сімнадцятого століття, тітка Сара зневажливо пирхнула. Відверта і прямодушна, з яскраво-рудим волоссям — чіткою зовнішньою ознакою мінливої вдачі та гострого язика, вона звикла командувати і бути хазяйкою становища. Її, як визнану опору громади Медісона, часто кликали, щоб владнати проблеми — малі чи великі, — які час від часу траплялися у місті. Тепер, без щоденної дози її гострих зауважень про слабкість та непослідовність звичайних людей, наші стосунки значно поліпшилися.

Хоча нас розділяли сотні миль, тітка Сара вважала жалюгідними та сміховинними мої спроби уникнути магії та чаклунства і напрямки мені про це казала.

— Колись ми називали це алхімією, — якось завважила вона. — А в алхімії — багацько магії.

— От і ні! — гарячково заперечила я. Увесь сенс моєї наукової діяльності полягав у тому, щоби довести, що алхімія мала саме наукову природу, а не чаклунську. — Алхімія — це історія розвитку експериментаторства, а не пошуку магічного еліксиру, котрий перетворює свинець на золото та робить людей безсмертними.

— Як знаєш... — відказала тітка з сумнівом у голосі. — Але якщо ти всерйоз хочеш видавати себе за звичайну людину, то вибраний тобою предмет дослідження є досить дивним, якщо не сказати більше.

Здобувши докторський ступінь, я розпочала вперту боротьбу за посаду в Йельському університеті, єдиному місці, де було більше англійського, аніж у самій Англії. Колеги попереджали мене, що в мене мало шансів стати штатним працівником. Я швидко видала нагора дві праці, здобула кілька премій і кілька грантів на дослідницьку роботу і таки отримала штатну посаду. Так я довела, що всі помилялися у своїх прогнозах.

Але найважливішим було те, що тепер я жила власним життям. Жодна людина на факультеті й навіть дослідники ранньої історії Америки не пов'язували моє прізвище з прізвищем мешканки міста Салема, яку першою стратили 1692 року за чаклунство. Щоби зберегти свою тяжко здобуту незалежність, я намагалася навіть побічно не мати ані найменшого стосунку до чаклунства. Звісно, бували й винятки: якось довелося вдатися до заклинання, якого мене навчила тітка Сара, бо моя пральна машина раптом почала заповнюватися водою, загрожуючи затопити мою маленьку квартиру на Вустер-сквер. Що ж, всі ми не без гріха.

Ось тепер, потрапивши у схожу халепу, я затамувала подих, взяла манускрипт обома руками і поклала його на одну з клинуватих підставок, які слугували у бібліотеці для захисту рідкісних екземплярів. Я вже вирішила — треба поводитися як серйозний науковець і ставитися до «Ешмола № 782» як до звичайнісінького манускрипту. Я ігноруватиму пекучий свербіж у пучках, дивний запах від фоліанта і просто опишу його зміст. А опісля, з безпристрасністю солідного вченого, вирішу, чи є цей манускрипт достатньо перспективним, щоб я присвятила йому книгу. Та коли я розстібувала маленькі мідні застібки, мої пальці все одно злегка тремтіли.

Манускрипт наче стиха зітхнув.

Я швидко зиркнула через плече і пересвідчилася, що у читальному залі нікого нема. Єдиним стороннім звуком було гучне цокання настінного годинника.

Вирішивши не записувати «книга зітхнула», я повернулася до свого портативного комп'ютера і відкрила новий файл. Проста операція, яку я проробляла сотні й тисячі разів, вельми мене заспокоїла — як і рівненькі рядки мого списку необхідної літератури. Надрукувавши у файлі назву та номер манускрипту, я скопіювала титульний рядок із каталожного опису. А потім детально описала розмір та палітурку книги.

Залишалось тільки розгорнути його.

Хоча застібки я вже розстебнула, підняти обкладинку виявилось непросто: вона немов прилипла до сторінок. Стиха вилаявшись, я поклала руку на шкіряну палітурку — нехай фоліант № 782 просто познайомиться зі мною. Коли плазом покласти руку на обкладинку книги, то це ще не магія, якщо відверто. Долоня засвербіла — приблизно так само, як свербить шкіра, коли на мене кидає погляд якась відьма. Відчувши, що напруження у манускрипті спадає, я з легкістю перегорнула обкладинку.

На першій сторінці з шорсткого пергаменту я побачила напис рукою герцога Ешмола: «Антропологія, або трактат зі стислим описом людини». Його письмо було схоже на моє: так само акуратні округлі літери. Друга частина назви — «...з двох частин: перша — антропологічна, друга — психологічна» — дописана іншою рукою і до того ж олівцем. Це письмо теж видалось мені знайомим, але я не змогла визначити, кому воно належало. Торкнувшись до напису пальцями, я могла б дещо прояснити і здобути хоч якусь зачіпку, але це було б порушенням бібліотечних правил, бо інформацію, здобуту через пальці, неможливо задокументувати. Натомість я занотувала у комп'ютерному файлі відомості стосовно використання чорнил та олівця, написання різними руками та можливої дати напису.

Коли я перегорнула першу пергаментну сторінку, вона впала якось незвично важко, і виявилось, що саме вона була джерелом дивного запаху, що линув від фоліанта. Ця сторінка здавалася не просто древньою. Вона являла собою поєднання плісняви та мускусного запаху невідомого походження. І я відразу ж помітила, що з палітурки акуратно вирізано три аркуші.

Нарешті знайшлося дещо легке для описання. Мої пальці притьмом забігали по клавіатурі: «Принаймні три сторінки видалено за допомогою лінійки чи леза». Я уважно придивилася до товстого корінця фоліанта, але не змогла визначити, чи були видалені ще якісь сторінки. Чим більше наближала я пергамент до свого носа, тим сильніше вабили мене його притягальна сила та химерний запах.

Я зосередила увагу на ілюстрації, що заповнила пустку, залишену трьома вирізаними сторінками. На ній було зображене крихітне дівчатко, що плавало у прозорій скляній посудині. В одній руці воно тримало срібну розу, а в другій — золоту. На ногах у дівчинки були маленькі крильця, а по її довгому чорному волоссю рясно розсипалися краплини якоїсь червоної рідини. Під ілюстрацією був підпис чорними чорнилами, де пояснювалося, що це є зображення філософської дитини, тобто алегорична інтерпретація важливої стадії створення філософського каменя — хімічної речовини, котра, здогадно, мала зробити власника здоровим, багатим та розумним.

Кольори на ілюстрації були яскраві; вони збереглися напрочуд добре. Для того щоб отримати такі насичені кольори, художники у давнину домішували до своїх фарб тертий камінь та самоцвіти. Зображення було виконане з неабиякою художньою майстерністю. Мені навіть довелося сісти собі на руки, щоб перебороти бажання доторкнутися пальцями до малюнку і дізнатися більше. Здогадно, це дитинча мало бути наполовину чорним і наполовину білим, щоб продемонструвати, що воно — гермафродит. У нього мали бути груди жінки та геніталії чоловіка. Або ж, принаймні, дві голови.

Взагалі-то алхімічні зображення характерні своєю алегоричністю та надзвичайно заплутані. Тому я стала уважно вдивлятися в ілюстрацію, вишукуючи характерні ознаки, що вказали б на системне та логічне трактування хімічних перетворень у ті часи, коли ще ніхто не знав про періодичну таблицю елементів. Наприклад, зображення місяця майже завжди означало срібло, а зображення сонця — золото. Коли їх сполучали, цей процес подавався як весілля. З часом малюнки замінили словами. А слова стали граматикою хімії.

Але цей манускрипт відразу ж похитнув мою віру в логіку алхімії. Кожна ілюстрація тут містила принаймні одну фундаментальну похибку і не мала супровідного тексту для її пояснення.

Я намагалася знайти хоч що-небудь, що збігалось б із моїм знанням про алхімію. Раптом у тьмяному світлі на одній із сторінок начебто проступили ледь видимі сліди якогось напису. Я трохи повернула лампу, щоб краще роздивитися.

Але нічого не побачила.

І повільно нахилила сторінку, немов крихкий висохлий листок.

Слова замерехтіли й заповнили собою поверхню аркуша. Їх були сотні. Сотні невидимих слів — якщо не розташувати сторінку під потрібним кутом.

Я мало не скрикнула від подиву, та вчасно стрималася.

Фоліант «Ешмол № 782» виявився палімпсестом, тобто манускриптом у манускрипті. В часи, коли пергамент був у дефіциті, писці обережно змивали чорнила зі сторінок старих книг і писали на очищених аркушах новий текст. Із часом привид колишнього тексту знову проступав крізь новонаписаний, і його можна було побачити за допомогою ультрафіолетового світла, котре, «зазираючи» під чорнильні плями, знову повертало до життя змиті та вицвілі слова.

Утім, у бібліотеці не було достатньо сильного ультрафіолетового світла, здатного виявити сліди старого тексту. Цей манускрипт був не звичайним палімпсестом. Попередній текст не змили — його просто сховали за допомогою якогось закляття. Але кому потрібно було завдавати собі клопоту і зачаклувати текст у алхімічній книзі? Алхімічні тексти з їхньою малозрозумілою і туманно-заплутаною мовою та сюрреалістичними ілюстраціями самі по собі становили велику проблему для фахівців, які бралися їх тлумачити.

Я відволіклася від слабковидимих літер, що бігли перед моїми очима занадто швидко, щоб можна було їх прочитати, і зосередилася на написанні резюме про зміст манускрипту. «Дивно, — надрукувала я. — Підписи під ілюстраціями датуються п'ятнадцятим-сімнадцятим століттям, а ілюстрації, в основному, — зі століття п'ятнадцятого. Може, ілюстрації створено на основі якихось давніших зображень? У книзі є аркуші з паперу та пергаменту. Чорнила — чорні та кольорові, при чому перші мають незвично високу якість. Ілюстрації виконані майстерно, але декотрі деталі — неточні, або ж відсутні. У манускрипті йдеться про створення філософського каменя, алхімічне народження/створення, смерть, воскресіння і перетворення.

Спотворена й хибно виконана копія якогось давнішого манускрипту? Химерна книга, повна аномалій».

Мої пальці невпевнено завмерли над клавіатурою.

Зазвичай, відкриваючи інформацію, яка не вписується в коло знань науковця, вони роблять одне з двох: або відкидають цю інформацію, щоб вона не ставила під сумнів їхні теорії, або з проникливістю лазерного променя зосереджуються на ній, щоби відшукати першоджерело таємниці. Якби ця книга не була зачаклованою, то я, скоріш за все, обрала б другий варіант. Але манускрипт таки перебував під дією якогось закляття, і тому я схилилася до першого варіанта.

Коли науковці вагаються, вони зазвичай відкладають прийняття остаточного рішення.

Тому я надрукувала розпливчасто-неоднозначний завершальний рядок: «Треба більше часу, щоб розібратися? Може, замовити цю книгу ще раз згодом?»

Затамувавши подих, я обережно згорнула книгу. У ній і досі бриніли потоки магії, особливо сильно відчутні біля застібок.

Із полегшенням зітхнувши, я спрямувала погляд у «Ешмол № 782». Моїм пальцям мимоволі кортіло повернутися до книги і торкнутися її коричневої шкіряної обкладинки. Але я стрималася, як і тоді, коли хотіла торкнутися ілюстрацій та підписів під ними, щоби дізнатися більше, аніж мав дізнатися будь-який історик, котрий був не чаклуном, а звичайною людиною.

Тітка Сара завжди казала мені, що магія — це дар. Якщо це справді так, то цей дар невидимими нитками пов'язував мене з усіма моїми попередницями — відьмами з роду Бішопів. І за використання цих успадкованих магічних здібностей, за використання заклинань та чарів, із яких складалося ретельно охоронюване від чужих очей відьмацьке ремесло, треба платити високу ціну. Розгорнувши фоліант «Ешмол № 782», я зруйнувала стіну, що відділяла мою магію від моєї професії науковця. Але знову опинившись по «правильний» бік стіни, я ще більше утвердилася у своєму бажанні там залишатися.

Я опустила кришку переносного комп'ютера, збрала нотатки і взяла стос замовлених книжок, обачливо поклавши «Ешмол № 782» під самий низ. На щастя, Джиліан на місці не було, хоча на її столі й досі було повно паперів. Напевне, вона збиралася сидіти допізна і вийшла попиту кави.

— Вже закінчила? — поцікавився Шон, коли я стала перед столом замовлень.

— Не зовсім. Хотіла б знову замовити верхні три книги на понеділок.

— А четверту?

— Я вже з нею впоралася, — бовкнула я і підсунула йому манускрипт. — Можеш відправити її назад до книгосховища.

Шон поклав манускрипт на стос повернутих книг. Потім провів мене до сходів, попрощався — і зник за обертальними дверима. Клацнула й увімкнулася стрічка конвеєра, яка мала відправити «Ешмол № 782» назад, до черева бібліотечного книгосховища.

Я насилу стрималася, щоб не обернутися і не зупинити конвеєр.

Коли я підняла руку, щоб відчинити двері на першому поверсі, повітря навколо мене щільно стиснулося, немов бібліотека не хотіла мене відпускати. На якусь мить повітря замерехтіло — так само, як раніш замерехтіли сторінки манускрипту на столі у Шона, змусивши мене мимовільно здригнутися, від чого волосинки на моїх руках стали сторч.

Щойно щось трапилося. Щось магічне.

Моя голова мимоволі повернулася до читального залу герцога Гамфрі, а ноги зрадливо понесли мене у тому ж напрямку.

«Нічого особливого», — подумала я, взявши себе в руки і рішучою ходою покидаючи бібліотеку.

«А ти впевнена, що нічого особливого?» — прошепотів давно забутий голос.

Розділ 2

Дзвони Оксфорда вдарили сім разів. Ніч приходила слідком за сутінками не так повільно, як кілька місяців тому, але трансформація була неквапливою. Персонал бібліотеки увімкнув лампи лише півгодини тому, і тепер вони утворювали маленькі острівці золотавого світла на сірому тлі.

Йшов двадцять перший день вересня. Відьми у всьому світі трапезували напередодні осіннього рівнодення, святкуючи Мабон і вітаючи прихід зимової темряви. Але оксфордським відьмам доведеться обійтися без мене. Наступного місяця я мала виступити на важливій конференції з не менш важливою доповіддю, яка задасть тон усій дискусії. Та мої думки й ідеї ще остаточно не сформувалися; вони й досі перебували в хаотичному стані, й це мене нервувало.

Від думки про страви, що їх споживатимуть мої колеги-відьми де-небудь у Оксфорді, мій шлунок забурчав. Я була у бібліотеці з дев'ятої тридцять ранку і зробила лише коротку перерву на обід.

Шон взяв відгул, і тепер за столом видавання сиділа не знайома мені жінка. Від неї я вже натерпілася клопоту, бо вона запропонувала фільмокопію замість потріпаного оригіналу, який я замовила. Зачувши нашу суперечку, зі свого кабінету вийшов директор читального залу, пан Джонсон, і втрутився у розмову.

— Прийміть мої вибачення, докторе Бішоп, — похапцем мовив він, поправивши на перенісся окуляри у темній оправі. — Якщо цей манускрипт потрібен для вашої роботи, то ми раді виконати ваше замовлення. — З цими словами він пішов за книгою з обмеженим доступом, а коли приніс її, то знову розсипався вибаченнями за незручності, завдані мені новою та недосвідченою працівницею. Втішена тим, що мої наукові титули стали мені в пригоді, я цілий день провела у бібліотеці, читаючи отриману книгу.

Я витягнула з куточків обкладинки дві спіральні гирьки й обережно згорнула книгу, задоволена обсягом виконаної роботи. Надибавши у п'ятницю зачаклований манускрипт, я присвятила уїк-енд не алхімії, а виконанню рутинних завдань, щоб поновити в собі відчуття нормальності: заповнила бланки квитанцій, написала кілька рекомендаційних листів і навіть дописала відгук на одну книжку. Ці

справи йшли впереміжку з більш прозаїчними ритуалами — пранням білизни, споживанням гігантської кількості чаю та намаганням куховарити за рецептами з кулінарних програм Бі-бі-сі.

Сьогодні я встала дуже рано й цілий день намагалася займатися нагальною роботою, щоб зосередити думки на ній, а не на спогадах про химерні ілюстрації в фоліанті «Ешмол № 782» та загадковий палімпсест. Я кинула погляд на стислий, розписаний погодинно, робочий розклад на день. Найлегшим був пункт третій. Відповідь на нього містилася в заумному періодичному виданні під назвою «Нотатки та загадки». Його примірник стояв у книжковій шафі, що сягала аж до високої стелі читального залу. Я відсунула стілець і вирішила, перш ніж іти з бібліотеки, поставити позначку «виконано» в одному з пунктів свого списку.

До горішніх полиць секції залу герцога Гамфрі, відомої під назвою Сельден-Енд, можна було піднятися потертими сходами, котрі вели на галерею над читальними столами. Я пішла нерівними сходинками туди, де на дерев'яних полицях акуратними хронологічними рядами розташовувалися книги в захисних цератових обкладинках. Здавалося, ніхто цими книгами не цікавився — окрім мене та одного викладача древньої літератури з Магдалинського коледжу Оксфордського університету. Я знайшла поглядом потрібний мені фоліант і стиха вилаялася: він стояв на верхній полиці, тож рукою його не дістати.

Хтось тихо хихикнув — і я аж підскочила з переляку. Крутнула головою, придивилася — може, той «хтось» сидить за столиком у дальньому кінці галереї? Але там нікого не було. Знову мені ввижаються голоси! Оксфорд і досі був безлюдним містом-привидом, а увесь університетський люд пішов понад годину тому, щоб перехилити перед вечерею по безкоштовній склянці хересу в кімнаті відпочинку для старшокурсників. У відьмацьке свято навіть Джиліан пішла підвечір із бібліотеки, востаннє запросивши мене на святкову вечірку й окинувши хитро примруженим поглядом стос книг на моєму столі.

Я пошукала поглядом ослінчик-підставку, але його ніде не було видно. Бодліанська бібліотека зажила сумної слави саме через брак пристосувань, що полегшували читачеві пошук книг. Бо ж на пошуки ослінця десь у іншому читальному залі могло піти хвилин із п'ятнадцять — не менше. Я завагалася. Я ж переборола спокусу

вдатися до магії в п'ятницю, коли мені трапилася зачаклована книга. А зараз... Чом би й ні? Ніхто й не помітить.

Попри ці раціональні міркування, по моїй шкірі побігли кольки. Я нечасто порушувала власні правила і добре пам'ятала ті нечисленні випадки, коли обставини змушували мене задіювати магію. Цього року це трапилося вже вп'яте, включно з випадками, коли мені довелося наслати заклинання на несправну пральну машину та торкнутися обкладинки фоліанта «Ешмол № 782». Не так вже й багато як для вересня, але й не особистий рекорд.

Я увібрала повні легені повітря, простягнула вгору руку й уявила, що тримаю книгу.

Дев'ятнадцятий том «Нотаток та загадок» висунувся на чотири дюйми, нахилився — наче його знімала з полиці чиясь невидима рука — і з глухим виляском гепнувся мені на долоню. І відразу ж розгорнувся на потрібній мені сторінці.

На все це пішло аж три секунди. Я зітхнула, немов хотіла разом із видихом випустити з себе частину своєї провини. Раптом моя спина наче кригою вкрилася.

Мене побачили, і це була не звичайна людина.

Коли одна відьма дивиться на іншу, це спричиняється до кольок у шкірі. Однак відьми — не єдині істоти, що існують у світі звичайних людей. Є також демони — творчі артистичні створіння, котрі йдуть вузькою линею між божевіллям та геніальністю. «Рок-зірки та серійні убивці» — так моя тітка схарактеризувала цих химерних і приголомшливо-бентежних істот. А ще у світі є вампіри — древні й прекрасні. Вони харчуються кров'ю і здатні заворожити вас своєю чарівністю. Звісно, якщо відразу не вб'ють.

Коли на мене дивиться демон, я відчуваю його погляд як легкий та нервуючий поцілунок.

Коли ж на мене витріщається вампір, у мене виникає чітке й холодно-крижане відчуття небезпеки.

Я подумки перебрала читачів, що відвідували останнім часом читальний зал герцога Гамфрі. Так, якось серед них був один вампір — схожий на херувимчика монах, котрий із замріяним виглядом годинами сидів над середньовічними молитовниками та часословами. Але вампірів нечасто можна побачити у залах, де зберігаються рідкісні книги. Час від часу хтось із них, піддавшись почуттям марнославства

та ностальгії, приходив у такий зал, щоб поринути у спогади, але це було нетипово.

Набагато типовішими серед відвідувачів бібліотек були відьми та демони. Сьогодні, наприклад, приходила Джиліан Чемберлен і вдивлялася в древні папіруси крізь збільшувальне скло. А в залі з музичною літературою побували принаймні два демони, не менше. Коли я проходила повз них попити кави в крамниці «Блеквел», вони отетеріло витріщилися на мене. Один із них раптом попрохав мене принести йому каву-латте, таким чином демонструючи, що його охопила в ту мить бозна-яка манія.

Але ні — зараз за мною спостерігав вампір, це точно.

Мені траплялися в житті кілька вампірів, адже я працювала на царині, що неминуче пов'язувала мене з науковцями, а лабораторії всього світу просто кишіли вампірами. Наука винагороджує тривалі й наполегливі зусилля. А через звичку працювати наодинці визнання та слава науковців зазвичай обмежуються вузьким колом їхніх колег та знайомих. Тому для досягнення вагомих результатів — і слави — більше годиться життя, яке триває не кілька десятиліть, а кілька сторіч.

У наші дні вампіри тяжіють до таких наукових сфер, як прискорювачі часток, розшифрування генетичного коду людини, а також молекулярна біологія. Колись вони натовпами обсідали такі царини, як алхімія, анатомія та електрика. Якщо наукова сфера пов'язана з вибухами, кров'ю або перспективою розкриття таємниць всесвіту, то будьте певні — там обов'язково є вампір.

Здобутий у чаклунський спосіб примірник «Нотаток та загадок», я стиснула в руках і обернулася, щоби поглянути на того, хто за мною піддивлявся. Він стояв у затінку з протилежного боку залу перед довідниками з палеографії, прихилившись до одного з граціозних дерев'яних стовпів, на яких трималася галерея. У руках він тримав «Довідник з типів письма, використуваних в англійському рукописі до 1500 року» авторки Джанет Робертс.

Мені ще ніколи не доводилося бачити цього вампіра, але я не сумнівалася, що він не потребував підказок стосовно того, як тлумачити древню каліграфію.

Кожен, хто читав бестселери в покетбуці чи дивився телевізор, знає, що від одного вигляду вампіра в людей перехоплює дух, але ані книги, ані фільми не готують вас до зустрічі зі справжнім вампіром.

Вони мають фігури настільки бездоганні, що скидаються на витвори вправного скульптора. А коли вони рухаються або розмовляють, то ваш розум просто не в змозі повністю охопити чуте й бачене. Кожен їхній рух пронизаний граціозністю, кожне слово — наче музика. Їхні очі заворожують — саме завдяки цій здатності вампіри й ловлять свою здобич. Один тривалий погляд, кілька тихих слів, легенький дотик — і ви вже в тенетах у вампіра, вирватися з яких не маєте жодного шансу.

Вдивляючись у вампіра в дальньому кутку, я з прохолодою в серці збагнула, що, на жаль, мої знання цього предмета мали суто теоретичний характер. І тепер, коли я опинилася з вампіром віч-на-віч, із цих знань було мало практичного зиску.

Єдиний вампір, із яким я мала більш, ніж поверхове знайомство, працював у Швейцарії на прискорювачі ядерних часток. Джеремі був тендітний та навдивовижу гарний, з яскраво-білявим волоссям, блакитними очима та веселим сміхом. Він переспав майже з усіма жінками в кантоні Женеві і тепер «обробляв» місто Лозанна. Я ніколи детально не розпитувала його, що робив він із жінками після того, як їх спокусив, і вперто відкидала його постійні запрошення до ресторану чи кафе. Мені завжди здавалося, що Джеремі є типовим представником породи вампірів. Але поряд із тим, що стояв переді мною, мій знайомий видався мені кістлявим, незграбним і дуже-дуже молодим.

Цей вампір був високим — понад шість футів на зріст, навіть зважаючи на кут зору, під яким я дивилася на нього згори, з галереї. Та й тендітним він не був. Широкі плечі, стрункі стегна, мускулісті ноги. Він мав навдивовижу довгі й рухливі руки — ознаку психологічної витонченості, котра вперто повертала до них ваш погляд: як ці витончені руки можуть належати такому великому й сильному чоловіку?

Мій погляд ковзав по ньому, а він аж прикипів до мене очима. З протилежного кутка читального залу вони були схожі на чорні вуглини, що визирали з-під так само чорних брів, одна з яких вигнулася знаком запитання. Обличчя вампіра й справді вражало: гладенькі щоки плавно переходили у високі вилиці, а вилиці переходили у брови, що нависали над очима, і захищаючи, і затіняючи їх. Його дивовижно широкий рот — єдина риса, що давала місце хоч для якоїсь подоби м'якості та делікатності над гострим підборіддям, — видавався так само недоречним, як і його навдивовижу довгі руки.

Та найбільше нервувала в цьому вампірі не бездоганність його статури, а моторозна комбінація сили, моторності та гострого розуму, яка відчувалася навіть на відстані. У чорних брюках та світло-сірому светрі, з чуприною чорного волосся, відкинутого з лоба і коротко підстриженим на потилиці, він скидався на пантеру, що була готова напасти будь-якої миті, але не поспішала цього робити.

Вампір усміхнувся, не оголивши зубів. То була стримана усмішка ввічливості. Та я мало не фізично відчула бездоганно прямі й гострі ряди його зубів за блідими губами.

Від самої думки про *ці зуби* хвиля адреналіну прокотилася моїм тілом, а пучки затерпли. Раптом мною заволоділа одна й тільки одна думка: «Тікай звідси. Негайно!»

Мені здалося, що сходи стали набагато далі, аніж за чотири кроки, які мені знадобилися, щоби здолати відстань. Я прожогом кинулася до нижнього ярусу, але перечепилася об останню сходинку і впала прямисінько в очікувально розпростерті руки вампіра.

Ясна річ, він першим встиг до нижньої сходинки.

Пальці його були холодні, а руки — міцні, як криця. Повітря довкола мене наповнив аромат гвоздики, кориці й іще чогось, схожого на ладан. Вампір поставив мене на ноги, підняв із підлоги примірник «Нотаток та загадок» і, злегка вклонившись, подав його мені.

— Я так розумію, ви — доктор Бішоп?

Тремтячи усім тілом, я кивнула.

Довгі бліді пальці його правої руки пірнули в кишеню і видобули звідти блакитно-білу візитну картку. Він подав її мені.

— Мене звать Метью Клермон.

Я взялася за кінчик картки, намагаючись не торкатися його пальців. Поруч з іменем Клермон на візитці була зображена емблема Оксфордського університету з її трьома коронами та розгорнутою книгою, а потім ішов рядок із переліченням титулів, котрі свідчили, що його вже прийняли до Королівського наукового товариства.

Що ж, непогано для людини тридцяти з гаком років, хоча я підозрювала, що справжній вік вампіра був, принаймні, удесятеро більшим.

Мене не здивувало те, що вампір-професор спеціалізувався в біохімії й працював від Оксфордського центру нейробіології в шпиталі Джона Редкліфа. Бо ж кров та анатомія — дві улюблені дисципліни

вампірів. На додаток до номера офіса й адреси електронної пошти, картка містила також номери трьох різних лабораторій. Може, він раніше мені й не траплявся, але знайти цього вампіра було неважко.

— Ви професор Клермон? — здавлено пискнула я, ледь придушивши в собі бажання заверещати і кинутися до виходу.

— Ми ще не зустрічалися, — проговорив вампір із якимось химерним акцентом у голосі. Загалом цей акцент був кембриджсько-оксфордським, але мав у собі м'яку нотку, яку я не могла визначити. Його очі, які він не зводив із мого обличчя, насправді виявилися не чорними: я побачила, що його розширені зіниці оточує сірувато-зелене срібло райдужної оболонки. Я була не в змозі від них відвернутися, від їх невідпорної притягальної сили.

Рот вампіра знову заворушився.

— Я палкий прихильник вашої наукової діяльності.

Я ошелешено витріщилася на нього. Так, теоретично професор біохімії може зацікавитися алхімією сімнадцятого сторіччя, але навряд чи. Торкнувшись комірця своєї білої сорочки, я швидко окинула поглядом приміщення. Окрім нас тут нікого не було. Ні біля дубових ящиків картотеки, ні біля комп'ютерів. А черговий за столиком замовлень, ким би він не був, не зміг би прийти мені на допомогу, бо перебував надто далеко.

— Мені дуже сподобалася ваша стаття про символізм кольорів алхімічної трансформації, а ваша робота про підхід Роберта Бойля до проблем стискування та розширення видалася мені вельми переконливою, — спокійно розказував Клермон так, немов уже звик бути єдиним активним учасником розмови. — Я ще не закінчив вашу нову книгу про освіту та професійну підготовку майбутніх алхіміків, але вона мені дуже подобається.

— Дякую, — прошепотіла я, буквально віддираючи слова від горлянки. Погляд вампіра перемістився мені на шию.

Я з переляку заходилася застібати гудзики комірця.

Погляд неприродно дивовижних зіниць вампіра знову переплив на мої очі.

— Вам фантастично добре вдається занурювати ваших читачів у минуле.

Я сприйняла ці слова як комплімент, бо хто, як не вампір, добре знає минуле? Клермон на мить завагався.

— Можна запросити вас на вечерю?

Я аж рота роззявила від подиву. На вечерю? Зважаючи на його кулінарні вподобання, він пречудово зможе «повечеряти» мною просто тут, у бібліотеці. Навіщо ж відкладати?

— Я маю інші плани, — грубо бовкнула я, сама не в змозі чітко сформулювати, що ж то були за плани. Метью Клермон, безперечно, знав, що я відьма, хоча я й не збиралася святкувати Мабон.

— Дуже жаль, — пробурмотів він із легкою усмішкою. — То, може, іншим разом. Ви ж у Оксфорді на рік, еге ж?

Бути поруч із вампіром — це завжди нервує, до того ж гвоздичний аромат, який ішов від Клермона, чомусь нагадав мені химерний запах фоліанта «Ешмол 782». Не в змозі мислити чітко, я поспішно закивала головою. Бо так було безпечніше.

— Я так і думав, — мовив Клермон. — Не сумніваюся, що наші стежки ще перетнуться. Оксфорд — таке маленьке містечко...

— Дуже маленьке, — погодилася я, шкодуючи, що не поїхала на вихідні до Лондона.

— Що ж, бувайте, докторе Бішоп. Радий був із вами познайомитись, — сказав Клермон, простягаючи руку. За винятком короткої подорожі до моєї шиї, його очі жодного разу не відірвалися від моїх. Здається, він навіть жодного разу не блимнув. Зусиллям волі я змусила себе не відвернути погляду першою.

На мить завагавшись, я простягнула йому свою долоню. Легкий скороминутий дотик — і вампір опустив руку. А потім усміхнувся, відступив назад і зник у темряві найстарішої секції бібліотеки.

Я постояла непорушно, доки мої заляклі руки знову набули здатності рухатися, а потім повернулася до свого столика і вимкнула комп'ютер. Коли я збирала свої папери, примірник «Нотаток та загадок» докірливо поцікавився, чому ж я так і не зволила заглянути в нього, якщо вже зняла з полиці? Та й увесь мій список являв собою суцільний докір. Я вирвала його з блокнота, зіжмакала аркуш і кинула його в смітєвий кошик під столом.

— Сьогодні й без того було достатньо мороки, — стиха промимрила я.

Коли я здавала рукописи, черговий інспектор за столиком зиркнув на свій годинник.

— Так рано йдете, докторе Бішоп?

Я кивнула мовчки, стуливши рота, щоб не спитати інспектора, чи він, часом, не знає, що у відділі палеографічної довідкової літератури щойно був вампір?

Він підняв стос картонних коробок із манускриптами.

— А завтра вони вам знадобляться?

— Так, — пошепки відповіла я. — Завтра знадобляться.

Виконавши останню академічну процедуру, пов'язану з виходом із бібліотеки, я, нарешті, звільнилася. І прожогом кинулася крізь візерунчастий вихід читального залу, простукала туфлями по вкритій лінолеумом підлозі. Стукотіння відлунювало від кам'яних стін, а я щодуху мчала повз стелажі з книгами, огорожені вельветовими лінвами від надміру цікавих читачів. Я злетіла зачовганими дерев'яними сходами й опинилася в чотирикутнику першого поверху. Тут я прихилилася до залізного поруччя, що огороджувало бронзову статую Вільяма Герберта, і жадібно втягнула в себе прохолодне повітря, відчайдушно намагаючись вивітрити з ніздрів залишки запаху гвоздики та кориці.

«Увечері в Оксфорді всяке буває, — суворо запевнила я сама себе. — Навіть незнайомі вампіри».

Та попри заспокійливі слова, які я сказала собі в чотирикутнику першого поверху, додому я йшла швидше, аніж зазвичай. Морок у провулку Нью-Коледж-лейн і завжди був досить лячним, а зараз — і поготів. Я провела свою перепустку через зчитувальний пристрій тильних воріт у закутку провулку і, коли ворота клацнули в мене за спиною, відчула певне полегшення, немов кожні двері та ворота, що поставали межі мною та бібліотекою, якимось чином збільшували мою безпеку. Обігнувши попід вікнами каплицю, я пройшла вузьким проходом до чотирикутного майданчика з видом на єдиний вцілілий у Оксфорді середньовічний парк із традиційним пагорбком, із якого студенти колись могли споглядати зелень парку і розмірковувати над загадками Бога та природи. Сьогодні ж увечері готичні університетські шпилі та аркові проходи постали більш виразно, ніж зазвичай, і я радо занурилася в їхню атмосферу.

Лише замкнувши двері до своєї квартири, я зітхнула з полегшенням. Я мешкала на горішньому поверсі однієї з будівель, призначених для випускників та колишніх викладачів, що приїздили до Оксфорда у відрядження. Квартира, що складалася зі спальні, вітальні

з круглим обіднім столом та пристойної, хоча й маленької, кухні, була оздоблена старою друкованою графікою й панелями теплих кольорів. Усі меблі тут нагадували непотріб, викинутий при зміні обстановки в кімнаті відпочинку та хазяйському будинку — серед них переважав низький ваговитий дизайн кінця дев'ятнадцятого сторіччя.

Я поклала в тостер два шматочки хліба, налила собі склянку холодної води і випила її одним ковтком. Потім розчинила вікно, щоб вигнати затхле повітря з кімнати.

Зі своєю скромною вечерею я пішла до вітальні, де скинула туфлі й увімкнула невеличкий стереопрогравач. Кришталево-чиста музика Моцарта наповнила помешкання. Сідаючи на диванчик із каштановою оббивкою, я мала намір лише трохи перепочити, а потім помитися в душі й переглянути зроблені протягом дня нотатки.

Прокинулась я о пів на четверту ранку з калатаючим серцем, залякною шиєю та різким присмаком гвоздики у роті.

Я налила собі склянку води і зачинила вікно на кухні. Надворі було прохолодно, і від дотику вологого повітря я аж здригнулася.

Я порахувала час і вирішила зателефонувати додому. Там була десята тридцять ранку, і Сара та Ем, що, як кажани, були нічними створіннями, ще, мабуть, спали, як убиті. Я швидко пройшла по кімнатах, повимикала скрізь світло, за винятком спальні, й узяла свій мобільний телефон. Ні, спочатку треба скинути з себе брудний одяг — і де так можна було вимазатися в бібліотеці? Я вдягла старі спортивні штани та чорний светр із розтягнутим коміром — зручніше за будь-яку піжаму.

Тверде ліжко приємно запрошувало на дотик; я вмостилася зручніше, щоб майже переконати себе: телефонувати додому непотрібно. Але вода, яку я щойно випила, так і не вимила з рота рештки гвоздичного запаху, тож я знову взяла телефон і набрала номер.

«А ми чекали на твій дзвінок» — такі були перші слова, які я почула.

Ще б пак — відьми!

Я зітхнула:

— Саро, у мене все гаразд.

— Всі ознаки вказують на протилежне.

Як і зазвичай, молодша сестра моєї матері не збиралася зі мною церемонитися.

— Табіта увесь вечір місця собі не знаходила, Емі чітко ввижалося, що ти заблукала у густому лісі, а я з самого сніданку до їжі не доторкнулася через тривогу.

Насправді вся проблема полягала в отій бісовій кішці. Табіта була улюбленицею Сарі і з лячною точністю фіксувала геть усі негаразди, що виникали в нашій родині.

— Ще раз кажу — у мене все нормально. Просто сьогодні в бібліотеці я несподівано натрапила на одну істоту, тільки й того.

На лінії клацнуло — то Ем підняла другу слухавку.

— Чому ти не святкуєш Мабон? — спитала вона.

Скільки я себе пам'ятаю, Емілі Мазер була незмінним атрибутом мого життя. Вони познайомилися з Ребеккою Бішоп іще студентками, коли працювали влітку в етнографічному музеї «Плімут Плантейшн», де рили ями і тягали тачки, допомагаючи на розкопках археологам. Вони стали подругами-нерозлийвода, а потім — інтенсивно листувалися, коли моя мати подалася до Гарварда, а Емілі — до елітарного Вассарського коледжу. Згодом подруги знову возз'єдналися в Кембриджі, де Ем влаштувалася на роботу в дитячу бібліотеку. Після смерті моїх батьків Ем стала майже кожен уїк-енд проводити в Медісоні, і невдовзі знайшла собі роботу в місцевій початковій школі. Вони з Сарою стали нерозлучними партнерками, хоча Емілі досі винаймала собі квартиру, і солодка парочка ревно слідкувала, щоб я — у підлітковому віці — не бачила, як вони прямують удвох до спальні. Та це не обмануло ні мене, ні сусідів, ні будь-кого з мешканців міста. Всі ставилися до них саме як до сексуальних партнерів, незалежно від того, в яку спальню вони заходили. Коли я виїхала з будинку Бішопів, до нього перебралася Ем, там вона і лишилася. Так само, як моя мати й тітка, Ем була спадкоємницею древнього відьмацького роду.

— Мене запросили на шабаш, але я відмовилася і натомість вирішила попрацювати.

— А ота відьма з Брін-Мора запрошувала тебе на вечірку? — Емілі цікавилася дослідницею класичних мов здебільшого тому, що колись у неї був роман із матір'ю Джиліан (про це я випадково дізналася одного літнього вечора, коли Ем добряче хильнула вина). «То було давно, іще в шістдесятих роках», — стисло пояснила вона тоді.

— Так, запрошувала, — стурбовано відповіла я. Сара та Емілі мали тверде переконання, що в голові у мене нарешті проясниться, і тепер,

коли мене прийняли на штатну посаду, я ставитимусь до успадкованого чаклунства з усією серйозністю. Ніщо не могло похитнути їхнє надумане пророцтво, і вони завжди заінтриговано трепетали, коли я мала хоч найменший контакт із якоюсь відьмою.

— Але натомість я провела вечір у компанії з Еліасом Ешмолом.

— А хто це такий? — спитала Ем у Сари.

— Та отой померлий чоловік, що колекціонував книги з алхімії,
— почулася приглушена відповідь Сари.

— Гей ви, я з вами розмовляю, чи з ким? — гукнула я в слухавку.

— І хто ж насмівся потурбувати твій спокій? — поцікавилася Сара.

Зважаючи на те, що мої співрозмовниці були відьмами, сенсу щось приховувати не було.

— У бібліотеці я натрапила на вампіра, якого раніше не зустрічала. Його звать Метью Клермон.

На тому боці слухавки запала тиша — то Емілі подумки перебирала свою картотеку відомих представників нечистої сили. Сара теж трохи помовчала, зважаючи — вибухнути гнівною тирадою чи ні.

— Сподіваюся, його легше буде спекатися, аніж тих демонів, яких ти так полюблюєш до себе приваблювати! — різко кинула вона.

— Демони не турбували мене відтоді, як я кинула ґрати у виставах, — відказала я.

— Е, ні, був іще один демон, котрий проник за тобою до бібліотеки Байнеке, коли ти тільки-но розпочала свою роботу в Йельському університеті, — нагадала мені Ем. — Він просто блукав вулицями — і надібав тебе.

— Він же був психічно неврівноважений! — заперечила я. Як і випадкове застосування чаклунства до зламаної пральної машини, той факт, що я привернула увагу поодинокого допитливого демона не міг, на мою думку, зараховуватися мені в пасив.

— Всяка нечисть тягнеться до тебе, немов бджоли на мед, Діано. Але демони і близько не стоять біля вампірів у плані небезпечності. Тому тримайся подалі від того Метью Клермона, — жорстко наказала Сара.

— А з якого дива я буду прагнути його компанії? — спитала я, інстинктивно торкнувшись пальцями шиї. — Між нами немає нічого спільного.

— Справа не в цьому, — відказала Сара, підвищуючи голос. — Відьмам, вампірам та демонам не можна сходитися. І ти це знаєш. Коли це відбувається, то звичайним людям легше нас виявити. Тому жоден демон чи вампір не вартий того, щоби наражати себе на такий ризик.

Єдиними істотами у світі, яких Сара сприймала всерйоз, були інші відьми. До звичайних людей вона ставилася роздратовано-поблажливо як до дрібних істот, сліпих до навколишнього світу. Демони були для неї як вічні підлітки, яким не можна довіряти. Вампіри ж у її ієрархії нечисті стояли набагато нижче котів і, принаймні, на одну сходинку нижче звичайних дворняг.

— Ти вже розповідала мені про правила, Саро, — нагадала я.

— Але не кожен дотримується правил, мила моя, — зауважила Ем. — Що він від тебе хотів?

— Сказав, що цікавиться моєю науковою роботою. Але він — не науковець, тому в це важко повірити, — відповіла я, нервово смикаючи пальцями стьобану ковдру на ліжку. — До речі, запросив мене на вечерю.

— На вечерю? — здивовано запитала Сара.

Емілі розсміялася.

— У ресторанному меню мало страв, котрі сподобаються вампіру.

— Але я впевнена, що більше його не побачу. Якщо вірити його візитній картці, він керує роботою аж трьох лабораторій і обіймає посади на двох факультетах.

— Що ж, для вампірів це типово, — задумливо промимрила Сара. — Таке буває, коли маєш у розпорядженні майже необмежений час. І облиш смикати ковдру, бо скоро дірку в ній просмикаєш. — Тітка, вочевидь, увімкнула свій відьмацький радар на всю потужність і тепер не лише чула мене, а й бачила.

— Не схоже, що цей вампір цупить гроші у підстаркуватих жінок і проциндрює чужі статки на фондовому ринку, граючи на курсах акцій, — відказала я. Тітці завжди не давав спокою той факт, що вампіри мали репутацію казково багатих істот. — Він займається біохімією, а ще — якоюсь лікарською діяльністю; його цікавить мозок людини.

— Все це справді дуже цікаво, Діано, але *що* він від тебе хотів? — моє роздратування Сара урівноважила своєю нетерплячістю — всі

відьми з роду Бішопів прекрасно володіли цією комбінацією захисних ударів.

— Не до ресторану сходити, ясна річ, — сказала Емілі з упевненістю в голосі.

Сара пирхнула.

— Він щось хотів. Вампіри та відьми не ходять на побачення. Звісно, якщо він не хотів повечеряти *тобою*. Вампіри більше за все полюбляють смак відьмацької крові.

— Може, йому просто стало цікаво. А можливо, йому справді подобається твоя наукова робота, — зауважила Ем із таким сарказмом у голосі, що я мимоволі розсміялася.

— Цієї розмови між нами не було б, якби ти застосувала хоч якісь елементарні засоби безпеки, — суворо мовила Сара. — Наприклад, захисне закляття, чи вдалася до своїх талантів провидиці, а також...

— Я не збираюся користуватися магією чи чаклунством, аби дізнатися, навіщо вампір запросив мене на вечерю, — твердо відказала я. — Про це навіть мови не має бути, Сара.

— Тоді не телефонуй нам і не питай у нас порад, якщо ти не бажаєш їх чути, — гнівно відрізала тітка, відома своєю вибуховою вдачею. І поклатла слухавку, перш ніж я встигла їй відповісти.

— Сара дуже за тебе турбується, ти ж знаєш, — вибачливо мовила Емілі. — І їй незрозуміло, чому ти не бажаєш вдатися до власних талантів хоча б для самозахисту.

Я вже колись пояснювала їм: бо мої таланти потягнуть за собою небажані наслідки. І спробувала пояснити ще раз.

— Це небезпечна справа, Ем. Сьогодні я захищу себе від вампіра у бібліотеці, завтра захищу себе від незручного запитання на лекції... І невдовзі почну свідомо підбирати такі теми досліджень, які неодмінно — а я знатиму це наперед — забезпечать мені отримання грантів. А мені важливо, щоб я здобула репутацію самотужки. Якщо я почну користуватися магією, то мій успіх вже не належатиме повністю мені одній. Я не хочу бути ще однією відьмою з роду Бішопів.

Я була розгулила рота, щоб розповісти Емілі про манускрипт «Ешмол № 782», але щось змусило мене змовчати.

— Та знаю, знаю, дорогенька, — заспокійливо мовила Ем. — Я все прекрасно розумію. Але Сара не може не турбуватися про твою безпеку. Ти — єдина рідня, яка у неї лишилася.

Я провела руками по волоссю, і мої пальці завмерли на скронях. Ці розмови завжди змушували мене згадати про батька й матір. Я завагалася, бо мені не хотілося розповідати про тривожне відчуття, яке не давало мені спокою.

— Що? Ти щось хочеш сказати? — спитала Емілі, інстинктивно відчувши мій неспокій.

— Він звідкись знав моє ім'я. Я його ніколи раніш не бачила, але він знав, хто я.

Ем швидко перебрала можливі варіанти.

— Може, він бачив твоє фото у твоїй останній книзі?

Я з полегшенням зітхнула, навіть не усвідомлюючи, що аж дух затамувала.

— Та отож. Напевне, так воно й було. Просто я раніш не докумекала. От дурепа! Передай Сарі мій поцілунок, добре?

— Аякже. І все ж таки, Діано, будь обережна. Цілком можливо, що англійські вампіри поводяться з відьмами не так чемно й виховано, як американські.

Я всміхнулася, пригадавши уклін, із яким Метью Клермон зі мною попрощався.

— Гаразд, буду. Але не турбуйтеся. Скоріш за все, я його більше не побачу.

Емілі промовчала.

— Ем, що таке? — спитала я її.

— Та нічого. Я б не робила такого висновку. Час покаже.

Ема не мала таланту провидиці, яким славилася моя мати, але щось не давало їй спокою. Переконати іншу відьму в справедливості своїх лихих передчуттів було справою майже безнадійною. Тому Емілі й не сказала мені про свої побоювання стосовно Метью Клермона.

Поки що не сказала.

Розділ 3

Вампір сидів у затінку критого аркового мосту над Нью-Коледж-лейн, що з'єднував частини Гертфордського коледжу. Спиною він прихилився до кам'яної стіни однієї з новіших будівель коледжу, а ногами вперся в дах мосту.

Ось внизу з'явилася відьма. Вона навдивовижу впевнено йшла нерівною бруківкою, що починалася за межами Бодліанської бібліотеки. Прискорюючи крок, вона пройшла під вампіром. Нервозність робила її молодшою, ніж вона насправді була, і підкреслювала її вразливість та незахищеність.

«Так он яка вона, ця знаменита жінка-історик», — саркастично пхикнув вампір, подумки гортаючи сторінки її життя. Метью бачив її фото, але очікував, що доктор Бішоп виявиться старшою, враховуючи її професійні досягнення.

Попри хвилювання, Діана Бішоп ішла, випрямивши спину і розправивши плечі. Може, її й не так легко залякати. Це можна передбачити з її поведінки у бібліотеці. Вона зустріла його погляд без найменшого натяку на страх, який він уже звик бачити в очах не-вампірів. І вампірів також.

Коли відьма зайшла за ріг, Метью по даху прокрався до стіни, що позначала межі району Нью-Коледж і тихо прослизнув на його територію. Вампір добре знав схему цього району, тому заздалегідь вирахував здогадне розташування квартири, де мешкала Діана Бішоп. І встиг сховатися за одвірок напроти сходів, коли відьма йшла нагору.

Метью простежив за нею поглядом: Діана Бішоп ходила з кімнати в кімнату, вмикаючи світло, потім прочинила вікно в кухні й пішла.

«От і добре! Мені не доведеться розбивати вікно чи відмикати замок у дверях», — подумав вампір.

Він швидко перетнув провулок і видерся по стіні на будівлю, де мешкала відьма. Вампір швидко знаходив надійні зачіпки у старому будівельному розчині, що з'єднував каміння: то мідні водостічні труби, то товсті стебла повзучих рослин, і нарешті зайняв вигідну позицію. Тут він чітко відчув виразний запах відьми і шерхіт сторінок, які вона гортала. Витягнувши шию, Метью зазирнув у кімнату.

Діана Бішоп читала. «Тепер її обличчя розслаблене, воно інакше», — подумки відзначив він. Здавалося, її шкіра щільно прилягала до кісток черепа. Ось її голова почала похитуватися — відьма куняла. Нарешті вона тихо і втомлено зітхнула і розпростерлася на диванчику, спершись головою об валик. Невдовзі тихе і рівномірне дихання засвідчило, що відьма заснула.

Умить злетівши зі стіни, він проскочив у вікно ногами уперед. Уже давно вампір не мав нагоди проникати до жіночого помешкання. А

взагалі, таке траплялося нечасто і загалом миттєво, коли його охоплювала нездоланна любовна пристрасть. Цього ж разу причина була іншою. Та однаково — якби хтось застукав його тут, йому довелося б довго виправдовуватися.

Метью треба було дізнатися, чи й досі манускрипт «Ешмол № 782» є у Діани Бішоп. Він не зміг обшукати її столик у бібліотеці, але побіжний огляд засвідчив, що серед книг, якими відьма сьогодні користувалася, того фоліанта не було. Однак навряд чи відьма — та ще й представниця роду Бішопів — отак просто пропустила б цей манускрипт крізь пальці. Нечутним крокам пройшовся Метью квартирою. Ані в спальні, ані у ванній книги не знайшлося. Він тихо прокрався повз диванчик, на якому спала відьма.

Її повіки час від часу здригалися, немов вона дивилася якийсь фільм, відомий лише їй. Одна її рука стиснулася в кулак, а ноги раз по раз смикалися, немов у танці. Але обличчя Діани Бішоп було спокійне, не потривожене тим, що відбувалося з рештою її тіла.

Щось було не так. Він відчув це тієї ж миті, коли побачив доктора Бішоп у бібліотеці. Метью став, схрестивши руки на грудях й уважно придивився до неї, але так і не зміг нічого визначити. Від цієї відьми не йшов звичний відьмацький запах — запах блекоти, сірки та шавлію. «Щось вона приховує, — подумав він. — Щось набагато важливіше, аніж втрачений манускрипт».

Метью пошукав поглядом обідній стіл, який вона використовувала як робочий. Помітити його було нескладно — завалений книгами та паперами. «Отам вона, скоріш за все, і залишила поцуплений із бібліотеки фоліант», — подумав Метью. Та не встиг він ступити крок до стола, як відчув хвилю електричного струму і завмер, як укопаний.

Із тіла Діани Бішоп стиха струменіло світло — блідо-блакитне, майже біле; у перші секунди воно утворило довкола відьми щось на кшталт хмари. На мить здалося навіть, що відьма мерехтить. Метью спантеличено труснув головою. Цього просто не може бути! Вже кілька сторіч не бачив він, щоб відьма так світилася!

Але його настійно кликали важливіші справи, тому Метью знову заходився шукати манускрипт, швидко переглядаючи предмети, розкладені на столі. Він пригнічено пригладив долонею волосся. Запах відьми був усюди, він заважав йому зосередитися. Вампір повернувся поглядом до кушетки. Діана Бішоп заворушилася, підтягнула коліна до

грудей. І знову з'явилося світіння — померехтіло кілька секунд і щезло.

Метью нахмурився, спантеличений невідповідністю між тим, що він підслухав минулого вечора, і тим, що він побачив на власні очі. Двоє відьом теревенили про «Ешмол № 782» та відьму, яка його замовила. Одна з них висловила думку, що ця жінка-історик з Америки не вдавалася до своїх магічних здібностей. Але Метью сам бачив, що вона робила в Бодліанській бібліотеці, а тепер спостерігав, як ця магічна сила вирує в тілі сплячої відьми. Він мав підозри, що у своїй роботі вона частенько користувалася чаклунством. Багато чоловіків, про яких вона писала у своїх працях, були його добрими знайомими: Корнелій Дреббель, Андреас Лібавій, Ісаак Ньютон... Вона чітко визначила їхні примхи та манії. А хіба може звичайна жінка, не вдаючись до магії, так добре зрозуміти чоловіків, які жили сотні років тому? У голові Метью промайнула несподівана думка: «А може, вона й мене розуміє з такою самою лячною чіткістю?»

Годинник Оксфорда вдарив третю, і вампір аж підскочив від несподіванки. Його горло вмить пересохло і стало схоже на пергамент. Він збагнув, що непорушно стояв кілька годин і дивився на сплячу відьму, спостерігаючи припливи і відпливи її магічної енергії. На мить він замислився — а чи не скуштувати йому відьминої крові? Але стримався. Бо лише бажання знайти манускрипт «Ешмол № 782» привело його до помешкання Діани Бішоп, і ніщо інше.

Якщо манускрипту немає в її квартирі, значить, він і досі в бібліотеці.

Метью почимчикував до кухні, вислизнув крізь вікно і розчинився в нічній темряві.

Розділ 4

Я прокинулася за чотири години — лежала на стьобаній ковдрі й досі стискала в руці телефон; моя права нога звисала з ліжка, а капець з неї впав додолу. Я поглянула на годинник і простогнала з досади. Часу для звичної ранкової подорожі до річки не лишилося, не було часу навіть для пробіжки.

Довелось скорочувати ранковий ритуал: я помилася в душі, висушила феном волосся, час від часу підсьорбуючи гарячущий чай. Волосся я мала солом'яно-світле й неслухняне, хоч як би не розчісувала його гребінцем. Це проблема більшості відьом — важко відростити волосся, щоб воно трималося рівно і гладенько. Сара пояснювала це пригніченою магією і заспокоювала мене, приказуючи, що коли я почну регулярно користуватися своїми магічними здібностями, у моєму волоссі не накопичуватиметься статичний струм, і воно стане більш слухняним.

Почистивши зуби, я вдягнула джинси, свіжу білу блузку і чорну жакетку. Та сьогодні від цих звичних процедур, звичного одягу мені було некомфортно. Одежа немов стримувала мене, і я почувалася ніяково. Я обсмикнула жакетку, але хіба можна у такий нехитрий спосіб позбутися вад покрою?

Я подивилася в дзеркало, і звідти на мене глянуло обличчя моєї матері. Я вже не могла пригадати, з якого часу з'явилася та схожість. Може, іще в коледжі? Ніхто мені про це не казав, аж поки я, студентка першого курсу, приїхала додому на День подяки. І відтоді я тільки й чула про свою схожість із Ребеккою Бішоп від тих, хто її знав.

Сьогоднішня перевірка у дзеркалі засвідчила, що від недосипання моя шкіра зблідла. Через це успадковане від батька ластовиння проступило ще виразніше, хоча темні кола під очима дещо послабили цей ефект. Від втоми мій ніс видовжився, а вилиці стали більш западистими. Мені пригадався бездоганно красивий професор Клермон. «Цікаво, а який він на вигляд відразу ж, коли прокинеться? — подумалося мені. — Напевне, свіжий, як огірочок. Так само гарний, як і учора в бібліотеці — от сучий вилупок!» Невдоволена собою, я скривила лице.

На порозі спальні я зупинилася й оглянула свою оселю. Щось бентежило мене — чи то забута справа, чи то недотримання кінцевого терміну... Мені бракувало чогось важливого. Відчуття неспокою наче обхопило мене за живіт, стиснуло, і відпустило. Я перевірила на столі список зустрічей та стос отриманої пошти і, списавши неприємне відчуття на порожній шлунок, пішла униз. Біля кухні люб'язні літні жіночки почастивали мене грінками. Вони пам'ятали мене ще першокурсницею і досі клопоталися і поспішали нагодувати заварним кремом та пирогом із яблуками, якщо я мала зголоднілий і стомлений вигляд.

Наминаючи грінки, я почимчикувала бруківкою провулку Нью-Коледж-лейн, остаточно переконавши себе, що учора мені просто щось наверхлося. Волосся лоскотно торкалося шиї, я на повні груди вдихала хрустке ранкове повітря і втішалася. Вранці Оксфорд — звичайнісіньке містечко з припаркованими біля кухонь коледжу розвізними фургонами, з ароматом смаженої кави і вологої бруківки та з променями вранішнього сонця, що пробиваються крізь імлу. Він зовсім не скидався на місце, де водилися вампіри.

Одягнений у блакитну куртку працівник Бодліанської бібліотеки зі звичною прискіпливістю придивився до моєї читацької картки, наче ніколи мене раніш не бачив і мав підозри, що я — вправний крадій рідкісних книжок. Нарешті він махнув рукою — проходите! Я витягла зі своєї торби гаманець, комп'ютер та нотатки, щоб залишити її в спеціальній ніші біля дверей, і рушила звивистими дубовими сходами на третій поверх.

Бібліотечний запах завжди піднімав мені настрій — оця неповторна комбінація старого каменю, пилу, поточеного хробаками дерева та паперу, старанно виготовленого колись із ганчір'я. На сходових майданчиках у променях сонця пропливали часточки пилу, а на древніх стінах висіли витіювато виписані оголошення про цикли лекцій наприкінці останнього семестру. Нові оголошення ще не з'явилися, але чекати лишилося недовго — за кілька днів шлюзи відкривуться, і, порушуючи сонний спокій містечка, його поглине бурхливий потік першокурсників.

Мурикаючи собі під ніс бадьюру пісеньку, я кивком привіталася з бюстами Томаса Бодлі та короля Карла Першого, котрі обрамляли

арковий вхід до читального залу герцога Гамфрі, і проштовхнулася крізь обертальні дверцята перед столиком замовлень.

— Сьогодні доведеться посадити його в секції Сельден-Енд, — сказав контролер із нотками відчаю в голосі.

Бібліотека відкрилася лише кілька хвилин тому, а пан Джонсон та його підлеглі були «на вухах». Якось я вже була свідком такої поведінки — у випадках, коли очікувалося прибуття якогось надзвичайно великого цабе зі світу науки.

— Він вже зробив замовлення і чекає на них. — Незнайома мені чергова, що працювала також учора ввечері, невдоволено скривилася на мене і зручніше вхопилася за стос книг, які тримала у руках. — Це теж його книги. Він замовив їх у Новому читальному залі Бодліанської бібліотеки і прислав сюди.

У тому залі зберігалися книги зі Східної Азії. То була не моя спеціальність, і я швидко втратила інтерес до розмови.

— Негайно віднесіть йому оці книги, і перекажіть, що манускрипти він отримає протягом години, — наказав контролер і, перелякано роззирнувшись, покрокував до свого кабінету.

Коли я підійшла до столика замовлень, Шон підкотив під лоба очі.

— Привіт, Діано. Тобі потрібні манускрипти, які ти замовила учора?

— Так, дякую за турботу, — пошепки відповіла я, з солодким нетерпінням чекаючи зустрічі зі стосом замовлених книг. — Сьогодні важливий день, еге ж?

— На те схоже, — сухо відповів Шон і зник у замкненій клітині, де тимчасово зберігалися видані манускрипти. Невдовзі він повернувся з моїми безцінними скарбами. — Ось, тримай. Який у тебе номер місця?

— А-чотири, — відповіла я. То було моє постійне місце — у дальньому південно-східному закутку Сельден-Енду, де природне світло було найяскравішим.

До мене похапцем підскочив пан Джонсон.

— До речі, докторе Бішоп, ми посадили професора Клермона на місце А-три. Може, ви забажаєте перебраться на місце А-один або ж А-шість? — Із цими словами він нервово переступив із ноги на ногу і, поправивши на перенісці окуляри, закліпав на мене крізь товсте скло.

Я спантеличено витріщилася на нього.

— Професор Клермон?

— Так. Він працює над паперами Нідхема, і попросив, щоб йому забезпечили добре освітлення й достатньо місця, щоб випростати ноги.

— Над паперами Джозефа Нідхема, історика китайської науки? — перепитала я, відчуваючи в грудях лячний холодок.

— Так. Він теж був біохіміком, і тому зацікавив професора Клермона, — пояснив мені пан Джонсон, потроху заспокоюючись. — Ну, то як — сядете на А-один?

— Краще на А-шість. — Думка про те, щоб сидіти поруч із вампіром, навіть через одне місце, мене знервувала. Сидіти напроти, в А-чотири, теж було просто немислимо. Як же зосередитися, якщо постійно думати — що ж там помітили ці химерні очі? Якби столи у середньовічному відділі були хоч трохи зручнішими, я сіла б під однією з тих химерних скульптур, що стояли на чатах біля вузьких вікон, і наразилася б на відвертий осуд із боку Джиліан Чемберлен.

— От і добре. Дякую за виказане вами розуміння, — полегшено зітхнув пан Джонсон.

Увійшовши до яскраво освітленого Сельден-Енду, я мимоволі примружилася. Бліда шкіра Клермона різко контрастувала з темним волоссям, але на вигляд він був бездоганний і бадьорий. Цього разу на ньому був светр із зеленими цятками, а комір трохи відкопильовався на шиї. Я кинула швидкий погляд під стіл і помітила темно-сірі брюки, так само темні шкарпетки та чорні черевики, що, безсумнівно, коштували більше за весь гардероб пересічного науковця.

До мене знову повернулося тривожне відчуття. Що Клермон робить у цій бібліотеці? Чому він не у своїй лабораторії?

Не завдаючи собі клопоту приглушувати власні кроки, я рушила у бік вампіра. Клермон, що сидів у дальньому кутку, продовжив читати, немов і не чув мого наближення. Я гепнула свій пластиковий пакет і манускрипти на місце А-п'ять, позначаючи таким чином зовнішні межі своїх володінь.

Він підняв очі й здивовано вигнув брови.

— Доброго ранку, докторе Бішоп.

— Доброго ранку, професоре Клермон. — Я второпала, що він чув усе, що говорилося про нього біля столика замовлень, бо мав слух, як у кажана. Щоб не зустрічатися з ним поглядом, я почала видобувати зі свого пакета все необхідне для роботи і розкладала на столі так, щоб

звести невеличкий захисний редут межи мною та вампіром. Клермон спостерігав за мною, аж поки у мене скінчилося письмове приладдя, а потім зосереджено зсунув брови і знову занурився в читання.

Витягнувши шнур свого комп'ютера, я пірнула під стіл, щоби встромити його у розетку. Коли я випрямилася, вампір і досі читав, але на губах у нього грала іронічна усмішка.

— Тобі, безперечно, було б набагато зручніше, якби ти всівся на північному кутку, — стиха промимрила я, витягуючи свій список манускриптів.

Клермон підвів голову, зіниці його розширилися, і очі враз зробилися темними, як вуглини.

— Я вам заважаю, докторе Бішоп?

— Звісно, що ні, — похапцем відказала я, і в мене перехопило дух від гвоздичного аромату, що супроводив його слова. — Просто я здивована, що світло з південного боку видалося вам більш комфортним.

— Ви ж не вірите всьому, що читаєте? — Одна його чорна брова піднялася у вигляді знака запитання.

— А ви гадали, ніби я сподівалася, що ви спалахнете полум'ям тієї ж миті, коли на вас впаде сонячне світло. Помиляєтеся. Вампіри не згоряють від контакту з сонячним промінням і вони не мають іклів. Усе це міфи, придумані людьми. Але мені вперше трапляється... *представник вашої породи*, котрий насолоджується сонячним світлом.

Тіло Клермона не поворухнулося, але я могла б побитися об заклад, що він насилу стримався, щоб не розсміятися.

— А чи часто вам траплялися, як ви кажете, «представники моєї породи», докторе Бішоп?

Звідки ж він знає, що вампіри мені траплялися нечасто? Адже вампіри, безперечно, володіючи *над*природними здібностями, не мали *не*природних талантів — наприклад, здатності читати думки або передбачати події. Подібні здібності притаманні відьмам, та інколи проявлялися у демонів. Так було заведено в природі. Принаймні, саме так пояснювала мені в дитинстві моя тітка, коли я, лягаючи спати, боялася, що прийде злий вампір, вкраде мої думки і шмигоне з ними у вікно.

Я зміряла його пильним поглядом.

— Річ у тім, професоре Клермон, що навіть багатий досвід спілкування з вам подібними не підкаже, що я маю думати саме в цю мить.

— Я був би радий відповісти на це запитання — якби міг. — Він згорнув книгу, поклав її на стіл і мовчки чекав із терплячістю вчителя, що вислухає не надто здібного, але зухвалого учня.

— Що потрібно особисто вам?

Клермон відкинувся на спинку крісла і поклав руки на підлокітники.

— Особисто мені потрібно уважно вивчити папери доктора Нідхема і дослідити еволюцію його поглядів на морфогенез.

— Морфогенез?

— Так, на зміни зародкових клітин залежно від зміни...

— Я знаю, що таке морфогенез, професоре Клермон. І я питаю не про це.

Його рот судомно смикнувся. Я схрестила на грудях руки, немов захищалася.

— Зрозуміло. — Вампір склав свої довгі пальці човником і сперся ліктями на підлокітник.

— Минулого вечора я прибув до бібліотеки Бодлі, щоб замовити певні манускрипти. Опинившись всередині, я вирішив трохи роздивитися довкола, бо волію добре знати своє оточення — ви розумієте, про що йдеться, — тим більше, що я тут не частий гість. І раптом помітив вас на галереї. А те, що я побачив наступної миті, привернуло мою увагу, бо трапилося абсолютно несподівано. — З цими словами його рот знову судомно смикнувся.

Я почервоніла, як буряк, від думки про те, що вдалася до магії лише для того, щоб дістати з полиці книгу. І спробувала не дати йому обеззброїти мене старомодним виразом «Бібліотека Бодлі». Але моя спроба виявилася не дуже вдалою.

«Обережно, Діано. Він намагається зачарувати тебе».

— Тобто ви хочете сказати, що це випадковий збіг обставин, унаслідок якого вампір і відьма сидять собі одне напроти одного в бібліотеці й переглядають книги, немов звичайні читачі?

— Не думаю, що той, хто мав би достатньо часу, щоб уважно до мене придивитися, визнав би мене пересічним і звичайним, чи не так? — І без того тихий голос Клермона стишився до саркастичного

шепоту. Він подався вперед у своєму кріслі, на його бліду шкіру впав промінь світла, і мені здалося, що вона зажевіла. — Стосовно ж решти сказаного — так, це низка випадковостей, що мають прості пояснення.

— А я гадала, що науковці тепер не вірять у випадковості.

Клермон тихо розсміявся.

— Декотрим доводиться в них вірити.

Він не зводив із мене широко розкритих очей, і це надзвичайно мене нервувало. Працівниця бібліотеки підкотила до його крісла старезний дерев'яний возик із картонними коробками манускриптів, ретельно розкладеними на його поличках.

Вампір неохоче відірвав очі від мого обличчя.

— Дякую, Валері. Я дуже ціную вашу допомогу.

— Нема за що, професоре Клермон, — пролопотіла Валері, й, зачаровано поглянувши на нього, густо почервоніла. Вампір заворожив її звичайним «дякую». Я зневажливо пирхнула.

— Коли вам іще щось знадобиться, дайте нам знати, — сказала працівниця, повертаючись до своєї кабінки на вході.

Клермон взяв у руки перший коробок, розстебнув його замки своїми довгими пальцями і зиркнув на мене через стіл.

— Я більше не буду відволікати вас від роботи.

Останнє слово залишилося за Метью Клермоном. Раніш я вже достатньо спілкувалася зі старшими колегами, щоб це збагнути і зрозуміти, що будь-яка моя відповідь буде недоречною і лише погіршить ситуацію. Я розкрила переносний комп'ютер, сильніше звичайного натиснула кнопку живлення і взяла перший зі своїх манускриптів. Розстебнувши коробок, я поклала переплетений шкірою фоліант на підставку.

Впродовж наступних півтори години я прочитала перші сторінки разів зо тридцять, не менше. Почала я з самого початку, прочитавши знайомі рядки поеми, приписуваної Джорджу Ріплі, де містилася обіцянка розкрити таємниці філософського каменя. Зважаючи на несподіванки, що трапилися мені цього ранку, описані в поемі способи створення Зеленого Лева, Чорного Дракона та вироблення містичної крові з хімічних інгредієнтів, здалися мені ще менш зрозумілими, аніж зазвичай.

А Клермон тим часом встиг виконати навдивовижу багато роботи, списуючи одну за одною кремові аркуші швидкими дотиками свого механічного олівця «Майстерштук» фірми «Монблан». Час від часу він із гучним шелестом перегортав аркуш, змушуючи мене аж зубами скреготіти від злості й знов починати вже прочитану сторінку.

Інколи кімнатою нечутно пропливав пан Джонсон, щоб пересвідчитися, що ніхто не псує книжок. А вампір все писав і писав. Я з ненавистю витріщалася то на пана Джонсона, то на Клермона.

О 10:45 вже знайоме поколювання шкіри засвідчило бурхливу появу в бібліотеці Джиліан Чемберлен. Вона відразу ж рушила до мене — напевне, для того, щоб розповісти, як весело вона погуляла на святі Мабон. Але раптом побачила вампіра — і впустила з переляку свій пластиковий пакет із ручками та нотатками. Клермон підняв голову і витріщився на неї так, що Джиліан позадувала і ретирувалася до середньовічної секції бібліотеки.

Об 11:10 я відчула на шиї підступний дотик поцілунку. То був ніяковий демон із відділу музичної довідникової літератури, пристрасний любитель кави. Він постійно бавився тим, що накручував на палець пару білих пластмасових навушників, а потім крутив ними в повітрі, розмотуючи в протилежний бік. Демон побачив мене, кивнув, вітаючись із Метью, і сів посеред залу за один із комп'ютерів. На екрані цього комп'ютера виднівся напис: ПРИСТРІЙ НЕСПРАВНИЙ. ВИКЛИКАНО МАЙСТРА ДЛЯ РЕМОНТУ. Деякий час демон займався тим, що озирався через плече і поглядав на стелю, немов силувався здогадатися, де він є і як сюди потрапив.

Відчувши холодний погляд Клермона на своїй маківці, я знову спробувала зосередитися на Джорджі Ріплі.

Об 11:40 між моїми лопатками раптом розквітла крижана квітка.

То була остання крапля. Сара завжди казала, що одна з десяти живих істот — представник потойбічних сил, але цього ранку в залі герцога Гамфрі вони переважали звичайних людей у співвідношенні п'ять до одного. Звідки ж їх скільки взялося?

Я рвучко підвелася, різко крутнулася — і переполохала гарненького вампіра з виголоною лисиною. Тримаючи в руці середньовічний псалтир, він саме сідав у крісло, котре було для нього замалім. Раптово відчувши на собі небажану увагу, він аж пискнув від переляку. А забачивши Клермона, сплотнів, як крейда, що було досить

незвичним явищем навіть серед вампірів. Вибачливо вклонившись, він ретирувався до темної ніші в дальньому кутку бібліотеки.

Упродовж дня в секції Сельден-Енд побували кілька людей та ще троє потойбічних створінь.

Повз Клермона пропливли якісь незнайомі жінки-вампіри (котрі виявилися рідними сестрами), зупинилися під вікном серед стелажів із книгами на тему місцевої історії й заходилися витягувати томи про ранні поселення на місці Бедфордшира та Дорсета і похапцем робити нотатки на єдиному аркуші паперу. Одна з жінок щось прошепотіла своїй супутниці, і Клермон обернувся до них так різко й швидко, що, мабуть, скрутив би в'язи, якби був звичайною людиною. Вампір стиха зашипів, і від цього звуку в мене волосся на голові стало сторч. Сестри-вампірки презирнулися і щезли так само тихо, як і з'явилися.

Третім створінням був літній чоловік. Спочатку він завмер у світлі сонячного променя, побожно роздивляючись вітражні вікна, а потім поглянув на мене. На ньому була типова одіж науковця: брунатний твідовий піджак із замшевими нашивками на ліктях, вельветові брюки яскраво-зеленого кольору і бавовняна сорочка з пристібним комірцем та чорнильною плямою на кишені. Я вже хотіла проігнорувати його як типового оксфордського вченого, як поколювання в шкірі підказало мені, що переді мною — відьмак. Ми не були знайомі, тож я знову зосередилася на своєму манускрипті.

Однак легке відчуття тиску на потилицю унеможливило читання. Цей тиск згодом передався на вуха, став сильнішим, огорнув чоло — і мене охопила паніка. Це було не мовчазне привітання, це була погроза. Втім, який сенс відьмакові погрожувати мені?

Чаклун поволі рушив до мого стола з удаваною невимушеністю. Поки він наближався, у моїй голові, що гуділа від припливу пульсуючої крові, почувся тихий голос. Він був надто слабким, і я не змогла розібрати слів. Я не сумнівалася, що голос ішов від отого відьмака, але хто він, в біса, такий?

Моє дихання стало частим і уривчастим. «Геть з моєї голови!» — тихо, але з серцем наказала я, торкаючись свого лоба.

Клермон з'явився поруч так швидко, що я й не помітила, як він пройшов повз столи. Мить — і він вже стояв біля мене, однією рукою спершись на спинку крісла, а другою — об стіл переді мною. Його

широкі плечі огорнули мене, немов крила сокола, що прикриває свою здобич.

— Із вами все гаразд? — спитав він.

— Так, все нормально, — відповіла я тремтячим голосом, остаточно розгублена, бо не розуміла, навіщо вампіру захищати мене від відьмака.

Із галереї над нами якась читачка висунула голову, щоб подивитися, що ж там трапилося. Потім вона підвелася і нахмурила брови. Звичайній людині важко було не помітити відьму, відьмака, та ще й вампіра.

— Відійдіть. Люди помітили нас, — прошипіла я крізь стиснуті зуби.

Клермон випростався на повен зріст, але так і стояв спиною до відьмака, прикриваючи мене, немов ангел-хранитель.

— Ой, напевне я помилився, — промимрив відьмак із-за спини Клермона. — Я гадав, що те місце незайняте. Вибачте. — М'якими кроками він відійшов на безпечну відстань, і тиск на мою голову поволі вщух.

Війнув легенький вітерець — то холодна рука вампіра потягнулася була до мого плеча, але завмерла і знову взялася за спинку крісла. Клермон нахилився до мене.

— Ви дуже зблідли, — мовив він низьким тихим голосом. — Може, мені відвести вас додому?

— Ні, не треба, — похитала я головою, сподіваючись, що він повернеться на своє місце, і я поволі опаную себе. А з галереї за нами підозріло спостерігала недоречно допитлива читачка.

— Докторе Бішоп, я справді гадаю, що вам слід дозволити мені відвести вас додому.

— Ні! — мій голос прозвучав голосніше, ніж я хотіла. — Мене не вигнати з цієї бібліотеки — ні вам, ні абикому.

Обличчя Клермона було бентежно близько. Він повільно втягнув через ніздрі повітря — і я знову відчула п'яний аромат кориці та гвоздики. Щось у моєму погляді переконало його, що я не жартую, і вампір відсахнувся. Його рот випрямився в сувору лінію, і він мовчки повернувся за свій столик. Решту дня ми провели в стані перемир'я і послаблення напруженості. Мені ніяк не вдавалося завершити перший

аркуш і розпочати другий, а Клермон гортав аркуші та списані нотатники з уважністю судді, що вирішує справу про смертний вирок.

На третю годину дня з засмиканими нервами я зрозуміла, що вже не зможу зосередитися. День змарновано.

Зібравши свої манатки зі стола, я запхала манускрипт у коробку.

Клермон підняв голову.

— Йдете додому, докторе Бішоп? — Його інтонація була невимушено-нейтральною, але очі блищали.

— Так, — відказала я.

Вампір передбачливо зобразив на своєму обличчі повну байдужість.

Усі створіння у бібліотеці спостерігали, як я виходила — і лихий відьмак, і Джиліан, і вампір-монах, і навіть демон. Чергову, що змінилася за столиком замовлень, я теж бачила вперше, бо рідко покидала бібліотеку в таку годину. Пан Джонсон відсунув своє крісло, побачивши, що то я, з подивом зиркнув на годинник.

Опинившись на квадратній підлозі першого поверху, я поштовхом розчинила двері бібліотеки і почала жадібно пити свіже повітря. Втім, для того щоб повернути день на краще, знадобиться дещо більше, аніж просто свіже повітря.

П'ятнадцять хвилин по тому на мені вже були гарно припасовані спортивні брюки по литки завдовжки, що розтягувалися в шести напрямках, полиняла футболка з емблемою веслувального клубу і шерстяний пуловер. Зав'язавши шнурки на кросівках, я бігцем рушила до річки. Нарешті якась частина мого напруження вгамувалася. «Адреналінове отруєння» — отаким чином діагностував один лікар оці напади тривоги, що турбували мене ще з дитинства. Лікарі пояснили, що через невідомі їм причини мій організм начебто вважав, що він перебуває у стані перманентної загрози. А один зі спеціалістів, якого запросила моя тітка, заявив, що я страждаю через біохімічні залишки тих давніх часів, коли людина займалася полюванням та збиранням. І що я буду в нормі допоки очищатиму свою кров від зайвого адреналіну за допомогою пробіжок — немов та наполохана антилопа, що втікає від лева.

На превеликий жаль, для цього лікаря мені довелося невдовзі побувати в національному парку Серенгеті, де я стала свідком такої

погоні. Антилопа програла змагання. І це справило на мене неабияке враження.

Відтоді я перепробувала все — від медикаментів до медитації, але ніщо так не допомагало мені стримувати паніку, як фізичні вправи. Навчаючись в Оксфорді, я займалася веслуванням рано-вранці, до того як команди гребців зчиняли шттовханину у вузькій річці. Але поки не почалася сесія, вдень річка вільна від спортсменів.

Мої ступні хрустіли гравійними стежинами, що вели до елінгів. Я помахала рукою Піту — човняреві, що ходив від човна до човна з гайковими ключами та баночками з мастилом, намагаючись полагодити те, що скалічили старшокурсники під час своїх тренувань. Зупинившись біля сьомого елінгу, я перекинула, щоб полегшити різкий біль у боку, а потім взяла ключ із маківки ліхтаря, що висів перед дверима.

Усередині мене привітали біло-жовті човни на стелажах. Там були великі восьмимісні човни для першої чоловічої команди, трохи вузьчі човни для жінок і решта — менші за розміром і гірші за якістю. З носа одного із блискучих нових човнів, на якому ще не встигли встановити кріплення для весел, висіла табличка з написом-інструкцією для візитерів: *«Ніхто не має права забрати з цього дому коханку французького лейтенанта без дозволу президента Човнярського клубу Нью-Коледжу»*. Назву човна нещодавно зобразили на його борту трафаретом із літерами у вікторіанському стилі — в пам'ять про випускника Нью-Коледжу, котрий вигадав цього персонажа і написав відповідний роман.

Углибині елінгу на підставках, розташованих на висоті стегна, стояв вузький довгий безшумний човен з електродвигуном. «Господи, бережи Пітера», — подумала я. Він мав звичку залишати ялик на долівці елінгу. На сидінні лежав аркуш з оголошенням: «Загальне тренування — наступного понеділка. Човен буде на стелажі».

Я скинула кросівки, взяла зі схованки біля дверей весла з вигнутими лопатями і понесла їх до пристані. А потім повернулася за човном.

Ялик потихеньку плюхнувся на воду, і я однією ногою стала на сидіння, щоб човен не віднесло, поки я вставлятиму в кочети весла, що скидалися на пару гігантських паличок для їжі. Нарешті я обережно

ступила в човен і лівою рукою відштовхнулася від пристані. Ялик відплив від берега.

Веслування було для мене як релігійне дійство, що складалося з певних ритуалів та рухів, повторюваних доти, поки вони не перетворювалися на медитацію. Ці ритуали починалися тієї миті, коли я торкалася приладдя, але справжня магія відбувалася від поєднання точності, ритму та сили, яких потребувало веслування. З часів навчання на старших курсах ніщо так не заспокоювало мене, як веслування.

Зануривши весла у воду, я зробила перший рух під водою. Потім пришвидшила рухи, щоразу допомагаючи собі ногами. Я відчувала дотик кожної краплі води, що потрапляла мені на шкіру, коли весла виринали і знову зникали під хвилями. Холодний різкий вітер із кожним змахом весел проникав мені під одяг.

Коли мої рухи увійшли в бездоганний ритм, мене охопило відчуття льоту. У такі благословенні моменти я немов зависала у часі та просторі — моє тіло ніби ставало невагомим і пливло над рікою. Мій швидкий маленький човник мчав уперед, і я коливалася в такт із човном та його веслами. Заплющивши очі, я всміхнулася — і події цього дня стали дріб'язковими та незначущими.

Навіть із заплющеними очима я відчула, як небо потемніло, і гуркіт транспортного потоку засвідчив, що я пропливла під Донінгтонським мостом. Знову виринаючи на світло, я розплющила очі — і враз відчула на грудях холодний дотик погляду вампіра.

На мосту була постать, вітер маяв поли довгого пальта. Я не роздивилася його обличчя, але високий зріст і міцна статура вампіра підказували, що то був Метью Клермон.

Знову він.

Я вилаялася і мало не впустила одне весло. Центральна оксфордська пристань була неподалік. Думка про те, щоб удатися до забороненого маневру — перетнути річку і гепнути вампіра веслом по голові — видалася мені надзвичайно спокусливою. Я обмірковувала свій план, аж раптом помітила на пристані тендітну жінку в заляпаному комбінезоні. Вона курила цигарку і розмовляла по мобільному телефону.

То була нетипова картина для оксфордського елінгу.

Жінка підняла голову, і я фізично відчула на шкірі її погляд. Демон. Вона скривила рота у вовчий вишкір і щось сказала по телефону.

Дивно, дуже дивно. Як з'являється Клермон, за ним щоразу цілий сонм різної нечисті. Я відкинула свій план і спрямувала тривогу у веслування.

І таки спромоглася здолати чималий відрізок річки за течією, але тепер моя подорож геть втратила безтурботність. Перед таверною «Ізіда» я повернула човен до берега і помітила біля столиків Клермона. Якимось чином йому — пішки! — вдалося дістатися до таверни від Донінгтонського мосту раніше, аніж я домчала сюди на швидкохідному ялику.

Я різко змахнула веслами, підняла їх над водою на два фути наче крила велетенського птаха і ковзнула до хиткої дерев'яної пристані таверни. Поки я вибиралася з човна, Клермон перетнув зелений газон, що нас розділяв, двадцять із гаком футів завдовжки. Під вагою вампіра плавуча платформа просіла у воду і загойдалася, а човен на воді заколихався з нею в такт.

— Що ви, в біса, робите?! — роздратовано напустилася я на нього, коли вибралася з човна і пішла на вампіра нетесаними дошками пристані. Я важко дихала від завзятого веслування, а мої щоки горіли вогнем. — Чому ви зі своїми приятелями переслідуйте мене?

Клермон нахмурився.

— То не мої приятелі, докторе Бішоп.

— Як це не ваші? Відтоді як моя тітка затигла мене проти моєї волі на літній язичницький фестиваль, коли мені було тринадцять, я жодного разу не бачила так багато вампірів, відьом та демонів в одному місці. Якщо вони справді не ваші друзі, то чому ж увесь час вештаються довкола вас, га? — З цими словами я витерла рукою чоло, відкинувши пасма мокрого волосся.

— Господи милосердний... — спантеличено промимрив вампір. — То ті чутки — правдиві.

— Які ще чутки? — роздратовано спитала я.

— Ви й справді гадаєте, що цим... тварюкам хочеться проводити час біля мене? — гидливо спитав Клермон із подивом у голосі.

Я схопила свій пуловер за край і стягнула його через голову. Швидкий погляд Клермона ковзнув по моїх ключицях, оголених руках

та кінчиках пальців. Перед ним у звичній веслувальній одежі я раптом відчула себе зовсім голою.

— Так, — відрізала я. — Мені доводилося жити в Оксфорді раніше. Я приїжджаю сюди щороку. І єдина зміна, яка за увесь цей час трапилася, — це ваша поява. Від минулого вечора, коли ви з'явилися і буквально випхали мене з бібліотеки, на мене витріщалися незнайомі вампіри та демони і мені погрожували так само незнайомі відьмаки.

Руки Клермона злегка піднялися, наче він хотів взяти мене за плечі й струснути. При зрості п'ять футів сім дюймів мене важко назвати недомірком, але вампір був такий високий, що я мала закидати назад голову, щоб дивитися йому в очі. Усвідомлюючи різницю у зрості та вазі між мною та Клермоном, я ступила крок назад, схрестила на грудях руки, і покликала на допомогу моє професійне «я», щоб опанувати себе.

— Вони цікавляться не мною, докторе Бішоп. Вони цікавляться вами.

— Але ж чому? Що їм, в біса, від мене треба?

— А ви й справді не знаєте, чому всі демони, відьми та вампіри на південь від центральних графств Англії за вами слідкують? — У його голосі почулася нотка недовіри, а вираз його обличчя був такий, ніби він вперше мене бачить.

— Ні, не знаю, — відказала я, спрямувавши погляд на двох чоловіків, що насолоджувалися пивом за ближнім столиком. Дякувати Богу, вони переймалися лише власною розмовою. — Я нічого особливого в Оксфорді не робила — просто читала старі манускрипти, займалася веслуванням на річці, готувалася до конференції й ні з ким не спілкувалася. І більше нічим я тут ніколи не займалася. Тобто я не давала цим тварюкам жодних підстав для виявляння до мене підвищеної уваги.

— А ви подумайте гарненько, Діано, — з притиском мовив Клермон. Коли він назвав мене на ім'я, хвилька химерного відчуття пробіглася поза шкірою, але то був не страх. — *Що саме* ви читали?

Він опустил повіки, прикривши свої дивовижні очі, але я встигла побачити їхній пожадливо-очікувальний вираз.

Мої тітки попередили, що Метью Клермон чогось від мене хотів. І ось тепер виявилось, що вони мали рацію.

Він знову втупив у мене погляд своїх химерних темно-сірих очей.

— Ці істоти слідкують за вами тому, що вважають, начебто ви знайшли дещо, втрачене багато років тому, — неохоче пояснив він. — Вони хочуть повернути це собі й вірять, що саме ви здатні це для них дістати.

Я пригадала ті манускрипти, над якими працювала впродовж останніх кількох днів. І моє серце занило — серед них був лише один імовірний кандидат на таку надмірну увагу.

— Якщо вони не ваші друзі, то звідки вам відомо, чого їм треба?

— Я чую голоси, докторе Бішоп. Я маю дуже добрий слух, — терпляче пояснив вампір, повертаючись до характерного для нього офіційного стилю спілкування. — Окрім того, я досить спостережливий. На одному вечірньому концерті в неділю двоє відьом говорили про якусь американку — колегу-відьму, — що знайшла в Бодліанській бібліотеці книгу, яку давно вважали безнадійно втраченою. Відтоді я помітив у Оксфорді багато нових облич — і це мене тривожить.

— Свято Мабон. Саме цим і пояснюється така кількість відьом в Оксфорді. — Я намагалася говорити так само терпляче, як і він, хоча вампір не відповів на моє останнє запитання.

Із глузливою посмішкою Клермон похитав головою.

— Ні, це не через рівнодення, це через манускрипт.

— А що вам особисто відомо про «Ешмол номер сімсот вісімдесят два»? — тихо спитала я.

— Менше, ніж вам, — відповів Клермон, і його очі звузилися у маленькі щілинки. І від цього він іще більше став схожим на велику, смертельно небезпечну істоту. — Я його ніколи не бачив. А ви тримали цей манускрипт у руках. Де ж він тепер, докторе Бішоп? Сподіваюсь, ви ж не пішли на таке глупство — не винесли його з бібліотеки і не сховали у себе в квартирі?

Мені аж дух перехопило.

— То ви гадаєте, що я його поцупила? Отак взяла й поцупила з Бодліанської бібліотеки? Та як ви смієте навіть натякати на таке?!

— Увечері в понеділок у вас його не було, — сказав вампір. — І сьогодні на вашому столі його теж не було.

— А ви й справді спостережливий, — саркастично мовила я, — якщо побачили зі свого місця. Я повернула його у п'ятницю. — І тут я нарешті второпала, що він міг просто підійти і попорпатися у моїх

речах на столі, коли я ненадовго виходила. — Що ж у тому манускрипті особливого, що змушує вас нишпорити у колеги на столі?

Він злегка здригнувся, але той тріумф, який я відчула, спіймавши його на недостойній поведінці, враз знівельовало гостре відчуття страху: цей вампір слідкував за мною настільки прискіпливо, наскільки це було йому потрібно.

— Та так, нічого особливого, звичайна цікавість — і все, — відповів Клермон, оголюючи усмішкою зуби. Правду казала Сара: вампіри не мають іклів.

— Так я й повірила!

— А мені байдуже, вірите ви чи ні, докторе Бішоп. Але остерігайтеся. Ці створіння не жартують. А коли вони дізнаються, що ви не просто звичайна відьма... — І не доказавши, Клермон скрушно похитав головою.

— Що ви хочете сказати? — Кров відхлинула у мене від голови, і я відчула запаморочення.

— Для нашої доби це велика рідкість, коли відьма має такий... потенціал. — Голос Клермона стихився до низького хрипіння, що вібрувало глибоко в його горлянци. — Не всі це бачать. Поки що. Але я бачу. Ви просто світитеся енергією, коли зосереджуєтеся. І коли сердитеся. Ясна річ, демони у бібліотеці незабаром відчують її — якщо ще не відчули.

— Ціную ваше попередження. Але мені не потрібна ваша допомога. — Я була позадкувала, намірившись піти геть, але він різко випростував руку вперед і вхопив мене за передпліччя, змусивши різко зупинитися.

— Не кажіть гоп. Будьте обережні, благаю. — Клермон завагався; бездоганні лінії його обличчя на мить спотворилися, наче він боровся з якимось почуттям. — Особливо стережіться отого відьмака.

Я пропекла поглядом руку на своєму передпліччі. Клермон відпустив мене. Його повіки опустилися, затуляючи очі.

До елінгу я поверталася, веслуючи повільно і розмірено, але ці повторювані рухи не позбавляли мене сум'яття та тривоги, що оселилися в моїй душі. Час від часу на пішохідній доріжці, що йшла вздовж берега річки, з'являлася якась розмита сіра пляма, але ніщо інше не привертало моєї уваги — окрім людей, що їхали велосипедами з роботи та дуже непоказного чоловіка, що вигулював свого пса.

Я занесла причандалля до елінгу, замкнула його і підтюпцем побігла пішохідною доріжкою.

А на тому боці річки, перед входом до головного університетського елінгу, стояв Метью Клермон.

Я кинулася бігти, а коли озирнулася, то його вже там не було.

Розділ 5

Повечерявши, я сіла на софу біля каміна, у якому ледь жеврів вогонь, й увімкнула переносний комп'ютер. Чому це великому науковому цабе Клермону так хочеться побачити алхімічній манускрипт — хай навіть зачаклований, — він цілісінький день просидів у бібліотеці напроти відьми, проглядаючи древні нотатки з морфогенезу? Його візитка стирчала в одній із кишеньок моєї сумки. Я видобула її й прихилила до екрана.

В Інтернеті, під стороннім лінком на інформацію про якесь загадкове убивство та неминучими адресами сайтів соціальної мережі, вектор-рядки біографічних даних професора Клермона приголомшували: тут і його веб-сторінка як викладача, і стаття у «Вікіпедії», і лінки на сучасних членів Королівського наукового товариства...

Я клацнула по «викладацькій» сторінці — й невдоволено гмикнула. Виявилось, Метью Клермон був одним із тих викладачів, що не дуже полюбляли викладати інформацію в Інтернет — навіть інформацію наукову. Наприклад, на веб-сторінці Йельського університету відвідувач міг знайти контактну інформацію та повні автобіографічні відомості майже про кожного викладача цього вузу. В Оксфорді ж практикувався інакший підхід до приватної інформації. Тож і не дивно, що вампіри викладали саме тут.

Інформації стосовно діяльності Клермона в шпиталі не було, хоча в його візитці зазначалося, що він там працює. Я набрала в пошуковому вікні «Відділ нейробиології, шпиталь Джона Редкліфа» і вийшла на стислий перелік надаваних послуг. Але жодного посилання на лікарів — просто довжелезний список дослідницьких тем. Систематично клацаючи і продираючись крізь тематики, я нарешті знайшла прізвище Клермона на сторінці, присвяченій «лобовій частині головного мозку», хоча там теж не було жодної додаткової інформації.

Від статті у «Вікіпедії» не було ніякого толку, не кращим був і сайт Королівського наукового товариства. Усе корисне, про що йшлося на головних сторінках, ховалося за паролями. Я не змогла навмання вгадати реєстраційне ім'я Клермона та його пароль, а після шостої

невдалої спроби мені взагалі перекрили доступ до будь-якої інформації.

Пригнічена своїми невдачами, я ввела ім'я вампіра в пошуковий двигун у розділі наукових журналів.

— Нарешті! — вигукнула я і задоволено відкинулася на спинку крісла.

Може, Метью Клермон і не відзначався помітною присутністю в Інтернеті, але в галузі наукової літератури він розвинув неабияку активність. Вишикувавши результати у хронології, я знайшла стислу інформацію про історію інтелектуальної діяльності вампіра.

Та моє початкове відчуття тріумфу швидко зів'яло. Таких історій він мав не одну. А чотири.

Перша починалася з мозку. Я багато чого не розуміла, але, здавалося, Клермон здобув собі наукову та медичну репутацію одночасно, досліджуючи функцію лобової частини головного мозку під час оброблення імпульсивних бажань та пристрастей. Йому вдалося зробити кілька важливих відкриттів щодо ролі, яку відіграють мозкові нейронні механізми в реакціях на відкладене задоволення, і всі ці відкриття стосувалися префронтальної кори. Я розгорнула ще одне пошукове вікно, щоб подивитися анатомічну схему і побачити, про яку саме частину мозку йшла мова.

Деякі люди стверджують, що всяка наукова праця є ледь-ледь замаскованою автобіографією. Мій пульс пришвидшився. Зважаючи на те, що Клермон був вампіром, я щиро сподівалася, що відкладене задоволення було його хобі та спеціалізацією.

Клацнувши іще кілька разів, я побачила, що на певному етапі Клермон зробив різкий поворот у тематиці своїх досліджень, переключившись із мозку на вовків, а точніше — на вовків норвезьких. Під час досліджень він, напевне, провів не одну годину під нічним небом Скандинавії, що для вампіра не було проблемою, зважаючи на температуру його тіла та здатність бачити у темряві. Я спробувала уявити Клермона серед снігів у теплій куртці та з блокнотом у руці, але не змогла.

А після цього з'явилися перші згадки про кров.

Досліджуючи вовків у Норвегії, вампір аналізував склад їхньої крові, щоби визначити родинні групи та схеми передавання спадковості. З норвезьких вовків він виокремив чотири клани, з котрих

три були вовками-аборигенами. Четвертий клан, як виявилось, започатковано вовком, що потрапив до Норвегії зі Швеції або ж Фінляндії. Клермон дійшов висновку, що між зграями відбувався інтенсивний процес парування, який спричинився до обміну генетичним матеріалом, і цей обмін істотно вплинув на еволюцію виду.

Тепер вампір відстежував успадковані риси в інших видах тварин, а також у людей. Велика кількість його найновіших публікацій мали суто технічний характер — там ішлося про методи маркування зразків тканин та правила поводження з надзвичайно старими та крихкими зразками ДНК.

Я вхопила себе за волосся і щосили смикнула, сподіваючись, що напруженість посилить циркуляцію крові й активує зморені нервові клітини. Такого бути не могло. Жоден науковець не спромігся б видати стільки праць у стількох різних царинах дослідження. На одне те, щоб опанувати навички і методики, мало піти мало не все життя — звісно, життя звичайної людини.

А от вампіру це до снаги — якщо працювати над кожною темою по кілька десятиріч. Цікаво, скільки ж сотень років ховалося за тридцятирічним обличчям Метью Клермона?

Я підвелася і заварила собі свіжого чаю. Тримаючи в одній руці паруючу чашку, я намацала у сумці мобільник і великим пальцем набрала номер.

Однією з приємних рис науковців було те, що при них завжди був телефон. І вони відповідали на виклик після одного-двох гудків.

— Крістофер Робертс слухає.

— Привіт, Крісе, це я, Діана Бішоп.

— О, привіт, Діано! — Крісів голос пролунав приязно, а на задньому фоні завивала музика. — Чув, що ти здобула ще одну премію за свою книжку. Поздоровляю!

— Дякую, — відповіла я, завовтузившись у кріслі. — Це стало для мене несподіванкою.

— А для мене — ні. Бо це справді приголомшлива праця. До речі, про працю — як у тебе справи з дослідженнями? Ти вже скінчила свою вступну промову?

— І близько не скінчила — ледь почала, — відповіла я. Саме промовою я й мала займатися, а не вистежувати вампірів через

Інтернет. — Вибач, що потурбувала тебе в лабораторії. Маєш вільну хвилину?

— Аякже, — відповів Кріс і крикнув комусь прикрутити музику. Але її гучність не зменшилася. — Стривай. — Почулися якісь приглушені звуки, а потім настала тиша. — Ось так значно краще, — ніяково сказав він. — Що поробиш — у дітлахів надлишок енергії на початку семестру.

— У випускників завжди надлишок енергії, Крісе. — Моє серце трохи занило — я скучила за метушнею нових занять та за обличчями нових студентів.

— Кому як не тобі про це знати! Втім, як твої справи? Що конкретно тебе цікавить?

Ми з Крісом стали викладачами Йельського університету в один рік, але ні я, ні він не стали штатними працівниками. Він випередив мене на рік, здобувши стипендію фонду Макартурів, поки з нього склався талановитий молекулярний біолог.

Він не поводився як пихатий і зарозумілий геній, коли одного разу я без всяких передмов спитала його, чому алхімік міг описати дві субстанції, нагріті в перегінному кубі, як розгалужені гілки дерева. Ніхто інший на хімічному факультеті не завдав собі клопоту допомогти мені, але Кріс послав двох студентів-випускників за матеріалами, необхідними для відтворення експерименту, а потім я наполягла на тому, щоб самій прийти прямо до лабораторії. І крізь прозоре скло колби ми спостерігали, як грудка сірого намулу зазнала еволюції, перетворившись на червоне дерево з сотнями гілок. Тоді ми з ним і потоваришували.

Я глибоко зітхнула:

— На днях я познайомилася з одним чоловіком.

Кріс підбадьорливо ухнув — він часто знайомив мене з приятелями, із якими ходив до спортзалу.

— Про роман не йдеться, — похапцем запевнила я. — Цей чоловік — науковець.

— Красень-науковець — це саме те, що тобі треба. Бо тобі потрібен виклик — і партнер на все життя.

— Хто б казав. О котрій годині ти пішов учора з бібліотеки? Окрім того, я вже маю одного красеня-науковця у своєму житті, — піддразнила його я.

— Не з'їжджай із теми.

— Оксфорд — таке маленьке містечко, що я просто приречена увесь час наштовхуватися на цього чоловіка. А він вважається тут великим науковим цабе. — «Трохи прибрехала і перебільшила, — подумала я, схрестивши пальці. — Але я таки була близькою до істини». — Я проглянула його роботу і дещо в ній зрозуміла, та, напевне, я чогось таки не знаю, бо побачене якимось не клеїться до купи.

— Тільки не кажи мені, що він — астрофізик, — сказав Кріс. — Ти ж знаєш, що фізика — моя слабкість.

— Ти просто геній.

— А я і є геній, — швидко відказав Кріс. — Але моя геніальність не поширюється на картярські ігри та фізику. Ім'я — будь ласка. — Кріс намагався виявляти терплячість, але мозок людини як для нього аж надто повільний.

— Метью Клермон. — Його ім'я застрягло у мене в горлянці, так само, як і запах гвоздики минулої ночі.

Кріс присвиснув.

— Невловимий відлюдник, професор Клермон.

Мої руки вкрилися «гусячим висипом».

— А що ти з ним зробила — заворожила поглядом своїх прекрасних очей?

Кріс не знав, що я відьма, і вжив слово «заворожила» абсолютно випадково.

— Йому дуже подобаються мої роботи, присвячені Бойлю.

— Оце я повірив, — іронічно зауважив Кріс. — Ти спрямувала на нього проміння своїх блакитно-золотистих зоряних очей — і йому відразу ж пригадався закон Бойля? Він науковець, Діано, а не монах. І до того ж неабияка величина в науці.

— Невже? — ледь чутно спитала я.

— Отож. Він обдарована людина, як і ти: публікувався тоді, коли був студентом-випускником. Його праці — якісна робота, не туфта; ти сама б радо підписалася під кожною з них, якби змогла зробити стільки, скільки встиг зробити він впродовж своєї наукової кар'єри.

Я поглянула на свої нотатки, нашкрябані у великому блокноті з жовтого паперу.

— Ти маєш на увазі його дослідження мозкових нейронних механізмів та префронтального кортексу?

— Молодець, добре підготувалася, — схвально мовив Кріс. — Я мало знаю про ранні роботи Клермона — в них мене цікавить, перш за все, хімія, — але його публікації про вовків збурили жвавий інтерес.

— А чому?

— Він має дивовижну інтуїцію — чому вовки обирають для життя ті чи інші місця, як вони утворюють соціальні групи, як вони спаровуються. Таке враження, що він теж колись був вовком.

— А може, і досі є. — Я намагалася надати голосу жартівливого відтінку, але з язика зіскочило щось зле та заздрісне, і тому ця фраза прозвучала грубо і дещо безцеремонно.

Метью Клермон не мав моральних проблем щодо використанням надприродних здібностей та жаги крові для розвитку своєї наукової кар'єри. Якби вампіру минулої п'ятниці довелося приймати рішення стосовно манускрипту «Ешмол № 782», він неодмінно доторкнувся б до ілюстрацій. Я в цьому анітрохи не сумнівалася.

— Якби він і справді був вовком, то тоді було б легко пояснити високу якість його дослідницької роботи, — терпляче мовив Кріс, ігноруючи недобррозичливий тон моєї ремарки. — Та оскільки він не є вовком, тобі доведеться просто визнати, що він — талановитий науковець. Саме завдяки цьому Клермона прийняли до Королівського наукового товариства після публікації зроблених ним висновків. Його навіть називали послідовником натураліста Девіда Аттенборо. Але він на певний час щез із поля зору.

«Ще б пак», — подумала я.

— А потім він знову вигулькнув із роботами, присвяченими еволюції та хімії?

— Так, але його інтерес до еволюції став природнім продовженням інтересу до вовків.

— А що тебе цікавить в його роботах із хімії?

У голосі Кріса з'явилися нотки невпевненості.

— Ну, розумієш, він поводить себе як науковець, що зробив велике відкриття.

— Не розумію, — нахмурилася я.

— У таких випадках науковці стають дивакуватими та дратівливими. Вони ховаються в лабораторіях і не з'являються на конференціях через страх випадково бовкнути щось таке, що допоможе іншим зробити те ж саме відкриття.

— Науковці починають поводитися як вовки. — Тепер я досить багато знала про вовків. Та власницька обережна поведінка, що її змалював Кріс, чітко вписувалася в схему поведінки норвезьких вовків.

— Саме так, — розсміявся Кріс. — Він там нікого не покусав? Ніхто не застукав його в мить, коли він вив на місяць?

— Та начебто не чула, — промимрила я. — А Клермон завжди був таким відлюдькуватим?

— Не того питаєш, — зізнався Кріс. — Так, він має медичний диплом і, напевне, колись приймав пацієнтів, хоча не зажив собі сталої репутації доброго лікаря. Не знаю, чи любили його пацієнти. А от вовки — любили. До речі, за останні три роки він не відвідав жодної конференції. — Кріс на мить замовк. — Втім, стривай: кілька років тому щось таки було.

— Що саме?

— Якось він читав лекцію — не пам'ятаю її подробиць, — і одна жінка поставила йому запитання. Дуже хитре й розумне запитання, до речі. Та він уникнув відповіді. Але жінка наполягала. Клермон роздратувався, а потім немов оскаженів. Мій приятель, котрий був на тій лекції, сказав, що ніколи не бачив, щоб виховані та ввічливі люди так швидко впадали в несамовитий стан.

Кріс іще говорив, а я вже натискала на клавіші, намагаючись знайти інформацію про цей суперечливий випадок.

— Щось схоже на доктора Джекїла та містера Гайда, еге ж? Щось нічого не знаходжу...

— І не дивно. Зазвичай хіміки не перуть на людях брудну білизну. Бо від того не буде нікому зиску, коли розподілятимуть гранти. Нам не потрібно, щоб бюрократи-розподільники грантових коштів думали про нас, як про знервованих йолопів із манією величі. Це заняття ми залишаємо фізикам.

— А Клермон отримує гранти?

— Ще й які! Грантових грошей у нього хоч греблю гати. Та не переймайся ти так кар'єрою професора Клермона! Може, він і має репутацію жінконенависника, але від цього потік грошей, що течуть до нього, аж ніяк не пересох. Із такою високою якістю досліджень йому це не загрожує.

— А чи доводилося тобі з ним зустрічатися? — спитала я, сподіваючись почути особисту думку Кріса про вдачу Метью Клермона.

— Ні. Тих, хто може похвалитися особистим знайомством із цим ученим, не набереться, мабуть, і півтора десятка. Він не займається викладацькою діяльністю. Втім, ходить багато пліток — що він не любить жінок, що він — інтелектуальний сноб, що він не відповідає на листи, які отримує електронною поштою, і не бере у помічники аспірантів.

— Ти кажеш так, немов вважаєш всі ці історії просто дурницями.

— Та ні, це не дурниці, — задумливо проговорив Кріс. — Просто я не впевнений, що це не впливає на його діяльність, особливо зважаючи на те, що, можливо, саме він буде тим вченим, хто нарешті розкриє таємниці еволюції або знайде ліки від хвороби Паркінсона.

— Тебе як послухати, то Клермон — це щось середнє між Джонасом Солком та Чарльзом Дарвіном.

— Що ж, непогана аналогія.

— Невже він такий талановитий? — Мені пригадалося, з якою несамовитістю Клермон досліджував папери Нідхема, і у мене виникла здогадка, що він — більш, ніж талановитий.

— Так, — тихим голосом сказав Кріс. — Якби я був азартним гравцем, то побився б об заклад на сто доларів, що він устигне отримати Нобелівську премію.

Кріс був генієм, але він не знав, що Метью Клермон — вампір. Ніякої Нобелівської премії не буде: вампір сам про це потурбується, аби зберегти анонімність. Бо лауреатам Нобелівської премії обов'язково треба фотографуватися.

— Що ж, парі приймається, — сказала я і розсміялася.

— Починай заощаджувати гроші, Діано, бо ти неодмінно програєш, — хихикнув Кріс.

Наше останнє парі він програв. Я побилася об заклад на п'ятдесят доларів, що його візьмуть на штатну посаду раніш, ніж мене. Програним гроші я засунула за рамку фото, зробленим того ранку, коли йому зателефонували з фонду Макартурів. На цьому фото Кріс був знятий у той момент, коли пригладжував пальцями свої неслухняні чорні кучері, а на його смаглявому обличчі застигла ніякова посмішка. Штатну посаду він отримав дев'ять місяців по тому.

— Дякую тобі, Крісе. Ти мені дуже допоміг, — щиро сказала я. — Тобі час повертатися до дітлахів. Бо вони вже, мабуть, встигли влаштувати вибух.

— Та отож, треба перевірити. Пожежна сигналізація не спрацювала, а це добра ознака. — Він замовк, вагаючись. — Признавайся, Діано. Навряд чи ти розпитуєш мене тому, що боїшся сказати щось не так, коли зустрінеш Метью Клермона на вечірці з коктейлями. Зараз ти поводишся так, немов досліджуєш якусь проблему. Кажі: що ти побачила в ньому таке, що захопило твою увагу?

Інколи мені здавалося, що Кріс має підозри щодо того, ким я є насправді. Але я не могла сказати йому правду.

— Я маю слабкість до розумних і добре вдягнених чоловіків.

Кріс зітхнув:

— Гарзд, можеш не казати. Бо я й так знаю, що ти страшенна брехуха. Але стережися. Якщо він розіб'є тобі серце, мені доведеться набити його по сраці, а з цим можуть виникнути проблеми, бо у мене дуже щільний розклад занять.

— Метью Клермон не розіб'є мені серце, — затято заперечила я. — Він колега, до того ж із широким діапазоном читацьких інтересів, от і все.

— Ти така розумна, а верзеш дурниці. Ставлю на кін десять доларів, що ще не скінчиться цей тиждень, як Метью запросить тебе на вечерю.

Я розсміялася.

— І коли ти вже навчишся? Тобі не набридло мені програвати? Що ж, гарзд, коли програєш, віддаси мені десять доларів, тобто в перерахунку на британські стерлінги.

Ми попрощалися. Я й досі мало знала про Метью Клермона, але вже краще відчувала, які саме питання мала прояснити. Найважливішим із них було таке: чому науковець, здатний здійснити значуще відкриття в галузі еволюції, цікавиться хімією сімнадцятого сторіччя.

Я нишпорила Інтернетом, аж поки в мене заболіли очі. Коли місцеві годинники вдарили дванадцяту, я вже потопала у нотатках про вовків та генетику, але ні на крок не наблизилася до розгадки таємниці: чому Метью Клермон цікавиться «Ешмолем № 782»?

Розділ 6

Сірим ранком, таким типовим для ранньої осені, я більш за все хотіла загорнутися в кілька светрів і нікуди не виходити з помешкання.

Побіжний погляд на похмуру вогкість за вікном переконав мене не займатися сьогодні веслуванням. І я вирушила на пробіжку. Помахом руки я привіталася з охоронцем у сторожці, який спочатку кинув на мене спантеличений погляд, а потім підбадьорливо підняв угору великий палець.

Із кожним доторком кросівок до тротуару онімлість по краплі покидала моє тіло. Коли ж я добігла до гравійної стежини в університетському парку, моє дихання вже було глибоким; я відчула внутрішній спокій і готовність цілісний день просидіти у бібліотеці — хоч яка б кількість нечисті там зібралася.

Коли я поверталася з пробіжки, сторож зупинив мене.

— Докторе Бішоп?

— Так?

— Вибачте, що минулої ночі я не пустив вашого приятеля, але такі вже у нашому коледжі правила. Наступного разу, коли ви очікуватимете гостей, попередьте нас заздалегідь, і ми направимо їх до вас.

Ясність думок, досягнута на пробіжці, миттєво розвіялась.

— Хто то був — чоловік чи жінка? — спитала я з різкою ноткою в голосі.

— Жінка.

Я розчаровано опустила плечі.

— Така чемна й вихована! Мені завжди подобалися австралійки. Знаєте, вони такі щиросерді й приязні... Австралійці схожі на американців, але не такі... — Голос сторожа затремтів, і він замовк, але я збагнула, що він мав на увазі. Австралійці схожі на американців, але не такі настирливі й нахабні.

— Та ми намагалися зателефонували до вашого помешкання, — продовжив сторож.

Я нахмурилась. Річ у тім, що я сама вимикаю дзвінок телефону, бо Сара хибно вираховує різницю в часі між Медісоном та Оксфордом і завжди телефонує о дванадцятій ночі. Тепер мені все зрозуміло.

— Дякую. Надалі неодмінно повідомлятиму про своїх гостей заздалегідь, — пообіцяла я.

У помешканні я увімкнула у ванній світло і зиркнула в дзеркало: напруженість останніх двох днів таки далася знаки, і темні кола під очима тепер «розквітли» і нагадували синці. Я оглянула передпліччя — чи немає там синців, та, на свій подив, нічого не знайшла, хоча вампір схопив мене за передпліччя дуже сильно.

Після душу я вдягла широкі штани та водолазку з закритим коміром. Насичений чорний колір одягу підкреслював мій зріст і ховав атлетичність статури, але водночас робив мене схожою на труп, тому я накинула на плечі й пов'язала вузлом м'який светр із барвінковим візерунком. Від цього синці під очима стали ще синішими, але я принаймні вже не нагадувала мерця. При кожному русі волосся на голові потріскувало статичною електрикою і загрожувало стати сторч. Цю проблему я вирішила єдиним можливим способом: зібрала волосся у хвіст і зав'язала вузликом на потилиці.

У бібліотеці возик Клермона стояв догори напханий манускриптами, і я вже звиклася з думкою, що мені знову доведеться зустрітися з ним у читальному залі герцога Гамфрі, тож розправила плечі й підійшла до столика замовлень.

І знову директор й обидві його помічниці метушилися, немов переполохані птахи. Цього разу їхня діяльність зосередилася в трикутнику між столом замовлень, каталожними картками манускриптів та кабінетом директора. Вони гасали зі стосами коробок біля перших трьох рядів старезних столиків і штовхали возики з манускриптами під пильним поглядом химерних скульптур.

— Дякую, Шоне, — долинув із глибини залу низький чемний голос Клермона.

Що ж, хоч одна добра новина: мені не доведеться тепер сидіти поруч із вампіром.

Погана ж новина полягала в тому, що я не увійду до бібліотеки, щоб замовити манускрипт, не потрапивши під пильне око Клермона, який матиме змогу слідкувати за кожним моїм кроком. А відсьогодні він має підкріплення.

У другому алькові мініатюрна дівчинка у довгому мішкуватому светрі, що сягав до колін, складала у стос папери та теки. Коли вона обернулася, я з подивом побачила перед собою дорослу жінку з

янтарними очима з чорними зіницями — холодними, як крига. Її бліда світла шкіра та неприродно густе блискуче волосся, що змістими кучерями обрамляло її обличчя і хвилями спадало на плечі, видавали в ній вампіра. Вона ступила крок назустріч і окинула мене убивчим поглядом. Їй не хотілося бути в бібліотеці, і вона винуватила за це мене.

— Міріам! — покликав її тихо Клермон, виходячи у центральний прохід. Він побачив мене і різко зупинився; його губи зобразили ввічливу усмішку.

— Доброго ранку, докторе Бішоп. — Він пригладив пальцями волосся, від чого воно набуло ще більш артистично-скульптурного вигляду. Я мимоволі пригладила власне волосся і заправила за вухо пасмо, що вибилося з вузлика.

— Доброго ранку, професоре Клермон. Бачу, ви збираєтесь тут працювати.

— Так. Але сьогодні я не складу вам компанію в Сельден-Енді. Персонал спромігся розмістити нас тут, де ми нікому не заважатимемо.

Жінка-вампір гучно гепнула стосом паперів об стіл.

Клермон усміхнувся.

— Дозвольте відрекомендувати мою асистентку — доктора Міріам Шепард. Знайомся, Міріам: це доктор Діана Бішоп.

— Здрастуйте, докторе Бішоп, — прохолодно мовила Міріам, простягаючи мені руку. Я взяла її — і була шокована різким контрастом між її крихітною холодною рукою та моєю — більшою та теплішою. Я хотіла була забирати свою руку, та хватка Міріам враз зміцніла, вона стиснула мою долоню так, що аж кістки хруснули. Нарешті вона відпустила мене, і я насилу придушила бажання потрясти п'ястю, щоб вгамувати біль.

— Здрастуйте, докторе Шепард. — Запала ніякова тиша. «Цікаво, що зазвичай кажуть вампіру, зустрівши його рано-вранці?» І я вдалася до найпростішої банальності, заведеної серед людей: — Мені треба йти, бо роботи багато.

— Бажаю вам плідно попрацювати, — відповів Клермон із легким уклоном, так само холодним, як і привітання Міріам.

Біля мене нарисувався пан Джонсон зі стосом сірих коробок у руках.

— Сьогодні ми посадимо вас за столик А-чотири, докторе Бішоп, — задоволено повідомив він, пихкаючи обвислими щоками. — Я віднесу все це туди.

За широкими плечима Клермона я не побачила, чи є в нього на столі переплетені манускрипти. Придушивши цікавість, я пішла за інспектором на своє звичне місце в Сельден-Енді.

Поки витягувала олівці й вмикала комп'ютер, я гостро відчувала присутність Клермона і тепер, коли він не сидів напроти мене, тож я повернулася спиною до порожнього залу, взяла перший коробок, витягнула з нього манускрипт і поклала його на підставку.

Невдовзі моя увага повністю зосередилася на звичній процедурі читання та нотування, і перший манускрипт я обробила менш ніж за годину. Погляд на годинник — чудово, я впоралася ще до одинадцятої. Тож до обіду є час на ще одну книгу.

Манускрипт із наступної коробки виявився істотно меншим за попередній, але він містив цікаві ескізи алхімічного приладдя та стислі настанови, що читалися наче якась химерна комбінація кулінарної книги та посібника з отруєння. «Наповніть кухоль ртуттю і варіть її на повільному вогні протягом трьох годин — так починався один із рецептів. — А коли вона з'єднається з філософським дитям, залиште його в стані гниття, аж поки Чорний Ворон не забере його на погибель». Цокали хвилини, і мої пальці літали по клавіатурі з дедалі більшою швидкістю.

Я заздалегідь приготувалася до того, що сьогодні на мене витріщатиметься всяка нечисть, яку тільки можна собі уявити. Та коли годинник пробив першу, я й досі була єдиною відвідувачкою Сельден-Енду. Окрім мене тут сидів студент-випускник у червоно-біло-блакитній краватці Кебл-коледжу. Похмуро уп'явши погляд у стос рідкісних книг, він їх не читав, а просто гриз нігті, час від часу гучно клацаючи при цьому зубами.

Я заповнила два вузеньких бланки нових заявок, склала свої манускрипти і підвелася з-за стола, щоб піти пообідати, задоволена своїми досягненнями першої половини дня. Джиліан Чемберлен обпекла мене зловтішним поглядом з-за свого незручного стола біля древнього годинника; дві вампірки, що були тут учора, вп'яли в мене холодні бурульки своїх поглядів, а демон із кімнати музично-довідкової літератури привернув до мене увагу двох інших демонів.

Вони утрюх саме розбирали фільмоскоп для перегляду мікрофільмів і від несподіванки розсипали деталі пристрою по столу, не помітивши, що ролик із фільмом упав їм під ноги і покотився, розмотуючись, по підлозі.

Клермон та його вампірка-асистентка і досі сиділи біля столика замовлень. Вчора вампір сказав мені, що потойбічні істоти збиралися заради мене, а не заради нього. А от їхня сьогоднішня поведінка свідчила про зворотне, торжествуюче подумала я.

Коли я повертала свої манускрипти, Метью Клермон окинув мене холодним поглядом. Я вдала, що не звертаю на нього уваги, хоча це діалося мені зі значним зусиллям.

— Ти вже з цими впоралася? — спитав мене Шон.

— Так. На моєму столі лишилися два. А якщо вдасться отримати ще ось ці, то буде пречудово, — сказала я, подаючи йому смужечки нових замовлень.

— Валері щойно змінилася. А в мене, на жаль, повно роботи, — вибачився Шон із винуватою усмішкою.

— То отримаю наступного разу. — Витягнувши гаманець, я була обернулася, щоб піти.

Та, зачувши раптом низький голос Клермона, враз зупинилася, як вкопана.

— Міріам, час обідати.

— Я не голодна, — відповіла асистентка чистим мелодійним сопрано, у якому вгадувалося ледь стримуване роздратування.

— Ковток свіжого повітря допоможе тобі зосередитися на роботі. — У його голосі недвозначно чувся наказ. Міріам шумно зітхнула, ляснула олівцем по столу і, виринувши з затінку, пішла слідком за мною.

Мій звичний обід — двадцятихвилинна перерва, яку я коротала неподалік у бібліотечному кафе, розташованому на другому поверсі. Я всміхнулася від думки про те, що, поки я обідатиму, Міріам маятиметься у книгарні мережі «Блеквел», де скупчувалися туристи, щоб подивитися і придбати собі поштові картки — саме між оксфордськими путівниками та секцією творів про злочини, скоєні в реальному житті.

Із бутербродом та чашкою чаю я вмостилася в найдальшому закутку людного приміщення між смутно знайомим мені викладачем з

історичного факультету, який саме читав газету, і старшокурсником, який розривався між програвачем ем-пе-три, мобільним телефоном та комп'ютером.

Я доїла бутерброд, обхопила чашку долонями і зиркнула у вікно. І відразу ж нахмурилася: один із невідомих демонів із читального залу герцога Гамфрі вештався біля бібліотечної брами, поглядаючи на вікна книжкового магазину.

Раптом я відчула на вилицях два дотики — легенькі, мов поцілунок. І, обернувшись, зустрілася лицем до лица з іще одним демоном. То була жінка — красива, з привабливими, хоча й дещо непропорційними рисами обличчя: її рот був надто широким для такого витонченого лица, а величезні шоколадно-брунатні очі сиділи надто близько одне до одного; її волосся було надто світлим для медового кольору її шкіри.

— Ви доктор Бішоп? — від її австралійського акценту в мене по спині побігли крижані мурашки.

— Так, — прошепотіла я, похапливо зиркнувши на сходи. Але, попри передчуття, чорноволоса маківка Міріам там не вигулькнула. — Я — Діана Бішоп.

Незнайомка всміхнулася.

— Мене звуть Агата Вільсон. А ваш приятель не знає, що я тут.

Це ім'я було страшенно недоречним для жінки старшої за мене лише на десять років і набагато стильнішої. Втім, воно видалося мені знайомим: я смутно пригадала, що бачила його у якомусь журналі мод.

— Можна, я сяду? — кивнувши на стілець, щойно звільнений істориком.

— Звісно, — промимрила я.

У понеділок я зустріла вампіра. У вівторок якийсь відьмак спробував хробаком проповзти до мого мозку. Середа, виявляється, була днем демонів.

І хоч демони ходили за мною слід у слід по університету, про них я знала ще менше, ніж про вампірів. Здавалося, мало хто добре розбирався в цих створіннях, а Сара до діла мені не відповіла на мої питання про них. Із її розповідей виходило, що демони — то підклас із кримінальними нахилами. Надмір розуму та творчих основ змушував їх брехати, красти, шахраювати і навіть убивати, бо вони відчували, що їм вдасться відвертитися. Але найбентежнішими, якщо вірити Сарі,

були обставини їхнього народження. Неможливо визначити, де і коли вигулькне новий демон, бо зазвичай їхніми батьками були прості люди. Для тітки ця обставина підтверджувала і без того маргінальну позицію демонів в ієрархії істот, бо Сара понад усе цінувала традиції та спадщину відьмацької родини і з осудом ставилася до непередбачуваності демонів. Спочатку Агата Вільсон вдовольнилася тим, що тихо сиділа поруч зі мною і зосереджено спостерігала, як я тримаю чашку з чаєм. А потім заговорила, вивергаючи з себе приголомшливий вихор слів. Сара казала, що з демонами неможливо розмовляти, бо вони завжди починають розповідь із середини.

— Така велика кількість енергії не може нас не приваблювати, — діловито сказала вона, наче відповідаючи на моє запитання. — Відьми зібралися в Оксфорді на свято Мабон і теревенили так, наче забули, що у світі повно вампірів, які мають чудовий слух і чують буквально *все*. — Вона на мить замовкла. — Ми вже не вірили, що коли-небудь знову побачимо її.

— Кого її? — тихо спитала я.

— Книгу, — так само тихо відповіла вона зі змовницькими нотками в голосі.

— А, книгу... — повторила я навмисне байдужим голосом.

— Так, після того, що скоїли з нею відьми, ми вже не сподівалися побачити її хоч краєм ока.

Жінка-демон говорила, зосередивши погляд на якійсь точці посеред приміщення.

— Звісно, ви теж відьма. Може, мені й не слід із вами розмовляти. Втім, як на мене, то хто-хто, а ви, як не проста відьма, зможете розібратися, що вони утнули з цією книгою. А тут іще ось це, — з сумом додала вона, піднімаючи кинуту кимось газету і подаючи її мені.

Сенсаційний заголовок відразу ж привернув мою увагу: У ЛОНДОНІ ШАЛЕНІЄ ВАМПІР. Я похапцем прочитала повідомлення про те, що столична поліція досі не має зачіпок у справі вбивства двох чоловіків у Вестмінстері. Тіла Даніеля Беннета, 22 років, та Джейсона Енрайта, 28 років, знайшов у провулку за баром «Білий олень» на Сен-Альбан-стрит у неділю вранці власник цього ж бару Ред Скотт. Обидва загиблих мали перерізані сонні артерії та чисельні порізи на шиї, руках

та тулубі. Судово-медична експертиза встановила, що смерть сталася через втрату крові, хоча слідів крові на місці злочину не виявили.

Представники влади, що розслідують «вампірські вбивства», як їх уже встигли охрестити місцеві мешканці, звернулися за порадою до Пітера Нокса — автора бестселерів, серед яких «Темні справи: Диявол наших днів та магічне воскресіння — потреба зловісної загадковості в добу науки й техніки», до якого досить часто звертаються слідчі з усього світу в справах про сатанистів та серійних убивць.

«Немає доказів того, що це ритуальне убивство, — сказав Пітер Нокс репортерам під час прес-конференції. — Несхоже це і на роботу серійного вбивці», — виснував він, хоча насправді подібними є убивства Крістіани Нільсон минулого літа в Копенгагені та Сергія Морозова в Петербурзі восени 2007 року. Під тиском численних запитань Нокс припустив, що це лондонське вбивство може бути справою рук вбивці-імітатора або групи таких убивць.

Занепокоєні мешканці започаткували громадське патрулювання, а місцева поліція розпочала ознайомчу компанію «від дверей до дверей», щоб попередити про небезпеку, відповісти на запитання та надати підтримку й допомогу. Чинovníки закликають мешканців Лондона проявляти посилену пильність, особливо в нічну годину.

— Ця замітка — звичайний витвір редактора газети, якому потрібна сенсація, — сказала я, віддаючи газету жінці-демоні. — Бо преса живиться людськими страхами.

— Хтозна, — мовила вона, озирнувшись довкола. — Я не впевнена. Мені здається, що тут щось значно серйозніше. Вампіри — непередбачувані створіння. Вони стоять на одну сходинку вище за тварин. — І Агата Вільсон скривила рот гидливою гримасою. — А ви, відьми, гадаєте, що непередбачувані та мінливі — саме ми. Хай там що, а всім нам небезпечно привертати увагу звичайних людей.

Мені подумалося, що ми надто багато говоримо про відьом та вампірів у залюдненому громадському закладі. Однак старшокурсник поруч і досі слухав щось у своїх навушниках, а решта завсідників були поглинуті власними думками або розмовами з сусідами по столику.

— Мені нічого не відомо про манускрипт і про те, що з ним скоїли відьми, міс Вільсон. І в мене його немає, — похапцем мовила я, на той випадок, якщо вона теж думала, що я його поцупила.

— Краще звіть мене Агата, — сказала вона, зосереджено поглянувши на візерунок килима. — То ця книга в бібліотеці? Це вони вам сказали повернути її туди?

«Кого вона мала на увазі? Відьом? Працівників бібліотеки? Чи вампірів?» — подумки перебрала я найімовірніших зловмисників.

— Хто — вони? Відьми? — пошепки спитала я.

Агата кивнула, ковзнувши поглядом по приміщенню.

— Ні. Просто я переглянула манускрипт і повернула його до сховища.

— Ага, до сховища, — з розумінням кивнула Агата. — Усі вважають, що бібліотека — це лише будівля, але вони помиляються. Це не просто будівля.

Мені знову пригадався химерно-лиховісний тиск, який я відчула, коли Шон поклав манускрипт на стрічку конвеєра.

— Бібліотека буде тим, чим захочуть її бачити відьми, — показала вона. — Але ця книга не належить вам. Відьми не мають права вирішувати, де її зберігати і кому її бачити.

— А що такого незвичайного у цьому манускрипті?

— У ньому пояснюється, чому ми існуємо, — відповіла вона з мимовільною ноткою відчаю в голосі. — Там розповідається наша історія: її початок, середина і навіть кінець. Нам, демонам, треба зрозуміти своє місце у світі. І наша потреба сильніша за потребу відьом чи вампірів. — У моїй співрозмовниці тепер не лишилося нічого загадкового і незрозумілого. Вона була, як камера з порушеною різкістю, варто було лише настроїти в ній лінзи.

— А хіба ж ви не знаєте свого місця у світі? — почала я. — Існують чотири типи створінь: люди, демони, вампіри і відьми.

— А звідки тоді беруться демони? Хто нас створює? Навіщо ми тут, у цьому світі? — Вона блиснула на мене брунатними очима. — А чи знаєте ви, звідки береться *ваша* енергія? Знаєте, чи ні?

— Ні, не знаю, — прошепотіла я, похитавши головою.

— Ніхто не знає, — задумливо мовила Агата. — Щодня ми ставимо перед собою ці запитання. Спочатку люди вважали, що демони — це ангели-хранителі. Потім вони гадали, що ми — боги, прив'язані до землі жертви власних згубних пристрастей. Люди ненавиділи нас, бо ми — не такі як вони, і кидали власних дітей, якщо ті виявлялися демонами. Вони звинувачували нас у тому, що ми

заволодіваємо їхніми душами і робимо їх божевільними. Демони — талановиті та розумні, але ми — не лихі, ми не такі, як вампіри. — Тепер у її словах виразно чувся гнів, хоча вона жодного разу не підвищила голос, бо весь час говорила майже пошепки. — Ми ніколи й нікого не доводимо до божевілля. Ми є жертвами людських страхів та заздрощів навіть більше, ніж відьми.

— Ну, у відьом вистачає своєї щедрої порції лихих та неправдивих легенд, — устала я, пригадавши полювання на відьом і страти.

— Відьом народжують відьми. Вампіри витворюють нових вампірів. Коли вам самотньо, коли вас охоплює розпач, ви знаходите втіху в сімейних легендах та переказах. Ми ж не маємо нічого, окрім казок, котрі розповідають нам люди. Не дивно, що навкруги так багато демонів зі зламанною психікою. Представникові нашої породи тільки й лишається сподіватися, що одного дня він випадково зустріне іншого демона і зрозуміє, ким він є насправді. Мій син був одним із небагатьох, кому поталанило. Матір'ю Натаніеля була жінка-демон, яка розгледіла ознаки демона в сині й допомогла йому зорієнтуватися в навколишньому світі.

Агата на мить відвернулася, вгамовуючи емоції. Коли її очі знову зустрілися з моїми, з них вихлюпнувся смуток.

— Можливо, люди мають рацію. Може, ми й справді одержимі. Мені бачаться видіння, Діано. Я бачу те, чого мені не слід бачити.

Я знала, що демони здатні бути провидцями. Та ніхто не знає, наскільки точними бувають їхні пророцтва, так само, до речі, як і пророцтва відьом.

— Я бачу кров та страх. Я бачу вас, — провадила вона далі, і її погляд знову втратив зосередженість. — Інколи я бачу вампіра. Він вже давно хоче заволодіти цією книгою. Натомість він знайшов вас. Дивно.

— А навіщо Метью Клермону та книга?

Агата знизала плечима.

— Вампіри та відьми не діляться з нами своїми думками. Навіть ваш приятель-вампір — і той не розповідає нам того, що знає, хоча до демонів він ставиться набагато краще, аніж інші представники його породи. В наші дні так багато таємниць, так багато розумних людей... Якщо ми не остерігатимемося, то вони швидко нас виявлять. Люди люблять владу — і таємниці теж.

— Він не мій приятель, — зашарілася я.

— А ви певні? — спитала Агата, уп'явши погляд у хромовану поверхню кавового автомата, немов у дзеркало.

— Так, впевнена, — сказала я вже жорсткішим тоном.

— У маленькій книзі може міститись велика таємниця, що здатна круто змінити світ. Ви — відьма. Кому, як не вам, знати про силу слова. І якби ваш вампір знав цю таємницю, ви йому були б непотрібні. — Погляд Агати раптом став зворушливий та співчутливий.

— Якщо Метью Клермону так потрібна ця книга, то він може замовити її сам. — Від думки про те, що, можливо, саме це він і робить просто зараз, мені чомусь стало лячно.

— Коли ця книга знову опиниться у ваших руках, — гаряче мовила жінка-демон, вхопивши мене за руку, — обіцяйте, що пам'ятатимете: ви, відьми, не єдині, кому конче необхідно пізнати її таємниці. Демони теж мають до неї безпосередній стосунок. Пообіцяйте мені.

У її дотику я відчула панічний трепет і раптом усвідомила, що в приміщенні дуже жарко й велелюдно. Інстинктивно шукаючи очима вихід, я зосередилася на своєму диханні, щоб придушити перші симптоми синдрому «борись або ж тікай».

— Обіцяю, — невпевнено промимрила я, не надто добре розуміючи, *що саме* я обіцяю.

— От і добре, — з відсутнім виразом сказала Агата, відпустила мою руку і поволі відвела очі.

— Так люб'язно з вашого боку поговорити зі мною. — З цими словами вона знову уп'яла погляд у килим. — Ми ще побачимось. Пам'ятайте: є обіцянки, що важать набагато більше за інші.

Виходячи з кафе, я поклала чайник та чашку в сірий пластиковий контейнер зі сміттям і викинула пакет із-під бутерброда. Наостанок я озирнулася і побачила, що Агата читає спортивний розділ щоденної лондонської газети, залишеної викладачем історії.

За порогом книгарні мережі «Блеквел» я не побачила Міріам, але відчула на собі її погляд.

Поки мене не було, Сельден-Енд наповнився звичайними людьми; усі вони заклопотано займалися власною роботою і, здавалося, не помічали велелюдного зібрання створінь довкола себе. Я позаздрила їхньому незнанню і, взявши манускрипт, рішуче намірилася зосередитися на ньому, але натомість спіймала себе на прокручуванні

подумки розмови з Агатою в кафе та подій останніх днів. На перший погляд, ілюстрації в фоліанті «Ешмол № 782» не мали стосунку до того, що Агата Вільсон розповіла про його зміст. Цікаво, чому ж Метью Клермон та жінка-демон не замовили цей манускрипт самі, якщо він так їх цікавить?

Я заплющила очі, пригадуючи подробиці першої зустрічі з цією книгою, намагаючись укласти події останніх днів у певну схему. Я викинула з голови зайву інформацію й уявила проблему як загадку-мозаїку, розкладену на білому столі, й заходилася збирати до купи її різнокольорові компоненти. Та хоч як би я не тулила їх один до одного, цілісної картини не виходило. Я роздратовано відсунула крісло від стола і рушила до виходу.

— Чи будуть нові замовлення? — спитав Шон, приймаючи манускрипти у мене з рук. Я подала йому пишний букет свіжозаповнених смужок-замовлень. Шон усміхнувся, але нічого не сказав.

Перш ніж піти я мала зробити дві речі. Перша була справою ввічливості. Не знаю, як це їм вдалося, але вампіри примудрилися не дати натовпу створінь, що зібрався в Сельден-Енді, відволікти мене від моєї роботи. Відьмам і вампірам нечасто випадає нагода скласти одне одному подяку, але протягом останніх двох днів Клермон двічі захистив мене. Я твердо вирішила не бути невдячною або ж упередженою, як Сара та її подруги з медісонської відьомської спільноти.

— Професоре Клермон?

Вампір підняв голову.

— Дякую вам, — просто сказала я і, зустрівшись із ним поглядом, не відводила очей доти, поки він не поглянув убік.

— Нема за що, — пробурмотів він із легким здивуванням у голосі.

Друга справа була більш складною. Якщо я потрібна Метью Клермону, то він теж мені потрібен. Я хотіла, щоб він пояснив мені, чому «Ешмол № 782» приваблював до себе таку велику увагу.

— Можете звати мене Діана, — похапцем проказала я, побоюючись втратити самовладання.

Метью Клермон усміхнувся. На якусь часточку секунди серце моє спинилося. То був не звичайний стриманий усміх ввічливості, до якого я вже звикнула. Його рот розтягнувся мало не до вух, а все обличчя

наче заіскрилося. «Господи, який же ж він гарний», — знову подумала я, і мені світ пішов обертом.

— Гаразд, — тихо мовив він, — але і вам доведеться звати мене Метью.

Я кивнула на знак згоди, відчуваючи, що серце і досі відбиває хаотичний ритм. Наче якась хвиля розтеклася моїм тілом, змиваючи рештки тривоги після несподіваної зустрічі з Агатою Вільсон.

Ніс Метью легенько смикнувся. Усмішка розпливлася по обличчю. Хай там що відбувалося в моєму тілі, він відчув це нюхом. Більше того, здавалося, він дав цьому явищу чітке визначення.

Я враз почервоніла.

— Приємного вам вечора, Діано. — Він навмисне розтягнув моє ім'я, смакуючи його як щось дивовижне й екзотичне.

— Доброї ночі, Метью, — відповіла я і похапливо ретирувалася.

Веслуючи того вечора тихими водами ріки, я спостерігала, як вечірня зоря перетворюється на сутінки і час від часу помічала на прибережній стежині розмиту димчасту пляму, котра трималася трохи попереду мене — немов якась темна зірка, що вела мене додому.

Розділ 7

О другій п'ятнадцять жахливе відчуття, що я потопаю, вихопило мене зі сну. Насилу виборсавшись із-під ковдри, силою сну перетвореної на заплутані водорості, я рвонула до світлішої води над головою. Та саме в цю мить, коли я майже вибралася, щось схопило мене за литку і потягнуло назад, на глибину.

Як це буває у кошмарах, я різко прокинулася, не збагнувши, що ж то вхопило мене за ногу. Кілька хвилин я лежала, дезорієнтована, тіло моє змокрило від рясного поту, а серце шалено гупало, відлунюючи у грудній клітці.

Нарешті я обережно сіла, спершись на подушку.

Із вікна на мене витріщалося якесь бліде обличчя з темними впалими очима.

Я не відразу здогадалася, що то моє власне відображення у віконному склі. Я насилу допленталася до ванни, і там мене знудило. Наступні півгодини я лежала, скрутившись калачиком на кахляній підлозі, клянучи Метью Клермона та іншу нечисть за свій тривожний стан. Нарешті я заповзла назад до ліжка і проспала кілька годин, а вранці насилу вбралася в спортивний одяг і зібралася на веслування.

Коли я підійшла до сторожки, охоронець поглянув на мене з неприхованим подивом.

— Невже ви зібралися веслувати в такий туман, докторе Бішоп? Якщо хочете знати мою думку, то ви палите свічку з обох кінців відразу. Чи не краще б добряче виспатися, га? До завтра ж ріка нікуди не дінеться.

Я замислилася на мить над порадою Фреда і похитала головою.

— Ні, так мені буде краще. До того ж цього тижня студенти повертаються на заняття, і річка кишітиме човнами.

На обличчі сторожа промайнув вираз сумніву.

Тротуар був слизький від вологи, тому я бігла повільніше, ніж зазвичай, бо мала зважати на погоду та втому після нічного кошмару. Мій звичний маршрут пролягав повз коледж Оріел та високу чорну браму між Мертоном та коледжем Святого Тіла. Від сутінків до світанку ця брама замкнена, щоб люди не ходили по луках біля річки,

але перше, чого навчався кожен, хто займався веслуванням в Оксфорді, — перелізати через неї. Що я з легкістю й зробила.

Звичний ритуал спуску човна на воду. Коли відштовхувалася від пристані, я почувалася майже в нормі.

У тумані веслування стає схожим на політ. Сире повітря приглушує цвірінчання пташок та шерхіт автомобільних шин, але посилює плескіт весел об воду та легенький посвист вітру в закутках біля сидінь човна. Веслувальник не бачить берегів та інших знайомих орієнтирів, тож змушений плисти, керуючись лише власним інстинктом.

Сидячи в ялику, я вийшла на легкий розмашистий ритм, настроїла слух на найменші зміни плескоту весел, щоб визначити наближення до берега, а зір налаштувала на те, щоби вчасно помітити тінь зустрічного човна і уникнути зіткнення. У тому густому тумані раптом виникло бажання повернутися назад, але надто вже спокусливою була перспектива тривалої збадьорливої річкової прогулянки.

Неподалік таверни я обачливо звернула вбік: за течією мчали два веслувальники і в запалі обговорювали нову техніку веслування, яка дала б змогу успішно боротися на змаганнях зі специфічним оксфордським стилем, так званою бовтанкою.

— Ви підете попереду мене? — гукнула я.

— Аякже! — почувалася швидка відповідь. Не перериваючи ритму, двійко пронеслися повз мене.

Невдовзі плескіт їхніх весел ущух вдалині. Я вирішила «пошабашити» і повернутися до елінгу. Навіть така нетривала прогулянка допомогла зняти онімілість у тілі після недосипання третю ніч поспіль.

Я замкнула приладдя в елінгу і не поспішаючи пішла назад до міста. Навкруги в густому ранковому тумані було тихо, наче простір та час припинили існувати. Я заплющила очі й уявила, що мене немає — ні в Оксфорді, ні в будь-якому іншому місці, що має конкретну назву.

Коли ж я розплющила їх, переді мною виріс якийсь темний силует. Я аж охнула від страху. Силует кинувся до мене і я, інстинктивно захищаючись, виставила вперед руки.

— Вибачте Діано, мені здалося, що ви мене помітили, — стурбовано промовив Метью Клермон.

— Я йшла із заплющеними очима, — відказала я, мимовільно прикриваючи долонею комір свого светра. Вампір відійшов назад на два кроки, а я прихилилася до дерева, постояла, поки дихання поверталось до норми.

— Можна у вас дещо спитати? — поцікавився Клермон, коли моє серце вгамувалося і вже не калатало.

— Ні, не можна, якщо ви збираєтеся спитати, чому я подалася на річку в такий туман, знаючи, що за мною слідкують вампіри, демони та відьми. — Мені не хотілося вислуховувати лекцію — принаймні цього ранку.

— Ні, — відповів він із ноткою ядучого сарказму в голосі, — хоча це справді цікава тема. Я ось що хотів спитати: чому ви йшли із заплющеними очима?

Я розсміялася.

— А ви що — не ходите інколи із заплющеними очима?

Метью похитав головою.

— Ми, вампіри, маємо лише п'ять чуттів. І вважаємо за краще користуватися всіма одночасно, — іронічно відказав він.

— Нічого магічного в ходінні з заплющеними очима немає, Метью. Це лише гра, у яку я бавилася ще малою. Моя тітка аж казилася од злості — я завжди поверталася додому подряпана, з розбитими колінами, бо бігала, заплющивши очі, серед дерев та кущів.

Вампір замовк і, засунувши руки у кишені сіро-голубих брюк, замислено вдивлявся в туман. Сьогодні він був без пальта, в сіро-блакитному светрі, який робив його постать темнішою. Раптом я відчула себе скуйовдженою та неохайною, бо помітила зліва на своїх спортивних штанях дірочку, яку я прорвала, зачепившись за кочет у ялику.

— Як вам сьогодні веслувалося? — нарешті спитав Клермон, наче сам не знав. Адже він не просто вийшов свіжим повітрям подихати.

— Нормально, — стисло відповіла я.

— Удосвіта тут небагато людей.

— Так, але мені подобається, коли на воді мало човнів.

— А хіба ж це не ризиковано — веслувати в таку погоду, коли довкола майже немає людей? — Він говорив спокійно, і коли б не був він упирем, що стежив за кожним моїм поглядом, його запитання могло видатися незграбною спробою розпочати розмову.

— Тобто — ризиковано?

— Тобто, коли щось трапиться, цього може ніхто не помітити.

Раніш я ніколи не відчувала на річці страху, але він мав рацію. Та я знизала плечима, мовляв, мені байдуже.

— Із понеділка тут буде повно студентів. Тому я насолоджуюся тишею та спокоєм, допоки маю таку можливість.

— А що — наступного тижня й справді розпочинається семестр? — спитав Клермон із непідробним подивом.

— Та ви ж начебто викладач на факультеті? — розсміялася я.

— Офіційно — так, але насправді я студентів майже не бачу. Я перебуваю тут, здебільшого, як дослідник. — Його губи стиснулися в тонку лінію. Клермону не подобалося, коли з нього сміються.

— Ви щасливчик, — сказала я, уявивши свою вступну лекцію в аудиторії на триста місць перед отими непосидючими першокурсниками.

— Справді, так спокійніше. Моє лабораторне устаткування не ставить мені запитань, чому я подовгу засиджуюся на своєму робочому місці. До того ж мені допомагає доктор Шепард і ще один асистент — доктор Вітмор.

Було вогко, я змерзла. Стояти з вампіром у молочно-білому тумані й обмінюватися світськими люб'язностями — в цьому було щось неприродне.

— Мені вже додому треба.

— Може, вас підвезти?

Чотири дні тому я відмовилася б, якби вампір запропонував мене підвезти, але зараз це видалося мені прекрасною ідеєю. До того ж так я мала чудову нагоду спитати в біохіміка, чому його так цікавить старовинний алхімічний манускрипт.

— Так, звичайно, — відповіла я.

Сором'язливо-задоволений вигляд Клермона став для мене абсолютною — і роззбройною — несподіванкою.

— Моє авто тут неподалік, — він кивнув убік коледжу Крайст-Черч. Кілька хвилин ми йшли мовчки, огорнуті сіруватим туманом. Химерна картина — самотні вампір та відьма. Клермон навмисне стишив ходу, щоб іти зі мною в ногу; тут, надворі, він здавався менш скутим, аніж у бібліотеці.

— А ви що, працюєте в тому коледжі?

— Ні, я там іще не викладав. — Слово *іще* змусило мене замислитися: а в яких коледжах він *уже* попрацював? А потім спробувала вирахувати, скільки ж йому років. Інколи мені здавалося, що не менше, ніж самому Оксфорду.

— Діано, — мовив Клермон, зупинившись.

— Гм-м, що? — Я вже трохи віддалилася від нього в напрямку автостоянки.

— Нам сюди, — сказав він, показуючи в протилежному напрямку, і підвів мене до невеличкого огороженого стінами майданчика. Під яскраво-жовтою табличкою **СТОЯНКА КАТЕГОРИЧНО ЗАБОРОНЕНА** стояв низький чорний «ягуар». Із дзеркала заднього виду звисала картка дозволу на в'їзд до шпиталю Джона Редкліфа.

— Все ясно, — іронічно прокоментувала я, взявши руки в боки. — Ви паркуєтеся там, де хочете.

— Щодо паркування я зазвичай законослухняний громадянин, але сьогодні вранці погода зробила корективи в моїй поведінці. Це виняток, — винувато пояснив Метью і простягнув повз мене руку, щоб відімкнути дверцята. Його «ягуар» був досить старої моделі — без таких сучасних штукочок, як центральний замок та навігаційна система, але вигляд мав, наче щойно з вітрини автосалону. Метью відчинив дверцята, я увібралася всередину — і сидіння з брунатної шкіри комфортно огорнуло моє тіло.

Іще ніколи не доводилося мені бути в такому розкішному авто. Найгірші підозри Сарі стосовно вампірів неодмінно справдилися б, якби вона дізналася, що вони роз'їжджають на «ягуарах», а вона змушена пересуватися на старій, колись пурпуровій, таратайці «Хонда Сивік», яка вже вицвіла до кольору смаженого баклажана.

Клермон спрямував авто під'їзною дорогою до брами коледжу Крайст-Черч, де йому довелося чекати, поки утвориться проміжок у вранішньому транспортному потоці розвізних вантажівок, автобусів та велосипедів.

— Чи бажаєте підсідати перед тим, як я відвезу вас додому? — невимушено спитав вампір, стиснувши руками поліроване кермо. — Напевне ви зголодніли після інтенсивного тренування.

Це було друге запрошення від Клермона поїсти разом із ним. А може, це притаманна всім вампірам риса? Може, вони люблять спостерігати, як їдять інші люди? Кожен на цій планеті знає, що

вампири харчуються людською кров'ю. Та чи харчуються вони лише нею? Раптом мені подумалося, що роз'їжджати в одному авто з вампіром — то не така вже й гарна ідея, і я, застебнувши комір шерстяного пуловера, трохи відсунулася до дверей.

— Ну то як, Діано? — наполягав Клермон.

— Та можна було б трохи попоїсти, — відповіла я, вагаючись. — А заради чашки чаю я готова убити.

Він кивнув, зосередивши погляд на транспортному потоці.

— Я знаю один підходящий заклад.

Клермон скерував авто угору пагорбом, а потім звернув праворуч на Хай-стрит. Ми проїхали повз статую дружини короля Георга II під куполом Квінз-коледжу і рушили до Оксфордського ботанічного саду. Із приглушено-замкненого простору автомобіля місто Оксфорд, із його шпилями і вежами, що вигулькнули нам назустріч із тиші й туману, мало більш потойбічний і таємничий вигляд, ніж зазвичай.

Ми не розмовляли, і через непорушність вампіра я збагнула, що сама, на відміну від нього, постійно вовтузилася, шмигала носом та кліпала очима. А Клермон — ні. Він жодного разу і оком не моргнув, і майже не дихав. Поворот керма та натискання педалі — його рухи були скупими та максимально економними, немов вампір намагався зберегти якомога більше енергії на своє дуже-дуже довге життя. І знову мене розбирала цікавість: скільки ж Клермону років?

Вампір різко звернув до бокової вулички і зупинився біля крихітного кафе, де численні місцеві мешканці похапцем натоптувалися їжею. Декотрі не поспішали — читали газети або базікали зі знайомими за сусідніми столиками. А ще я із задоволенням помітила, що всі вони пили чай із величезних чашок.

— А я й не знала про це кафе, — вирвалося у мене.

— Це сувора таємниця, — мовив вампір із грайливою усмішкою. — Місцеві завсідники не хочуть, щоб університетське начальство псувало своєю присутністю тутешню атмосферу.

Я механічно повернулася, щоб відчинити дверцята, та не встигла й до ручки доторкнутися, як Клермон, несподівано опинившись із протилежного боку дверей, вже відчиняв їх для мене.

— Як ви так швидко туди дісталися? — спитала я з ноткою невдоволення в голосі.

— Звичайна магія, — відповів вампір із напускною скромністю. Вочевидь, Клермон не лише не любив, коли жінки сперечалися з ним, а й коли вони самотужки намагалися відчинити дверцята його авто.

— Я й сама в змозі відчинити собі двері, — вперто сказала я, виходячи з машини.

— А чому сучасним жінкам так хочеться відчиняти дверцята неодмінно самотужки? Чому це для них так важливо? — різко спитав він. — Вам, мабуть, здається, що це свідчення вашої фізичної сили?

— Ні, це ознака нашої незалежності та самостійності, — відказала я, схрестивши руки на грудях. Я не люблю, коли мені перечать, але в цю мить я пригадала розповідь Кріса про те, як обійшовся Клермон із жінкою, яка ставила йому на прес-конференції надто багато запитань.

Вампір мовчки зачинив за мною дверцята авто і відчинив двері кафе. Але я не поворухилася, очікуючи, поки він піде всередину першим. Хвиля теплого вологого повітря винесла з кафе запах бекону та підсмаженого хліба. У мене побігла слина.

— Ви жахливо старомодна людина, — мовила я і, зітхнувши, вирішила не опиратися. Він хоче нагодувати мене гарячим сніданком, то нехай відчиняє переді мною двері хоч увесь ранок.

— Тільки після вас, — наполегливо сказав вампір.

Ми пішли вглиб кафе, петляючи між занятими столиками. У різкому яскравому світлі стельових ламп шкіра Клермона, яка в тумані здавалася майже нормальною, набула виразно блідого кольору. Такого виразного, що двоє людей озирнулися, коли ми проходили повз них. Вампір заціпенів.

«Не варто було сюди заходити», — майнула тривожна думка, коли я помітила, що дедалі більше людей витріщалися на нас.

— Здоровенький був, Метью, — почувся за шинквасом бадьорий жіночий голос. — Сніданок на двох?

Клермон розслабився, і його обличчя освітила легка посмішка.

— Так, Мері, на двох. Як там Ден?

— Досить здоровий, щоби скаржитися, що йому осточортіло стирчати в ліжку. Одужує потроху.

— Чудова новина, — прокоментував Клермон. — Коли звільнишся, принеси оцій дамі чаю, добре? Бо вона каже, що заради чашки чаю готова на вбивство.

— Тобі не доведеться цього робити, дорогенька, — усміхнулася мені Мері. — Ми тут подаємо чай, не вдаючись до кровопролиття. — Вивільнивши своє огрядне тіло з-за прилавку, вона повела нас до стола в закутку біля дверей на кухню. Два ламіновані аркуші меню з виляском впали на його поверхню. — Тут на тебе ніхто не витріщатиметься, Метью. Незабаром Стефані принесе вам чаю. Залишайтеся тут, скільки вам треба.

Клермон навмисне посадив мене спиною до стіни. А сам сів напроти, спиною до решти приміщення. Він нервував — скручував і розкручував ламіноване меню. У присутності інших людей вампір почувався знервовано і неспокійно, як і раніш у бібліотеці. І тільки коли ми залишалися удвох, йому було комфортніше.

Сенс його поведінки я збагнула завдяки своїм знанням про норвезьких вовків: Клермон захищав мене.

— Метью, вам здається, що від когось виходить загроза? Я ж говорила, що спроможна за себе постояти. — Цю фразу я сказала більш уїдливо, аніж хотіла.

— Я в цьому певен, звісно можете, — відказав він, але в його голосі бриніли нотки сумніву.

— Послухайте, — я намагалася говорити спокійно і розважливо. — Ви не підпустили їх до мене, щоб я могла працювати. — Сусідні столики були надто близько, тож я мала говорити непрямо. — І я вам за це дуже вдячна. Але тут повно звичайних людей. Єдина загроза може становити хіба що їхня надмірна увага до вас. Тому розслабтеся і вважайте, що у вас офіційний вихідний день.

Клермон кивнув убік касового апарата.

— Отой чоловік сказав своєму приятелеві, що ви маєте «смачний» вигляд.

Вампір намагався сказати цей жарт відповідним тоном, але при цих словах його обличчя спохмурніло і я ледь стрималася, щоб не розсміятися.

— Не думаю, що він збирається відкусити від мене шматочок.

Вампір аж посірів.

— З того що мені відомо про сучасний сленг англійської, «смачна» жінка — це комплімент, а не погроза, — додала я.

Клермон напириндився ще більше.

— Якщо вам не подобається те, що кажуть інші люди, припиніть прислухатися до їхніх розмов, — порадила я, злегка роздратована його демонстративними ревнощами.

— Це легше сказати, аніж зробити, — зауважив він і зосередив увагу на соуснику.

До нашого столика підійшла молодша та дещо тендітніша копія Мері. Вона тримала тацю, на якій стояв величезний керамічний чайник та дві чашки.

— Молоко та цукор на столі, Метью, — кинула вона, обмацуючи мене цікавим поглядом.

Метью довелося вдатися до офіційних умовностей.

— Стеф, знайомся, це Діана. Вона приїхала з Америки.

— Та невже? А ви, бува, не з Каліфорнії? Мені страх як хочеться побувати в Каліфорнії.

— Ні, я живу в Коннектикуті, — відповіла я з жалем у голосі.

— Це один з отих невеличких штатів, еге ж? — розчаровано спитала вона.

— Так. І взимку там сніжить.

— Мені більше подобаються пальми та сонце.

При згадці про сніг вона втратила до мене всякий інтерес.

— Що замовлятимете?

— Я дуже-дуже голодна, — винувато мовила я і замовила подвійну яєчню, чотири грінки й чотири порції бекону.

Стефані, яка, безсумнівно, чула й «жахливіші» замовлення, записала моє без коментарів і забрала зі стола меню.

— Тобі тільки чай, Метью?

Вампір кивнув.

Коли Стефані відійшла подалі, я перехилилася через столик і змовницьким тоном спитала:

— А вони знають, хто ви насправді?

Клермон теж подався вперед, тепер його обличчя було за фут від мого. Сьогодні вранці він мав більш солодкий парфум, наче зі щойно зірваних гвоздик. Я мимоволі глибоко вдихнула цей запах.

— Вони знають, що я трохи не такий. Мері, може, й підозрює, що я «дуже» не такий, але вона переконана, що я врятував життя Дена, тому вирішила, що моя відмінність не має значення.

— А як ви врятували її чоловіка? — спитала я, бо назагал вважається, що вампіри позбавляють людей життя, а не рятують їх.

— Я побачив його в Редкліфі під час свого чергування — їм бракувало персоналу. Мері бачила раніш якусь телевізійну програму, де описувалися симптоми інсульту, і відразу ж розпізнала їх, коли чоловіку стало зле. Без неї він помер би, або став би інвалідом на все життя.

— А чому вона гадає, що саме ви врятували Дена? — Від гострого запаху, що йшов від вампіра, у мене паморочилося в голові. Я підняла кришку чайника, щоб змінити аромат гвоздик на терпкий запах чорного чаю.

— Спочатку його врятувала Мері, а в шпиталі у Дена почалася жахлива реакція на ліки, які йому ввели. Я ж сказав, що Мері — дуже спостережлива. Коли вона поділилася своїми побоюваннями з одним із лікарів, той від неї відмахнувся. Я... підслухав їхню розмову і втрутився.

— І часто ви зустрічаєтеся з пацієнтами? — Я розлила по чашках гарячий чай — він був такий міцний, що в ньому, мабуть, і ложка стояла б. Мої руки злегка затремтіли від думки про вампіра, що крадеться шпитальними палатами поміж хворих та травмованих.

— Ні, тільки тоді, коли потрібно негайно втрутитися.

Підсунувши йому чашку, я уп'ялася поглядом у цукорницю. Він подав її мені. Я поклала рівно півложки цукру і налила рівно півчашки молока. Саме такий чай я любила собі готувати: чорний, як смола, трохи цукру, щоб дещо пригасити гостру гіркоту, а потім — стільки ж молока, щоб він став схожим на якусь тушковану страву. Здійснивши цю процедуру, я помішала суміш ложкою за годинниковою стрілкою. Нарешті я відчула, що вона вже не обпече мені піднебіння, і наважилася трохи відсморбнути її. Клас! Те, що треба.

Вампір споглядав мене з усмішкою.

— Що таке? — спитала я.

— Іще ніколи не бачив такого ретельного готування чаю.

— Напевне, вам мало доводилося спілкуватися з серйозними чаювальниками. Все полягає в тому, щоб точно визначити міцність чаю перед тим, як додавати цукор та молоко.

Вампір навіть не доторкнувся до своєї чашки з чаєм.

— А вам, напевне, подобається чорний чай?

— Насправді чай — не мій напій, — відповів Клермон, злегка стишивши голос.

— А який же *ваш* напій? — Тієї ж миті, коли це запитання злетіло з моїх вуст, я пожалкувала, що бовкнула його. Настрій вампіра враз змінився з веселого здивування на ледь стримуваний гнів.

— Ви ще й питаєте! — різко відказав він. — Кожна людина знає відповідь на це запитання.

— Вибачте, я не подумала. — Я міцно обхопила чашку руками, щоб заспокоїтися.

— Та отож.

У запалій тиші я мовчки випила чай. Нарешті ми обидва поглянули угору — то Стефані принесла цілу купу грінок і тарілку, до країв повну яєць та бекону.

— Мамо вважають, що вам треба їсти більше овочів, — пояснила Стефані, коли я здивовано витріщилася на пагорбок смажених грибів та помідорів, що йшли на додаток у гарнір. — Каже, що ви бліді, як смерть.

— Дякую, — промурмотіла я.

Критичне зауваження Мері аж ніяк не применшило моєї радості через появу ще більшої кількості харчів, тож я взяла маленьку виделку і заходилася їсти, Стеф весело вишкірилася, а Клермон сподобився на ледь помітну усмішку.

Усе було гаряче й ароматне, з дотриманням бездоганно чіткої пропорції підсмаженої поверхні й м'якої ніжної середини. Дещо вгамувавши свій голод, я почала наступ на грінки — по черзі змащувала їх маслом і відправляла до рота. Вампір спостерігав за тим, як я поглинаю їжу, з таким самим прискіпливим інтересом як і тоді, коли я готувала собі чай.

— Отже, чому ви зайнялися біохімією? — наважилася я спитати його і засунула до рота чергову грінку, передбачаючи, що далі говоритиме він.

— А чому ви зацікавилися історією? — поставив вампір питання у відповідь. Він точно не мав бажання розвивати цю тему. Але від мене не так легко відкараскатися.

— Я перша спитала.

— Мабуть, щоб дізнатися — навіщо я у цьому світі, — відповів Клермон, не піднімаючи погляду, бо вибудовував на столі щось на

кшталт фортеці з цукорниці та кількох пакетиків із заміном цукру.

Я аж заклала, вражена схожістю його відповіді та слів, почутих учора від Агати з приводу фоліанта «Ешмол № 782».

— Це питання для філософів, а не для науковців, — кинула я і злизала рештки масла з пальця, щоб приховати сум'яття.

Раптом очі вампіра знову засвітилися люттяю.

— А ви гадаєте, що науковців це питання не цікавить?

— Колись цікавило, — погодилася я, з обережністю поглядаючи на нього. Перепади його настрою не на жарт лякали мене. — Але, здається, тепер їх цікавить питання не «навіщо», а «як»: як функціонує тіло, як рухаються планети...

Клермон пирхнув.

— Можливо, але це не стосується справжніх науковців.

Відвідувачі позаду нього підвелися, збираючись піти, і вампір напружився, готуючись до імовірного нападу з їхнього боку.

— А ви вважаєте себе справжнім науковцем, чи не так?

Клермон ніяк не відреагував на моє іронічне зауваження.

— Колись вам доведеться пояснити мені зв'язок між неврологією, дослідженням ДНК, поведінкою тварин та еволюцією. Бо якось вони не стикаються — на перший погляд, еге ж? — І я знову відкусила шматочок намащеної грінки.

Ліва брова Клермона злетіла аж до лінії волосся на його лобі.

— А ви, бачу, часу не марнували, — різко зауважив він.

Я знизала плечима.

— Ви мали несправедливу перевагу. Ви знали все про мою роботу. Тому мені довелося вирівняти умови гри.

Він стиха промимрив щось начебто по-французьки, а потім сказав гучніше — тепер уже англійською:

— Я мав багато часу на роздуми. — Тепер він вибудував іще лінію укріплень навколо своєї фортеці за допомогою пакетиків із підсолоджувачем. — Між цими дисциплінами немає жодного зв'язку.

— Брехня, — тихо сказала я.

Не дивно, що моя репліка викликала в Клермона лють, та швидкість трансформації його настрою мене просто ошелешила. І зайвий раз нагадала, що я снідаю з істотою, яка може бути смертельно небезпечною.

— Тоді поясніть мені, будь ласка, який зв'язок між ними існує, — просичав вампір крізь стиснуті зуби.

— Я не зовсім впевнена, — відповіла я, і це була чиста правда. — Щось тримає їх до купи, якесь питання, що пов'язує ці сфери досліджень і робить їх значущими для вас. Єдиним іншим поясненням є те, що ви — така собі інтелектуальна сорока, збирач всякої всячини. Однак це пояснення — абсолютно сміховинне, зважаючи на високу оцінку ваших праць. А може, вам усе швидко набридає. Втім, ви зовсім не схожі на створіння, схильне до розумової апатії. Навпаки.

Клермон обпікав мене незмигним поглядом, аж поки тиша стала некомфортною. Мій шлунок вже почав скаржитися — я явно переоцінила його здатність перетравити стільки харчів одразу, тож я в очікуванні відповіді налила собі ще чаю, щоб я вгамувала його невдоволення.

— Ви теж спостережливі — як для відьми, — зауважив вампір, і в його погляді промайнула повага.

— Вампіри — не єдині істоти, здатні полювати, Метью.

— Звісно. Всі ми за чимось полюємо, правда ж, Діано? — сказав він, навмисне роблячи наголос на моєму імені. — А тепер моя черга: чому саме історія?

— Хвилиночку, ви відповіли не на всі мої запитання. А я ще не поставила найважливіше з них, — заперечила я.

Він вперто похитав головою, тож я мусила переключити свою енергію з видобування інформації з Клермона на захист особистої інформації від його спроб вивудити її із мене.

— Спочатку, гадаю, мене привабила в історії її точність і акуратність, — відповіла я так обережно, що й сама собі здивувалася. — Минуле здавалося мені таким передбачуваним, там не могло трапитися нічого несподіваного.

— Так може казати лише людина, котра ніколи там, у минулому, не була, — сухо зауважив вампір.

Я хихикнула.

— Невдовзі я це добре зрозуміла. Але спочатку саме так мені й здавалося. В Оксфорді викладачі робили з історії оповідку, що мала початок, середину і кінець. Все здавалося логічним і неминучим. Їхні історії захопили мою увагу, от і все. Решта предметів мене просто не

цікавили. Отак я й стала істориком, і жодного разу не пожалкувала про свій вибір.

— Навіть після того, як виявили, що поведінка людських істот — як у минулому, так і в сьогоденні — не є логічною?

— Навпаки — коли історія виявилася не акуратною та причесаною, вона стала для мене більш захопливою. Кожного разу, беручи в руки книгу чи документ із минулого, я починаю сперечатися з людьми, які жили сотні років тому. Всі вони мали власні таємниці та маніакальні пристрасті, які вони або не могли, або не бажали оприлюднювати. І я зробила своєю роботою викриття та пояснення цих таємниць та пристрастей.

— А що, коли вам це не вдається? Що, коли ці люди опираються вашим спробам пояснити їх?

— Такого не було жодного разу, — відповіла я, на мить замислившись. — Принаймні мені так здається. Все, що треба, — це бути добрим слухачем. Насправді ніхто не може й не бажав зберігати свої секрети в абсолютній таємниці — навіть померлі. Люди повсюди залишають ключі та зачіпки, і якщо уважно придивитися, то їх можна знайти і скласти до купи.

— Ага, то ви історик-детектив? — виснував Клермон.

— Так. Але ставки у мене не високі. — З цими словами я відкинулася на спинку стільця, гадаючи, що інтерв'ю скінчилося.

— А конкретніше: чому ви обрали саме історію науки? — не вгамовувався вампір.

— Напевне, до цього спричинило бажання опонувати великим умам! — Я намагалася не балакати зайвого, говорити так, щоб моя відповідь звучала як завершальна і не тягнула за собою нового запитання. Але мені не вдалося ні перше, ні друге.

Клермон нахилив голову і заходився розбирати свою фортецю з захисним ровом.

Здоровий глузд підказував мені мовчати, але зав'язані у вузли ниточки моїх секретів якось послабнули самі собою, почали розв'язуватися.

— Мені хотілося дізнатися, чому люди у витвореній ними картині світу залишили так мало місця магії, — додала я. — Тому я бажала знати, що саме переконало їх у тім, що магія — малозначуща.

Вампір повільно підняв на мене свої холодні сірі очі.

— Ну, і як — дізналися?

— І так, і ні, — відповіла я з ваганням у голосі. — Я побачила логіку, до якої вони вдалися у своїх поясненнях, побачила безперспективність тих численних способів, якими науковці-експериментатори вперто руйнували віру в те, що навколишній світ — це місце, де існує непояснено-потужна і всеохопна магія. Втім, кінець-кінцем вони зазнали фіаско. А магія нікуди не поділася. Вона терпляче чекала, поки люди переконуються в неповноцінності науки і повернуться до неї.

— Саме тому ваш вибір припав на алхімію.

— Ні, алхімія — це лише одна з ранніх форм експериментальної науки.

— Можливо. Але ж ви не заперечуватимете, що алхімії притаманна магія, — напосідав Клермон. — Я ж читав ваші праці. Навіть ви не змогли цього приховати.

— Тоді це наука з домішкою магії. Або магія з домішкою науки.

— І який варіант вам більше до вподоби?

— Не знаю, — виклично відказала я.

— Спасибі за відповідь. — Із виразу його обличчя я бачила, що він знає, наскільки важко мені про це говорити.

— Та нема за що. — Я відкинула з лоба пасмо волосся, почувуючись дещо знервовано. — А можна у вас іще дещо спитати?

Метью кинув на мене обачливий погляд, але кивнув.

— А чому ви зацікавилися моєю роботою в царині алхімії?

Спочатку він наче не хотів відповідати і вже збирався було відмахнутися від мого запитання, але потім передумав. Я ж виказала свою таємницю. І тепер його черга.

— Алхіміки теж намагалися знайти відповідь на запитання — навіщо ми у цьому світі. — Клермон був щирий — я бачила з виразу його обличчя, — але це ані на крок не наблизило мене до розуміння його інтересу до «Ешмола № 782». Вампір зиркнув на свій годинник.

— Якщо ви скінчили, мені вже слід відвезти вас до коледжу. Вам неодмінно захочеться вдягнутися тепліше перед тим, як піти до бібліотеки.

— Мені не стільки слід перевдягнутися в тепліший одяг, як помитися в душі, — відповіла я, підводячись, потім потягнулася, покрутила шиєю, щоб хоч трохи зняти хронічну заціпенілість. — А ще

сьогодні ввечері маю йти на йогу. Бо у мене сидяча робота. Я багато часу проводжу за робочим столом.

Очі вампіра блиснули цікавістю.

— Ви займаєтеся йогою?

— Не уявляю без неї свого життя, — відповіла я. — Я люблю рух і люблю медитацію.

— Що ж, не дивно, — зауважив він. — Веслуєте ви так само — поєднуючи рухи з медитацією.

Мої щоки спалахнули рум'янцем. Виявляється, Клермон стежив за мною на річці так само пильно, як і в бібліотеці.

Метью поклав двадцятифунтову купюру на стіл і помахав рукою Мері. Вона помахала йому у відповідь, і вампір, легенько торкаючись мого ліктя, повів мене поміж столиків, зайнятих нечисленними завсідниками, що на цей час іще лишилися в кафе.

— А у кого ви займаєтеся йогою? — спитав він, відчиняючи мені дверцята свого авто.

— Я ходжу в оту студію, що на Хай-стрит. Мені поки не трапився наставник, який прийшовся б мені до вподоби, але я відчуваю, що незабаром це станеться, до того ж, як то кажуть, біднякам вибирати не доводиться.

У Нью-Гейвені було кілька студій, але Оксфорд у цьому сенсі сильно пас задніх.

Вампір всівся за кермо, повернув ключ і, акуратно здавши задом у найближчий проїзд, спрямував авто назад до міста.

— Там ви не знайдете такого рівня, який вам потрібен, — впевнено зазначив Метью.

— А ви теж йогою займаєтеся? — здивувалася я, на мить уявивши його масивне тіло, скручене у важку позу.

— Та трохи. Якщо хочете поїхати зі мною завтра на йогу, я зможу підібрати вас біля Гертфорда о шостій. Сьогодні вам доведеться змиритися зі своєю студією в місті, але завтра відвідаєте повноцінне заняття.

— А де ваша студія? Я зателефоную туди і спитаю, чи є в них заняття сьогодні увечері.

Клермон похитав головою.

— Сьогодні вони зачинені. А працює ця студія лише ввечорами по понеділках, середах, п'ятницях та неділях.

— Я-а-асно... — розчаровано протягнула я. — А які вони — тамтешні заняття?

— Самі побачите. Це важко описати, — відказав Метью, ховаючи усмішку.

На мій подив, ми під'їхали аж до сторожки. Фред висунув голову, щоб подивитися, що то за авто зупинилося біля брами, а коли помітив табличку шпиталю Редкліфа, підійшов, щоб подивитися, у чому справа.

Клермон висадив мене з машини. Я спочатку помахала Фреду, а потім простягнула руку Клермону.

— Мені сподобався сніданок. Дякую за чай і компанію.

— Нема за що. Побачимося в бібліотеці.

Коли Клермон поїхав, Фред аж присвиснув.

— Гарненький автомобільчик, докторе Бішоп. То ваш приятель, еге ж? — Це було частиною його обов'язків — заради безпеки дізнаватися якомога більше про те, що відбувалося в коледжі й задовольняти свою ненаситну допитливість, яка була неодмінною умовою прийняття на роботу тутешніх сторожів.

— Та, начебто, — задумливо відповіла я.

У своєму помешканні я першим ділом витягнула десятидоларову купюру зі стосу американської валюти у портмоне. Конверт довелося шукати кілька хвилин. Я засунула купюру в конверт, написала адресу Кріса, великими літерами слова АВІАПОШТА і приклеїла в правому верхньому куті марку.

Кріс ніколи не забуде мені, що я програла йому парі. Ніколи.

Розділ 8

— Якщо чесно, то це авто — такий банальний вампірський атрибут!

Моє волосся буквально прилипло до пальців, потріскуючи та пострілюючи, коли я спробувала відсунути пасмо з лоба.

Клермон стояв, прихилившись до свого «ягуара». Як і завжди, вигляд у нього був бездоганний і невимушено-розслаблений. Навіть його спортивний костюм у сіро-чорних тонах мав такий вигляд, наче його щойно придбали в крамниці, хоча його крій не був такий бездоганний, як в того вбрання, яке він вдягав до бібліотеки.

Вигляд елегантного чорного автомобіля та не менш елегантного вампіра раптом спричинив у мене неоясниме роздратування. Сьогоднішній день виявився невдалим. У бібліотеці зламався книжковий конвеєр, і персоналу знадобилася ціла вічність, щоб принести мені манускрипти. Моя вступна промова досі була здебільшого в планах, і я вже з тривогою поглядала на календар, уявляючи собі натовп колег, що бомбардують мене незручними запитаннями. Жовтень вже на порозі, а конференція призначена на листопад.

— А ви гадаєте, мікролітражка була б кращим маскувальним варіантом? — спитав Метью, забираючи в мене циновку для йоги.

— Авжеж, ні.

В осінніх сутінках Клермон був кричуще схожим на вампіра, але старшокурсники та викладачі, що припливною хвилею котилися повз нього, впритул не помічали його. І якщо вони й справді не відчували і не бачили — ким був Клермон, авто й справді не мало істотного значення. У закутках душі я відчувала, як накопичується роздратування.

— Я щось не так зробив? — щирсердо поцікавився Метью і поглянув на мене своїми широко розкритими сіро-зеленими очима. Він відчинив дверцята авто і глибоко втягнув носом повітря, коли я прослизнула повз нього.

Мій терпець урвався.

— *Чого* ви до мене принохуетесь? — Після учорашньої зустрічі у мене з'явилася підозра, що моє тіло видавало йому всю ту інформацію,

яку я від нього приховувала.

— Не спокушайте мене, — буркнув він і грюкнув за мною дверцятами.

У мене аж волосся на потилиці піднялося, коли я збагнула імовірне значення його слів. Нічне повітря заповнило машину, коли Метью рвучко відчинив багажник, поклав туди мою циновку й увібрався до авто без жодного зусилля та затримки на згинання та розгинання кінцівок. На його обличчі з'явилася подоба співчутливої гримаси.

— Сьогодні невдалий день?

Я спопелила його поглядом. Клермон чудово знав, як саме розпочався цей день. Він із Міріам знову припхався до залу герцога Гамфрі, щоб своєю присутністю тримати на відстані від мене інших створінь. Коли ж ми пішли, щоб перевдягнутися для занять йогою, Міріам простежила, щоб за нами не рушив загін демонів — або щось іще гірше.

Клермон завів двигун і повів авто по Вудсток-роуд, більше не намагаючись почати навіть незначущу розмову. На вулиці було безлюдно.

— Куди це ми їдемо? — підозріло спитала я.

— На йогу, куди ж іще? — спокійно відказав Клермон. — Судячи з вашого настрою, саме вона вам зараз і потрібна.

— А де ж вона — ваша йога? — не вгавала я. Ми їхали сільською місцевістю в напрямку Бленхейма.

— То ви передумали? — спитав Метью з ноткою відчаю в голосі. — То, може, відвезти вас назад до студії на Хай-стрит?

Я аж здригнулася, пригадавши вчорашні занудливі заняття.

— Ні, не передумала.

— Тоді заспокойтеся. Я не збираюся вас викрадати. Зміна наставника піде на користь. До того ж це буде приємна несподіванка.

— Гм, — задумливо промимрила я. Метью увімкнув стереосистему, і з гучномовців полинула класична музика.

— Припиніть думати і просто слухайте, — мовив він тоном наказу. — Хіба ж можна слухати Моцарта в такому напруженому стані!

Несподівано для самої себе я зітхнула, вмостилася якомога зручніше на сидінні й заплющила очі. «Ягуар» рухався нечутно, а звуки ззовні були так приглушені, що мені здалося, наче я пливу над землею на невидимих руках музики.

Авто стишило хід і невдовзі ми зупинилися перед брамою в огорожі — такій високій, що навіть я, добре тренована, не змогла б її здолати; її цегляні стіни мали ламану форму та хитромудрі візерунки. Я випрямилася і трохи піднялася на сидінні.

— Звідси нічого не видно, — з усмішкою зауважив Клермон. Опустивши скло, він натиснув на кілька кнопок на блискучій панелі. Заграла мелодія, і брама розчинилася.

Ми проїхали другу браму, ще древнішу за першу, коли під шинами авто хрускотів гравій. Тут не було кованих візерунчастих воріт — просто арка у мурованій цеглою стіні, значно нижчій за ту, що виходила на Вудсток-роуд. Над аркою містилося малесеньке приміщення з вікнами з боків, схоже на ліхтар. Ліворуч стояла гарненька сторожка з крученими димарями та вітражами і тьмяною від негоди маленькою мідною табличкою з написом СТАРА ХАТИНКА.

— Пречудово, — захоплено прошепотіла я.

— Я знав, що вам сподобається, — задоволено прокоментував вампір.

У густих сутінках ми в'їхали до парку. Зачувши звук авто, невеличка зграйка оленів кинулася навтьоки і сховалася в рятівному затінку від світла фар. Ми виїхали на пагорбок, описали дугу по під'їзній дорозі. Вибравшись на маківку пагорба, авто повільно поповзло, спрямувавши світло фар угору, в темряву ночі.

— Приїхали, — сказав Клермон, показавши лівою рукою вперед.

Я побачила що ми зупинилися перед двоповерховим особняком доби Тюдорів. В атріумі цегла і каміння виблискували в потужному світлі прожекторів, що падало на фасад крізь гілки вузлуватих дубів.

Від спантеличення я стиха вилаялася. Клермон сторопіло поглянув на мене, а потім вдоволено хихикнув. Він підвів авто по круглій під'їзній доріжці до фронтона і зупинив його позаду спортивного «Ауді» найновішої моделі. Припарковані там із десяток автомобілів із невимкненими фарами розсікали темряву внизу під пагорбом.

— Ви впевнені, що в мене все вийде, як слід? — завагалася я. — Йогою я займалася більше десяти років, але це не означає, що я стала досвідченим і вправним йогом. Треба ж було поцікавитися заздалегідь: може, тут такий рівень занять, що люди запросто стоять подовгу на одній руці, піднявши ноги догори?

— Та ні, це змішана група, — заспокоїв мене Метью.

— Ну гаразд, — мовила я, але, попри його невимушену відповідь, моє занепокоєння підскочило ще на одну позначку вгору.

Клермон дістав із багажника наші циновки для занять. Останні з прибулих рушали до входу, коли він підійшов до дверцят пасажира і подав мені руку. «Це щось нове», — відзначила я і простягнула свою руку йому назустріч. При кожному нашому контакті я й досі відчувала дискомфорт. Тепер знову — його долоня була шокуюче холодною; мене ошелешив контраст між температурами наших тіл.

Вампір легенько взяв мене за руку і допоміг вибратися з авто. Перш ніж відпустити мою п'ясть, він підбадьорливо стиснув її. Я спантеличено зиркнула на нього — і спіймала його на тому, що він зробив те саме. Ми обидва знічено відвернули погляди.

Ми проминули ще одну арку, перетнули центральний внутрішній двір. Особняк зберігся в напрочуд доброму стані. Жодному з архітекторів пізніших часів не дозволили видовбувати в ньому симетричні вікна в георгіанському стилі чи прибудовувати модні колись вікторіанські оранжереї. Здавалося, я крокую в минуле.

— Аж не віриться, — стиха проговорила я.

Клермон радісно вишкірився і провів мене у великі дерев'яні двері, підперті спеціальним залізним фіксатором. Мені забракло повітря. Зовні особняк був прекрасний, але його інтер'єр просто приголомшував. Навсібіч розбігалися декоративні фільонки в стилі «ляляні складки», усі вичищені до блиску та відшліфовані. У гігантському каміні палахкотів вогонь. Стіл на козлах та декілька лав мали так само древній вигляд, як і власне особняк, і лише електричні світильники нагадували про те, що ми живемо у двадцять першому сторіччі. Перед лавками вишикувалися шеренги туфель та черевиків, а на темно-коричневій поверхні лавок лежали купи светрів, курток та піджаків. Поклавши ключі від авто на стіл, Клермон зняв черевики. Я також зняла свої і пішла слідком за ним.

— Пам'ятаєте, я казав вам, що це змішана група? — спитав вампір, коли ми підійшли до дверей, змонтованих урівень із декоративними фільонками. Я підняла на нього погляд і кивнула.

— Це справді змішаний клас. Але є лише один спосіб увійти до цієї кімнати — ви маєте бути однією з нас.

Він відчинив двері, потягнувши їх на себе. І я відчула на собі легенький дотик десятків очей. У кімнаті було повно демонів, відьом

та вампірів. Вони сиділи на яскравих кольорових циновках — декотрі зі схрещеними ногами, інші навколішки — чекаючи на початок занять. У деяких демонів у вуха були встромлені навушники. Базікання відьом переходило в безперервне гудіння. Вампіри ж сиділи тихо, і їхні обличчя майже не видавали ніяких емоцій.

Я аж рота роззявила від несподіванки.

— Вибачте, — мовив Клермон. — Я боявся, що коли скажу вам наперед, ви не поїдете. Але це й справді найкраща група в Оксфорді.

До нас підійшла висока відьма з коротким, чорним, як смола, волоссям, і шкірою кольору кави з молоком. Решта присутніх відвернулися і зайнялися мовчазною медитацією. Тепер Клермон розслабився.

— Вітаю, Метью, — мовила вона з сильним індійським акцентом. — Ласкаво просимо тебе до нас.

— Вітаю тебе, Аміро, — кивнув у відповідь Клермон. — Це та жінка, про яку я тобі розповідав, — Діана Бішоп.

Відьма пильно оглянула мене, видивляючись поглядом кожену деталь мого обличчя. І усміхнулася.

— Привіт, Діано. Рада тебе бачити. Ти — новачок у йозі?

— Ні, — відповіла я, і серце моє затріпотіло від нової хвилі тривоги. — Але тут я вперше.

Відьмина усмішка стала ще ширшою.

— Ласкаво просимо тебе до Старої хатинки.

Мені стало цікаво, чи знав хто-небудь із присутніх про «Ешмол № 782», але я не побачила жодного знайомого обличчя, а атмосфера тут була легкою та невимушеною, без напруженості, типової для зібрання створінь.

Її тепла міцна долоня огорнула мою п'ять і серце моє відразу ж вгамувалося, а пульс уповільнився. Я приголомшено поглянула на Аміру. «Як їй вдалося це зробити?»

Вона відпустила мою руку, але мій пульс не змінився.

— Гадаю, вам із Діаною буде тут комфортно. — Аміра зверталася до Клермона. — Розміщуйтеся, і ми починаємо.

Ми з Метью розкотили свої циновки позаду всіх, біля дверей. Праворуч від мене нікого не було, але трохи віддалік, по той бік порожнього обширу підлоги, в позі лотоса сиділи двоє демонів із

заплющеними очима. Раптом я відчула в плечі пощипування і тіпнулася — хто ж це на мене дивиться? Але відчуття швидко зникло.

«Вибачте», — почувся у мене в голові чийсь тихий, але чіткий голос, що долинув до мене з передньої частини кімнати, звідки і погляд, котрий викликав пощипування в моєму плечі. Аміра зиркнула на когось у першому ряді й закликала групу до уваги.

Вона заговорила, і моє тіло — просто за звичкою — слухняно склалося в позу зі схрещеними ногами, а кілька секунд по тому Клермон зробив те саме.

— Час заплющити очі. — Аміра взяла в руки крихітний пульт дистанційного керування — і зі стін та стелі полинув медитативний монотонний спів. Своїм звучанням він скидався на середньовічний, і один із вампірів радісно зітхнув.

Мимоволі я обдивилася кімнату — тут було чимало декоративної ліпнини, напевне, це приміщення колись було центральним залом особняка.

— Заплющуйте очі, — знову лагідно нагадала Аміра. — Може, вам і важко забути про свої тривоги, пристрасті та примхи вашого «єго». Саме для цього ми тут сьогодні й зібралися.

Ці слова мені знайомі: я чула варіації на цю тему й раніше, на інших заняттях із йоги, але тут вони набували якогось нового змісту.

— Ми прийшли сьогодні сюди, щоби навчитися керувати власною енергією. Ми марнуємо свій час, коли відчайдушно намагаємося здаватися такими, якими не є насправді. Відкиньте ці бажання. Шануйте себе справжніх.

Аміра змусила нас зробити кілька легеньких розтяжок і поставила навколішки, щоб ми розігріли спину, а потім ми стали в «собачу» позу обличчям донизу. Витримавши цю позу впродовж кількох вдихів-видихів, ми перебирали долонями по підлозі, поки з'єднали руки з ногами і нарешті випрямилися.

— Приростіть своїми ногами до землі, — скомандувала вона, — і станьте в позу «гора».

Я зосередилася на своїх ногах — і раптом відчула поштовх, що йшов від підлоги. Я аж витріщилася від здивування.

Аміра виконувала віньяси, і ми повторювали за нею. Спочатку ми змахували руками в напрямку стелі, а потім немов пірнали вперед і впиралися руками в підлогу біля ніг. Потім підводилися і ставали так,

щоб спина була паралельно підлозі, далі присідали, впираючись руками в підлогу, і різко викидали ноги назад, займаючи позу для віджимань. Десятки демонів, відьом та вампірів присідали й піднімалися, граціозно погойдуючи тілами. Ми довго групувалися і піднімалися, вимахуючи руками над головою і легенько торкаючись долонями. Потім Амїра «відпустила» нас, дозволивши кожному рухатися у власному ритмі. Вона натиснула на кнопку на пульті — й кімнату сповнили звуки повільного інструментального аранжування композиції Елтона Джона під назвою «Rocket Man» («Астронавт»).

Музика виявилася напрочуд доречною, і я повторювала знайомі рухи в такт із нею, наповнюючи киснем свої напружені м'язи й даючи змогу енергетичному потоку, що йшов від групи, вимити з моєї голови всі думки. Ми втретє виконували третій комплекс поз, коли енергія в кімнаті змінилася.

Троє відьом відірвалися приблизно на фут від підлоги і зависли в повітрі.

— Не відривайтеся від землі, — мовила Амїра спокійно.

Двоє відьом повільно осіли на підлогу. Третя ж пірнула «ластівкою», щоб «приземлитися», та її руки торкнулися підлоги таки раніше за ноги.

І демони, і вампіри мали труднощі з регулюванням ритму. Деякі з демонів рухалися так повільно, наче їх приклеїли. Вампіри ж мали проблему іншу: їхні потужні м'язи скорочувалися і розпрямлялися занадто швидко.

— Спокійно, спокійно, — стиха приказувала Амїра. — Нема потреби поспішати, нема потреби перенапружуватися.

Поволі енергія в приміщенні знову стабілізувалася. Слідком за Амїрою ми виконали кілька поз стоячи. Тут вперед вели вампіри, бо без особливих зусиль витримували пози по кілька хвилин. Невдовзі мені стало байдуже — хто був поруч зі мною в кімнаті й чи встигаю за рештою групи. Існували лише скороминуща мить і рухи.

На той час, коли ми вместилися на підлозі для нахилів назад та переворотів, кожен із присутніх роняв рясні краплини поту — окрім вампірів, котрі навіть не зволожилися. Деякі з них безстрашно виконували карколомні стійки на руках, та мене серед цих сміливців не було. А Клермон був. У якусь мить мені здалося, що він тримається за

землю кінчиком свого вуха, а все його тіло, чітко відбалансоване, висить догори ногами.

Найважчою частиною будь-яких занять була для мене поза трупа — так звана «савасана». Для мене було майже неможливо лежати пласко на підлозі й не рухатися. А те, що майже всі вважали її розслаблено-відпочивальною, лише посилювало мою тривогу. Я лежала якомога тихше, заплющивши очі, й намагалася не сіпатися. Поміж мною та вампіром почувся шерхіт чийхось ніг.

— Діано, — прошепотіла Аміра. — Ця поза — не для вас. Перекотіться і ляжте на бік.

Від здивування я широко розкрила очі. І втупилася у великі чорні очі відьми, пригнічена думкою про те, що вона якимось чином дізналася про мою таємницю.

— Скрутіться калачиком. — Я заворожено зробила так, як вона сказала. І моє тіло відразу ж розслабилося. Аміра легенько поплескала мене по плечу. — І очей не заплющуйте.

Я обернулася до Клермона. Аміра приглушила світло, але у яскравому світінні шкіри вампіра я чітко бачила риси його обличчя. У профіль він скидався на середньовічного рицаря, що лежав на гробниці у Вестмінстерському абатстві: довгі ноги, довгий тулуб, довгі руки та напрочуд сильне й вольове обличчя. В його зовнішності було щось древнє, хоча на вигляд він був старший від мене на кілька років. Я подумки провела пальцем по його лобі — від нерівної лінії волосся до випуклої очної дуги з густими чорними бровами. Мій уявний палець торкнувся кінчика його носа і випуклих губ.

Я рахувала його вдихи. За двохсотим разом його груди піднялися і завмерли. І після цього вампір довго-довго не видихав.

Нарешті Аміра наказала групі возз'єднатися з навколишнім світом. Метью перевернувся до мене і розплющив очі. Вираз його обличчя пом'якшав, і мого — також. Довкола нас розпочався рух, але присутні й не думали заважати мені своєю увагою. Я далі лежала, вдивляючись в очі вампіра. Метью чекав — він абсолютно непорушно лежав і спостерігав, як я спостерігаю за ним. Коли ж я сіла на підлозі, у мене закрутилася голова від різкого припливу крові до тіла.

Нарешті кімната припинила свої запаморочливі оберти. Аміра завершила вправи медитативним співом і покалатала якимись маленькими дзвіночками на своїх пальцях. Заняття скінчилося.

У кімнаті почулося тихеньке бурмотіння — то вампір вітався з вампіром, а відьма — з відьмою. Демони ж поводитися більш емоційно: вони домовлялися про нічні зустрічі в оксфордських клубах і перепитували один одного, де можна найвеселіше погуляти та «відтягнутися». Я збагнула, що то їх захопив потік енергії, пригадала розповідь Агати про те, *що* рухає душею демона, й усміхнулася. Двоє банкірів-інвесторів, обидва — вампіри — обговорювали нещодавній сплеск загадкових убивств у Лондоні. Я відразу ж пригадала Вестмінстер, і мені стало тривожно на душі. Метью зиркнув на них невдоволено, і банкіри змінили тему — почали обговорювати плани на завтрашній обід.

Кожен, хто покидав зал, проходив повз нас, бо ми стояли біля дверей. Відьми з інтересом кивали в наш бік головами. Навіть демони — і ті зустрічалися з нами поглядами; вони весело вишкірялися і обмінювалися значущими поглядами. Вампіри старанно оминали мене, але жоден не проминув сказати Клермону «привіт» або «бувай».

Нарешті у приміщенні залишилися тільки я, Метью й Аміра. Згорнувши свою циновку, вона неквапливо рушила до нас.

— У вас добре виходило, Діано, — сказала вона.

— Дякую, Аміро, я довго пам'ятатиму це заняття.

— Можете приходити коли завгодно. З Метью, або ж без нього — нема різниці, — додала вона, поплескавши Клермона по плечу. — Тобі слід було попередити її.

— Я боявся, що тоді Діана відмовиться. І мені здавалося, що їй сподобаються заняття, якщо вона хоч раз спробує. — Він сором'язливо поглянув на мене.

— Коли виходитимете, вимкніть світло, добре? — гукнула з порога через плече Аміра.

Я окинула поглядом великий, схожий на бездоганну перлину, зал.

— Це справді стало для мене несподіванкою, — сухо мовила я, іще не готова так просто подарувати Метью його витівку.

Він виріс позаду мене, як завжди миттєво й безшумно.

— Сподіваюся, що це була приємна несподіванка. Вам же сподобалися заняття?

Я повільно кивнула й обернулася, щоб відповісти. Вампір стояв бентежно близько, і через різницю в зрості мені, щоб не уп'ялити погляд йому в груди, довелося високо закинути голову.

— Так, сподобалися.

Обличчя Метью спалахнуло його характерною усмішкою, від якої у мене серце зупинялося.

— Я дуже радий.

Важко було протистояти притягальній силі його погляду, тож, щоб нейтралізувати її магічний потяг, я нахилилася і почала скручувати циновку. Метью вимкнув світло і скрутив свою. У галереї, де вогонь у каміні вже ледь жеврів, ми повзувалися.

Метью підняв зі стола ключі.

— Чи не хотілося б вам попити чаю перед тим, як вирушимо назад до Оксфорда?

— А де?

— Підемо до сторожки, — по-діловому відповів Метью.

— Там що — кафе?

— Ні, але там є кухня. І є де посидіти. Я теж вмю готувати добрий чай, — іронічно додав він.

— Метью, — спитала я, шокована несподіваною здогадкою. — Це ваш будинок?

Ми були саме в дверях, що вели у внутрішній двір, коли над брамою будинку я побачила ключовий камінь: 1536.

— Так, це я його збудував, — відповів вампір, пильно вдивляючись у мене.

Отже, Метью Клермону було щонайменше п'ятсот років.

— Здобич часів Реформації, — продовжив він. — Король Генріх пожалував мені землю за умови, що я знесу монастир і побудуюся на його місці. Звісно, я врятував те, що зміг, але залишити багато — і проскочити непокараним — було дуже важко. Того року в короля часто бував поганий настрій. То тут, то там залишилися поодинокі ангели, а також елементи мурування, знищити які у мене рука не піднялася. А в решті — це нова споруда.

— Я ще ніколи не чула, щоб про будівлю шістнадцятого століття казали «нова споруда».

Я спробувала поглянути на будинок не просто очима Метью, а немов від його імені. Ось у якому будинку хотілося йому жити майже п'ятсот років тому! Тепер я краще пізнала його. Маєток був некрикливий та солідний — такий самий, як і Метью. Більше того, він

був міцним та надійним. Тут не було нічого зайвого — ні прикрас, ні декоративних деталей.

— Прекрасний будинок, — тільки й мовила я.

— Тепер він надто великий, щоб у ньому жити, — зауважив Метью, — не кажучи вже про його надто ветхий стан. Кожного разу, коли я відчиняю вікно, щось неодмінно відпадає, попри ретельні й регулярні ремонти. Я дозволив Амірі жити в декотрих кімнатах і кілька разів на тиждень відчиняти будинок для її учнів.

— А ви живете в сторожці? — спитала я, крокуючи до авто бруківкою, вимощеною камінням впереміш із цеглинами.

— Частково. У будні дні я мешкаю в Оксфорді, а на вихідні приїжджаю сюди. Бо тут тихіше й спокійніше.

Мені подумалося, що вампіру, напевне, досить некомфортно жити посеред гамірливих старшокурсників, чиї розмови він просто не може не підслуховувати.

Увібравшись до авто, ми трохи проїхалися до сторожки. Колись вона була обличчям маєтку, тому мала дещо більше декоративних елементів, ніж основний будинок. Я уважно придивилася до кручених димарів та вишуканих візерунків цегельного мурування.

Метью простогнав із досади.

— Та знаю, знаю. Оці димарі — то була моя помилка. Муляру надто вже кортіло продемонструвати на них свою майстерність. Його родич працював у Гемптон-корті на кардинала Томаса Вулсі, і цей чоловік навіть чути не хотів слова «ні».

Він клацнув умикачем біля дверей — і головна кімната сторожки заповнилася золотавим світлом. Долівка із замінних кам'яних плит, великий камін — достатньо великий, щоб у ньому можна було засмажити бика.

— Вам не холодно? — спитався Метью, йдучи до тієї частини приміщення, яку він перетворив на шикарну сучасну кухню. Головним її елементом була не піч, а холодильник. Я заборонила собі думати про те, що він міг у тому холодильнику зберігати.

— Та трохи змерзла, — відповіла я, загортаючись у светр. В Оксфорді було доволі тепло, але я спітніла після інтенсивних фізичних вправ, і тому нічне повітря здавалося мені холодним.

— Тоді розпаліть камін, — запропонував Метью. Дрова були заготовлені в каміні, і я підпалила їх довгим сірником, який взяла з

антикварного олов'яного горщика.

Метью поставив на вогонь чайник, а я походжала кімнатою, придивлялася до меблювання і намагалася так оцінити його смаки. Виявилось, що вампір мав велику схильність до коричневої шкіри та темного полірованого дерева, котрі здавалися приголомшливо красивими на тлі долівки з піску. Певне кольорове забарвлення створював старий килим із неясковими відтінками червоного, блакитного та охри. На камінній плиті стояв величезний портрет чорнявої красуні сімнадцятого сторіччя в жовтому платті. Безсумнівно, це був портрет роботи сера Пітера Лелі^[1].

Метью помітив мій інтерес.

— То моя сестра Луїза, — пояснив він, йдучи від кухонного стола з чайною тацею. Він із легким сумом поглянув на портрет.

— Господи, яка ж вона була гарна.

— А що з нею сталося?

— Вона подалася до Барбадосу, збираючись стати королевою Вест-Індії. Ми намагалися переконати її, що притаманна їй схильність до молодих джентльменів не залишиться непоміченою на такому маленькому острові, але вона й слухати не хотіла. Луїзі подобалося життя на плантаціях. Вона вклала гроші в цукор — і в рабів.

По його обличчю пробіглася тінь.

— Під час одного з бунтів, що спалахнув на острові, її сусіди-плантатори, здогадавшись, хто вона така, вирішили спекатися їй. Вони відрізали їй голову, а тіло порубали на шматки. А потім спалили — і в усьому звинуватили рабів.

— Який жах, мені так шкода її, — мовила я, знаючи, що слова зайві перед лицем такої втрати.

Метью зобразив на обличчі подобу посмішки.

— Ця смерть була страшною, як і та жінка, яку вона спіткала. Я любив свою сестру, але від цього мені не легше. Бо вона увібрала в себе всі пороки кожної доби, у якій їй довелося жити. Якщо десь мало статися якесь безчинство чи якась крайність, Луїза неодмінно була там.

Труснувши головою, Метью насилу відірвав погляд від холодно-прекрасного обличчя сестри.

— Самі наллете? — спитав він, ставлячи тацю на низенький дубовий столик перед каміном поміж двох аж надто м'яких шкіряних диванів.

Я погодилася, аби розрядити гнітючий настрій, хоча питань у мене накопичилося не на одну вечірню розмову. Величезні чорні очі Луїзи невідступно слідкували за мною, а я старалася не пролити ані краплі чаю на поліровану поверхню столика, бо, цілком можливо, колись він належав їй. Метью вже бачив, як я готую велику чашку чаю з молоком та цукром, і я корпіла над чаєм доти, поки він не набув належного забарвлення та консистенції. А потім, радісно зітхнувши, всілася на м'який диван.

Метью ввічливо тримав свою чашку з чаєм, так жодного разу й не пригубивши її.

— Якщо ви робите це заради мене, то краще не треба, — сказала я, поглянувши на його чашку.

— Та нічого, — знизав він плечима. — Це звичка і заспокійлива світська процедура.

— А коли ви почали займатися йогою? — спитала я, змінюючи тему.

— Тоді ж, коли Луїза подалася до Барбадосу. Я ж вирушив у іншому напрямку — на Ост-Індійські острови — і в сезон мусонів опинився в Гоа. Там не було великого вибору занять: або багато пити, або вивчати Індію. Йога була тоді дещо іншою, більш духовною, ніж тепер. З Амірою я познайомився кілька років тому, коли виступав на конференції в Мумбаї. Дізнавшись, що вона веде групу, я збагнув, що ця наставниця зберегла підходи й методи древніх йогів. До того ж вона не поділяла підозріло-ворожого ставлення декотрих відьом до спілкування з вампірами.

У його голосі вчулася гірка нота.

— І ви запросили її до Англії?

— Я пояснив їй тутешні перспективи, і вона вирішила спробувати. Відтоді минуло майже десять років, і тепер на заняттях щоразу повно відвідувачів. Звісно, Аміра дає також приватні уроки, здебільшого — звичайним людям.

— Я не звикла бачити, як відьми, вампіри та демони роблять щось разом — тим паче йогою займаються, — зізналася я. Мої табу на спілкування з іншими створіннями були дуже сильними. — Якби ви сказали мені, що це можливо, я не повірила б.

— Аміра — оптиміст і їй подобається долати проблеми. Спочатку їй було нелегко. У перші дні вампіри відмовлялися перебувати в одній

кімнаті з демонами, а коли на заняттях з'явилися відьми, звісно, недовіра зашкалила. — Мимоволі Метью інтонацією видав власну глибоко закарбовану упередженість. — Але тепер більшість присутніх добре сприймають думку, що ми маємо більше схожого, аніж відмінного, і ставляться один до одного чемно і ввічливо.

— Може, ми й справді схожі на вигляд, — зауважила я, відсorbнувши чаю, і підтягнула коліна до грудей. — Але не *почуваємося* схожими — це однозначно.

— Що ви хочете сказати? — спитав Метью, уважно поглянувши на мене.

— Я про те, яким чином ми дізнаємося, що хтось є одним із нас, тобто створінням, — сконфужено відповіла я. — Через легенькі поштовхи, поколювання та раптово відчутий холод.

Метью похитав головою.

— Ні, мені це невідомо. Я ж не відьмак.

— То коли я на вас дивлюся, ви цього не відчуваєте? — спитала я.

— Ні. А ви — коли *я* на вас дивлюся? — Його простодушний погляд викликав уже знайому реакцію моєї шкіри.

— Відчуваю, — кивнула я.

— Розкажіть мені, як воно проявляється, — сказав Метью і подався вперед. Все відбувалося абсолютно буденно і спокійно, але я відчула, як для мене готується пастка.

— Ну... з'являється холод, — повільно проказала я, не впевнена, чи варто про це розповідати взагалі. — Немов під шкірою розростається крижана квітка.

— Судячи з ваших слів, це досить неприємно, — сказав Метью, злегка нахмурившись.

— Та ні, — щиро заперечила я. — Просто трохи дивно. З демонами ж гірше: коли вони на мене витріщаються, я відчуваю немов поцілунок. — Я скорчила огидну гримасу.

Метью розсміявся і поставив свій чай на стіл. Упершись ліктями в коліна, він подався всім тілом до мене.

— То ви таки трохи користуєтеся своїми здібностями відьми.

Пастка замкнулася.

Відчувши, як спалахнули мої щоки, я з люттю втупилася на підлогу.

— Краще б я ніколи не розгортала отой «Ешмол сімсот вісімдесят другий» і ніколи не брала з полиці отой чортів журнал! Це вп'яте за увесь рік я скористалася чаклунством, не враховуючи пральної машини, бо якби я не зупинила потік води, то затопила б квартиру на поверх нижче!

Благальним жестом Метью скинув угору обидві руки.

— Діано, мені байдуже, користуєтеся ви магією чи ні. Мене просто дивує, що ви це робите досить часто.

— Я не вдаюся до магії, відьмацької сили чи як ви там це називаєте. Я не така. — На моїх щоках запалахкотіли дві червоні плями.

— Ні, ви — така. Це у вашій крові, у ваших кістках. Ви народилися відьмою, і це так само природно, як народитися зі світлим волоссям та блакитними очима.

Мені ніколи не вдавалося до пуття пояснити, чому я уникаю магії. Сара й Ем так і не зрозуміли моїх аргументів. І Метью не зрозуміє. Мій чай вже охолонув, а я сиділа, згорнувшись калачиком, і щосили намагалася уникнути пильного погляду Клермона та його запитань.

— Мені це не потрібно, — сказала, нарешті, я крізь стиснуті зуби. — І ніколи не було потрібно.

— А що в цьому поганого? Сьогодні вам сподобалася здатність Амїри до співпереживання, хіба ні? І це головна складова її магії. Талант відьми нічим не кращий або гірший за талант писати музику чи вірші. Він просто інакший.

— А мені не хочеться бути інакшою, — роздратовано кинула я. — Я хочу жити простим буденним життям... яким живуть звичайні люди. «Там, де не буде вбивств, небезпеки та страху, що тебе викриють», — подумала я, зціпивши зуби, щоб ці слова не вискочили назовні. — Кожному хочеться бути нормальним, як усі.

— Як науковець мушу сказати вам, Діано, що такого явища, як «нормальність», не існує. — Ці слова Клермон промовив уже менш лагідним і терплячим тоном. — «Нормальність» — це дитяча казочка, яку звичайні люди розповідають собі для самозаспокоєння, коли стикаються з лавиною фактів, котрі свідчать про те, що світ довкола аж ніяк не є нормальним.

Але ніщо зі сказаного ним не послабило моєї впевненості в тому, що небезпечно бути створінням у світі, де панують звичайні люди.

— Погляньте на мене, Діано.

Я підвела очі — супроти власної інтуїції та бажання.

— Ви намагаєтеся відкинути магію так само, як — на вашу думку — це зробили *ваши* науковці сотні років тому. Та проблема полягає в тім, — тихо казав далі Метью, — що цей підхід не спрацював. Він зазнав фіаско. Навіть звичайні люди — і ті не можуть повністю виштовхати магію зі свого світу. Ви ж самі про це говорили. Магія щоразу повертається.

— Тут є одна невеличка різниця, — прошепотіла я. — Йдеться про моє життя. І я хочу бути його хазяйкою, хочу його контролювати.

— Немає тут жодної різниці, — заперечив вампір спокійним та впевненим голосом. — Хоч як би ви не намагалися відкинути магію, у вас нічого не вийде, так само, як це не вийшло у Роберта Гука та Ісаака Ньютона. Вони обидва чудово знали, що світ без магії не існує. Гук був талановитим дослідником і мав здатність обмірковувати наукові проблеми відразу в трьох вимірах, він створював прилади і здійснював експерименти. Але він так і не зреалізував свій потенціал до кінця, бо боявся таємниць природи. А Ньютон? Цей чоловік мав найбезстрашніший розум, який я тільки знав. Він не боявся того, чого не можна побачити або легко пояснити. Він все це охоплював своїм інтелектом. Як історик ви знаєте, що саме алхімія та його переконаність в існуванні невидимих потужних сил зростання та змін і підвели його до теорії гравітації.

— Тоді я на боці Роберта Гука, — виснувала я. — Мені не хочеться бути легендою на кшталт Ньютона. «Або моєї матері», — подумки додала я.

— Страхи, що мучили Гука, зробили його злим та заздрисним, — застережливо мовив Метью. — Усе своє життя він перелякано озирався через плече і готував експерименти для інших дослідників. Так жити не можна.

— Я не допускаю магію до своєї роботи, — вперто відказала я.

— Але ж ви не Гук, Діано, — жорстко зазначив Метью. — Він був звичайною людиною і зруйнував власне життя, намагаючись протистояти спокусливому блиску магії. Ви — відьма. Якщо ви робитимете те ж саме, що й Гук, то знищите себе.

Страх заповз хробаком у мої думки і почав відштовхувати мене від Метью Клермона. Він зваблював мене, стверджуючи, що можна бути

істотою без докорів сумління та тривоги. Але він був вампіром, тому не заслуговував на довіру. А стосовно магії він помилявся. Мусив помилятися. Інакше все моє життя було нічим іншим, як марною, наперед програшною битвою з уявним ворогом.

І я помилялася, що боялася. Супроти своїх же власних правил я впустила магію у своє життя — і вампір прокрався разом із нею. А слідком за ним натовпом повалили десятки інших створінь. Магія спричинила загибель моїх батьків, пригадала я, і одразу відчула на спині крижані моцаки паніки і поколювання шкіри.

— Жити без магії — це єдиний відомий мені спосіб лишитися живою в цьому світі, Метью. — Я намагалася дихати повільно, щоб емоції не взяли гору над здоровим глуздом, але це було важко зробити тепер, коли в кімнаті з'явилися привиди мого батька та матері.

— Ви живете по брехні, згідно з брехнею, до того ж ця брехня — абсолютно непереконалива. Вам здається, що ви успішно видаєте себе за звичайну людину, — сказав Метью спокійно-діловим тоном, немов лікар, що звертається до пацієнта. — Нікого ви не обдурите, окрім самої себе. Я ж мав можливість спостерігати, як вони на вас дивляться. Вони знають, що ви — інакша.

— Дурниці.

— Щоразу, коли ви кидаєте погляд на Шона, ви доводите його до безсловесного стану.

— Просто він нестямно закохався в мене, коли я була старшокурсницею, — зневажливо відкинула я цей аргумент.

— Він і досі до нестями у вас закоханий — але не в цім річ. А пан Джонсон тоді хто — теж ваш обожнювач? Бо ви маєте на нього майже так само паралізуючий вплив, як і на Шона: він тремтить від кожної зміни вашого настрою і страшенно хвилюється, щоб ви, не доведи Господи, сіли не за той столик. І мова йде не лише про звичайних людей. Ви мало не до смерті налякали дону Берно, коли різко обернулися і люто витріщилися на нього.

— Це ви про отого монаха в бібліотеці? — ошелешено спитала я. — Та то ж ви налякали його, а не я!

— Дона Берно я знаю з тисяча сімсот вісімнадцятого року, — сухо зауважив Метью. — І він теж надто добре знає мене, щоби мене боятися. Ми з ним познайомилися на приватному прийомі у герцога Шандоського, де він виконував партію Дамона в опері Генделя «Ацис і

Галатея». Запевняю вас, його налякала саме ваша потужна енергія, а не моя.

— Це світ реальних людей, а не казка, Метью. Звичайні люди мають над нами чисельну перевагу, хоча й бояться нас. І нема нічого потужнішого за людський страх — ні магії, ні сили вампірів.

— Нічого. Страх та схильність до заперечення очевидного — ось що вдається людям найкраще, Діано, але негоже відьмі копіювати їхню поведінку.

— Я нічого не боюся.

— Ні, боїтеся, — спокійно заперечив Клермон, підводячись із дивана. — Втім, мені здається, що вже час відвезти вас додому.

— Послухайте-но, — похапцем мовила я, бо потреба дізнатися більше про загадковий манускрипт відсунула на задній план решту моїх думок. — Ми обидва маємо цікавість до «Ешмола сімсот вісімдесят другого». Вампір та відьма не можуть стати друзями, але чому б їм не співпрацювати?

— Не знаю, не впевнений, — безпристрасно і спокійно мовив він.

Усю дорогу до Оксфорда ми мовчали.

«Звичайні люди не розуміються на вампірах, — подумала я. — Щоби зробити їх страшними, люди уявляли їх кровожерними». Мене ж лякало не це, а якась психологічна віддаленість Метью та різкі зміни його настрою і раптові спалахи люті. Ми під'їхали до сторожки Нью-Коледжу, і Метью поквапився витягти з багажника мою цинковку.

— Добрих вам вихідних, — сказав він голосом, позбавленим емоцій.

— Доброї ночі, Метью. Дякую, що звозили мене на йогу.

Мій голос був так само неемоційний, як і його, і я твердо вирішила не обертатися, хоча відчувала, як він проводжав мене своїм холодним поглядом.

Розділ 9

Метью переїхав ріку Ейвон по високому арковому мосту. Знайомий пейзаж шотландського графства Ланарк — зубчасті пагорби, похмуре небо та різкі контрасти кольорів — видався йому приємним та заспокійливим. Цей куточок Шотландії був не дуже веселий та гостинний, та його сувора краса чудово відповідала його теперішньому настрою. Невдовзі він звернув із траси на липову алею, що колись вела до палацу, а зараз йшла в нікуди; такий собі химерний рудимент колишнього величного життя, яким у наші дні ніхто не хотів жити. Біля заднього входу до колишньої мисливської хатинки, де грубий коричневий камін із тильного боку різко контрастував із кремовим ліпним фасадом, Метью зупинився, вибрався зі свого «ягуара» і витягнув із багажника мішки та торби.

Ошатні білі двері хатинки гостинно відчинилися.

— Маєш жахливий вигляд, — зауважив жилавий чорнявий демон з іскристими карими очима та гачкуватим носом. Рукою він притримував клямку дверей і уважно обдивлявся свого найліпшого приятеля з ніг до голови.

Геміш Осборн познайомився з Метью в Оксфорді років двадцять тому. Як і більшість створінь, вони були навчені боятися один одного і тому не знали, як їм слід поводитися. А потім, зрозумівши, що мають схоже почуття гумору та пристрасть до всіляких нестандартних ідей, стали друзями нерозливовода.

Вираз гніву на обличчі Метью швидко змінила покора.

— Радий тебе бачити, — хрипко буркнув він, кидаючи біля дверей свої манатки. Вампір втягнув носом повітря, упиваючись чистим прохолодним запахом будинку, в якому вгадувалися відтінки старих тиньку та деревини, а також неповторний лавандово-м'ятний аромат Геміша. Вампір відчайдушно намагався позбутися запаху відьми, що застряг у його ніздрях.

Невдовзі з'явився Джордан, дворецький Геміша, — звичайна людина. Він приніс із собою лимонної поліровки для меблів та крохмалю. Усі ці запахи разом не змогли витіснити аромат жимолості та шандри, якими пахнула Діана, але таки істотно допомогли.

— Радий вас бачити, сер, — сказав Джордан, забираючи нагору торби Метью. Джордан був дворецьким старого гарту. Навіть якби йому й не платили щедро за нерозголошення таємниць свого роботодавця, він не виказав би жодній живій душі, що Осборн — демон і він час від часу розважає вампірів. Це було б немислимо, як проговоритися про те, що його інколи просили подати до сніданку бананові сандвічі з арахісовим маслом.

— Дякую, Джордане, — мовив Метью, роблячи вигляд, що уважно вдивляється в нижній зал, щоб не зустрічатися поглядом із Гемішом. — Бачу, ти придбав іще одного Гамільтона, — сказав він, захоплено поглянувши на незнайомий пейзаж на дальній стіні.

— Зазвичай ти не помічаєш моїх нових придбань, — відказав Геміш. — Як і Метью, він мав здебільшого оксфордський акцент із невеличкою домішкою. У його випадку ця домішка являла собою гаркавість, характерну простолюдинам Глазго.

— До речі, про нові придбання. Як там почувається Милий Пролісок Вільям?

Вільям — новий коханець Геміша — був звичайним чоловіком із настільки приємною та легкою вдачею, що Метью дав йому прізвисько за назвою весняної квітки. Прізвисько прижилося. І тепер Геміш користувався ним на підтвердження своєї ніжної симпатії, а Вільям же остогид місцевим квіткарям, бо скуповував горщики з пролісками і дарував їх друзям.

— Невдоволений, — хихикнув Геміш. — Бо я пообіцяв йому, що цей уїк-енд він спокійно проведе вдома.

— Ти ж знаєш, тобі не треба було приїжджати. Я цього не чекав. — Як і Вільям, Метью теж був невдоволений.

— Та знаю, знаю. Але ми вже досить давно не бачилися, а руїни замка Кадзоу мають у цю пору року особливий вигляд.

Метью не приховував спантеличення і роздратовано вирячився на Геміша.

— Господи, тобі й справді конче необхідно було вирушати на полювання, еге ж? — тільки й спромігся мовити Геміш.

— Так, і негайно, — відповів вампір уривчастим голосом.

— Чи маємо час, щоб випити, чи ти хочеш братися за справу невідкладно?

— Гадаю, що можна спочатку випити, — відповів Метью з лячними нотками в голосі.

— От і чудово. Маю для тебе пляшку вина, а для себе — трохи віскі.

Геміш попросив Джордана принести з льоху доброго вина одразу після дзвінка Метью. Він страшенно не любив пити сам-один, а Метью терпіти не міг віскі.

— Коли вип'ємо, розкажеш мені, чому тобі так терміново закортіло податися на полювання в прекрасний вересневий уїк-енд.

Геміш повів гостя наполовірованою підлогою, а потім — нагору сходами до своєї бібліотеки. У дев'ятнадцятому сторіччі тут змонтували матово-коричневі панелі, зруйнувавши початковий задум архітектора вісімнадцятого сторіччя — створити для панянок достатньо світле й просторе приміщення, де вони могли б терпляче чекати своїх чоловіків, поки ті розважалися полюванням та спортивними вправами. Залишилася тільки оригінальна біла стеля, оздоблена гірляндами та заклопотаними ангелами — як постійний докір архітекторам сучасності.

Геміш із Метью вмостилися в шкіряних кріслах біля каміна, в якому вже весело стрибало полум'я, послаблюючи осінню прохолоду. Геміш показав вампіру пляшку вина, і той схвально цмокнув язиком.

— Оце саме те, що треба.

— Ще б пак. Джентльмени в фірмі «Беррі бразерс енд Радд» запевнили мене, що напій просто бездоганний. — Геміш налив другові вина і відкрив графин із віскі.

З келихами в руках, двоє чоловіків сиділи в приязно-товариській тиші.

— Вибач, що я тебе у все це втягнув, — почав Метью. — Ситуація справді важка. І... і складна.

Геміш хихикнув.

— Як і завжди — коли йдеться про тебе.

Метью відчував до Геміша симпатію почасти через його прямоту й відвертість, почасти через розсудливість і холонокровність, не властиві іншим демонам, — його непросто було вивести з рівноваги. За багато років Клермон мав декількох друзів-демонів, однаковою мірою благословених своїми талантами та проклятих своїми вадами. Але з Гемішем йому було найкомфортніше — без палких і

пристрасних аргументів, вибухів хаотичної активності та небезпечних депресій. Час, проведений у компанії Геміша, складався з відрізків тиші, супроводжуваних оглушливо-гострими розмовами, забарвленими його примирливо-олімпійським ставленням до життя.

Несхожість Геміша поширювалася і на його роботу, яка не стосувалася звичних для демонів царин музики та інших різновидів мистецтва. Натомість він мав талант до грошей: умів їх заробляти і вчасно помічав небезпечно слабкі місця в міжнародних фінансах і на валютних ринках. Свою творчу вдачу, притаманну всім демонам, він застосовував до написання зведеної таблиці фінансового стану тієї чи іншої компанії, а не на створення сонат; на тонкощах валютних бірж він знався так добре, що його консультації ждали президенти, монархи та прем'єр-міністри.

Ця незвична для демона схильність до економіки здивувала й зацікавила Метью — як і та легкість, із якою Геміш спілкувався зі звичайними людьми. Гемішу подобалося бути в їхній компанії; людські вади для нього поставали скоріш стимулятором діяльності, а не негативним подразником. Ось такий наслідок виховання у родині, де батьком був страховий агент, а мати — звичайна домогосподарка. Познайомившись із незворушно-холоднокровними Осборнами, Метью збагнув, звідки у Геміша така поблажлива симпатія до звичайних людей.

Потріскування дров у каміні та аромат віскі в повітрі зробили свою справу, і вампір, нарешті, розслабився та заспокоївся. Він нахилився вперед, легенько тримаючи келих між пальцями; червона рідина ясно іскрилася у світлі вогню.

— Навіть не знаю, з чого почати, — мовив він тремтячим голосом.

— Почни з кінця — ясна річ. Навіщо ти взяв слухавку і зателефонував мені?

— Мені треба було втекти від представника відьмацької породи.

Геміш на мить затримав погляд на приятелів і помітив його очевидне збудження. Чомусь він не мав і краплини сумнівів, що цей представник був жіночої статі.

— А що в тій відьмі такого особливого?

Метью поглянув на нього з-під важких нависаючих брів.

— Все.

— Ой, ти потрапив у халепу — я правильно здогадався? — гаркавий акцент Геміша забарвився симпатією та здивуванням.

Метью розсміявся різким неприємним сміхом.

— Можна й так сказати.

— А ця відьма — вона має якесь ім'я?

— Так. Її звать Діана. Вона історик. І американка.

— Ага. Богиня полювання, — неквапливо проказав Геміш. — А окрім древнього імені вона — звичайна відьма?

— Ні, — різко заперечив Метью. — Зовсім не звичайна.

— Авжеж. Ось у чім полягає складність ситуації. — Геміш став уважно вдивлятися в обличчя друга, шукаючи ознаки заспокоєння, а вампір сидів, як на голках.

— Вона з роду Бішопів, — сказав Метью і замовк. Бо вже давно знав, що від цього демона не сховається жоден, навіть найслабший натяк, і він неодмінно зрозуміє його значущість.

Геміш попорпався в своїй пам'яті й знайшов те, що шукав.

— Це ті, що з Салема в штаті Масачусетс?

Метью похмуро кивнув.

— Вона — остання з відьом Бішопського роду. Її батьком був такий собі Проктор.

Демон тихенько присвиснув.

— Подвійна відьма, з видатного роду поважних чаклунів. Половинчастість тебе ніколи не вдовольняла, еге ж? Звідси я роблю висновок, що це, напевне, надзвичайно потужна відьма, чи не так?

— Її мати — безсумнівно. Про її батька ж я знаю небагато. А Ребекка Бішоп — це особлива історія. У тринадцять років вона робила такі заклинання, які не під силу більшості дорослим відьмам, хоч якими б досвідченими вони не були. А її здатності провидиці, що проявилися іще в дитячому віці, просто вражали.

— А ти знав її матір, Мет? — вимушено спитав Геміш, бо Метью прожив надто багато життів і зустрічався з надто великою кількістю різних людей, щоб його приятель-демон все це добре пам'ятав.

Метью похитав головою.

— Ні. Хоча про неї багато розповідають, і значна частина цих балачок — заздрісні плітки. Ти ж знаєш, як буває з цими відьмами. — У його голосі з'явився неприємний відтінок, котрий з'являвся щоразу, коли вампір говорив про представниць цієї породи.

Геміш пропустив ремарку про відьом повз вуха і зиркнув на Метью через край келиха.

— А Діана?

— Вона стверджує, що не вдається до магії.

У цій фразі стирчали дві нитки, за які треба було смикнути. Спочатку Геміш смикнув за найлегшу.

— Як це? Зовсім не вдається до магії? Навіть тоді, коли треба знайти загублену сережку? Чи під час фарбування волосся? — недовіжливо спитав Геміш.

— Вона не з тих, хто переймається сережками чи своєю зачіскою. Їй краще пробігтися три милі, а потім годину веслувати річкою в небезпечно маленькому човнику. Ось яка вона.

— Зважаючи на її походження, я щось не вірю, що вона зовсім не користується своїми магічними здібностями. — Геміш був до міри прагматиком і мрійником. Саме тому демонув вдавалося так добре розпоряджатися чужими грошима. — Ти й сам в це не зовсім віриш. Ти хочеш сказати, що вона бреше?

Поставивши це запитання, Геміш смикнув за другу ниточку.

— Діана каже, що вдається до магії лише зрідка, і то з дріб'язкових приводів. — Метью завагався і замовк, а потім провів пальцями по волоссю, від чого те стало сторч, і сьорбнув вина. — Взагалі-то, я за нею стежив. Вона вдається до чаклунства більше й частіше, ніж стверджує. Я просто це нюхом чую. — Вперше з часу приїзду голос його прозвучав щиро й відверто. — Так пахне перед грозою наелектризоване повітря. Інколи я навіть можу це бачити. Діана світиться мерехтливим сяйвом, коли злиться, або з головою занурюється в роботу. «А ще — коли вона спить», — подумки додав Метью і нахмурився. — Господи, бувають навіть моменти, коли мені здається, що я відчуваю цю енергію на смак.

— Вона мерехтить?

— Це мерехтіння більше відчувається, аніж бачиться. *Chatoiement*, тобто її відьмацьке світіння, є дуже слабким. Іще в ті часи, коли я був молодим вампіром, мені траплялися відьми, які випромінювали ці слабкі імпульси світла. Тепер таке можна побачити лише зрідка. Діана не підозрює, що світиться, і не розуміє значущості цього феномена. — Метью здригнувся і стиснув кулак.

Демон поглянув на годинник. День тільки розпочався, але він вже знав, чому його приятель приїхав до Шотландії.

Метью Клермон закохався.

Увійшов Джордан — як завжди секунда в секунду.

— Тут на джипі приїхав помічник мисливців, сер. Я сказав йому, що сьогодні його послуги не знадобляться.

Дворецький чудово знав, що коли в полюванні бере участь вампір, то немає потреби в помічникові, який висліджуватиме оленя.

— От і добре! — Геміш підвівся й осушив свою склянку з віскі. Він із радістю пропустив би ще одну, але перед полюванням не слід розслаблятися, щоб не притупити своїх надприродних здібностей.

Метью підняв на нього погляд.

— Я піду сам-один, Геміше. Мені хочеться пополювати наодинці.

Вампір не любив ходити на полювання з теплокровними істотами, і до цієї категорії належали люди, демони та відьми. Зазвичай він робив виняток для Геміша, але сьогодні йому захотілося залишитися на самоті: так йому буде зручніше вгамувати свою пристрасть до Діани Бішоп.

— Ага, то ми не будемо полювати, — сказав Геміш, хитро блиснувши очима. — Натомість будемо підкараулювати і висліджувати.

Демон швидко придумав план. Згідно з цим планом він мав чимось зайняти голову свого приятеля, щоб той поволі розслабився і добровільно розповів йому про те, що відбувається зараз в Оксфорді. Таким чином, Гемішу не доведеться вивуджувати з нього потрібну інформацію.

— Ходімо, сьогодні прекрасний день. Ми чудово проведемо час.

Надворі Метью похмуро увібрався до пошарпаного джипа Геміша. На ньому вони полюбляли роз'їжджати в районі Кедзоу, попри те, що в елітарних мисливських колах Шотландії найпрестижнішим вважався «лендровер». Метью не заперечував проти їзди в авто з відкритим верхом у таку холоднечу, а Геміш вважав це виявом по-справжньому чоловічого характеру. Видираючись на пагорби туди, де зазвичай паслися олені, Геміш нещадно видавлював із джипа все, на що той був здатен, і Метью невдоволено морщився від завивання двигуна. Нарешті на наступному крутосхилі вампір помітив двійко оленів-

самців і наказав Гемішу зупинитися. Метью тихо вибрався з авто і занишкнув біля переднього колеса, заморожено споглядаючи тварин.

Геміш усміхнувся і приєднався до нього.

Демону вже доводилося підкараулювати оленів разом із Метью, тож він знав, що тому потрібно. Вампір не завжди харчувався, хоча сьогодні Геміш був упевнений, що коли залишити Метью на самоті, він повернеться уночі ситий та наїжений, а в маєтку стане двома оленями менше. Його приятель був м'ясоїдним хижаком. Саме полювання визначало природу вампірів, а не спосіб їхнього харчування чи те, чим вони харчувалися. Інколи, коли Метью охоплювала непосидючість, він просто ішов на природу і вистежував яку завгодно істоту, але не убивав її.

Поки вампір спостерігав за оленями, демон спостерігав за вампіром. В Оксфорді щось було неладно — він це нутром відчував.

Так Метью просидів кілька наступних годин, розмірковуючи, чи варто переслідувати оленів. Надприродні нюх, зір та слух давали йому змогу слідкувати за їхніми пересуваннями, вираховувати звички тварин і передбачати кожну їхню реакцію на тріск сухої гілки чи птаха, що, змахнувши крилами, притьмом летить геть. Вампір жадібно пожирав оленів очима, але жодного разу не виявив нетерплячості. Найголовніший для Метью момент наставав тоді, коли його здобич визнавала поразку і здавалася.

Вже сутеніло, коли він нарешті підвівся і кивнув Гемішу. На перший день було досить, і хоча Метью не потребував світла, щоби бачити оленів, він знав, що світла потребує Геміш, щоби з'їхати униз із пагорбів.

Коли вони під'їжджали до особняка, було темно, хоч в око стрель, і Джордан повмикав всі лампочки, від чого споруда видалася ще більш недоречною та абсурдною, ніби примощена на узвишші посеред порожнечі.

— Ця хатинка завжди мала якийсь недоречний вигляд, — кинув Метью байдужим тоном, хоча ця ремарка мала на меті дошкулити. — Напевне, Роберт Адам із глузду з'їхав, інакше він не взяв би ліцензію на будівництво.

— Ти вже неодноразово ділився своїми думками про моє невинне марнотратство, Метью, — примирливо сказав Геміш, — і мені байдуже, чи розумієш ти краще за мене принципи архітектурного

дизайну і чи ти справді вважаєш, що Адам з'їхав із глузду, якщо взявся будувати — як там ти сказав — цю «погано продуману недоречність» у дикій глушині Ланаркширу. Мені ця хатинка подобається, і, хоч щоб ти казав, я не зміню свого ставлення до неї.

Подібні розмови точилися відтоді, як Геміш заявив, що придбав мисливську хатинку — разом з умеблюванням, помічником мисливця та Джорданом — в аристократа, який не мав бажання користуватися цією спорудою і грошей, щоб її ремонтувати та підтримувати в належному стані. Метью вжахнувся, дізнавшись про це. Однак для Геміша хатинка Кедзоу-лодж була ознакою того, що він високо зійшов над своїм простонародним походженням, що міг витратити гроші на щось непрактичне просто тому, що воно йому подобалося.

— Угу, — невдоволено буркнув Метью.

«Що ж, невдоволення — все ж таки краще за нервові збудження», — подумав Геміш. І перейшов до виконання другої частини свого плану.

— Вечерю призначено в їдальні на восьму, — оголосив він.

Метью терпіти не міг їдальні — величезного приміщення з високою стелею і постійними протягами. Але найважливіше полягало в тому, що їдальня була взірцем кричущого несмаку і мала якусь жіночу атмосферу. То було улюблене приміщення Геміша.

Метью простогнав із досади.

— Я не голодний.

— Так, не голодний. А страшенно голодний, — різко заперечив Геміш, придивляючись до кольору та текстури шкіри свого приятеля.

— Коли ти востаннє їв по-справжньому?

— Багато тижнів тому, — знизав плечима Метью, демонструючи свою звичну зневагу до плину часу. — Якщо чесно, то не пам'ятаю.

— Сьогодні підхарчуєшся вином та супом. А завтра — сам вирішуватимеш, що тобі їсти. Хочеш побути перед вечерею на самоті, чи, може, ризикнеш пограти зі мною в більярд?

Геміш надзвичайно добре грав у більярд, а ще краще в снукер — навчився ще підлітком. Свої перші гроші він заробив у більярдних залах Глазго і міг перемагати майже кожного. У снукер Метью з ним не грав, пояснюючи, що завжди програвати — то нецікаво, навіть коли програєш приятелю. Натомість вампір спробував навчити Геміша гри в карамболь — французької старовинної гри з кулями та киями; і тут

навпаки — завжди перемагав Метью. Тож більярд був розумним компромісом.

Не в змозі встояти перед спокусою будь-якого змагання, Метью погодився.

— Зараз я перевдягнуся і прийду.

Повстаний більярдний стіл Геміша стояв у кімнаті напроти бібліотеки. Прийшов туди Метью в білій сорочці та джинсах, і на нього вже чекав Геміш у светрі та брюках. Зазвичай вампір уникав білого вбрання, бо мав у ньому лячний вигляд примари, але тепер то була єдина пристойна сорочка, яку він із собою взяв. Адже він збирався на полювання, а не на звану вечерю.

Озброївшись кием, він став край стола.

— Ти готовий?

Геміш кивнув.

— Домовимося, що граємо годину, гаразд? А потім підемо вип'ємо.

Двоє чоловіків із киями схилилися над столом.

— Не дуже напосідай на мене, Метью, — промимрив Геміш.

Перший удар по кулі. Вампір пирхнув, побачивши, як кульки докотилися до протилежного боку, вдарилися об борт стола і відскочили.

— Я візьму білу, — сказав Метью, коли кулі припинили обертатися, і його куля опинилася найближче. Вампір кинув другу кулю Гемішу. Демон поставив червону кулю на її мітку і відступив від стола.

Як і на полюванні, Метью не поспішав набирати очки. Він заколотив п'ятнадцять «своєків» поспіль, щоразу заганяючи червону кулю в іншу лузу.

— Прошу, — пробурмотів він, показуючи на стіл. Демон мовчки поставив свою жовту кулю.

Прості удари, в результаті яких червона куля опинялася в лузі, Метью перемежав із більш хитромудрими ударами, відомими під назвою «карамболь», котрі, втім, не були його сильною стороною. «Карамболь» означав, що Метью одним ударом кия поцілував у червону та жовту кулі Геміша одночасно. Такі удари потребували не стільки сили, скільки точності.

— А де ти надибав цю відьму? — невимушено спитав Геміш, коли Метью «закарамболів» жовту та червону кулі.

Метью витягнув із лузи свою білу кулю і приготувався до наступного удару.

— У Бодліанській бібліотеці.

Демон здивовано підняв брови.

— У Бодліанській бібліотеці? Відколи ж це ти став сумлінним читачем?

Метью спартачив, і його біла куля, перескочивши через борт, впала на підлогу.

— Я був на концерті й підслухав розмову двох відьом про якусь американку, яка роздобула якийсь манускрипт, котрий вважався давно втраченим. Але так і не зміг второпати, чому ці дві відьми так переймалися.

З цими словами він відступив від стола, роздратований своєю помилкою.

Геміш швидко розіграв п'ятнадцять «свожків». Метью виклав свою кулю на стіл і взяв крейду, щоб позначати рахунок.

— Тому ти просто увійшов до бібліотеки і завів із Діаною невимушену розмову, мовляв, скажіть, будь ласка, а звідки у вас ця книга? — спитав демон, одним ударом заганняючи в лузу три кулі відразу.

— Так, я пішов до бібліотеки, щоби там із нею зустрітися, — проговорив Метью, спостерігаючи за Гемішем, що обходив стіл. — Бо мені стало цікаво.

— Ну і як — дуже вона зраділа, побачивши тебе? — спокійно спитав Геміш і виконав ще один хитромудрий удар. Він знав, що вампіри, відьми та демони рідко коли уживалися разом, бо воліли проводити час у колективах одноплеменців. Його дружба з Метью була досить рідкісним явищем, і друзі-демони Геміша вважали за божевілля допускати вампіра до себе так близько. І йому подумалося, що в таку ніч, як ця, його друзі, можливо, мали рацію.

— Навряд чи. Спочатку Діана перелякалася, хоча й не відвела очей, коли зустрілася зі мною поглядом. А очі у неї — дивовижні: блакитно-золотаві й сіро-зелені, — замріяно мовив Метью. — А згодом їй навіть захотілося вдарити мене. Бо я нюхом відчував, яка розлючена вона була.

Геміш насилу стримався, щоб не розреготатися.

— Що ж, цілком очікувана реакція, коли в Бодліанській бібліотеці на тебе влаштовує засідку вампір. — Він вирішив пожаліти Метью і врятувати його від необхідності відповідати. Тому навмисне перебив свою жовту кулю через червону, трохи зачепивши її так, що вона теж поволі покотилася вперед і стукнулася об жовту. — От зараза! — досадливо простогнав він. — Фол.

Метью повернувся до стола, загнав до лузи кілька «своjakів» і спробував виконати кілька карамболів.

— А ви бачилися за межами бібліотеки? — спитав Геміш, коли вампір дещо вгамувався.

— Насправді я нечасто з нею бачуся, навіть у бібліотеці. Я сиджу в одній секції, а вона — в другій. Втім, я вже звозив її на сніданок і на заняття до Старої хатинки, де познайомив її з Амірою.

Гемішу довелося докласти чималих зусиль, щоб не виказати здивування. Метью роками товаришував із жінками, але ніколи не возив їх до Старої хатинки. А що це за дивна манера залицятися, сидячи в різних куточках бібліотеки?

— А чи не було б краще сісти поруч із нею, якщо вона тебе зацікавила?

— Мене цікавить не вона! — вигукнув Метью, з силою торохнувши кием по білій кулі. — Мене цікавить манускрипт. Вже сотню років я хотів прибрати його до рук. А вона просто взяла, написала замовлення на смужечці паперу і — гоп! — його вже везуть їй зі сховища. — У голосі вампіра бриніли заздрісні нотки.

— Який манускрипт, Мет? — Геміш докладав зусиль, щоб зберігати спокій та терплячість, але їхня пересварка ставала нестерпною. Метью розлучався з інформацією, наче скнара з копійками. Для швидких думкою демонів було надзвичайно важко мати справу зі створіннями, котрі не сприймають всерйоз проміжок часу, що становить менше від десяти років.

— Це алхімічна книга, що належала Еліасу Ешмолу. Діана Бішоп — дуже поважний історик у галузі алхімії.

Метью знову припустився фолу через надто сильний удар. Геміш переставив кулі й, набираючи очки, потроху вгамувався. Нарешті прийшов Джордан і сказав, що внизу подано напої.

— А який там рахунок? — спитав Геміш, придивляючись до крейдяних позначок. Він знав, що виграв, але справжній джентльмен

мусив спитати — принаймні так навчив його Метью.

— Звісно, ти виграв.

Метью вийшов із кімнати і загупотів униз сходами зі швидкістю, що значно перевищувала швидкість звичайних людей. Джордан стурбовано поглянув на відполіровані сходинки.

— Сьогодні у професора Клермона важкий день, Джордане.

— Та я й бачу, — пробурмотів дворецький.

— Краще принесіть ще одну пляшку червоного вина. Сьогодні на нас чекає довга ніч.

Напої були подані до колишнього приміщення для приймання гостей. Вікна виходили в парк із доглянутими квітниками, чиї розміри та пропорції були для мисливської хатинки явно недоречними — величними, і тому більше годилися для палацу, а не для скромної споруди — результату скороминущої примхи.

Тут, перед каміном, зі склянками напоїв у руках, Геміш нарешті мав можливість більш наполегливо добиратися до суті таємниці.

— Метью, розкажи мені про той манускрипт, який роздобула Діана. Що конкретно в ньому? Формула філософського каменя, що обертає свинець на золото? — спитав демон із легкою іронією в голосі. — Чи рецепт чудодійного еліксиру, що перетворює смертну плоть на безсмертну? — Та бажання іронізувати щезло в мить, коли він зустрівся поглядом із Метью. — Скажи, що ти жартуєш, — приголомшено прошепотів Геміш. Бо філософський камінь вважався легендою — як Священний Грааль чи Атлантида. Хіба ж він міг мати стосунок до реальності? Та колись він вважав, що вампіри, демони та відьми теж не існують в реальності.

— А що, схоже, що я жартую? — спитав Метью.

— Ні, — відповів демон і аж здригнувся. Метью не покидала впевненість у тому, що суто науковими засобами він зможе дізнатися, завдяки чому вампіри були такими невразливими для смерті та фізичного занепаду. І філософський камінь чітко вписувався в ці його сподівання.

— Це втрачена книга, — похмуро мовив Метью. — І я це знаю.

Як і більшість створінь, Геміш неодноразово чув ці історії. Якщо вірити одній із них, відьми викрали у вампірів безцінну книгу, що містила таємницю безсмертя. Згідно з іншою історією, вампіри викрали у відьом древню книгу із заклинаннями, а потім загубили її.

Дехто натякав, що то була зовсім не книга із заклинаннями, а посібник, що описував основні риси всіх чотирьох людиноподібних створінь, що існували на землі.

Метью мав власну теорію стосовно змісту цієї книги: основну її частину складало пояснення, чому вампірів так важко убити, а пояснення, звідки на землі взялися люди та інші людиноподібні істоти було чимось на кшталт невеличкого додатку.

— Ти й справді вважаєш, що цей манускрипт — твоя книга? — спитав Геміш. Коли Метью ствердно кивнув, демон скрушно зітхнув. — Що ж, тоді не дивно, що відьми пліткують. А звідки вони дізналися, що Діана роздобула цю книгу?

Метью обернувся з перекошеним від люті обличчям.

— Та кому це потрібно? Хто це може сказати? Проблеми почалися від того, що вони не можуть тримати язика за зубами.

Цей вибух гніву вкотре нагадав Гемішу, що Метью та його родина справді дуже не любили відьом.

— Річ у тім, що не я один підслухав їх розмову про бібліотеку в неділю. Про це почули й інші вампіри. А потім і демони рознюхали, що відбувається щось цікаве, і тепер...

— І тепер увесь Оксфорд буквально кишить демонами, — закінчив за нього Геміш. — Який жах! А скоро ж почнеться семестр. І тоді про цей манускрипт дізнаються й люди. Вони сюди валом валитимуть.

— Ситуація іще гірша, ніж ти думаєш, — похмуро мовив Метью. — Цей манускрипт був не просто втрачений. Він був під закляттям, і Діана зняла його. А потім відправила назад до книгосховища і, схоже, не збирається замовляти його знову. І не лише я один чекаю, поки вона це зробить.

— Метью, — спитав Геміш із напруженою ноткою в голосі. — Ти що, захищаєш її від інших відьом?

— Схоже, вона й сама не усвідомлює власних потужних можливостей. І це наражає її на ризик. Я не можу дозволити, щоб вони добралися до неї першими, — проговорив Метью, і на його обличчі раптом з'явився вираз розпачу та вразливості.

— Слухай-но, Мет. — Геміш похитав головою. — Не втручався б ти у стосунки Діани з її одноплемінцями, га? Бо це призведе до ще більших проблем. До того ж жодна відьма не насмільється виказувати відверту ворожість до представниці роду Бішопів.

В наші дні створіння більше не вбивали одне одного — хіба що для самозахисту. В їхньому світі вияви агресії сприймалися вкрай несхвально. Колись Метью розповідав Гемішу про старі часи, коли кривава ворожнеча та вендети між створіннями шаленіли повсюдно, постійно привертаючи увагу звичайних людей.

— Демони — неорганізовані, а вампіри не наслідяться виступити проти мене. Але відьмам довіряти не можна. — Метью підвівся і, тримаючи келих у руці, підійшов до каміна.

— Дай Діані Бішоп спокій, — порадив йому Геміш. — До того ж якщо цей манускрипт справді зачаклований, ти не зможеш його прочитати.

— Зможу, якщо вона допоможе мені, — відповів Метью нарочито невимушено і поглянув на вогонь.

— Метью, — мовив демон тоном, яким він зазвичай давав знати своїм молодшим партнерам, що вони стали на небезпечно тонку кригу. — Не чіпай відьму та отой манускрипт.

Вампір обережно поставив келих на камінну полицю і відвернувся.

— Я вже не зможу, Геміше... Я... я жадаю її.

Навіть від однієї цієї фрази відчуття голоду спалахнуло й поширилося, як вогонь. Коли його голод зосереджувався, ставав таким сильним, як зараз, то самою лише кров'ю насититися було неможливо. Тіло вампіра вимагало дечого більш конкретного і специфічного. От якби він міг скуштувати — скуштувати Діану, то тоді він вдовольнився б, і болісна жага вгамувалася.

Геміш уважним поглядом обмацав напружені плечі Метью. Він не здивувався, що його друг так жадав Діани Бішоп. Для парування вампір неодмінно мав зажадати якусь іншу істоту більше за будь-що чи будь-кого, тому його жага завжди поєднувалася з тілесним потягом, була невід'ємною його частиною. І Геміш мав підозру, що Метью шукав собі пару — попри неодноразові гучні заяви, що він вже ніколи не знайде когось, здатного збурити в ньому такі почуття.

— Тоді насправді проблема, що стоїть перед тобою, полягає не в Діані й не у відьмах. І тим більше не в якомусь там древньому манускрипті, що може — чи не може — містити відповіді на твої запитання. — Геміш помовчав, щоб його слова краще дійшли до співрозмовника, а потім продовжив: — Ти, взагалі-то, розумієш, що насправді ти на неї полюєш?

Вампір зітхнув, відчувши полегшення від того, що про його пристрасть було мовлено вголос.

— Розумію. Я заліз у вікно до її помешкання, коли вона спала. Я стежу за нею на пробіжках. Вона опирається всім моїм спробам допомогти їй, і чим більше вона опирається, тим більший голод я відчуваю.

Отетерілий вигляд вампіра змусив Геміша вкусити себе за губу, щоб не розсміятися. Зазвичай жінки не опиралися Метью. Вони робили те, що він їм казав, зачаровані його зовнішністю та шармом. Тому не дивно, що його приголомшив Діанин опір.

— Але мені не потрібна її кров — у фізичному сенсі. Я не піддамся спокусі скуштувати її крові. Бути поруч із нею — для мене не проблема. — Раптом на обличчі Метью з'явилася нещасна гримаса. — Господи, та що ж я кажу? Ми не можемо бути поруч, бо привернемо увагу звичайних людей.

— Не обов'язково. Ми ж із тобою провели досить багато часу разом, і всім до цього було байдуже, — зазначив Геміш. У перші роки знайомства вони докладали чимало зусиль, щоб маскувати від завидющих очей свою інакшість. І кожен із них окремо був достатню помітною, щоб приваблювати цікавість звичайних людей. Коли ж вони бували удвох — схилили один до одного свої чорняві голови, щоб поділитися жартом під час обіду, чи сиділи на подвір'ї з порожніми пляшками з-під шампанського під ногами — то їх просто не можна було не помітити.

— Це не те саме, і ти це чудово знаєш, — нетерпляче кинув Метью.

— Ой, справді, я й забув, — відказав Геміш, теж втрачаючи терпіння. — Нікому не цікаво, чим займаються демони. Але коли вампір та відьма з'являються на людях разом... Це не абищо. Як же ж це я забув: ви — і справді найповажніші створіння у цьому світі!

— Припини, Геміше! — заперечив Метью. — Ти ж чудово знаєш, що я так не вважаю.

— Ти маєш характерну для вампірів огиду до демонів, Метью. І до відьом також, мушу додати. Тому, перш ніж тягнути в ліжко відьму, ще раз добряче подумай про своє ставлення до інших створінь.

— Я не збираюся тягти Діану в ліжко, — в'їдливо зауважив Метью.

— Обід подано, сер, — на порозі стояв Джордан, якого вони досить довго не помічали.

— Слава богу, — полегшено мовив Геміш і встав із крісла. Спілкуватися з вампіром було набагато легше за можливості час від часу відволікатися на когось іншого або щось інше.

За столом у їдальні могла вміститися чималенька компанія гостей. Геміш угризся в першу страву з поданих, а Метью вертів ложкою над тарілкою з супом доти, поки той суп охолонув. Нахилившись над мискою, вампір пирхнув.

— Гриби з хересом? — поцікавився він.

— Так. Джордан хотів спробувати щось новеньке, і оскільки там не було нічого неприйнятеного для тебе, я йому дозволив.

Зазвичай Метью потребував мало для додаткового харчування, коли приїздив до мисливської хатини Кедзоу-лодж, але Джордан був справжнім чарівником у приготуванні супів, а Геміш не любив їсти на самоті, хоча випити на самоті любляв.

— Вибач, Геміше, — мовив Метью, спостерігаючи, як їсть його приятель.

— Твоє вибачення приймається, Метью, — відповів Геміш, затримавши ложку біля рота. — Але ти просто не уявляєш собі, як це важко — змиритися з тим, що ти — демон або відьма. З вампірами все просто і однозначно: то ти вампір, то ти не вампір. Жодних запитань чи місця для сумнівів. А решта нас просто має чекати, спостерігати і дивуватися. І через це ваша вампірська перевага над нами сприймається вдвічі тяжче.

Метью вертів у пальцях ложку, немов то був жезл.

— Відьми знають, що вони відьми. Вони зовсім не такі, як демони, — похмуро відказав він.

Геміш дзенькнув ложкою і пригубив келих із вином.

— Ти чудово знаєш, що коли один із батьків — відьма, то це іще не гарантія. Можна так і лишитися звичайною непримітною людиною. А може й немовля ні з того ні з сього підпалити своє ліжечко. Ніяк не вгадаєш — коли і як проявляться надприродні здібності, й чи проявляться вони взагалі.

На відміну від Метью, Геміш мав подругу-відьму. Джанін підстригала його, і це вдавалося їй краще за інших; вона також готувала свій власний лосьйон для шкіри, який сміливо можна було назвати чудодійним. Тому Геміш мав підозру, що без чаклунства там не обходилося.

— Втім, це не так вже й дивно, — наполегливо мовив Метью. Набравши ложкою супу, він легенько подмухав на нього, щоб ще більше охолодити. — За спиною у Діани — сотні років родинного досвіду. Тому їй і близько не довелося пережити те, через що пройшов ти у підлітковому віці.

— Еге ж, весело було, — погодився Геміш, пригадуючи декотрі з епізодів своєї ранньої юності, про які він ніколи нікому не розповідав.

Коли Гемішу було дванадцять, його життя перевернулося догори дригом в один день. Довгої шотландської осені йому вистачило для того, щоб зрозуміти, що він — набагато розумніший за своїх вчителів. У дванадцятирічному віці схожі підозри виникають у більшості дітей, але у Геміша це були не просто підозри, а тверда впевненість, яка страшенно засмутила його батьків. На це відкриття він відреагував тим, що став прикидатися хворим, щоб не ходити на заняття, а коли цей трюк не спрацював, він заходився виконувати шкільні завдання з неймовірною швидкістю, відкинувши всілякі претензії на нормальність. Директор школи впав у відчай і звернувся до університетського математичного факультету з проханням прислати когось-небудь й оцінити лянчу здатність Геміша за кілька хвилин розв'язувати складні задачі, над якими його ровесники-школярі билися тижнями й більше.

Джеку Вотсону, молодому демону з університету Глазго, вистачило одного погляду на юного Геміша Осборна, щоби зрозуміти, що цей хлопчик — теж демон. Виконавши офіційну процедуру оцінки здібностей, яка стала очікуваним документальним підтвердженням того, що Геміш — математичний вундеркінд із розумом, що не вписується в нормальні параметри, Вотсон запросив хлопця відвідувати лекції в університеті. Він пояснив директору, що дитину не можна тримати в звичайному класі, інакше вона стане піроманьяком або чимось іще гіршим.

Після цього Вотсон відвідав скромне помешкання Осборнів і розповів спантеличеній родині, як насправді влаштований світ і які створіння в ньому живуть. Персі Осборн, який народився в сім'ї затятих пресвітеріанців, довго не сприймав ідею про численних надприродних та неприродних створінь, аж поки дружина пояснила йому: якщо тебе навчили вірити у відьом, то чому б тобі не повірити і в існування демонів та вампірів? Геміш розплакався від полегшення,

бо він більше не почувався в цьому світі самотнім. Мати міцно обняла його і сказала, що завжди знала: її син — не такий, як усі.

І поки Вотсон сидів разом із її чоловіком та сином і попивав чай біля електричного каміна, Джессіка Осборн вирішила, що, мабуть, варто розповісти Гемішу й про інші аспекти його життя, які дадуть йому можливість почуватися інакшим. За чаєм із шоколадним печивом вона повідомила своєму сину, що він навряд чи зможе одружитися з сусідською дівчинкою, яка мліла за ним. Бо насправді Геміша приваблював брат цієї дівчинки — здоровенний хлопець п'ятнадцяти років, який міг забуцнути футбольний м'яч далі, ніж будь-хто в їхньому мікрорайоні. Здавалося, ані Персі, ані Джек не здивувалися і не засмутилися такому відкриттю.

— Однак, — зауважив Метью, сьорбнувши першу ложку теплуватого супу, — вся родина Діани, напевне, сподівалася, що вона народиться відьмою — і Діана таки є відьмою, незалежно від того, вдається вона до магії чи ні.

— Висловлю припущення, що це було б так само погано, як і перебувати в компанії безтолкових та неосвічених людей. Уявляєш собі, який це психологічний тиск? Не кажучи вже про усвідомлення того, що твоє життя тобі не належить? — аж здригнувся Геміш. — Я б віддав перевагу сліпій та безтолковій неосвіченості.

— А як ти почувався, — вагаючись, спитав Метью, — того дня, коли вперше прокинувся з думкою, що ти — демон?

Зазвичай вампір не ставив таких відвертих запитань.

— Немов знову на світ народився, — відповів Геміш. — Це так само потужне та бентежне відчуття, як і тоді, коли ти, наприклад, прокинувся з жагою крові й гостро відчуваючи, як росте трава, стеблина за стеблиною. Все сприймалося абсолютно по-іншому. Більшість часу я щасливо усміхався, мов бовдур, що несподівано виграв у лотерею, а решту часу рюмсавав у своїй кімнаті. Але все ж таки я до кінця не вірив у це — ну, по-справжньому ще не вірив — аж поки ти не провів мене потайки до шпиталю.

Коли вони потоваришували, першими подарунками Метью були пляшка шампанського «Круг» та поїздка до шпиталю імені Джона Редкліфа. Там Метью повів демона на магнітно-резонансну томографію, під час якої поставив йому кілька запитань, а потім порівняв знімки Геміша зі знімками видатного нейрохірурга, що

працював у шпиталі. Геміш, вдягнений у хірургічний халат, попросив Метью кілька разів прокрутити ті знімки і щоразу дивувався з того, як його мозок спалахував світлом, наче автомат для гри в пінбол, навіть коли він відповідав на найпростіші запитання. При цьому друзі попивали шампанське. То був найкращий з усіх подарунків, які він отримував на свій день народження.

— Зі сказаного тобою я роблю висновок, що Діана тепер на тій стадії, на якій перебував я до того, як ти зводив мене на томографію, — зауважив Геміш. — Вона знає, що є відьмою. Але вона й досі веде подвійне життя.

— Вона справді веде подвійне життя, — невдоволено пробурчав Метью, сьорбнувши ще ложку супу. — Діана вдає, що вона — людина.

— А хіба не цікаво було б дізнатися, навіщо вона це робить? А ще важливіше ось що: чи буде тобі комфортно поруч із такою істотою? Ти ж не любиш, коли прикидаються і брешуть.

Метью замислився, але нічого не сказав.

— Тут є ще один момент, — правив своє Геміш. — Ти не любиш брехні, але сам приховуєш чимало таємниць. Якщо ця відьма потрібна тобі — неважливо для чого — ти маєш завоювати її довіру. А єдиний спосіб досягти це — розповісти їй те, чого ти не хочеш їй розповідати. Вона збудила твої захисні інстинкти, і тобі доведеться їх долати.

Поки Метью неквапливо обмізковував ситуацію, Геміш змінив тему розмови і завівся про нещодавні фінансові катастрофи в лондонському Сіті та уряді. Вампір остаточно заспокоївся, захопившись тонкощами фінансів та політики.

— Гадаю, ти вже чув про оті вбивства у Вестмінстері, — сказав Геміш, побачивши, що Метью повністю розслабився.

— Чув. Комусь доведеться покласти цьому край.

— Може, ти цим займешся?

— Це не мій обов'язок. Поки що.

Геміш знав, що Метью має гіпотезу стосовно цих убивств, пов'язану з його науковими дослідженнями.

— Ти й досі гадаєш, що ці вбивства є ознакою поступового вимирання вампірів?

— Так. — Метью тримався думки, що всі створіння поступово вимирали. Спершу Геміш відкинув цю гіпотезу свого приятеля, але тепер йому здавалося, що Метью таки мав рацію.

Вони перейшли до менш дражливих тем розмови, а після вечері піднялися нагору. Демон розділив одну з вільних приймалень хатини на гостьову кімнату і спальню. В гостьовій кімнаті основним елементом інтер'єру була велика древня шахівниця з різьбленими елементами зі слонової кістки та чорного дерева, гідна місця в музеї під захисним склом, а не в гігантській їдальні з постійними протягами. Як і магнітно-резонансна томографія, ця шахівниця була подарунком від Метью. Довгими вечорами, коли вони грали в шахи та обговорювали свою роботу, їхня дружба міцніла й поглиблювалася. Одного вечора Метью почав розповідати Гемішу історії про свої колишні звичаї. Тепер у Метью Клермона залишилося мало секретів від Геміша, і вампір був єдиним зі знайомих демонів створінь, хто не боявся його потужного інтелекту.

Геміш, за звичкою, сів грати чорними.

— А ми завершили нашу попередню партію? — спитав Метью, зобразивши подив, коли побачив фігури, акуратно виставлені в початкову позицію.

— Так, завершили. І ти виграв, — коротко кинув Геміш, заслуживши широку всмішку друга, що траплялося досить рідко.

Вони рухали фігури. Метью — неквапливо, а Геміш — швидко й рішуче, коли наставала його черга. Було тихо, тільки дрова потріскували в каміні, та годинник цокав на стіні.

За годину гри у шахи Геміш перейшов до реалізації завершального етапу свого плану.

— Маю до тебе запитання, — обережно мовив він, чекаючи, коли його приятель зробить свій наступний хід. — Ця відьма — вона потрібна тобі сама по собі, чи як істота, що має владу над отим манускриптом?

— Та не потрібна мені її влада! — вибухнув Метью і зробив хибний хід турою, яку Геміш швидко взяв. Вампір схилив голову, від чого став іще більше схожий на ангела з картини доби Відродження, що замислився над якоюсь всесвітньою проблемою. — Господи, я й сам не знаю, чого хочу.

Геміш доклав зусиль, щоб зберегти непорушність своєї пози.

— А мені здається, що знаєш, Метью.

Вампір зробив хід пішаком і нічого не відповів.

— Оті інші створіння в Оксфорді, — продовжив Геміш, — невдовзі вони дізнаються, якщо вже не дізналися, що тебе цікавить дещо більше, аніж ота древня книга. До чого ти прагнеш?

— Не знаю, — прошепотів вампір.

— Кохати її? Скуштувати її? Зробити її подібною собі?

Замість відповіді Метью загарчав.

— Дуже страшно, — кинув Геміш знудженим тоном.

— Є багато такого, чого я не розумію, Геміше, але є й таке, що я знаю, і в чому я не сумніваюся, — напружено проговорив Метью і взяв келих, що стояв на підлозі біля його ніг. — Я не піддамся своїй жазі до її крові. Я не хочу і не збираюся брати під контроль її силу та здібності. І я, безперечно, не хочу робити з неї вампіра. — Від думки про це Метью аж здригнувся.

— Що ж, тоді залишається одне кохання. Нарешті ти маєш відповідь на свої запитання. Насправді ти добре знаєш, що тобі потрібно.

Метью відпив ковток вина.

— Я бажаю того, чого мені не слід бажати, і жадаю ту, яка ніколи не стане моєю.

— А ти не боїшся поранити її? — тихо спитав Геміш. — Ти ж раніше мав стосунки з теплокровними жінками і ніколи не завдав шкоди жодній із них.

Важкий кришталевий келих у руці Метью хруснув навпіл. Верхня частина його впала на підлогу, і вино розлилося по килиму. Геміш побачив, як тьмяно блиснули дрібні скалки скла між вказівним та великим пальцями вампіра.

— Ой, Мет! А ти мені раніш про це не розповідав! Чому? — Геміш миттю взяв під ретельний контроль вираз кожної риси свого обличчя, щоб не видати вампіру ані краплини того потрясіння, яке він відчув.

— Як я міг про це розповісти?! — Метью дивився на свої руки, потім розтирав скалки кінчиками пальців доти, поки вони не заблищали темно-червоною сумішшю крові та скла.

— Ти завжди думав про мене краще, ніж я на те заслуговую.

— Хто була та жінка?

— Її звали Елеонора. — Вимовляючи це ім'я, Метью мимоволі затнувся. І різко провів перед очима тильною стороною долоні, немов намагався стерти з уяви її обличчя.

— Якось ми з братом билися. Зараз я навіть не пам'ятаю, через що ми з ним посварилися. А тоді мені хотілося задушити його голими руками. Елеонора закликала мене до здорового глузду. Вона стала між нами і... — Голос вампіра затремтів і перервався. Він обхопив голову руками, навіть не завдаючи собі клопоту стерти кров із порізаних пальців, які вже встигли загоїтися. — Я так її любив — і я убив її.

— Коли це було? — прошепотів Геміш.

Метью опустив руки і, повернувши долонями догори, пильно поглянув на свої довгі дужі пальці.

— Сотні років тому. А може, вчора. Яка різниця? — спитав він із типовою для вампірів зневагою до часу.

— Велика різниця, якщо ти зробив цю помилку ще новоспеченим вампіром і не мав змоги контролювати власні інстинкти та голод.

— А, он як. Тоді я вбив іще одну жінку — Сесілію Мартін. Це сталося трохи більше ніж сторіччя тому. І тоді я вже не був, як ти кажеш, «новоспеченим вампіром».

Метью підвівся з крісла і підійшов до вікон. Йому хотілося вистрибнути в темряву і щезнути там, аби тільки не бачити жаху в очах Геміша.

— Кого ти ще убив? — різко спитав демон.

Метью похитав головою.

— Більше нікого. Дві — це вже й так занадто. Третьої бути не може. Ніколи.

— Розкажи мені про Сесілію, — сказав Геміш тоном наказу, подавшись уперед у своєму кріслі.

— Вона була дружиною банкіра, — неохоче почав Метью. — Я побачив її в оперному театрі — і буквально захворів нею. У ті часи кожен чоловік у Парижі був до нестями закоханий у чужу дружину. — Він намалював пальцем обрис жіночого обличчя на спітнілому склі вікна.

— Переді мною не поставала проблема завоювання її серця для самоствердження, ні. Просто мені захотілося її скуштувати, і тієї ж ночі я подався до її будинку. Та раз почавши, я вже не міг зупинитися. Не міг я і дозволити їй померти — вона була моєю і я не збирався її втрачати. Тому саме вчасно зупинився, коли пив її кров. Господи, як їй не сподобалося бути вампіром! Сесілія увійшла до палаючого будинку, і я не встиг її зупинити.

Геміш нахмурився.

— Тоді це означає, що ти не вбивав її, Мет. Вона сама себе вбила.

— Я пив її кров, аж поки ця жінка опинилася на краю загибелі, потім змусив її пити мою кров, і перетворив її на створіння без її дозволу, бо я був переляканим егоїстом, — сказав Метью з люттю в голосі. — Як це я не вбив її? Звісно, що вбив: забрав її життя, її особистість, її життєву силу. Це ж смерть, Геміше.

— А чому ти приховав це від мене? — спитав демон, намагаючись спокійно сприймати розповіді друга, але це було непросто.

— Навіть вампірам буває соромно, — напружено проговорив Метью. — Я ненавиджу себе — і мушу ненавидіти — за те, що скоїв із цими жінками.

— Саме тому кажу: годі приховувати якісь таємниці, Мет. Бо вони тебе знищать. — Геміш пригадав те, що хотів сказати раніш, і продовжив: — Ти не збирався навмисне убивати Елеонору та Сесілію. Тому ти — не вбивця.

Метью торкнувся пучками білої шибки і вперся лобом у холодне скло. Коли він заговорив, голос його був глухим і позбавленим життя.

— Ні, я потвора. Жахлива потвора. Елеонора простила мене. А Сесілія — ні.

— Ти — не потвора. — Геміша непокоїв тон друга.

— Може, й ні, та я таки небезпечний. — Він обернувся і впритул поглянув на Геміша. — Особливо для Діани. Навіть Елеонора — і та не збуджувала в мені таких почуттів. — Від самої лише згадки про Діану його жага враз повернулася, а від серця до живота поширилося заціпеніння. Вампір аж почорнів, намагаючись взяти себе в руки.

— Ходімо дограємо в шахи, — хрипко сказав Геміш.

— Мабуть, мені треба їхати, — якимось непевно мовив Метью. — Тобі не слід спати зі мною під одним дахом.

— Не будь ідіотом, — різко кинув Геміш, немов батогом лягнув. — Нікуди ти не поїдеш.

Метью сів у крісло.

— Не розумію, як ти, знаючи тепер про Елеонору та Сесілію, можеш так до мене ставитися. Ти ж мусиш ненавидіти мене, — мовив він після кількахвилинного мовчання.

— Я навіть не уявляю, що ти маєш зробити, щоб я почав ненавидіти тебе, Метью. Я люблю тебе, як брата, і любитиму до останньої миті життя.

— Дякую тобі, — видихнув Метью із серйозним та суворим виразом обличчя. — Я спробую заслужити таке ставлення до себе.

— І не намагайся. Просто будь собою, — хрипко мовив Геміш. — До речі, ти зараз втратиш свого слона.

Двоє створінь насилу зосередили увагу на шахах, а коли вранці Джордан приніс каву для Геміша і пляшку портвейну для Метью, вони й досі грали. Дворецький мовчки підняв із підлоги залишки роздавленого келиха, і демон відіслав його спати.

Джордан пішов, а Геміш поглянув на шахівницю і зробив завершальний хід.

— Шах і мат.

Метью зітхнув, і, відкинувшись на спинку крісла, уп'явив погляд на шахівницю. Його королева стояла в оточенні його власних фігур — пішаків, коня та тури. А на протилежному боці шахівниці скромний чорний пішак поставив мат його королю. Гра завершилася, і він програв.

— Гра полягає не лише в тім, щоб захистити свою королеву, — зауважив Геміш. — Чому тобі так важко запам'ятати, що найважливіша фігура — це король?

— Тому що король сидить собі на троні й ходить лише на одну клітину. А королева — вона пересувається так вільно! Тому мені краще програти гру, аніж пожертвувати її свободою.

«Цікаво — це він про шахи говорить чи про Діану?», — подумав Геміш.

— А чи варта вона такої пожертви, Мет? — тихо спитав він.

— Так, — відповів Метью без тіні вагання, взяв королеву з шахівниці й затис її між пальцями.

— Я так і думав, — мовив Геміш. — Може, ти ще не до кінця збагнув, але тобі дуже поталанило, що ти, нарешті, її знайшов.

Очі вампіра заблищали, а його рот вигнувся кривою посмішкою.

— Але чи поталанило їй, Геміше? Чи поталанило їй, що її переслідує таке створіння, як я?

— Все залежить від тебе. Лишень пам'ятай — ніяких таємниць! Абсолютно ніяких — якщо ти її справді кохаєш.

Метью зазирнув у спокійне й смиренне обличчя своєї королеви, і огорнув різьблену фігурку пальцями, наче захищав її.

Коли зійшло сонце, він так і тримав фігуру, від того часу, як Геміш пішов спати.

Розділ 10

Намагаючись струсити зі спини кригу від довгого погляду Метью, яким він мене проводжав, я відчинила двері до свого помешкання. Автовідповідач зустрів мене блиманням червоної цифри «13». На моєму мобільному додалося дев'ять нових повідомлень. Усі від Сари. Це свідчило про її тривогу, вона шостим чуттям здогадалася, що в Оксфорді відбувається щось лихе.

До відвертої розмови з тітками я не була готова, тому я приглушила звук автовідповідача, вимкнула гучність звуку в обох телефонів і стомлено заповзла у ліжку.

Уранці, коли я йшла на пробіжку повз сторожку, Фред помахав мені стосом поштових повідомлень.

— Я заберу їх, коли повертатимуся! — гукнула йому я, і він сигналізував мені свою згоду встромленим угору великим пальцем.

І мої ноги знову затупотіли по знайомих ґрунтових стежинах, що тягнулися через поля та торф'яники на північ від міста. Пробіжка допомогла приглушити відчуття провини за те, що я не зателефонувала тіткам, і викинути з голови спогади про холодне обличчя Метью.

Я забрала повідомлення — і кинула їх до смітцевого кошика. І знову відклала неминучий дзвінок, відволікшись на любі моєму серцю ритуали, які я виконувала кожного уїк-енду: зварила яйце, заварила чай і зібрала докупи всі безладно розкидані по столах папірці. Так я змарнувала майже увесь ранковий час, тож тепер мені нічого не лишилося, як телефонувати до Нью-Йорка. Там була ще рання година, але навряд чи тітки й досі спали.

— Що ти собі думаєш, Діано? — сердито спитала мене Сара замість привітатися.

— Доброго ранку, Саро. — Я сіла в крісло біля згаслого каміна і схрестила ноги, поклавши їх на найближчу книжкову полицю. Бо розмова мала бути довгою.

— Не певна, що ранок сьогодні добрий, — в'їдливо відказала Сара. — Ми самі не свої. Що там у тебе відбувається?

Ем підняла другу слухавку.

— Привіт, Ем, — сказала я, змінюючи положення ніг. От тепер справді вийде *дуже довга* розмова.

— Той вампір — він дуже тобі набридає? — стурбовано спитала Емілі.

— Та ні, не дуже.

— Ми знаємо, що ти проводиш час із вампірами та демонами, — нетерпляче втрутилася моя тітка. — Ти що, з глузду з'їхала чи сталося щось по-справжньому серйозне?

— З глузду я не з'їхала і нічого серйозного не сталося. — Друга частина речення була відвертою брехнею, але я схрестила пальці, сподіваючись на краще.

— Невже ти й справді гадаєш, що тобі вдасться нас обдурити? Як можна брехати колезі-відьмі?! — вигукнула Сара. — Нумо, швидко зізнавайся, що там у тебе відбувається?!

Що ж, від цього плану доведеться відмовитися.

— Дай їй говорити, Саро, — втрутилася Емілі. — Ми ж довіряємо Діані й сподіваємося, що вона сама зробить правильний висновок, ти не забула?

Тиша, що запала після цієї фрази, наштовхнула мене на думку, що між тітками немає повної згоди.

Сара вже була набрала в груди повітря, але Ем випередила її.

— Де ти була минулої ночі?

— На йозі. — Намагатися уникнути цього прискіпливого допиту — марна справа, але я могла покращити свої позиції, відповідаючи стисло і по суті.

— На йозі? — ошелешено спитала Сара. — А навіщо ти займаєшся йогою разом із тими створіннями? Ти ж знаєш, що водитися з вампірами та демонами небезпечно.

— Заняття вела відьма! — з обуренням вигукнула я, пригадавши приязне й добре обличчя Аміри.

— Ці заняття йогою — то була його ідея? — спитала Ем.

— Так. Заняття проводяться в будинку Клермона.

Сара зневажливо пирхнула.

— Я ж казала тобі, що то все він, — пробурмотіла Ем, звертаючись до моєї тітки. А потім знову напустилася на мене. — Я бачу вампіра, що стоїть між тобою та... ще чимось чи кимось. Я не зовсім впевнена, не можу роздивитися.

— Кажу тобі, Емілі, все це — дурниці. Вампіри не захищають відьом, — заперечила Сара категорично.

— А цей захищає, — озвалася я.

— Що? — спитала Ем і скрикнула Сара в унісон.

— Він займається цим уже кілька днів. — Я прикусила губу, не знаючи, як краще розповісти їм цю історію, але потім взяла — і враз наважилася. — У бібліотеці щось трапилося. Я замовила манускрипт, а він був зачаклований.

На тому боці лінії запала тиша.

— Зачаклована книга, — проказала Сара, і в її голосі почувся гострий інтерес. — Це що — книга заклинань? — Вона була фахівцем із подібних книг, які ще звалися «гримуарами», і її найулюбленішим надбанням був древній фоліант заклинань, що передавався в родині Бішопів із покоління в покоління.

— Ні. Не думаю, що це гримуар, — сказала я. — Усе, що було там видимого, — це алхімічні ілюстрації.

— А що там іще було? — Моя тітка знала, що коли йшлося про зачакловані тексти, то видиме було лише початком.

— Хтось зачаклував текст того манускрипту. В ньому слабко проступали написані рядки — вони шар за шаром накладалися один на одного і рухалися під поверхнею сторінок.

Я почула, як далеко в Нью-Йорку Сара грюкнула чашкою об стіл.

— А це сталося до чи після того, як з'явився Метью Клермон?

— До того, — прошепотіла я.

— А чи не подумалося тобі, що про це варто було сказати відразу, тоді, коли ти розповідала нам, що познайомилася з вампіром? — Сара вже й не намагалася приховати свого гніву. — Господи милосердний, Діано, як можна бути такою необачною та нерозсудливою? А в який саме спосіб ця книга була зачаклована? Тільки не кажи, що ти не знаєш.

— Вона мала якийсь дивовижний запах. Він був якийсь... якийсь не такий. Неправильний. Спочатку я елементарно не змогла підняти обкладинку книги. І поклала на неї долоню. — З цими словами я перевернула свою руку долонею догори і поклала її на коліно, викликаючи в пам'яті оте відчуття миттєвого розпізнання, котре виникло mezi мною та манускриптом. При цьому в душі я сподівалася побачити на руці те мерехтіння, про яке казав мені Метью.

— І що? — нетерпляче спитала Сара.

— Книга викликала поколювання в моїй руці, потім зітхнула і... і розслабилася. Я це відчула крізь шкіру та дерев'яні пластинки.

— А як ти примудрилася зняти це закляття? Ти сказала якісь слова? Про що саме ти думала в ту мить? — розпитувала Сара з інтересом.

— Я не вдавалася до чаклунства, Саро. Мені треба було зазирнути в книгу суто з науковою метою, тому я пласко поклала на неї долоню — от і все. — Я набрала повні легені повітря. — А розгорнувши її, зробила декілька нотаток, а потім згорнула і повернула манускрипт до книгосховища.

— Ти його повернула?! — Почувся гучний стукіт — то Сара впустила телефон на підлогу. Я скривилася і відсунула слухавку від вуха, але я таки чула ті квітчасті вирази, якими вона супроводжувала щойно почуте.

— Діано? — тихенько спитала Емілі. — Ти мене чуєш?

— Так, чую, — різко відповіла я.

— Діано Бішоп, звісно, тобі видніше, — з докором мовила Сара, — але як ти могла відіслати назад магічний предмет, у якому не розібралася до кінця?

Моя тітка колись навчила мене розпізнавати зачаровані чи зачакловані предмети — і що з ними слід робити.

— Допоки ти достеменно не дізнаєшся про дію їхньої магії, торкатися їх не можна. Бо закляття є складні та багатогранні, з численними вбудованими в них механізмами захисту.

— А що я мала робити, Саро? — відказала я, стаючи в оборону. — Відмовитися виходити з бібліотеки, аж поки ви самі не оглянете книгу? То було увечері в п'ятницю, і мені дуже хотілося додому.

— А що трапилося, коли ти її повернула? — прискіпливо спитала тітка.

— Та атмосфера якось дивно змінилася, — підтвердила я. — А ще мені здалося, що бібліотека на якусь мить наче зморщилася.

— Ти відіслала книгу назад — і закляття відновило свою дію, — пояснила Сара і знову вилаялася. — Кількох відьом цілком достатньо, щоб накласти закляття, яке автоматично відновлюється, якщо його зламати. Значить, ти маєш справу не з аматором.

— До Оксфорда їх привабила саме енергія, — сказала я, раптом усе збагнувши. — Це сталося не через те, що я розгорнула той манускрипт. А через те, що закляття поновило свою дію. Створіння не

тільки ходять на йогу, Сара. У Бодліанській бібліотеці мене з усіх боків оточують вампіри та демони. Клермон з'явився в бібліотеці увечері в понеділок, сподіваючись хоч краєм ока побачити манускрипт. Він підслухав розмову двох відьом про нього. А у вівторок бібліотека вже кишіла всілякими істотами.

— Ну от, приїхали, — скрушно зітхнула Сара. — Не мине й місяця, як демони прителіпаються й до Медісона і переслідуватимуть тебе тут.

— Там мають бути відьми, на чію допомогу можна розраховувати. — Ем силувалася говорити спокійно, але я відчувала тривогу.

— Так, тут є відьми, — підтвердила я після невеличкої паузи, — але навряд чи вони допоможуть мені. Навпаки, якийсь чаклун у коричневому твідовому піджаку намагався втиснутися мені в голову. І йому б це вдалося, якби не Метью.

— Вампір став поміж тобою і ще одним відьмаком? — вжахнулася Емілі. — Цього не може бути! Тому, хто не є одним із нас, не можна втручатися у справи відьом.

— На вашому місці я була б йому вдячна! — Може, мені й не подобалися повчання Клермона, може, я більше не піду з ним на сніданок, але вампір заслужував на похвалу. — Якби не він, я навіть не знаю, що б сталося. Жоден відьмак чи відьма не намагалися раніше проникнути в мене з такою настирністю.

— Може, тобі слід на якийсь час поїхати з Оксфорда, — запропонувала Емілі.

— Я не збираюся їхати звідси лише тому, що в місті живе відьмак, не навчений гарних манер.

Ем та Сара про щось тишкували, прикривши долонями слухавки.

— Мені це страх як не подобається, — сказала нарешті моя тітка таким тоном, наче світ ось-ось мав розвалитися на шматки. — Зачакловані книги? Демони, що переслідують тебе? Вампіри, що возять тебе на заняття йогою? Відьми, що погрожують представниці роду Бішопів? Між іншим, Діано, відьмам слід сидіти тишком-нишком і не висовуватися. Навіть звичайні люди можуть невдовзі здогадатися, що відбувається щось не те.

— Якщо ти збираєшся лишитися в Оксфорді, тобі треба менше бути на людях, — погодилася Ем. — Не буде нічого поганого в тім, що ти якийсь час посидиш вдома, щоб ситуація, якщо вона стане зовсім

нестерпною, трохи розрядилася. Манускрипту в тебе нема. Є надія, що створіння поступово втраять до тебе інтерес і відчепляться.

Та ніхто з нас не повірив у реальність такого варіанта.

— Не збираюся я ні від кого тікати.

— Не переч нам, — сказала Емілі.

— Буду перечити. — «І я не збираюся демонструвати навіть дещицю боягузтва, якщо поруч зі мною буде Метью Клермон», — додала подумки.

— Він не зможе бути поруч із тобою кожен хвилину кожного дня, люба моя, — сумно мовила Емілі, зачувши мої невисловлені думки.

— Звісно, не зможе, — похмуро підтвердила Сара.

— А мені й не потрібна допомога Метью Клермона, я сама в змозі за себе постояти, — відказала я.

— Діано, той вампір захищає тебе не через своє добре серце, — зауважила Ем. — У тобі є щось таке, що йому потрібно. І ти маєш дізнатися, що *саме* йому потрібно.

— Може, його цікавить алхімія. А може, йому просто нудно.

— Вампірам не буває нудно, — суворо відказала Сара. — Особливо тоді, коли вони чують поблизу відьмину кров.

Я збагнула, що нічого не зможу зробити, щоби розвіяти упередженість своєї тітки. У мене з'явилася спокуса розповісти їй про заняття йогою, на яких я почувалася навдивовижу вільною від страху перед рештою створінь. Але то було ні до чого.

— Усе. Годі, — рішуче урвала суперечку я. — Метью Клермона я ближче до себе не підпускатиму, і можете не переживати через те, що я знову порпатимуся в якихось зачаклованих манускриптах. Але з Оксфорда я не поїду, і це моє рішення — остаточне.

— Гарзд, — погодилася тітка. — Але якщо ситуація погіршиться, то звідси ми мало що зможемо зробити, щоб допомогти тобі.

— Знаю, Саро.

— А наступного разу, коли тобі підсунуть щось магічне, поведься як відьма, якою ти і є насправді, а не як переполохана дурнувата людина. Не ігноруй це і не намагайся переконати себе, що то тобі просто ввижається.

Войовниче невігластво та навмисне ігнорування надприродного займали перші місця у Сариному списку найгірших пороків простих людей.

— Якщо тобі трапиться щось магічне, постався до нього з належною повагою, а якщо чогось не зрозумієш, звертайся до нас по допомогу.

— Обіцяю, — швидко погодилася я, щоб уже закінчити розмову. Та Сара ще не все сказала.

— Ніколи не думала я дожити до того дня, коли представниця роду Бішопів покладатиметься на захист із боку вампіра, а не на власні сили, — проговорила вона. — Напевне, моя мати в могилі перевернулася. Ось що трапляється, якщо відмовлятися від свого єства, Діано. Ти вскочила в халепу, і сталося це тому, що тобі здалося, наче ти зможеш не зважати на свою спадщину. А так не буває.

Різкість та в'їдливість Сари псували атмосферу в моїй кімнаті ще довго після того, як я поклала слухавку.

Наступного ранку я трохи розім'ялася, виконуючи вправи з йоги, і зробила собі чаю. Ванільно-фруктовий аромат подіяв на мене заспокійливо, він достатньо добре бадьорив, щоб я не задрімала вдень, бо потім би цілу ніч очей не скліпила. Я загорнула порцеляновий чайник у рушничок, щоб зберегти тепло, і понесла його до крісла біля каміна, де зазвичай віддавалася глибоким роздумам.

Заспокоєна звичним ароматом чаю, я сіла, спершись підборіддям на коліна, і почала неквапливо аналізувати минулий тиждень. І хоч який би його момент я не брала, я однаково поверталася до останньої розмови з Метью Клермоном. Невже мої зусилля втримати магію поза межами свого життя так нічого й не дали?

Коли раніше моя дослідницька робота наштовхувалася на якусь проблему, я зазвичай уявляла перед собою білий стіл, блискучий та порожній, а потім розкладала на ньому відомі мені факти у вигляді компонентів головоломки, які треба було скласти до купи. Це послаблювало напруженість і скидалося на гру.

От і тепер я вивалила на стіл усе, що назбиралося за минулий тиждень: «Ешмол 782», Метью Клермона, скороминущу увагу Агати Вільсон, відьмака у твідовому костюмі, мою схильність ходити із заплющеними очима, істот у Бодліанській бібліотеці, «Нотатки та загадки», які я у магічний спосіб зняла з полиці, і заняття в Аміри. Я перемішала ці яскраві шматочки і, з'єднавши декотрі з них, спробувала утворити осмислений малюнок. Утім, тут зяло надто багато дір, тому загальна картина не складалася.

Інколи я брала навмання той чи інший факт, це допомагало інтуїтивно віднайти найголовніше. Уявивши, що торкнулася руками стола, я витягнула одну фігурку, сподіваючись побачити в ній «Ешмол № 782».

Але натомість на мене втупилися чорні очі Метью Клермона.

Чому ж цей вампір має таке важливе значення? Раптом шматочки моєї головоломки закружляли самі по собі, утворюючи схеми, які мені важко простежити. Я уявила, що ляснула рукою по столу — і шматочки припинили свій танок. У моїх долонях з'явилося знайоме відчуття поколювання.

Це вже було не схоже на гру. А на магію. І якщо це було так, то виходило, що я використовувала цей магічний прийом іще у школі, потім в університеті, й ось тепер — під час дослідницької роботи. Але не було в моєму житті місця для магії, і я рішуче відмовилася визнавати, що — хоч і мимовільно, — але постійно порушувала мною ж встановлені правила.

Наступного дня я увійшла до бібліотечного гардероба в звичний час, піднялася нагору, і, звернувши за ріг біля столика замовлень, внутрішньо приготувалася побачити ЙОГО.

Та Клермона в залі не було.

— Ви щось хотіли? — спитала Міріам неприємним дратівливим голосом, і підвелася, скреготнувши стільцем по підлозі.

— А де професор Клермон?

— Поїхав на полювання, — відповіла Міріам, неприязно блиснувши на мене очима. — До Шотландії.

«На полювання!» У мене клубок підкотився до горла.

— А коли він повернеться?

— Якщо чесно, то не знаю, докторе Бішоп. — Міріам схрестила на грудях руки і виставила вперед мініатюрну ніжку.

— А я думала, що він повезе мене сьогодні увечері на заняття йогою до Старої хатинки, — розгублено мовила я тихим голосом, похапцем намагаючись придумати причину припинити розмову.

Міріам обернулася, взяла зі стола ворсистий чорний оберемок. І кинула його мені. Я ледь встигла спіймати його на льоту біля свого стегна.

— Ви забули оце в п'ятницю в його авто.

— Дякую. — Мій светр зберігав запах гвоздики та кориці.

— Будьте уважніші зі своїми речами, — невдоволено пробурмотіла Міріам. — Ви ж відьма, докторе Бішоп. Тому давайте собі раду самотужки і не ставте Метью в скрутну ситуацію.

Я крутнулася на п'ятах, і, не кажучи ні слова, пішла забрати у Шона свої манускрипти.

— Все нормально? — спитав він, несхвально зиркнувши на Міріам.

— Просто прекрасно. — Я назвала йому свій звичний номер місця, а потім подарувала усмішку, щоб розвіяти його занепокоєння.

«Чого це Міріам так зі мною розмовляє?» — кипіла я гнівом, вмощуючись на своє робоче місце.

Мої пальці свербіли так, наче під шкірою у мене повзали сотні якихось комах. Між пальцями проскакували малесенькі зелено-сині іскри; вискакуючи з мого тіла, вони лишали за собою енергетичні сліди. Я стиснула кулаки і швидко сіла на них, щоби ніхто не помітив. Бо виходило негарно. Як і всі університетські викладачі, я присягнулася не заносити до Бодліанської бібліотеки вогню чи займистих речовин. Востаннє подібне трапилося зі мною у тринадцять — тоді довелося викликати пожежну команду, щоб загасити полум'я, що спалахнуло на кухні.

Коли палюче відчуття ослабло, я озирнулася довкола — і полегшено зітхнула. У Сельден-Енді я була сама-одна. Отже, свідків улаштованого мною феєрверку не було. Вивільнивши руки, я уважно придивилася до пальців та долонь — чи не залишилося там слідів надприродної активності. Енергія відходила з моїх пальців, і блакить розрядів вщухала, перетворюючись на сріблясто-сіре тло.

Перший коробок я відкрила лише тоді, коли остаточно пересвідчилася, що не підпалю його. І вдала, що нічого незвичайного не сталося. Однак доторкнутися до комп'ютера я не наважувалася, бо боялася, що мої пальці прикиплять до пластмасової клавіатури.

Не дивно, що зосередитися мені після цього було важко, тому до обіду переді мною лежав той самий манускрипт. «Може, треба попити чаю, щоб остаточно вгамуватися?» — подумала я.

Зазвичай на початку семестру в середньовічній секції читального залу імені герцога Гамфрі можна було зустріти кількох нечисленних відвідувачів-людей. Сьогодні ж там був лише один: літня жінка, представниця простих людей. Вона сиділа, роздивляючись освітлений

манускрипт крізь збільшувальне скло. Минулого тижня вона сиділа, затиснута поміж незнайомим демоном та жінками-вампірами. Була там і Джиліан Чемберлен. Разом із чотирма іншими відьмами вона витріщалася на мене з такою злобою, наче я підвела усю нашу відьмацьку породу.

Швидко проходячи повз них, я зупинилася біля столика, за яким сиділа Міріам.

— Гадаю, ви маєте вказівки йти слідком за мною на обід. Ви йдете? Бо вже час.

Вона з нарочитою обережністю поклала на столик олівець.

— Тільки після вас.

Та коли я дійшла до сходів із тильного боку, Міріам вже була там і показувала на сходи.

— Спускайтеся там, — сказала вона.

— З якого це дива? Яка різниця?

— Робіть, як знаєте, — знизала плечима Міріам.

Я пішла вниз на один сходовий марш, я глянула у маленьке віконце в обертальних дверях, що вели до Верхнього читального залу — і мені дух перехопило.

Зал аж репався від створінь. Вони розділилися між собою. За довгим столом сиділи лише демони, але перед ними не лежало жодної книжки — ні згорнутої, ні розгорнутої. Вампіри із непорушно заляканими тілами та немиготливими очима сиділи за іншим столом. Відьми, здавалося, наполегливо й старанно працювали, але їхні насуплені брови були, скоріш, ознакою не зосередженості, а роздратування тим, що вампіри й демони випередили їх і зайняли місце ближче до сходів.

— То чи слід нам водитися разом? Чи думаєте, люди цього не помітять, — зауважила Міріам.

— І що ж я зробила не так цього разу? — пошепки спитала я.

— Нічого. Тут немає Метью, — діловито-спокійно пояснила Міріам.

— Чому ж вони так бояться його?

— Вам цікаво — ви й спитайте в нього. Я не знаю, бо зазвичай вампіри не пліткують. Але не переймайтеся, — сказала вона після невеличкої паузи, оголяючи гострі білі зубки. — Вони занурені в роботу, тож вам нема чого боятися.

Я сунула руки в кишені й застукотіла сходами, потім проштовхалася крізь натовп туристів, що зібралися в чотирикутнику першого поверху. У кафе я проковтнула сандвіч та випила пляшку мінералки. Коли я вирушала до виходу, в око мені впала Міріам — вона саме згорнула роман про загадкове вбивство і намірилася йти за мною.

— Діано, — звернулася вона до мене біля бібліотечної брами. — Що ви замислили?

— Не ваше діло, — відрізала я, і Міріам зітхнула.

У залі герцога Гамфрі я помітила відьмака в твідовому костюмі. Міріам непорушно, мов статуя, завмерла в центральному проході й спостерігала за мною.

— Ви тут за старшого?

Він ствердно кивнув.

— Мене звать Діана Бішоп, — мовила я, простягаючи руку.

— Пітер Нокс. І я прекрасно знаю, хто ви. Ви донька Ребекки та Стівена, — сказав він, легенько торкаючись моєї руки пучками. Перед ним на столі лежав гримуар — книга заклинань дев'ятнадцятого століття, а збоку стос довідкової літератури.

Це ім'я здалося мені знайомим, та я не могла з точністю пригадати, а те, що з вуст відьмака злетіли імена моїх батьків, мене занепокоїло. Я ковтнула клубок, що підступив до горла.

— Будь ласка, заберіть із бібліотеки ваших... е-е-е, ваших друзів. Сьогодні на заняття прибувають студенти, і нам не варто їх лякати.

— Хотілося б поговорити з вами наодинці, докторе Бішоп. Гадаю, ми дійдемо певного консенсусу, — запропонував відьмак і поправив окуляри на перенісці.

Я наближалася до Нокса і відчувала, як зростає небезпека. Шкіра під нігтями загрозливо засвербіла.

— Вам нема чого мене боятися, — мовив він із докором. — Навпаки — отого вампіра слід...

— Вам здається, ніби я знайшла щось таке, що належить відьмам, — перервала я його. — Так от — тієї речі у мене більше немає. Якщо вам потрібен «Ешмол сімсот вісімдесят другий», то перед вами на столі — аркуші для замовлень. Вперед!

— Ви не розумієте усієї складності ситуації.

— Так, не розумію. І не хочу розуміти. Тому, будь ласка, дайте мені спокій.

— Зовнішньо ви так схожі на свою матір! — мовив Нокс, змірявши мене поглядом. — Але я бачу, що ви успадкували й притаманну Стівену впертість і затятість.

Я відчула вже звичні для мене роздратування та заздрощі, що з'являлися щоразу, коли відьмак згадував імена моїх батьків чи факти з історії нашої родини — немов мав на це не менше право, аніж я сама.

— Зараз я спробую вам все пояснити, але не впевнений, що спроможуся контролювати отих тварюк. — І з цими словами він махнув рукою по той бік проходу, де жінка-вампір із цікавістю спостерігала за мною та Ноксом. Трохи повагавшись, я підійшла до її стола.

— Я впевнена, що ви чули нашу розмову, але ви мусите знати, що за мною вже наглядають двоє вампірів. Якщо хочете залишитися — ласкаво просимо, якщо ви не довіряєте Метью та Міріам. Але виженіть решту з Верхнього читального залу.

— Зазвичай відьми не варті того, щоби вампіри витрачали на них свій дорогоцінний час, але сьогодні ви видасте нам сюрприз за сюрпризом, Діано Бішоп. Зачекайте — зараз я розповім своїй сестрі Кларисі те, що вона пропустила.

Ці слова вампірка мовила неквапливим низьким голосом із багатю інтонацією, що свідчило про бездоганні манери та освіту. Вона всміхнулася, блиснувши зубами в тьмяному світлі середньовічного крила бібліотеки.

— Проти Нокса виступає таке дитинча, як ви? Ну-ну. Моя сестра із задоволенням послухає мою розповідь.

Насилу відірвавши погляд від бездоганних рис її обличчя, я пішла шукати знайомого демона.

Цей демон, любитель кави-латте, невимушено походжав між комп'ютерними терміналами з навушниками на голові й стиха мугикав нечутну мені мелодію; з'єднувальний шнур теліпався у нього на рівні талії. Коли він витягнув із вух маленькі пластмасові навушники, я спробувала швиденько донести до нього всю серйозність ситуації.

— Послухайте, можете насолоджуватися тут, мандруючи Інтернетом, але у нас внизу виникла одна проблема. Зовсім необов'язково, щоби за мною слідкували аж два десятки демонів.

Демон поблажливо гмикнув.

— Невдовзі ви про все дізнаєтеся.

— А чи не могли б вони стежити за мною здалеку? Скажімо, з Шелдонського театру? Або з бару «Білий кінь»? — спробувала я полегшити їм завдання. — Якщо ви цього не зробите, читачі з-поміж звичайних людей невдовзі почнуть цікавитися неприємними питаннями. У них виникнуть підозри.

— Ми не такі, як ви, — замріяно-відсторонено мовив демон.

— Це означає, що ви не можете допомогти чи не хочете? — спитала я, приховуючи роздратування.

— І перше, і друге. Ми теж маємо право знати.

Ситуація ставала нестерпною.

— Я буду дуже вам вдячна, якщо ви зробите хоч що-небудь, щоби розрядити напруженість у залі.

Міріам і досі спостерігала за мною. Ігноруючи її, я повернулася за свій стіл.

Наприкінці цього геть непродуктивного дня я потерла перенісся, стиха вилаялася і зібрала свої манатки.

Наступного ранку відвідувачів у Бодліанській бібліотеці істотно поменшало. Міріам щось завзято шкрябала у нотатнику і навіть не підвела на мене очей, коли я пройшла повз неї. А Клермона знову не було видно. Та навіть у такій ситуації всі дотримувалися правил, які він недвозначно — хоча й мовчки — запровадив: створіння трималися за межами Сельден-Енду. Джиліан корпіла над своїми папірусами в середньовічному крилі; там перебували і двоє сестричок-вампіричок та кілька демонів. За винятком Джиліан, яка справді працювала, решта з респектабельністю лише робили вигляд, що працюють. А коли я, попивши перед обідом гарячого чаю, зазирнула до Верхнього читального залу, то на мене підняли очі лише кілька створінь. Серед них був і отой музичний демон-каволюб. Вітаючись, він злегка кивнув мені рукою і втаємничено підморгнув.

Я виконала досить великий обсяг роботи, хоча так і не надолужила те, що згаяла вчора. Почала я з прочитання алхімічних віршів — дуже заплутаних текстів, присвячених Марії, сестрі Мойсея. В одному рядку були такі слова: «З'єднаються наприкінці три речі, мов ланцюг, якщо ти три години поспіль пильнуватимеш». Зміст цих віршів залишався для мене таємницею, хоча, скоріш за все, тут ішлося про хімічну

сполуку срібла, золота і ртуті. «Чи зможе Кріс влаштувати експеримент, описаний у цьому вірші?» — майнула думка, коли я розмірковувала над можливими хімічними процесами, які доведеться застосувати.

Я взялася за ще один анонімний твір, названий «Вірш про триєдиний софічний вогонь», і враз побачила аналогії між його візуальними образами та баченим мною вчора малюнком алхімічної гори, геть пронизаної копальнями, де шахтарі видобували дорогоцінні метали та камені.

Два древніх каменя знайшли у цій копальні,
Яку Священним місцем звали в давнину;
Тому, хто визнає їхню Силу, Обсяг і Ціну
Природу із природою зуміє пов'язати,
І з самородним золотом чи сріблом поєднати,
Відкриють ці два камені свої скарби.

Я мало не застогнала з досади. Якщо доведеться у своїх дослідженнях поєднувати не лише мистецтво з наукою, а й мистецтво з поезією, складності моєї роботи не позаздрить.

— Напевне, важко зосередитися над дослідженням, коли за тобою спостерігають вампіри.

Біля мене стояла Джиліан Чемберлен, недоброзичливо поблискуючи своїми світло-карими очима.

— Чого тобі, Джиліан?

— Просто висловлюю своє співчуття. Ми ж усі сестри, пам'ятаєш? — Її блискуче гладеньке чорне волосся акуратно прикривало комірець. Невже її не турбували сплески статичного електричного струму? Напевне, вона якимось чином регулярно позбувалася надлишків своєї енергії. Я мимоволі здригнулася.

— Я не маю сестер, Джиліан. Я була єдиною дитиною в сім'ї.

— І це не так вже й погано. Твоя сім'я накоїла чимало лиха. Згадай, що трапилося в Салемі. У тому була винна лише Бріджет Бішоп, і ніхто інший, — злобно кинула Джиліан.

«Ну от, почалося», — подумала я, згортаючи фоліант. Я вже звикла до того, що Бішопи були й досі залишаються темою для розмов.

— Що ти верзеш, Джиліан? — різко кинула я. — Бріджет Бішоп визнали винною в чаклунстві й стратили. Не вона розпочала полювання на відьом: вона лишень стала його жертвою — як і багато

інших. Ти прекрасно це знаєш, і не лише ти, а й кожна відьма у цій бібліотеці.

— Бріджет Бішоп привабила увагу людей своїми ляльками, своїм спокусливим вбранням та аморальною поведінкою. Якби не вона, то людська істерія поступово вщухла.

— Її визнали невинуватою, — нагадала я.

— Так, визнали — тисяча шістсот вісімдесятого року, але ніхто в це не повірив. Та і як можна повірити, коли в стіні її комірчини знайшли пронизаних голками ляльок із відірваними головами. А пізніше вона не зробила анічогісінько, щоб захистити своїх подруг-відьом від підозр. Бо вона, бач, була такою незалежною! — Джиліан стишила голос. — Цю фатальну помилку зробила і твоя мати.

— Облиш, Джиліан. — Раптом мені здалося, що повітря довкола нас стало холодним та прозорим.

— Твої мати й батько були зарозумілими і пихатими, точнісінько як і ти, і гадали, що після одруження вони вже не потребують підтримки кембриджської відьмацької спільноти. І вони дорого за це заплатили, хіба ж не так?

Я заплющила очі, щоб заблокувати у свідомості образ, якого намагалася позбутися впродовж свого життя: мої батько та мати лежать посеред обведеного крейдою кола десь у Нігерії; їхні тіла понівечені та скривавлені. Моя тітка не стала ділитися зі мною подробицями обставин їхньої смерті, тому я проникла до громадської бібліотеки, щоб дізнатися про них із газет. Саме там я й побачила це фото та сенсаційно-зловісний заголовок, що його супроводжував. І відтоді кошмари переслідували мене роками.

— Кембриджська спільнота ніяк не змогла б перепинити вбивство моїх батьків. Їх убили на іншому континенті перелякані люди. — Я вхопилася за підлокітники свого крісла, щоб Джиліан не побачила моїх побілілих пальців.

— Їх убили не люди, — розсміялася вона різким неприємним сміхом. — Тоді б їхніх убивць спіймали б і належним чином покарали. — Вона присіла біля стола, і її обличчя опинилося дуже близько від мого. — Ребекка Бішоп та Стівен Проктор мали таємниці, котрі вони приховували від решти відьом. Нам треба їх розкрити. Смерть твоїх батьків була трагічною, але необхідною. Твій батько мав таку силу та енергію, що нам і не снилося.

— Припини говорити про мою родину та моїх батьків так, наче вони належать тобі, — попередила я. — Їх убили людські істоти. — У моїх вухах загуло і заревло, а холод довкола нас посилювався.

— А ти впевнена? — прошепотіла Джиліан так, що у мене мурашки по спині побігли. — Ти, як відьма, мала б відчувати, коли я брешу, а коли — кажу правду.

Я взяла під контроль вираз свого обличчя, намагаючись не видати свого сум'яття. Те, що сказала Джиліан про моїх батьків, не могло бути правдою, утім, я не помітила жодної з типових ознак, якими супроводжується брехня між двома відьмами: іскра гніву та почуття огиди.

— Наступного разу, перш ніж відкинути запрошення на зібрання відьмацької спільноти, згадай, що трапалося з Бріджет Бішоп та твоїми батьками, — промимрила Джиліан, піднісши свої вуста так близько до мого вуха, що її видих війнув по моїй шкірі. — Відьмі не варто мати секрети від інших відьом. Бо коли вона так робить, трапляється лихо.

Джиліан випрямилася і на кілька секунд втупилася в мене поглядом, що викликав усе сильніше поколювання під шкірою. Я ж, навмисне уникаючи її погляду, втупилася в манускрипт, що лежав переді мною на столі.

Вона пішла, і температура довколишнього повітря повернулася до норми. Коли моє серце перестало гепати, а шум у вухах ущух, я тремтячими руками зібрала свої манатки, бо мені страх як захотілося побути вдома самій. У моєму тілі виявився надмір адреналіну, і я не знала, скільки ще зможу стримувати свою паніку.

Я примудрилася вислизнути з бібліотеки без пригод, уникнувши гострого погляду Міріам. Якщо Джиліан має рацію, то мені слід боятися ревнощів із боку своїх родичок-відьом, а не людських істот. А від згадки Джиліан про екстраординарні здібності мого батька з закутків моєї пам'яті виринула якась невиразна згадка і хутко зникла, перш ніж я встигла сконцентрувати на ній свою увагу.

А в Нью-Коледжі Фред привітав мене стосом нової пошти. Нагорі лежав кремовий конверт, від якого йшов виразно чутний емоційний заряд.

То був лист від декана коледжу, яким він запрошував мене на чарку перед обідом.

Дійшовши до свого помешкання, я подумала була: може, зателефонувати його секретарці чи вдати, що захворіла, аби уникнути цього запрошення? Голова й досі обертом ішла, і я мала великий сумнів, що втримаю в собі навіть краплину хересу в такому стані.

Утім, керівництво коледжу повелося цілком пристойно, коли я попрохала надати мені підходяще помешкання. Тому мінімум, що я могла зробити, — це висловити свою вдячність особисто. Почуття професійного обов'язку поволі витіснило тривогу, яку посіяла в моїй душі Джиліан. Ухопившись за свою личину науковця як за рятівний круг, я вирішила засвідчити свою вдячність.

Перевдягнувшись, я пішла до помешкання декана і подзвонила. Двері відчинив викладач коледжу, запросив мене всередину і провів до вітальні.

— Здрастуйте, докторе Бішоп. — Блакитні очі Ніколаса Марша взялися в куточках зморшками, а сніжно-біле волосся та червоні щоки робили його схожим на Санта-Клауса. Заспокоєна його приязністю та захищена почуттям професійного обов'язку, я всміхнулася.

— Здрастуйте, професоре Марш, — я простягнула руку для вітання. — Дякую, що запросили.

— Боюся, я вже давно прострочив це запрошення. Але ж ви знаєте, що я був в Італії.

— Так, знаю — скарбник коледжу казав мені про це.

— То ви вже пробачили мені за те, що я так довго вас ігнорував? — уточнив він. — Сподіваюся компенсувати це. Хочу познайомити вас зі своїм старим приятелем, який приїхав до Оксфорда на кілька днів. Він — відомий автор і пише на теми, які можуть вас зацікавити.

Марш відступив убік, даючи мені змогу побачити густу кучму каштанового волосся з рідкою сивиною та рукав коричневого твідового костюма. Від сум'яття, що охопило мене, я аж заціпеніла.

— Ходімо, я познайомлю вас із Пітером Ноксом, — сказав декан, легенько беручи мене під лікоть. — Він знайомий із вашими працями.

Чаклун підвівся. І тут нарешті я згадала те, що так довго вертілося у мене на думці. Ім'я Нокса було в отій газетній історії про вбивства, начебто скоєні вампіром. Він був тим самим експертом, до чия консультація вдалася поліція, щоб розслідувати убивства з окультним відтінком. У мене засвербіли пальці.

— Здрастуйте, докторе Бішоп, — сказав Нокс, простягаючи руку. — Здається, ми з вами вже зустрічалися в Бодліанській бібліотеці.

— Так, здається, зустрічалися, — я простягнула руку і з приємним подивом констатувала, що з неї не вискакують іскри. Ми потиснули одне одному руки настільки коротко, наскільки змогли. Його пальці ледь помітно здригнулися, злегка стиснулися і розтиснулися так, що цього не помітила б жодна людська істота. Це нагадало мені дитинство, коли моя мати так само струшувала пальцями, стискаючи та розтискаючи їх, щоб видати вже готові млинці або змусити білизну самотужки скластися.

Я заплющила очі й приготувалася, що зараз почнеться магія.

Задзвонив телефон.

— Мушу відповісти на дзвінок, — вибачливо мовив Марш. — А ви сідайте, будь ласка.

Я сіла якомога далі від Нокса, примостившись скраєчку дерев'яного стільця з прямою спинкою, на який зазвичай садовили першокурсників, що проштрафилися.

Поки Марш такав і ойкав по телефону, ми з Ноксом мовчали. Потім декан натиснув кнопку на панелі й підійшов до мене зі склянкою хересу в руці.

— Це телефонував ректор. Зникли двоє салаг, — сказав він, скориставшись сленговим словом, яким називали студентів-першокурсників. — Ви тут поговоріть, а я піду до кабінету і займусь цим питанням. Вибачте, будь ласка.

Десь далеко відчинилися і зачинилися двері, почулася приглушена розмова, а потім настала тиша.

— Пропали студенти? — ошелешено спитала я. Ясна річ, Нокс якимось чином організував і цю проблему, і дзвінок від ректора, щоб Марш не заважав нам говорити.

— Дуже шкода, що університетське начальство матиме клопіт зі зникненням двох дітлахів. Але це, докторе Бішоп, дає нам можливість поговорити тет-а-тет.

— А про що нам говорити? — Я прийнялася до свого хересу, благаючи Бога, щоб декан повернувся якомога швидше.

— Багато про що.

Я поглянула на двері.

— Поки ми не скінчимо розмову, Ніколас буде страшенно зайнятий.

— Тоді давайте швидко обговоримо те, що вас цікавить, щоб декан міг повернутися до свого вина.

— Як скажете, — відповів Нокс. — Розкажіть мені, що привело вас до Оксфорда, докторе Бішоп.

— Алхімія. — Я внутрішньо погодилася відповідати на запитання цього чоловіка, аби тільки Марш повернувся до кімнати, але я не збиралася розповідати йому більше, ніж слід.

— Ви, напевне, знали, що «Ешмол сімсот вісімдесят другий» зачаклований. Кожен, хто має в собі хоч краплину крові Бішопів, просто не міг цього не помітити. Навіщо ви відіслали його назад до сховища? — спитав Нокс, пронизуючи мене гострим поглядом. Я зрозуміла, що він хотів роздобути той манускрипт не менше, ніж Метью Клермон — якщо не більше.

— Я його повністю продивилася, — відповіла я, насилу зберігаючи невимушеність своєї інтонації.

— Невже в тому манускрипті не було нічого такого, що викликало б вашу цікавість?

— Нічого.

Пітер Нокс скривив рота огидною гримасою. Він знав, що я збрехала.

— А ви поділилися своїми враженнями з вампіром?

— Наскільки я розумію, ви маєте на увазі професора Клермона? — Коли створіння навмисне уникає називати когось на ім'я, це означає, що воно не вважає його за рівню.

Пальці Нокса знову стиснулися й розтиснулися. Мені здалося, що він тицьне ними в мене, та натомість чаклун схопився за підлокітник крісла.

— Ми всі поважаємо вашу родину і ваші почуття щодо пережитої трагедії. Однак у нас виникли питання стосовно ваших «оригінальних» стосунків із цією істотою. Своєю егоїстичною поведінкою ви зраджуєте своїх предків. Це мусить припинитися.

— Професор Клермон — мій колега, — відказала я, спрямовуючи розмову від своєї родини, — а про той манускрипт я нічого не знаю. Він був у моїх руках лише кілька хвилин, не більше. Так, я знала, що він під дією заклинання. Але мені було до цього байдуже, бо перш за все мене цікавив зміст книги.

— Вампір розшукував цю книгу більш, ніж сторіччя, — зі злобою в голосі кинув Нокс. — Не можна допустити, щоб він нею заволодів.

— Чому? — спитала я надтріснутим від притлумленого гніву голосом. — Бо цей манускрипт належить відьмам? Бо ж вампіри та демони нездатні накладати закляття на предмети. Якесь відьма наклала на цей манускрипт закляття, і тепер це закляття відновилося. Чому ж ви так занепокоєні?

— Навряд чи вам вдасться усвідомити чому, докторе Бішоп.

— Та я вже якось спробую, *пане* Нокс, — іронічно відказала я. Відьмак аж скривився від злості, коли я підкреслила, що він у науковому світі — ніхто. Щоразу, коли чаклун називав мій науковий титул, це звучало як глузлива насмішка. Нокс таким чином немов підкреслював, що саме він є справжнім фахівцем, а не я. Так, може, я й не вдавалася до використання своїх магічних здібностей, не вдавалася до багатой спадщини своєї родини, але поблажливо-зверхній тон із боку якогось відьмака терпіти не збиралася.

— Мене тривожить те, що ви, представниця роду Бішопів, водитеся з вампіром. Вас невдовзі з ним асоціюватимуть. — Він підняв руку, стримуючи бурхливий протест, готовий зірватися з моїх вуст. — Не будьмо ображати одне одного несправедливими звинуваченнями. Замість природної огиди, яку ви маєте відчувати до цієї тварюки, ви почуваетесь вдячною йому.

Я нічого не сказала, закипаючи від гніву.

— А ще я стривожений тим, що ми небезпечно наблизилися до тієї межі, коли на нас стануть звертати увагу звичайні люди, — продовжив він.

— Я намагалася вигнати істот із бібліотеки.

— Знаю, але ж ідеться не лише про бібліотеку, невже ви не знаєте? Вампір залишає по собі висмоктані безкровні трупи по всьому Вестмінстеру. А демони — вони й так невгамовні й непосидючі, вразливі до власного божевілля та коливань світової енергії. Ми не можемо собі дозволити, щоб нас помітили.

— Ви ж сказали репортерам, що в цих смертях немає нічого надприродного.

Нокс спантеличено поглянув на мене.

— А по-вашому, я мав розповісти людським істотам геть усе?

— А чому б ні? Вам же платять за ваші послуги експерта.

— Ви не лише егоїстка, ви ще й дурепа, докторе Бішоп. Ви дивуєте мене. Бо ваш батько славився своїм розумом і здоровим глуздом.

— У мене був важкий день. Ви все сказали? — Я різко підвелася і рушила до дверей. Навіть у нормальних умовах мені важко було чути, як хтось, окрім Сари та Емілі, говорив про моїх батьків. А тепер — особливо після сказаного Джиліан — ця тема стала майже непристойною.

— Ні, не все, — відповів Нокс з огидними нотками в голосі. — Я надзвичайно заінтригований тим фактом, що необізнана відьма без будь-якої попередньої підготовки змогла зламати закляття, яке не піддавалося зусиллям тих, до чиїх здібностей вам ніколи не дорости?

— А, он чому ви всі за мною стежите. — Я знову сіла на стілець і прихилилася до його твердої спинки.

— Не будьте такою самовдоволеною, — застеріг мене Нокс. — Ваш успіх запросто міг бути випадковістю — може, ваша дія збіглася в часі з роковинами першого накладання закляття. Плин часу інколи впливає на чаклунство, а роковини чи ювілеї — надзвичайно непевні та скороминущі моменти. Так, ви й справді більше не замовляли цю книгу, але коли замовите, то можете з подивом для себе виявити, що наступного разу буде не так просто зламати це закляття.

— А про які роковини йдеться?

— Про сто п'ятдесяті.

Мене ще раніше мучило питання: навіщо якійсь відьмі знадобилося заворожувати отой манускрипт? Тепер я зрозуміла — тому, що хтось теж шукав його багато років. Я пополотніла.

Ми знову повернулися в розмові до Метью Клермона та манускрипту «Ешмол 782».

— Ага, бачу, ви потроху починаєте розуміти, еге ж? Наступного разу, коли зустрінетеся зі своїм вампіром, спитайте, чим він займався восени тисяча вісімсот п'ятдесят дев'ятого року. Сумніваюся, що він скаже вам правду, але відкриє вам достатньо, щоб ви й самі здогадалися.

— Я стомилася. Чому б вам прямо не сказати мені, як відьмак відьмі, що конкретно цікавить вас у манускрипті «Ешмол сімсот вісімдесят два»?

Я вже чула, чому він цікавить демонів. Навіть Метью — і той дав мені таке-сяке пояснення. Тому інтерес, який проявляв до нього Нокс,

був тим шматочком головоломки, якого мені бракувало.

— Цей манускрипт належить нам, — відказав чаклун із люттю в голосі. — Ми єдині створіння, здатні збагнути його секрети, і єдині, кому ці секрети можна довірити.

— А які ж секрети в ньому містяться?! — вигукнула я, більше не в змозі стримувати гнів.

— Там найперші фундаментальні заклинання. Описи магічних дій, що тримають наш світ вкупі. — Обличчя Нокса набуло мрійливого виразу. — Секрет безсмертя. Там ідеться про те, як відьми створили першого демона. Про те, як знищити вампірів — раз і назавжди.

Він пронизав мене поглядом.

— Ця книга — джерело нашої сили, як в минулому, так і в майбутньому. Тому не можна, щоб вона потрапила до рук вампірів, демонів чи людей.

Події цього дня почали даватися взнаки, і мені довелося міцно стиснути ноги, щоб вони не трусилися.

— Ніхто не зміг би зібрати всю цю інформацію в одній книзі.

— А перша відьма змогла, — відказав Нокс. — А з часом цю справу продовжили її сини та дочки. Це наша історія, Діано. І як же ж вам не прагнути захистити її від завидющих очей?

Нарешті повернувся декан — наче до цього він увесь час чекав під дверима. Атмосфера в кімнаті була задушливою від напруги, але він, здавалося, цього зовсім не помічав, перебуваючи у блаженному невіданні.

— Скільки гармидеру через дрібницю, — мовив Марш, хитаючи своєю сивою головою. — Першокурсники незаконно заволоділи якимось яликом. Їх знайшли — вони стояли під містком, добряче напідпитку і цілком задоволені своїм життям. Уявляю, що вони брехатимуть, щоби виправдати свої дії!

— Я рада, що все скінчилося нормально, — пробурмотіла я. Годинник пробив три чверті, і я підвелася. — Мені пора, бо маю домовленість на вечерю.

— А ви не хочете повечеряти з нами? — занепокоєно спитав декан. — Пітер так хотів поговорити з вами про алхімію.

— Наші шляхи ще перетнуться. І дуже скоро, — спокійним голосом мовив Нокс. — Мій візит був несподіванкою, а в молодії

жінки є заняття кращі, аніж вечеря з такими старими дідуганами, як ми.

«Стережися Метью Клермона, — пролунав у моїй голові голос Нокса. — Він убивця».

Марш усміхнувся.

— Так, звісно. Сподіваюся, ми зустрінемося знов, коли першокурники вгамуються.

«Спитай його про 1859 рік. Цікаво, чи поділиться він своїми таємницями з відьмою».

«Якщо ви про це знаєте, то що ж це за таємниці?»

Коли я відповіла на його телепатичне попередження у так само телепатичний спосіб, на обличчі Нокса відбилосся здивування. Вже вшосте цього року я вдалася до магії, але обставини були й справді екстраординарними.

— Із задоволенням, декане. Іще раз дякую вам за те, що дозволили цього року попрацювати у вашому коледжі.

Я кивнула чаклуночці.

— До побачення, пане Нокс.

Забравшись із помешкання декана, я, за старою звичкою, знайшла пристанище в критій аркаді. Я залишалася там, допоки мій пульс не вгамувався. Розум займало одне питання: що мені робити тепер, коли я почула погрози аж від двох своїх одноплеменців упродовж одного лише вечора. Відповідь прийшла швидко — чітка і прозоро-однозначна.

У своєму помешканні я розшукала в торбі зіжмакану візитку Клермона, а потім набрала перший із позначених на ній номерів.

Але він не відповів.

Коли машинний голос зазначив, що можна залишати повідомлення, я заговорила:

«Метью, це Діана. Вибач, що турбую тебе, коли ти вибрався за місто». — Я увібрала повні легені повітря, намагаючись відкинути відчуття провини, бо вирішила не розповідати Клермону про Джиліан та моїх батьків, обмежившись історією про Нокса. — «Нам треба поговорити. Дещо трапилось. Йдеться про чаклуна з бібліотеки. Його звуть Пітер Нокс. Коли прослухаєш моє повідомлення, зателефонуй, будь ласка, мені».

Раніше я запевнила Сару та Емілі, що жоден вампір не втручатиметься в моє життя. Та Джиліан Чемберлен і Пітер Нокс змінили мою думку. Тремтячими руками я опустила штори, замкнула двері й укотре пожалкувала, що мені трапився отой «Ешмол 782».

Розділ 11

Тієї ночі я не змогла заснути. Спочатку я сиділа на дивані, потім на ліжку, тримаючи при собі телефон. Навіть чайник із чаєм та купа повідомлень, що надійшли електронною поштою, не відволікали від подій учорашнього дня. Сама думка про те, що відьми та відьмаки вбили моїх батьків, здавалася мені дикою і неймовірною. Вона не вміщалася у свідомості. Та згодом мені вдалося таки викинути цей кошмар із голови — коли я розмірковувала про закляття, накладене на «Ешмол 782», та цікавість до нього Нокса.

Так і не заснувши до ранку, я помилася в душі й перевдягнулася. Дивно, але сама лише думка про сніданок викликала у мене огиду. Тож я пішла до бібліотеки і просиділа під дверима до відкриття, а потім пройшла до читального залу і сіла на своє звичне місце. Телефон я настроїла на вібровиклик і поклала до кишені, хоча зазвичай мене страшенно дратувало, коли в тиші читального залу раптом ні з того, ні з цього починав дзигчати і підстрибувати на столику чийсь телефон.

О дев'ятій тридцять до приміщення увійшов Пітер Нокс і сів навпроти. Ніби збираючись здати манускрипт, я підійшла до столика замовлень, щоби перевірити, чи Міріам є в бібліотеці. Виявилось, що є — і дуже зла.

— І чому отой відьмак приперся і сів саме там?!

— Та отож. Я працюю, а він безперервно витріщається мені в спину.

— От якби я була більшою на зріст, — похмуро мовила Міріам, — я б дала йому чортів.

— Мені чомусь здається, що великого зросту буде недостатньо, щоб зупинити оту істоту, — зауважила я з кривою посмішкою.

Коли до Сельден-Енду беззвучно — і без попередження — увійшов Метью, його прибуття не позначилося звичною крижаною квіткою на моїй спині. Натомість я відчула немов легенький дотик сніжинок — на голові, плечах та спині, немов він побіжно перевіряв, чи я й досі ціла і неушкоджена.

Я мимоволі вхопилася руками за стіл. Я не наважувалася обернутися — а може, то Міріам?

Коли ж я побачила Метью, серце моє гулко тьохнуло.

Але вампір більше не дивився в мій бік, він лютим поглядом уп'явився у Пітера Нокса.

— Метью, — тихо позвала його я, встаючи з-за стола.

Насилу відірвавши погляд від чаклуна, він підійшов до мене. Гнівний вираз обличчя вампіра засмутив мене, і я мимовільно нахмурилася, від чого він заспокійливо всміхнувся мені.

— Наскільки я розумію, тут стає дедалі цікавіше. — Він стояв так близько до мене, що прохолодність його тіла відчувалася, як легенький свіжий вітерець спекотного літнього дня.

— Та все гаразд, яось розберемося, — обережно мовила я, не забуваючи про присутність Пітера Нокса.

— А ми можемо почекати з нашою розмовою? Принаймні до кінця дня? — Метью підняв руку і злегка торкнувся якогось виступу на своїй грудній клітці, який проглядався крізь тонку тканину його светра. «Цікаво, що ж то він носить біля свого серця?» — подумала я.

— До речі, ми могли б поїхати на йогу.

Хоча я й не спала всю ніч, перспектива поїздки до Вудстока у швидкому авто з гарною шумоізоляцією, а далі година медитативних занять — видалася мені привабливою.

— Це було б чудово, — щиро відповіла я.

— А чи не хочете, щоб я попрацював тут разом із вами? — спитав Метью, нахилившись до мене. Його запах був такий сильний, що у мене запаморочилося в голові.

— Це не обов'язково, — твердо відповіла я.

— Якщо передумаєте — дайте мені знати. А як ні, то зустрінемося о шостій біля Гертфорда. — Метью кілька секунд мовчки дивився мені у вічі. А потім, з огидою глянувши в бік Пітера Нокса, повернувся на своє місце.

Коли я йшла на обід повз його столик, Метью стиха кашлянув. Міріам роздратовано кинула олівець на стіл і пішла за мною. Нокс не піде за нами до кафе — Метью про це потурбується.

День здавався нескінченним, час тягнувся з черепашачою швидкістю, і мені насилу вдавалося не заснути. На п'яту годину я була вже готова піти, бо сидіти далі не мала сил. Нокс залишився в Сельден-Енді посеред різношерстого зібрання людських істот. Метью провів мене униз, і я радо побігла підтюпцем до свого помешкання,

перевдяглася і взяла циновку. Коли авто Метью під'їхало до металеві огорожі Гертфорда, я вже чекала його.

— Щось ви сьогодні рано, — зазначив він з усмішкою, забираючи в мене циновку і кладучи її до багажника. Коли він допомагав мені сісти до машини, знову різко втягнув у себе повітря.

«Цікаво, які сигнали посилає йому запах мого тіла?» — подумала я.

— Нам треба поговорити.

— Не поспішаймо. Спершу давайте виберемося з Оксфорда. — Зачинивши за мною дверцята, Метью всівся на водійське місце.

Через вплив студентів та викладачів, цього разу транспортний потік на Вудсток-роуд був значно щільнішим. Метью вправно маневрував, обганяючи авто, що повільно рухалися.

— Як провели час у Шотландії? — спитала його я, коли ми виїхали за межі міста.

Метью зиркнув на мене і знову перевів погляд на дорогу.

— Чудово.

— Міріам казала, що ви їздили на полювання.

Він тихо зітхнув і знову намацав пальцями виступ під светром.

— Не треба було їй казати про це.

— А чому?

— Бо є речі, про які не слід говорити в змішаній компанії, — відказав він із легким роздратуванням. — Хіба ж відьми розповідають іншим створінням про те, що вони щойно повернулися з чотириденної мандрівки, під час якої накладали закляття та варили кажанів?

— Відьми не варять кажанів! — обурено відказала я.

— Але це не змінює загального сенсу.

— Ви там були самі? — спитала я.

Перш ніж відповісти, Метью витримав довгу паузу.

— Ні, не сам.

— Я в Оксфорді теж була не сама, — почала я. — Створіння...

— Міріам мені розповідала. — Він міцніше стиснув кермо. — Якби я знав, що відьмака, котрий набридав вам, звуть Пітер Нокс, я ніколи б не поїхав би з Оксфорда.

— Ви мали рацію, — випалила я, бажаючи зробити своє зізнання до того, як ми почнемо говорити про Нокса. — Насправді мені ніколи не вдавалося тримати магію за межами мого життя. — Ці слова

зіскочили з язика якось самі по собі. Метью мовчав, пильно вдивляючись у машини попереду. — І мені стало страшно, — додала я.

Його холодна рука торкнулася мого коліна.

— Я знаю.

— Що ж мені робити? — прошепотіла я.

— Щось придумаємо, — спокійно відповів Метью, скеровуючи авто до брами Старої хатинки. Коли ми проїжджали округлою алеєю до будинку, він уважно придивився до мого обличчя.

— Ви дуже втомлені. Чи зможете займатися йогою?

Я кивнула.

Метью вийшов і відчинив мені дверцята. Цього разу він не допоміг мені вибратися з авто. Натомість він вивудив із багажника дві циновки і, закинувши їх на плече, поніс до будинку. Решта членів групи кидали на нас зацікавлені погляди.

Метью почекав, поки ми лишилися на алеї самі, поглянув на мене вниз із висоти свого зросту, переборюючи якісь суперечливі почуття. Я нахмурилася і, схиливши голову набік, поглянула йому прямо у вічі. Щойно я зізналася йому, що все життя вдавалася до магії, навіть сама про це не підозрюючи. Що ж там було в його душі таке страшне, про що він не наважувався мені розповісти?

— Я був у Шотландії зі своїм старим приятелем, Гемішем Осборном, — нарешті сказав він.

— З тим чоловіком, кого газети закликають обиратися до парламенту, щоб мати змогу стати міністром фінансів? — здивовано спитала я.

— Геміш не обиратиметься до парламенту, — сухо відповів Метью і, скривившись від болю, поправив на плечі лямку своєї спортивної сумки.

— То він і справді «голубий»! — випалила я, пригадавши нещодавню нічну програму новин.

Метью кинув на мене спопеляючий погляд.

— Так. Але більше того: він — демон.

Я не надто добре розбиралася в усьому, пов'язаному зі світом створінь, але знала, що їм не можна займатися людською політикою та релігією.

— Ти диви! Фінанси — дивний вибір кар'єри для демона, — сказала я і на мить замислилася. — Тепер зрозуміло, чому він так

добре вміє розпоряджатися грошима і прораховувати фінансові комбінації.

— Він вміє добре прораховувати все, а не лише фінанси.

Між нами запала тиша, а Метью навіть не поворухнувся в напрямку дверей.

— Мені треба було якось відволіктися, тому я подався на полювання.

Я кинула на нього нерозуміючий погляд.

— Ви забули в моєму авто свій светр, — сказав Метью так, наче це щось пояснювало.

— Міріам мені його вже віддала.

— Я знаю. Мені не можна було його у себе тримати. Ви розумієте чому?

Коли я похитала головою, він стиха вилаявся по-французьки.

— Мій автомобіль був повен вашого запаху, Діано. Тому мені й треба було поїхати з Оксфорда.

— Я нічого не розумію, — щиро зізналася я.

— Я увесь час про вас думаю, і нема на те ради. — Він пригладив пальцями волосся і поглянув на алею.

Моє серце билось нерівно, і послаблений потік крові, вочевидь, уповільнив швидкість мого мислення. Та нарешті я все збагнула.

— А ви не боїтеся поранити мене? Зробити мені боляче? — Я завжди побоювалася вампірів і мала на це підстави, але Метью здавався мені інакшим.

— Я не впевнений, — відповів він, підозріло поглянувши на мене. У його голосі прозвучала прихована загроза і попередження.

— То ви поїхали не через те, що трапилося в п'ятницю увечері? — з полегшенням зітхнула я.

— Та ні, — тихо відповів Метью. — Це не має до причини мого від'їзду жодного стосунку.

— Гей ви, двоє! Ви приєднуєтеся до групи чи вирішили займатися там, на алеї? — гукнула Аміра з порога.

Ми зайшли до приміщення, час від часу зиркаючи одне на одного, коли один із нас дивився в інший бік і не бачив. Наш перший чесний обмін інформацією багато що змінив. І ми тепер губилися в здогадках про те, що ж буде далі. Коли після занять Метью скидав через голову свій светр, мені в око впало щось сріблясте й блискуче. Цей предмет

висів у нього на шиї на тоненькій шкіряній мотузці. Саме цей предмет увесь час виступав у Метью з-під светра. «Що це — талісман?»

— А що то таке? — спитала я, показуючи рукою.

— Нагадування, — коротко кинув Метью.

— Нагадування? Про що?

— Про руйнівну силу гніву.

Мабуть, недаремно Пітер Нокс сказав мені бути обережною з вампіром.

— Це, напевне, значок пілігрима? — спитала я, пригадавши, що бачила колись щось схоже в Британському музеї. Значок мав древній вигляд.

Він кивнув і зняв його, потягнувши за мотузку. Значок загойдався в його руці й блиснув, спіймавши промінчик світла.

— Насправді це сосуд із Віфанії. — Сосуд мав форму маленької труни і був достатньо великим, щоб містити в собі кілька краплин священної води.

— А, Лазар, — стиха мовила я, оглядаючи домовинку. Саме у Віфанії Христос воскресив із мертвих Лазаря. І хоча мене виховали язичницею, я знала, чому християни здійснювали паломництва. Для того, щоби полегшити тягар своїх гріхів.

Метью начепив значок паломника собі на шию і знову вдягнув светр, приховуючи талісман від решти створінь, яких у приміщенні було ще досить багато.

Ми попрощалися з Амірою і стали побіля Старої хатини, вдихаючи чисте і немовби хрустке осіннє повітря. Було темно, і лише фари авто освітлювали цегляні стіни сторожки.

— Вам покращало? — спитав Метью, перериваючи мої думки. Я кивнула. — Тоді розкажіть мені, що сталося.

— Та це все отой манускрипт. Він дуже потрібен Ноксу. Агата Вільсон — створіння, з яким я познайомилася в кафе, — каже, що демони теж хочуть прибрати його до рук. І вам він теж потрібен. Але «Ешмол сімсот вісімдесят другий» перебуває під закляттям.

— Я знаю, — коротко мовив Метью.

Перед нами низько шугонула біла сова, шумно змахнувши крилами. Я прикрилася рукою і перелякано забликала очима, думаючи що вона ось-ось уп'ється в мене своїми пазурами та дзьобом. Та сова,

втрапивши до мене цікавість, рвонула угору і зникла посеред дубів, що росли вздовж алеї.

Моє серце закалатало, і хвиля паніки, піднявшись від ніг, охопила все тіло. Нічого не кажучи, Метью різко відчинив задні дверцята і заштовхнув мене до авто.

— Нагніть голову і дихайте, — кинув він і став переді мною навколішки на гравій, поклавши руки мені на коліна. До горла у мене підступила жовч, бо в шлунку не було нічого, крім води. Я поперхнулася й інстинктивно затулила рот рукою, відчувши блювотний позив. Метью простягнув руку і поправив мені за вухо пасмо волосся, що впало на лоб; дотик його пальців був холодний та заспокійливий.

— Все гаразд, ви у безпеці, — сказав він.

— Вибачте, що завдаю вам клопіт. — Нудота відступила, і я витерла долонею рот. — Напади паніки почалися учора, коли я побачила Нокса.

— Може, трохи пройдемося?

— Ні, — похапливо відповіла я. Парк здавався мені тепер величезним та непроглядно-чорним, а відчуття в ногах було таке, наче їх зробили з гуми.

Метью оглянув мене пильним поглядом.

— Я відвезу вас додому. Друга частина розмови може почекати.

Витягнувши мене з заднього сидіння і притримуючи за руку, він допоміг мені сісти спереду. Коли він сідав на місце водія, я заплющила очі. Якусь мить ми просиділи в цілковитій тиші, а потім Метью повернув ключ у замку запалення. «Ягуар» миттєво ожив.

— А це часто у вас трапляється? — спитав він нейтральним тоном.

— Та ні, слава богу. Траплялося часто, коли я була малою, але зараз все набагато краще. Це просто надлишок адреналіну.

Коли я прибирала з обличчя волосся, Метью зупинився поглядом на моїх руках.

— Я знаю, — вкотре вже сказав він і, знявши авто з ручника, скерував його алеєю.

— А ви що — нюхом його чуєте?

Метью кивнув.

— Він накопичувався у вашому тілі відтоді, як ви сказали мені, що користувалися магією. Саме через це ви так багато займаєтеся спортом

— бігаєте, веслуєте, ходите на йогу?

— Так. Інакше мені довелося б приймати спеціальні ліки. А я не люблю медикаменти. Від них у мене голова обертом іде.

— Мабуть, фізичні вправи і справді є більш ефективними.

— Але цього разу фізичні вправи не допомогли, — пробурмотіла я, пригадавши, як нещодавно у мене наелектризувалися руки.

Метью виїхав із території Старої хатини на головний шлях. Тихе погойдування авто заколисувало мене потроху, а Метью тим часом зосередився на дорозі.

— Чому ви зателефонували мені? — раптом спитав Метью, перериваючи мій напівсонний стан.

— Через Нокса та «Ешмол сімсот вісімдесят другий», — відповіла я і відчула, як паніка повертається разом із різкою зміною настрою.

— Я знаю це. Тому й питаю — чому ви зателефонували саме мені? У вас же, безперечно, є друзі — відьми та прості люди — до яких ви могли звернутися по допомогу.

— Не могла. Жоден із моїх друзів та подруг із-поміж звичайних людей не знає, що я — відьма. Знадобилося б кілька днів, щоб пояснити їм, що насправді відбувається в цьому світі — якщо вони стали б мене слухати і мали достатньо терпіння, щоб дослухати до кінця. У мене немає подруг серед відьом та відьмаків, а втягувати в це своїх тіток я не хочу. Це ж не їхня помилка, що я виявилася настільки дурною, що не розібралася з тим манускриптом і відіслала його назад. — Я прикусила губу. — А що — мені не треба було до вас звертатися?

— Я й сам не знаю, Діано. Ви ж сказали у п'ятницю, що відьми та вампіри не можуть бути друзями.

— Мало що я могла вам сказати у п'ятницю!

Метью помовчав, уважно придивляючись до вигинів шляху.

— Я вже не знаю, що й думати. — Я зробила паузу, ретельно обмірковуючи наступні слова. — Але одне я знаю напевне: краще сидіти в бібліотеці з вами, ніж із Пітером Ноксом.

— Вампірам не можна повністю довіряти, надто тоді, коли вони перебувають поблизу теплокровних створінь.

На якусь нетривалу і холодно-лячну мить Метью зосередив на мені свій уважний погляд.

— Теплокровних? — перепитала я, нахмурюючись.

— Ну, я маю на увазі людей, відьом та демонів, тобто — усіх не-вампірів.

— Отже, я ризикую, що ви вкусите мене, перш ніж Нокс встигне заповзти до мого мозку, щоб видобути звідти потрібну йому інформацію.

— А він вже намагався це робити? — спитав Метью спокійним тоном, але в ньому виразно почулися загрозливі нотки.

— Та то так, нічого особливого, — похапцем пояснила я. — Він застерігав мене проти вас.

— Авжеж. Нікому не вдається бути не тим, ким він є насправді. Хоч як би не старався. Ви не мусите романтизувати вампірів. Може, Нокс у душі й не є вашим доброзичливцем, але стосовно мене він має рацію.

— Інші люди не обмовляють моїх друзів — і так упереджено і фанатично, як це робить Нокс. — Мій гнів наростав, і я, відчувши поколювання в пучках, сховала руки собі під стегна.

— То ми з вами друзі — ви *так* гадаєте? — поцікавився Метью.

— Здається, що так. Бо друзі кажуть одне одному правду, хоч якою б важкою та неприємною та правда не була.

Спантеличена несподіваною серйозністю нашої розмови, я нервово смикнула зав'язки на своєму светрі.

— Вампіри — не надто гарні друзі, — мовив Метью з відчутним роздратуванням у голосі.

— Слухайте, якщо ви хочете, щоб я вам не набридала...

— Звісно, що не хочу, — перервав мене Метью. — Річ у тім, що стосунки з вампіром не можуть бути... простими. Так, ми здатні до заступництва, хоча часто це заступництво набуває власницького відтінку. І це вам може не сподобатися.

— Трохи заступництва мені б не завадило.

Вираз незахищеності й уразливості породила в очах Метью моя відповідь.

— Я нагадаю вам про це, коли ви знову скаржитиметеся, — сказав він, і вразливість змінила іронічна веселість.

Він скерував авто з Голівел-стрит до брами сторожки. Фред, забачивши авто, хитрувато вишкірився і чемно-обачливо відвернувся вбік. Я чекала, поки Метью обійде авто й відчинить мені дверцята, обдивилася довкола, чи нічого не забула в салоні — навіть шпильки

для волосся, — щоб він, чого доброго, знову не чкурнув від мене до Шотландії.

— Але тут є ще одна, дуже важлива обставина, окрім Нокса та манускрипту, — палко прошепотіла я, коли він віддавав мені цинівку. Та він поводився так, немов наді мною не збиралися хмари і натовпи створінь не підкрадалися до мене з усіх боків.

— Іншим разом, Діано. І не хвилюйтеся ви так. Наступного разу Пітер Нокс і на п'ятдесят футів не зможе до вас наблизитися, — похмуро-серйозно заспокоїв мене Клермон, торкнувшись посудини зі священною водою під своїм светром.

Нам треба було побути удвох, але на самоті, а не в бібліотеці.

— Може, прийдете до мене завтра на вечерю? — тихо спитала я. — Я хочу розповісти вам, що трапилось далі.

Метью завмер, як укопаний, і на його обличчі промайнуло сум'яття, змішане з іще якимось почуттям, яке мені важко було визначити. Він злегка стиснув пальцями знак паломника і відпустив його.

— Із задоволенням, — відповів він, розтягуючи слова.

— От і добре, — усміхнулася я. — Як вам о пів на восьму?

Він кивнув і сором'язливо всміхнувся у відповідь. Ступивши пару кроків, я згадала, що лишилося ще одне питання, яке треба вирішити до завтрашнього вечора.

— А що ви їсте? — тихо, майже пошепки спитала я, заливаючись рум'янцем.

— Я всеїдний, — відповів Метью, і його обличчя освітілося усмішкою, від якої тьохнуло моє серце.

— Тоді о сьомій тридцять. — Я відвернулася і, усміхнувшись, похитала головою — від його відповіді не було ніякого толку. — І останнє, — сказала я, знову обернувшись. — Перекажіть Міріам, хай займається своїми справами. Я в змозі за себе постояти.

— Вона каже мені те саме, — зізнався Метью, ступивши кілька кроків до водійських дверцят. — Я подумаю. Але завтра, як завжди, ви знову побачите мене в залі герцога Гамфрі.

Він сів у авто, але я й досі стояла непорушно, тож Метью опустив вікно і сказав із несхвальною ноткою в голосі:

— Я не поїду, поки ви не зникнете з моїх очей.

— От же ж ці вампіри, — пробурмотіла я, хитаючи головою, невдоволена його старомодними манерами.

Розділ 12

У моєму кулінарному досвіді бракувало розділу про те, чим годувати вампіра, якщо він завітав до вас на гостину.

У бібліотеці я переважно вишукувала в Інтернеті рецепти з сирою їжею, поки мої забуті манускрипти сиротливо лежали на столі. Метью сказав, що він усеїдний, але такого не могло бути. Якщо вампір звик харчуватися кров'ю, то, скоріш за все, він поблажливо поставиться до сирої їжі. Але він був такий цивілізований та вихований, що, поза всяким сумнівом, їстиме все, що я поставлю перед ним на стіл. Після обширних гастрономічних досліджень я пообіді пішла з бібліотеки. Сьогодні Метью самотужки захищав «фортецю Бішоп», що, безсумнівно, дуже сподобалося Міріам. А мені дуже сподобалося те, що в залі герцога Гамфрі не було видно ані Джиліан Чемберлен, ані Пітера Нокса. Навіть Метью перебував у доброму гуморі, коли я дріботіла повз нього проходом, щоб здати свої манускрипти.

Я пройшла повз купол приватного читального залу «Камера Редкліф», де першокурсники студіювали обов'язкову для прочитання літературу, та середньовічні стіни Христового коледжу, і попрямувала в торгові ряди оксфордського критого ринку. Зі списком у руці свою першу зупинку я зробила в м'ясному відділі, щоб купити там свіжої оленини та кролятини, а потім підійшла за шотландським лососем до продавця риби.

«Цікаво, чи їдять вампіри зелень?»

Дякуючи своєму мобільному, я додзвонилася до факультету зоології і спиталася про харчові уподобання вовків. А там спитали мене — яких саме вовків? Колись давно я бачила сірих вовків під час екскурсії до Бостонського зоопарку, а оскільки це був улюблений колір Метью, то мені не знадобилося довго шукати відповідь на це запитання. Проторохтівши мені довгий список ду-у-уже апетитних ссавців та пояснивши, що вони є «улюбленим раціоном вовків», занудливий голос на тому кінці лінії повідомив також, що сірі вовки полюбляють горіхи, всіляке насіння та ягоди.

— Але вам не слід годувати їх! — попередили мене. — Це ж не хатні тварини!

— Дякую за пораду, — сказала я, намагаючись не захихотіти.

Бакалійник зі словами вибачення продав мені залишки літньої партії чорної смородини та трохи пахучих суниць. Мішечок із горіхами теж помандрував до моєї розбухлої від покупок торби.

Потім я подалася до винної крамниці, де буквально потрапила в полон до пристрасного обожнювача виноградарства та виноградних вин, котрий спитав мене, чи «знається ваш кавалер на справжньому вині». І цього було достатньо, щоб я розгубилася і впала в паніку. Скориставшись цим, клерк втулив мені страшенно дорогу пляшку досить рідкісного (як виявилось пізніше) вина від французько-німецького виробника. А потім усадовив мене в таксі, щоби я по дорозі додому оговталася від шоку через ціну придбаного вина.

У помешканні я змела всі папери зі старенького стола вісімнадцятого сторіччя, який був мені й робочим, і обіднім, і підсунула його ближче до каміна. А потім ретельно його сервірувала з допомогою старовинного порцелянового посуду та столового срібла, яке знайшла в буфеті. Я також поставила на стіл масивні кришталеві келихи — скоріш за все, залишки набору доби короля Едуарда, використовуваного колись у кімнаті відпочинку для студентів старших курсів та викладачів. Мої доброзичливі старенькі пані з кухні на нижньому поверсі позичили мені стоси серветок, якими я застелила стіл і поклала біля столового срібла; також накрила серветкою потрісканий дерев'яний піднос, на якому збиралася носити страви з кухні.

Розпочавши куховарити, я швидко збагнула, що приготування їжі для вампіра не займає багато часу. Бо фактично «куховарити» не довелося майже нічого.

На сьому годину свічки вже були запалені, їжа приготована, за винятком тієї, що треба приготувати в останній момент, і все, що мені лишилося — це приготувати саму себе.

У моєму гардеробі було обмаль речей у стилі вечеря з вампіром. Не могла ж я вдягнути на вечерю діловий костюм чи одяг, який похапцем начепила, йдучи до декана. Я мала запаморочливу кількість чорних брюк та лосин різної еластичності, але більшість із них були заляпані чаєм чи човновим мастилом, або і тим, і другим. Нарешті я знайшла шикарні чорні брюки, більше схожі на піжамні штани, тільки трохи більш стильні. Нічого, підійдуть.

В одних штанях та ліфчику, я побігла до ванни і продрала гребінцем своє довге, до плечей, солом'яне волосся. Воно не лише скуйовдилося на кінцях, а й войовничо приндилося, стаючи дибки з кожним дотиком гребінця. На якусь мить мені захотілося скористатися плойкою, але у кращому разі я встигнула б закучерявити лише половину волосся до приходу Метью. А він не спізниться. Він прийде вчасно. Це я відчувала інтуїтивно.

Чистячи зуби, я, нарешті, вирішила, що найкращий спосіб розібратися з волоссям — зачесати його назад і зав'язати у вузол. Так я і зробила. Через це підборіддя та ніс трохи загострилися, вилиці стали більш виразними, зате волосся більше не лізло в очі, а саме туди воно мірилося потрапляти в останні дні. Я заколола вузол — і одне непокірне пасмо відразу ж висмикнулося і вискочило наперед. Я зітхнула.

Із дзеркала на мене дивилося обличчя моєї матері. Я пригадала, якою красивою, гарно вбраною сідала вона за стіл до святкової вечері, й мені стало цікаво — яким же чином вдавалося їй робити свої бліді брови та вії такими виразними, і чому її широкий рот зазнавав такої чудесної трансформації, коли вона всміхалася мені або моєму батьку. Та годинник на стіні виключав будь-яку спробу досягнення аналогічного ефекту за допомогою косметичних засобів. У мене лишилося три хвилини, щоб знайти сорочку, інакше мені доведеться зустрічати відомого професора Метью Клермона в одному бюстгальтері.

Мій гардероб пропонував два варіанти: один чорний, а другий — темно-синій. Перевагою темно-синього була чистота, і це стало вирішальним фактором на його користь. Сорочка мала також кумедний комірець, який стояв сторч ззаду, немов крилами злітав до мого обличчя і спускався донизу, переходячи в V-подібне декольте. Рукава прилягали до рук досить щільно і закінчувалися довгими нееластичними манжетами, які, трохи розширюючись на кінцях, сягали мені до середини долонь. У ту мить, коли я начіпляла срібні сережки, у двері постукали.

У грудях злегка похололо, немов до мене на побачення прийшов кавалер. Але я відразу ж затоптала цю думку.

На порозі стояв Метью. Високий та стрункий, немов принц із чудесної казки. В порушення своєї звички він був геть у всьому

чорному, від чого ще більше приголомшував — це був справжній вампірський вигляд.

Поки я ошелешено роздивлялася його, він терпляче чекав на сходовому майданчику.

— Господи, я зовсім забула про гарні манери! Будь ласка, заходьте, Метью! Ця фраза годиться для офіційного запрошення до мого помешкання? — Подібний вираз я десь чула по телевізору чи прочитала в якійсь книзі.

Губи Метью викривилися в усмішку.

— Забудьте все, що ви, як вам здається, знаєте про вампірів, Діано. Це звичайна ввічливість. Мене зовсім не турбує той містичний бар'єр, що начебто є межі мною та красунею.

Щоб пройти у двері, Метью трохи нахилився. Однією рукою він притискав до себе пляшку вина, а в другій руці тримав білі троянди.

— Це вам, — сказав він, окинувши мене схвальним поглядом, і подав мені квіти. — А можна куди-небудь поставити ось це до того часу, коли буде подано десерт? — І Метью показав поглядом на пляшку.

— Дякую. Я люблю троянди. Може, поставити пляшку на підвіконня? — запропонувала я, вирушаючи на кухню за вазою для квітів.

— Чудово. Нехай постоїть на підвіконні, — погодився Метью.

Під вазу я пристосувала графин, який мені приніс кілька годин тому працівник, відповідальний за вина в кімнаті відпочинку. Він зробив це після того, як я висловила йому свій сумнів стосовно наявності цього предмета серед посуду в моєму помешканні.

Коли я повернулася з квітами, Клермон вже походжав кімнатою, з цікавістю розглядаючи гравюри.

— А знаєте, вони й справді непогані, зовсім непогані, — зауважив він, коли я ставила квіти на подряпаний комод наполеонівської доби.

— На жаль, там здебільшого сцени полювання.

— Це не пройшло повз мою увагу, — іронічно-весело зазначив Метью. Я сконфужено почервоніла.

— Ви голодні? — спитала я, зовсім забувши про обов'язкові закуски та напої, які, згідно з етикетом, слід подавати перед обідом.

— Та трохи поїв би, — відповів вампір і весело вишкірився.

Повернувшись на кухню (і водночас сховавшись там від іронії Метью), я витягнула з холодильника дві тарілки. Перша страва — копчений лосось, посипаний свіжим кропом із маленькою купкою корнішонів та капарців, артистично розкладених збоку як альтернативний гарнір на той випадок, якщо вампір не їстиме зелені.

Коли я повернулася до кімнати зі стравою, Метью чекав біля крісла, що стояло найдалше від кухні. А пляшка з вином чекала у срібній підставці з високими боками, яку я раніше використовувала для збирання дрібних монет. Але той самий розпорядник, що відповідав за вино в кімнаті відпочинку, принагідно пояснив мені, що початково та підставка саме для вина й призначалася. Метью сів у крісло, а я взялася відкорковувати пляшку німецького рислінгу. Я налила два келихи, не проливши при цьому ані краплини, і приєдналася до свого гостя.

А мій гість, піднісши келих із рислінгом до свого довгого орлиного носу, зосередився і замовк. Я чекала, поки він скінчить принохуватися до вина, і думала — скільки ж сенсорних рецепторів мають вампіри у своєму носі порівняно з собаками?

Я й справді нічогісінько не знала про вампірів.

— Дуже добре, — нарешті озвався Метью, розплющивши очі, й усміхнувся.

— Я знімаю з себе відповідальність за вино, — похапцем сказала я, розкладаючи на колінах серветку. — Це вибрав продавець у винній крамниці, тому якщо це вино виявиться поганим, то я тут ні при чім.

— Дуже добре вино, — повторив вампір, — а лосось взагалі має чудесний вигляд.

Допомагаючи собі ножем, Метью нанизав на виделку шматочок риби. Непомітно позираючи на нього з-під вій — чи буде він їсти по-справжньому, — я нанизала на свою виделку маринований огірочок, капарець та шматок лосося.

— Ви їсте не так, як їдять американці, — зауважив Клермон, відсърбнувши вина.

— Так, — погодилася я, поглянувши на виделку в правій руці та ніж у лівій. — Мабуть, це тому, що я провела надто багато часу в Англії. А ви й справді це їстимете? — випалила я, більше не в змозі стримувати свою цікавість.

Метью розсміявся.

— Так. До речі, я люблю копченого лосося.

— Але ж ви їсте не все? — наполягала я, знову зосереджуючи увагу на своїй тарілці.

— Так, не все, — погодився вампір, — але можу з'їсти всього потроху. Однак мені більше до вподоби сира їжа.

— Дивно, якщо зважити на те, що вампіри мають такі бездоганні чуття. Мені здається, що будь-яка їжа смакує прекрасно. — Мій лосось своїм смаком був схожий на чисту прохолодну воду.

Метью підняв свій келих із вином і вдивився в світло-золотисту рідину.

— Це вино смакує прекрасно. Але їжа, що була вбита приготуванням на вогні, вампіру не до вподоби.

Швидко пригадавши сьогоднішнє меню, я полегшено зітхнула.

— Якщо їжа вам здебільшого не до вподоби, тоді чому ви регулярно запрошуєте мене поїсти?

Очі Метью швидко ковзнули по моїх щоках, очах і трохи затрималися на роті.

— З вами легше спілкуватися, коли ви їсте. А від запаху приготованої їжі мене нудить.

Я здивовано закліпала очима, нічого не розуміючи.

— Поки мене нудить, я не голодний, — пояснив Метью з ноткою роздратування в голосі.

— Ой! — вирвалося у мене. Мені нарешті дійшло. Я вже знала, що йому подобався мій запах. І, вочевидь, саме мій запах викликав у вампіра відчуття голоду.

Я густо почервоніла.

— А я гадав, що вам відомий цей факт про вампірів, — сказав Метью вже приязніше. — І думав, що саме через це ви й запросили мене на вечерю.

Я похитала головою і підчепила виделкою черговий добрячий шматок лосося.

— Мабуть, я знаю про вампірів менше, ніж звичайні люди. А ту децицю відомостей, що повідала мені тітка Сара, слід сприймати з великою підозрою, зважаючи на її упереджене ставлення. Наприклад, вона не мала сумнівів стосовно вашого раціону. Сказала, що вампіри споживають кров і тільки кров, бо без неї вони не можуть жити. Але ж це неправда, еге ж?

Очі Метью звузилися, а тон раптом змінився на крижаний.

— Так. Це неправда. Ось ви, наприклад, не можете жити без води. Але ж ви не споживаєте лише воду?

— Може, мені не слід було порушувати цю тему?

Мої запитання дратували його. Я знервовано обхопила ногами ніжки крісла — і збагнула, що так і не взулася. Я приймала гостя з босими ногами.

— Розумію, ви не можете стримати вашу цікавість, — відповів нарешті Метью, що надовго замислився над моїм питанням. — Я п'ю вино і їм харчі — бажано сирі або холодну приготовану їжу, бо тоді вона не смердить.

— Але харчі й вино не насичують вас, — висловила я свою здогадку. — Ви насичуєтеся і харчуєтеся кров'ю. Всіма видами крові.

Метью аж скривився.

— І ви не зможете увійти до мого помешкання, поки я сама не запрошу вас. Що ще я неправильно зрозуміла стосовно вампірів?

Обличчя Метью набуло виразу стражденного довготерпіння. Він відкинувся на спинку крісла і простягнув руку до келиха з вином. Я трохи підвелася і перекилилася через стіл, щоб долити йому вина. Якщо я зібралася засипати його питаннями, то треба доливати йому якомога більше вина — щоб язик розв'язався. Та коли я нахилилася над свічками, у мене мало не загорілася сорочка. Метью вихопив пляшку в мене з руки.

— Я сам, добре? — сказав він. І, перш ніж відповісти на запитання, доливав трохи вина собі й доверху мені.

— Більшість із того, що ви знаєте про вампірів, є витвором фантазії людей. Бо так їм легше жити. Створіння лякають їх. І я маю на увазі не лише вампірів.

— Чорні капелюхи, кажани, мітли.

Ось така була ця нечестива й моторошна трійця, обов'язковий елемент відьмацьких легенд, які сміховинно і видовишно оживали щороку на День усіх святих.

— Та отож, — кивнув Метью. — Десь у кожній із цих історій міститься зернятко істини, щось таке, що лякало людей і допомагало їм заперечувати наше існування. Найсильнішою з типових рис людських істот є їхня потужна здатність до заперечення очевидного. Я маю силу й довголіття, ви маєте надприродні здібності, демони

вирізняються неймовірним творчим началом. А люди мають здатність переконувати себе, що верх — це низ, а біле — це чорне. У цьому вони неперевершені.

— А яке ж тоді раціональне зерно в історії про те, що вампір не зайде в помешкання, поки його туди не запросять? — Спочатку влаштувавши Метью допит стосовно його раціону, я перейшла до офіційної процедури входження вампіра в приміщення.

— Ми завжди поруч із людськими істотами. Вони відмовляються визнати наше існування тому, що ми не вписуємося в їхній обмежений світ. А якщо впустити нас до нього — і побачити, хто ми є насправді — то тоді, можливо, ми в тому світі залишимося. Це приблизно те ж саме, коли ви запрошуєте до себе гостя, а потім не можете його спекатися. І тоді вже нас неможливо буде ігнорувати.

— Ага, це як історії про сонячне світло, — задумливо прокоментувала я. — Річ не в тім, що ви не в змозі перебувати на сонячному світлі, а в тім, що коли ви на нього вийдете, людям важче ігнорувати вас. Замість визнати, що ви ходите серед них, люди запевняють самих себе, що сонячне світло для вас смертельне.

Метью знову кивнув.

— Звісно, їм вдається ігнорувати нас. Кажуть, що ми можемо увійти до приміщення лише після настання темряви. Та найлегше ми сприймаємося людьми саме після сутінків — і це, до речі, стосується вас також. Бачили б ви, як на вас дивляться, коли ви заходите до кімнати або йдете вулицею!

Я подумала про свою ординарну зовнішність і поглянула на нього з сумнівом. Метью хихикнув.

— Ви не вірите мені. Але це правда. Коли люди бачать створіння серед білого дня, їм стає некомфортно. Ви для них надмірні — надміру високі, надміру сильні, надміру впевнені в собі, надміру креативні, надміру дужі й надміру інакші. І тому вони цілий божий день відчайдушно намагаються вмістити нас у прокрустове ложе своїх обмежених уявлень. А вночі від нас легко відмахнутися просто як від чогось химерного.

Я прибрала тарілки, із задоволенням констатувавши, що Метью з'їв усе, окрім гарніру. Поки він доливав собі німецького вина, я пішла до холодильника по ще дві тарілки з акуратно розкладеними шматочками сирої оленини, нарізаними так тонко, що, як м'ясник пожартував, крізь

них можна було читати газету «Оксфорд мейл». Вампіри не люблять зелені. Треба замінити її на коренеплоди та сир. Я швидко розклала в центрі кожної тарілки шматочки буряків і накрила їх тертим пармезаном.

Посеред стола я поставила широкодонний графин із червоним вином, і він відразу ж привабив увагу Метью.

— Дозвольте? — пожвавішав він. І, простягнувши руку до скляного графину, налив трохи вина в обидва келихи, а потім підніс графин собі до носа.

— А, Кот-Роті, — задоволено мовив він. — Одне з моїх улюблених.

Я здивовано зиркнула на простий скляний посуд.

— Невже ви можете визначити вино за запахом?

Він розсміявся.

— Декотрі з історій про вампірів відповідають дійсності. Я маю винятково тонкий нюх, а також прекрасний зір та слух. Але навіть людська істота спроможна визначити, що це Кот-Роті. — І, заплющивши очі, Метью знову принохався.

— Це вино дві тисячі третього року?

Я аж рота роззявила від здивування.

— Так!

Це ставало цікавішим за телевізійну гру. На етикетці виднілася маленька коронка.

— А ви можете на нюх визначити виробника цього вина?

— Так, але лише тому, що колись я бував у місцевості, де вирощується цей виноград, — сором'язливо зізнався він, наче я спіймала його за спробою надурити мене.

— Невже ви у вині чуєте запах полів та виноградників? — Я встромила носа у келих і з полегшенням зітхнула: притаманного полям запаху кінського навозу там не було.

— Інколи мені здається, що я пам'ятаю все, що коли-небудь нюхав. Може, це й марнославство з мого боку, — з сумом у голосі мовив Метью, — але запахи часто навіюють яскраві спогади. Я, наприклад, чудово пам'ятаю, коли вперше понюхав шоколад — це було наче вчора.

— Та невсе? — Я аж подалася вперед у своєму кріслі.

— Так. Це було в тисяча шістсот п'ятнадцятому році. Війна ще не почалася, а французький король оженився на іспанській принцесі, яку

ніхто не любив — а надто сам король.

Я всміхнулася, Метью всміхнувся мені у відповідь, але я побачила, що його внутрішній погляд зосередився на якомусь далекому образі.

— Саме вона привезла до Парижа шоколад. Він був страшенно гіркий і гнилий. Ми пили какао у чистому вигляді, змішували його з водою і додавали цукру.

Я розсміялася.

— Який жах! Дякувати Богу, хтось здогадався, що шоколад заслуговує на те, щоб бути солодким.

— Певно, то була якась людська істота, бо вампірам подобався саме гіркий та насичений.

Ми взялися за виделки і приступили до оленини.

— Іще одна шотландська їжа, — зауважила я, указавши ножом на м'ясо.

Метью відрізав шматочок і покуштував.

— Олень-марал. Судячи зі смаку — молодий самець із шотландських пагорбів.

Я здивовано похитала головою.

— Як я вже казав, декотрі з оповідок про вампірів є правдивими.

— А літати ви вмієте? — спитала я, вже наперед знаючи відповідь.

Клермон пирснув.

— Звісно, що ні. Цю справу ми залишаємо відьмам, оскільки ви здатні управляти стихіями. Але ми дужі й прудкі. Вампіри добре бігають та стрибають, от люди й думають, що ми здатні літати. А ще ми — економічні.

— Як це — економічні? — Я відклала виделку, засумнівавшись, що сира оленина мені до смаку.

— Наші тіла не витрачають багато енергії. Тому коли нам доводиться багато рухатися, ми маємо її з запасом.

— А ще ви мало дихаєте, — додала я, пригадавши заняття йогою, і відсorbнула вина.

— Це справді так, — підтвердив Метью. — Наші серця б'ються не дуже швидко. Нам не треба багато їсти. Температура наших тіл низька, і це уповільнює більшість біологічних процесів у нашому організмі. Саме завдяки цьому ми й живемо так довго.

— А як щодо історій із домовинами? Кажуть, що ви мало спите, зате коли вже засинаєте, то спите, як мерці.

Метью весело вишкірився.

— Бачу, ви входите в курс справи.

Його тарілка вже була порожньою, і на ній лишилися буряки, моя теж була порожня, але на ній лишилася оленина. Я прибрала залишки другої страви і попросила Метью долити іще вина.

Головна страва була єдиною, яку треба було готувати на жару, хоча й небагато. Із земляних каштанів я встигла заздалегідь приготувати щось на кшталт витіювато-хімерного пирога. Залишалось тільки обсмажити кролятину. Список інгредієнтів містив розмарин, часник та селеру. Я вирішила обійтися без часнику. Бо він сильним запахом заб'є решту інгредієнтів. До того ж саме в цій, часниковій, оповідці про вампірів дециця істини таки була. Від селери також довелося відмовитися. Бо вампіри категорично не люблять овочі. Спеції ж, здавалося, не мали бути проблемою, тому я використала розмарин та посипала кролика перцем, коли той обсмажувався на сковорідці.

Залишивши кроля для Метью трохи сируватим, свого я навіть пересмажила, сподіваючись, так позбутися присмаку сирої оленини, який і досі стояв у роті. Зібравши все це в елегантну купу, я подала страву на стіл.

— На жаль, це обсмажена їжа, але зовсім трохи.

— Ви, мабуть, влаштовуєте мені щось на кшталт випробування, еге ж? — нахмурився Метью.

— Та ні, ні, — похапцем запевнила я його. — Але я не звикла догоджати вампірам.

— Радий чути, — стиха промимрив він і прийнявся до кролика. — М-м-м, смачно пахне!

Коли він схилився над тарілкою, жар, що йшов від м'яса, посилив його запахи кориці та гвоздики. Він відколупав виделкою невеличкий шматочок пирога. Коли він опинився у нього в роті, очі вампіра здивовано розширилися.

— Земляні каштани?

— Нічого, окрім каштанів, оливкової олії та дециці харчової соди.

— І солі. А також води, розмарину та перцю, — спокійно зазначив він, відщипуючи ще один шматок пирога.

— Зважаючи на ваші дієтологічні обмеження, це добре, що ви наперед знаєте, що кладете до рота, — іронічно зауважила я.

Коли більшість страв було спожито, я трохи заспокоїлася і розслабилася. Поки я прибирала порожні тарілки і ставила на стіл сир, суниці та смажені каштани, ми трохи побазікали про Оксфорд.

— Пригощайтеся, — припросила я, ставлячи перед Метью чисту порожню тарілку. Він вдихнув аромат малесеньких суниць і з усмішкою взяв у руку смажений каштан.

— А ось земляні каштани й справді смакують краще, коли їх підсмажити, — зауважив він. Вправно роздавивши твердий горіх пальцями, він висипав його вміст на тарілку. І справді — коли за столом вампір, лускунчик для горіхів, який я завбачливо приготувала, перетворюється на суто декоративне столове приладдя.

— Чим я пахну? — спитала я, грайливо взявши свій келих за ніжку.

На якусь мить мені здалося, що я так і не дочекаюся відповіді. Тиша вже ставала напруженою, та, нарешті, він поглянув на мене задумливими очима. Опустивши повіки, вампір глибоко вдихнув.

— Ви пахнете вербовим соком. А також ромашкою, яку роздавили ногою. — Він знову принохався і сумно всміхнувся. — Я відчуваю жимолость і запах опалого дубового листя, — додав Метью, повільно випускаючи з легенів повітря. — А ще ви пахнете квітучою ліщиною та першими весняними нарцисами. І я чую давно забуті древні запахи — шандру, ладан та манжетку альпійську. Мені здавалося, що я їх вже давно забув.

Його очі повільно розплющилися, і я зазирнула в їхні сірі глибини, боячись дихнути і порушити чари, які він навіював своїми словами.

— А як стосовно мене? — спитав Метью, затримавши на мені погляд.

— Кориця, — відповіла я, трохи вагаючись. — І пряна гвоздика. Інколи мені здається, що ви пахнете червоними гвоздиками, але не тими, що продаються у квіткових крамницях, а тими, що ростуть в англійських палісадниках.

— Так, це гвоздика садова, — підтвердив Метью, і в куточках його очей блиснули іскорки. — Що ж, зовсім непогано як для відьми.

Я простягнула руку, взяла каштан у долоні. Перекочуючи його з руки в руку, я відчула, як його тепло зігріває мої раптово охололі долоні.

Метью відкинувся на спинку крісла і з цікавістю зиркнув на мене.

— А як ви вирішили — *що саме* слід подавати мені на стіл? — І з цими словами він жестом вказав на ягоди та горіхи, що лишилися на тарілці.

— Ну, цього разу обійшлося без магії. Мені допоміг працівник зоологічного факультету, — пояснила я.

Спочатку Метью аж отетерів, а потім вибухнув реготом.

— Ви цікавилися у працівників зоологічного факультету, що слід готувати мені на вечерю?

— Не зовсім так, — вибачливо сказала я. — В Інтернеті були кілька рецептів приготування сирої їжі, але, придбавши м'ясо, я розгубилася. А на факультеті мені розповіли, чим харчуються звичайні сірі вовки.

Метью похитав головою з осяйною усмішкою, і моє роздратування минуло.

— Дякую, — тільки й сказав він. — Уже давно мені ніхто не готував їжі.

— Нема за що. Мабуть, найгіршою складовою вечері було вино.

Очі Метью спалахнули цікавістю.

— До речі, про вино. — Він підвівся, складаючи свою серветку. — Я тут дещо приніс, щоб скуштувати після вечері.

Вампір попрохав мене принести з кухні дві склянки. Коли я повернулася, то побачила на столі старовинну, трохи кривобоку пляшку. На ній виднілася вицвіла кремова етикетка з простим написом та вінцем. Метью взяв штопор і вкручував його в потемнілий від часу крихкий корок.

Коли ж він його витягнув, то його ніздрі збуджено роздулися, а на обличчі з'явився вираз кота, який нарешті злапав давно омріяну смачнючу мишу. Вино, що полилося з пляшки, було густе, мов сироп; воно виблискувало золотавим відтінком у світлі свічок.

— Ось понюхайте, — сказав Метью, подаючи мені склянку. — І висловіть свою думку.

Я нюхнула — і аж охнула.

— Запах карамелі та ягід, — відповіла я, дивуючись — як таке жовте вино може пахнути червоними ягодами.

Цікавий щодо моєї реакції, Метью пильно вдивлявся в моє обличчя.

— Ану відсorbніть, — запропонував він.

Солодкі аромати вина вибухнули у мене в роті. По моєму язичку прокотилося щось схоже на абрикосово-ванільний крем, яким частували мене старенькі пані з кухні унизу, і, коли я ковтнула, в роті надовго лишився його присмак. Я немов магії скуштувала.

— Що це? — спитала я, коли залишковий смак, нарешті, зійшов нанівець.

— Цей напій виготовлений із винограду, зібраного дуже-дуже давно. Того року літо було сонячне й спекотне, і фермери побоювалися, що почнуться дощі й зіпсують врожай. Але суха погода втрималася, і вони встигли сховати врожай у коморах саме перед тим, як погода змінилася.

— Це вино смакує сонцем, — сказала я, і заробила іще одну чарівну посмішку від Метью.

— Під час збирання врожаю над виноградниками яскраво світилася комета. Крізь астрономічний телескоп її можна було спостерігати у всій красі впродовж кількох місяців, а в жовтні вона стала такою яскравою, що при її світлі можна було й читати. Робітники на виноградниках вважали цю комету ознакою того, що зібраний ними врожай отримав Боже благословення.

— То це було тисяча дев'ятсот вісімдесят шостого року? Комета Галлея, еге ж?

Метью похитав головою.

— Ні. То було тисяча вісімсот одинадцятого року.

Я спантеличено витріщилася на майже двохсотлітнє вино у своїй склянці, побоюючись, що воно зараз візьме — і щезне, випарується в мене перед очима.

— Комета Галлея була також у тисяча сімсот п'ятдесят дев'ятому та тисяча вісімсот тридцять п'ятому роках, — додав Метью. У його вустах ця назва прозвучала як «Голлі».

— А де ви його роздобули? У винній крамниці біля залізничного вокзалу таке вино не продається.

— Я придбав його в Антуана-Марі як тільки він сказав мені, що вино цього врожаю буде рідкісним, — відповів Метью з нотками ентузіазму в голосі.

Повернувши пляшку, я поглянула на тильну етикетку: шато Ікем. Навіть я, не надто добре знаючись на винах, чула про це бордоське виноробне господарство.

— І відтоді ця пляшка була у вас, — сказала я. Метью пив шоколад у Парижі у тисяча шістсот п'ятнадцятому році, отримав будівельну ліцензію від короля Генріха VIII тисяча п'ятсот тридцять шостого року, то чому б йому запросто не купити вино в тисяча вісімсот одинадцятому році? А ще отой старовинний флакон зі святою водою висів у нього на шії з мотузком, що виднівся у нього з-за коміра.

— Метью, — обережно спитала я, боячись розсердити його. — Скажіть чесно — скільки вам років?

Його губи враз витягнулися в прямий шнурочок, але відповідь прозвучала нарочито-невимушено.

— Насправді я старший, аніж мені можна дати, судячи з моєї зовнішності.

— Знаю, — сказала я, не в змозі стримати нетерплячу цікавість.

— А чому вас цікавить мій вік? Яке це має значення?

— Я — історик. І коли хтось розповідає мені, що пам'ятає той час, коли в Парижі вперше з'явився шоколад, або комету, що пролітала над виноградниками Бордо в тисяча вісімсот одинадцятому році, то, цілком природним чином, у мене з'являється запитання: свідком іще яких подій цей чоловік міг бути? Тисяча п'ятсот тридцять шостого року ви були дорослою людиною — я бачила дату спорудження вашого маєтку. Ви були знайомі з Макіавеллі? Чи стали свідком епідемії чуми, яку прозвали Чорна Смерть? Ви вчилися в Паризькому університеті в ті часи, коли там викладав Абельяр?

Вампір мовчав. Шкіра у мене на потилиці потихеньку засвербіла, а волосся — стало сторч.

— Ваш знак пілігрима свідчить, що колись ви побували у Святій землі. Ви були учасником хрестового походу? Бачили комету Галлея, коли вона проходила над Нормандією тисяча шістдесят шостого року?

І знову мовчання.

— Ви були на коронації Карла Великого? Врятувалися після падіння Карфагена? Були серед тих, хто відбив наступ Аттіли на Рим?

Метью підняв угору правий вказівний палець.

— Падіння Карфагена — яке саме? Якого року?

— Вам краще знати!

— Чорти б тебе забрали, Геміше Осборн, — пробурмотів Метью і стиснув пальці в кулак. Вдруге за останні два дні Метью мучився, не знаючи, що сказати. Він витріщився на свічку і повільно провів

пальцем крізь полум'я. Його шкіра вкрилася яскраво-червоними пухирями, а потім знову стала бездоганно-білою тієї ж миті, коли він витягнув палець із вогню. Ані тіні болю не з'явилося на його обличчі.

— Наскільки я розумію, я маю тіло людини віком майже тридцять сім років. Я народився приблизно в той час, коли Хлодвіг прийняв християнство. Про це мені розповіли мої батьки, інакше я б і гадки не мав. У ті часи не надто звертали увагу на час народження. Для простоти й точності візьмімо п'ятисотий рік нашої ери — і забудьмо.

На мить звівши на мене очі, він знову зосередив свій погляд на полум'ї свічки.

— Як вампір я народився п'ятсот тридцять сьомого року, і за винятком Аттіли, який жив до мене, ви, в основному, перелічили всі ті злети й падіння, що трапилися впродовж тисячоліття, яке проминуло відтоді й до того року, коли я виклав дату спорудження на своєму будинку у Вудстоці. Ви історик, тож мушу зізнатися, що Макіавеллі зовсім не був таким імпозантним, яким усі його уявляють. Він був одним із флорентійських політиків і до того ж не надто вправним.

У голос вампіра заповзли нотки втоми і нудьги.

Метью Клермону було тисяча п'ятсот років.

— Не треба мені було пхати носа не у свої справи, — мовила я замість вибачення, не знаючи, про що розпитувати далі, й питаючи саму себе: з якого це дива мені здумалося, що я пізнаю вампіра краще, якщо він розповість про ті історичні події, свідком яких йому довелося бути. З пам'яті виринув рядок із Бена Джонсона. Здавалося, цей рядок характеризував Метью краще, аніж, скажімо, його розповідь про коронацію Карла Великого.

«Не старий він був, а вічний!» — промимрила я стиха.

— «Говорячи з тобою, про вік я забуваю», — відповів Метью цитатою на цитату. То був рядок із Мільтона — література сімнадцятого сторіччя.

Ми зустрілися поглядами і дивилися одне на одного стільки, скільки було змоги, витворюючи ще одну крихку хвильку магії. Я порушила її першою.

— А чим ви займалися восени тисяча вісімсот п'ятдесят дев'ятого року?

Його обличчя враз спохмурніло.

— Що вам казав про мене Пітер Нокс?

— Казав, що ви навряд чи поділитесь своїми таємницями з відьмою.

Мій голос прозвучав спокійніше, ніж я насправді почувалася.

— Ти диви, — тихо сказав Метью, і голос його теж прозвучав менш сердито, ніж він насправді чувався. — Восени тисяча вісімсот п'ятдесят дев'ятого року я проглядав манускрипти в музеї Ешмола.

— А навіщо, Метью? — спитала я і, схрестивши пальці, подумки повторила: «Скажи, будь ласка». Я спонукнула вампіра відкрити першу частину його таємниці, але хотіла, щоб решту її він розповів мені сам. «Жодних хитрощів, жодних загадок. Просто візьми — й розкажи».

— Незадовго до того я прочитав рукопис книги, який невдовзі мав вийти друком. Її написав один природознавець із Кембриджа, — сказав, ставлячи склянку.

Раптом до мене дійшла значущість дати — 1859 рік. «Походження»! Як і велика праця Ньютона в галузі фізики — «Початки», — то була книга, що не потребувала повного цитування своєї назви. Кожен, хто проходив у середній школі курс біології, знав дарвінівську працю «Про походження видів».

— Улітку попереднього року Дарвін опублікував статтю, де стисло виклав свою теорію природного відбору, але його книга була зовсім іншою. Там йому вдалося зафіксувати помітні будь-кому зміни в природі й легенько підштовхнути читача до сприйняття його революційної теорії.

— Але ж алхімія не має стосунку до еволюції. — Я взяла пляшку й налила собі ще отого дорогоцінного вина 1811 року, бо побоювалася не того, що воно випарується і щезне, а того, що я сп'янію і «розклеюся».

— Ламарк вважав, що кожен вид походить від різних попередників і розвивається незалежно до вищої форми життя. Це напрочуд схоже з поглядами алхіміків, якими ви цікавитеся: вони вважали, що філософський камінь є ефемерним кінцевим продуктом природної трансмутації простих металів до більш цінних, таких, як мідь, срібло та золото.

Метью потягнувся за вином, і я підсунула йому пляшку.

— Але Дарвін заперечував Ламарку, навіть якщо він вживав одне й те саме слово — «трансмутація» — у своїх початкових дискусіях про еволюцію.

— Так, вони розходилися в питанні про лінійну трансмутацію. Але дарвінівську теорію природного відбору таки можна розглядати як низку поєднаних між собою трансмутацій.

Може, Метью і справді мав рацію: магія була в усьому. Була вона у Ньютоновій теорії гравітації, і, можливо, в теорії Дарвіна.

— Алхімічні манускрипти є повсюдно у світі, — проголосила я, намагаючись триматися деталей, але водночас узгоджуючись із ширшою перспективою. — Чому ж вас зацікавили саме манускрипти Ешмола?

— Коли я прочитав Дарвіна і побачив, як він приміряє алхімічну теорію трансмутації до біології, я згадав розповіді про загадкову книгу, у якій пояснювалося походження наших трьох видів — демонів, відьом та вампірів. Раніше я завжди відкидав ці розповіді як фантастичні. — Метью відсморбнув вина, трохи помовчав, а потім продовжив: — Багато хто припускав, що цю теорію сховали від людських очей у якійсь алхімічній книзі. Публікація «Походження» підштовхнула мене до пошуків цієї книги, і якби вона справді існувала, то її запросто міг придбати Еліас Ешмол. Бо він мав якусь лячну здатність вишукувати химерні манускрипти.

— І ви шукали цю книгу тут, в Оксфорді, сто п'ятдесят років тому?

— Так, — відповів Метью. — І за сто п'ятдесят років до того моменту, коли вам видали «Ешмол сімсот вісімдесят другий», мені сказали, що цей манускрипт щезнув.

Моє серце шалено закалатало, я враз почервоніла, і Метью тривожно поглянув на мене.

— Та то нічого, — махнула я рукою. — Продовжуйте.

— І відтоді я увесь час намагався приборати її до рук. Всі решта ешмолівських манускриптів залишалися на місці, але в жодному з них не було чогось цікавого для мене. Я проглянув манускрипти в інших бібліотеках — бібліотеці герцога Августа в Німеччині, Національній бібліотеці у Франції, Бібліотеці імені Медичі у Флоренції, а також у Ватикані та Бібліотеці конгресу США.

Я здивовано закліпала очима, уявивши вампіра, що походжає коридорами Ватикану.

— Єдиним манускриптом, якого я так і не побачив, був «Ешмол сімсот вісімдесят другий». Способом простої елімінації я дійшов

висновку, що саме в цьому манускрипті й міститься наша історія — якщо ця книга досі збереглася.

— Ви переглянули більше алхімічних рукописів, ніж я.

— Може й так, — погодився Метью. — Але це зовсім не означає, що я розумію їх так само добре, як і ви. Втім, всі переглянуті манускрипти містять одну спільну річ: це абсолютна впевненість у здатності алхімії перетворити одну речовину на іншу і створити нові форми життя.

— Дуже схоже на еволюцію, — зауважила я голосом, позбавленим емоцій.

— Так, — тихо погодився Метью. — І справді схоже.

Ми перейшли до диванів; я скрутилася калачиком на одному, а Метью розлігся на другому, випроставши перед собою довгі ноги. «От добре, що він приніс із собою оте вино». Тепер, коли ми вмостилися комфортніше, настав час для більшої відвертості.

— Минулого тижня я зустріла в кафе демона, Агату Вільсон. Якщо вірити Інтернету, вона — відомий дизайнер. Агата Вільсон сказала мені, що демони переконані: «Ешмол сімсот вісімдесят другий» — це історія походження всіх видів, включно з людьми. Та Пітер Нокс розповів мені інше. Сказав, що ця книга — перший гримуар та джерело відьмацької сили. Нокс вважає, що в тому манускрипті міститься секрет безсмертя. — Я поглянула на Метью і додала: — А ще там розповідається, як знищувати вампірів. Я чула варіанти цієї історії від демонів та відьом, і тепер хотіла б почути ваш варіант.

— Вампіри вважають, що той манускрипт пояснює джерело нашого довголіття та нашої сили, — почав він. — Раніше ми боялися, що коли про цей секрет дізнаються відьми, нам загрожуватиме винищення. Дехто з вампірів боїться, що наша поява пов'язана з магією і що відьми можуть знайти спосіб цю магію звести нанівець — таким чином знищити нас. Здається, ця частина легенди — реальність. — Він тихо зітхнув, і на його обличчі відбилосся занепокоєння.

— Все ж я не розумію вашої впевненості в тому, що ця історія походження — чи як там її ще назвати — схована в якусь алхімічну книгу.

— Річ у тім, що книга з алхімії здатна ховати ці таємниці у всіх на виду — так само, як Пітер Нокс ховає свою справжню природу під

благопристойною личиною експерта з окультних наук. Мені здається, що саме вампіри дізналися про те, що ця книга стосується алхімії. Надто вже багато збігів. Здається, алхіміки з-поміж звичайних людей, пишучи про філософський камінь, збагнули, що то насправді таке — бути вампіром. Перетворення на вампіра гарантує майже абсолютне безсмертя, робить більшість із нас багатими і дає нам змогу накопичити неймовірну кількість знань та навичок.

— Справді, все це начебто гарантує філософський камінь.

Паралелі між цією містичною речовиною та створінням, що сиділо напроти мене, були вражаючими — і моторошними.

— Але важко собі уявити, що така книга насправді існує. По-перше, всі ці історії суперечать одна одній. І треба бути дуже необережним чи просто дурним, щоб вмістити в одну книгу скільки цінної та потенційно небезпечної інформації.

— Як і в легендах про вампірів та відьом, в усіх цих історіях про манускрипт є, безсумнівно, раціональне зерно. Отже, ми маємо просто виокремити з них це раціональне зерно, а решту — викинути. Тільки тоді прийде справжнє розуміння.

На обличчі Метью не було жодної ознаки обману чи хитрощів. Підбадьорена тим, що він вжив слово «ми», я вирішила, що він заслужив на додаткову інформацію.

— Ви не помилилися стосовно «Ешмола сімсот вісімдесят другого». Книга, яку ви шукаєте, і справді міститься саме в цьому манускрипті.

— Ну-ну, продовжуйте, — обережно підбадьорив Метью, намагаючись стримувати свою цікавість.

— На перший погляд це книга з алхімії. В ілюстраціях є похибки чи навмисні помилки — я й досі невпевнена, то перше чи друге.

Намагаючись зосередитися, я мимоволі прикусила губу, і Метью відразу ж втупився поглядом у те місце, де виступила крапелька крові.

— Що ви хочете сказати — «на перший погляд це книга з алхімії»? — спитав вампір, підносячи склянку з вином ближче до свого носа.

— Це палімпсест. Але старе чорнило не змили. Магія криється в тексті. Я ледь змогла помітити таємничі слова — наскільки добре їх приховали. Та коли я перегорнула одну з сторінок, світло впало на неї

під потрібним кутом — і я помітила під основним текстом рухомі рядки.

— Ви змогли їх прочитати?

— Ні, — похитала я головою. — Якщо «Ешмол» містить інформацію про те, хто ми є, звідки ми взялися, і як нас можна знищити, то ця інформація захована глибоко-глибоко.

— От і добре, що вона схована так глибоко, — похмуро мовив Метью. — Принаймні, досі. Але наближається той час, коли ця книга може нам знадобитися.

— Навіщо? І до чого такий поквап?

— Краще я вам продемонструю наочно, а не розповідатиму. Ви зможете прийти завтра до моєї лабораторії?

Я, страшенно зацікавлена, кивнула.

— Ми зможемо піти туди після обіду, — додав Клермон, підводячись і потягуючись. Ми й не помітили, як під час розмови про таємниці походження прикінчили пляшку вина, принесеного Метью. — Вже пізно. Я краще піду.

Він взявся за дверну ручку і крутнув її. Ручка заторохтіла і клямка легко відчинилася.

Вампір нахмурився.

— Ви мали раніше проблеми з вашим замком?

— Та ні, — відповіла я, посовавши механізм туди-сюди. — Якось не звертала уваги.

— Ви б попрохали начальство перевірити замки та клямки, — порадив Метью, і досі смикаючи дверні пристрої. — Інакше вони так і залишаться в такому поганому стані.

На порозі я підняла очі на Метью й помітила, що якась невловима емоція ковзнула його обличчям.

— Вибачте, що сьогоднішній вечір скінчився на такій серйозній ноті, — тихо й ніжно мовив він. — Та все одно мені у вас дуже сподобалося.

— Як вам мої страви — нормально? — спитала я. Ми розмовляли про таємниці всесвіту, але насправді мене більш цікавило, як його шлунок впорався з приготованими мною стравами.

— Більш, ніж нормально, — запевнив він.

Я розчулилася, вдивляючись у його античні риси обличчя. Хіба ж можна пройти повз нього на вулиці й не охнути від захвату? Не встигла

я опам'ятатися, як вперлася голими пальцями ніг у килимок перед дверима, стала навшпиньки — і цьомкнула Метью в щоку. Його шкіра була гладенькою та холодною, як атласна тканина, і мої губи, торкнувшись його плоті, здалися мені незвично гарячими.

«Навіщо ти це зробила?» — спитала я себе і перевела погляд на ненадійну клямку, щоби приховати сконфуженість.

Усе сталося за лічені секунди, але, як я встигла переконатися, коли вдалася до магії, щоб зняти з полиці примірник «Нотаток і загадок», іноді кількох секунд цілком достатньо, щоб круто змінити життя.

Метью уважно і здивовано подивився на мене. Коли ж я не виявила ознак істерії чи бажання притьмом кинутися геть, він нахилився до мене і повільно поцілував по-французьки — раз, другий... А потім провів своїм обличчям по моєму, глибоко вдихнув мій запах вербового соку та жимолості. Коли Метью випрямився, його очі були замріяні й затуманені.

— Доброї ночі, Діано, — з усмішкою проворкотів він.

Кілька секунд по тому я, прихилившись до зачинених дверей, помітила блимання цифри 1 на автовідповідачі. Слава Богу, звук був вимкнений.

То тітка Сара хотіла поставити мені те саме запитання, яке я нещодавно ставила собі.

Але мені не хотілося на нього відповідати.

Розділ 13

Метью прийшов забрати мене після обіду — я була єдиним створінням серед людей у Сельден-Енді. Ми йшли попід відкритими балками перекриття з орнаментальним розписом, і він методично засипав мене питаннями про роботу та про те, що я сьогодні прочитала.

В Оксфорді стало по-справжньому холодно й похмуро, і я, затремтівши на сирому повітрі, підкотила під горло комір. Метью, здавалося, було байдуже — він навіть піджака чи куртки не вдягнув. Похмура погода зробила його зовнішність не такою виразно-помітною, але й з оточуючими він не злився. Коли ми проходили центральним внутрішнім двором бібліотеки, люди оберталися і витріщалися, несхвально похитуючи головами.

— Тебе помітили, — сказала я йому.

— Я забув вдягнути куртку. До того ж вони дивляться на тебе, а не на мене, — сказав Метью і подарував мені свою сліпучу запаморочливу усмішку. Якась жіночка, помітивши Метью, аж рота роззявила і, штовхнувши ліктем свою подругу, кивнула головою на Метью і щось їй сказала.

— Ти дуже помиляєшся, — розсміялася я.

Ми подалися до Кебл-коледжу та Університетського парку, а потім звернули праворуч біля Родс-гаус і ввійшли до лабіринту сучасних споруд, призначених для лабораторій та комп'ютерних центрів. Збудовані на величному тлі Музею природничої історії, цієї гігантської будівлі з червоної цегли, справжнього храму науки, вони видавалися безликими, функціональними зразками сучасної архітектури.

Метью вказав на пункт нашого призначення — непоказну, приземкувату споруду — і намацав у кишені пластикову перепустку. Він провів нею по зчитувачу біля дверної ручки і натиснув на кнопки, набираючи коди в двох різних послідовностях. Коли ми опинилися всередині, він підвів мене до пункту пропуску, вписав моє ім'я в журнал відвідувань і подав перепустку, щоб я пришилила її до свого светра.

— Щось забагато заходів безпеки як для університетської лабораторії, — зауважила я, вертячи в руках бейдж.

І заходи безпеки тим більше посилювалися, чимдалі ми йшли нескінченними коридорами, котрі невідомо як вмістилися за скромним, на перший погляд, фасадом. У кінці коридору Метью видобув зі своєї кишені ще одну пластикову перепустку, провів її крізь зчитувач і притиснув свій вказівний палець до скляної панелі біля дверей. Панель озвалась мелодійним звуком, і на її поверхні з'явився щиток із кнопками. Метью пробігся пальцями по кнопках, позначених цифрами. Двері стиха клацнули і відчинилися, і я відчула чистий, просякнутий антисептиками запах, що нагадував шпитальний та запах порожніх кухонь у ресторанах та кафе. Він породжувався численними квадратними метрами кахлів, іржостійкої сталі та електронного обладнання.

Перед нами розляглася шеренга кімнат зі скляними стінами. В одній був круглий стіл для зібрань, чорний прямокутник монітора та декілька комп'ютерів. В іншій стояли старий дубовий стіл та шкіряне крісло, на підлозі лежав величезний перський килим, який, напевне, коштував грубезні гроші; також там були телефони, факсові машини, комп'ютери і монітори. Далі виднілися решта приміщень: із картотечними шафами, мікроскопами, холодильниками, автоклавами, численними стійками з пробірками, центрифугами та десятками невідомо яких пристроїв та приладів.

Здавалося, на цьому просторі не було жодної людини, хоча звідкись долітали акорди концерту Баха для віолончелі, якась пісня, страшенно схожа на ті, що виконувалися у фіналі останнього конкурсу Євробачення.

Коли ми проходили повз два адміністративно-службових приміщення, Метью кивнув рукою на ту, що з перським килимом.

— То мій офіс, — пояснив він. І з цими словами спрямував мене до першої ж лабораторії з лівого боку. Кожна ділянка її поверхні містила ту чи іншу комбінацію з комп'ютерів, мікроскопів та вмістищ для зразків, акуратно розставлених на стійках. Картотечні шафи стояли попід стінами. На одній із шухляд виднілася позначка «0».

— Ласкаво просимо до історичної лабораторії. — У блакитному світлі обличчя Метью здавалося білішим, а волосся — чорнішим.

— Саме тут ми вивчаємо еволюцію. Ми беремо матеріально існуючі види з древніх поховань, розкопок, скам'янілих решток та живих істот, і видобуваємо зразки ДНК із цих зразків.

Метью витягнув іще якусь шухляду і видобув звідти оберемок тек.

— Ми — лише одна з сотень лабораторій в усьому світі, де застосовують генетику для дослідження проблем, пов'язаних із появою та зникненням видів. Різниця ж із рештою лабораторій полягає в тім, що люди — не єдиний вид, який ми досліджуємо.

Його слова, холодні та чіткі, обрушилися на мене, немов каменепад.

— Ви досліджуєте генетику вампірів?

— А також демонів та відьом. — Метью, зігнувши ногу гачком, підсунув обертальний стільчик і лагідно усадовив мене на нього.

Якийсь вампір у спортивних черевиках із високими халявами прожогом вискочив з-за рогу і, верескнучи підшвами по підлозі, став вдягати на руки латексні рукавички. Йому було під тридцять, і він мав русяве волосся та блакитні очі типового каліфорнійського серфінгіста. Стоячи поруч із Метью, він, зі своїм середнім ростом та статурою, здавався маленьким та тендітним, але насправді його тіло було жилавим та енергійним.

— Антитіл не виявлено, — мовив він і кинув на мене сповнений захвату погляд. — Ти диви, яка знахідка! — додав він і, заплющивши очі, глибоко вдихнув. — Та ще й відьма!

— Маркусе Вітмор, знайомся, це Діана Бішоп, професор історії з Йельського університету, — сказав Метью, несхвально поглянувши на молодого вампіра, — і вона у нас — гість, а не піддослідний об'єкт.

— Ясно, — розчаровано сказав Маркус, але відразу ж оживився. — А ви не будете заперечувати, коли я таки візьму у вас кров на аналіз?

— Звісно, що буду. — Мені зовсім не хотілося, щоб мене обмацував та штрикав голкою якийсь вампір-ексфузіоніст.

Маркус присвиснув.

— Як агресивно ви реагуєте, докторе Бішоп! І скільки адреналіну! Я його нюхом відчуваю.

— Що тут відбувається? — почулося вже знайоме мені сопрано. І через кілька секунд перед нами виникла крихітна фігурка Міріам.

— Доктор Бішоп приголомшена нашою лабораторією, Міріам.

— Вибачте, я просто не відразу збагнула, що це вона, — спалахнула Міріам. — Вона має інший запах. Це що — адреналін?

Маркус кивнув.

— Еге ж. А ви завжди такі? Всі в адреналіні й нема куди скинути його надлишок?

— Маркусе. — Метью проявив дивовижну здатність висловлювати лячне попередження всього лише невеличкою зміною інтонації.

— З семи років, — відповіла я, зустрівшись поглядом із його вражаючими блакитними очима.

Маркус знову присвиснув.

— Тепер ясно. Жоден вампір не зможе пройти мимо. — Він мав на увазі не мої фізичні дані, хоча й кивнув у моєму напрямку.

— Що ви маєте на увазі? — спитала я, бо моя цікавість переважила роздратування.

Метью злегка смикнув волосся у себе на скронях і вирячився на Маркуса таким лютим поглядом, від якого, здавалося, молоко скисло б.

Маркус враз напустив на себе байдужо-відсторонений вигляд, мовляв, та то я так, і гучно хруснув пальцями. Від різкого звуку я аж підскочила.

— Вампіри — хижакі, Діано, — пояснив Метью. — І нас приваблюють агресивні реакції типу «бийся-або-тікай». Коли люди чи тварини хвилюються, ми це відчуваємо на нюх.

— І на смак також. Від адреналіну кров іще смачніша, — додав Маркус. — Пряна, шовковиста, а потім у ній з'являється солодкий присмак. Дуже смачна штука.

У горлі Метью почулося низьке гарчання. Його губи піднялися, оголивши гострі зуби, — і Маркус перелякано позадкував. Міріам міцно схопила його за лікоть.

— Що? А я нічого, я не голодний! — запротестував Маркус, відкидаючи її руку.

— Доктор Бішоп може й не знати, що вампіру не обов'язково бути фізично голодним, щоби відчувати адреналін, Маркусе, — сказав Метью, з видимим зусиллям беручи себе в руки.

— Вампіри не завжди потребують харчування, але ми постійно прагнемо полювати і відчувати адреналінову реакцію здобичі на хижака.

Через мої зусилля тримати під контролем тривогу, не дивно, що Метью завжди запрошував мене кудись на обід чи вечерю. Бо голодним він ставав аж ніяк не від мого запаху жимолості, а від надміру мого адреналіну.

— Дякую, що пояснили, Метью. — Навіть після учорашнього вечора я залишалася відносно необізнаною стосовно вампірів. — Я спробую заспокоїтися.

— Нема потреби, — коротко кинув він. — Це не ви маєте себе заспокоювати. Це ми мусимо виявляти необхідну ввічливість і самоконтроль. — Він іще раз люто вирячився на Маркуса і витягнув одну з тек.

Міріам занепокоєно зиркнула на мене.

— Може, почнемо з самого початку?

— Ні, гадаю, що краще почати з кінця, — відказав Метью, розгортаючи теку.

— А вони знають про «Ешмол сімсот вісімдесят два»? — спитала я, побачивши, що Міріам та Маркус і не збираються йти. Метью кивнув. — І ви розповіли їм про те, що я побачила? — Він знову кивнув.

— А ви ще кому-небудь розповідали? — спитала Міріам, і в її погляді відбилася вікова недовіра вампірів до відьом.

— Якщо ви маєте на увазі Пітера Нокса, то ні. Знають лише моя тітка та її партнерка, Емілі.

— Три відьми та троє вампірів знають таємницю, — задумливо мовив Маркус, глянувши на Метью. — Цікаво.

— Сподіваймося, що нам краще вдасться зберегти *цю* таємницю, аніж у нас вийшло з ось цієї. — І Метью підсунув мені теку.

Я розгорнула теку — і три пари вампірських очей пильно спостерігали за мною.

У ЛОНДОНІ ШАЛЕНІЄ ВАМПІР, криком кричав газетний заголовок. У животі у мене похолонуло, і я відклала газетну вирізку вбік. Під нею виявилось газетне повідомлення про ще одне загадкове вбивство, де фігурував знекровлений труп. А нижче лежала журнальна стаття зі знімком, який робив зрозумілим її зміст попри моє невміння читати по-російськи. Горлянка жертви була розірвана від нижньої щелепи до сонної артерії.

Далі були повідомлення всілякими мовами про десятки інших убивств. У декотрих випадках жертви були без голови. У декотрих із трупів було висмоктано всю кров, і при цьому жодної краплини на місці вбивства не виявили. Через жахливі рани, залишені на тулубі та шиї, у деяких репортажах ішлося про ймовірний напад якоїсь тварини.

— Ми вимираємо, — сказав Метью, коли я відклала останню вирізку.

— Не знаю, як ви, а що помирають люди — це точно, — різко кинула я.

— І не лише люди, — сказав він. — Виходячи з цих свідчень, вампіри виявляють ознаки свого занепаду як виду.

— І оце те, що ви хотіли мені показати? — спитала я, і мій голос затремтів. — Який стосунок це має до походження видів та манускрипту «Ешмол сімсот вісімдесят два»?!

Погроза-попередження, яке я почула від Джиліан, сколихнуло в моїй душі болісні спогади, а щойно побачені жахливі фото лише загострили їх і зробили більш чіткими.

— Вислухайте мене, — тихо мовив Метью — Будь ласка.

Може, все це й видавалося недоречним, але я бачила, що він не намагався мене навмисне залякати. Напевне, Метью мав вагомні підстави поділитися зі мною вмістом цієї теки. Обхопивши її руками, я мовчки сіла на стілець.

— Ці вбивства, — почав він, забираючи в мене теку, — стали результатом халтурних і невдалих спроб обернути людей на вампірів. Те, що було колись нашою другою натурою, тепер стало важко реалізовувати. Наша кров дедалі більше виявляє нездатність витворити нове життя зі смерті.

Нездатність до відтворення призводить до вимирання виду. Однак щойно побачені знімки свідчили, що вампіри в цьому світі непотрібні.

— Це легше робити старшим вампірам, таким як я, бо молодим я харчувався переважно кров'ю людей, — продовжив Метью. — Однак коли вампір старіє, його мотивація творити нових вампірів слабшає. З молодими ж вампірами все інакше. Їм хочеться заводити сім'ї, щоби якось розвіяти самотність новонабутого життя. Коли ж вони знаходять собі для пари просту людину, з якою хотіли б жити і народжувати дітей, дехто з них виявляє, що їхня кров є недостатньо потужною для необхідної трансформації.

— Ви сказали, що *ми всі* вимираємо, — зауважила я, не вправшись до кінця зі своїм гнівом.

— Сучасні відьми не такі сильні, як їхні предки, — діловим тоном взялася пояснювати Міріам. — І ви вже не народжуєте стільки дітей, як у минулому.

— Це не схоже на доказ, на свідчення про тенденцію. Це просто суб'єктивна оцінка, — відказала я.

— Хочете побачити докази? Прошу. — Міріам витягнула ще дві теки і штовхнула їх лискучою поверхнею стола з такою силою, що вони аж влипли мені в руки. — Ось. Хоча я сумніваюся, що ви зрозумієте.

Одна з папок мала обведену пурпуровим кольором бирку з чітко надрукованим написом «Бенвенгуда». Друга мала бирку з червоними краями та іменем «Беатриса Гуд». У тих теках не містилося нічого, окрім графіків та схем. Верхні, яскраво-кольорові, мали вигляд обруча. А внизу було багато графіків із чорними та сірими стовпчиками, що марширували білим папером.

— Це не чесно, — заперечив Маркус. — Тут жоден історик не розбереться.

— Це послідовні низки ДНК, — сказала я, показуючи на чорно-білі зображення. — А до чого тут кольорові графіки?

Метью обперся ліктями на стіл поруч зі мною.

— Це результати генетичних тестів, — пояснив він, підсовуючи ближче аркуш із вигнутими графіками. — Тут йдеться про мітохондріальні ДНК жінки на ім'я Бенвенгуда, котрі вона успадкувала від своєї матері, та від матері своєї матері, а також кожної своєї попередниці. Ці ДНК розповідають нам її генеалогію по жіночій лінії.

— А як стосовно генетичної спадщини її батька?

Метью взяв аркуші з чорно-білими результатами ДНК-тестів.

— Батько Бенвенгуди, котрий був звичайною людиною, теж присутній у цих графіках. Ось він тут, у ядерній ДНК, тобто в її геномі — разом із її матір'ю-відьмою. — І Метью знову повернувся до кольорових обручів. — Але мітохондріальні ДНК поза межами ядра клітини відображають лише її спадковість по материнській лінії.

— Чому ж тоді ви досліджуєте і її геном, і її мітохондріальні ДНК?

Про геном я вже чула раніше, але мітохондріальні ДНК були для мене новою цариною.

— Ваша ядерна ДНК розповідає про вас як про унікального індивіда — яким чином генетична спадщина вашої матері та батька переінакшилася і витворила вас. Бо саме комбінація генів вашого батька та матері дала вам блакитні очі, русяве волосся та ластовиння.

Мітохондріальні ж ДНК допомагають нам краще зрозуміти історію всього виду.

— Це означає, що походження та еволюція виду зафіксована в кожному з нас, — повільно проказала я. — Вони — в нашій крові та кожній клітині нашого тіла.

Метью кивнув.

— Але кожна історія походження розповідає ще одну історію — не про початок, а про кінець, про занепад.

— Знову ми повернулися до Дарвіна, — насупилася я. В його «Походженні видів» йшлося не лише про те, звідки взялися ті чи інші види, а й про природний відбір та відмирання тих чи інших видів.

— У певному сенсі можна сказати, що в «Походженні» йдеться здебільшого про вимирання видів, — зауважив Маркус, підкотившись на своєму стільці до протилежного кінця лабораторного стола.

Я поглянула на яскраві обручі Бенвенгуди.

— Ким вона була?

— Вона була дуже сильною відьмою, — пояснила Міріам. — Ця відьма жила в Британії в сьомому сторіччі. Вона була справжнім чудом у добу, коли чудеса траплялися на кожному кроці. А Беатриса Гуд — остання з її відомих нащадків.

— А родина Беатриси Гуд часом не з Салема походить? — пошепки спитала я, торкаючись теки. Бо я знала, що там, разом із Прокторами й Бішопами, мешкала також і родина Гудів.

— До родоводу Беатриси входять Сара та Дороті Гуд із Салема, — мовив Метью, підтверджуючи мою несподівану здогадку. Він розкрив теку Беатриси і поклав її мітохондріальні графіки разом із обручами Бенвенгуди.

— Але ж вони — різні, — мовила я. — Це видно зі структури та забарвлення.

— Не такі вже вони й різні, — підправив мене Метью. — Ядерна ДНК Беатриси має менше маркерів, притаманних відьмам. І це свідчить про те, що її предки, сторіччями намагаючись вижити і пристосуватися до несприятливого середовища, дедалі менше поклалися на магію та чаклунство. Зміна потреб спричинили мутації ДНК, і ці мутації відсунули магію на другий план.

Його висновок прозвучав як суто наукове твердження, але воно стосувалося особисто мене.

— Те, що предки Беатриси відкинули магію, в кінцевому підсумку і привело родину до занепаду — я правильно розумію?

— Це не зовсім провина відьом. Тут винувата й природа, — з сумом мовив Метью. — Здається, відьми, як і вампіри, теж зазнавали дедалі сильнішого тиску, який чинив на них світ звичайних людей, і їм доводилося докладати чималих зусиль, щоб вижити. Так само й демони. Геніальні здібності, якими вони відрізнялися від простих людей, трапляються серед них дедалі рідше. А божевілля — дедалі частіше.

— А люди не вимирають? — поцікавилася я.

— І так, і ні, — відповів Метью. — Ми дійшли думки, що на цей час люди виявили більшу здатність до адаптації. Їхня імунна система є більш гнучкою, і вони мають сильнішу мотивацію до розмноження, аніж вампіри чи відьми. Колись світ був більш рівномірно поділений між людьми та створіннями. Але тепер люди значно переважають, а створіння складають лише десять відсотків світового населення.

— Світ був зовсім іншим, коли нас було стільки ж, скільки людей, — зазначила Міріам із жалем, що баланс у колоді карт природи змістився не на нашу користь. — Але колись чутливість та гнучкість імунної системи людей проти них же й обернеться.

— А настільки сильно ми, створіння, відрізняємося від людей?

— Істотно відрізняємося. Принаймні — на генетичному рівні. На перший погляд ми схожі, але склад наших хромосом різниться.

Метью швидко нарисовав графік на обкладинці теки Беатриси Гуд.

— Люди мають двадцять три хромосомні пари в кожному ядрі клітини, і кожна з них структурована в довгі послідовні низки кодів. Вампіри ж та відьми мають двадцять чотири хромосомні пари.

— Більше, ніж у людей, винограду піно нуар та свиней, — кивнув Маркус.

— А у демонів?

— Вони мають таку ж саму кількість хромосом, що й люди, — пояснив Метью, але на додачу в них є окрема додаткова хромосома. Наскільки я можу судити, саме ця хромосома й робить ці створіння демонічними — і схильними до психічної нестабільності.

Коли я придивлялася до ескізу Метью, мені на очі впало з лоба пасмо волосся, і я його роздратовано відкинула.

— А чим характерні ці додаткові хромосоми? Що вони містять?

Тепер, коли Метью вийшов за межі курсу біології для студентів коледжу, мені було важко угнатися за ходом думки Метью.

— Додаткові хромосоми містять генетичний матеріал, який відрізняє нас від людей, — сказав Клермон, а також матеріал, що регулює функції клітини; науковці ще називають його ДНК-непотріб.

— Втім, це зовсім не непотріб, — втрутився Маркус. — Увесь цей генетичний матеріал залишився в результаті попереднього відбору не просто так, а з якоюсь метою, можливо, він перебуває в режимі очікування, щоби бути використаним на вищому щаблі еволюції. Ми просто ще не знаємо, у чому саме ця мета. Поки що не знаємо.

— Стривайте, — перервала я його. — Відьми та демони народжуються. Але ж вампіри не народжуються, вас, так би мовити, виробляють, із людських ДНК. Звідки ж ви берете оцю додаткову хромосому пару?

— Коли звичайна людина відроджується як вампір, творець спершу видаляє геть усю її кров, що призводить до колапсу органів. Але до настання смерті творець віддає свою кров тому, хто відроджується, — пояснив Метью. — Наскільки ми можемо судити, притік вампірської крові спричиняє форсовані генетичні мутації в кожній клітині колишньої людини.

Вчора Метью вжив слово «відроджуваний», але слово «творець» стосовно вампірів я почула вперше.

— Кров творця потрапляє до судинної системи відроджуваного і несе з собою нову генетичну інформацію, — сказала Міріам. — Щось схоже трапляється під час переливання крові від однієї людини до іншої. Але кров вампіра спричинює в ДНК сотні модифікацій.

— Ми почали вивчати геном на предмет доказу таких різких вибухових змін, — пояснив Метью. — І знайшли такий доказ: це мутації, які доводять, що всі нові вампіри, щоб вижити, проходили процес спонтанної адаптації, коли всотували в себе кров свого творця. Саме це й підводить до думки про виникнення й розвиток додаткової хромосомної пари.

— Ага, це як теорія Великого вибуху в генетиці. Вампір — як галактика, що виникає із гаснучої зірки. За кілька секунд ваші гени перетворюють вас на дещо інше, відмінне від людини. Дещо нелюдське й жорстоке. — Я запитально поглянула на Метью.

— Вам стало зле? — спитав він. — Може, зробимо перерву?

— Можна води попити?

— Зараз принесу, — підхопився Маркус зі свого стільця. — У холодильнику зі зразками є трохи води.

— Завдяки людям вдалося отримати перший доказ того, що саме різкий клітинний стрес у результаті впливу бактерій та інших форм генетичного «бомбардування» здатен дати поштовх швидким мутаціям, а зовсім не процес природного відбору, який відбувається вкрай повільно. — Міріам витягнула з шухляди ще одну теку. Розгорнувши її, вона показала на розділ із чорно-білими схемами та графіками.

— Цей чоловік помер тисяча триста сімдесят п'ятого року. Він пережив віспу, але хвороба призвела до форсованої мутації третьої хромосоми, хоча його організм швидко впорався з напливом бактерій.

Повернувся Маркус і приніс мені води. Я відкрутила пробку і спрагло припала до пляшки.

— У ДНК вампіра багато схожих мутацій, спричинених опором, який чинив хворобам його організм. І, можливо, саме ці зміни і призводять до нашого вимирання. — На обличчі Метью з'явився занепокоєний вираз. — Тепер ми намагаємося зосередити наші зусилля і дізнатися, *яка саме* властивість крові вампіра започатковує процес генерації нових хромосом. І відповідь може бути саме в мітохондріях.

Міріам похитала головою.

— Аж ніяк. Відповідь у ядерній ДНК. Коли тіло людини зазнає різкого впливу вампірської крові, в ньому, напевне, починається реакція, яка дає тілу можливість швидко трансформуватися і адаптуватися до різких змін.

— Може, й так, але в такому разі нам слід детальніше дослідити й оту «зайву» ДНК. Напевне, саме вона відповідальна за вироблення нових хромосом, — наполягав Маркус.

Поки вони утрюх сперечалися, я заковувала свій рукав. Коли з-під тканини показався мій лікоть, а вени на руці відчували прохолодне повітря в лабораторії, вампіри замовкли і спрямували свою увагу на мою шкіру. Мені стало лячно.

— Діано, — холодно сказав Метью, торкнувшись свого паломницького знака. — Що ти робиш?

— Ви маєте ще чисті рукавички, Маркусе? — спитала я, закочуючи рукав.

Маркус весело вишкірився.

— Авжеж. — Він підвівся і видобув із сусіднього стола пару латексних рукавичок.

— Тобі не слід цього робити. — Слова Метью застряли у нього в горлі.

— Та знаю. Але хочу. — У світлі лабораторних ламп мої вени здавалися ще синішими, ніж зазвичай.

— Якщо це буде для тебе проблемою, Метью, то можеш почекати за дверима, — спокійно сказала я.

— Перш ніж зробити це, я хочу, щоб ти добряче подумала, — мовив Метью і схилився наді мною, немов захищаючи — так само, як і тоді, коли в Бодліанській бібліотеці до мене наближався Пітер Нокс. — Ми не можемо передбачити, що покажуть аналізи крові. Все твоє життя, вся історія твоєї родини буде викладена чорно-білими графіками. Ти абсолютно впевнена, що тобі потрібне таке ретельне дослідження?

— Що ти хочеш сказати — «все моє життя»? — Під його прискіпливим поглядом я аж скорчилася.

— Ці аналізи розкажуть нам набагато більше, ніж колір твого волосся та твоїх очей. Вони вкажуть — які іще риси передали тобі твої мати та батько. Не кажучи вже про риси, що їх передали тобі твої предки по жіночій лінії.

Ми обмінялися довгими мовчазними поглядами.

— Саме тому я й хочу, щоб ви взяли мою кров на аналіз, — спокійно мовила я.

На його обличчі на мить відбилосся сум'яття.

— Усе життя мені хотілося знати, що ж там поробляє кров Бішопів, циркулюючи у моїх венах. І всім, хто знав мою родину, теж цікаво було знати. І ось тепер ми узнаємо.

Усе здавалося мені надзвичайно простим: моя кров розповість Метью те, про що я сама не знала і про що ризикувала дізнатися цілком випадково в несприятливій для мене ситуації. Мені не хотілося підпалювати меблі, літати між дерев чи подумати про когось погано, а потім дізнатися, що два дні по тому ця людина смертельно захворіла. Нехай Метью думає, що здавати кров на аналіз — ризикована справа.

Мені це видалося справою абсолютно безпечною та надійною, бо я врахувала й зважила всі обставини.

— До того ж ти сам сказав мені, що відьми вимирають. А я — остання з роду Бішопів. Може, моя кров і допоможе тобі знайти відповідь на питання — чому відьми вимирають.

Наші погляди схрестилися — відьми і вампіра. Міріам та Маркус терпляче й мовчки чекали. Нарешті Метью сказав із відчаєм у голосі:

— Маркусе, принеси набір необхідних інструментів.

— Я сам це можу зробити, — вперто заперечив Маркус, ляснувши краєм рукавички об п'ясть. Міріам хотіла була його втримати, але він уже рушив до мене з коробкою пробірок та спеціальних голок.

— Маркусе, — застережливо мовила Міріам.

Метью вихопив приладдя у молодого вампіра і зупинив його холодним моторошним поглядом.

— Вибач, Маркусе. Але якщо вже хтось і буде брати у Діани кров — то це я.

Взявши мою п'ясть своїми холодними пальцями, він кілька разів зігнув і розігнув мені руку, а потім випростав її і лагідно, обережно поклав на прохолодну поверхню стола з іржостійкої сталі й обмотав мою руку над ліктем гумовим джгутом. Мушу сказати, коли вампір вводить голку вам у вену, то є в цьому щось зловісне й моторошне.

— Стисни руку в кулак, — тихо мовив він, натягуючи рукавички і готуючи порожнисту голку та першу пробірку.

Я зробила, як він сказав — і дивилася, як набухають мої вени. Метью не завдав собі клопоту попередженням, що зараз буде боляче. Він просто нахилився і без зайвих церемоній увів гостру металеву голку в моє передпліччя.

— Вправна робота, — сказала я і розслабила кулак. Тепер я спостерігала, як кров вільно побігла у пробірку.

Міняючи пробірки, Метью міцно стиснув рот у тоненьку ниточку. Скінчивши, він висмикнув голку і кинув її до цупкого пакета, призначеного для біологічно небезпечних відходів. Маркус зібрав пробірки і передав їх Міріам, а та позначила їх маленькими акуратними літерами. Метью наклав марлеву пов'язку на місце введення голки і притримав її своїми дужими холодними пальцями. А другою рукою взяв липку стрічку і приліпив марлю мені до руки.

— Дата народження? — спитала Міріам.

— Тринадцяте серпня тисяча дев'ятсот сімдесят шостого року.
Міріам здивовано витріщилася на мене.

— Тринадцяте серпня?

— Так, а що?

— Та нічого, просто перепитала для впевненості, — промимрила вона.

— У більшості випадків ми беремо також і ротовий мазок. — Метью розкрив пакунок і витяг із нього два шматочки білої пластмаси у формі мініатюрних весел, а їхні широкі кінці були злегка шершаві.

Не кажучи ні слова, я роззявила рот і дозволила Метью мазнути по внутрішній стороні щоки спочатку однією паличкою, а потім — другою. Кожна паличка зайняла місце в герметичній пластиковій рурці.

— Готово.

Окинувши поглядом лабораторію з голубими світильниками, я подумала про алхіміків, які наполегливо трудилися в тьмяному світлі вогнищ із деревного вугілля, чаклуючи над своїм імпровізованим устаткуванням та тріснутими глиняними тиглями. Вони, мабуть, все віддали б заради того, щоб мати можливість працювати в такій лабораторії з таким устаткуванням, яке значно полегшило б їм процес пізнання таємниць світобудови.

— А ви що — займаєтеся пошуками першого вампіра? — спитала я, кивнувши на шафу з шухлядами.

— Інколи, — повільно мовив Метью. — Здебільшого ж ми фіксуємо, як харчування та хвороби впливають на вид, і як та коли всихають певні генеалогічні гілки.

— А це правда, що ми є чотирма окремими видами, чи все ж демони, вампіри, відьми та люди мають одного спільного предка?

Мені завжди здавалося, що впевненість моєї тітки Сарі в тому, що відьми мають мало спільного з людьми та іншими створіннями, ґрунтувалася не більше, ніж на традиціях та намаганні видати бажане за дійсне. В часи Дарвіна вважалося неможливим, що двійко звичайних предків-людей здатні були породити так багато різних расових типів. Коли декотрі європейці бачили чорних африканців, то вони, ясна річ, приставали на теорію полігенізму, згідно з якою раси походять від різних, не споріднених між собою предків.

— На генетичному рівні демони, люди вампіри та відьми можуть істотно відрізнятись, — відповів Метью, обпікши мене пронизливим поглядом. Він зрозумів, чому я про це питала, але від прямої відповіді ухилився.

— Якщо ваші дослідження доведуть, що ми — не різні види, а лише різні генеалогічні гілки одного й того самого виду, то це спричинить зміни всієї концепції, — застерегла я.

— З часом ми зможемо дізнатися, яким чином ми споріднені — якщо споріднені взагалі. До остаточного висновку нам іще треба пройти довгий шлях, — відповів, підводячись, Метью. — Гадаю, що на сьогодні вже досить науки.

Я попрощалася з Міріам та Маркусом, і Метью відвіз мене до Нью-Коледжу, а потім вирушив додому перевдягнутися. Увечері він забрав мене на йогу. До Вудстока ми їхали майже мовчки, заглибившись у власні роздуми.

Біля Старої хатини Метью, як і завжди, висадив мене, а потім витягнув із багажника наші циновки і кинув їх собі на плече.

Двійко вампірів швидко промайнули повз нас. Один із них мимоволі злегка доторкнувся до мене, і Метью блискавично взяв мене за руку й переплів свої пальці з моїми. Контраст між нами вражав — його шкіра була бліда й холодна, моя ж, на відміну, жива й тепла.

Метью тулився до мене аж поки ми не увійшли до будинку. Після занять ми поїхали назад до Оксфорда, а по дорозі спочатку поговорили про Аміру, а потім — про одного демона, який утнув дуже характерну для представників свого виду витівку. Проїхавши крізь браму Нью-Коледжу, Метью зупинив авто і перед тим, як висадити мене, вимкнув двигун, чого він раніше ніколи не робив.

Коли вампір підійшов до скляної перегородки сторожки, Фред відірвав погляд від моніторів спостереження і, відсунувши скло, сказав:

— Слухаю вас.

— Я хотів би провести доктора Бішоп до її помешкання. Нічого, якщо я залишу авто тут — разом із ключами, якщо вам доведеться переміщати його на інше місце?

Фред зиркнув на табличку шпиталю Джона Редкліфа на авто і кивнув. Метью кинув йому крізь вікно ключі.

— Метью, — поспішно й схвильовано сказала я. — До мого помешкання лише два кроки ступити. Не треба проводити мене додому.

— Треба. І я це вже роблю, — відказав він безапеляційно. Коли ми пройшли крізь арку сторожки і віддалилися від неї достатньо, щоб нас не бачив охоронець, Метью знову вчепився за мою руку. Цього разу шок від холоду його руки поєднався з різким і бентежним припливом тепла внизу живота — немов мене там язиком лизнули.

Біля підніжжя сходів я обернулася і впритул глянула на Метью — він і досі тримав мене за руку.

— Дякую, що звозив мене на йогу.

— Та нема за що. — Він заправив мені за вухо неслухняне пасмо волосся і трохи затримав свої довгі пальці у мене на шиї.

— Приходь завтра на вечерю, — тихо й ніжно мовив він. — Тепер моя черга пригощати. Можна тебе забрати завтра тут о пів на восьму?

Моє серце тіпнулося. «Скажи НІ!» — суворо наказала я сама собі, долаючи хвилювання.

— Аякже, — вирвалося натомість у мене.

Вампір притиснув свої холодні губи спочатку до однієї моєї щоки, а потім — до другої.

— *Ma vaillante fille*^[2], — прошепотів він французькою.

Його запаморочливий звабливий запах заповнив мої ніздрі.

Нагорі хтось уже закріпив, як і належить, ручку дверей, і я насилу впоралася з замком. Мене привітало блимання автовідповідача, нагадуючи, що прийшло ще одне повідомлення від Сари. Я перетнула кімнату, визирнула у вікно — і побачила, що знизу на мене дивиться Метью. Я помахала йому. Він усміхнувся, засунув руки в кишені й попрямував до сторожки. Через кілька секунд вампір розчинився у темряві, наче у рідній стихії.

Розділ 14

О сьомій тридцять Метью чекав мене біля сторожки — як завжди бездоганний у своєму майже однобарвному сіро-чорному вбранні. Він оголив нерівну лінію волосся на лобі, зачесавши назад свою хвилясту чорну чуприну. Вампір спокійно відреагував на прискіпливий погляд нового охоронця, який пропустив мене з чемним кивком голови і застережливо зауважив: «Сподіваюся, ви повернетесь не надто пізно, докторе Бішоп».

— У тебе просто талант полохати людей, — пробурмотів Метью, коли ми проходили у браму.

— А куди ми йдемо? — спитала я, ніде не побачивши автомобіля.

— Сьогодні ми вечеряємо в коледжі, — відповів Метью, кивнувши убік Бодліанської бібліотеки. А я чомусь ні на мить не сумнівалася, що він повезе мене до Вудстока чи до якогось помешкання в одній із вікторіанських будівель, що громадилися в Північному Оксфорді. Мені якось і на думку не спадало, що він запросто міг жити у коледжі.

— Де? В університетській їдальні за столом для професорів та викладачів? — спитала я і, раптом відчувши себе вдягненою неналежним для такого випадку чином, інстинктивно обсмикнула коротку спідницю.

Метью іронічно схилив набік голову і розсміявся.

— Я намагаюся уникати їдальні. Звісно, я не збираюся тебе ввести туди, щоб ти сиділа там як у «погибельному кріслі» за столом короля Артура, а на тебе з цікавістю витріщалися б мої приятелі та колеги.

Звернувши за ріг, ми подалися до «Камери Редкліф». Коли ми, не зупиняючись, проминули вхід до Гертфордського коледжу, я притримала Метью за руку: був лише один коледж у Оксфорді, відомий своєю винятковістю та суворим дотриманням протоколів.

— Ні. Ми туди не підемо.

Метью зупинився.

— Яка різниця, до якого коледжу я належу? — сказав він, відвертаючи погляд. — Розумію — ти почувалася б комфортніше в іншій компанії, це однозначно.

— Я не боюся, що ти з'їси мене на вечерю, Метью. Просто я там іще ніколи не була.

Вхід до його коледжу охороняла прикрашена завитками брама — немов то був вхід до Країни чудес. Метью невдоволено гмикнув і вхопив мене за руку, щоб я, було, не стала піддивлятися в шпарину — що ж там, за брамою?

— У кількох древніх будівлях там мешкає окрема спільнота людей — тільки й того.

Його різкість не завадила мені пригадати, що Метью був одним із шістдесяти працівників коледжу, де зовсім не було студентів.

— До того ж ми підемо до мого помешкання.

Решту відстані ми подолали мовчки. Занурюючись у темряву, Метью з кожним кроком почувався дедалі розкутіше та комфортніше, немов зустрівся зі старим приятелем. Ми пройшли у низькі дерев'яні двері, що відгороджували публіку від затишку його коледжу. У сторожці сидів охоронець, а на лавках у квадратному дворіку не видно було ані старшокурсників, ані випускників. Там було так тихо, немов у коледжі й справді працювали самі «душі всіх правовірних, що спочили в мирі в Оксфорді».

Метью поглянув на мене зверху вниз і сором'язливо всміхнувся.

— Гостинно запрошую до коледжу Всіх Душ.

Коледж Всіх Душ був шедевром готичної архітектури. Своїми граціозно-ефемерними шпилями та вишуканим муруванням він нагадував кафедральний собор. А ще він був схожий на елегантну фігурку незаконнонародженої дитинки у весільному торті. Я лиш зітхнула, не знаючи, що й казати. Але згодом Метью має багато чого мені пояснити.

— Привіт, Джеймсе, — поздоровкався він з охоронцем. Той поглянув поверх двофокусних окулярів і кивнув. Метью простягнув руку — і на його вказівному пальці з'явився древній ключ на шкіряному мотузочку. — Я ненадовго.

— Гарзд, професоре Клермон.

Метью знову взяв мене за руку.

— Ходімо. Маємо продовжити твою освіту.

І з цими словами він потягнув мене вперед, немов пустотливий хлопчик, що зібрався на пошуки скарбів. Пригнувшись, ми пройшли у потріскані й почорнілі від віку двері, й Метью увімкнув світло. Його бліда шкіра враз вихопилася з темряви — і кожен квадратний дюйм його постаті нагадав мені, що він — вампір.

— Добре, що я — відьма, — через силу зіронізувала я. — Звичайна людина, забачивши тебе зараз, до смерті перелякалася б.

Ми підійшли до підніжжя сходів і Метью набрав на захисній панелі довгий код, а потім натиснув на кнопку, позначену зірочкою. Тихо клацнув замок, і вампір відчинив двері. Запах плісняви та старини, змішаний з іще чимось, чого я не змогла визначити, хвилею накопився на мене. За слабким світлом сходових світильників стояла непроглядна темрява.

— Усе як у готичному романі жахів. Куди ти мене ведеш?

— Спокійно, Діано. Тут недалеко.

На жаль, спокій був відсутній серед чеснот жінок із роду Бішопів.

Метью простягнув руку над моїм плечем і клацнув іще одним вимикачем. Маленькі кружальця тьмяного світла від древніх лампочок, що висіли під стелею на дротах, немов артисти на трапеції у цирку, освітили приміщення, схоже на стайню для мініатюрних шетлендських конячок.

У моєму погляді, спрямованому на Метью, завмерла сотня запитань.

— Після вас, — сказав він і елегантно уклонився.

Ступивши кілька кроків уперед, я упізнала запах. То був несвіжий запах алкоголю — як у барі у неділю вранці.

— Вино?

— Вино.

Ми пройшли повз десятки маленьких кабінок із пляшками на полицях та в ящиках; декотрі були складені купами. Кожна мала на собі маленьку сланцеву бирочку з роком, позначеним крейдою. У ящиках зберігалось вино часів обох світових воєн, а також пляшки, котрі уславлена медсестра Флоренс Найтінгейл могла прихопити з собою, повертаючись із Кримської війни. Там були вина року спорудження Берлінської стіни і року її зруйнування. Чимдалі вглиб льоху, тим частіше нашкрябані на бирках цифри на позначення років змінювалися такими широкими категоріями, як «Старовинне кларе» або «Старий портвейн найвищої якості».

Нарешті ми дісталися до кінця льоху. Я побачила перед собою кілька маленьких дверей — всі наглухо закриті й замкнені. Метью відімкнув і відчинив одну із них. Електрики тут не було, тому Клермон взяв свічу, вставив її в мідний канделябр і запалив.

Інтер'єр приміщення був так само бездоганно-акуратний, як і сам Метью, якби не шар пилу. Пляшки зберігалися тут на щільно розташованих дерев'яних полицях на достатній висоті від підлоги. Це давало можливість безпечно витягувати якусь одну пляшку без ризику завалити усю конструкцію. За багато років біля підставки, де розбризкувалося вино, утворилося кілька червоних плям. Повітря повнилося запахами старого винограду, корків та цвілі.

— Це твоє? — ошелешено спитала я, не вірячи своїм очам.

— Так, моє. Лише жменька працівників коледжу мають приватні льохи.

— А що ж тут у тебе може бути такого, чого немає там?

Мені здавалося, що головне приміщення, розташоване за маленькими дверима, містило всі пляшки усіх вин, які виробило людство впродовж своєї історії. Порівняно з цією колекцією найкраща винна крамниця Оксфорда видавалася жалюгідно-нецікавою і мала вкрай обмежений асортимент.

Метью загадково всміхнувся.

— Та є дещо цікаве.

Він швидко походжав маленькою кімнатою, зі щасливим виглядом то тут, то там витягував із полиць пляшки з вином. Потім подав мені важку темну пляшку із золотистою етикеткою та дротяним кошиком над корком. То було шампанське «Дом Періньон».

Наступна пляшка була зроблена з темно-зеленого скла і мала просту кремову наліпку з чорним написом. Метью з дещо награною урочистістю подав її мені, і я побачила дату: 1976.

— Ой, та це ж рік мого народження! — сказала я.

А Метью дістав іще дві пляшки: одна з довгастою восьмикутною етикеткою із зображенням шато, запечатана червоним сургучем; друга — кривобока та темна, без етикетки, запечатана чимось схожим на смолу. До її горла старою засмальцьованою мотузкою кріпилася бирка з цупкого коричневого паперу.

— Ну що — почнемо? — спитав Метью, задуваючи свічу. Обережно тримаючи обидві пляшки в лівій руці, він ретельно зачинив та замкнув за собою двері й укинув ключ до кишені. Ми знову спустилися до головного приміщення, полишивши комірчину, просякнуту чарівним ароматом вин.

У напівтемряві льошу Метью з двома пляшками вина, здавалося, аж світився від радості.

— Яка прекрасна ніч, — щасливо мовив він.

І ми пішли до його помешкання, яке певною мірою вразило більше, ніж я очікувала, а в дечому — менше. Кімнати на горішньому поверсі одного з найстаріших багатоквартирних будинків у коледжі Всіх Душ були меншими за мої у Нью-Коледжі; цей будинок мав характерні несподівані вигини та оригінально-химерні контури. Хоча стеля й була високою, та при чималенькому зрості Метью кімнати таки здавалися замалими для вампіра. У дверях йому доводилося пригинатися, а підвіконники повсюдно ледь сягали його колін.

Брак розмірів кімнат із лишком компенсувався меблюванням та убранством. На долівці розтягнувся бляклий обюсонський килим, закріплений по кутах оригінальними меблями від відомого дизайнера дев'ятнадцятого сторіччя Вільяма Морріса. Якимось незбагненим чином споруда п'ятнадцятого сторіччя, килим вісімнадцятого сторіччя та грубі дубові меблі сторіччя дев'ятнадцятого чудово пасували одне до одного і створювали в помешканні атмосферу вишуканого джентльменського клубу доби короля Едуарда. У дальньому закутку головної кімнати стояв широченний обідній стіл; з одного його боку лежали акуратно складені газети, книги та ретельно розсортовані атрибути життя науковця: нотатки щодо головних напрямків подальших досліджень, періодичні наукові часописи, запити на літературу та рецензії праць колег. Кожен стос паперів притискав якийсь предмет: справжнє прес-пап'є з товстого дутого скла, стара цеглина, бронзова медаль (безсумнівно, одна з його нагород) та невеличка кочерга. Протилежний бік стола був накритий гладенькою лляною скатертиною, притиснутою до дерев'яної поверхні стола надзвичайно красивими срібними канделябрами георгіанської доби. Раніше такі вишукані канделябри я бачила тільки в музеї. Над простими білими тарілками та срібними приборами тієї ж георгіанської доби застигли, немов охоронці, численні винні келихи різної форми.

— Як гарно! — сказала я, захоплено озираючись довкола. У цій кімнаті жоден предмет меблювання, жодна прикраса не належали коледжу. Все це, вочевидь, зібрав Метью, і воно відображало його внутрішню сутність.

— Сідай. — Вчасно врятувавши дві пляшки вина із моїх непевних пальців, він швидко відніс їх до чогось схожого на невеличку господарчу комірчину.

— Начальство коледжу Всіх Душ вважає, що працівникам не слід харчуватися у помешканнях, — пояснив він, побачивши, що я з цікавістю розглядаю нехитре кухонне приладдя. — Та нічого, якось управимося.

Я вже не сумнівалася, що невдовзі мене почастиють мало не найвишуканішою вечерею, яку тільки можна знайти в Оксфорді.

Метью поклав шампанське в срібне відерце з льодом і всівся біля мене в зручне крісло напроти давно згаслого каміна.

— В Оксфорді вже не дозволяють розпалювати каміни, — сказав він із сумом у голосі, кивнувши рукою на порожню кам'яну конструкцію. — Бо коли розпалювали всі каміни, місто перетворювалося на суцільне кострище.

— А коли ти вперше приїхав до Оксфорда? — спитала я, сподіваючись відвертістю свого тону запевнити Метью, що я зовсім не намагаюся зазірнути в одне з тих численних життів, які йому довелося прожити впродовж сотень років.

— Цього разу це сталося 1989 року. — Полегшено зітхнувши, він випростав свої довгі ноги. — Я приїхав до Оріеля навчатися точним наукам, а опісля залишився працювати над докторською дисертацією. Коли ж за відмінні успіхи «Всі Душі» призначили мені стипендію, я на кілька років перебрався сюди. Після того як я отримав ступінь доктора, університет запропонував мені посаду, а його члени обрали мене науковим працівником.

Щоразу, коли він розкривав рот, звідти вискакувало щось нове для мене й цікаве. Стипендія за відмінні успіхи? Їх призначали лише дві на рік.

— А у «Всіх Душах» ти вперше? — Я прикусила губу, збагнувши, що бовкнула дурницю, і він розсміявся.

— Зараз розберемося, — відповів Метью і, піднявши руки, почав загинати пальці. — По одному разу я був працівником Мертонського, Магдалинського та Університетського коледжів. По два рази я був працівником Оріельського коледжу та Нью-Коледжу. Але «Всі Душі» тільки тепер звернули на мене хоч якусь увагу.

Помноживши ці відомості на коефіцієнт Кембриджа, Парижа, Падуа та Монпельє, де, на мою думку, хоч раз числився студент на ім'я Метью Клермон (або під одним із варіантів цього імені), я здобула запаморочливу кількість наукових титулів та звань. Що ж він вивчав усі ці нескінченні роки і з ким навчався?

— Діано? — веселий голос Метью пронизав мої думки. — Ти мене чуєш?

— Так, вибач. — Я заплющила очі й стиснула руками коліна, намагаючись стримати свою уяву. — Це вже якась напасть. Коли ти починаєш щось пригадувати, я не можу стримати свою цікавість.

— Розумію. Це одна з проблем, із котрими зіштовхується вампір, спілкуючись із відьмою, яка досліджує історію. — Вуста Метью саркастично вигнулися, але його очі блищали, мов дві чорні зірки.

— Якщо ти хочеш уникнути подібних проблем у майбутньому, то тобі краще не заходити до довідкового палеографічного відділу Бодліанської бібліотеки, — в'їдливо відказала я.

— Просто тепер мене більше цікавить не історія, а одна жінка, що її досліджує. — Метью поволі підвівся. — Я питаю, чи не голодна ти.

Для мене лишалося загадкою: чому він про це постійно питає? Хіба ж бувало таке, щоб я не була голодна?

— Так, — відповіла я, намагаючись виборсатися з глибокого й пухкого крісла. Метью подав мені руку. Я вхопилася за неї, і він із легкістю підняв мене.

Ми опинилися одне проти одного, майже торкаючись своїми тілами. Я зосередила увагу на виступ під светром Метью, де висіла маленька пляшечка зі священною водою.

Його очі бігали по мені, залишали за собою сліди — маленькі холодні сніжинки.

— Маєш чудовий вигляд, — мовив він стиха.

Я нагнула голову, і те саме пасмо звично впало мені на лоба. Метью простягнув руку і заправив пасмо за вухо. Цього разу його пальці ковзнули далі — аж до шиї. Піднявши пасмо волосся, він пропустив його крізь пальці, мов воду. Я здригнулася — то холодне повітря торкнулося моєї оголеної шиї.

— Мені подобається твоє волосся, — стиха пробурмотів Метью. — Воно має всі можливі кольори — навіть пасма чорного та червоного.

Я почула, як вампір глибоко увібрав у себе повітря — то він віднайшов у мені якийсь новий запах.

— Що ж ти там винюхав? — спитала я хрипким голосом, не наважуючись поглянути йому в очі.

— Тебе, — видихнув Метью.

Я повільно і невпевнено підняла голову, і наші погляди зустрілися.

— Може, повечеряємо?

Після цього скороминущого емоційного напливу мені було важко зосередитися на їжі, але я старалася, як могла. Метью підсунув крісло з ротангу так, щоб мені було добре видно всю теплу й затишну кімнату. З мікроскопічного холодильника він витягнув дві тарілки. На кожній поверх шару розкришеного льоду лежали по шість устриць — немов промені зірки.

— Лекція номер один у курсі твого навчання стосуватиметься устриць та шампанського. — Метью сів і підняв палець, наче професор, що приступає до викладання свого улюбленого предмета. Він потягнувся за пляшкою вина, яка перебувала в зоні «розмаху крил» його довгих рук, і взяв її з відерця. Одним поворотом п'ясті Метью витягнув корок із горла пляшки.

— Зазвичай це вдається мені важче, — сухо прокоментував він, обдивляючись свої сильні елегантні пальці. — Якщо хочеш, можу навчити тебе збивати корок мечем, — весело вишкірився Метью. — Звісно, підійде й ніж, якщо поруч не знайдеться меча. — І з цими словами він розлив вино по келихах, де воно зашипіло, затанцювало і заіскрилося у світлі свічок.

Він підняв свій келих і простягнув до мене.

— *A la tienne*^[3].

— *A la tienne*, — відповіла я і підняла свій келих, щоб подивитися, як лопаються бульбашки, піднімаючись на поверхню. — А чому бульбашки такі маленькі?

— Тому що вино таке старе. Більшість шампанських вин довго не залежуються, бо їх досить швидко споживають. Але я особисто люблю саме старе вино — воно нагадує мені те, як смакувало шампанське в давнину.

— А це шампанське — дуже старе?

— Старше за тебе, — відповів Метью. Він саме розділяв половинки устриць голими руками — хоча для цього зазвичай був потрібен дуже

гострий ніж та неабияка вправність — і кидав оболонки до скляної миски посеред стола. Він подав мені одну тарілку.

— Це шампанське тисяча дев'ятсот шістдесят першого.

— Будь ласка, скажи, що це найстаріше вино з тих, які ми сьогодні питимемо, — сказала я, пригадавши вино, яке Метью приніс минулого разу на вечерю. У пляшці з-під нього на моєму туалетному столику і досі стояли білі троянди, які він мені приніс.

— І не подумаю, — єхидно всміхнувся Клермон.

Я обережно скуштувала шматочок того, що містилося в оболонці устриці. І враз у мене очі мало на лоба не вискочили — мій рот наповнився присмаком Атлантичного океану.

— А тепер випий. — Метью підняв свій келих і спостерігав, як я відсorbнула трохи золотистої рідини. — Що ти відчуваєш на смак?

Кремоподібна консистенція вина та устриці, зіштовхнувшись із присмаком морської солі, витворила щось абсолютно фантастичне і чаруюче.

— Таке враження, що у мене в роті — увесь океан, — відповіла я, і знову відсorbнула вина.

Покінчивши з устрицями, ми перейшли до гігантського салату. Там були всі дорогі овочі, які тільки знало людство, а також горіхи, ягоди. До салату йшла смачна приправа з шампанського оцту та оливкової олії, яку Метью приготував, наколотивши її прямо за столом. Страву прикрашали тоненько нарізані шматочки м'яса куріпок, впольованих у лісі побіля Старої хатинки. Ми скуштували трохи напою, який Метью назвав «моє вино на день народження». Це вино мало запах ароматизованого лимоном поліролю для підлоги, а на смак було як крейда вперемішку з ірисками.

Наступною стравою був гуляш із великими шматками м'яса в ароматному соусі. Щойно скуштувавши його, я здогадалася, що це — телятина з яблуками та невеличкою кількістю сметани, накладеної поверх рису. Спостерігаючи, як я їм, Метью всміхнувся: я скривилася, коли мені вперше трапилося кисле яблуко.

— Це старий рецепт із Нормандії, — пояснив він. — Тобі подобається?

— Просто чудово. А ти сам це приготував?

— Ні, — зізнався Метью. — Гуляш приготував мені шеф-кухар із ресторану готелю «Стара пасторська оселя» і спорядив чіткими

інструкціями як не перепалити його під час підігрівання.

— Можеш підігрівати його коли завгодно, — зазначила я, відчуваючи, як тепло гуляшу розливається по всьому моєму тілу. — А чому ти не їси?

— Не їм, бо не голодний. — Якийсь час Метью знову дивився, як я їм, а потім пішов на кухню, щоби принести ще вина. То була пляшка, запечатана червоним сургучем. Розрізавши сургуч, він відкоркував пляшку.

— Прекрасно, — прокоментував Клермон, наливаючи яскраво-червону рідину в графин.

— Ти вже чуєш запах? — спитала я, і досі до кінця не впевнена в надприродній силі його органів чуття.

— Хіба ж можна не чути запах такого вина! — Метью налив напою мені у келих, і трохи хлюпнув собі. — Ти готова скуштувати дещо абсолютно фантастичне? — спитав він. Я кивнула. — Це «шато Марго» з одного приголомшливого збору. Дехто вважає його найкращим із коли-небудь вироблених червоних вин.

Ми підняли наші келихи, і я скопіювала кожен рух Метью. Він встромив носа у свою склянку, а я — у свою. І враз мене огорнув аромат фіалок. А перше враження від смаку було таке, наче я випила шовковистий оксамит. За оксамитом пішли присмаки молочного шоколаду та ягід, а опісля — цілий потік начебто випадкових і не пов'язаних один з одним смаків, що нагадали мені давно забутий запах батькового кабінету після того, як він там курив, а також стружки від заточеного олівця, що їх я викидала до сміттевого кошика, коли вчилася ще в другому класі. Останнє, що я у тім вині помітила, був пряний присмак, який нагадав мені про Метью.

— Воно смакує як ти!

— А чому?

— Бо пряне, — відповіла я і раптом вся почервоніла, як буряк.

— Просто пряне — і все?

— Ні. Спершу мені здалося, що воно смакуватиме квітами — фіалками, — бо саме фіалками воно й пахло. Але потім чого я тільки там не розкуштувала! А як воно тобі на смак?

На мою думку, його відповідь мала бути набагато цікавішою та менш спантеличеною, аніж моя реакція. Метью понюхав вино, крутнув його в келиху і покуштував.

— Фіалки — так, тут я з тобою згоден. Оті пурпурові фіалки в цукрі. Єлизавета Тюдор полюбляла цукровані фіалки, і вони зруйнували її зуби. — Метью знову пригубив келих. — Дим добрих сигар, на кшталт тих, що були в моді в клубі «Мальборо», коли там бував принц Уельський. Ожина, зібрана в чагарниках побіля стайні в Старій хатині та порічки, замочені в бренді.

Напевне, спостереження за тим, як вампір користується своїми надприродними чуттєвими здібностями, є одним із найбільш сюрреалістичних переживань для будь-кого. Вражало не те, що Метью бачив, чув і відчував нюхом те, чого не могла відчувати й бачити я. Вражала гострота і точність його сприйняття, коли щось потрапляло в поле дії органів його чуття. Скажімо, він розпізнав не просто ожину, а конкретну ожину, зібрану в конкретному місці та в конкретний час.

Метью попивав своє вино, а я тим часом прикінчила гуляш. Наситившись, я задоволено зітхнула, взяла свій келих із вином і почала бавитися — обернула його за ніжку так, що він спіймав відблиск свічок.

— А як ти гадаєш, яка я на смак? — спитала я нарочито грайливим тоном.

Метью блискавично схопився на ноги, його обличчя зблідло і перекошилося від гніву. Він не помітив навіть, що його серветка упала на підлогу. Вена у нього на лобі набухла, але швидко спала.

Я сказала щось не те.

Не встигла я й оком моргнути, як він опинився поруч і витягнув мене з крісла. Його пальці впилися мені в лікті.

— Залишилася одна легенда про вампірів, яку ми з тобою ще не обговорили, чи не так?

Очі Клермона були якісь химерні, обличчя — страшне. Я спробувала вирватися з його хватки, але він іще сильніше загнав у мене свої пальці.

— Ту легенду, де йдеться про вампіра, який так зачаровується жінкою, що вже не може себе стримати!

Я швидко пригадала, що сталося. Він спитав мене, що я відчула на смак. Я відповіла, що вино на смак таке ж, як і він. А потім вампір розповів, що він відчув на смак, а я...

— Ой, Метью, — прошепотіла я.

— Хочеш знати, що я відчуватиму, коли тебе скуштую? — Голос вампіра знизився і перейшов у загрозливе гарчання. На якусь мить я відчула до нього огиду.

Та не встигло це відчуття зміцніти, і вирости, як він відпустив мої руки. Я не мала часу ані відсахнутися, ані якось відреагувати. Просунувши пальці крізь моє волосся, вампір схопив мене за шию і вдавив великі пальці мені в горло. Я знову була у пастці, й відчуття заціпеніння, яке йшло від його холодних пальців, розповзлося моїм тілом. Невже я так сп'яніла від двох склянок вина? Чи, може, він чимось мене опоїв? Чим іще можна було пояснити відчуття приреченості, впевненості в тім, що мені не вдасться вивільнитися?

— Мені подобається не лише твій аромат. Я чую, як біжить венами твоя відьмина кров, — прошепотів Метью, притиснувшись своїми холодними губами мені до вуха. Віддих його був легкий та солодкий. — А ти знала, що кров відьми звучить, мов музика? Вона — як та сирена, чий спів змушує замороженого моряка спрямовувати свій корабель на скелі; поклик твоєї крові може стати моєю погибеллю — і твоєю також.

Губи вампіра почали торкатися мого підборіддя — чимдалі, тим швидше. І щоразу місце їхнього дотику спочатку холонуло, мов крига, а потім враз обпікало — то моя кров різко приливала до поверхні шкіри.

— Метью, — насилу мовила я, потерпаючи через хватку на своєму горлі. Не в змозі — і не бажаючи — навіть поворухнутися, я заплющила очі, очікуючи, що зуби вампіра ось-ось вп'ються мені в шию.

Натомість зголоднілі губи Метью притиснулися до моїх губ. Він оповив мене руками й обхопив долонями мою потилицю, міцно притиснувши до себе. З руками, затиснутими між його та моїми грудьми, я під тиском розтулила губи. І відчула, як під моєю долонею стукнуло його серце — один раз.

Разом з ударом серця його поцілунок змінився. Він не став менш настирливим, але голодна жага дотику змінилася на гірко-солодку. Він повільно відірвав долоні від моєї потилиці, на якусь мить потримав у них моє лице, а потім неохоче відсахнувся. Вперше я почула тихий уривчастий звук. То було не схоже на дихання людини. То був звук

мізерних порцій кисню, що прокачувалися крізь потужні легені вампіра.

— Я зловжив твоїм страхом. Мені не слід було цього робити, — прошепотів він.

А я й досі стояла із заплющеними очима, зачарована ароматом кориці та гвоздики, який перебивав залишки фіалкового аромату вина. Та невдовзі оговталася і нервово завоштузилася в його міцних, як лещата, обіймах.

— Ані руш, — попередив він мене хрипким голосом. — Якщо ти ступиш хоч крок назад, я можу втратити над собою контроль.

Метью вже попереджав мене в лабораторії про стосунки хижака та жертви. Зараз він намагався змусити мене вдати, що я мертва, щоб отой хижак, що у ньому жив, втратив до мене інтерес.

Але я не була мертва.

Я швидко розплющила очі. І безпомилково визначила жорстокий вираз його обличчя. То був вираз пожадливості й голоду. Тепер Метью був створінням, що повністю потрапило під владу інстинктів. Але я теж мала власні інстинкти.

— З тобою я почувуюся у безпеці, — проказала я самими губами, що одночасно замерзали і вогнем горіли, бо не звикли до поцілунків вампіра.

— Відьма — і відчувається безпечно з вампіром? Так не буває і бути не може. Бо все може трапитися за мить. Якщо я нападну, то ти не зможеш захиститися, а я не зможу стримати себе.

Наші погляди зустрілися і ми прикипіли одне до одного очима; кожен старався не блимнути першим. Метью тихо присвиснув від подиву.

— Ну ти й хоробра!

— Я ніколи не була хороброю.

— Коли ти наважилася здати кров у лабораторії, те, як ти дивишся вампіру в очі, як ти вигнала істот із бібліотеки, навіть те, що ти ходиш туди день за днем на зло тим людям, що хочуть завадити тобі робити те, що ти хочеш робити, — усе це зветься хоробрість.

— Це впертість, — заперечила я, згадавши, що багато років тому Сара пояснила мені різницю між впертістю та хоробрістю.

— Мені вже доводилося бачити таку, як у тебе, хоробрість, здебільшого — у жінок, — продовжив Метью, немов не чуючи

мене. — Чоловіки її не мають. Наша рішучість породжується, в основному, страхом. Це звичайна бравада. — Його погляд вкрив мене сніжинками, що танули і перетворювалися на прохолоду в ту ж саму мить, коли вони мене торкалися. Холодним пальцем Метью змахнув із куточка мого ока сльозу і з сумом опустив мене у плетене крісло, сам став навколішки переді мною, поклавши одну руку мені на коліно, а другою взявшись за підлокітник крісла, — таким чином він утворив щось на кшталт захисного кола.

— Пообіцяй мені, що ти ніколи не жартуватимеш із вампіром — не лише зі мною — стосовно крові або того, яка ти на смак.

— Вибач, — прошепотіла я, намагаючись не відвертати погляду.

Метью похитав головою.

— Ти вже казала мені раніше, що знаєш про вампірів небагато. Тобі слід усвідомити ось що: жоден вампір не застрахований від того, що піддається такій спокусі. Вампіри з розвиненою самосвідомістю більшість часу намагаються не уявляти собі, як смакуватиме та чи інша людина. Якщо тобі трапиться несвідомий вампір — а ця категорія досить чисельна — тільки на Бога покладайся.

— Я просто не подумала. — Мені й зараз важко думалося — моя голова і досі паморочилася від спогадів про його поцілунок, його несамовиту лють і його майже фізично відчутний голод.

Він схилив голову мені на плече. Домовинка з Віфанії випала у нього з-під светра і заколихалася, мов маятник, поблискуючи в мерехтінні свічок.

Метью заговорив так тихо, що я напружила слух, щоб почути його.

— Відьми та вампіри не повинні мати таких почуттів. Зараз я переживаю емоції, котрі я ніколи... — Метью перервався й замовк.

— Знаю, — тихо сказала я, обережно притискаючись щокою до його волосся. На дотик воно виявилось так само шовковистим, як і на вигляд. — Я теж переживаю ті самі емоції.

До цієї миті руки Метью залишались там, де й були: одна — на підлокітнику крісла, а друга — у мене на коліні. Та після моїх слів він повільно пересунув їх і міцно обхопив мене за талію. Холод його плоті мов ножем прорізав мою одягу, але я не тільки не здригнулася, а ще й присунулася до нього ближче і поклала руки йому на плечі.

Вочевидь, вампіру було б зручно залишатися у такій позі цілими днями. Але для звичайної відьми це був не найкращий варіант. Коли я

потихеньку поворухнулася, Метью сконфужено зиркнув на мене, і його обличчя просвітліло — він все зрозумів.

— Я й забув, — сказав він, підводячись зі своєю звичною елегантною легкістю і відступаючи від мене. Я виставила спочатку одну ногу, а потім — другу, відновлюючи кровообіг у ступнях.

Подавши мені мій келих із вином, Метью повернувся на своє місце. Коли він там вмовстився, я спробувала дати йому іншу поживу для роздумів, аніж міркування про те, якою я можу бути на смак.

— А яким було п'яте запитання на конкурсі за стипендію?

Претендентів запрошували здати екзамен, що містив чотири запитання, що поєднували в собі спонукаючу до думки ширину з глибиною воістину диявольської складності. І якщо претенденту вдавалося «пережити» перші чотири питання, то йому ставили знамените «п'яте питання». Насправді це було зовсім не питання, а одне-єдине слово типу «вода» чи «відсутність». Претендент сам вирішував, як відповідати, і лише найталановитіша відповідь забезпечувала йому місце у коледжі Всіх Душ.

Метью нахилився над столом — при цьому примудрившись не спалахнути від свічки — і долив мені в келих вина.

— «Пристрасть», — відповів він, ретельно уникаючи моїх очей.

Що ж, мій план із відвернення уваги Метью не вдався. Доведеться його швиденько облишити.

— Пристрасть? І що ж ти написав?

— Наскільки я можу судити, існують лише дві емоції, завдяки яким із року в рік тримається наш світ. — Він трохи повагався, а потім продовжив: — Одна з них страх. А друга — пристрасть. Саме це я й написав.

Я подумки відмітила, що любов не фігурувала в його відповіді. То була жорстока картина світу, безперервне перетягування каната між двома рівносильними, але протилежними імпульсами. Однак правди в цій картині було більше, аніж в прилизано-лубочному «світом править любов». Метью раз по раз натякав мені, що його пристрасть, а конкретніше — пристрасне бажання крові — є таким сильним, що наражає на ризик все інше.

Але вампіри — не єдині істоти, котрим доводилося тримати під контролем сильні імпульси. Значна частина того, що кваліфікувалося як магія, насправді було пристрасною, втіленою в практику. Інакше з

відьмацьким чаклунством: воно вимагало заклинань та ритуалів. Але ж магія? Бажання, потреба та голод, надто сильні, щоб їх заперечувати і відкидати, можуть обернутися на конкретні справи, якщо вони спадуть на думку відьми.

І якщо Метью збирався поділитися зі мною своїми секретами, то було б несправедливо приховувати від нього мої.

— Магія — це здійснене бажання. Саме так я й зняла з полиці примірник «Нотаток та загадок» у той вечір, коли ми познайомилися, — повільно мовила я. — Якщо відьма зосереджується на чомусь, що їй потрібно, а потім уявляє собі, як це трапиться, то вона й справді змусить це трапитися. Саме через це я й маю бути дуже обережною стосовно моєї роботи. — Я відсorbнула вина, притримуючи келих тремтячою рукою.

— Ось ти кажеш, що більшість часу намагаєшся переконати себе не хотіти того чи іншого — зовсім як я. Здебільшого, з тих самих причин.

Я відчула, як погляд Метью сніжинками розсипався у мене по щоках.

— Якщо ти маєш на увазі страх того, що коли я почну, то вже не зможу зупинитися — то це справді так. Я не хочу пригадувати ті періоди мого життя, коли я все брав силою, а не заслуговував по справедливості.

— То тепер ти все заслуговуєш двічі. Перший раз тим, що не береш силоміць, а другий — коли заробляєш тривалими зусиллями та працею.

Метью гірко всміхнувся.

— Переваги приналежності до потойбічних істот не такі вже й вагомі, якщо вдуматися, еге ж?

Метью запропонував переміститися до каміна без вогню. Я зручно вместилася на софі, і він приніс мені бісквітів із горіхами, поставив їх на столик поруч. І знову щез на кухні. Метью повернувся з невеличкою тачею з деревньою чорною пляшкою — вже з витягнутим корком — та двома склянками з янтарною рідиною. Одну з них він подав мені.

— Заплющ очі й скажи, який запах ти відчуваєш, — наказав він мені типовим голосом оксфордського викладача. Мої повіки слухняно опустилися.

Вино здалося мені одночасно і старим, і трепетно-живим. Воно пахло квітами, горіхами, цукрованими лимонами та ще чимось із того

давно минулого світу, про який я могла дізнаватися — до знайомства з Метью — лише зі своєї уяви або з книжок.

— Воно пахне минулим. Але не мертвим минулим. Бо це вино — воно таке живе!

— А тепер розплющ очі й зроби ковток.

Солодка, яскраво-жовта рідина полилася мені в горло, і щось древнє та потужне влилося в потік моєї крові. «Напевне, так смакує кров вампіра», — подумала я, але не стала озвучувати цю думку.

— Може, ти сам мені скажеш, що це таке? — спитала я Метью, насолоджуючись присмаками, що залишило це чудове вино в моєму роті.

— Мальвазія, — відповів він із веселою усмішкою. — Дуже-дуже стара мальвазія.

— А скільки ж їй років? — підозріло спитала я. — Стільки ж, скільки й тобі?

Метью розсміявся.

— Ні. Тобі не захочеться пити щось так само старе, як і я. Це вино тисяча сімсот дев'яносто п'ятого року, з урожаю, зібраного на острові Мадейра. Колись воно було дуже популярним, але зараз про нього майже ніхто не згадує.

— От і добре, — пожадливо кинула я. — Тим більше мені дістанеться.

Метью розсміявся і невимушено примостився в одному зі своїх морісівських крісел.

Ми поговорили про те, чим він займався в коледжі Всіх Душ, про Геміша — як виявилось, він теж виборов місцеву стипендію — та про їхні походеньки в Оксфорді. Я сміялася з його оповідок про те, як він спочатку обідав у їдальні, а потім прожогом мчав до свого маєтку у Вудстоці, щоб виполоскати з рота присмак пересмаженого біфштекса.

— У тебе стомлений вигляд, — сказав він, підводячись після ще одного келиха мальвазії та ще однієї години розмов.

— Я й справді втомилася. — Та попри втому я ще хотіла про дещо сказати йому, перш ніж він відведе мене додому. Я повільно поставила келих на стіл і сказала: — Я прийняла рішення, Метью. У понеділок я знову замовлю манускрипт «Ешмол сімсот вісімдесят два».

Від несподіванки вампір як стояв, так і сів.

— Не знаю, як першого разу мені вдалося зламати закляття, але я спробую зробити це знову. Нокс не надто сподівається, що у мене це вийде вдруге. — Я презирливо скривила губи. — Хто б казав?! Він навіть *один раз* не зміг зламати те закляття. Можливо, тобі вдасться розібрати слова магічного палімпсеста під ілюстраціями.

— Як це так — ти не знала, яким чином тобі вдалося зламати закляття? — сконфужено наморщив лоба Метью. — Якими словами ти користувалася? Які сили кликала собі на допомогу?

— Я зламала те закляття, сама того не підозрюючи, — пояснила я.

— Господи, Діано! — вигукнув Метью, скочивши на ноги. — А Нокс знає, що ти не вдавалася до чаклунства?

— Якщо й знає, то це не я йому сказала. До того ж яке це має значення? — знизала я плечима.

— Це має значення, бо якщо ти не зламала заклинання, то це означає, що ти підпала під його вимоги. Тепер створіння чекають на те чи інше антизакляття, яким ти скористаєшся, щоб — якщо вийде — скопіювати його, а потім самим заволодіти манускриптом «Ешмол сімсот вісімдесят два». Коли твої колеги-відьми дізнаються, що закляття знялося саме по собі, то вони не будуть такими терплячими та добре вихованими.

Перед очима пропливло сердите обличчя Джиліан, супроводжуване виразними спогадами про ті екстраординарні заходи, яких, за її словами, вжили відьми та відьмаки, щоб вивідати таємниці моїх батьків. У животі в мене похолонуло. Та я відкинула неприємні думки і зосередилася на вадах в аргументації Метью.

— Те закляття було скомпоноване більш, ніж за сторіччя до мого народження. Тому те, що ти кажеш, — це просто неможливо.

— Коли щось здається неможливим, то це ще не означає, що воно — хибне, — похмуро відказав він. — Ньютон про це добре знав. Я навіть думати боюся, до яких капостей вдасться Нокс, коли дізнається про твій зв'язок із цим закляттям.

— Я й так у небезпеці — замовлятиму я цей манускрипт знову чи ні, — зазначила я. — І Нокс зробить усе, щоб цього не сталося — я правильно кажу?

— Авжеж, — неохоче погодився Метью. — І він без вагань застосує проти тебе магію, навіть якщо всі люди, присутні в

Бодліанській бібліотеці, стануть свідками його дій. А я можу й не встигнути прийти тобі на допомогу.

І справді, вампіри — швидкі й моторні, але магія — швидша.

— Тоді я сяду біля тебе за сусідній столик. А як тільки манускрипт доставлять, ми про все дізнаємося.

— Не подобається мені це, Діано, — занепокоєно мовив Метью. — Слід чітко розрізняти хоробрість та нерозсудливість.

— Це не нерозсудливість. Я просто хочу повернути собі своє життя.

— Ну й що з того? — спитав Клермон. — А що, як тобі потім не вдасться тримати магію на безпечній відстані від себе?

— Певно, її частини я залишу при собі. — Пригадавши його поцілунок та те раптове сильне відчуття життєвої сили, що його супроводжувало, я поглянула Метью прямо у вічі, даючи йому зрозуміти, що серед тих «певних частин» є місце і для нього. — Але мене не залякати.

Проводжаючи мене додому, Метью раз по раз висловлював побоювання стосовно мого плану. Коли ж я звернула у Нью-Коледж-лейн, щоб пройти до свого помешкання у задні двері, Метью схопив мене за руку.

— Не здумай! — заперечив він. — Ти бачила, як на мене поглянув сторож? Я хочу, щоб він знав, що ти цілою й неушкодженою повернулася додому.

Ми йшли кривими тротуарами Голівел-стрит повз бар «Терф», а потім перетнули браму Нью-Коледжу, й досі тримаючись за руки, ми пройшли повз невсипущого сторожа.

— Ти підеш завтра веслувати? — спитав Метью, вже спустившись до підніжжя сходів.

Я досадливо простогнала.

— Та ні, бо мені завтра треба цілу купу рекомендаційних листів писати. Тому доведеться сидіти вдома і розгрібати паперові завали у себе на столі.

— А я поїду до Вудстока пополювати, — невимушеним тоном повідомив Метью.

— Тоді вдалого полювання, — так само невимушено сказала я.

— Бачу, тебе зовсім не турбує, що я буду відбраковувати власних оленів? — отетеріло спитав Метью.

— Інколи я їм куріпок. Інколи ти харчуєшся оленями, — знизала я плечима. — Якщо чесно, то я не бачу тут великої різниці.

Очі Метью заблищали. Він трохи розтиснув пальці, та руки моєї не випустив, а натомість повільно підняв її, підніс до своїх вуст і так само повільно поцілував ніжну плоть у западинці моєї долоні.

— Йди спати, — прошепотів він, відпускаючи мої пальці. Його очі, ковзнувши не лише по моєму обличчю, а й по всьому тілу, залишили по собі сліди — крижинки та сніжинки.

Не кажучи ні слова, я підняла на нього очі, вражена тим, що поцілунок у долоню може бути настільки інтимним.

— Доброї ночі, — видихнула я. — Побачимося в понеділок.

Я піднялася вузькими сходами до свого помешкання. Той, хто прикручував і ущільнював дверну ручку, подряпавши її металеву поверхню та дерево довкола неї, досяг прямо протилежного результату: тепер замок погано відмикався. Переступивши поріг, я увімкнула світло. Ясна річ — автовідповідач блимав. Я підійшла до вікна і підняла руку: мовляв, все нормально, я у квартирі.

Кілька секунд по тому я ще раз вдивилася в темряву, та Метью вже не було.

Розділ 15

У понеділок уранці повітря мало оту магічно-казкову непорушність, яка часто виникає восени. Здавалося, що увесь світ чистий та прозорий, а час немов завмер на місці. Я хутко вискочила з ліжка і, бажаючи якомога скоріше опинитися надворі, швидко натягнула на себе спортивний одяг, розкладений на стільці.

Першу годину на річці нікого не було. Коли над обрієм показалося сонце, воно з'їло туман, а його недогорілі рештки опустилися до води, тому мені довелося веслувати крізь пасма рожевого сонячного світла та туману, які перемежали одне одного.

Коли я підпливла до пристані, Метью вже чекав на мене на вигнутих сходах, що вели до балкона елінгу. Його шию прикрашав старовинний нью-коледжський шарф у коричнево-сіру смужечку. Я вибралася з човна і, взявши руки в боки, спантеличено витріщилася на нього.

— Де ти роздобув оту штуку? — спитала я, показуючи на шарф.

— Тобі слід із більшою повагою ставитися до старших працівників коледжу, — сказав він із пустотливою усмішкою і перекинув один кінець шарфа через плече. — Я купив його начебто тисяча дев'ятсот двадцятого року, але, якщо чесно, то не пам'ятаю. То було після Першої світової — це точно.

Похитавши головою, я понесла весла до елінгу. А коли я витягувала свій ялик із води, повз пристань прослизнули дві команди гребців, що веслували бездоганно, наче одним рухом. Я злегка присіла, потягнула ялик на себе і, перевернувши його догори днищем, водрузила собі на голову.

— Може, допомогти? — спитав Метью, спускаючись зі свого припічку.

— Ні за що, — відказала я і твердим кроком понесла човен у приміщення. Метью невдоволено пробурчав щось незрозуміле.

Коли ж човен опинився на своєму звичному місці, Клермон легко умовив мене поснідати в кафе Мері та Дена. Він збирався цілий день просидіти зі мною в бібліотеці, а я після ранкового веслування зголодніла. Взявшись за мій лікоть міцніше, аніж коли ми були тут минулого разу, він провів мене поміж столиків відвідувачів. Мері

привітала мене, як стару подругу, а Стефані, не надто переймаючись меню, оголосила біля нашого столика, що все «як зазвичай». У її голосі не було й натяку на запитальний тон, тому коли з'явилася велика тарілка з яйцями, беконом, грибами та помідорами, я зраділа, що не стала наполягати принести мені якусь більш підходящу для жінок їжу.

Після сніданку я почимчикувала повз сторожку і піднялася до себе, щоб помитися в душі й перевдягнутися. Фред аж голову з вікна висунув, щоб подивитися, чи стоїть неподалік «ягуар» Метью. Напевне, охоронці робили ставки на те, чим скінчаться наші навдивовижу офіційні стосунки. Цього ранку мені вперше вдалося умовити свого кавалера-супровідника просто висадити мене, а не проводити додому.

— Вже пізній ранок, і Фред просто оскаженіє, якщо ти перекриєш проїзд для фургонів доставки, що невдовзі прибудуть, — пояснила я Метью, коли той, зупинивши авто, хотів був вибратися з-за керма, щоб відчинити мені дверцята. Він невдоволено нахмурився, але погодився, що коли його авто закриє проїзд, то цього буде достатньо, щоб довго стримувати облогу, влаштовану автофургонами.

Цього ранку все в моєму рутинному розпорядку мало бути неквапливим та ретельно-продуманим. Я довго милася під душем, насолоджуючись гарячою водою, що омивала мої втомлені м'язи. Так само неквапливо я вдягнула зручні чорні брюки та светр із закритим коміром, щоб мені плечі не звело, бо у бібліотеці ставало дедалі холодніше. А щоб трохи звеселити непроглядно-чорний колір светра та брюк, я вдягнула голубий джемпер. Волосся я забрала на потилиці в низький вузол. Коротке неслухняне пасмо знову вибилося і, як зазвичай, впало мені на лоба. Я невдоволено пробурмотіла і заткнула його за вухо.

Коли я поштовхом розчинила двері бібліотеки, моя тривога зросла, хоч як би я не намагалася її стримати. Охоронець підозріло примружився у відповідь на мою незвично широку усмішку і незвично довго придивлявся то до мого обличчя, то до фото в перепустці — чи відповідають вони. Нарешті він пропустив мене, і я затупотіла сходами до залу герцога Гамфрі.

Ще й години не минуло, як ми бачилися з Метью, але я зраділа, завваживши його широкоплечу фігуру в одному з незручних

«каральних» крісел середньовічного крила бібліотеки. Коли я гепнула свій ноутбук на подряпану поверхню стола, він підняв на мене погляд.

— Він тут? — прошепотіла я, не бажаючи вимовляти ім'я Нокса.

Метью похмуро кивнув.

— У Сельден-Енді.

— Як на мене, то нехай там хоч увесь день просидить, — стиха мовила я, беручи вузенький бланк замовлень із мілкого коробка на столі. На ньому я написала «МС „Ешмол № 782“» і вказала своє ім'я та читацький номер.

За столом замовлень був Шон.

— Я зарезервувала минулого разу дві книги, — з усмішкою мовила я.

Шон пішов до клітки, повернувся з двома манускриптами і простягнув руку за моїм новим замовленням. Вузенький аркуш він поклав до потертого конверта з сірого картону, який потім мав переслати до книгосховища.

— Можна переговорити з тобою пару хвилин? — спитав Шон.

— Авжеж. — Махнувши Метью, щоб він залишався на місці, я пройшла з Шоном у обертальні двері до відділу мистецтв Артс-Енд, котрий, як і Сельден-Енд, розташовувався вздовж старого приміщення бібліотеки. Біля великого вітражного вікна, що пропускало слабке ранкове світло, ми зупинилися.

— Він тобі не набридає?

— Хто? Професор Клермон? Ні. А що?

— Звісно, це не моє діло, але мені він не подобається. — Шон занепокоєно визирнув у центральний прохід, наче звідти мав вистрибнути Метью і люто вирячитися на нього. — Минулого тижня в бібліотеці було повно якихось дивних типів.

Не в змозі заперечити, я лише співчутливо поцокала язиком.

— Коли щось буде не так, даси мені знати, добре?

— Аякже, Шоне. А щодо професора Клермона не переймайся. З ним все гаразд.

Але це не переконало мого старого приятеля.

— Може, Шон і здогадується, що я — інакша, але, схоже, для нього я не настільки інакша, як ти, — сказала я Метью, коли повернулася на своє місце.

— Таких, як я — жменька, — похмуро зазначив вампір, знову беручись за свою книгу.

Я ж увімкнула комп'ютер і спробувала зосередитися на своїй роботі. На манускрипт доведеться чекати кілька годин. Але зосередитися на алхімії мені сьогодні було важче, ніж зазвичай, бо мої думки розривалися між Метью та столиком замовлень. Щоразу, коли з книгосховища надходила чергова партія книжок, я піднімала голову і придивлялася.

Після кількох фальшивих тривог із боку Сельден-Енду почулися тихі кроки. Метью напружено застиг у своєму кріслі.

До мене підійшов Пітер Нокс і зупинився.

— Здрастуйте, докторе Бішоп, — прохолодно привітався він.

— Доброго ранку, пане Нокс, — відповіла я так само прохолодно і знову зосередила свою увагу на розгорнутій книзі, що лежала переді мною. Нокс ступив до мене ще один крок.

Не відриваючи погляду від своїх паперів, Метью стиха проказав:

— Я б не радив вам підходити ближче, якщо доктор Бішоп не бажає з вами говорити.

— Я дуже зайнята, — сказала я і враз відчула наростання тиску, а в голові у мене почувся шепіт. Кожну децицю своєї енергії я спрямувала на те, щоб не допустити відьмака до своїх думок. — Я ж сказала, що зайнята, — повторила я крижаним тоном.

Метью відклав олівець і різко встав з-за стола.

— Пан Нокс просто проходив мимо, Метью, — сказала я і, знову повернувшись до свого комп'ютера, швидко надрукувала кілька речень повної абракадабри.

— Сподіваюсь, ви розумієте, на що наважились, — раптом випалив Нокс.

Метью стиха загарчав, і я легенько взяла його за руку. Нокс прикипів очима до точки, у якій стикнулися тіла вампіра й відьми.

До цієї миті Нокс лише підозрював, що ми з Метью надто близькі, щоб відьми й відьмаки почувалися спокійно й комфортно. Тепер же він у цьому не сумнівався.

«Ти сказала йому те, що тобі відомо про нашу книгу». Лиховісний голос Нокса зазвучав у моїй голові, і хоч як я не намагалася перепинити його проникнення, чаклун був надто сильним. Не впоравшись із його натиском, я аж охнула від несподіванки.

З-за столика замовлень на нас стривожено поглянув Шон. Рука Метью під мою долонею завібрувала, а його гарчання ставало дедалі гучнішим та загрозливішим.

— Хочете привабити увагу звичайних людей? — люто просичала я відьмаку і вщипнула Метью за руку, даючи зрозуміти, що його допомога мені не знадобиться.

Нокс неприємно вишкірився.

— Цього ранку ви привернули увагу не лише простих людей, докторе Бішоп. Ще до того як впаде ніч, кожна відьма в Оксфорді знатиме, що ви зрадниця.

М'язи Метью налилися сталлю, і він потягнувся до маленької домовинки зі священною водою.

«О Господи, — подумала я. — Невже він збирається убити відьмака тут, у Бодліанській бібліотеці?»

— Годі, — тихо сказала я Ноксу. — Якщо ви зараз не підете, то я розповім Шону, що ви чіпляєтеся до мене, і він покличе охорону.

— Щось сьогодні освітлення в Сельден-Енді ослабке, — сказав нарешті Нокс, перериваючи протистояння. — Мабуть, переберуся я до цієї частини бібліотеки, — кинув він і пішов геть.

Метью зняв мою руку зі своєї і почав збирати свої речі.

— Ми йдемо. Негайно.

— Ні, не йдемо. І не підемо, доки я не отримаю отой манускрипт.

— Ти що — не чула? — емоційно мовив Метью. — Він погрожував тобі! Мені не потрібен той манускрипт, але мені потрібна.... — він раптом замовк.

Я заштовхала Метью назад у його крісло. Шон і досі витріщався на нас, а його рука непевно зависла над телефоном. Я всміхнулася йому, похитала головою і зосередила увагу на вампірові.

— Це моя помилка. Не треба було мені торкатися тебе, коли ти тут стояв, — пробурмотіла я, поглянувши на свою руку, яку знову мимоволі поклала йому на плече.

Метью взяв мене за підборіддя холодними пальцями і зазирнув мені у вічі.

— Ти шкодуєш, що доторкнулася до мене чи через те, що це побачив відьмак?

— Я не шкодую ні про перше, ні про друге, — прошепотіла я. Вираз його сірих очей враз змінився із сумного на вкрай

здивований. — Але ж ти не хочеш, щоби я поводитися нерозсудливо....

Коли до нас знову наблизився Нокс, Метью міцніше взяв мене за підборіддя, і всі свої чуття спрямував на відьмака. Коли ж той зупинився за кілька столиків від нас, вампір переключив свою увагу на мене.

— Ще хоч одне слово з його боку — і ми йдемо. І чхати мені на той манускрипт. Я серйозно, Діано.

Після цього думати про алхімічні ілюстрації стало неможливим. Застереження Джиліан стосовно того, що трапляється з тими відьмами, що мають секрети від других відьом, та тверда заява Нокса про те, що я — зрадниця, гуділи в моїй голові. Коли Метью спробував витягнути мене на обід, я відмовилася. Бо манускрипт і досі не прийшов, і ми не могли дозволити собі сидіти в кафе, коли він прийде — бо Нокс був неподалік.

— Ти що, забув, скільки я всього з'їла на сніданок? — спитала я, перериваючи настійливі прохання Метью. — Я не голодна.

Невдовзі повз мене проплив знайомий демон-любитель кави; він розмахував навушниками, тримаючи їх за шнур.

— Привіт, — кинув він і приязно помахав рукою мені та Метью.

Метью кинув на нього непривітний погляд.

— Приємно знову бачити вас обох. Можна я перевірю свою електронну пошту там, поки відьмак сидить біля вас тут?

— Як тебе звати? — спитала я, придушуючи усмішку.

— Тімоті, — відповів демон, погойдуючись на п'ятах. На ногах у нього були ковбойські чоботи різного кольору: один червоний, а другий — чорний. Очі він теж мав різнокольорові: одне блакитне, а друге — зелене.

— Ну аякже, Тімоті, можеш перевіряти свою пошту хоч до ранку.

— Ну, ти дівка хоч куди, молодець. — Схвально кивнувши мені рукою, він різко крутнувся на п'ятці червоного чобота і пішов геть.

Годину по тому я підвелася, вже не в змозі стримувати своє нетерпіння.

— На цей час манускрипт вже мав з'явитися. — І пішла до Шона.

Вампір поплинув поглядом до мене через шість футів відкритого простору до столика замовлень. Цього разу дотик його очей до моєї спини відчувався, як тверді крижинки, а не м'які сніжинки.

— Привіт, Шоне. Може, перевіриш, чи не прийшов той манускрипт, який я сьогодні замовляла?

— Напевне, ним користується хтось інший, — відповів Шон. — Бо для тебе нічого немає.

— А ти впевнений? Навряд чи його хтось іще замовляв.

Погортавши бланки замовлень, Шон знайшов серед них моє. До нього було прикріплено скобкою папірець із написом: «Відсутня».

— Як це відсутня? Я ж бачила її кілька тижнів тому!

— Тоді перевіримо. — Вставши з-за стола, Шон рушив до кабінету директора. Метью відірвав погляд від своїх паперів і спостерігав, як Шон стукає в раму відчинених дверей.

— Доктор Бішоп замовила ось цей манускрипт, а він позначений, як відсутній, — пояснив Шон і подав начальнику бланк замовлення.

Пан Джонсон розгорнув книгу на столі й пробігся пальцем по рядках, заповнених поколіннями старших бібліотекарів.

— А й справді. «Ешмол сімсот вісімдесят два». Цей манускрипт відсутній із тисяча вісімсот п'ятдесят дев'ятого року. А мікрофільму в нас немає.

Метью скреготнув стільцем, підводячись з-за стола.

— Але ж я бачила його всього-на-всього кілька *тижнів* тому.

— Цього просто не може бути, докторе Бішоп. Ось уже сто п'ятдесят років цього манускрипту ніхто й близько не бачив, — закліпав на мене пан Джонсон із-під лінз своїх окулярів у товстій оправі.

— Докторе Бішоп, можна я вам дещо покажу, якщо ви маєте час? — Я аж підскочила від несподіванки, зачувши голос Метью.

— Так, звичайно, — сказала я, наосліп обертаючись до нього. — Дякую вам, — пошепки сказала я пану Джонсону.

— Ходімо. Негайно, — просичав мені Метью. У проході вже зібрався чималенький натовп всіляких створінь; вони витріщалися на нас з цікавістю та осудом. Серед них я побачила Нокса, Тімоті, страшеньких сестричок-вампіричок та Джиліан, хоча окрім них там було ще чимало не знайомих мені облич. Старі портрети королів, королев та інших поважних персон теж повитріщалися на нас згорі з не меншим осудом.

— Він не міг щезнути, бо я недавно бачила його, — вперто повторила я. — Треба сказати працівникам, щоб перевірили.

— Не кажи — і навіть не думай про це! — Збираючи мої речі й вимикаючи мій комп'ютер, Метью так швидко замахав руками, що замість них я побачила лиш розмиту пляму.

Я слухняно почала перебирати в пам'яті імена англійських монархів, починаючи з Вільгельма Завойовника, щоб звільнити свої думки про зниклий манускрипт.

Повз нас пройшов Нокс, заклопотано набираючи на своєму телефоні якийсь текст. За ним слідком поспішали страшненькі сестрички, іще похмуріші, ніж зазвичай.

— Чому вони йдуть? — спитала я у Метью.

— Тобі не вдалося отримати «Ешмол сімсот вісімдесят другий», от вони й перегруповуються. — Метью посунув мені мій комп'ютер та торбу, а сам узяв два манускрипти, над якими я працювала. Вільною рукою він стиснув мене за лікоть і спрямував до столика замовлень. Тімоті сумно помахав мені з Сельден-Енду, символічно стиснув на прощання дві руки і відвернувся.

— Шоне, доктор Бішоп повертається зі мною до коледжу, щоби допомогти вирішити проблему стосовно паперів Нідхема. До кінця сьогоднішнього дня ці манускрипти їй не знадобляться. Я теж сьогодні вже не повернуся.

З цими словами Метью подав манускрипти в коробках. Шон похмуро зиркнув на вампіра, склав манускрипти більш акуратно і поніс їх до замкненого тимчасового сховища.

Спускаючись сходами, ми не зронили ані слова, а коли проштовхалися крізь скляні двері до внутрішнього двору, я була готова вибухнути купою запитань.

Біля бронзової статуї Вільяма Герберта, обпершись об металеву огорожу, стояв Пітер Нокс. Метью різко зупинився, став попереду і провів мене повз відьмака, затуляючи своєю чималенькою фігурою.

— Ага, докторе Бішоп, не вийшло прибрати до рук манускрипт, — зловтішно кинув Нокс. — Я ж казав, що то була випадковість. Навіть представниця роду Бішопів не зможе зламати оте закляття без належної підготовки у відьмацькому ремеслі. Це вдалося б вашій матері, але вам, здається, бракує її талантів.

Метью прикусив губу, але промовчав. Він намагався не втручатися в стосунки двох представників відьмацького племені, однак не можна без кінця притлумлювати бажання придушити Нокса.

— Манускрипт щез. Так, моя мати була талановитою, але вона була відьмою, а не мисливським собакою, — вибухнула я, і Метью підніс руку, щоб вгамувати мене.

— Так, на певний час цей манускрипт зник, але ви віднайшли його, — сказав Нокс. — Втім, добре вже й те, що вам не вдалося зламати те закляття вдруге.

— Ну і що ж у цьому доброго? — роздратовано спитала я.

— Ми не можемо допустити, щоб наша історія потрапила до рук таких тварюк, як він. Відьми та вампіри не товаришують, докторе Бішоп. І для цього є більш, ніж вагомні підстави. Не забувайте, хто ви є. А якщо забудете, то неодмінно пожалкуєте.

«Відьма не мусить мати секретів від інших відьом. Коли вона не дослухається до цієї поради, трапляється лихо». Голос Джиліан відлунням промчав у моїй голові, й мені здалося, що стіни бібліотеки загрозливо насуваються на мене. Я насилу придушила паніку, що вирувала в мені, загрожуючи вихлюпнутися на поверхню.

— Ще одна погроза — і я вб'ю тебе на місці, — тихо мовив Метью, але отетерілий погляд якогось туриста, що проходив повз нас, засвідчив, що обличчя вампіра видало надзвичайно сильні емоції.

— Метью, — попросила я. — Тільки не тут.

— Що, вже переключився на відьом, Клермоне? — саркастично спитав Нокс. — Тобі що, для лихих справ бракує людей та вампірів?

— Облиш її. — Повторив Метью так само спокійним тоном, але я відчула, як напружилася його тіло, готове напасти на Нокса тієї ж миті, коли він хоч пальцем поворухне в моєму напрямку.

Обличчя відьмака перекошилося.

— За жодних обставин. Вона належить нам, а не тобі. І манускрипт — також.

— Метью, — повторила я більш настійливо. Біля нас зупинився підліток-людина з кільцем у ніздрі та прищами на обличчі, і з цікавістю вилупився на вампіра. — Ходімо, бо на нас люди витріщаються.

Він повернувся і схопив мене за руку. Шок від дотику його холодної шкіри та усвідомлення того, що тепер я прикута до нього, мов ланцюгом, уразили мене одночасно. Метью потягнув мене, підхопивши під пахву, як мішок.

Нокс презирливо гмикнув.

— Цього буде замало, щоб уберегти її, Клермоне! Вона роздобуде той манускрипт, але для нас. Ми про це потурбуємося.

Не кажучи ні слова, Метью протягнув мене через квадрат внутрішнього двору і виніс на широкий брукований тротуар довкола Камери Редкліф. Окинувши оком замкнену браму коледжу Всіх Душ, він швидко та емоційно вилаявся, а потім повів мене далі до центральної вулиці.

— Вже недалеко, — кинув він, міцніше стискаючи мою руку.

Навіть біля сторожки Метью не випустив моєї руки, прямуючи до свого помешкання, і злегка кивнув у привітанні охоронцю. Ми піднялися до його мансарди, де було так само тепло й затишно, як і увечері минулої суботи.

Метью кинув ключі на буфет, досить безцеремонно опустив мене на софу, а сам пішов на кухню. Невдовзі він повернувся зі склянкою води і подав її мені. Я тримала склянку, але не пила, аж поки він вирячився на мене так, що я перелякано відсърбнула — і поперхнулася.

— Чому ж мені не вдалося роздобути той манускрипт вдруге? — ніяк не могла заспокоїтися я, буквально ошелешена тим, що Нокс сказав правду.

— Треба було мені керуватися своєю інтуїцією, — озвався Метью від вікна; він то стискав, то розтискав свою праву руку, не звертаючи на мене анінайменшої уваги. — Ми не розуміємо, який стосунок ти маєш до того закляття, ось у чім річ. Відтоді, як ти побачила «Ешмол сімсот вісімдесят другий», над тобою нависла серйозна небезпека.

— Метью, хоч як би Нокс і не погрожував мені, він не такий ідіот, щоб утнути щось дурне на очах у багатьох свідків.

— Кілька днів ти проведеш у Вудстоці. Я хочу, щоб ти була подалі від Нокса — щоб ти, не доведи Господи, випадково не зустріла його в коледжі або у бібліотеці.

— Нокс мав рацію: я не в змозі дістати той манускрипт ще раз. Тому я йому більше не цікава.

— Ти видаєш бажане за дійсне, Діано. Ноксу не менше, аніж тобі чи мені, хочеться розкрити секрети «Ешмола сімсот вісімдесят другого».

Зазвичай бездоганний зовнішній вигляд Метью зазнав певних втрат. Нервуючи, він раз по раз проводив пальцями по волоссю, і воно

тепер стало сторч, немов у опудала.

— А звідки у нього й у тебе така впевненість у тому, що прихований текст того манускрипту містить якісь секрети? — запитала я, присуваючись до каміна. — Це ж книга з алхімії. І, цілком можливо, нічого, окрім хімії, там і немає.

— Алхімія — це історія творення й світобудови, розказана мовою хімії. А створіння — це хімія, покладена на біологію.

— Але в ті часи, коли створювався «Ешмол сімсот вісімдесят другий», ніхто іще не знав, що таке біологія і не мав твого рівня знань у галузі хімії та належного усвідомлення її справжньої ролі.

Очі Метью враз перетворилися на хитрі вузькі щілини.

— Діано Бішоп, я прикро вражений вашою обмеженістю.

Я побачила, що він не жартує.

— Створіння, які написали той манускрипт, могли й не знати про ДНК, але чим ти доведеш, що вони не ставили ті ж самі запитання стосовно світобудови, що й сучасні науковці?

— Алхімічні тексти — це алегорії, а не докладні інструкції, — кинула я, спрямовуючи на нього увесь страх та пригніченість, що накопилися в мені за останні кілька днів. — Може, вони й натякають на якісь важливіші істини, але на їх основі навіть не можна провести жодного точного експерименту.

— А я й ніколи не казав, що можна, — відповів Метью з очима і досі темними від придушеного роздратування. — Але ми говоримо про потенційних читачів, тобто відьом, демонів та вампірів. Потрібно трохи надприродної здатності розуміти текст, трохи потойбічної креативності й трохи доброї пам'яті, щоби заповнити порожні місця. І все це разом може дати створінням ту інформацію, яку ми не хочемо бачити в їхніх руках.

— Яку *ти* не хочеш бачити в їхніх руках! — Я пригадала обіцянку, яку дала Агаті Вільсон, і рішучим голосом сказала: — Ти не кращий за Нокса. Тобі потрібен «Ешмол сімсот вісімдесят другий» лише для того, щоб задовольнити свою власну цікавість — і все.

Я схопила свої речі, й відчула, як у мене засвербіли руки.

— Заспокойся. — У його голосі прослизнула нотка, яка мені не сподобалася.

— Годі попихати мною, — відказала я, відчуваючи, як посилюється свербіж у руках.

Я поглянула на пальці — між ними проскакували маленькі дуги синюватого вогню, які шкварчали на краях, немов бенгальські вогні в святковому торті. Кинувши комп'ютер, я підняла руки угору.

Я сподівалася побачити на обличчі Метью страх. А натомість побачила величезний інтерес.

— З тобою часто таке трапляється? — спитав він обережно-нейтральним тоном.

— Ой, ні! — скрикнула я і побігла на кухню, розсипаючи іскри.

Метью наздогнав мене біля дверей.

— Тільки не водою, — суворо наказав він. — Бо твої руки пахнуть електрикою.

Ага. Тепер зрозуміло, чому минулого разу я підпалила кухню.

Я мовчки завмерла, тримаючи руки піднятими догори. І ми чекали, поки голубизна щезла з кінчиків моїх пальців. Іскри згасли, залишивши після себе виразний запах горілої електропроводки.

Коли феєрверк остаточно завершився, Метью прихилився до одвірка з невимушеним виглядом аристократа доби Відродження, який зібрався позувати для власного портрета.

— Ну-ну, — мовив він із непорушністю орла, готового шугонати на свою здобич. — Цікаво — нічого не скажеш. Ти завжди така, коли злишся?

— І зовсім я не злюся! — відрізала я, одвертаючись від Метью. Але його рука рвучко вихопилася вперед і крутнула мене обличчям до нього.

— Ти так легко не відкритишся. — Голос Метью прозвучав тихо, але у ньому знову з'явилася жорстока нотка. — Ти злишся — ще й як! Я сам щойно бачив. Є навіть доказ: ти пропалила щонайменше одну дірку в моєму килимі.

— Відпусти! — Мій рот скривився в гримасу, яку Сара саркастично називала «скажена миша». Її одної було достатньо, щоб мої студенти задрижали від страху. А в цю конкретну мить я сподівалася змусити Метью скоцюрбитися в клубок і покотитися геть. Щонайменше, я хотіла, щоб він відпустив мою руку, і вирватися звідси.

— Я попереджав тебе. Дружба з вампірами обтяжена ускладненнями та неприємними несподіванками. Наразі я не можу тебе відпустити — навіть якби хотів.

Я повільно опустила погляд на його руку. Метью роздратовано пирхнув і прибрав її, тож я повернулася і схопила свою торбу.

Та не слід було мені під час сварки з вампіром повертатися до нього спиною!

Метью рвучко обхопив мене руками ззаду і притиснув до своїх грудей так міцно, що я відчула кожен його напружений м'яз.

— А тепер, — проказав він мені прямо у вухо, — ми поговоримо як цивілізовані створіння про те, що сталося. Від цього ти нікуди не дінешся — і від мене також.

— Метью, відпусти, — сказала я і запручалася в його руках.

— Ні.

Ще ніколи жоден чоловік не відмовляв мені, коли я просила його щось припинити — чи то шмаркати носом у бібліотеці, чи то залазити мені під спідницю під час кіносеансу. Я знову запручалася. Але руки Метью ще міцніше стиснули мене.

— Припини борсатися, — сказав він, і мені здалося, що в його голосі прозвучали веселі нотки. — Ти втомишся раніше ніж втомлюсь я, запевняю тебе.

Коли я ходила на заняття жіночої самооборони, мене навчили, що треба робити, коли тебе хапають ззаду. Я підняла ногу, щоб гепнути його по пальцях ноги. Та Метью вчасно прибрав ногу, і натомість я щосили гепнула підлогу.

— Якщо хочеш, ми можемо робити отак цілий вечір, — пробурмотів він. — Але я щиро не рекомендую тобі цього робити. Бо моя реакція набагато швидша за твою.

— Відпусти — і ми поговоримо, — просичала я крізь стиснуті зуби.

Вампір тихо розсміявся, і його пряний віддих лоскотно торкнувся оголеної шкіри на моїй шиї.

— Так переговори не починають, Діано. Ні, ми говоритимемо саме в такому положенні. І я хочу знати, чи часто твої пальці палають блакитним вогнем.

— Нечасто. — На заняттях мій наставник вчив, що коли тебе хапають ззаду, то треба розслабитися і гнучко вислизнути з рук нападника. Та Метью натомість іще міцніше вчепився в мене. — Коли я була малою, я кілька разів підпалювала всілякі речі, здебільшого — кухонні шафи, але то траплялося, мабуть, через те, що я намагалася

загасити руки, встромивши їх у раковину, а від цього вогонь тільки сильніше розгорявся. Ну, разів зо два підпалила штори у себе в спальні. І дерево біля будинку, але то було всього-на-всього лише маленьке деревце.

— А коли таке трапилося останній раз?

— Минулого тижня, коли мене розізлила Міріам.

— І як саме їй це вдалося? — поцікавився Метью, притиснувшись щогою до моєї голови. Це було приємно і заспокійливо — якщо не зважати на той факт, що тримав він мене силоміць.

— Вона сказала, що я маю навчитися сама себе захищати і не покладатися на тебе як на свого захисника. Фактично вона звинуватила мене в тому, що я поводжуся, мов викрадена лиходієм юна принцеса, що чекає на прекрасного принца, який визволить її з неволі. — Від одного спогаду про цей епізод кров моя скипіла, а руки знову засвербіли.

— Ти буваєш всякою, Діано, але засмучена юна принцеса — це точно не про тебе. Така реакція проявилася в тебе двічі впродовж менш, ніж тижня, — задумливо мовив Метью. — Що ж цікаво, дуже цікаво.

— Я так не вважаю.

— Та я й не сумніваюся, що ти так не вважаєш, але однаково це цікаво, — сказав Метью. — А тепер перейдімо до іншої теми.

Його рот повільно притулився до мого вуха, і я спробувала — але невдало — відхилитися від нього.

— Скажи мені, будь ласка, що це ще за дурниці про те, що мене не цікавить нічого, окрім древнього манускрипту?

Я спалахнула. Це вже було надто принизливо.

— Сара та Емілі сказали, що ти спілкуєшся зі мною лише тому, що тобі щось потрібно. І я вважаю, що це «щось» і є манускрипт «Ешмол сімсот вісімдесят другий».

— Але ж це неправда, невже ти не бачиш? — сказав Метью, ніжно провівши губами та щогою по моєму волоссю. І у відповідь моя кров заспівала. Це чула навіть я. Він знову розсміявся, цього разу — із задоволенням. — Не думаю, що ти в це повірила. Але я хочу знати напевне — повірила чи ні?

Я розслабилася, і обперлася об нього.

— Метью... — почала було я.

— Я відпускаю тебе, — перервав мене він. — Але не кидайся прожогом до дверей. Зрозуміло?

Ми знову стали здобиччю та хижаком. Якщо я побіжу, то його інстинкт скомандує йому наздогнати мене. Я кивнула, і він відпустив мене. Я стояла, злегка погойдуючись, бо відчувала химерну непевність у ногах.

— Що ж мені з тобою робити? — Він став руки в боки з кривою посмішкою на вустах. — Ти найнестерпніше і найбільш драгівливе створіння з усіх, що мені траплялися.

— Ще ніхто й ніколи не знав, що зі мною робити.

— О, в це я вірю! — сказав Метью і на мить затримав на мені уважний погляд. — Ідемо до Вудстока.

— Ні! У коледжі я в повній безпеці. — Якось Метью попереджав мене про вампірів та їхню схильність до надмірного покровительства. І мав рацію — мені це не сподобалося.

— Нічого подібного, — відказав він, сердито блиснувши очима. — Хтось намагався вломитися в твоє помешкання.

— Що? — я отетеріло роззявила рота.

— А то! Пам'ятаєш розхитаний замок?

І справді — на залізній поверхні замка з'явилося кілька подряпин. Але тоді я вирішила, що Метью не обов'язково про це знати.

— Ти залишатимешся у Вудстоці, поки Пітер Нокс не поїде з Оксфорда.

Я промовчала, але, мабуть, вираз обличчя видав мій переляк.

— Це не буде так жахливо, як тобі здається, — лагідно мовив Метью. — До того ж ти зможеш там скільки завгодно займатися йогою.

Метью вже увійшов у роль охоронця, тому особливого вибору я не мала. І якщо він мав рацію — а я підозрювала, що він має рацію — хтось таки примудрився прошмигнути повз Фреда і проникнути до мого помешкання.

— Ходімо, — сказав вампір, піднімаючи мою торбу з комп'ютером. — Я почекаю, поки ти зберешся. Але нашу розмову про зв'язок «Ешмола сімсот вісімдесят два» та твоїх іскристих пальців зовсім не закінчено, — попередив він, настійливо вдивляючись мені в очі. — Вона тільки-но починається.

Ми вийшли на автостоянку для працівників коледжу, і Метью вигнав свого «ягуара», котрий стояв поміж скромним голубим «воксолом» та старим «пежо». Зважаючи на велику кількість обмежувальних дорожніх знаків у місті, їзда автомобілем зайняла вдвічі більше часу, аніж прогулянка пішки.

Метью зупинився біля сторожки.

— Я туди й назад, — сказала я, накидаючи на плече торбу з комп'ютером, коли Метью висадив мене з «ягуара».

— Докторе Бішоп, вам пошта, — гукнув зі сторожки Фред.

Я витягнула вміст своєї поштової «шпаківні», помахала стосом паперів Метью, і, відчуваючи, як гупає у скронях кров від тривоги і стресу, рушила до свого помешкання.

За порогом я скинула туфлі, потерла скроні й зиркнула на автовідповідач. Дякувати Богу, він не блимав. Пошта не містила нічого особливого, окрім рахунків та великого коричневого конверта, на якому було надруковане моє ім'я. Марки на конверті не було — отже, він надійшов від когось із мешканців університетського містечка. Підсунувши палець під клапан, я розкрила конверт і витягнула його вміст.

До чогось гладенького та блискучого був прикріплений аркушик простого паперу. А на ньому було надруковано лише один рядок: «Пам'ятаєш?»

Тремтячими руками я потягнула гладенький аркуш — він затріпотів і випав на підлогу. Виявилось, що це знайома мені блискуча фотографія. Я бачила її лише у чорно-білому варіанті, в газетах. А тепер — у кольорі, й був цей знімок так само чіткий та яскравий, як і той день, коли його було зроблено.

Тіло моєї матері лежало долілиць в окресленому крейдою колі, а її ліва нога була вивернута під моторошно-неприродним кутом. Її права рука простягнулася до тіла мого батька, який лежав горілиць із діркою в голові та глибокою раною від шиї й аж до паху. Частина його нутрощів вивалилася і лежала поруч на землі.

Щось середнє між стогоном та криком вирвалося у мене з рота. Не в змозі відірвати очей від знімку, я задрижала й упала на підлогу.

— Діано! — почувся несамовитий голос Метью, та він був надто далеко, щоб мені допомогти. З підлоги я почула, як на першому

поверсі хтось смикнув дверну ручку. По сходах загрюкали кроки, і у мене в замку зацокотів ключ.

Двері рвучко розчинилися, я підняла очі й побачила бліде обличчя Метью і занепокоєне лице Фреда.

— Що з вами, докторе Бішоп?! — вигукнув Фред.

Метью рушив до мене так швидко, що охоронець просто не міг не здогадатися, що мій приятель — вампір. Метью присів і схилився наді мною. Мої зуби цокотіли від шоку.

— Якщо я дам вам ключі, чи ви не відженете моє авто до коледжу Всіх Душ? — спитав Метью зиркнувши через плече. — Доктору Бішоп стало зле, її не можна залишати саму.

— Та нема проблем, професоре Клермон. Я залишу його тут, на стоянці для охоронців, — відповів Фред. Метью кинув Фреду ключі, і той вправно їх спіймав. Кинувши на мене стурбований вигляд, охоронець вийшов і зачинив за собою двері.

— Мене нудить, — прошепотіла я.

Метью поставив мене на ноги і відвів до ванни. Мене знудило в унітаз, потім я сперлася на його краї руками і впустила фото на підлогу. Коли мій шлунок спорожнів, несамовите тремтіння трохи вгамувалося, але через кожні кілька секунд хвилею накочувалося на мене.

Я опустила кришку унітаза і сперлася на нього, щоб устати, але в голові запаморочилося ще сильніше — і Метью підхопив мене саме вчасно, інакше б я розбила собі голову об кахлі.

Раптом мої ноги відірвалися від підлоги, груди притиснулися до плеча Метью — то його руки обхопили мене під колінами. За мить він обережно поклав мене на ліжко і увімкнув світло, поправивши лампу так, щоб вона не світила мені в обличчя. Потім взяв мене за п'ять, і від його холодного дотику мій пульс уповільнився. Трохи заспокоївшись, я сконцентрувала погляд на його обличчі — так само спокійному, як і завжди, тільки маленька темна жилка пульсувала на лобі.

— Я принесу тобі зараз щось попити. — Метью відпустив мою руку і підвівся.

Іще одна хвиля паніки накопилася на мене. Я блискавично скочила на ноги, і всі мої інстинкти в один голос заволали: «Тікай! Тікай щодуху!»

Метью вхопив мене за плечі, намагаючись зазирнути мені у вічі.

— Припини, Діано.

Шлунок підкотився до легенів і витиснув із них все повітря. Я запручалася, намагаючись вирватися з його хватки, не розуміючи і не бажаючи знати, що він мені каже.

— Відпусти, — благально мовила я, впираючись обома руками йому в груди.

— Діано, поглянь на мене. — Мені несила було ані ігнорувати його голос, ані опиратися магічній, немов у місячну ніч, притягальній силі його очей. — Що сталося? Поясни.

— Та то мої батьки. Джиліан сказала мені, що відьми й відьмаки вбили моїх батьків, — відповіла я високим напруженим голосом.

Метью сказав щось мовою, яку я не розуміла.

— А коли це сталося? Де? А ця відьма — вона залишила тобі повідомлення телефоном, чи не так? Вона погрожувала тобі? — спитав Метью, іще міцніше стискаючи мене.

— У Нігерії. Вона сказала, що Бішопи завжди були порушниками спокою і постійно завдавали клопоту своїм одноплеменцям.

— Я поїду з тобою. Але спочатку дозволь мені декуди зателефонувати.

— Поїдеш куди? — спитала я, геть нічого не розуміючи.

— До Африки, — дещо сконфужено відповів Метью. — Комусь же треба буде ідентифікувати їхні тіла.

— Моїх батьків убили, коли мені було сім років.

Вражений Метью ошелешено витріщив на мене очі.

— Навіть якщо це сталося так давно, Джиліан та Нокс досі тільки й про них говорять.

Паніка наростала, і я відчула, як відчайдушний вереск підкрадається до моєї горлянки. Та не встиг він вирватися назовні, як Метью притиснув мене до себе так міцно, що я шкірою відчула кожен м'яз та кожну кістку його тіла. І вереск обернувся на ридання.

— З відьмами, що приховують таємниці, трапляється лихо. Так сказала мені Джиліан.

— Що б там вона не сказала, я не дозволю ані Ноксу, ані будь-якому іншому відьмаку чи відьмі, заподіяти тобі шкоду. Ти тепер зі мною, — люто кинув Метью і, поки я хлипала, притиснувся щокою до мого волосся. — Ох, Діано. Чому ж ти мені раніш не сказала?

Десь у душі я відчула, як почав розкручуватися заіржавілий ланцюг. Він вивільнявся ланка за ланкою, виповзав із того місця, де висів непомітно, ждучи свого часу. І мої руки, скоцюрблені й притиснуті до грудей вампіра, теж почали вивільнятися. А ланцюг падав униз, на неосяжну глибину, де не було нічого, окрім темряви та Метью. Нарешті він лягнув і витягнувся на всю довжину, з'єднавши мене з вампіром. Попри манускрипт, попри те, що в моїх руках було достатньо електричної напруги, щоб живити мікрохвильову піч і попри фотографію — поки цей ланцюг нас поєднуватиме, я буду в безпеці.

Коли мої ридання вщухли, Метью повільно відсторонився.

— Зараз я принесу тобі води, а потім ти відпочиватимеш, — сказав він тоном, що не передбачав обговорення, і вийшов. За кілька секунд Метью повернувся зі склянкою води та двома маленькими пігулками.

— Випий оце, — сказав він подаючи мені пігулки разом із водою.

— А що це?

— Заспокійливе. — Його суворий погляд змусив мене негайно кинути обидві пігулки до рота і запити їх водою. — Вони завжди були при мені відтоді, як ти сказала мені, що страждаєш від нападів паніки.

— Терпіти не можу транквілізаторів!

— Ти пережила потрясіння, і в твоєму організмі тепер циркулює надлишок адреналіну. Тобі треба відпочити.

Метью щільно укутав мене пуховою ковдрою, і я стала схожою на горбкуватий кокон. Потім він сів на ліжку; скинуті туфлі стукнулися об підлогу, вмовстився поруч зі мною і сперся спиною на подушки. Лівою рукою він притиснув до себе моє поміщене в кокон тіло, і я втішно зітхнула. Моє тіло, попри пухову оболонку, бездоганно прилягло до тіла Метью кожним своїм вигином.

Заспокійливе почало діяти, поширюючись моєю кровоносною системою. Засинаючи, я почула, як у кишені Метью раптом завібрував телефон, і я різко прокинулася.

— Все нормально, мабуть, це Маркус, — заспокоїв він мене, доторкнувшись губами до мого лоба. Мій пульс вгамувався. — Відпочивай. Тепер ти не сама.

А я й досі відчувала ланцюг, що з'єднував мене з Метью, з'єднував відьму з вампіром.

Я заснула, і снилися мені ланки цього ланцюга — міцні й блискучі.

Розділ 16

За вікнами Діани стемніло, коли Метью вібрався з ліжка. Нарешті вона заснула, хоча спочатку неспокійно вовтузилася і зітхала. Коли шок у неї минув, вампір відчув це — ледь вловно змінився Діанин запах. Хвиля холодної люті накочувалася на нього щоразу, коли він думав про Пітера Нокса та Джиліан Чемберлен.

Метью вже й забув, коли востаннє так піклувався про іншу істоту. Він відчував іще деякі емоції, але не хотів сам собі в цьому зізнаватися, а тим більше — чітко називати їх.

«Вона відьма, — нагадував він собі, дивлячись на сплячу Діану. — Вона не твоя».

І чим частіше він повторював ці слова, тим менш переконливо вони звучали.

Нарешті він обережно вібрався з ліжка і потихеньку вийшов із кімнати, залишивши двері прочиненими на щілину, щоб побачити, коли Діана прокинеться чи поворухнеться.

Опинившись на самоті у вітальні, вампір дав вихід гніву, що годинами нуртував у його душі. Сила цього гніву аж душила його. Він потягнув за шкіряну мотузку, видобув із-під светра сріблясту домовинку Лазаря, торкнувся його потертої гладенької поверхні. Йому хотілося прожогом вискочити у темряву і спіймати Джиліан Чемберлен та Нокса, але його стримувало лише одне — рівне Діанине дихання, що чулося із сусідньої кімнати.

Оксфордський годинник вдарив восьму і нагадав Метью про телефонний дзвінок, на який він не відповів. Витягнувши з кишені телефон, він перевірів повідомлення і швидко переглянув автоматичні оповіщення систем безпеки в своїх лабораторіях та маєтку Стара хатинка. Декілька повідомлень надіслав Маркус.

Метью нахмурився і набрав номер, щоб прослухати голосові повідомлення. Зазвичай Маркус не впадав у паніку. Що ж змусило його так терміново шукати контакту?

«Слухай, Метью. — У голосі Маркуса і близько не чулося притаманних йому грайливо-іронічних ноток. — Результати аналізу ДНК Діани вже готові. І вони... дивовижні. Зателефонуй мені».

Записаний голос іще звучав, а палець вампіра вже натиснув іншу, одну-єдину кнопку на телефоні. Чекаючи, поки Маркус відповість, він пригладив пальцями волосся. Чекати довелося лиш один гудок.

— Привіт, Метью. — У голосі Маркуса не почулося звичної теплоти, прозвучало саме полегшення, адже пройшло кілька годин відтоді, як він надіслав повідомлення, а відповіді й досі не було. Маркус навіть телефонував до оксфордського закладу, який Метью найбільше любляв відвідати на дозвіллі — до музею Пітт-Ріверз, де часто вампір подовгу простоював то перед скелетом ігуанодонта, то перед одним із портретів Дарвіна. Насамкінець Міріам вигнала Маркуса з лабораторії, роздратована його безперервними розпитуваннями — куди подівся Метью і з ким.

— З ким, з ким... Звісно, що з нею, з ким же ще? — буркнула Міріам під вечір, тоном, сповненим засудження. — І якщо в тебе на сьогодні вже немає роботи, йди додому і чекай на його дзвінок. Бо ти мені тут заважаєш.

— Що показав аналіз ДНК? — спитав Метью тихо, але в його голосі вчувалася приглушена лютя.

— А що сталося? — швидко перепитав Маркус.

В око Метью впало фото, що лежало зображенням догори на підлозі у ванній. Саме його стискала Діана в руках кілька годин тому. Метью вдивився у фото, і його очі перетворилися на вузькі щілини.

— Ти де? — хрипко спитав він.

— Вдома, — відповів Маркус.

Метью підняв фото і за запахом знайшов аркушик паперу, що був прикріплений до знімка — він залетів під софу. Вампір витягнув його звідти, прочитав те одне-єдине слово на ньому і різко втягнув у легені повітря.

— Принеси до Нью-Коледжу звіт про аналізи та мій паспорт. Помешкання Діани — у парковому чотирикутнику, горішня квартира в під'їзді сім.

Коли двадцять хвилин по тому Метью відчинив двері, його волосся стояло сторч, а на обличчі відбився такий лютий вираз, що молодшому вампіру довелося докласти чимало зусиль, щоб не позадкувати.

Маркус простягнув йому коричневу теку, вкладену поміж сторінок червоно-коричневого паспорта, і терпляче чекав. Він не збирався

заходити до помешкання відьми без дозволу Метью, тим більше, коли той у такому збудженому стані.

Дозволу довелося чекати довго, але нарешті Метью взяв теку і відступив убік, пропускаючи Маркуса.

Поки Метью вивчав результати аналізів, Маркус уважно розглядав свого товариша. Його гострий нюх спіймав запах старої деревини та старої потертої тканини, а також запах відьминого страху та ледь стримуваних емоцій вампіра. Від такої суміші запахів і його чуприна стала сторч, а з горлянки вирвалося мимовільне гарчання.

За багато років Маркус навчився цінувати чесноти Метью — його здатність до співпереживання, його сумлінність та чесність, його терплячість до близьких йому людей. Але зазвичай несамовита лють Метью була руйнівною та деструктивною: коли її отрута вихлюпувалася, він зникав на місяці й навіть на роки, щоб внутрішньо змиритися з тим, що він накоїв.

Але ще ніколи Маркус не бачив свого батька таким, як зараз — холодна лють переповняла Метью й от-от мала вихлюпнутися через край.

Метью Клермон увійшов у життя Маркуса тисяча сімсот сімдесят сьомого року — і залишився в ньому назавжди. Він з'явився у фермерському будинку родини Беннетів разом із саморобними ношами, на яких пораненого маркіза де Лафайєта винесли з поля бою під час битви під Брендівайн. Своїм авторитетним виглядом та високим зростом Метью пригнічував решту військових і гаркав накази, не зважаючи на чини.

Ніхто не перечив його наказам — навіть сам Лафайєт, який попри поранення навіть жартував зі своїм другом. Однак добрий гумор маркіза не вберіг його від прочухана, який він заробив від Метью. Коли Лафайєт запротестував, заявивши, що сам про себе потурбується і що присутнім краще попіклуватися про інших поранених, Клермон випалив кілька фраз французькою з такою кількістю лайки та ультиматумів, що його підлеглі побожно витріщилися на нього, а маркіз слухняно замовк.

Маркус отетеріло витріщався на французького військовика, який лаяв начальника медичної служби армії, всіма шанованого доктора Шиппена, відкидаючи запропонований ним план лікування як «варварський». Клермон наполіг на тому, щоб за лікування Лафайєта

взявся заступник Шиппена — Джон Кокрен. А через два дні можна було чути, як Клермон та Шиппен обговорюють тонкощі анатомії та фізіології, вільно послуговуючись латиною — на втіху всього медичного персоналу та особисто генерала Вашингтона.

Хоч Континентальна армія і потерпіла під Брендівайн поразку, Метью встиг відправити на той світ чималу кількість британських солдат. Військовики у шпиталі переказували неймовірні легенди про його безстрашність в бою. Дехто навіть стверджував, що Метью буквально вривався в шеренги супротивника і не брала його ані куля, ані штик. Коли гармати замовкли, Клермон наполіг, щоб Маркус залишився з маркізом як його санітар та доглядач.

Восени Лафайєт знову зміг їздити верхи, тож вони з Метью зникли на деякий час у лісах Пенсільванії та Нью-Йорка і повернулися з цілою армією воїнів племені онейда. Індіанці звали Лафайєта Каюла за його вправність у сідлі. Метью ж вони звали Атлутанун, тобто воєвода, завдяки його вмінню згуртовувати воїнів і вести їх на битву.

Лафайєт повернувся до Франції, а Метью ще довго залишався в армії. Маркус теж залишився на службі простим помічником хірурга. День у день він загоював рани, отримані солдатами від кулі мушкета, ядра гармати чи шаблі. Коли ж поранення отримував хтось із підлеглих Клермона, Метью намагався розшукати Маркуса, бо у того, за його словами, був талант загоювати рани.

Невдовзі після того як Континентальна армія вступила до Йорктауна, Маркус захворів на лихоманку. На жаль, його талант до загоювання ран нічим не зарадив. Маркус лежав, тремтів у холодному поту, і за ним доглядали лише тоді, коли у когось із персоналу траплялася вільна година. Після чотирьох днів боротьби з хворобою Маркус усвідомив, що помирає. Лафайєт саме повернувся до Америки і разом із Клермоном зайшов до шпиталю провідати когось зі своїх поранених бійців. Метью побачив Маркуса у дальньому кутку палати на зламаному ліжку. І відчув запах смерті.

Офіцер-француз сів на ліжку біля умирущого і, коли ранок приходив на зміну ночі, розповів йому свою історію. Маркусу здалося, що він марить. Чоловік, що пив кров, не міг померти? Почувши таке, Маркус вирішив, що він уже помер і його мордує отой диявол, котрий, як застерігав його батько, живитиметься його гріховною натурою.

Вампір пояснив, що Маркус зможе пережити лихоманку, але за це доведеться заплатити певну ціну. Спершу народитися знову. А потім і полювати, і вбивати, і пити кров — навіть людську кров. На певний час потреба в крові унеможливить перебування серед поранених та хворих. І Метью пообіцяв послати Маркуса до університету, щоб він потроху при звичаївся до свого нового ества.

Перед світанком, коли біль став нестерпним, Маркус вирішив, що його бажання жити є сильнішим за страх того нового життя, про яке розповів йому вампір. Метью виніс його, обм'яклого та палаючого від лихоманки, із шпиталю і поніс до лісу, де на них уже чекали воїни племені онейда, щоб відвезти далеко в гори. Метью випив кров Маркуса у потаємній печері, де ніхто не почув би його верески. Навіть нині Маркус прекрасно пам'ятав ту спрагу, яка охопила його відразу після цього. Він буквально збожеволів від неї, йому страшенно хотілося пити все, що було прохолодне й рідке.

Нарешті Метью прокусив зубами власне зап'ястя і дав Маркусу напитися. Могутня кров вампіра повернула його до життя — нового й незвіданого.

Індіанці онейда з байдужим спокоєм чекали біля входу в печеру, щоб не дати новоспеченому вампіру влаштувати гармидер на сусідніх хуторах, коли проявиться його жага крові. Вони розпізнали, ким насправді був Метью, тієї ж миті, коли він з'явився у їхньому поселенні. Він був як Дагваненьєнт — відьмак, що жив у вихорі й був безсмертний. Для індіанців було загадкою — чому боги вирішили обдарувати французького вояка такими здібностями, але боги часто являли їм свої несподівані, непояснені рішення. Все що вони могли зробити — це неодмінно розповісти своїм дітям легенду про Дагваненьєнта і навчити, як слід убивати таке створіння: спалити, розтерти його кістки на порошок, а порошок розвіяти під чотири вітри, щоб воно ніколи не змогло відродитися.

Суворо обмежений у своїх діях, Маркус поводився, як мала дитина; втім, він насправді й був малою дитиною: завивав, плакав і тремтів від усвідомлення власного безсилля та незадоволених потреб. Коли Метью вполював оленя, щоб нагодувати юнака, котрий відродився як його син, Маркус швидко висмоктав тварину досуха. Це вгамувало його голод, але не притлумило гудіння у венах, які Метью наповнив своєю древньою кров'ю.

Тиждень Метью годував його у печері свіжою здобиччю і насамкінець вирішив, що Маркус уже готовий полювати самостійно. Батько та син висліджували оленів та ведмедів у лісових хащах та на залитих місячним саявом гірських кряжах. Метью вчив його нюхати повітря, видивлятися в темряві найменший натяк на рух і відчувати зміни вітру, який донесе до них нові запахи. А ще він вчив цілителя, як убивати.

У ті давні дні Маркус прагнув якомога більше крові. Метью теж потребував крові, щоб вгамувати свою жагу й підживити ненаситне тіло. І лише тоді, коли Маркус навчився вправно висліджувати оленя, швидко валити його на землю і так само швидко й без зайвого шуму випивати його кров, Метью дозволив йому полювати на людей. Про жінок і мови не йшло. Бо, як пояснив Метью, новонароджені вампіри дуже ризикували з ними оконфузитися — надто вже тонкими були межі, що розділяли секс та смерть, залицання та охоту.

Спочатку батько й син жилися хворими британськими солдатами. Деякі благали Маркуса залишити їм життя, і Метью навчив його, як слід харчуватися теплокровними так, щоб їх не вбивати. Потім вони почали полювати на злочинців, які верещали, благаючи пощади, на яку не заслуговували. І щоразу Метью примушував Маркуса пояснювати йому, чому він вибрав жертвою саме цю людину. Мораль Маркуса зростала і розвивалася — неквапливими свідомими кроками, бо саме так вампір приходить до розуміння того, *що саме* потрібно йому для виживання.

Метью славився своїм розвиненим відчуттям добра і зла. А всі його помилкові судження робилися виключно у стані гніву. Маркусу розповіли, що його батько вже не схильний до проявів цієї небезпечної емоції. Може, й так, але цього вечора в Оксфорді лють на обличчі Метью була така сама, як і тоді, під час битви при Брендівайн. Але поля бою, де він міг би дати вихід своїй люті, не знаходилося.

— Ти помилився, — роздратовано кинув Метью, скінчивши вивчати результати аналізів відьминої ДНК.

Маркус похитав головою.

— Я дослідив її кров двічі. А Міріам підтвердила мої висновки результатами ДНК-аналізу мазка з ротової порожнини Діани. І я не можу стриматися: результати дивовижні.

Метью вдихнув, тремтячи від гніву.

— Вони просто сміховинні.

— Діана має майже кожен генетичний маркер, які нам коли-небудь траплялися у відьом. — Стиснувши губи, він погортав сторінки від першої до останньої. — Але ось ці амінокислотні послідовності нас занепокоїли.

Метью взяв теку і ще раз передивився отримані дані. Там було з дві дюжини ДНК-послідовностей, декотрі короткі, а декотрі — довгі (біля них Міріам поставила червоним маленькі знаки запитання).

— Господи, — мовив він, кидаючи теку сину. — У нас і так купа проблем. Цей вилупок Пітер Нокс погрожував їй. Йому потрібен манускрипт. Діана спробувала знову замовити його, але «Ешмол сімсот вісімдесят два» зник у книгосховищі й повертатися звідти більше не хоче. На щастя, Нокс переконаний, що вперше вона отримала цей манускрипт тому, що навмисне зламала закляття.

— А хіба ні?

— Ні. Діана не має ані знань, ані навичок для такої делікатної процедури. Її сила абсолютно некерована. Вона навіть дірку пропалила в моєму килимі. — На обличчі Метью відбилася образа, і Маркус насилу стримав усмішку. Його батько і справді побожно ставився до свого антикваріату.

— Тоді нам треба якось нейтралізувати Нокса, щоб дати Діані можливість розібратися у своїх здібностях. Схоже, це не так вже й важко зробити.

— Нокс — не єдина моя проблема. Ось що Діана отримала сьогодні поштою. — Метью взяв фото з супровідним аркушем і подав сину. Коли він знову заговорив, голос його набув монотонної, але загрозливої інтонації.

— Це її батьки. Пригадую, що чув про вбивство двох американських відьом у Нігерії, але це було досить давно. І я ніколи не пов'язував їх із Діаною.

— Боже праведний, — тихо проказав Маркус, розглядаючи знімок. Він уявив, як би почувався сам, якби отримав поштою фотографію батька, розідраного навпіл і кинутого в багно помирати.

— І це ще не все. Можу судити лише з того, що мені відомо, Діана довго вважала, що її батьків убили звичайні люди. І саме через це намагалася не пускати магію у своє життя.

— Марні зусилля, еге ж? — пробурмотів Маркус, згадавши про ДНК відьми.

— Так, — похмуро погодився Метью. — Поки я був в Шотландії, одна відьма, Джиліан Чемберлен, сказала їй, що то не люди вбили її батьків, а одноплеменці — відьмаки та відьми.

— А це справді так?

— Достеменно не знаю. Ясно одне: у цій ситуації йдеться про дещо більше, аніж про знайдений Діаною «Ешмол сімсот вісімдесят два». — Голос Метью набув моторошно-серйозного звучання. — І я збираюся з'ясувати, що це таке.

На шиї у батька щось блиснуло. «То він надів домовинку Лазаря», — здогадався Маркус.

Ніхто в родині не говорив відкрито про Елеонору Сен-Леже чи про обставини її смерті, бо всі боялися, що Метью сказиться від люті. Маркус знав, що його батько не збирався 1140 року покидати Париж — там він саме вивчав філософію. Та коли батько Метью, Філіп, покликав його до Єрусалима на допомогу в розв'язанні конфліктів, які, мов чума, безперервно мордували Святу землю після завершення хрестового походу під проводом Папи Урбана II, Метью підкорився. Там він познайомився з Елеонорою, подружився з її чималенькою англійською родиною, і безтямно закохався.

Однак Сен-Леже та Клермони часто опинялися по різні боки конфліктів, і старші брати Метью — Гуго, Готфрід та Болдвін — умовляли його порвати з цією жінкою, щоб дати їм можливість знищити її родину. Метью відмовився. Одного дня сварка між Болдвіном та Метью через якесь дрібне політичне питання вийшла з-під контролю. На пошуки Філіпа, який цю сварку припинив би, не було часу, тож Елеонора втрутилася сама. А коли Метью та Болдвін отямилися, було пізно: вона втратила надто багато крові.

Маркус і досі не розумів, чому Метью дав Елеонорі померти, якщо так сильно її кохав.

І тепер його батько вдягав знак пілігрима, коли боявся когось убити чи думав про Елеонору Сен-Леже. Або в обох випадках.

— Цей знімок — погроза. І не пустопорожня. Геміш вважав, що гучне ім'я родини Бішопів змусить відьмаків поводитися більш обережно, але, боюся, сталося протилежне. Хоч якими б великими не були вроджені таланти Діани, вона не в змозі себе захистити, а щоб

попрохати допомоги — вона аж надто горда та самовпевнена. Я хочу, щоб ти побув із нею кілька годин, — мовив Метью, насилу відриваючи погляд від фото Ребекки Бішоп та Стівена Проктора. — Я збираюся розшукати Джиліан Чемберлен.

— А чому ти так упевнений, що це вона прислала цей знімок? — слушно зауважив Маркус. — Він має два різних запахи.

— Другий належить Пітеру Ноксу.

— Але ж Пітер Нокс — член Конгрегації! — Маркус знав: під час хрестових походів створили координаційну раду з дев'яти демонів, відьом та вампірів — по три представники кожного виду. Завдання Конгрегації полягало в тому, щоб гарантувати безпеку кожного створіння, відвертаючи від них увагу звичайних людей. — Якщо ти хоч пальцем його зачепиш, це буде виклик авторитету координаційної ради. У конфлікт втягнуть всю родину. Невже ти справді збираєшся наразити нас на небезпеку лише для того, щоб помститися за якусь відьму?

— Ти ставиш під сумнів мою відданість? — пирхнув Метью.

— Ні. Я ставлю під сумнів твою розважливість! — емоційно вигукнув Маркус, без страху перечачи батьку. — Твій абсурдний роман може скінчитися дуже погано. Конгрегація має право вжити проти тебе відповідних заходів. Тож не давай їм підстав.

Коли Маркус уперше приїхав до Франції, його бабуся-вампірка втлумачила, що тепер він мусить дотримуватися завіту, котрий забороняв вампірам близькі стосунки з іншими видами створінь, а також втручатися в релігійні та політичні справи звичайних людей. Стосунків із людьми — зі справами сердечними включно — вони мали уникати, дозволялося як виняток це тоді, коли не спричиняло проблем. Маркус завжди волів проводити час із вампірами, тому ці умови завіту важили для нього мало і звучали досить абстрактно. Дотепер.

— Та всім давно байдуже, — кинув Метью вибачливим тоном і зиркнув на двері кімнати, де спала Діана.

— Господи, та вона ж нічого не знає про той завіт, — презирливо скривився Маркус, — а ти й не збираєшся їй про нього розповідати! Чорт забирай, ти ж чудово розумієш, що не зможеш довго тримати це від неї в таємниці!

— Конгрегація дала цю обіцянку тисячу років тому, коли світ був зовсім іншим. — Метью зосереджено розглядав старовинну

репродукцію, де богиня Діана націлювала лук на мисливця, що тікав від неї через ліс. Він пригадав рядок із книги, яку багато років тому написав його приятель: «...бо вони вже не мисливці, а здобич» — і мимоволі здригнувся.

— Подумай добряче, Метью.

— Я вже подумав. І прийняв рішення. — Він старанно уникав погляду сина. — Придивися за Діаною, щоб із нею не трапилося нічого лихого, добре?

Маркус кивнув, не в змозі протистояти благанню, що лунало у батьковому голосі.

Коли за Метью зачинилися двері, Маркус підійшов до Діани. Вампір підняв одну її повіку, потім другу, помацав її п'ясть. Він прийняв шок і учув шок і страх, що оповивали відьму. А ще він учув запах медикаменту, що й досі циркулював у її організмі. «От і добре», — подумав Маркус. Батькові таки дістало здорового глузду дати відьмі заспокійливе.

Він продовжив вивчати стан Діани: швидко оглянув шкіру та прислухався до дихання. Далі Маркус підвівся і постояв біля ліжка, спостерігаючи, як відьма спить і бачить сни. Вона нахмурила брови, наче з кимось сперечалася.

Після огляду Маркус знав дві речі. По-перше, з Діаною все в нормі. Вона пережила сильний шок і потребувала звичайного відпочинку — обійшлося без непоправної шкоди. По-друге, всю її покривав запах його батька. Він зробив це умисно, тобто помітив Діану, щоб всякий інший вампір знав, кому вона належить. Це означало, що ситуація зайшла навіть далі, аніж Маркус міг уявити. Важко ж буде батькові відірвати себе від цієї відьми! А йому доведеться зробити це, якщо історії, що розповіла Маркусу його бабця, — правдиві.

Метью повернувся тільки після дванадцятої ночі. Його лють роз'ятрилася ще більше, але зовні вампір був так само бездоганно-акуратним. Він пригладив пальцями волосся і, не сказавши синові ні слова, рушив до спальні Діани.

Маркус розумів, що зараз краще батька ні про що не питати. Тож він дочекався, поки Метью вийде з кімнати відьми.

— Ти збираєшся обговорювати з Діаною результати аналізів її ДНК?

— Ні, — коротко кинув Метью, і в голосі його не було і натяку на почуття вини через те, що він збирається приховати таку важливу інформацію. — І я не розповідатиму їй про те, що з нею зроблять відьми з Конгрегації. Вона й так мала досить лиха у житті.

— Діана Бішоп — не така вже й беззахисна. Ти не маєш права приховувати цю інформацію, особливо, якщо збираєшся бути з нею.

Маркус знав, що життя вампіра вимірюється не годинами чи роками, а таємницями — розкритими та прихованими. Вампіри старанно оберігали особисті стосунки, свої імена та подробиці численних прожитих життів. Однак його батько мав більше секретів за майже всіх його одноплеменців, а його бажання приховувати будь-що від родини тривожило не на жарт.

— Маркусе, не лізь, куди тебе не просять, — визвірився батько. — Це не твоє діло.

Маркус стиха вилаявся і сказав, як відрівав:

— Твої бісові секрети доведуть родину до погибелі!

Та не встиг він договорити, як батько міцно вхопив його за карк.

— Мої секрети роками гарантували безпеку нашої родини, сину. Якби не мої секрети, то де б ти зараз був, га?!

— Мабуть, хробаків годував би в безіменній могилі на цвинтарі в Йорктауні, — прохрипів Маркус.

Роками Маркус намагався розкрити деякі з батькових таємниць, але значними успіхами похвалитися не міг. Наприклад, йому так і не вдалося дізнатися, хто «здав» його Метью, розповівши про його витівки в Новому Орлеані після того, як Джордж Вашингтон здійснив так звану Купівлю Луїзіани, тобто придбав величезні території, на які претендувала Франція? Там, у Новому Орлеані, він збив зграю вампірів із наймолодших та найбільш безвідповідальних громадян — таку собі веселу, галасливу й чарівливу компанію, як і він сам. Шалена зграя налічувала бентежну кількість картярів та покидьків, яких могли викрити щоразу, коли вони з настанням темряви вибиралася погуляти. Маркус пригадував: новоорлеанські відьми наполягли на тому, щоб невгамовні молодики та молодиці полишили місто.

А потім з'явився Метью в супроводі вампірки-метиса на ім'я Жульет Дюран. Метью та Жульет розпочали свою кампанію проти Маркусової зграї. За кілька днів вони створили в районі Гарден «нечестивий альянс» з одним молодим піжонистим французьким

вампіром, що мав неймовірне золотаве волосся і був неймовірно жорстокий. І тоді прийшла справжня біда.

Минуло два тижні, й нова родина Маркуса якимось загадковим чином істотно поменшала. Кількість смертей та зникнень зростала, а Метью здіймав догори руки і щось мимрив про те, як небезпечно жити у Новому Орлеані. Жульет, до якої у Маркуса за кілька днів знайомства з'явилася стійка огида, загадково всміхалася і воркотіла щось заспокійливе батькові на вухо. Вона була найхитрішою та найпідступнішою з усіх створінь, які траплялися Маркусу, тому він зітхнув із превеликим полегшенням, коли батько з нею розлучився.

Під тиском своїх іще живих дітей Маркус щиро присягнувся поводитися пристойно, аби тільки Метью та Жульет поїхали геть.

Метью погодився, але спочатку виклав чіткі вимоги щодо нових членів родини Клермонів.

— І коли наступного разу ти здумаєш зробити мене дідом, — напучував він сина перед найстарішими та найвпливовішими вампірами міста, — будь обачнішим.

Згадка про цю принизливу бесіду і досі змушувала Маркуса червоніти від сорому.

Хто наділив Метью та Жульет повноваженнями діяти так, як вони діяли, лишилося загадкою. Можливо, сила його батька, хитрість Жульет та прізвище Клермон допомогли їм заручитися підтримкою місцевих вампірів. Але це ще не все. Усі створіння в Новому Орлеані — навіть відьми — ставилися до його батька як до члена королівської родини.

Раптом Маркусу спало на думку: а чи не був його батько членом Конгрегації? Тоді це багато що пояснило б.

Його роздуми перервав голос Метью.

— Сину, може Діана й хоробра, але їй ще не можна всього знати. — З цими словами він відпустив Маркуса і відступив убік.

— А чи знає вона про нашу родину? Про решту твоїх дітей? — «Чи знає вона про твого батька», — подумки додав він.

Та Метью й так знав, що подумав його син.

— Я не розповідаю історії про життя інших вампірів.

— То ти помиляєшся, — мовив Маркус, хитаючи головою. — Діана не вибачить тобі за приховані секрети.

— Це ти так думаєш. І Геміш. Коли вона буде до цього готова, я їй розповім усе. Але я не поспішатиму, — заявив Метью рішуче. — А тепер єдиний мій клопіт — забрати Діану з Оксфорда.

— Ти відвезеш її до Шотландії? Там її вже точно ніхто не дістане. — Маркус мав на увазі віддалений маєток Геміша. — Чи ти збираєшся залишити її у Вудстоці до свого від'їзду?

— Мого від'їзду куди? — здивовано спитав Метью.

— Ти ж попросив мене принести тобі паспорт. — Тепер здивувався Маркус. Отак завжди з його батьком: він сердився і кудись зникав сам-один, а згодом, взявши себе в руки, повертався. Але часто не пам'ятав сказаного у хвилини роздратування й люті.

— Я не покину Діану саму, — заявив Метью крижаним тоном. — Я відвезу її до шато «Сім веж».

— Невже ти збираєшся поселити її під одним дахом з Ізабо? — ужахнувся Маркус, і його голос відлунув у маленькій кімнаті.

— Це також і мій дім, — відказав Метью, виставивши щелепу і стиснувши губи в тоненький шнурочок.

— Твоя мати відверто вихваляється, що вбила багато відьом, і кожну зустрічну відьму звинувачує в тому, що трапилося з Луїзою і твоїм батьком.

Обличчя Метью спотворила гірка гримаса, і Маркус нарешті все зрозумів. Прислане Діані фото нагадало Метью про смерть Філіпа і про боротьбу Ізабо з власним божевіллям після тієї трагедії.

Метью стиснув долонями скроні, немов відчайдушно намагався придумати якийсь новий, оригінальний план.

— Діана не має стосунку до жодної з цих трагедій. Ізабо зрозуміє це.

— Не зрозуміє, ти ж знаєш, що не зрозуміє, — затято впирався Маркус. Він любив свою бабусю і не хотів, щоб їй завдавали болю. А якщо Метью, її улюбленець, приведе додому відьму, це неодмінно завдасть їй болю. Сильного болю.

— Немає місця безпечнішого за «Сім веж». Відьми й відьмаки добряче подумують, чи варто зв'язуватися з Ізабо, особливо у неї вдома.

— Заради Бога, не залишай їх наодинці.

— Не буду, — пообіцяв Метью. — Я хочу, щоб ви з Міріам перебралися до сторожки Старої хатини, аби всі подумали, ніби Діана

там. Вони, звісно, дізнаються, що це не так, але кілька днів ми таки виграємо. Мої ключі у швейцара. Повертайтеся за кілька годин, коли ми вже поїдемо. Заберіть з її ліжка пухову ковдру — на ній буде запах Діани — і їдьте до Вудстока. І залишайтеся там доти, поки я з вами не зв'яжуся.

— А ти зможеш захистити себе і ту відьму одночасно? — тихо спитав Маркус.

— Зможу, — впевнено відповів Метью.

Маркус кивнув, і вампіри, потиснули руки, піднявши передпліччя, й обмінялися багатозначними поглядами. Усе, що кажуть у такі моменти, було сказано дуже давно.

На самоті Метью зморено опустився в крісло й обхопив руками голову. Затята впертість Маркуса прикро вразила його.

Він підняв голову і знову подивився на репродукцію, що зображувала богиню мисливців Діану на полюванні. Іще один рядок пригадався йому з тієї поеми: «Я твоя здобич, кохана Діано».

У спальні, надто далеко для слуху теплокровних, раптом заворушилася і скрикнула Діана. Метью блискавично кинувся до неї й обхопив руками. Охоронний інстинкт знову повернувся, але цього разу з чітко усвідомленим відчуттям мети.

— Не бійся, я тут, — пробурмотів він і прихилився до різнобарвних, як райдуга, пасом її волосся. Він поглянув на обличчя сплячої Діани — ображено надуті губи, суворо насуплені брови. То було добре знайоме обличчя, яке він вивчав годинами, але ці суперечливі риси і досі дивували і бентежили вампіра.

— Невже ти приворожила мене? — спитав він уголос.

Сьогодні увечері Метью збагнув, що ця відьма потрібна йому, як ніхто інший. Ні його родина, ні навіть присмак крові наступної жертви не значив тепер для нього так багато, як впевненість у безпеці Діани. Якщо саме це означало *бути привороженим*, то він пропав.

Він міцніше стиснув Діану уві сні так, як не дозволив би собі тоді, коли вона не спала. Відьма зітхнула і пригорнулася до нього.

Не був би Метью вампіром, він не почув би слів, які пробурмотіла Діана, обхопивши рукою домовинку Лазаря крізь тканину светра і притиснувши кулак до його серця.

— Ти не пропав. Я знайшла тебе.

Метью здивувався — може, то йому причулося? — але він достеменно знав, що ні.

Діана не могла чути його думок.

Ні раніш, ні коли вона спить, ні коли вона не спить — не тепер. Але це було питанням часу — Діана неодмінно знає все, що про нього має знати. Вона дізнається про його секрети, про ті лихі й страшні речі, безпристрасно розібратися з якими йому бракувало хоробрості.

Діана знову відповіла ледь чутним шепотом:

— У мене вистачить хоробрості на нас обох.

Метью прихилив до неї голову.

— Інакше й бути не може.

Розділ 17

Я відчула різкий присмак пряної гвоздики; загорнута в пухову ковдру, я почувалася, наче мумія. Я поворухнулася у своєму коконі, і старі пружини ліжка трохи прогнулися.

— Тс-с-с-с. — Губи Метью торкнулися мого вуха, а його тіло щільною оболонкою огортало мене ззаду. Ми лежали з ним, як ложки у шухляді, тісно притиснуті одне до одного.

— Котра година? — хрипко спитала я.

Метью трохи відхилився і поглянув на свій годинник.

— Вже за першу ночі.

— І скільки ж я спала?

— З шостої години вчорашнього вечора.

Вчорашнього вечора .

Моя свідомість розсипалася на слова та образи: алхімічний манускрипт, погроза Пітера Нокса, мої пальці, посинілі від електричного струму, фотографія вбитих батьків, простягнута і навіки застигла рука моєї матері...

— Ти дав мені пігулки. — Я смикнула пухову ковдру, намагаючись вивільнити руки. — Не люблю ліків, Метью.

— Гарзд. Наступного разу, коли у тебе трапиться шок, я дозволю тобі страждати стільки, скільки тобі забажається, — пообіцяв Метью і стягнув ковдру одним-єдиним порухом руки після моїх безуспішних борсань.

Різкий тон вампіра перетрусив скалки моєї розбитої пам'яті, на поверхню впливли нові картини: то Джиліан Чемберлен із перекошеним від люті обличчям попереджає мене, щоб я не приховувала таємниць, то аркушик паперу зі словом, яке наказувало мені пам'ятати... На якусь мить я знову стала семирічною дівчинкою, котра намагається збагнути, як її життєрадісні й талановиті батьки могли отак піти з життя.

Я простягнула руку до Метью, а в моїй уяві материна рука намагалася дотягнутися до батька через накреслене крейдою коло. Дитячий відчай від смерті батьків, що й досі жив у моїй свідомості, поєднався з новим, уже дорослим співчуттям до матері, яка так відчайдушно намагалася дотягнутися до мого батька. Рвучко

вивільнившись з обіймів Метью, я підтягла коліна до грудей і скоцюрбилася в захисний клубочок.

Метью хотів був допомогти — я це бачила й відчувала, — але він не знав, *що саме* мені потрібно, і тінь моїх власних суперечливих емоцій впала на його обличчя.

Знову в голові у мене почувся в'їдливий голос Нокса: «Пам'ятай, хто ти така».

«Пам'ятаєш?» — запитувала мене записка.

Нічого не кажучи, я рвучко повернулася до вампіра, і швидко здолала відстань, що нас розділяла. Мої батьки пішли в небуття, але Метью був тут, зі мною. Сховавши голову під його підборіддям, я кілька хвилин прислухалася, поки нарешті не почула поодинокий удар його серця, що послав імпульс крові по судинах. Прислухаючись до неквапливого ритму його серцебиття, я невдовзі заснула.

Моє серце несамовито калатало, коли я знову прокинулася в темряві, скинула з себе ногами ковдру і повільно сіла в ліжку. Позаду мене Метью увімкнув лампу — її плафон і досі був відвернутий убік від ліжка.

— Що таке? — спитав він.

— Магія наздогнала мене. Відьми — також. І мене за цю магію уб'ють, як і моїх батьків. — Ці слова вихопилися в мене наввипередки з панікою, і я, похитуючись, невпевнено підвелася.

— Ні. — Метью став межі мною та дверима. — Нам доведеться зустріти це з відкритим забралом, Діано. Що б це не було. Інакше ти весь час тікатимеш і ніколи не зупинишся.

Якась частина моєї свідомості знала: він має рацію. Решта ж бажала якомога швидше кинутися навтьоки від темряви. Але як тікати, якщо на шляху стоїть вампір?

Повітря довкола мене стиха зарухалося, немов для того, щоб вивітрили відчуття про пастку. Його прохолодні пасма торкнулися халяв моїх брюк. Потім повітря поповзло угору моїм тілом і, війнувши легеньким вітерцем, на мить підняло волосся довкола моєї голови. Метью вилаявся і ступив до мене, розпростерши руки. Легенький вітерець переріс у сильні пориви, що зібгали постіль та гойднули штори на вікнах.

— Усе нормально, не бійся, — гукнув Метью навмисно високим голосом, щоб перекричати гудіння вихору і заспокоїти мене.

Та цього було не досить.

Вітер здіймався вгору, а разом із ним піднімалися мої руки, формуючи повітря у колону, яка замикала мене в собі й захищала так само, як пухова ковдра деякий час тому. А за межею вихору застиг із простягнутою рукою Метью. Він не зводив із мене очей. Коли ж я розтулила була рота сказати, щоб він не підходив ближче, з моїх вуст зірвалися не слова, а лиш холодне повітря.

— Все нормально, — повторив він, не зводячи з мене очей. — Я не рухатимусь.

Я не здогадувалася, в чім, власне, полягала проблема, аж поки не почула ось ці його слова.

— Гаразд, обіцяю, — твердо мовив Метью.

Вітер враз почав ущухати, немов спотикнувшись. Буревій довкола мене змінився на вихор, потім — на бриз, і згодом повністю щез. Я охнула і впала на коліна.

— Що ж зі мною відбувається? — Щодня я займалася бігом, веслуванням та йогою, і тіло моє виконувало те, що я наказувала йому робити. А тепер воно робило неймовірні речі. Я зиркнула вниз, щоб пересвідчитися, що мої руки не світяться електричним струмом, а халяви моїх брюк і досі не тріпає вітер.

— То був відьмовій, — пояснив Метью, і досі не рухаючись із місця. — Ти знаєш, що це?

Колись я чула про відьму в Олбані, котра мала здатність викликати буревії, але ніколи і ніхто не називав вихор відьмовієм.

— Якщо чесно — то ні, — зізналася я, і досі крадькома позираючи на свої руки та ноги.

— Декотрі відьми та відьмаки успадкували здатність контролювати стихію повітря. І ти — одна з них.

— Та я, власне, і не контролювала її.

— Це було для тебе вперше, — пояснив Метью буденним тоном. Він окинув рукою маленьку кімнату: штори та ковдра, одяг на комоді та підлозі залишився там, де був учора вранці. — Ми з тобою й досі стоїмо, а кімната не схожа на таку, в якій промчав буревій. Оце і є контроль — для початку.

— Але ж я й не збиралася його зчиняти. А це трапляється лише з відьмами — ну, електричні вогні та вітри поза їх волею? — Я відкинула пасмо волосся з очей і втомлено хитнулася. Надто вже

багато подій відбулося за останню добу. Метью подався був до мене, щоб підхопити, якщо я почну падати.

— У наші часи відьмовії та блакитні пальці — явища доволі рідкісні. У тобі є магія, Діано, вона прагне вийти назовні, хочеться це тобі чи ні.

— У мене відчуття, наче я в пастці.

— Не треба було приводити тебе сюди учора, — мовив Метью присоромлено. — Інколи я не знаю, що з тобою робити. Ти як вічний двигун. Я лише хотів, щоб ти на хвилину зупинилася й вислухала мене.

Вампіру, якому нечасто доводиться дихати, було, вочевидь, дуже непросто впоратися з моєю потребою безупинно рухатися і щось робити. Відстань межи мною та Метью раптом стала надто великою. Я почала підводитися.

— Я вибачений? — щиро спитав він. Я кивнула. — Можна? — спитав Метью, показуючи на свої ноги. Я знову кивнула.

Він встиг ступити три кроки, поки я підводилася. Наші тіла зіштовхнулися як і тоді, в Бодліанській бібліотеці, коли я вперше побачила його — аристократичного та незворушно-спокійного — в читальному залі герцога Гамфрі. Однак цього разу я не відсахнулася так швидко. А охоче притулилася до нього, і тепер його шкіра здалася мені не моторошно-холодною, а заспокійливо-прохолодною.

Кілька секунд ми простояли мовчки, підтримуючи одне одного. Моє серце поволі вгамувалося, його руки досі були опущені, хоча, судячи з уривчастого і тремтливого дихання Метью, це давалося йому нелегко.

— Я теж винувата, вибач. — Я обм'якла і притулилася до нього, відчуваючи на щоці шорстку тканину його светра. — Віднині я намагатимуся тримати свою енергію під контролем.

— Нема за що вибачатися. І не треба так вперто намагатися бути такою, якою ти не є насправді. Питимеш чай, якщо я тобі зроблю? — спитав Метью, і я відчула, як він ворухить губами над моєю маківкою.

А надворі було темно, хоч в око стрель, і до світанку ще далеко.

— Котра година?

Метью змахнув рукою у мене між лопатками, щоб побачити циферблат свого годинника.

— Щойно минула третя.

Я простогнала з досади.

— Я така зморена, але чай — це було б чудово.

— Тоді піду зроблю. — Він ніжно прибрав руки з моєї талії. — Я хутко.

Щоб не випускати його з виду, я поволі рушила слідком. А Метью тим часом уже нишпорив у бляшанках та пакунках із чаєм.

— Я ж сказала, що хочу чаю, — винувато мовила я, побачивши як він видобув із буфета ще один коричневий пакунок, засунутий за кавоварку, якою я користувалася нечасто.

— А якому чаю ти надаєш перевагу? — Метью обвів рукою щільно заставлену полицю.

— Будь ласка, візьми той, що в чорному пакунку з золотистою етикеткою. — Зелений чай здався мені зараз найоптимальнішим заспокійливим варіантом.

Він став поратися з чайником та кухлем: залив гарячою водою ароматне листя і почекав, поки настоїться чай. Нарешті Метью посунув мені стару щербату чашку. Аромати зеленого чаю, ванілі та лимону відрізнялися від аромату Метью, але приємно заспокоювали.

Він і собі зробив чашку чаю, і його ніздрі розширилися.

— А цей чай пахне не так вже й погано, — визнав він і зробив маленький ковток. Уперше побачила я, як Метью пив щось, окрім вина.

— Куди сядемо? — спитала я, тримаючи чашку обома руками.

Метью кивнув головою в напрямку вітальні.

— Ходімо туди. Нам треба поговорити.

Він вмовстився на софі у дальньому кутку, а я всілася напроти. Пара від чаю огортала моє обличчя — таке собі легеньке нагадування про нещодавній відьмовій.

— Я хочу збагнути, чому Нокс вважає, що тобі вдалося зламати закляття, накладене на «Ешмол сімсот вісімдесят другий», — мовив Метью, коли ми повсідалися.

Я детально пригадала розмову в помешканні декана.

— Він сказав, що закляття стають непевними в роковини свого накладення. Інші відьми — з тих, хто добре володіє ремеслом чаклунства — вже намагалися зламати його, але зазнали фіаско. І він вирішив, що я просто опинилася в потрібному місці в потрібний час.

— На «Ешмол сімсот вісімдесят другий» закляття наклала якась дуже талановита відьма, і я маю підозри, що зламати його майже неможливо. Жоден, хто намагався роздобути цей манускрипт раніше, не відповідав вимогам цього закляття, хоч якими б досвідченими в чаклунстві ці люди були, і незалежно від пори року. — Метью втупився поглядом у чашку. — А тобі це вдалося. Як і чому — ось у чім питання.

— В ідею про те, що саме я відповідаю вимогам закляття, яке наклали задовго до мого народження, повірити ще важче, аніж в якісь його зміни в день роковин. А якщо я відповідаю його вимогам, то чому це не сталося вдруге? — Метью розтулив був рота, але я похитала головою. — Ні, ти тут ні при чім.

— Нокс добре знається на чаклунстві й тому чудово розуміє, що закляття — не проста штука. Можливо, з плином часу закляття спотворюються, — якимось невпевнено припустив Метью.

— От побачити б в усьому цьому якусь схему. — І перед очима у мене знову виник мій звичний білий стіл із розкладеними на ньому елементами головоломки. Я посовала туди-сюди декотрі складові — Нокса, манускрипт і моїх батьків, — але від цього картина не стала зрозумілішою. Голос Метью прорізався крізь мої роздуми.

— Діано?

— Гм-м, що?

— Що ти робиш?

— Та так, нічого, — похапливо відповіла я.

— Ти користуєшся магією, — сказав Метью, ставлячи свою чашку з чаєм. — Я нюхом це відчуваю. Сама поглянь — ти мерехтиш.

— Я роблю це тоді, коли не можу розгадати якусь загадку. — Я нахилила голову, щоб сховати очі, аби він не бачив, що мені нелегко і ніяково говорити на цю тему. — Я бачу перед собою білий стіл і багато різноманітних складових. У кожної — своя форма та колір, і вони перетасовуються, аж поки не набудуть певної структури. Коли ж ця структура утвориться, то її компоненти припиняють рухатися і перетасовуватися, а це означає, що я — на правильному шляху.

Метью надовго замислився і відповів не відразу.

— А часто ти граєш в таку гру?

— Увесь час, — неохоче відповіла я. — Поки ти був у Шотландії, я збагнула, що це теж магія, щось схоже на те, коли ти, не обертаючись,

знаєш, хто на тебе дивиться.

— А знаєш, у цьому теж є схема, — сказав Метью. — Ти вдаєшся до магії тоді, коли не хочеш думати.

— Ти про що? — здивовано спитала я, і шматочки головоломки застрибали на білому столі.

— Коли ти рухаєшся, то не думаєш, принаймні раціональною частиною свого інтелекту. Коли ти бігаєш, веслуєш або займаєшся йогою, ти десь в іншому місці. Коли раціональна частина твого розуму не стримує твої магичні здібності, вони й виявляються.

— Перед тим як з'явився відьмовій, я розмірковувала. Та він таки з'явився.

— Так, але в ту мить ти відчувала сильну емоцію, — пояснив Метью, нахилившись вперед і спершись ліктями на коліна. — А сильна емоція завжди відсуває раціональне на другий план. Те ж саме трапилося, коли твої пальці замерехтіли синім вогнем під час спілкування з Міріам, а потім і зі мною. А цей твій білий стіл просто є винятком із загального правила.

— Тож виявляється, що змін настрою та фізичних вправ достатньо, для того, щоб привести в дію ці сили? Кому ж захочеться бути відьмою, коли щось настільки просте й незначуще здатне призвести до вибуху шаленства, до катастрофічних наслідків?

— Гадаю, багато кому. — Метью відвернув погляд. — Хочу попрохати тебе зробити дещо для мене, — сказав він, і софа скрипнула, коли вампір знову повернувся до мене. — І я хочу, щоб ти добряче подумала, перш ніж відповісти. Згода?

— Згода, — кивнула я.

— Я хочу відвезти тебе додому.

— Я не збираюся повертатися до Америки, — відповіла я, виконавши його прохання: подумала аж п'ять секунд.

Метью похитав головою.

— Не до *тебе* додому. *До мене*. Тобі конче необхідно покинути Оксфорд.

— Я вже сказала тобі, що згодна поїхати до Вудстока.

— Діано, Стара хатинка — то просто мій маєток, — терпляче пояснив Метью. — А мій дім — у Франції, і саме туди я й хочу тебе забрати.

— До Франції? — Я відкинула з очей пасмо, щоб краще бачити вампіра.

— Відьмаки й відьми вкрай серйозно налаштовані на те, щоб роздобути «Ешмол сімсот вісімдесят другий» і приховати його від інших створінь. Їхня теорія про те, що ти свідомо зламала закляття, а ще знатність твого роду Бішопів — оце і все, що тримало їх від тебе на поштивій відстані. Коли Нокс та решта дізнаються, що ти не вдавалася до чаклунства, щоб отримати той манускрипт — бо закляття було накладене так, щоб воно відкрилося саме для тебе, — то вони неодмінно забажають дізнатися, чому так сталося і як.

Раптом переді мною знову виник знімок із моїми мертвими батьками, і я заплющила очі.

— І при цьому вони вже не будуть дотримуватися правил ввічливості.

— Мабуть, що ні. — Метью глибоко вдихнув, і на лобі в нього пульсонула жилка. — Я бачив те фото, Діано. Тому я хочу відвезти тебе подалі від Пітера Нокса та бібліотеки. Я хочу, щоб ти трохи побула під моїм дахом.

— Джиліан сказала, що моїх батьків убили відьми. — Коли зустрілася поглядом із Метью, мене вразило — якими маленькими були його зіниці. Бо зазвичай були вони великі й чорні, але сьогодні з Метью щось було не так. Шкіра його стала менш блідою, а його зазвичай бліді губи злегка порожевіли. — Вона сказала правду?

— Точно не знаю, Діано. Нігерійці з народності хауса вважають, що джерелом відьминої сили є камені, що містяться в шлунку. Вочевидь, хтось хотів знайти ці камені в нутрощах твого батька, — співчутливо сказав він. — Тому цілком імовірно, що твоїх батьків убили відьми.

Почулося тихеньке «кляц!», і на автовідповідачеві заблимав індикатор. Я досадливо простогнала.

— Твої тітки телефонують вже вп'яте, — зазначив Метью.

Хоч як би я не прикручувала звук, вампір із його слухом все одно почує розмову. Я підійшла до столика з телефоном і взяла слухавку.

— Та вдома я, вдома, добре тебе чую! — почала я, перекриваючи схвильований голос моєї тітки.

— А ми вже думали, що ти загинула, — сказала Сара. І раптом мене ошелешила думка, що ми двоє — останні з роду Бішопів. Я

увявила, як тітка сидить зараз на кухні з розпатланим волоссям, судомно притиснувши до вуха слухавку. Сара старіла, тому, незважаючи на її гонористий та сварливий характер, її явно захитав та вибив із колії той факт, що я була десь далеко, і наді мною нависла смертельна небезпека.

— Я не загинула. Я у себе вдома, а зі мною Метью, — сказала я і слабо всміхнулася йому. Та він не посміхнувся мені у відповідь.

— Що там відбувається? — втрутилася в розмову Ем. Коли загинули мої батьки, волосся Емілі за кілька місяців посивіло. Вона була ще молодою — їй і тридцяти не виповнилося, — але після тієї трагедії вона стала така хвороблива й худа, що, здавалося, її могло здути поривом вітру. Як і моя тітка, вона була не в захваті від того, що, згідно з її шостим чуттям, відбувалося в Оксфорді.

— Я просто спробувала ще раз замовити манускрипт, і все, — безжурно сказала я, намагаючись не стурбувати моїх тіток іще більше. Метью несхвально втупився на мене, і я відвернулася. Але це не допомогло. Його крижані очі свердлили мені спину. — Але цього разу він із книгосховища не повернувся.

— А ти гадаєш, що ми телефонуємо тобі через книгу? — суворо спитала Сара.

Довгі холодні пальці взяли за слухавку і забрали її від мого вуха.

— Міс Бішоп, це Метью Клермон, — сухо мовив вампір. Коли я простягнула руку, щоб забрати трубку, Метью захопив мене за п'ясть і заперечно похитав головою. — Діані погрожували. Ваші ж одноплеменці. І один із них — Пітер Нокс.

Мені не треба було мати неприродний слух вампіра, щоб почути вибух емоцій на протилежному боці лінії. Метью відпустив мою руку і подав мені слухавку.

— Пітер Нокс?! — скрикнула Сара. — І давно він там вештається?

— Від самого початку, — проказала я тремтячим голосом. — Він той самий чаклун у коричневому костюмі, котрий намагався проникнути мені в голову.

— Сподіваюся, ти не дозволила йому прокрастися надто далеко? — перелякано спитала Сара.

— Я зробила те, що змогла, Саро. Ти ж знаєш, я в магії дилетант, тому точно не можу сказати, що саме я зробила.

До розмови долучилася Ем.

— Люба, багато хто з нас має проблеми з Пітером Ноксом. Більше того — твій батько не довіряв йому, аж ні трохи не довіряв.

— Мій батько? — Підлога захиталася під ногами, і Метью спритно підхопив мене за талію. Я провела рукою перед очима, але відігнати образ скаліченої голови мого батька та його розсіченого тулуба мені не вдалося.

— Діано, що ще сталося? — тихо поцікавилася Сара. — Розумію, Пітер Нокс страшенно тебе лякає, але я впевнена, що це не все.

Вільною рукою я вхопилася за передпліччя Метью.

— Хтось прислав мені фото мами і тата.

На тому кінці лінії запала тиша.

— Ой, Діано, — ошелешено промимрила Ем.

— Оце саме фото? — похмуро уточнила Сара.

— Так, — прошепотіла я.

Сара вилаялася.

— Дай йому слухавку.

— Він прекрасно тебе чує і так, — зауважила я. — Окрім того, все, що хочеш сказати йому, можеш сміливо казати мені.

Метью пересунув руку з моєї талії на поперек і тильним боком долоні помасажував мої заціпенілі м'язи, аж поки вони розслабилися.

— Тоді слухайте мене обоє. Тікайте далеко, дуже далеко від Пітера Нокса. І отой вампір нехай про це потурбується, інакше всю відповідальність за потенційні наслідки я покладу на нього. Стівен Проктор був найбезтурботніший та найлегший у спілкуванні чоловік на світі. Треба було дуже постаратися, щоб викликати його неприязнь. І тому чаклуну це вдалося. Він терпіти його не міг. Діано, ти повертаєшся додому. *Негайно*.

— Ні, Саро! Я їду з Метью до Франції! — Почувши непривабливу пропозицію від Сари, я остаточно схилилася на користь пропозиції Метью.

На тому боці лінії знову запала тиша.

— До Франції? — тихо спитала Емілі.

Метью виставив руку.

— З вами хоче поговорити Метью. — Я передала йому слухавку, перш ніж Сара встигла заперечити.

— Міс Бішоп, ви маєте ідентифікатор номера абонента?

Я пирхнула. Старий коричневий телефон, що висів на стіні кухні в Медісоні, мав обертальний диск та шнур із милою завдовжки, щоб Сара, розмовляючи по телефону, могла тинятися квартирою. Який там ідентифікатор! Щоб просто набрати місцевий номер, треба витратити купу часу.

— Немає? Тоді запишіть оці цифри. — Метью поволі проказав номер свого мобільного та ще один номер, вочевидь — свій домашній, а потім докладно проінструктував, як набирати міжнародні коди. — На ці номери можете телефонувати в будь-який час.

Сара, мабуть, відповіла з притаманною їй безцеремонністю, бо на обличчі Метью з'явився спантеличений вираз.

— Я зроблю все, щоб вона була в безпеці, — відповів він і передав мені слухавку.

— Закінчуймо. Я обох вас люблю. Не хвилюйтеся.

— Припини казати нам, щоб ми не хвилювалися! — скипіла Сара. — Ти ж наша племінниця. Ми дуже занепокоєні, Діано, і непокоїтимемося й далі.

Я зітхнула.

— Що ж мені зробити, щоб переконати вас, що зі мною все гаразд?

— Для початку, частіше відповідай на дзвінки, — похмуро порадила вона.

Ми попрощалися, а я так і стояла біля Метью, уникаючи його погляду.

— Все це через мене, правду сказала тітка Сара. Я поводитися, як звичайна безтолкова людина.

Він відвернувся, пішов від мене через кімнату і зморено всівся на софу.

— Оце рішення стосовно місця магії в твоєму житті — ти прийняла його тоді, коли була самотнім переляканим дитинчам. І тепер, щоразу, коли ти ступаєш крок, усе твоє майбутнє ніби залежить від того, чи буде цей крок у правильному напрямку.

Метью страшенно здивувався, коли я сіла поруч із ним і мовчки взяла його за руки, долаючи бажання запевнити, що в мене все буде нормально.

— У Франції ти, може, кілька днів просто поживеш — нічого не робитимеш і не перейматимешся тим, що можеш зробити помилку, — продовжив Метью. — Чи навіть відпочинеш, хоча ти увесь час

рухаєшся, я ніколи не бачив, щоб ти надовго зупинялася. Знаєш, ти рухаєшся навіть уві сні.

— Я не маю часу на відпочинок, Метью, — зауважила я; мене вже гризли сумніви — чи варто їхати з Оксфорда. — До конференції з алхімії лишилося менше шести тижнів. Я маю робити на ній вступну промову. Я лише почала працювати над нею, а без доступу до Бодліанської бібліотеки я не зможу скінчити її вчасно.

Метью замислено примружив очі.

— Доповідь стосується алхімічних ілюстрацій, як я можу судити?

— Так, у ній йтиметься про традицію алегоричних зображень в Англії.

— Тоді тобі нецікаво буде проглянути мій примірник *Aurora Consurgens*, датований чотирнадцятим сторіччям. Бо він, на жаль, про Францію та написаний французькою.

Я здивовано витріщилася на нього. *Aurora Consurgens* — це був неймовірний манускрипт про супротивні сили алхімічної трансформації — срібло та золото, жіноче та чоловіче начала, темряву та світло, а його ілюстрації — складні й водночас загадкові.

— Найперші з відомих примірників «Аврори» датуються двадцятими роками п'ятнадцятого сторіччя.

— Мій примірник випущений тисяча триста п'ятдесят шостого року.

— Але такий ранній манускрипт не може мати ілюстрацій, — зауважила я. Знайти ілюстрований алхімічний манускрипт, створений раніше 1400 року, це те саме, що виявити «форд-Т»^[4] на полі битви при Геттісберзі^[5].

— А мій має.

— Невже в ньому всі тридцять вісім ілюстрацій?

— Ні. Там їх сорок. — Метью всміхнувся. — Схоже, історики минулих епох помилялися стосовно декотрих конкретних деталей.

Відкриття подібного масштабу трапляються рідко. Зиркнути хоч одним оком на ілюстрований примірник «Аврори» чотирнадцятого сторіччя — це рідкісна удача для історика алхімії.

— А що зображено на тих додаткових ілюстраціях? А текст? Текст — такий самий?

— Щоби про це дізнатися, тобі доведеться поїхати до Франції.

— Тоді поїхали, — без вагань мовила я. Після тижнів болісного топцювання на місці нарешті я вгледіла виразну перспективу вчасно написати свою вступну промову.

— То ти їдеш не заради власної безпеки, а щоб поглянути на манускрипт? — скрушно похитав головою Метью. — А як же здоровий глузд?

— А я ніколи не вирізнялася здоровим глуздом, — зазналася я. — Коли вирушаємо?

— За годину годиться?

— Авжеж. Вочевидь, ти це рішення не приймав похапцем і необдумано. Скоріш за все, Метью, ти планував його відтоді, як я заснула.

— На злітній смузі покинутої авіабази американських ВПС нас чекає літак. Скільки тобі потрібно часу, щоб зібратися?

— Це залежить від того, що я маю з собою взяти, — відповіла я, відчуваючи, як голова обертом іде.

— Небагато. Ми нікуди не вибиратимемося на сніданок чи на вечерю. Візьми з собою теплі речі й кросівки. Я і на мить не можу собі уявити, що ти поїдеш без них. Вдома ми будемо удвох, а також моя мати та її економка.

Його. Мати.

— Метью, а я й не знала, що в тебе є мати, — стиха промовила я.

— У кожного є мати, Діано. — Метью обпік мене поглядом своїх ясних сірих очей. — У мене їх було дві: жінка, яка мене народила, та Ізабо — жінка, яка зробила мене вампіром.

Метью — то було одне. А будинок із невідомими вампірами — то зовсім інше. Я враз відчула небезпеку цієї ризикованої подорожі, й бажання побачити рідкісний манускрипт швидко ослабло. Вочевидь, Метью помітив моє вагання.

— Я про це якось не подумав, — трохи ображено промовив він. — Звісно, ти не маєш підстав довіряти Ізабо. Але вона твердо запевнила мене, що з нею та Мартою ти будеш у безпеці.

— Якщо ти сам їм віриш, то і я теж. — На власний подив, я сказала це абсолютно щиро, попри легку тривогу, бо Метью точно просив Марту й Ізабо полишити думки про те, щоб перекусити мені горло.

— Дякую, — просто сказав він, зосереджуючи погляд на моїх губах; і я відчула поколювання у всьому своєму тілі. — Ти збирайся, а

я піду вмиюся і декому зателефоную.

Коли я проходила повз нього, він взяв мене за руку. І знову холод його шкіри перекрився моїм теплом, що піднялося йому назустріч.

— Зараз ти робиш те, що треба, — стиха сказав Метью і відпустив мою руку.

Наближався пральний день, тому в моїй спальні набралось чимало брудного одягу. Швидка інспекція шафи виявила кілька чистих чорних штанів, кілька колготок та з півдюжини темних закритих водолазок із довгими рукавами; а ще потерту спортивну сумку з емблемою Йельського університету. Я смикнула її до себе за лямку, і весь знайдений одяг швидко полетів до сумки, а ще на додачу кілька светрів та шерстяних пуловерів. Я засунула туди і кросівки, шкарпетки, нижню білизну й старий одяг для занять йогою: пристойної піжами я не мала, отже, це згодиться, щоб спати. Згадавши про французьку матір Метью, я поклала до сумки презентабельну сорочку та брюки.

А в залі чувся тихий голос Метью. Спочатку він переговорив із Фредом, потім із Маркусом, а опісля викликав таксі. З сумкою на плечі, я, незграбно маневруючи, зайшла до ванни. Зубочистка, мило, шампунь та гребінець — усе пішло в сумку разом із феном та косметичкою. Я нею майже ніколи не користувалася, але для такої okazji взяти косметичку здалося мені цілком слушною ідеєю.

Зібравшись, я пішла до Метью у вітальню. Він саме тицяв на кнопки свого телефона, перевіряючи повідомлення; валізка з моїм комп'ютером стояла у нього під ногами.

— Оце і все? — спитав він, здивовано оглядаючи мою спортивну сумку.

— Ти ж сам сказав мені, що багато не знадобиться.

— Так, але я звик, що жінки не слухаються мене, коли йдеться про багаж. Коли Міріам збирається куди-небудь на уїк-енд, то бере з собою стільки, що вистачить вдягнути цілий полк, а моїй матері — так тій взагалі потрібно кільканадцять величезних валіз. Луїза — та й на вулицю не вийшла б із такою маленькою сумкою, вже не кажучи про поїздку за кордон.

— Я не маю здорового глузду, а ще я потребую, так би мовити, великих експлуатаційних видатків.

Метью з розумінням кивнув.

— Паспорт при тобі?

Я кивнула і тицьнула пальцем йому під ноги.

— Так, він у валізі з комп'ютером.

— Тоді їдьмо, — мовив Метью, востаннє окидаючи поглядом кімнату.

— А де фото? — спитала я. Було негоже отак просто залишати його.

— Воно у Маркуса, — поспішив відповісти Метью.

— А коли тут був Маркус? — нахмурилася я.

— Коли ти спала. Хочеш, щоб я забрав знімок і повернув тобі? — Вампір взяв телефон і його палець очікувально завис над кнопкою.

— Ні, — похитала я головою. Мені більше не хотілося бачити те фото.

Метью взяв мої торби, і ми без пригод спустилися вниз. За брамою коледжу нас вже чекало таксі. Метью зупинився і щось сказав Фреду. Вампір віддав сторожу картку, і вони потиснули один одному руки. Вони про щось домовилися, але мені про деталі тієї домовленості не сказали ні слова. Метью швидко посадив мене в таксі. Ми їхали, не зупиняючись, приблизно півгодини, поки вогні Оксфорда лишилися позаду.

— А чому ми не поїхали на твоєму авто? — спитала я, коли ми були за містом.

— Так краще, — пояснив він. — Потім не доведеться просити Маркуса переганяти її.

Погойдування таксі заколисало мене. І я задрімала в нього на плечі.

В аеропорту ми злетіли відразу, як тільки перевірили наші паспорти, а Метью заповнив всі необхідні папери. Під час зльоту ми сиділи на кушетках довкола низького столика одне напроти одного. Кожні кілька секунд я роззявляла рота, щоб не закладало вуха, поки літак набирав висоту. Коли ми вийшли на крейсерську висоту, Метью розстебнув свій ремінь безпеки і видобув подушки та ковдри з шафи під вікнами.

— Невдовзі ми будемо у Франції. — Він примостив подушки на краю моєї кушетки, широкої, як двоспальне ліжко, і приготував ковдру, щоб мене накрити. — Можеш трохи поспати.

Але мені не хотілося спати. Насправді я боялася заснути. Ота фотографія немов закарбувалася на зворотному боці моїх повік.

Він нахилився наді мною з ковдрою в руках.

— Щось не так?

— Я не хочу заплющувати очей.

Усі подушки, окрім одної, Метью скинув на підлогу.

— Іди сюди. — Він сів біля мене і запрошувально лягнув рукою по білому пухнастому чотирикутнику. Звиваючись, я посунулася шкіряною поверхнею кушетки, поклала голову йому на коліна і випростала ноги. Метью дбайливо накрив мене ковдрою.

— Дякую, — прошепотіла я.

— Нема за що. — Він торкнувся пальцями своїх губ, а потім моїх. Я відчула солонуватий присмак. — Спи. А я посиджу.

І я заснула — міцним та глибоким сном без сновидінь, а прокинулася від дотику прохолодних пальців Метью до мого обличчя — літак ішов на посадку.

— Котра година? — спитала я, повністю дезорієнтована в часі.

— Близько восьмої, — відповів Метью, зиркнувши на свій годинник.

— А де ми? — Я рвучко сіла й обмацала лямки ременя безпеки.

— Неподалік Ліона, що в провінції Овернь.

— У центрі країни? — спитала я, уявивши мапу Франції. Метью кивнув. — Ти звідси родом?

— Так, я народився і відродився неподалік. Звідси до мого дому — мого рідного дому — година-дві їзди автомобілем. Під обід ми будемо там.

Ми приземлилися в приватній зоні регіонального аеропорту, і наші паспорти та багаж взявся перевіряти службовець зі змученим виглядом, але побачивши в паспорті ім'я Метью, він відразу ж витягнувся по стійці «струнко».

— Ти завжди подорожуєш цим маршрутом? — спитала я. Так летіти було набагато легше і простіше, аніж добиратися комерційним рейсом із лондонського аеропорту «Хітроу» до паризького аеропорту імені Шарля де Голля.

— Так, — відповів Метью без сум'яття чи сором'язливості в голосі. — Це єдиний випадок, коли я задоволений, що я — вампір і можу тринькати гроші, як захочу.

Метью зупинився біля гігантського «рейндж-ровера» і видобув із кишені набір ключів. Відімкнувши задні дверцята, він запхав мої сумки до багажника. «Рейндж-ровер» трохи поступався розкішністю

його «ягуару», але брак люксовості з лишком компенсували його розміри. То було, як їхати на панцернику.

— Ти певен, що для поїздок Францією тобі потрібен саме такий автомобіль? — спитала я, оглядаючи вузькі рівненські дороги.

Метью розсміявся.

— Ти ще не бачила будинок моєї матері.

Ми їхали на захід прекрасним сільським ландшафтом, де-не-де позначеним то величним маєтком, то крутою горою. Навсібіч розбігалися поля й виноградники, і здавалося, що навіть під сіро-сталевим небом земля палає яскравими кольорами осіннього листя. Ось на дорозі з'явився дороговказ «Клермон-Ферран». Навряд чи то була випадковість, попри різницю в написанні.

А Метью тримав курс на захід. Невдовзі він скинув швидкість, пригальмував, звернув на вузьку дорогу і зупинився на її узбіччі.

— Он там, — показав він рукою вдалину. — Ото і є маєток «Сім веж».

Посеред похилих пагорбів виднілася пласка вершина, над якою вивищувалася громіздка споруда з буро-жовтого та рожевого каменя. Її оточували сім веж, а брама з баштою охороняла вхід із фронтона. Виявилось, то не чепурненький казковий замок для балів під місячним сьайвом. «Сім веж» був справжнісінькою фортецею.

— Оце твій дім? — отетеріло спитала я.

— Так. Це мій дім. — Метью дістав із кишені телефон і набрав номер. — Маман, ми майже приїхали.

Зі слухавки пролунала якась відповідь, і зв'язок урвався. Метью стримано всміхнувся і вивів авто на дорогу.

— Вона чекає нас? — спитала я, щосили намагаючись побороти тремтіння в голосі.

— Так, чекає.

— І як вона на це дивиться? — Я не поставила відвертого запитання: «Чи сподобається їй те, що ти везеш додому відьму?»

Метью помовчав, не зводячи з дороги очей.

— Ізabo не любить сюрпризів — так само, як і я, — невимушено проговорив він, звертаючи на дорогу, більше схожу на козячу стежину.

І ми поїхали угору поміж рядами каштанів до фортеці «Сім веж». Метью спрямував машину поміж двома з семи веж, і ми опинилися на брукованому майданчику перед в'їздом до головної споруди. Обабіч

вивищувалися партерні посадки та парки, що плавно переходили в ліс. Вампір зупинив авто.

— Готова? — спитав він із сяючою усмішкою.

— Як і завжди, — обережно відповіла я.

Він розчахнув дверцята з мого боку і висадив мене з машини. Обсмикуючи свою чорну жакетку, я окинула поглядом солідний фасад шато. Непривітні лінії замка анітрохи не передавали моїх страхів щодо того, що чекало мене всередині. Двері рвучко розчинилися.

— Не бійся, — сказав Метью і ніжно поцілував у щоку.

Розділ 18

На порозі нас зустріла Ізабо — велична й неприступно-холодна. Непривітним поглядом дивилася вона на свого сина-вампіра, коли ми піднімалися кам'яними сходами.

Метью зігнувся аж на фут і лагідно поцілував Ізабо в обидві щоки.

— Зайдемо всередину чи проведемо церемонію знайомства тут?

Мати відступила вбік, даючи нам дорогу. Я відчула на спині її лютий погляд і відчула запах, схожий на карамель чи газований напій з екстрактом аралії. Крізь короткий темний коридор із не надто привітними на вигляд гостряками, спрямованими на голову відвідувача, ми пройшли до кімнати з високою стелею. Тут були фрески, вочевидь, намальовані художником дев'ятнадцятого століття, який завдяки власній бурхливій фантазії відтворив середньовічне минуле, якого насправді ніколи не було — лише в його уяві: леви, геральдичні лілії, змії, що кусає себе за хвіст, та посудини у формі молюска-гребінця. В одному з кутів кімнати виднілися гвинтові сходи, що вели на одну з веж.

Я відчула на собі всю силу невідривного лютого погляду Ізабо. Мати Метью уособлювала лячну елегантність, притаманну, мабуть, усім французенкам від самісінького народження. Як і її син, котрий, на диво, видавався лише трохи молодшим за матір, Ізабо була вбрана в одnobарвний одяг, щоб звести до мінімуму моторошну блідість. Вона надавала перевагу палітрі кольорів від кремового до світло-брунатного. Кожен дюйм її ансамблю був простий і дорогий — від носаків м'яких туфель із коричнюватої шкіри до топазів у її сережках. Чорні зіниці немов оточили скалки холодних смарагдів, а високі вилиці не давали її обличчю з вишуканими рисами та сліпучо-білою шкірою перетворитися на просто гарненьке. Її волосся кольору меду струменіло шовковистим потоком і низько на потилиці закручувалося важким вузлом.

— Чи міг ти виказати хоч якусь обережність, Метью. — Її акцент пом'якшив звучання його імені, воно прозвучало трохи по-старомодному. Як і всі вампіри, Ізабо мала спокусливий і мелодійний голос, але в неї він нагадував звучання дзвонів — далеке й чисте.

— Боїтеся пліток, маман? А я думав, ви пишаєтеся своєю радикальністю, — зауважив Метью з поблажливою терплячістю і кинув ключі на стіл; вони ковзнули по бездоганно відполірованій поверхні, дзвінко стукнулися об китайську порцелянову чашу.

— Я ніколи не мала радикальних поглядів! — вжахнулася Ізабо. — У змінах не так багато користі, як зазвичай говорять. — Вона обернулася і зміряла мене поглядом із ніг до голови. І стиснула свій бездоганно-красивий рот.

Їй не сподобалося побачене — і не дивно. Я спробувала поглянути на себе її очима: світло-жовте волосся, не досить слухняне і не досить густе, всіяне ластовинням обличчя через мою схильність часто бувати надворі й задовгий як для невеличкого личка ніс. Найкращою частиною мого обличчя були очі, та навряд чи вони могли компенсувати решту недоліків. Елегантна Ізабо й бездоганний Метью; поряд із ними я почувалася — і мала вигляд — сіренької провінційної мишки. Вільною рукою я обсмикнула край жакетки, із задоволенням констатувала відсутність ознак магії на кінчиках пальців, сподіваючись, що не маю і того «фантомного» мерехтіння, про яке говорив Метью.

— Маман, знайомтесь, це Діана Бішоп. Діано, познайомся з моєю матір'ю, Ізабо де Клермон. — Її красиве ім'я немов скотилося у нього з язика.

Ізабо злегка ворухнула ніздрями.

— Мені не подобається запах відьом, — мовила вона бездоганною англійською, прикипівши до мене поглядом. — Вона гарна, огидно молода й нестигла, як весна.

Метью вибухнув тирадою, схожою на суміш французької, іспанської та латини. Він говорив тихо, але з виразно відчутним роздратуванням.

— *Ca suffit*. Досить, — відрізала Ізабо зрозумілою мені французькою, провівши рукою по своїй шиї. Я ковтнула клубок, що підкотився мені до горла, й поправила комірець жакетки.

— Здрастуйте, Діано. — Ізабо промовила моє ім'я так, що замість «і» вийшло «е», а наголос вона зробила на першому, а не на другому складі. Вампірка простягнула мені свою білу холодну руку, і я злегка торкнулася її пальців. Метью схопив мене за ліву руку, і на якусь мить

ми утворили химерний ланцюг із двох вампірів та відьми. — *Encantada*.

— Вона рада з тобою познайомитися, — переклав Метью і кинув на матір попереджальний погляд.

— Гаразд, гаразд, — роздратовано проказала Ізабо, обернувшись спиною до сина. — Ясна річ, вона говорить лише англійською та сучасною французькою. Сучасні теплокровні такі неосвічені!

До кімнати, розпростерши руки, увійшла стара опецькувата жінка з сніжно-білою шкірою та немислимо чорним волоссям, укладеним вигадливо сплетеними кісками.

— Метью! — скрикнула вона. — *Cossi anatz?*

— *Va plan, merces. E tu?* — Метью спіймав її в обійми і цьомкнув в обидві щоки.

— *Aital, aital*, — відповіла вона зі щасливою усмішкою.

Метью промимрив щось співчутливо-підбадьорливе, а Ізабо підкотила очі й утупилася в стелю, вочевидь, бажаючи якомога скоріше позбавитися цього емоційного видовища.

— Марто, це моя подруга Діана, — сказав Метью, виставляючи мене наперед.

Марта теж була вампіром, причому найстарішим із бачених мною. Схоже, на момент відродження їй було за шістдесят, але, попри чорний колір її волосся, помилитися стосовно віку було неможливо. Її обличчя борознили зморшки, а пальці на руках такі покручені, що навіть вампірська кров не розпрямила їх.

— Ласкаво просимо в гості, Діано, — проговорила вона хрипким, як наждак, голосом і, зазирнувши мені в очі, простягнула руку. Марта кивнула Метью: — *Elle est une puissante sorciere*, — сказала вона і в її голосі прозвучали схвальні нотки.

— Вона каже, що ти — сильна відьма, — пояснив Метью. Він був поруч, і лише це дещо зменшувало мою тривогу через те, що до мене приносяться вампіри.

Я і гадки не мала, як належить відповідати французькою на такий комплімент, тому просто злегка всміхнулася Марті — може, цього цілком достатньо.

— Ти зморена, — зауважив Метью, швидко ковзнувши поглядом по моему обличчю, і почав про щось швидко розпитувати обох вампірок незрозумілою мовою. Почалося завзяте тицання пальцями,

підкочування очей, емоційне жестикулювання та зітхання. Коли ж Ізабо промовила «Луїза», Метью вирячився на матір із нестримуваною люттю. Він відповідав їй, і голос його набув різких суворих ноток, що свідчили про непохитність його рішення.

— Як хочеш, Метью, звичайно ж, — промимрила вона з неприхованою нещирістю.

— Ходімо влаштуємо тебе, — звернувся до мене Метью вже спокійніше й лагідніше.

— Я принесу вам вино та харчі, — докинула Марта ламаною англійською.

— Дякую, — відповіла я. — І дякую вам, Ізабо, що прийняли мене у вашому домі.

Вона пирхнула і вишкірилася, оголивши зуби. Хотілося сподіватися, що то була посмішка, але побоювання шепотіло мені, що це, скоріш за все, не так.

— І воду принеси, Марто, — додав Метью. — До речі, сьогодні вранці мають підвезти харчі.

— Декотрі харчі вже прибули, — в'їдливо зауважила його мати. — Чай. Мішки з овочами та коробки з яйцями. Ти негарно обійшовся з постачальниками, змусивши везти все це так далеко.

— Діані потрібна їжа, маман. Навряд чи у вашому домі є вдосталь якісної їжі. — Довготерпіння Метью сходило нанівець після подій минулої ночі та більш, ніж прохолодного прийому.

— Особисто мені потрібна свіжа кров, але не думаю, що Віктуар та Ален зможуть привезти її сюди з Парижа посеред ночі. — Мої коліна затремтіли, а Ізабо навіть не приховувала задоволення від ефекту, який справила на мене її фраза.

Метью різко видихнув і взяв мене під руку, щоб підтримати.

— Марто, — сказав він, демонстративно ігноруючи Ізабо. — Принесеш Діані яєчню, грінки та чай?

Марта зміряла Ізабо, а потім Метью таким поглядом, наче вона була спортивною знаменитістю і стояла зараз на центральному тенісному корті Вімблдона.

— *Ос*, — із готовністю кивнула вона і залилася сміхом, схожим на кудкудакання курки.

— Тоді чекаю вас двох на вечерю, — спокійно мовив Метью.

Ми йшли коридором і я відчувала у себе на спині чотири крижані цятки — то жінки проводжали нас поглядами. Марта щось сказала Ізабо, та у відповідь зневажливо пирхнула, а Метью задоволено всміхнувся.

— А що сказала Марта? — пошепки спитала я, надто пізно пригадавши, що всяку розмову — хоч криком, хоч шепотом — тут почують чи підслухають.

— Вона сказала, що ми красива пара.

— Я не хочу, щоб Ізабо казилася через мене, поки ми тут будемо.

— А ти не звертай на неї уваги, — миролюбно порадив Метью. — Вона не стільки кусається, скільки гавкає.

Вузьким коридором ми пройшли до довгастої кімнати з чималою кількістю столів, стільців та крісел різних стилів та епох. Тут було два каміни, і над одним із них два лицарі у блискучих обладунках схрестили списи у двобої — акуратно і без краплини крові. Ця фреска була, вочевидь, витвором бурхливої фантазії того самого замріяного ентузіаста, що розписував зал. Двоє дверей вели до іншої кімнати, заставленої книжковими шафами.

— Це бібліотека? — спитала я, на мить забувши про ворожість Ізабо. — А можна поглянути на твій примірник *Aurora Consurgens*?

— Не тепер. Пізніше, — твердо відказав Метью. — Спочатку ми поїмо, а потім полягаємо спати.

Пробираючись лабіринтом древніх меблів із легкістю, набутою завдяки багаторічному досвіду, він провів мене до гвинтових сходів. Я ж рухалася обережніше, та таки зачепила стегном комод із вигнутими шухлядами — і висока порцелянова ваза небезпечно захиталася. Нарешті ми підійшли до підніжжя сходів, і Метью зупинився.

— Піднімати доведеться довго, а ти зморена. Хочеш, я тебе понесу?

— Ні, — обурено заперечила я. — Я не дозволю нести мене через плече, наче той середньовічний лицар зі здобутою в бою здобиччю.

Метью давився від сміху — стиснув губи і вирячив очі.

— Не смій насміхатися з мене!

Але не втримався й розсміявся. Його голос луною застрибав поміж стінами так, наче у сходовому колодязі реготала ціла ватага розвеселих вампірів. Зрештою, саме в таких місцях середньовічні лицарі й носили нагору здобутих у битві красунь. Але я ж не одна з них.

Після п'ятнадцятого сходового маршу я важко дихала від напруги. Кам'яні сходинки вежі не розраховували на звичайні ноги та ступні, бо їх зробили під таких вампірів, як Метью — понад шість футів зросту та надзвичайно прудких, або тих, хто поєднував у собі обидві чесноти. Зціпивши зуби, я вперто йшла вгору. І за останнім поворотом сходів перед нами раптом вигулькнула кімната.

— Ой! — вирвалося у мене, і я зачудовано прикрила рот рукою.

Не треба пояснювати, чия то кімната. Ясна річ, то була кімната Метью вздовж і впоперек.

Ми стояли у граціозній округлій вежі замку, тій самій, що зберегла гладенький конічний дах із міді, розташованій із тильного боку масивної будівлі. У стінах виднілися вузькі високі отвори вікон з вітражами, у які пробивалися тонкі, як ніж, промені світла й кольори з навколишніх полів та гаїв.

Кімната мала округлу форму, але подекуди її кривизну вирівнювали книжкові шафи. Великий квадратний камін, вмурований у стіні, що стикувалася з центральною спорудою шато, чудесним дивом уникнув пильної уваги художника дев'ятнадцятого сторіччя, який спеціалізувався на фресках. То там то тут були розставлені столи, крісла та кушетки з подушечками; більшість із них у зелених, коричневих та золотистих барвах. Кімната з сірого каменя, попри чималі розміри, здавалася теплою та затишною.

Найбільшою інтригою приміщення були предмети, зібрані Метью як важливі віхи його численних життів. На книжковій полиці стояла картина Вермеєра, підперта мушлею. Цю картину мені не доводилося бачити раніше — мабуть, це одне з маловідомих полотен художника, а персонаж, зображений на ній, був страшенно схожий на самого Метью. Над каміном висів палаш — такий довгий та важкий, що ніхто, окрім вампіра, не зміг би ним орудувати, а в кутку стояв лицарський панцир розміром на Метью. Напроти на дерев'яній підставці висів людський скелет, його кістки були скріплені докупі чимось на кшталт фортепіанних струн. На столі поруч зі скелетом стояли два мікроскопи, зроблені, якщо я не помилялася, в сімнадцятому сторіччі. Розп'яття, пишно оздоблене великими червоними зеленими та голубими самоцвітами, стояло у ніші поряд із шикарною гравюрою Діви Марії, виконаною на слоновій кістці.

Моє обличчя вкрили сніжинки — то Метью роздивлявся мене, поки я роздивлялася предмети обстановки в його кімнаті.

— Отже, це музей Метью, — тихо мовила я, знаючи, що кожен із предметів у кімнаті міг розповісти свою власну історію.

— Ні, це мій кабінет.

— А де ти... — почала я, кивнувши на мікроскопи.

— Не тепер, пізніше, — перервав мене він. — Бо тобі треба піднятися ще на тридцять сходинок. — І він повів мене до протилежної стіни кімнати, звідки йшли ще одні сходи. Ці теж звивалися до самісіньких небес. Повільно здолавши тридцять сходинок, я стала на краю кімнати, в якій домінувало ліжко з балдахіном на чотирьох стовпчиках та важкими порт'єрами. Високо над ліжком виднілися відкриті балки та опори, на яких кріпився мідний дах. До однієї стіни присунули стіл, у протилежній виднівся камін, перед яким акуратно порозставляли крісла. Далі я побачила злегка прочинені двері, й у шпарину виднілася величезна ванна.

— Схоже на соколине гніздо, — озвалася я, визираючи у вікно. Метью дивився на цей пейзаж із цих вікон від самого Середньовіччя. Мені на мить подумалося про інших жінок, яких він сюди приводив. Авжеж я була тут не першою, але впевнена, що жінок тут було не так вже й багато. Бо це шато оповивала якась особлива таємничість та самотність.

Метью підійшов до мене зі спини і глянув через плече.

— Тобі подобається? — спитав він, легенько торкнувшись подихом мого вуха. Я кивнула.

— І скільки ж їй? — спитала я, не стримавши своєї допитливості.

— Цій вежі? — перепитав він. — Та десь близько семисот років.

— А що селяни? Вони про тебе знають?

— Так. Як і відьми, вампіри перебувають у більшій безпеці, коли вони є членами громади, яка знає, хто вони, але не ставить зайвих запитань.

Покоління Бішопів мешкали в Медісоні, і ніхто не здіймав із цього приводу бучу. Як і Пітер Нокс, ми ховалися у всіх на виду.

— Дякую, що привіз мене в «Сім веж». Я почуваюся тут безпечніше, ніж в Оксфорді. «Якщо не зважати на Ізабо», — подумки додала я.

— Дякую, що не злякалася моєї матері, — хихикнув Метью, немов почувши мої невимовлені слова. Його сміх супроводжувався виразним запахом гвоздик. — Вона аж надто турботлива та ревнива, як і більшість матерів.

— Я відчуваюся по-ідіотськи, та й вдягнута я не належним чином. Бо не взяла з собою жодної одежини, яку вона б схвалила. — Прикусивши губу, я наморщила лоба.

— Коко Шанель вона теж не схвалює. Тож не націлюйся надто високо і не переймайся.

Я розсміялася і обернулася, шукаючи поглядом його очей. І коли наші погляди зустрілися, у мене аж дух перехопило. Метью довго роздивлявся мої очі, щоки і, нарешті, рот. Його рука поволі піднялася до мого обличчя.

— Ти така бадьора і повна життя, — хрипко мовив він. — Тобі потрібен чоловік набагато молодший.

Я стала навшпиньки. Він нахилив голову. Та не встигли наші губи торкнутися, як на столі брязнула таця.

— *Voz etz arbres e branca*, — проспівала Марта, грайливо зиркнувши на Метью.

Він розсміявся і відповів приємним чистим баритоном.

— *On fruitz de gaug s'asazona*.

— Що це за мова? — спитала я і пішла слідком за Метью до каміна.

— Старовинна, — відповіла Марта.

— Це окситанська мова, — додав Метью, знімаючи срібну кришку із тарілки з яєчнею. Аромат гарячої їжі наповнив кімнату. — Марта вирішила почитати нам вірші для апетиту.

Марта розсміялася і лянула Метью по руці рушником, а він спокійно відклав кришку вбік і сів за стіл.

— Ідїть сюди, мерщїй, — сказала вона, кивнувши на стілець із протилежного від Метью боку стола. — Сїдайте і їжте. — Я зробила, як мені було сказано. Марта налила Метью келих вина з високого глечика зі срібною ручкою.

— *Merces*, — промимрив він, відразу ж встромивши носа в келих, щоб понюхати вино.

У схожому глечичку була холодна як лід вода. Її Марта налила в інший келих і подала мені. А потім підсунула мені чашку гарячого

чаю, і я відразу ж здогадалася, що цей чай — від паризької компанії «Mariage Freres». Вочевидь, минулої ночі, коли я спала, Метью понишпорив у моїх буфетах і склав собі досить точну картину моїх уподобань. Не встигла я заперечити, як Марта налила в чашку густих вершків, і я стрельнула на Метью попереджувальним поглядом. У такі моменти я потребувала помічників та союзників. Утім, мені так хотілося пити, що я вирішила не перейматися. Метью з виразом блаженства на обличчі відхилився на спинку стільця і цмолив вино.

А Марта повикладала з таці решту предметів: столовий прибор на одну персону, сіль, перець, масло, варення, грінки та золотисту яечню, приправлену свіжими травами.

— Мерсі, Марто, — подякувала я від щирого серця.

— Їжте! — скомандувала вона, цього разу наміряючись рушником на мене. А потім понюхала повітря, поглянувши на Метью, вигуком висловила обурення і впевнено рушила до каміна. Ляснув загораючись сірник, і в каміні затріщали сухі дрова.

— Марто, — запротестував Метью, підводячись із келихом у руці.
— Я сам це можу зробити.

— Вона змерзла, — пробурмотіла Марта, стурбована тим, що він не помітив цього раніше, — а ти голодний. Тому я сама розпалю вогонь.

Не пройшло й кількох хвилин, як камін палахкотів яскравим полум'ям. Хоча жодного каміна не вистачило б, щоби прогріти цю величезну кімнату, вогонь таки спромігся прибрати з повітря неприємну сиру прохолоду.

Марта витерла руки, відійшла від каміна.

— Їй треба спати. Я нюхом чую, що весь цей час їй було лячно.

— Вона піде спати, коли поїсть, — відповів Метью, благально піднімаючи руку. Марта надовго затримала на ньому погляд, а потім посварила його пальцем, наче йому було не тисяча п'ятсот років, а п'ятнадцять. Нарешті невинний вираз його обличчя переконав її. Марта вийшла з кімнати і пішла вниз, впевнено і при звичаєно долаючи круті сходинки своїми древніми ногами.

— Наскільки я пам'ятаю, окситан — це мова трубадурів? — спитала я, коли Мартині кроки стихли. Вампір кивнув. — А я й не думала, що вона поширилася так далеко на північ.

— А ми й не дуже далеко на півночі, — посміхнувся Метью. — Колись Париж був непримітним прикордонним містечком. Тоді більшість людей розмовляли окситанською. А гори стримували експансію мешканців півночі — і їхньої мови. Навіть у наші часи тутешні люди з підозрою ставляться до чужинців.

— А що означають слова тієї пісні, що її співала Марта? — спитала я.

— «Ти — і дерево, і гілка, — почав він, не відриваючи очей від шматочків сільського пейзажу в найближчому до нього вікні, — де ростуть плоди утіхи». — Метью скрушно похитав головою. — Марта мугикатиме цю пісеньку весь вечір і доведе Ізабо до сказу.

А вогонь у каміні все ширив і ширив тепло кімнатою, і я, зігрівшись, закуняла. З яечнею було вже покінчено, і я насилу примудрялася тримати повіки розплющеними.

Позіхаючи, я роззявила рота так, що він мало не луснув, тоді Метью підняв мене зі стільця — тепер я була в нього на руках, а мої ноги теліпалися в повітрі. Я запротестувала.

— Припини. Ти навіть сидіти прямо не в змозі, а не те, щоб іти.

Він обережно поклав мене на край ліжка і відгорнув ковдру. Сніжно-білі простирадла здалися мені такими хрусткими та спокусливими... Я опустила голову на одну з численних подушок, покладених під різьбленим бильцем ліжка.

— Спи, — сказав Метью і обома руками запнув портъери.

— Не знаю, чи зможу, — відказала я, придушуючи ще один позіх. — Зазвичай мені не вдається швидко засинати.

— Тепер усе інакше, — сухо мовив вампір. — Тепер ти у Франції. І мушиш розслабитися й відпочивати. Я буду внизу. Коли щось знадобиться, гукнеш.

Один сходовий марш вів із залу до його кабінету, а наступний — до спальні з протилежного боку, тому ніхто не зміг би пробратися сюди, не пройшовши повз Метью. Ці кімнати були сплановані немовби для того, щоб захистити його від власної ж родини.

Іще одне питання вже мало злетіти з моїх вуст, але Метью досмикнув портъери і, щільно запнувши їх, фактично позбавив мене права голосу. Ці завіси не пропускали світла і майже повністю захищали від протягів. Моє тіло розслаблено вгрузло в твердий

матрац, швидко зігрілося під товстим шаром ковдри, і я й незчулася, як заснула.

Прокинулася я під шерхит сторінок, і швидко підхопилася, похапцем міркуючи — хто ж це заточив мене в оббиту тканиною скриню? А потім враз все пригадала.

Франція. Метью. Я у нього вдома.

— Метью? — гукнула я стиха.

Він розсунув портъери й усміхнено поглянув на мене. За спиною в нього виднілися запалені свічки — дуже багато свічок, кілька десятків. Декотрі стриміли з настінних канделябрів, декотрі стояли в канделябрах на підлозі та столах.

— Хоч ти й не любиш дрімати і засинаєш не відразу, спала ти досить міцно, — вдоволено зауважив вампір. Про нього можна було з упевненістю сказати, що подорож до Франції пішла йому на користь.

— А котра година?

— Якщо не припиниш питати час, доведеться дістати для тебе годинник, — сказав він, поглянувши на свій старий «Картъє». — Майже друга дня. Мабуть, скоро прийде Марта і принесе чаю. Хочеш помитися під душем і перевдягнутися?

При думці про гарячий душ я жваво відкинула ковдру вбік.

— Авжеж, якщо можна!

Метью обхопив мене за тулуб і, вправно уникаючи моїх кінцівок, якими я на знак протесту вимахувала навсібіч, підняв із ліжка і поставив на підлогу, яка виявилася помітно далі від краю ліжка, аніж я розраховувала. До того ж вона була холодна — кам'яні плити крижаними голками вп'ялися в мої голі ступні.

— Твоя сумка — у ванній, комп'ютер — внизу в моєму кабінеті, свіжі рушники — теж у ванній. Можеш не поспішати, — сказав Метью мені вслід, коли я навшпиньки проскочила до ванни.

— Так це ж справжнісінький палац! — захоплено вигукнула я. Між двома вікнами окремо стояла величезна біла ванна, а на довгій дерев'яній лаві лежала моя стара спортивна сумка. З дальнього кутка визирала вмонтована в стіну головка душа.

Я увімкнула воду, приготувавшись довго чекати, поки вона нагріється. Але сталося диво: гаряча пара огорнула мене майже відразу, а медово-квітковий запах мого мила допоміг зняти напруженість, що накопичилася в тілі за останню добу.

Добряче вимившись та розслабивши заціпенілі м'язи, я влізла в джинси та водолазку, а на ноги начепила шкарпетки. Розетки для фена тут не було, тому довелося довго і ретельно витирати волосся рушником. Потім я причесала його і зав'язала хвостиком на потилиці.

— Поки ти милася, Марта принесла чай, — проказав Метью, коли я увійшла до спальні й побачила на столі чайник та чашку. — Хочеш, наллю тобі чаю?

Ковтнувши приємно-заспокійливої рідини, я аж зітхнула від задоволення.

— А коли можна буде подивитися манускрипт «Аврора»?

— Коли я пересвідчусь, що ти не заблудишся на шляху до бібліотеки. Готова до великого турне?

— Так, прошу. — Я взула легкі мокасини і збігала до ванни за светром. Поки я метушилася, Метью терпляче чекав на верхньому майданчику сходів.

— Може, віднесемо чайник вниз? — спитала я, різко загальмувавши.

— Ні, бо Марта оскаженіє через те, що я змусив гостю торкнутися посуду. Почекай іще добу, а вже потім зможеш допомагати Марті.

Метью спускався сходами так легко й невимушено, наче міг зробити це і з зав'язаними очима. Я ж сповзала вниз, обмацуючи кам'яні стіни і спираючись на них руками.

Коли ми добралися до його кабінету, Метью вказав рукою на мій комп'ютер — той стояв на столі біля вікна вже під'єднаний до живлення. Ми пішли до зали, де клопоталася Марта, а в каміні весело потріскував вогонь, поширюючи кімнатою дим згорілого дерева. Я схопила Метью за руку.

— Бібліотека! — нагадала я. — З неї починаємо наше турне.

Бібліотека розмістилася поряд, у кімнаті, яка за багато років наповнилася всякою всячиною та різноманітними меблями. Біля письмового стола часів французької Директорії стояв складаний італійський стілець доби Савонаролли, а на широченному дубовому столі, змайстрованому приблизно 1700 року вишикувалися демонстраційні шафки, наче з музею вікторіанської доби. Попри досить помітні розбіжності, єдність стилю надавали незчисленні книги в шкіряних палітурках, розставлені на полицях із горіхового дерева, та

гігантський обюсонський килим у м'яких блакитних, золотистих та коричневих тонах.

Як часто трапляється в старих бібліотеках, книги тут розставлені на полицях за розміром. Там були товстелезні манускрипти в шкіряних оправах із впалими корінцями і випуклими декоративними застібками, з назвами, написаними чорнилом на франтисписі. На одній полиці акуратно рядами стояли інкунабули та кишенькові книжечки, що охоплювали історію книгодрукування від 1450-х років і до наших часів. Там були і рідкісні сучасні першодруки, включно з екземпляром оповідань Артура Конан Дойля про Шерлока Холмса та романом «Меч в камені» Томаса Генбері Вайта. В одній книжковій шафі були лише величезні фоліанти — з ботаніки, з медицини, а також атласи. Якщо скільки цікавинок було на нижньому поверсі, то можна тільки уявити, які скарби зберігалися нагорі, в кабінеті Метью!

Він почекав, поки я обійшла кімнату по колу, вдивляючись у назви книг і зойкаючи від захвату. Я повернулася до нього і тільки й змогла похитати головою, не вірячи власним очам.

— У тебе було б не менше, якби ти сторіччями купляла книги, — стенив плечима Метью, нагадавши мені цим жестом Ізабо. — Час іде, книжки та інші речі збирають. За багато років ми чимало чого викинули через непотрібність. Нам доводилося це робити, бо інакше кімната перетворилася б на ще одну національну бібліотеку.

— Так де ж «Аврора»?

— Яка ж ти нетерпляча! — Він підійшов до полиці, понишпорив очима поміж фоліантів, нарешті видобув книжечку з чорною оздобленою палітуркою і подав її мені.

Я за звичкою закрутила головою в пошуках м'якої підставки, а Метью розсміявся.

— Та годі, Діано! Просто розгорни книгу. Запевняю, вона від цього не розпадеться.

Тримаючи в руках цінний манускрипт, я не могла позбутися дивовижного відчуття: я дивилася на такі книги як на рідкісні безцінні предмети, а не як матеріал для читання. Намагаючись не розкривати манускрипт надто широко, щоб не пошкодити оправу, я зазирнула всередину. І звідти враз вирвалися яскраві золотисті й сріблясті кольори.

Я аж охнула від несподіванки. Решта бачених примірників «Аврори» і близько не були такими вишукано-елегантними.

— Як красиво! А ти знаєш, хто автор малюнків?

— Одна жінка на ім'я Бурго Ле Нуар. Вона користувалася вельми великою популярністю в Парижі чотирнадцятого сторіччя.

Метью взяв у мене книгу і розгорнув її повністю.

— Ось так. Тепер можна роздивитися як слід.

Перша ілюстрація зображала королеву на пагорбку, що давала притулок семи маленьким створінням під широкими полами своєї мантиї. Зображення обрамляли лози, що звивалися й перекручувалися, повзучи пергаментним аркушем. То тут, то там бруньки вибухали, перетворюючись на прекрасні квіти, а з гілок вигулькували пташки. Прикрашене золотистою вишивкою яскраво-червоне плаття королеви сяяло на полуденному сонці. У нижній частині сторінки сидів якийсь чоловік на щиту зі сріблясто-чорним гербом; він захоплено споглядав на королеву, побожно здійнявши руки догори.

— У це ніхто не повірить. Невідома копія *Aurora Consurgens* з ілюстраціями, виконаними *жінкою*? — Я спантеличено похитала головою. — Як же мені цитувати цей манускрипт?

— Я можу позичити «Аврору» бібліотеці Байнеке, якщо це допоможе. Звісно, що анонімно. А про Бурго Ле Нуар, скоріш за все, експерти скажуть, що ілюстрації виконав її батько. Але це її робота. Десь тут має бути на неї квитанція, — невпевнено проказав Метью, озираючись довкола. — Я спитаю Ізабо, де лежать речі Готфріда.

— Готфріда? — перепитала я, розглядаючи французьку королівську лілію, оточену змієм, що кусав себе за хвіст, у центрі невідомого герба.

— Це мій брат, — пояснив Метью спохмурнівши; його голос втратив нотку невпевненості. — Він загинув тисяча шістсот шістдесят восьмого року в одній із безкінечних воєн Луї Чотирнадцятого. — Обережно загорнувши манускрипт, він поклав його на стіл. — Потім я візьму його до свого кабінету, і ти матимеш змогу ретельно дослідити його. Зазвичай тут уранці Ізабо проглядає газети, решту ж часу нікого немає. Будь ласка, приходь сюди в будь-який час — можеш досхочу нищпорити серед полиць.

Після цієї обіцянки він повів мене до великого залу. Ми зупинилися біля стола з китайською вазою, і Метью продемонстрував мені облаштування приміщення: стару галерею для менестрелів, люк у

стелі, крізь який випускався дим в ті часи, коли ще не вміли споруджувати каміни та димарі, і вхід до квадратної сторожової башти, що охороняла головний підхід до шато. Туди вони піднімуться іншим разом, коли буде нагода. Метью привів мене до підвального поверху з його лабіринтом комірчин, винних льохів, кухонь, кімнат для челяді та комор для провізії. З кухні виступила Марта з руками по лікті в борошні, й подала мені булочку щойно із печі. Я з задоволенням жувала, а Метью тим часом походжав довкола і пояснював колишнє призначення кожної кімнати: там зберігалося зерно, там висіла на гаках копчена оленина, там виробляли сир.

— Вампіри ж нічого не їдять, — сконфужено зауважила я.

— Так, але наші гості їли. А Марті дуже подобається куховарити.

Я пообіцяла завантажити її роботою. Булочка була надзвичайно смачна, а яєчня — взагалі бездоганна.

Наступною зупинкою був сад. Щоб потрапити до кухонь та комор, ми спустилися один сходовий марш, але тепер ми якось вийшли надвір на рівні землі. Здавалося, наче ми опинилися у саду шістнадцятого сторіччя — розділені стежинами клумби з квітами та грядки з травами та осінніми овочами. По межі щільно росли трояндові кущі, на яких де-не-де ще лишилися поодинокі квіти. Але мене зачарував аж ніяк не аромат квітів. Я попрямувала найкоротшим шляхом до приземкуватої споруди.

— Обережно, Діано, — вигукнув Метью, широким кроком наздоганяючи мене на гравійній стежині. — Балтазар кусається!

— А який із них Балтазар?

Метью стурбовано йшов до входу в стайні.

— Жеребцю може спасти на думку почесатися об тебе, як об стовп, — суворо відказав Метью. Я стояла спиною до великого коня з важкими копитами і масивними ногами, а біля мене вже кружляли мастиф та вовкодав, із цікавістю мене обнюхуючи.

— Та ні, він мене не вкусить. — Велетенський вагозов першеронської породи нагнув голову і почесав вуха об моє стегно. — А як звуть оцих джентльменів? — спитала я, погладивши вовкодаву шию, поки мастиф злегка пробував на зуб мою руку.

— Вовкодава звуть Фаллон, а мастифа — Гектор. — Метью клацнув пальцями і обидва пса підбігли до нього, слухняно всілися

біля ніг і пильно вдивлялися в його обличчя, чекаючи на подальші вказівки. — Будь ласка, відійди від коня.

— Навіщо? Він же такий гарний! — Балтазар ствердно стукнув копитом землю і з гордим викликом поглянув на Метью.

— «Метелик летить на звабливий вогонь, бо не знає: згорить він у тому вогні», — стиха проказав Метью. — Балтазар гарний тільки коли йому нудно. Прошу — відійди, поки він не вибив двері.

— Ми дратуємо твого хазяїна і він вже цитує вірші, написані схибленим італійським священиком. Я принесу тобі завтра що-небудь смачненьке.

Метью не спромігся приховати своє здивування.

— Ти впізнала ці рядки?

— Так. Це Джордано Бруно. «Коли олень спішить до струмка, щоб напиться, то не знає він: там його жде смертоносна стріла, — продовжила я. — А коли одноріг поспішає до лігва, то не відає він: пастка вже там його жде».

— Ти знайома з творчістю братів Ноланів? — Метью навмисне згадав кінорежисерів, чия творчість просякнута містиккою шістнадцятого сторіччя. У такий обхідний спосіб він, мабуть, хотів привернути мою увагу до його ролі в тогочасних подіях.

Я примружила очі. Господи милосердний, невже він знав Джордано Бруно так само добре, як і Макіавеллі? Здавалося, Метью вабило до кожної химерної особистості, що заявляла про себе в історії людства.

— Джордано Бруно від самого початку підтримував Коперніка, і я не можу цього не знати, бо займаюся історією науки. А звідки ж *ти* знаєш праці Бруно?

— Я дуже люблю читати, — ухильно відповів Метью.

— Ти знав його! — кинула я докірливим тоном. — Він був демоном, еге ж?

— Так, демоном, і надто часто переступав межу, що відділяє геніальність від божевілля. На жаль.

— Ще б пак. Він вірив у позаземне життя і проклинав інквізиторів, що вели його на вогнище, — додала я і скрушно похитала головою.

— Проте він чудово розумів силу пристрасті.

Я кинула на вампіра гострий погляд.

— «Пристрасть жене мене вперед, а страх — загнуждує». Джордано фігурує в твоєму есе для коледжу Всіх Душ?

— Та трохи, — відказав вампір, стиснувши губи в тоненький шнурок. — Може, підемо звідси, га? А про філософію поговоримо іншим разом.

У моїй пам'яті спливали інші пасажі. У працях Бруно було щось іще, що змушувало Метью думати про нього. Він писав про богиню Діану.

Я відступила від стійла.

— Балтазар — не поні, — попередив мене Метью, беручи під лікоть.

— Ясна річ. Але я здатна впоратися з цим конем. — І алхімічній манускрипті, і середньовічній італійській філософ враз вилетіли з голови від думки про такий виклик.

— Ти хочеш сказати, що вмієш їздити верхи? — з недовірою в голосі спитав Метью.

— Я виросла на селі, і їздила верхи з дитинства — виїжджування, стрибки через перешкоди і таке інше.

Верхова їзда нагадувала політ навіть більше, аніж веслування.

— Ми маємо інших коней. А Балтазар залишиться у стійлі, — твердо мовив Метью. Верхова їзда виявилася несподіваною винагородою за приїзд до Франції, і це майже повністю компенсувало непривітність Ізабо. Метью повів мене через стайню туди, де стояли ще шість чудових коней. Двоє з них були великі й темні, хоча дещо менші за Балтазара: одна — дебеленька кобила, а другий — гнідий мерин. А ще двоє коняк андалузської породи з великими важкими копитами та вигнутими шиями. Одна з них підійшла до дверей стійла — подивитися, що відбувається в її царині.

— Це Нар Ракаса, — проказав Метью і лагідно погладив її морду. — Її ім'я означає «вогниста танцюристка». Зазвичай ми звемо її просто Ракаса. Вона граціозно рухається, але дуже норовиста. Тому ви з нею прекрасно порозумієтеся.

Я відмовилася ковтати наживку, подану так елегантно, і дозволила Ракасі понюхати моє волосся та обличчя.

— А як звуть її сестру?

— Фіддат, що означає «срібло». — Коли Метью проказав її ім'я, Фіддат виступила вперед і поглянула на нього ніжними і люблячими очима. — Фіддат — кобила Ізабо, а Ракаса — її сестра, — пояснив

Метью. Далі він показав на двох коней темної масті. — А ото мої. Дар і Саяд.

— А що означають їхні імена? — поцікавилася я, підходячи до їхніх стійл.

— Дар означає арабською «час», а Саяд — «мисливець», — пояснив Метью, наближаючись до мене. — Саяд полюбляє ганятися полями за здобиччю і перестрибувати через чагарникові загорожі. А Дар — спокійний і терплячий.

Ми продовжили наше турне. Метью показував мені особливості місцевих гір та пагорбів і розповідав мені, як добратися до міста. Потім показав, які частини шато зазнали переробки, і зазначив, що реставраторам довелося використати інший різновид каменю, бо оригінального вже ніде не можна було дістати. Коли обхід скінчився, я вже мала впевненість, що не заблукаю в маєтку — головним чином, завдяки основній вежі замку, яку було важко не помітити і сплутати з рештою споруд.

— І чому я така зморена? — позіхнула я, коли ми повернулися до шато.

— Ти безнадійна, — мовив Метью з відчаєм у голосі. — Ти й справді хочеш, щоб я детально розповів тобі про події останніх півтори доби?

За його наполяганням я погодилася знову подрімати. Залишивши Метью в його кабінеті, я видряпалася сходами в спальню і кинулася в ліжку, вже не маючи сил загасити свічки.

За кілька секунд мені снилося, що я їду верхи темним лісом, а на мені — зелена туніка, перехоплена на талії ременем. На ногах у мене сандалії, прикріплені довгими шнурками майже до колін. Десь позаду в чагарниках скаженіють пси і стукотять копита. На плечі у мене — сагайдак зі стрілами, а в стиснутому кулаці — лук. Попри загрозливі звуки погоні, я не боюся своїх переслідувачів.

Я всміхнулася уві сні, наперед знаючи, що їм мене не наздогнати.

— Лети! — наказала я коневі — і кінь злетів.

Розділ 19

Наступного ранку я думала лише про верхову їзду. Нашвидкуруч причесавшись та почистивши зуби, я натягнула на себе тісні чорні лосини — то був найкращий замітник верхових бриджів, які я мала при собі. Кросівки не дали б мені можливості користуватися острогами, тож я взула мокасини. Не найкращий варіант, але підходящий. Завершили мій ансамбль футболка з довгими рукавами та вовняний светр. Стягнувши волосся на потилиці у кінський хвіст, я повернулася до спальні.

Я блискавкою влетіла до кімнати Метью, вампір підняв брову і виставив уперед руку, не даючи пройти далі. Він стояв, прихилившись до стіни біля широкого аркового проходу, що вів до сходів, як і завжди вбраний із голочки у темно-сірі бриджі та чорний светр.

— Покатаймося після обіду.

Я так і знала. Напередодні вечера з Ізабо пройшла в напруженій атмосфері, якщо не сказати гірше. А коли я лягла спати, мій сон постійно переривали кошмари. Метью кілька разів приходив, щоб перевірити, чи зі мною все гаразд.

— Я в нормі. Фізичні вправи та свіже повітря — найкраще, що може бути для мене у цьому світі. — Коли ж я зробила ще одну спробу пройти повз нього униз, він зупинив мене одним лише похмурим поглядом.

— Якщо ти хоч раз невпевнено гойднешся в сідлі, відразу ж відправляю тебе додому. Зрозуміло?

— Зрозуміло.

Унизу я попрямувала до їдальні, але Метью потягнув мене в іншому напрямку.

— Ходімо поїмо на кухні, — тихо мовив він.

Що ж, це добра новина. Дякувати Богу, я уникну офіційного сніданку з Ізабо, яка злобно витріщатиметься на мене поверх газети «Ле монд».

Ми снідали у призначеній для економки кімнаті перед палаючим каміном за столом, накритим на двох, хоча щедрі порції чудово приготованої Мартою їжі мені довелося їсти наодинці. На круглому подряпаному столі стояв гігантський чайник, закутаний для

збереження тепла лляним рушником. Марта поглянула на мене і занепокоєно завокотала про темні кола під очима та бліду шкіру.

Коли рухи моєї виделки, нарешті, уповільнилися, Метью простягнув руку до піраміди з коробків, яку вінчав шолом із підкладкою із чорного оксамиту.

— Це тобі, — сказав він, кладучи все це на стіл.

З шоломом все було зрозуміло без слів. У формі бейсболки з високою тулією та зав'язкою із строкатої стрічки на потилиці шолом, попри оксамитову підкладку та стрічку, був твердий та міцний — його спеціально зробили таким, щоб захистити крихкий череп людини у разі падіння на землю. Я терпіти їх не могла, але це був дуже корисний захисний засіб.

— Дякую, — сказала я. — А що в коробках?

— Відкрий та подивися.

У першій коробці лежали чорні бриджі з замшевими вставками по внутрішньому боку стегна, щоб не ковзати в сідлі. Їздити в них буде набагато приємніше, аніж у слизьких тоненьких лосинах, до того ж бриджі точно були мого розміру. Напевне, поки я спала, Метью телефонував, куди треба, і повідомляв мої приблизні розміри. Я вдячно всміхнулася йому. У другій коробці лежала товста й м'яка жилетка з довгими полами та жорсткими металевими вставками, вшитими у шви. Вона була схожа на черепащачий панцир, і я, безсумнівно, саме черепахою буду почуватися в цій незручній та незграбній конструкції.

— Оце непотрібне, — сказала я, похмуро піднімаючи жилетку.

— Потрібне, якщо ти збираєшся їздити верхи, — зауважив Метью беземоційно. — Ти ж казала, що маєш досвід. Якщо так, то тобі буде неважко при звичаїтися до її ваги.

Обличчя моє почервоніло, пальці загрозливо засвербіли. Метью з цікавістю споглядав мене, а Марта відійшла до дверей і зневажливо пирхнула. Я кілька разів глибоко вдихнула і видихнула, і свербіж у пальцях припинився.

— У моєму авто ти користуєшся ременем безпеки, — спокійно мовив Метью. — А на моєму коні ти користуватимешся *жилеткою* безпеки.

Ми витріщилися одне на одного: хто кліпне першим, у кого нерви міцніші. Та мою рішучість підірвала думка про прогулянку на свіжому повітрі, і я здалася. Метью грайливо зблиснув очима. Напевне,

спостерігати за нашими перемовинами було не менш цікаво та чудно, аніж за пересварками між Метью та Ізабо.

Мовчки погодившись на його умови, я потягнулася до останньої коробки. Вона була довга й важка, а коли її відкрили, то з неї вийшло різким запахом шкіри.

Чоботи. Чорні чоботи по коліно. Зі своїми обмеженими фінансовими ресурсами я ніколи не брала участі у змаганнях із кінного спорту, ніколи не возила коней на виставки і ніколи не мала справжніх чобіт для верхової їзди. Вони були просто прекрасні — елегантно вигнуті литки, м'яка шкіра... Я торкнулася пальцями блискучої поверхні чобіт.

— Дякую, — видихнула я в захваті від такого несподіваного подарунка.

— Я впевнений, вони тобі підйдуть, — сказав Метью, ніжно поглянувши на мене.

— Ходімо, дівчинко, — бадьоро гукнула Марта від дверей. — Ходімо перевдягнешся.

Уже на порозі пральної кімнати я заходилася скидати мокасини і лосини. Поки Марта забирала мій старий ношений прикид, я, звиваючись, натягнула на себе бриджі.

— Були часи, коли жінки не їздили верхи, як чоловіки, — зауважила Марта, поглянувши на мої треновані м'язисті ноги і похитавши головою.

Коли я повернулася, Метью говорив по телефону, роздаючи вказівки всім родичам та знайомим, які потребували його керівництва. Він повернув голову і схвально поглянув на мене.

— У тих тобі буде набагато комфортніше. — Він підвівся і підняв чоботи. — Тут немає спеціальної ложечки для вдягання. Тобі доведеться піти до стайні в старому взутті.

— Ні, я хочу вдягнути їх зараз, — заперечила я, простягаючи руки до новеньких чобіт.

— Тоді сідай, — зітхнув Метью. — Яка ж ти нетерпляча! Перший раз ти не вдягнеш їх без сторонньої допомоги. — Піднявши крісло разом зі мною, він повернув його так, щоб мати більше місця для маневру. Подав мені правий чобіт, і я встромила у нього ногу аж до кісточки. Виявилось, що Метью мав таки рацію. Ніяке смикання не допомогло б просунути ступню крізь жорсткий вигин чобота. Ставши

над моєю ногою, Метью взявся за носок та п'ятку і почав тиснути, похитуючи з боку в бік, а я тим часом тягнула на себе халяву. І через кілька хвилин відчайдушних зусиль моя ступня нарешті прослизнула до вузької нижньої частини чобота. Метью востаннє — і різко — попхнув на мене підошву, і чобіт обхопив мою ногу, як влитий.

Те саме проробили і з другим чоботом. Я виставила вперед ноги, щоб помилуватися, а Метью тим часом посмикував і поляскував халяви, засовував свої холодні пальці під верхні краї — чи вони, бува, не перешкоджають циркуляції крові у мене в ногах. Я підвелася, відчуваючи, як мої ноги незвично подовшали, ступила кілька невпевнених кроків негнучкими ступнями і крутнулася на місці, мов балерина.

— Дякую. — Встромивши носачи чобіт у підлогу, я стала навшпиньки і повисла у Метью на шиї. — Вони такі класні!

Метью поніс мою жилетку та шолом до стайні, так само, як він носив у Оксфорді мою комп'ютерну валізку та циновку для йоги. Двері стайні були розчинені настіж, всередині хтось порався.

— Жорже! — гукнув Метью. З-за рогу вийшов маленький жилавий чоловічок невизначеного віку, але не вампір. У руках він тримав вуздечку та шкребок. Коли ми проходили повз стійло Балтазара, кінь сердито тупнув копитом і смикнув головою — мовляв: «Ти ж обіцяла!» У моїй кишені лежало малесеньке яблуко, яке я випросила у Марти.

— На, конику, — сказала я і простягнула йому яблуко на розкритій долоні. Метью напружено спостерігав, як Балтазар витягнув шию і м'якими губами забрав плід у мене з руки. Коли яблуко опинилося у нього в роті, він тріумфально поглянув на свого хазяїна.

— Бачу-бачу, зараз він поводить як чемний та великодушний джентльмен, — сухо зауважив Метью, — але це не означає, що за першої ж нагоди він не поведеться як диявол. — Зачувши ці слова, Балтазар роздратовано тупнув копитом.

Ми підійшли до каптерки. Окрім звичайних сідел, вуздечок та упряжі я побачила там дерев'яні рами з якимись маленькими крісельцями з химерними підпорами з одного боку.

— А що це таке?

— Дамські сідла, — відповів Метью, скидаючи свої черевики і взуваючи добряче поношені чоботи. Його ступня прослизнула легко —

достатньо було лиш натиснути на п'ятку та смикнути халяву. — Ізабо віддає їм перевагу.

А за огорожею Дар та Ракаса повернули голови і з цікавістю прислухалися до розмови Жоржа з Метью, які саме детально обговорювали природні перешкоди, що можуть трапитися нам на шляху. Я простягнула руку Дару, жаліючи, що мені нема чим його пригостити. Мерин, зачувши солодкий запах яблука, але не побачивши його, глянув на мене з неприхованим розчаруванням.

— Наступного разу, — пообіцяла я. Пірнувши під його шиєю, я підійшла збоку до Ракаси. — Привіт, красуне.

Ракаса підняла переднє праве копито, вигнула голову і поглянула на мене. Я провела руками по її шиї та плечах, щоб вона призвичаїлася до мого запаху й дотику, і смикнула сідло, перевіряючи міцність підпруги та м'якість ковдри під сідлом. Ракаса вигнула шию, дотягнулася до мене, з цікавістю понюхала, а потім фиркнула, зачувши на моєму пуловері запах яблука. І обурено смикнула головою.

— І тобі принесу, — розсміялася я, твердо поклавши руку їй на крижі. — А тепер подивімося.

Коні люблять, коли до їхніх ніг торкаються руками, приблизно так само, як і відьми, коли їх топлять у воді, — тобто дуже не люблять. Але через звичку та забобон я ніколи не сідала на коня, не перевірявши спершу, чи не застрягло що-небудь у нього в м'якій частині копита.

Після перевірки я випростувалася і побачила, що двоє чоловіків пильно за мною спостерігають. Жорж щось сказав і показав у мій бік, і Метью, задумливо кивнувши, подав мені жилетку та шолом. Жилетка виявилася тісною та жорсткою, але не такою вже й поганою, як я очікувала. Шолом вперся у хвіст волосся на моїй потилиці, мені довелося посунути еластичну стрічку нижче, а тоді застебнути на підборідді ремінець кріплення.

Поки я, ухопившись за віжки, піднімала ногу, щоб вставити її в стремено Ракаси, ззаду до мене підійшов Метью.

— Чому ти не можеш дочекатися, щоб я допоміг тобі? — невдоволено буркнув він мені на вухо.

— Я й сама можу всістися на коня, — скипіла я.

— Але тобі не доведеться цього робити. — Обхопивши руками мої гомілки, Метью легко підняв мене в сідло, перевіряв довжину моїх

стремен, ще раз смикнув підпругу і нарешті пішов до свого коня. Метью злетів у сідло з вправністю, яка свідчила, що він не одну сотню років провів верхи на коні. А у сідлі він взагалі виглядав королем.

Ракаса нетерпляче затанцювала, і я стукнула її п'ятами. Вона отетеріло зупинилася.

— Заспокойся, — прошепотіла я. Ракаса кивнула головою й утупилася вперед, прядучи вухами.

— Проведи її за загорожу, поки я перевірю сідло, — невимушено кинув Метью, а сам, закинувши ліве коліно на плече Дару, завовтузився з підпругою. Я підозріло примружила очі. Його підпруга була в нормі. Просто Метью хотів перевірити мої навички верхової їзди і скося піддивлявся за мною.

Я провела Ракасу до середини загорожі, намагаючись відчутти її ходу. Конячка і справді танцювала, граціозно піднімаючи ноги і впевнено опускаючи їх прекрасними гойдальними рухами. Коли я підстрожила її, хода Ракаси перетворилася на так само хвацьку і плавну рись. Ми проїхали повз Метью, який вже кинув вдавати, що поправляє сідло. А Жорж, прихилившись до огорожі, широко всміхався.

— Чудова конячка, — стиха промовила я. Ракаса враз повернула до мене ліве вухо і злегка пришвидшила біг. Коли я втиснула литки в її боки, вона різко перейшла на легкий галоп, викидаючи вперед ноги і вигинаючи дугою шию. — Чи сердитиметься Метью, якщо ми перестрибнемо через огорожу?

Сердитиметься, це однозначно.

Ракаса обігнула ріг, і я уповільнила її до рисі.

— Ну як? — вимогливо спитала я.

Жорж схвально кивнув і розчинив ворота загорожі.

— Ти маєш гарну посадку, — зауважив Метью, окинувши поглядом мої сідниці. — І руки правильно тримаєш. Тож у тебе все буде нормально. Між іншим, — додав він невимушено і нахилився до мене, стишивши голос: — якби ти перестрибнула через загорожу, на цьому наша вилазка закінчилася б.

Коли сад і стара брама лишилися позаду, дерев помітно побільшало, і Метью став пильно вдивлятися в ліс. Лише заглибившись у зарості на кільканадцять футів, він почав поволі розслаблятися, бо вже встиг помітити у лісі кожну істоту і

пересвідчився, що серед них немає жодного представника виду двоногих.

Метью підстрожив Дара і пустив його риссю, а Ракаса слухняно чекала, поки я зроблю те саме. Я стиснула конячку острогами і ще раз із приємним подивом відмітила її плавну ходу.

— А до якого виду коней належить Дар? — спитала я, помітивши його так само плавну ходу.

— Мабуть, його слід називати дестрієр, — пояснив Метью. — Це був кінь, який мчав лицарів у хрестові походи. Порода дестрієр виводилася як швидка й прудка.

— А я гадала, що дестрієри — то велетенські бойові коні.

Дар був більший за Ракасу, але не набагато.

— Для тих часів це були досить великі коні. Але не такі великі, щоб хтось із членів моєї родини зміг виїхати на дестрієрі на битву у важкому обладунку та зі зброєю. Ми тренувалися на таких конях, як Дар, і їздили на них для власного задоволення, але воювали на першеронах, таких як Балтазар.

Я втупилася поглядом поміж вух Ракаси, набираючись сміливості, щоб торкнутися іншої теми.

— А можна дещо спитати про твою матір?

— Звісно. — Метью повернувся до мене у сідлі. Кулаком однієї руки він уперся собі в стегно, а в другій легко тримав віжки. Тепер я достеменно знала, який вигляд мав середньовічний лицар-вершник.

— Чому вона так ненавидить відьом? Вампіри та відьми — традиційні вороги, але її неприязнь до мене переходить навіть ці межі. За цим що — криється щось особисте?

— Гадаю, тебе не вдовольнить відповідь, що це через те, що ти, як сказала Ізабо, «пахнеш весною».

— Ні, не вдовольнить. Я хочу знати справжню причину.

— Вона заздрить, — відповів Метью, поляскавши Дара по плечу.

— І з якого це дива вона заздрить мені? Через що заздрить?

— Нумо поміркуймо. По-перше, твої здібності — особливо здатність відьми передбачати майбутнє. Твоя здатність народжувати дітей і передавати свої здібності новому поколінню. А ще, мені здається, вона заздрить тій легкості, з якою відьми помирають, — задумливо додав він.

— Ізабо мала дітей — Луїзу й тебе.

— Так, Ізабо витворила нас обох. Але, на мою думку, це дещо інше, ніж народити дитину.

— А чому вона заздрить ясновидінню відьми?

— Тому що з ясновидінням пов'язано те, як було створено саму Ізабо. Її творець не питав у неї дозволу на це. — Обличчя Метью спохмурніло. — Вона була потрібна йому як дружина, тому він просто перетворив її на вампіра. До цього Ізабо мала репутацію провидиці, була достатньо молодою, могла ще народити дітей. Коли ж вона стала вампіром, обидві ці здатності зникли. Вона досі не змирилася з цим, а відьми постійно нагадують їй про життя, яке вона втратила.

— А чому вона заздрить легкості, з якою помирають відьми?

— Бо тужить за моїм батьком, — відповів Метью і різко замовк — так він дав зрозуміти, що мені не слід тиснути на нього, намагаючись дізнатися більше.

Ліс порідшав, і Ракаса нетерпляче запряла вухами.

— Та давай вже, давай, — сказав він, скоряючись її бажанню.

Я ледь торкнулася її п'ятами — і Ракаса стрімко рвонула вперед, закусивши вудила. На схилі пагорба вона уповільнила біг, а на вершині весело загарцювала — вона, бач, нагорі, а Дар — внизу. Я плавно пустила її швидкою вісімкою, перебираючи повіддя, щоб вона не спотикалася на поворотах.

Раптом Дар кинувся вперед, і не кентером, а справжнім галопом. З неймовірною швидкістю його копита гупали об землю, а позаду маяв чорний хвіст. Я аж охнула від несподіванки і натягнула віжки, зупиняючи Ракасу. Так ось для чого вивели породу дестерієрів! Вони мали здатність стартувати від нуля до шістдесяти, як бездоганно відрегульований спортивний автомобіль. Наближаючись до нас, Метью і пальцем не поворухнув, щоб уповільнити Дара, але той сам зупинився як вкопаний за шість футів від нас, важко дихаючи від натуги і злегка роздуваючи боки.

— Хвалько! Не хотів, щоб я перестрибнула через загорожу, а сам влаштуєш мені показуху! — піддразнила я.

— Дару теж бракує тренування. А саме це йому й потрібно. — Метью всміхнувся і поплескав коня по плечу. — Хочеш, влаштуємо перегони? Звісно, я дам тобі фору, — запропонував Метью з чемним поклоном.

— Згода. Куди?

Метью показав на поодинокое дерево на гребені пагорба і пильно подивився на мене, щоб не пропустити моменту мого старту. Добре, що він вибрав орієнтир, повз який можна проскочити, не ризикуючи налетіти на нього. Бо хтозна, чи вміє Ракаса різко зупинитися так само добре, як і Дар? Я нічим не могла здивувати вампіра, а Ракаса — попри свою плавну ходу — не змогла б перемагти Дара в перегонах до гребеня пагорба. Однак мені все одно було дуже цікаво подивитися, на що спроможна моя конячка. Нахилившись вперед, я поплескала Ракасу по шиї і, на мить заплющивши очі, притулилася щокою до її теплої плоти.

— Лети, — стиха підбадьорила її я. Ракаса кулею рвонула вперед, наче її ляснули батогом по огузку, і я віддала себе владі інстинктів. Скрутивши віжки слабким вузлом, я піднялася над сідлом, щоб моя вага менше їй заважала. Коли швидкість Ракаси стабілізувалася, я пригнулася в сідлі й стиснула ногами її гаряче тіло. Потім висмикнула ноги з непотрібних тепер стремен, вчепилася пальцями їй у гриву. Метью і Дар загупотіли позаду. Це було, як у моєму недавньому сні, де за мною гналися коні та пси. Ліву руку я стиснула в кулак, немов щось там тримала, низько нахилилася вздовж шиї Ракаси і заплющила очі.

— Лети! — повторила я, але голос, що прозвучав у моїй голові, вже не був схожий на мій власний. У відповідь Ракаса прискорилося ще більше.

Я відчула, що дерево наближається. Метью вилаявся окситанською, Ракаса в останню мить різко звернула ліворуч і сповільнилася спочатку до легкого галопу, а потім — до рисі.

— Ти завжди ганяєш на незнайомих конях на повній швидкості з заплющеними очима, без віжок та стремен? — спитав Метью з холодною люттю в голосі. — Ти веслуєш із заплющеними очима — це я вже бачив. І розмовляєш ти також із заплющеними очима. Я завжди підозрював, що тут не обходиться без магії. Напевне, щоб їздити верхи, ти теж вдаєшся до магії. Інакше вже давно б убилася. І, я так розумію, ти віддаєш накази Ракасі своїм розумом, а не руками та ногами.

«А може, те, що він каже, правда», — подумала я. Метью невдоволено гмикнув і зліз із коня: перекинув праву ногу над головою Дара, висмикнув ліву зі стремен і сповз униз боком коня.

— Ану, злазь! — грубо кинув він, вхопивши обвислі віжки Ракаси.

Я злізла з коня традиційним способом: перекинула праву ногу через огузок Ракаси й опинилася спиною до Метью. Він простягнув руки і зняв мене з коняки, тоді я збагнула, чому він не любив повертатися спиною: бо в цей момент тебе можуть схопити ззаду і швиргонуть з коня. Повернувши до себе, він різко притиснув мене до грудей.

— *Dieu*, — прошепотів він мені на вухо. — Більше ніколи не роби так, будь ласка.

— Ти ж сказав мені ні про що не турбуватися і розслабитися. Саме для цього ти й привіз мене до Франції, — мовила я сконфужено.

— Вибач, — щиросердо видихнув Метью. — Я намагаюся не заважати. Але важко дивитися, як ти використовуєш сили, на яких не знаєшся: особливо коли ти не усвідомлюєш, що користуєшся ними.

Метью залишив мене доглядати за кіньми: зв'язав їхні віжки так, щоб вони на них не наступали, але водночас мали достатньо свободи руху, щоб пастися, щипаючи рідку осінню траву. Повернувся він вкрай стурбованим.

— Мені треба дещо тобі показати. — Він підвів мене до дерева і ми сіли під ним. Я завбачливо простягнула ноги вбік, щоб мені не муляли нові чоботи. Метью ж просто опустився навколішки і вперся стегнами у підігнуті ступні.

Він засунув руку до кишені своїх бриджів і видобув звідти аркуш паперу з чорними та сірими стовпчиками. Видно було, що його багато разів згортали й розгортали.

То був звіт про аналіз ДНК.

— Мій?

— Твій.

— Коли? — спитала я, ведучи пальцем по стовпчиках на аркуші.

— Маркус приніс результати у Нью-Коледжу. Мені не хотілося показувати їх тоді, одразу після того бруталного нагадування про смерть твоїх батьків. — Він помовчав, вагаючись. — Я правильно вчинив, що почекав?

Коли я кивнула, на обличчі Метью з'явився вираз полегшення.

— А про що свідчать результати?

— Нам іще не все зрозуміло, — повільно мовив Метью. — Але Маркус та Міріам ідентифікували маркери в твоїх ДНК.

Дрібненьке та чітке письмо Міріам тягнулося вниз на лівому боці аркуша, а деякі стовпчики були обведені червоною ручкою — на правому.

— Це генетичний маркер ясновидіння і передбачення, — показав він на перший злегка розмитий стовпчик, обведений червоним. А потім провів пальцем вниз по аркушу. — Оцей маркер означає здатність літати. А оцей допомагає відьмам знаходити загублені речі. — Метью перелічував далі здібності й таланти, аж поки у мене в голові не запаморочилося. — Оцей — для розмов із померлими, оце — для химерних метаморфоз, цей — для телекінезу, цей — для заклинань, цей — для чаклування, цей — для проклять. А ще ти маєш здатність до читання думок, телепатії та співпереживання — всі вони йдуть одна за одною.

— Цього не може бути, — заперечила я. — Бо я не чула, щоб відьма мала більше двох-трьох здібностей — і все. А ти уже нарахував близько десятка.

— Може бути, Діано. Гадаю, що результати аналізів правильні. Ці здібності й таланти можуть і не виявитися, але вони закладені в успадкований тобою генетичний код. — З цими словами він перегорнув сторінку. Наступна містила нові червоні кружальця і нові нотатки Мірам. — Ось тут — маркери природних стихій. Земля присутня майже у всіх відьом, а декотрі з них мають одночасно або землю й повітря, або землю й воду. Ти ж маєш всі три. Такого ми ніколи не бачили раніше. А ще ти маєш вогонь. А вогонь трапляється вкрай рідко. — І Метью показав на чотири розмитих стовпчика.

— А що таке маркери природних стихій? — спитала я, відчуваючи в ногах неприємну прохолоду, а в пальцях знайоме поколювання.

— Вони вказують на твою генетичну схильність керувати однією або декількома стихіями. Саме наявність таких маркерів і пояснює твою здатність здійснювати відьмовій. Виходячи з цього, можна припустити, що ти можеш керувати відьмовогнем і так званою відьмоводою.

— А що означає для мене стихія землі?

— Гербальну магію, здатність впливати на все, що росте. У поєднанні з заклинаннями, прокляттями та чаклунством або з кожною з цих здібностей окремо, це означає, що ти не лише маєш потужні магічні здібності, а й вроджений талант до відьмацького чаклунства.

Моїй тітці добре вдавалися заклинання. Емілі вони вдавалися не надто добре, зате вона вміла літати на короткі відстані й передбачати майбутнє. Це була класична відмінність між відьмами — одним, як Сарі, краще вдавалося чаклунство, іншим — магія. А все це зводилося ось до чого: або ти набуваєш певної здібності чи сили, промовляючи певні слова, або ця здатність внутрішньо тобі притаманна, і ти розпоряджаєшся нею на свій розсуд. Я затулила лице руками. Мене лякала перспектива передбачати майбутнє, як це робила моя мати. Керувати стихіями? Розмовляти з померлими?

— На цих аркушах — довгий список здібностей і талантів. А деякі вже встигли проявитися — чотири чи п'ять, — перелякано мовила я.

— Підозрюю, ми бачили більше, ніж чотири чи п'ять — ти і з заплющеними очима ходиш та на коні їдиш, і з Ракасою вмієш без слів розмовляти, і пальці у тебе іскряться. Ми просто ще не знаємо, як ці здібності назвати.

— Будь ласка, скажи мені, що це вже все.

Метью трохи повагався.

— Ні, ще не все. — Він перегорнув наступну сторінку. — Ми й досі не можемо розібратися з ось цими маркерами. У більшості випадків ми співвідносимо ознаки відьмацької діяльності — декотрі з них налічують не одне сторіччя — з відповідними доказами, що містяться в ДНК. Інколи ув'язати їх непросто.

— А ці аналізи не пояснюють, чому мої здібності проявляються саме тепер?

— Для цього аналіз не потрібен. Твоя магія поводитьься так, наче прокидається після довгого сну. Уся попередня — вимушена — бездіяльність зробила її непосидючою та невгамовною, і тому зараз їй хочеться сказати своє вагоме слово. Спадковість завжди візьме своє, — з удаваною невимушеністю мовив Метью. Граціозно гойднувшись, він підвівся і поставив мене на ноги. — Якщо сидітимеш на землі, застудишся, а якщо ти захворієш, мені доведеться довго й нудно виправдовуватися перед Мартою. — Він свиснув, підзиваючи коней. Дар і Ракаса неквапливо рушили до нас, жуючи свіжу травичку, на яку вони так несподівано натрапили.

Ми їхали ще годину, роздивляючись ліси та поля довкола маєтку «Сім веж». Метью показав, де найкраще полювати на кроликів, і місце, де батько навчив його стріляти з арбалета, не примружуючи ока. Коли

ми повернули до конюшні, мою тривогу через результати аналізів змінила приємна втома.

— Завтра у мене болітимуть м'язи, — простогнала я. — Я вже багато років не їздила верхи.

— А і не скажеш, зважаючи на те, як добре це вдавалося тобі сьогодні, — зауважив Метью.

Ми виїхали з лісу біля кам'яної брами маєтку.

— Ти гарна вершниця, Діано, але тобі не можна їздити самій. Бо ти легко заблукаєш.

Метью не турбувався, що я заблукаю. Він турбувався, що мене хтось знайде.

— Ні, не заблукаю.

Він розслабив на віжках свої довгі пальці, які безперервно стискав останні п'ять хвилин. Цей вампір звик віддавати накази, і ці накази виконувалися негайно. Він не мав звички умовляти, шукати компроміси. Але тепер від його вибухової вдачі не лишилося і сліду.

Я підвела Ракасу ближче до Дара, простягнула руку і піднесла до рота долоню Метью. Мої губи торкнулися її твердої холодної плоті.

Він поглянув на мене широко розкритими від подиву очима.

Я відпустила руку, легенько стиснула Ракасу острогами і спрямувала її до конюшні.

Розділ 20

Дякувати Богу, Ізабо на обід не з'явилася. Я хотіла відразу ж піти до кабінету і засісти за вивчення «Аврори», але Метью переконав мене спочатку помитися у ванні — це дещо розслабить м'язи і полегшить неминучий біль. На півдорозі до спальні мені довелося зупинитися, щоб розім'яти м'яз, раптово скручений судомою. Що ж, ось вона плата за ранковий ентузіазм.

Купання у ванні було божественним — тривалим, гарячим, воно так приємно розслабляло. Потім я вдягла просторі чорні брюки та светр і поволі пішла вниз, до кабінету, де в каміні палахкотів вогонь. Я простягнула руки до вогню — і моя шкіра поступово стала рожевою, а потім — червоною. І що це воно таке — керувати вогнем? У відповідь на запитання мої пальці легенько засвербіли, та я обачливо засунула їх у кишені.

Метью відірвав погляд від письмового стола.

— Манускрипт біля твого комп'ютера.

Чорна палітурка вабила мене, немов магніт. Я сіла за стіл, взяла манускрипт у руки й обережно його розгорнула. Кольори у ньому виявилися ще яскравішими, аніж мені пам'яталося. Кілька секунд порозглядавши королеву на першій сторінці, я перегорнула її.

«*Incipit tractatus Aurora Consurgens intitulatus*» Мені були знайомі ці слова. Вони означали: «Цим починається трактат під назвою „Початок світанку“», але я відчула приємний дроз, наче вперше бачила манускрипт.

«Все хороше приходить до мене разом із нею. Її знають під іменем Мудрість Півдня, яка промовляє на вулицях і звертається до натовпів», — прочитала я латиною. Це була прекрасна праця, що повнилася парафразами зі Святого Письма та інших епохальних текстів.

— У тебе тут є Біблія? Вона може стати в пригоді під час роботи з цією книгою.

— Так, але я точно не знаю, де вона. Хочеш — пошукаю? — Метью підвівся у кріслі, не відводячи очей від екрана монітора.

— Не треба, я сама її знайду. — Підвівшись, я пробіглася пальцями по краю найближчої до мене книжкової полиці. Книги в кабінеті

Метью були розставлені не за розміром, а за датами їх появи. Ті, що стояли на першій полиці були настільки древніми, що я навіть думати не наважувалася про їхній зміст. Можливо, то втрачені праці Аристотеля? Все може бути.

Приблизно половина книжок Метью стояли на полицях спинками всередину, щоб не пошкодити їхні крихкі краї. Багато з них мали розпізнавальні позначки на торцях сторінок, інколи — назви книжок чи імена авторів були написані товстими чорними літерами. Далі ж, приблизно на половині довжини кімнати, стояли книги спинками назовні — з іменами авторів та назвами, тисненими золотом чи сріблом.

Я ковзнула повз манускрипти з товстими нерівними сторінками та маленькими грецькими літерами на торцях. Не зупиняючись, я йшла далі, видивляючись велику товсту друковану книгу, а не манускрипт. Нарешті мій вказівний палець заляк перед фоліантом у коричневій оправі з золотистим орнаментом.

— Метью, скажи мені, будь ласка, що це не та «Біблія Сакра» тисяча чотириста п'ятдесятого року, що я гадаю.

— Гаразд, скажу. Це не та Біблія, що ти гадаєш, — механічно проказав він, із нелюдською швидкістю гасаючи пальцями по клавіатурі. Він звертав мало уваги на те, що я робила, і зовсім ніякої — на те, що я казала.

Залишивши Біблію Гутенберга там, де вона стояла, я пішла далі вздовж полиць, сподіваючись, що це Святе Письмо — не єдине у моєму розпорядженні. Невдовзі мій палець знову зупинився на книзі з позначкою «П'єси Вільяма».

— Тобі ці книги подарували друзі?

— Так, більшу частину, — відповів Метью, навіть не поглянувши на мене.

Що ж, разом із раннім німецьким книговиданням, до порядку денного майбутніх дискусій доведеться внести і ранній період англійської драматургії.

Здебільшого книги Метью збереглися в бездоганному стані. Що й не дивно, зважаючи на особистість їх власника. Однак траплялися й вельми пошарпані. Наприклад, одна тонка висока книга на нижній полиці була така потерта на краях, що крізь шкіру обкладинки було видно дерев'яну основу. Цікаво — чому ця книга стала улюбленою для

Метью; я витягнула її і розгорнула. Виявилося, це анатомічний посібник Везалія, виданий 1543 року, де вперше з'явилися детальні зображення розтятого людського тіла.

Враз зацікавившись цими несподіваними бібліографічними ключиками до особистості Метью, я пошукала інші книжки з ознаками частого читання. Тепер я натрапила на товщій і меншій томик. На передньому торці був напис чорнилом: «De motu». Напевне, вампірам цікаво було почитати працю Вільяма Гарві про циркуляцію крові та роботу серця, коли вона вийшла 1620 року. Хоча, безсумнівно, вони й до того мали про це приблизне уявлення.

Серед потертих книг Метью були праці з електричного струму, мікроскопії та фізіології. Але найпошарпанішу книгу я знайшла на полицях із виданнями дев'ятнадцятого століття: це був першодрук Дарвінової праці про походження видів.

Крадькома зиркнувши на Метью, я стягнула книгу з полиці зі швидкістю магазинного крадія. Її матерчата палітурка з тисненими золотом назвою та іменем автора, була дуже потерта від частого використання. На чистому аркуші на початку книги Метью виписав каліграфічно своє ім'я.

Всередині я знайшла складений лист.

«Шановний пане!

Нарешті до мене дійшов ваш лист від 15 жовтня. І мені дуже ніяково за свою невчасну відповідь. Багато років я збирав всі факти, які тільки міг, стосовно різновидів та походження видів, і ваше схвальне ставлення до моїх міркувань та висновків стало для мене новиною так само приємною, як і та, що моя книга невдовзі потрапить до рук видавця».

Під листом стояли підпис — Ч. Дарвін, і дата — 1859.

Ці двоє листувалися за кілька тижнів до публікації «Походження видів» у листопаді 1859 року. Сторінки книги вкривали олівцеві та чорнильні нотатки вампіра, причому так рясно, що на них майже не залишалось вільного місця. А три розділи були пописані навіть сильніше за решту. Це були розділи про інстинкт, гібридність та спорідненість видів.

Як і трактат Гарві про кровообіг, вампіри, напевне, з особливою цікавістю читали сьомий розділ Дарвінової праці, присвячений

природним інстинктам. Ідеї Дарвіна захоплювали Метью, і він дедалі частіше підкреслював конкретні параграфи та над рядками, поміж них, та на полях. «Звідси ми можемо виснувати, що свійські інстинкти були набуті впродовж тривалого часу, а природні інстинкти були втрачені частково через звичку, а частково через діяльність людини, яка свідомо відбирала і акумулювала в наступних поколіннях характерні ментальні звички та схеми поведінки, котрі виявилися завдяки тому, що ми у своєму невігластві незмінно називали випадковістю». Замітки, що їх нашкрябав Метью, стосувалися питання про те, які інстинкти слід вважати набутими, і чи справді в природі трапляються випадковості. «Чи може бути, що ми зберегли як інстинкти те, що звичайні люди втратили через звичку або випадково?» — питався він на нижньому полі сторінки. Мені не треба було розтлумачувати, хто такі «ми». Метью мав на увазі створінь — не лише вампірів, а й відьом та демонів.

У розділі про гібридність увагу Метью привернули питання перехресного схрещування та безпліддя. «Перші особини, отримані шляхом схрещення форм достатньо чітко визначених, щоб вважати їх видами, а також їхні гібриди, — писав Дарвін, — загалом, але не цілковито, є стерильними». Під цим підкресленим рядком виднівся ескіз переобтяженого генеалогічного дерева, яке розрослося на всю величину бокового поля сторінки. Замість коріння там був знак питання, а від дерева відходили чотири основні гілки. «Чому ж близькоспоріднене внутрішньовидове схрещення не призвело до безпліддя чи божевілля?» — запитував Метью в стовбурі дерева. А на верхньому полі сторінки він написав: «1 вид чи 4?» та *comment sont fait les da-e-o-s?*

Я прослідкувала цей напис пальцем. Це була моя спеціальність — обертати каракулі науковців на всім зрозумілий текст. В останній нотатці Метью використав відомий прийом для приховування думок. Він написав цю нотатку комбінацією французької та латини та ще й вдався до архаїчної аббревіатури, якою колись позначали демонів: всі приголосні, окрім першої та останньої замінялися рисками над голосними. Таким чином, випадкова людина, гортаючи сторінки, не помітить серед рядків слова «демон» і не зупиниться, щоб уважніше вчитатися в текст.

«Звідки беруться демони?» — запитував Метью 1859 року. Через сто п'ятдесят років він і досі шукав відповідь на це запитання.

Коли Дарвін перейшов до теми спорідненості видів, перо Метью нестримно заскакало сторінками; місцями за його нотатками друкований текст ледь можна було розібрати. Напроти параграфа, в якому йшлося, що «Починаючи з першоджерел життя, всі органічні істоти, згідно з дослідженнями, нагадують одне одного дедалі менше, і тому їх можна класифікувати як групи всередині груп», Метью великими чорними літерами написав слово «ПОХОДЖЕННЯ». Кількома рядками нижче ще один параграф був підкреслений подвійною лінією: «Виявлення існуючих груп було б простим завданням, якби одна група була пристосована населяти виключно сушу, а друга — воду; одна — харчуватися плоттю, друга — овочами, і так далі. Але в природі це не так; гідним всілякого подиву є той факт, що дуже часто члени навіть однієї й тієї самої групи мають різні звички та властивості».

Може, Метью вважав раціон вампірів звичкою, а не визначальною рисою виду? Читаючи далі, я знайшла ще один ключ до розгадки. «Насамкінець, ті кілька груп фактів, що розглядалися в цьому розділі, чітко, як на мене, свідчать, що ті незчисленні види, роди та родини органічних істот, які населяють наш світ, всі вони походять, кожен у межах свого класу чи групи, від спільних предків, і всі вони зазнали видозмін, передаючи спадкові риси». На полях Метью написав: «СПІЛЬНІ ПРЕДКИ» і *ce qui explique tout*^[6].

Вампір вважав, що моногенез пояснює все; або принаймні так він вважав у 1859 році. Метью припускав, що вампіри, демони та відьми мали спільних предків. А наші істотні відмінності пояснювалися, на його думку, різною спадковістю, набутими звичками та природним відбором. Коли я спитала його в лабораторії — ми один вид чи чотири різних, вампір уникнув відповіді на моє запитання, але йому не вдасться цього зробити тут, в бібліотеці.

Метью мов прикипів до свого комп'ютера. Я облишила пошуки більш простої й сучаснішої Біблії, згорнула «Аврору», щоб вберегти її сторінки від дії світла, понесла цей примірник праці Дарвіна до каміна і скрутилася калачиком на софі. Розгорнувши книгу, я вирішила краще зрозуміти вампіра за нотатками, які він зробив на полях та між рядками.

Він і досі залишався для мене загадкою, а тут в «Семи вежах» — і поготів. Метью у Франції відрізнявся від Метью в Англії. Там він ніколи настільки не поринав у роботу. Тут він не розправляв виклично плечі, а сидів, злегка зсутилившись та прикусивши нижню губу, щось захоплено друкував. Це були ознаки зосередженості, як і легка зморшка на лобі. Метью і не здогадувався, що я уважно за ним спостерігаю, і його пальці літали над клавіатурою, з помітним зусиллям цюкаючи клавіші. Напевне, портативні комп'ютери у нього довго не живуть, через їхні благенські пластмасові деталі. Додрукувавши речення, він відкинувся на спинку крісла і позіхнув, випроставши ноги.

Я ще ніколи не бачила, як він позіхає. Чи свідчив його позіх, як і його зсувалені плечі, про те, що він розслабився? Наступного дня після нашого знайомства Метью сказав мені, що йому важливо знати своє оточення. А тут, в шато, він знав кожен дюйм, кожен запах і кожную істоту, що проходила поблизу. І ще треба зважати на його стосунки з матір'ю та Мартою. Все ж вони — родина, химерна компанія вампірів, які змирилися з моєю присутністю заради Метью.

Я повернулася до Дарвіна. Але гаряча ванна, тепло від вогню та постійне клацання клавіатури на задньому плані заколисали мене, і я заснула. Я проснулася вкрита ковдрою, книга «Походження видів» лежала на підлозі, акуратно згорнута і з паперовою закладкою на тій сторінці, де я кинула читати.

Я почервоніла, як буряк.

Мене спіймали за шпигунством.

— Доброго вечора, — озвався Метью з софи, що стояла напроти. Він вставив паперову закладку в книгу, яку читав, і поклав її собі на коліно.

— Чи можу я зацікавити тебе добрим вином?

Ця пропозиція прозвучала дуже, дуже доречно.

— Так, якщо можна.

Метью пішов до невеличкого столика вісімнадцятого сторіччя, що стояв біля сходового майданчика. Там була пляшка без етикетки, а витягнутий корок лежав поряд. Він налив дві склянки, подав одну мені й знову сів. Я принохалася, передчуваючи його перше запитання.

— Малина з кубиками льоду, — сказала я, не дожидаючись.

— Як для відьми, у тебе досить добре виходить, — схвально кивнув Метью.

— А що ти мені налив? — спитала я, пригубивши склянку. — Щось древнє? Рідкісне?

Метью розсміявся, закинувши голову.

— Ні перше, ні друге. Його розлили в пляшки десь місяців п'ять тому. Це місцеве вино з виноградників біля дороги. Нічого екстраординарного, нічого особливого.

Може в цьому напої й не було нічого екстраординарного та особливого, але я відчула в ньому аромат лісів та полів, що витав у повітрі довкола шато «Сім веж».

— Бачу, ти кинула пошуки Біблії заради дечого «більш наукового». Тобі сподобався Дарвін? — тихо спитав він після нетривалого спостерігання за тим, як я смакую вино.

— А ти й досі вважаєш, що люди та створіння мали спільних предків? Чи це й справді можливо, що розбіжності між нами є просто расовими?

Метью роздратовано гмикнув.

— Я ж казав тобі ще в лабораторії, що не знаю.

— А в тисячу вісімсот п'ятдесят дев'ятому році знав. І вважав, що споживання крові може бути просто харчовальною звичкою, а не ознакою міжвидової диференціації.

— Хіба ти не знаєш про прогрес науки з часів Дарвіна? Змінювати точку зору з появою нової інформації — це прерогатива науковця.

Він відпив вина, а потім поставив склянку на коліно і повертів у різні боки, милуючись відблиском вогню з каміна в рідині.

— Крім того, лишилося небагато наукових доказів на підкріплення людських уявлень про расові відмінності. Сучасні дослідження свідчать, що більшість понять про расу є нічим іншим, як застарілим методом, яким користуються люди для пояснення видимих розбіжностей між ними та кимось іншим.

— Бачу, питання «звідки я взявся?» — звідки всі ми взялися? — поглинає тебе з головою, — повільно мовила я. — Це видно на кожній сторінці Дарвінової праці.

Метью втупився у свій келих.

— Бо це єдине запитання, варте того, щоб його ставили. — Він мовив це тихо й одвернувся. Я побачила його профіль — суворий, із

різко окресленими зморшками та навислими бровами, і мені захотілося розглядати ті зморшки, осяяти його обличчя усмішкою, але я не зрушила з місця, а лиш споглядала, як відблиски вогню танцюють на його блідій шкірі та темному волоссі. Метью знову взяв до рук свою книгу, затиснув її довгими пальцями однієї руки, бо в другій досі тримав склянку з вином.

Я втупилася на вогонь, що вже потроху згасав. Коли годинник на письмовому столі вдарив сьому, Метью відклав книгу.

— Може, сходимо до салону — провідаємо Ізабо перед вечерею?

— Ходімо, — погодилася я і злегка розправила плечі. — Але я спочатку перевдягнуся.

Мій гардероб і близько не витримував порівняння з гардеробом Ізабо, але я не хотіла, щоб Метью було за мене зовсім соромно. Як і завжди, в простих шерстяних брюках та черговому светрі з його незліченних запасів, він мав такий вигляд, що хоч зараз відправляй його на нараду директорів великих корпорацій або на показ мод до Парижа. Мої нещодавні близькі контакти з цими светрами переконали мене, що всі вони були виготовлені з кашеміру — товстої та розкішної шерсті.

Я покопирсалася у своїй спортивній сумці, поки видобула звідти сірі брюки та темно-синій светр із тонкої шерсті з тісним трубоподібним коміром та широкими рукавами. Моє волосся закучерявилася, бо я помила його в ванні, а воно висохло, зібгавшись, коли я спала на софі.

Таким чином, я досягла необхідного мінімуму презентабельності й, начепивши на ноги мокасини, рушила сходами вниз. Гострий слух Метью зафіксував моє наближення, і вампір вийшов зустріти мене на сходовому майданчику. Він мене побачив, і його очі оживилися, а рот повільно розтягнувся у широкій усмішці.

— У синьому ти подобаєшся мені не менше, аніж у чорному. Маєш прекрасний вигляд, — стиха мовив він, скромно цьомкаючи в обидві щоки. Я враз почервоніла, коли Метью підняв мені волосся над плечима і пропустив його крізь свої довгі пальці.

— Хотів попередити тебе — не реагуй на кпини Ізабо, що б вона не казала.

— Спробую, — хихикнула я, невпевнено поглянувши на нього.

Коли ми увійшли до салону, Марта й Ізабо були вже там. Його мати обклалася газетами на всіх основних європейських мовах; одна була на івриті, а ще одна — на арабській. На відміну ж від неї Марта, якщо судити з лячної обкладинки, читала видання в обкладинці якогось роману жахів. Її темні очі бігали рядками книги з неймовірною швидкістю.

— Доброго вечора, маман, — привітався Метью і підійшов до Ізабо, щоб поцілувати її в обидві холодні щоки. Коли він перехилив голову з одного боку на інший, Ізабо люто блиснула на мене очима.

Я знала, чим заслужила такий моторошний погляд.

Від Метью йшов мій запах.

— Ходи сюди, дівчинко, — сказала Марта, поляскавши по подушці біля себе, і кинула на Ізабо попереджальний погляд. Та заплющила очі. А коли розплющила їх знову, люті в них не було, її змінило щось схоже на покірність долі.

— *Gab es einen anderen Tod*^[7], — пробурмотіла Ізабо сину, коли той взяв у руки газету «Ді Велт» і проглядав її, несхвально цокаючи язиком.

— Де, — спитала я. Було знайдено ще один знекровлений труп. Якщо Ізабо сподівалася відсікти мене від розмови, перейшовши на німецьку, то вона дуже помилялася.

— У Мюнхені, — відповів Метью, закриваючи голову сторінками газети. — Господи, чому ж ніхто цим не займається всерйоз?

— Маємо бути обережними в наших побажаннях, Метью, — зауважила Ізабо. І різко змінила тему. — Як твоя поїздка, Діано?

Метью підозріло зиркнув на матір через край газети.

— Прекрасно. Дякую, що дозволили мені проїхатися на Ракасі, — відповіла я, сідаючи біля Марти. Я змусила себе дивитися, не кліпаючи, прямо у вічі Ізабо.

— Як на мене, то вона надто норовиста, — промовила вампірка і знову зосередила свою увагу на синові, який завбачливо встромив носа в газету. — Фіддат набагато слухняніша. З віком мені дедалі більше подобається в конях саме ця риса.

«І в синові також», — подумала я.

Марта підбадьорливо всміхнулася мені й пішла клопотатися біля буфета. Згодом вона принесла звідти глечик із вином для Ізабо і ще

один, значно менший, для мене. А потім пішла до стола і принесла ще одну склянку для Метью. Він понюхав вино і схвально всміхнувся.

— Дякую, маман, — сказав він, піднімаючи склянку на честь своєї матері.

— Та нема за що. Звичайне вино, — відповіла Ізабо, цмулячи зі свого келиха.

— Та ні, не звичайне. А одне з моїх найулюбленіших. Дякую, що пригадала. — Перш ніж проковтнути напій, Метью насолоджувався його, вочевидь, багатою палітрою смаків.

— А чи всі вампіри люблять вино так, як ти? — спитала я Метью, відчувши перцевий запах напою. — Ти п'єш його увесь час і ніколи не буваєш напідпитку.

Метью весело вишкірився.

— Більшість вампірів люблять вино ще більше за мене. А щодо сп'яніння, так наша родина завжди славилася своєю стриманістю, чи не так, маман?

Ізабо розв'язно пирхнула — як не личить дамі в пристойному суспільстві.

— Так. Інколи. Стосовно ж вина — дуже може бути.

— Вам треба бути дипломатом, Ізабо. У вас добре виходять ухильні відповіді, — зауважила я.

Метью мало не луснув від реготу.

— Господи, от ніколи не думав, що настане день, коли мою матір визнають дипломатичною! Особливо зважаючи на її гострий язик. Ізабо завжди краще вдавалася дипломатія меча.

Марта хихикнула, погоджуючись із Метью.

На обличчі й у мене і в Ізабо закарбувалося обурення, від чого Метью знову покотився від сміху.

Атмосфера за вечерею була значно розкутішою та приязнішою, аніж минулого разу. Метью сидів за столом на чільному місці, Ізабо — ліворуч, а я — праворуч. Марта безустанно переміщалася між кухнею, каміном та столом, час від часу сідаючи до нас випити вина і вставити кілька слів у нашу розмову.

Приносилися й відносилися тарілки з їжею — там було все від лісових грибів та куріпок до тоненьких шматочків яловичини. Я вголос висловила своє захоплення — як можна, самому не споживаючи їжі, готувати такі смачні пряні страви. Марта ніяково почервоніла і враз

ляснула Метью рушником, коли той спробував розповісти мені про її кулінарні фіаско.

— Пам'ятаєте історію про пиріг із живим голубом всередині? — здавлено хихикнув він. — Ніхто не попередив, що перед тим, як поміщати живих птахів у спечений пиріг, їх не можна годувати протягом доби, інакше всередині пирога утвориться щось на кшталт пташиного туалету, — пирснув Метью, і негайно ж заробив запотилничник від Марти.

— Метью, — попередила Ізабо, витираючи хустинкою сльози після тривалого нападу сміху. — Тобі не слід дратувати Марту, бо за довгі роки ти теж мав цілком достатньо власних катастроф.

— І всі вони трапилися у мене перед очима, — в'їдливо зауважила Марта, подаючи салат. Вона переходила в моїй присутності на англійську, і було помітно, що її розмовні навички покращуються буквально щогодини. Ще раз сходявши до буфета, вона повернулася з мискою горіхів, яку поставили між Метью та Ізабо.

— Наприклад, коли ти затопив увесь замок, захопившись ідеєю накопичувати на даху дощову воду, — відрубала Марта, загинаючи палець. — А ще ти колись забув зібрати подать. Була весна, тобі було нудно, тому одного ранку ти прокинувся і поїхав воювати до Італії. Твоєму ж батьку потім довелося на колінах вимолювати прощення у короля. — Марта загнула ще один палець. — А що вже казати про Нью-Йорк! — вигукнула вона тріумфально.

Троє вампірів обмінювалися спогадами. Втім, жоден із них не торкнувся минулого Ізабо. Коли впливало щось дратливе про неї, про батька Метью чи про його сестру, розмову делікатно відводили вбік. Я помітила цю особливість, зацікавилася її причинами, але не сказала нічого, задовольнившись тим, що вечір іде в потрібному їм руслі, й відчула химерну втіху від того, що ніби стала членом родини — нехай і родини вампірів.

Після вечері ми повернулися до салону, де багаття палало яскравіше. З кожним поліном, підкинутим у камін, димарі замку розігрівалися, вогонь посилювався, і незабаром у кімнаті стало майже тепло. Метью клопотався, щоб Ізабо почувалася комфортно — приніс їй ще один келих вина, а потім став натискати на кнопки стереосистеми. Марта заварила чай і тицьнула мені в руки чашку на блюдечку.

— Пий, — наказала вона, пильно дивлячись мені у вічі. Ізабо теж дивилася, як я зробила ковток, а потім надовго затримала погляд на Марті. — Краще спатимеш.

— Це ти зробила цей чай? — спитала я. Він мав присмак квітів і трав. Зазвичай мені не подобалися травні чаї, але цей був освіжаючий і трохи гіркуватий.

— Так, — відповіла Марта, гордо скинувши підборіддя у відповідь на пильний погляд Ізабо. — Я вже давно роблю його. Мене ще мати навчила. Я й тебе навчу.

Звуки жвавої ритмічної музики наповнили кімнату. Метью присунув стільці та крісла ближче до каміна, звільнивши трохи місця на підлозі.

— *Voles dancar amb ieu?* — спитав він матір, простягаючи обидві руки.

Ізабо відповіла йому сліпучою усмішкою, яка враз перетворила приємно-холодні риси її обличчя на щось неймовірно прекрасне.

— *Ос*, — відповіла вона, подаючи йому тендітні руки. І вони удвох стали біля каміна, чекаючи, коли почнеться наступна пісня.

Коли Метью та Ізабо почали танцювати, то мені подумалося, що поряд із ними Астор та Роджерс мали б украй незграбний вигляд. Тіла танцювальників то зливалися, то відштовхувалися, то, кружляючи, віддалялися одне від одного, а потім — із різким поворотом — зближались знов. Від найлегшого дотику Метью його мати крутилася мов дзига, а найменше хвилеподібне коливання з боку Ізабо спричинювало таку саму реакцію в Метью.

Ізабо зробила граціозний реверанс, а Метью схилився в поклони саме в ту мить, коли музика стихла.

— Що це було? — приголомшено спитала я.

— Спочатку це була тарантела, — пояснив Метью, проводячи матір до її крісла. — Але маман ніколи не дотримується якогось одного танцю. Тому посередині були елементи вольти, а скінчили ми менуетом, еге ж? — Ізабо кивнула і, простягнувши руку, поплескала Метью по щоці.

— Ти завжди був гарним танцюристом, — гордо мовила вона.

— Так, але не таким гарним, як ти або батько — це однозначно, — зауважив Метью, садовлячи Ізабо в крісло.

Очі Ізабо потемніли, і на якусь мить на її обличчі з'явився вираз болісної туги. Метью взяв її руку і провів кінчиками губ по її пальцях. У відповідь Ізабо вимучила з себе слабку усмішку.

— А тепер твоя черга, — сказав Метью, підходячи до мене.

— Я не люблю танцювати, Метью, — запротестувала я, відгороджуючись від нього виставленими руками.

— Мені важко в це повірити, — відповів він, беручи мене за праву руку і притягуючи до себе. — Ти звиваєш своє тіло в неймовірні фігури, летиш над водою у човнику з тріску завширшки і несешся верхи, переганяючи вітер. Танці мають бути твоєї другою натурою.

За звучанням наступна мелодія була схожою на ті, що були популярні в паризьких танцзалах у двадцятих роках минулого століття. Звуки труб та барабана заповнили кімнату.

— Метью, будь із нею обережний, — попередила Ізабо, коли Метью виводив мене на танець.

— Не хвилюйтеся, маман, вона не зламається, — відказав він і пустився в танок. Мої відчайдушні спроби встигати за ним закінчувалися тим, що я лише плуталася у нього під ногами. Та Метью міцно тримав мене за талію, терпляче виправляв мої рухи і скеровував мене у потрібному напрямку.

Я відчайдушно намагалася допомагати йому і ставити ноги туди, куди слід, але від цього ставало ще гірше.

Моя спина залякла від напруги, і Метью обхопив мене міцніше.

— Розслабся, — прошепотів він мені на вухо. — Ти намагаєшся вести. Натомість тобі треба йти слідом і повторювати рухи за мною.

— Я не можу, — прошепотіла я, відчайдушно вхопившись за його плече так, немов то був рятувальний круг.

Метью ще раз крутнув мене.

— А я кажу, що можеш. Заплющ очі, кинь думати про танець, а решту я зроблю сам.

У його обіймах було легко робити те, що він наказував. Коли я заплющила очі, на мене враз припинили набігати з усіх боків силуети та кольори кімнати, що несамовито вертілися туди-сюди, я швидко розслабилася, й у мене зник страх, що ми ось-ось з усього розмаху торохнемося об підлогу. Поволі я вже насолоджувалася рухами наших тіл у темряві. Невдовзі я вже змогла зосереджуватися не на тому, що

робила я сама, а на тому, що підказували мені робити його руки й ноги. Мені здалося, що я пливу.

— Метью, — сказала Ізабо з попереджувальною ноткою в голосі. — «Le chatoient».

— Знаю, — стиха відповів він. М'язи на моїх плечах тривожно напружилися. — Довірся мені, — прошепотів Метью мені на вухо. — Я тебе надійно тримаю.

Не піднімаючи міцно стулених повік, я щасливо зітхнула. І ми далі кружляли в танці. Метью плавно відпустив мене, обернув, тримаючи самісінькими кінчиками пальців, потім крутнув назад вздовж руки, поки я зупинилася, міцно притиснувшись спиною до його грудей. Музика урвалася.

— Розплющ очі, — стиха мовив він.

Мої повіки повільно піднялися. Але відчуття, наче я пливу, залишилося. Танцювати виявилось приємніше, ніж я очікувала — принаймні з партнером, який танцював понад тисячоліття і не наступав мені на пальці.

Я закинула голову, щоб подякувати Метью, але його обличчя виявилось набагато ближче до мого, ніж я розраховувала.

— Поглянь униз, — сказав він.

Зробивши так, як сказав Метью, я виявила, що мої ноги теліпаються за кілька дюймів від підлоги. Метью відпустив мене. Це не він тримав мене над підлогою.

Це я сама себе тримала.

Це тримало мене повітря.

Щойно я усвідомила цей дивовижний факт, як до нижньої частини мого тіла повернулася вага. І Метью вчасно підхопив мене під лікті, щоб я не вдарилася об підлогу.

Марта, сидючи біля каміна, замуликала собі під ніс якусь пісеньку. Ізабо примружила очі й різко мотнула головою. Метью заспокійливо всміхнувся мені, а я зосередилася на лячному відчутті землі під ногами. Вона здавалася такою живою! Невже так було завжди, просто я раніше цього не помічала? Здавалося, що під моїми підошвами причаїлися тисячі маленьких рученят, готових щомиті схопити чи штовхнути мене.

Коли стихли останні ноти пісні, що її мугикала Марта, Метью спитав мене, радісно блиснувши очима.

— Ну, як — сподобалося?

— Сподобалося, — розсміялася я у відповідь, на мить замислившись над його запитанням.

— Я сподівався, що так воно й буде. Ти ж багато років займалася фізичними вправами. І, може, наступного разу ти поїдеш верхи з розплющеними очима — просто так, для різноманітності.

І він спіймав мене в обійми, сповнені щастя й відчуття перспективи на майбутнє.

Ізабо заспівала ту саму пісню, яку щойно мугикала Марта:

Всякий, хто побачить її танець,

Рухи її тіла граціозні,

Той воістину сказати зможе,

Що немає їй у світі рівних,

Нашій розвеселій королеві.

Геть ідіть, заздрісники убогі!

Нумо, нумо разом танцювати,

Весело й щасливо танцювати!

«Геть ідіть, заздрісники убогі, — повторив Метью, коли стихло відлуння голосу його матері. — Нумо, нумо разом танцювати!»

Я знову розсміялася.

— Я танцюватиму, але тільки з тобою. А допоки я не розберуся, звідки береться така штука, як політ, інших партнерів у мене не буде.

— Якщо бути точним, то це не політ, а зависання, — поправив мене Метью.

— Літання, зависання — називай, як хочеш, але з незнайомцями краще цього не робити.

— Згоден, — сказав Метью.

Марта пересіла з софи на крісло побіля Ізабо. Ми ж з Метью сіли одне біля одного і досі трималися за руки.

— Це був її перший танець у житті? — спитала Ізабо з щирим подивом у голосі.

— Діана не вдається до магії, маман, — пояснив їй Метью. — Хіба що в деяких дрібницях.

— Вона сповнена сили й енергії, Метью. У її жилах співає відьмина кров. Їй слід навчитися користуватися магією і для важливих справ.

Метью нахмурився.

— Це її особиста справа — користуватися чи не користуватися.

— Не будь дитиною, Діано, — мовила Ізабо, повертаючись до мене. — Час дорослішати і брати на себе відповідальність за те, ким ти є.

Метью невдоволено загарчав.

— Не гарчіть на мене, Метью де Клермон! Я кажу те, що має бути сказаним.

— Не вказуй їй, що вона має робити. Це не твоє діло!

— І не твоє також, сину мій! — відказала Ізабо.

— Перепрошую! — Мій різкий тон враз привабив їхню увагу, і де Клермони — мати й син — здивовано витріщилися на мене. — Мені самій вирішувати, користуватися магією чи ні. А якщо користуватися, то як. Але, — вела я далі, поглянувши на Ізабо, — її не можна більше ігнорувати. Вона вирує в мені, кипить і булькає, і деколи вже виривається назовні. Мені, як мінімум, потрібно навчитися керувати цією енергією.

Ізабо й Метью мовчали, заціпеніло втупившись на мене. Нарешті Ізабо кивнула головою. І Метью теж кивнув.

Ми і далі сиділи біля каміна, аж поки не згоріли всі дрова. Метью потанцював із Мартою, і кожен із них час від часу затягував пісню, коли мелодія, що звучала зі стереосистеми, нагадувала їм про іншу ніч, проведену біля іншого каміна. Але я більше не танцювала, а Метью й не наполягав.

Нарешті він підвівся.

— Ту єдину з нас, кому вже пора спати, я відведу до ліжка.

Я теж підвелася, розрівнявши на стегнах брюки.

— Добраніч, Ізабо, добраніч, Марто. Дякую вам обом за прекрасну вечерю і дивовижний вечір.

Марта мило всміхнулася мені у відповідь. Ізабо теж хотіла, але спромоглася лише на напружену гримасу.

Метью пропустив мене вперед і ніжно поклав руку мені на талію, коли ми йшли нагору.

— Хочу трохи почитати, — сказала я, обертаючись до Метью, коли ми дійшли до його кабінету.

Вампір стояв так близько до мене, що можна було чути його слабке нерівне дихання. Він обхопив долонями моє обличчя.

— Яке ж заклинання ти на мене напустила? — спитав він, вдивляючись у моє обличчя. — Це не тільки твої очі, хоча їхнього погляду вже достатньо, щоб сплутати мені думки. І не тому, що ти пахнеш медом.

Метью припав обличчям мені до шиї, праву руку занурив у моє волосся, а ліву посунув униз по спині й притиснув мене стегнами до себе.

Моє тіло податливо злилося з його тілом — як там і було.

— Ти приворожила мене своєю безстрашністю, — пробурмотів він, не відриваючи губ від моєї шиї. — Своєю звичкою рухатися, не задумуючись, своїм мерехтінням, яке ти випромінюєш, коли зосереджуєшся — або коли літаєш.

Я вигнула шию, відкриваючи більше плоті для його дотику. Метью повільно повернув до себе моє обличчя, великим пальцем шукаючи тепла моїх губ.

— А чи знаєш, що уві сні ти надуваєш губки? Можна подумати, що ти чимось невдоволена у своєму сні, але мені хотілося б думати, що то ти хочеш, щоб тебе поцілували. — З кожним сказаним словом він ставав все більше схожим на істинного француза.

Усвідомлюючи, що на нижньому поверсі сидить Ізабо, якій наша розмова аж ніяк не сподобається, я спробувала було відсторонитися від Метью, але вийшло це не надто переконливо, і він ще міцніше стиснув мене в обіймах.

— Метью, твоя мати...

Він не дав мені можливості закінчити фразу. Легко й солодко зітхнувши, Метью закрив мені губи ніжним поцілунком. І цілував — неквапливо й старанно — доти, поки я відчула поколювання не лише у пальцях, а й у всьому тілі. Я відповіла на його поцілунок і відчула, що лечу й падаю одночасно. Я летіла й падала і вже не могла чітко розрізнити, де закінчується моє тіло й починається його. Рот Метью ковзнув до моїх щік та повік. Коли він торкнувся мого вуха, я тихо зойкнула від задоволення. Губи Метью вигнулися в усмішку, і він знову припав до мого рота.

— Твої губи червоні, як маки, а волосся — немов живе, — сказав він після пристрасного поцілунку, від якого в мене аж дух перехопило.

— І що незвичайного знайшов ти у моєму волоссі? Не розумію, як ти, зі своєю розкішною шевелюрою, можеш захоплюватися ось цим, —

я затиснула в кулаку жмут свого волосся і смикнула. — Волосся Ізабо — як оксамит, і у Марти теж. А моє — суцільне непорозуміння: неслухняне, стирчить куди попало, і має всі кольори веселки.

— Саме тому воно мені й подобається, — сказав Метью, ніжно вивільняючи пасмо з мого кулака. — Воно недосконале, як і саме життя. Це не волосся вампіра, таке блискуче й бездоганне. Мені дуже подобається те, що ти — не вампір, Діано.

— А мені подобається, що ти вампір, Метью.

Тінь набігла на його очі — і вмить щезла.

— Мені подобається твоя сила, — сказала я, цілуючи його не менш пристрасно, ніж він мене кілька хвилин тому. — Мені подобається твій розум. Інколи мені навіть подобаються твої начальницькі манери. Але найбільше, — я потерлася кінчиком носа об його ніс, — мені подобається те, як ти пахнеш.

— Невже?

— Точно. — І мій ніс попрямував до впадини між його ключицями, де, як я швидко здогадалася, було найсолодше і найпривабливіше місце його тіла.

— Вже пізно. Тобі пора відпочивати. — Метью неохоче відпустив мене.

— Ходімо зі мною до ліжка.

Від такого запрошення в нього широко розкрилися очі, а в мене кров хлинула до обличчя.

Вампір підніс мою руку до свого серця. Воно вдарило один раз, потужно.

— Я піднімуся до тебе, — погодився він, — але ненадовго. Ми ще маємо вдосталь часу, Діано. Ти ж знаєш мене лише кілька тижнів. Не треба поспішати.

Слова типового вампіра, для якого час не має значення.

Він побачив моє незадоволення і, притиснувши до себе, ще раз надовго припав до мене губами.

— Це обіцянка, — сказав він, відриваючи свої губи від моїх. — Обіцянка того, що неодмінно станеться. Через певний час.

Але цей час уже настав! Мої губи то палали вогнем, то замерзали кригою, і я засумнівалася — чи справді я готова, як мені здалося?

Моя кімната нагорі яскраво світилася свічками і повнилася теплом каміна. Як Марта примудрилася добратися сюди, поміняти десятки

свічок, запаливши їх так, щоб вони горіли саме тоді, коли я прийду спати, залишалось для мене загадкою, але в кімнаті не було жодної електричної розетки, тому я відчула вдячність за її старання.

Перевдягаючись у ванній за причиненими дверима, я слухала, як Метью викладав свої плани на наступний день. До цих планів входила тривала прогулянка, іще одна тривала прогулянка верхи, а потім — робота в кабінеті.

Я погодилася на всі ці пункти — за умови, що спочатку буде робота, а потім — решта. Алхімічний манускрипт манив мене, і мені хотілося якомога скоріше взятися за його дослідження.

Я увібралася до величезного ліжка з балдахіном, а Метью старанно мене укрит і загасив пальцями свічки.

— Поспівай мені, — попросила я, дивлячись, як він безстрашно рухає пальцями крізь вогонь. — Якусь стару пісню, з тих, що подобаються Марті.

Якийсь час Метью мовчки ходив по кімнаті й «защипував» свічки, тягнучи за собою довгі тині. Кімната поволі занурювалася в темряву. Раптом він заспівав своїм густим баритоном.

Ni muer ni viu ni no guaris,
Ni mal no'm sent e si l'ai gran,
Quar de s'amor no suy devis,
Ni no sai si ja n'aurai ni quan,
Qu'en lieys es tota le mercés
Que'm pot sorzer o decazer.

Пісня повнилася тугою, що межувала з печаллю. Доспівавши її, Метью підійшов до мене, щоб залишити одну свічку горіти біля ліжка.

— А що означають ці слова? — спитала я і взяла його за руку.

Я не живу, не помираю і не зцілююсь,
Мені моя недуга не болить,
Бо думка про її любов мене не покидає ні на мить.
Метью нахилився і ніжно поцілував мене в лоб.

Не знаю, чи любитиме вона мене,

Я відаю лише одне:

Усе в її руках — розквітну я чи обернусь на прах.

— А хто це написав? — спитала я, подумавши про доречність цих слів саме у виконанні вампіра.

— Мій батько написав цю пісню для Ізабо. Втім, пізніше хтось приписав усю славу собі, — відповів Метью з усмішкою. І, мугикаючи цю саму пісню, пішов сходами до свого кабінету. А я лежала сама в його ліжку і дивилася, як горить свіча, аж поки вона не опливла й не згасла.

Розділ 21

Коли наступного ранку я вийшла з душі, мене вже вітав вампір, тримаючи в руках тацю зі сніданком.

— Я сказав Марті, що сьогодні вранці ти збираєшся працювати, — пояснив Метью і підняв покривальце, що зберігало їжу теплою.

— Ти мене балуєш, — мовила я, розгортаючи серветку.

— Не думаю, що над цілісністю твоєї натури нависла загроза. — Метью нахилився і, поглянувши на мене замріяними очима, подарував мені довгий поцілунок. — Доброго ранку. Ти гарно спала?

— Дуже гарно. — Я взяла з його рук тарілку і враз зашарілася, пригадавши своє вчорашнє запрошення до ліжка. Коли я згадала його чемну відмову, мене на мить кольнула образа, але сьогоднішній ранковий поцілунок свідчив, що ми вийшли за межі звичайної дружби і рухаємося в новому напрямку.

Після сніданку ми пішли униз, увімкнули наші комп'ютери і заходилися працювати. Метью вже десь розшукав і поклав на стіл разом із манускриптом Біблію — це був непримітний англомовний переклад «Вульгати», виданий у дев'ятнадцятому сторіччі.

— Дякую, — кинула я через плече, піднімаючи книгу.

— Я знайшов її внизу. Вочевидь, та, що маю я, тобі не підходить, — зауважив він і весело вишкірився.

— Я відмовляюся користуватися Біблією Гутенберга як довідковою літературою, Метью. — Моя ремарка вийшла більш суворою, ніж я розраховувала. Я промовила її як педантична обмежена сільська вчителька.

— Я знаю ту Біблію вздовж і впоперек. Якщо у тебе виникне якесь запитання — просто звертайся до мене, — запропонував він.

— Тебе я теж не збираюся використовувати як довідковий посібник.

— Як знаєш, — усміхнувся він і знизав плечима.

Я завантажила комп'ютер, поклала перед собою манускрипт і невдовзі з головою занурилася в роботу, читаючи, аналізуючи й записуючи свої думки. І відволіклася лише раз, коли, почавши друкувати, попросила у Метью дати мені щось на кшталт прес-пап'є. Понишпоривши довкола, він приніс мені бронзову медаль із

зображенням Людовика Чотирнадцятого та маленьке дерев'яне підніжжя, яке, за його словами, колись належало фігурці готичного ангела. Він не збирався віддавати мені ці предмети без серйозних гарантій, що я їх поверну. І такою гарантією стали нові поцілунки.

Aurora Consurgens є одним із найпрекрасніших текстів алхімічної науки. Це роздуми про жіночу фігуру Мудрості, а також дослідження хімічної взаємодії протилежних природних сил. Текст у примірнику, який дав Метью, майже збігався з текстом видань, із якими мені доводилося працювати в Цюриху, Глазго та Лондоні. Але ілюстрації відрізнялися істотно.

Художниця Бурго Ле Нуар виявилася істинним майстром своєї справи. Кожна ілюстрація була чіткою і прекрасно виконаною. Але талант жінки полягав не лише в технічній майстерності. Зображення жіночих персонажів свідчили про притаманний художниці тонкий психологізм та чутливість. Мудрість у виконанні Бурго була сповнена сили, але водночас і ніжності. А на першій ілюстрації, де вона ховала під своєю мантиєю образні зображення семи металів, на її обличчі відбився вираз затутої материнської гордості.

Як і казав Метью, у цьому манускрипті справді були дві додаткові ілюстрації, котрих бракувало всім іншим відомим виданням «Аврори». Обидві містилися в останній притчі, присвяченій хімічному шлюбу золота й срібла. Перша ілюстрація супроводжувалася словами, сказаними «жіночим» елементом алхімічної трансформації. Часто зображувана як королева в білому з емблемою Місяця, який асоціював її зі сріблом, у Бурго Мудрість перетворилася на моторошно-прекрасну істоту зі сріблястими зміями замість волосся та обличчям, затіненим, наче Місяць під час сонячного затемнення. Я прочитала супровідний текст, перекладаючи з латини на англійську: «Прийди до мене усім своїм серцем. Не відвертайся від мене через те, що я незрозуміла й темна. Сонячний вогонь змінив мене. Моря поглинули мене. Земля зіпсута моїми справами. Коли я потонула у багністій глибині, й суть моя сховалася у мулі, на землю впала ніч».

На розкритій долоні Королева-Місяць тримала зірку.

«З глибин води я кликала тебе, а із глибин землі я кликатиму тих, хто йде повз мене, — читала далі я. — Виглядай мене. Зри мене. І якщо ти знайдеш другу таку, як я, я віддам їй цю ранкову зірку». Мої губи беззвучно вимовили ці слова, і текст ожив у ілюстрації Бурго, в

обличчі Королеви-Місяця, на якому відбився і страх бути покинутою, і її сором'язлива гордість.

Друга ілюстрація на наступній сторінці супроводжувалася словами, мовленими «чоловічим» елементом алхімічної трансформації, золотим Королем-Сонцем. У мене волосся на потилиці стало сторч при вигляді зображеного художницею Бурго важкого кам'яного саркофага з кришкою, відсунутою рівно настільки, щоб побачити золотисте тіло, що лежало всередині. Очі короля були смиренно заплющені, а на обличчі читався вираз надії, неначе йому снилося власне визволення. «Зараз я воскресну і піду гуляти містом. На його вулицях я розшукаю чисту незайману жінку, з якою одружуся. Це буде жінка з прекрасним обличчям, іще прекраснішим тілом, вбрана в найпрекрасніший одяг, — читала я. — Вона відкотить камінь від входу до моєї гробниці й подарує мені голубині крила, щоб я полетів із нею на небо, де ми б жили вічно, у мирі та спокої». Цей пасаж нагадав мені паломницький знак Метью з малесенькою домовинкою Лазаря. І я взяла в руки Біблію.

— Євангеліє від Марка, розділ шістнадцятий, Книга Псалмів, розділ п'ятдесят п'ятий, і Второзаконня, розділ тридцять другий, вірш сороковий. — Голос Метью пронизав тишу переліком посилянь, немов автоматичний алфавітний покажчик Біблії.

— А звідки ти дізнався, що саме я читаю? — Я крутнула крісло, щоб бачити Метью.

— Ти рухала губами, — відповів він, невідривно вдивляючись в екран комп'ютера і клацаючи клавіатурою.

Стиснувши губи, я повернулася до тексту. Автор познаходив усі місця з Біблії, що пасували алхімічній теорії про смерть та народження, обтесав їх, перефразував і стулив до купи. Я підтягнула до себе Біблію. Її чорну шкіряну обкладинку прикрашав золотистий хрест. Знайшовши Євангеліє від Марка, я проглянула розділ 16. Ось воно: 16:3. «Та й говорили між собою: хто нам відкотить камінь від входу до гробу?»

— Знайшла? — поцікавився Метью, наче нічого не було.

— Так.

— От і добре.

У кімнаті знов запала тиша.

— А де місце про ранкову зірку? — Інколи моє язичницьке виховання ставало серйозною вадою в моїй професійній діяльності.

— Одкровення Іоанна Богослова, розділ другий, вірш двадцять восьмий.

— Дякую.

— Нема за що. — За столиком, де сидів Метью, почувся придушений сміх. Я нагнула голову до манускрипту і вдала, що не чула.

Через дві години розглядання тексту, написаного мікроскопічним готичним письмом, та пошуків відповідних біблійних цитат, я була більш, ніж готова до верхової прогулянки — і саме тоді Метью запропонував зробити перерву. Як премію пообіцяв за обідом розповісти, як він познайомився з фізіологом сімнадцятого сторіччя Вільямом Гарві.

— Однак це не дуже цікава історія, — попередив він.

— Для тебе може й ні. А для історика науки? Та це майже те саме, що особисто зустрітися з людиною, яка виявила, що серце працює як насос.

Від часу прибуття до шато «Сім веж» ми так нікуди й не виїжджали, але ніхто нічого не мав проти. Метью видавався розкутішим та врівноваженішим, а я взагалі була щаслива від того, що поїхала з Оксфорда. Погрози Джиліан, моторошне фото моїх батьків, і навіть Пітер Нокс — усе це з кожною проведеною в маєтку годиною віддалялося в небуття.

Коли ми гуляли в саду, Метью взявся розповідати про поточну проблему щодо відсутності нитки макромолекули якоїсь речовини, яка мала міститись у пробі крові, але її там не знайшли. Намагаючись дохідливіше пояснити, він накреслив у повітрі хромосому, показав, де в ній проблемна зона, і я кивнула, хоча до пуття так нічого й не зрозуміла. Він говорив і тоді, коли обійняв мене за плечі й пригорнув до себе.

Ми їхали довгим рядом висаджених чагарників, коли біля брами, крізь яку ми учора повернулися з верхової прогулянки, я помітила чоловіка в чорному. Він прихилився до каштана з елегантністю леопарда, що чатує на здобич, і я відразу ж здогадалася, що цей чоловік — вампір.

Метью сховав мене собі за спину.

Чоловік у чорному граціозно відштовхнувся від шорсткого стовбура каштана і неквапливо рушив до нас. Мою здогадку, що він вампір, тепер підтвердила його неприродно біла шкіра, величезні темні очі, а чорна шкіряна куртка, чорні джинси та чорні чоботи посилювали ефект. Схоже, вампіру було байдуже, помітить хтось, що він — не такий, як всі, чи не помітить. Вовчий погляд був єдиною вадою його ангельського обличчя, в усьому просто бездоганного: симетричні витончені риси і хвилясте довге темне волосся, яке спадало на комір. Він був менший та худіший за Метью, але випромінював внутрішню силу, яку неможливо не помітити. Прохолода від його погляду проникла глибоко в мою плоть і розпливлася огидною плямою.

— Привіт, Доменіко, — спокійно промовив Метью, хоча голос його прозвучав гучніше, аніж зазвичай.

— Привіт, Метью. — Вампір кинув на Клермона сповнений ненависті погляд.

— Давно тебе не бачив. — Ці слова Метью проказав невимушено, немов раптова поява вампіра насправді не стала для нього несподіванкою.

На обличчі Доменіко з'явився задумливий вираз.

— Коли ж це було? Здається, в Феррарі? Ми з тобою воювали проти папи — кожен зі своєї причини, як я пам'ятаю. Я намагався врятувати Венецію. А ти намагався врятувати тамплієрів.

Метью повільно кивнув, не зводячи очей із Доменіко.

— Напевне, так воно й було.

— А потім ти, друже мій, кудись щез. У молодості у нас було скільки ризикованих справ та пригод — на морях, у Святій землі. У Венеції завжди було багато цікавих розваг для такого вампіра, як ти, Метью. — Доменіко з жалем похитав головою. Вампір біля брами шато і справді скидався на венеціанця, або то був якийсь моторошний гібрид ангела та біса. — Чому ти не завітав до мене, коли їхав із Франції в те місце, де ти любляв бувати?

— Якщо я тебе й образив, Доменіко, це було так давно, що, мабуть, не варто цим перейматися.

— Може, й так, але є одне, що не змінилося за всі ці роки. Як тільки десь виникає криза, це означає, що Клермон — десь неподалік.

Він повернувся до мене, і на його обличчі розплився вираз хижої зажерливості.

— Напевне, це та сама відьма, про яку я так багато чув.

— Діано, повертайся до будинку, — різко кинув Метью.

Відчувши реальну небезпеку, я завагалася — я не хотіла полишати його самого.

— Іди! — рубонув він голосом гострим, мов меч.

Наш гість-вампір помітив щось за моїм плечем і всміхнувся. Я відчула легкий подув крижаного вітру, і холодна тверда рука взяла мене під лікоть.

— Доменіко, — пролунав іззаду мелодійний голос Ізабо. — Який несподіваний візит!

Вампір чемно вклонився.

— Моя пані, так приємно бачити вас у доброму здоров'ї! А як ви дізналися, що я тут?

— Я нюхом тебе відчула, — презирливо відповіла Ізабо. — Ти прийшов до мого будинку без запрошення. Що б сказала твоя мати, коли б дізналася про твої погані манери?

— Була б моя мати і досі жива, ми б у неї й спитали, — відказав Доменіко з погано прихованою жорстокістю.

— Маман, заберіть Діану додому.

— Авжеж, Метью. Ми вас полишаємо, от ви удвох і поговорите. — Ізабо обернулася і потягнула мене до будинку.

— Я швидко піду геть, якщо ти дозволиш мені зробити заяву, — попередив Доменіко. — Але мені доведеться повернутися, і я буду не сам. Сьогоднішній візит чемності — це вияв ввічливості до вас, Ізабо.

— У неї немає тієї книги, — різко сказав Метью.

— Я прийшов сюди не через ту бісову відьмацьку книгу, Метью. Нехай вона залишиться у них. Я прийшов сюди як представник Конгрегації.

Ізабо неквапливо випустила з легенів повітря, наче вона затримувала дихання впродовж кількох днів. У мене з язика зривалося питання, і я вже була розтулила рота, але Ізабо попереджувальним поглядом змусила мене замовкнути.

— Поздоровляю тебе, Доменіко. Я вкрай здивований, що ти, такий переобтяжений справами на своїй новій посаді, знайшов час для візитів до своїх старих знайомих, — саркастично докинув Метью. — І чому це Конгрегація марнує час на офіційні візити до родини

Клермонів, тоді як вампіри залишають після себе висмоктані досуха трупи по всій Європі, й ці трупи знаходять звичайні люди?

— Вампірам не заборонено харчуватися людьми — хоча нестриманість та легковажність засуджуються. Ти ж знаєш, смерть іде слідком за вампірами, куди б ми не йшли, — легковажно знизав Доменіко плечима, немов ішлося не про жорстокість, а про щось цілком буденне. — Але домовленість чітко забороняє будь-який зв'язок між вампіром та відьмою.

Я повернулася і визвірилася на Доменіко.

— Що ти сказав?

— О, вона вміє говорити! — сплеснув руками вампір у глузливому захваті. — І справді — чому б не дозволити відьмі взяти участь у нашій розмові?

Метью простягнув руку за спину і виволік мене наперед разом із Ізабо, яка вчепилася в мою руку. І ми стали щільною шеренгою: вампір, відьма і вампір.

— Здрастуйте, Діано Бішоп, — низько вклонився Доменіко. — Для мене честь познайомитися з відьмою, що належить до такого древнього і знаменитого роду. Шкода, що древніх родин лишилося так мало. — Кожне його слово, хоч як би офіційно й чемно воно не було сказано, звучало як загроза.

— Хто ви? — спитала я. — І яке вам діло, з ким я проводжу свій час?

Венеціанець поглянув на мене з цікавістю, а потім закинув голову і аж завив від сміху.

— Я чув, що ви полюбляєте сперечатися, як і ваш батько, але не вірив.

Мої пальці злегка засвербіли, і хватка Ізабо на моїй руці посилилася.

— Я що — розізлив твою відьму? — спитав Доменіко, втупившись пильним поглядом у руку Ізабо.

— Кажи, що маєш сказати і забирайся геть із нашої землі, — проказав Метью тоном невимушеної розмови.

— Мене звать Доменіко Мікеле. Я знаю Метью відтоді, як віродився, і приблизно скільки ж — Ізабо. Втім, жодного з них я не знаю так добре, як прекрасну Луїзу. Але не будемо говорити

легковажно про померлих, — мовив венеціанець і побожно перехрестився.

— Ти б краще не згадував про мою сестру. — Метью говорив начебто спокійно, але з обличчя Ізабо, з її блідих, як крейда, губів, було видно, що вона ладна роздерти непроханого гостя на шматки.

— Ти й досі не відповів на моє запитання, — сказала я, знову привертаючи увагу Доменіко.

Він кинув на мене погляд, сповнений щирого здивування.

— Діано, — гаркнув Метью, і я почула гуркотіння грому. Здавалося, ще трохи і він люто закричить на мене. З кухні вийшла стривожена Марта.

— Бачу, вона емоційніша за більшість своїх одноплеменців. Чи не тому ти ризикуєш усім, аби залишити її з собою? Тобі справді з нею цікаво? Чи ти хочеш пити її кров, а потім, знудившись, викинути геть — як ти не раз робив з іншими теплокровними?

Руки Метью мимоволі потягнулися до домовинки Лазаря, яка злегка видувалася під светром. Відтоді, як ми приїхали до «Семи веж», він ще жодного разу його не торкався.

Своїм гострим поглядом Доменіко теж помітив цей жест, і мстиво посміхнувся.

— Що, відчуття провини спокою не дає?

Сама не своя від злості, що він глузує з Метью, я розтулила була рота, щоб висловитися.

— Діано, негайно повертайся до будинку, — сказав Метью тоном, який провіщав серйозну й неприємну розмову в найближчому ж майбутньому. Він легенько підштовхнув мене до Ізабо, рішуче став між своєю матір'ю і мною з одного боку і темноволосим венеціанцем — із другого. На цю мить до нас підійшла Марта. Вона стала, склавши руки на своєму дебелим тілі, й войовнича поза навдивовижу нагадала поведінку Метью.

— Та ні, нехай спочатку вислухає те, що я маю сказати. Я прийшов сюди, щоб висловити вам попередження, Діано Бішоп. Стосунки між вампірами та відьмами заборонені. Ви мусите покинути цей будинок і більше не мати стосунків ані з Метью де Клермоном, ані з будь-ким із його родини. Якщо ви цього не зробите, то Конгрегація вживе необхідних заходів, щоб забезпечити дотримання домовленості.

— Я не знаю і знати не бажаю вашої Конгрегації, і я не уклала жодної угоди, — відказала я, тремтячи від гніву. — До того ж домовленості не передбачають практичного втілення, бо є добровільними.

— Ага, то ви не лише історик, а ще й правник! Сучасні жінки з їхньою вишуканою освітою — вони такі смішні! Але жінки нічого не тямлять у теології, — правив своє Доменіко з презирством у голосі. — І саме тому ми ніколи не вважали доцільним давати вам освіту. Це поперше. Невже ви гадаєте, що ми дотримувалися ідей того еретика Кальвіна, коли давали обіцянки один одному? Коли домовленість скріпили присягою, вона зв'язала всіх вампірів, демонів та відьом — у минулому, сьогодні й майбутньому. Це не стежина, якою ви можете йти або ж не йти на власний розсуд.

— Ти вже висловив своє попередження, Доменіко, — зауважив Метью миролюбно-услесливим голосом.

— Це все, що я хотів сказати відьмі, — заявив венеціанець. — Але тобі я ще не все сказав.

— Скажеш, коли Діана повернеться до будинку. Відведіть її звідси, маман, — суворо наказав Метью.

Цього разу його мати виконала наказ, а Марта рушила слідком за нею.

— Не здумай, — просичала Ізабо, коли я хотіла озирнутися на Метью.

— Звідки взявся цей виродок? — спитала Марта, коли ми були в будинку, і Доменіко не міг нас чути.

— Здогадно, із пекла, — відповіла Ізабо. Вона торкнулася мого обличчя кінчиками своїх пальців — і відразу ж відсмикнула їх від гарячої плоті розпашілих від гніву щік. — Ти дуже хоробра, дівчинко, але те, що ти зробила, називається безрозсудство. Ти ж не вампір. Тому не наражай себе на ризик, вступаючи в суперечку з Доменіко чи кимось із його поплічників. Тримайся від них подалі.

Не давши мені часу на відповідь, Ізабо блискавично потягнула мене через кухню, їдальню та салон до великого залу. А потім повела до арки, звідки починався вхід до найбільшої і найміцнішої вежі мастку. Мої литки судома звела від однієї лиш думки про необхідність підніматися нагору.

— Ми мусимо, — наполягла Ізабо. — Метью знає, де ми будемо, і шукатиме нас саме там.

Гнана страхом та гнівом, я й оком не зморгнула, як проскочила половину сходів. Решту я здолала на самій рішучості. Піднявши ногу з останньої сходинки, я опинилася на пласкому даху. Звідси було видно далеко навсібіч. Дув легенький вітерець. Він куйовдив мені волосся і розганяв туман, клубився довкола.

Ізабо рішуче наблизилася до палі, що стирчала в небо на кільканадцять футів, і підняла роздвоєний чорний прапор із зображенням змія уробороса. Прапор замаюрів у тьмяному світлі дня, і змій, що кусав себе за хвіст, затріпотів на вітрі, як живий. Я підбігла до протилежного краю зубчастої стіни і поглянула вниз. Звідти на мене дивився Доменіко.

Навдовзі схожий прапор затріпотів на вершечку якоїсь будівлі у селі, і вдарив дзвін. Чоловіки й жінки неквапливо повиходили з будинків, барів, контор і повернули голови на маєток «Сім веж», над яким майорів на вітру древній символ вічності та відродження. З німим запитанням на обличчі я поглянула на Ізабо.

— Це емблема нашої родини й попередження мешканцям села, щоб вони були насторожі, — пояснила вона. — Цей стяг ми вивішуємо лише тоді, коли до нас заявляються небажані гості. Селяни вже звикли жити поруч із вампірами, і хоча їм нема чого нас боятися, ми тримаємо прапор для таких випадків, як сьогоднішній. У світі багато вампірів, яким не можна довіряти, Діано, і Доменіко Мікеле — один із них.

— Вам не треба мені цього пояснювати, я й так розумію. Хто він, у біса, такий?

— Один із найдавніших приятелів Метью, — стиха мовила Ізабо, не зводячи очей зі свого сина. — І ця обставина робить його дуже небезпечним ворогом.

Я знов поглянула на Метью; він досі перемовлявся з Доменіко через чітко позначену нейтральну смугу. Раптом їхні фігури злилися у сіро-чорну пляму хаотичних рухів. Через кілька секунд із цієї плями вилетів Доменіко і полетів до того самого каштану, біля якого ми його нещодавно помітили. Він гепнувся об нього з таким гучним хряскотом, що аж луна розляглася по саду.

— Браво, Метью, — стиха мовила Ізабо.

— А де Марта? — спитала я, зиркнувши через плече у напрямку сходів.

— У залі. Про всяк випадок, — пояснила Ізабо, не зводячи очей із сина.

— Невже сюди може заявитися Доменіко і порвати мені горлянку?

Ізабо спрямувала на мене погляд своїх блискучих чорних очей.

— Це було б надто легко й просто, моя люба. Спочатку він із тобою побавився б. Він завжди любив побавитися зі своєю здобиччю. До того ж Доменіко любить грати на публіку.

До горла у мене підкотився клубок.

— Я здатна сама за себе постояти.

— Так, здатна, якщо така дужа, як вважає Метью. Відьмам добре вдається самозахист. Це я швидко усвідомила й у мене різко поменшало бажання з ними зв'язуватися, — зауважила Ізабо.

— А що це за Конгрегація, про яку говорив Доменіко? — спитала я.

— Це рада з дев'яти представників — по три від демонів, відьом та вампірів. Її утворили в часи хрестових походів, щоб знизити небезпеку викриття нас звичайними людьми. Ми виявили необережність — брали надто активну участь у їх політиці та інших формах безумства, — з гіркотою в голосі пояснила Ізабо. — Ми змушені були піти на домовленість через амбіції, пиху й пожадливість створінь на кшталт Доменіко, які були постійно невдоволені своїм місцем у житті й завжди прагнули більшого.

— І ви погодилися на певні умови? — Мені здавалося абсурдом те, що угода, укладена створіннями ще у середньовіччі, могла вплинути на наші з Метью стосунки.

Ізабо кивнула; вітер підхопив пасмо її густого, ретельно доглянутого волосся і кинув їй на обличчя.

— Коли представники інших видів починали водитися один з одним, вони ставали надто помітними. Звичайні люди завжди з підозрою ставилися до нашого розуму та непересічних здібностей. Хоч ці нещасні створіння і не такі швидкі думкою, як ми, та вони й не ідіоти.

— Під словом «водитися» ви мали на увазі не лише спільні вечери й танці?

— І вечери, й танці, і співи, і те, що трапляється потім, як природний наслідок — усе це заборонили, — уточнила Ізабо. — До

укладення угоди ми були пихатими й нахабними. Нас тоді було набагато більше, і ми звикли брати те, що хотіли — будь-якою ціною.

— А чого ще стосується ця домовленість?

— Нею забороняється й участь у політичній та релігійній діяльності. Надто багато володарів та пап були потойбічними створіннями. Коли звичайні люди почали вести свої літописи, стало набагато важче переходити з одного життя в інше. — Ізабо мимовільно здригнулася. — Зокрема, вампірам стало важко придурюватися мертвими і розпочинати нове життя, коли поруч так багато людей, які увесь час нишпорять та винюхують.

Я зиркнула на Метью та Доменіко, але вони й досі стояли під стінами шато і про щось сперечалися.

— Отже, — мовила я, загинаючи палець, — не можна водитися зі створіннями іншого виду. Не можна будувати кар'єру в людській політиці та релігії. Що ще? — Вочевидь, ксенофобія моєї тітки Сарі та її несамовитий спротив моєму бажанню вивчати право пояснювалося саме недосконалим знанням цієї древньої домовленості.

— Та є дещо. Якщо якимось із створінь порушить цю домовленість, Конгрегація зобов'язана вжити заходів і втілити дану клятву в життя. — Між нами запала напружена тиша. — Як мені відомо, подібних прецедентів іще не траплялося, — похмуро сказала Ізабо. — Тому дуже добре, що ви обоє не пішли на порушення домовленості.

Минулої ночі я попрохала Метью піти зі мною до ліжка — тільки й того. Але він знав, що це не просте прохання. Не в мені він був невпевнений і не у своїх почуттях. Метью хотів дізнатися, як далеко зайдуть наші стосунки, поки втрутиться Конгрегація.

Відповідь прийшла без зволікань. Вони не збиралися дозволити нам зайти надто далеко.

Моє полегшення швидко змінилося на гнів. Якби ніхто не заперечував проти наших стосунків, усе йшло природним шляхом, Метью, мабуть, ніколи й не розповів би мені ні про Конгрегацію, ні про домовленість. І його мовчанка мала б негативні наслідки для моїх стосунків із моєю та його родинами. Я так і жила б до старості, гадаючи, що моя тітка та Ізабо були звичайнісінькими упередженими фанатичками. А вони, виявляється, дотримувалися угоди, укладеної багато-багато років тому — що було менш зрозумілим, але більш виправданим.

— Вашому сину слід припинити приховувати від мене важливі відомості. — Мій гнів посилювався із поколюванням пальців. — А вам варто непокоїтися не про Конгрегацію, а про те, що я зроблю, коли побачу його знову.

Ізабо пирхнула.

— Ви й пальцем поворухнути не встигнете, як він вишпетить вас за те, що ви перед Доменіко поставили під сумнів його владу й авторитет.

— Його влада на мене не поширюється.

— Ви, дороженька, ще багато чого не знаєте про вампірів, — відказала вона самовдоволено.

— А ви ще багато чого не знаєте про мене. І Конгрегація теж не знає.

Ізабо обхопила мене за плечі й уп'ялася пальцями в мою плоть.

— Діано, це не гра! Метью ладен відвернутися від створінь, яких знав сторіччями, заради захисту вашого права бути у своєму короткочасному житті тим, ким здумається. І я благаю вас — не дайте йому зробити це. Бо якщо він стоятиме на своєму, його вб'ють.

— Він сам собі хазяїн, Ізабо, — холодно відказала я. — Я не збираюся казати Метью, що йому слід робити.

— Так, але ви в змозі відвадити його від себе. Сказати, що відмовляєтеся порушити домовленість заради нього ж самого, або заявити, що не відчуваєте до нього нічого, окрім звичайної цікавості — відьми відомі своєю легковажністю. — Вона відштовхнула мене від себе. — Якщо ти кохаєш його, ти знайдеш потрібні слова.

— Скінчилося! — гукнула зі сходів Марта.

Ми з Ізабо кинулися до краю вежі. Зі стайні вискочив чорний кінь із вершиником, перестрибнув через загорожу і зник у лісі, гуркочучи копитами.

Розділ 22

Відтоді як Метью подався геть на Балтазарі, ми сиділи в салоні втрьох і чекали його повернення. Тіні довшали, день ось-ось змінять сутінки. У чистому полі звичайна людина вже, мабуть, до півсмерті замордувалася б із таким гігантським ваговозом, як Балтазар. Однак події сьогоднішнього ранку нагадали мені, що Метью — не людина, а вампір із численними таємницями, складним заплутаним минулим та ворогами, що наганяють страх.

Нагорі гупнули, зачиняючись, двері.

— Метью повернувся. Зараз він піде до батькової кімнати; він завжди так робить, коли трапляється біда, — пояснила Ізабо.

Прекрасна молода мати Метью сиділа, мовчки втупившись у вогонь, а я ламала руки, не в змозі доторкнутися до їжі, яку мені принесла Марта. Я не їла від сніданку, але порожнеча, яку я відчувала всередині себе, не мала до голоду анінайменшого стосунку.

Я почувалася так, наче опинилася серед друзок свого колишнього упорядкованого життя. Моя докторська дисертація, посада в Йельському університеті, мої ретельно продумані й написані книги віддавна наповнювали моє життя смислом та певною впорядкованістю. Але ніщо не стало мені опорою і втіхою в цьому нововідкритому химерному світі погрозових вампірів та небезпечних відьмаків. Через незахищеність перед цим світом у мене виникло відчуття, наче з мене зідрали шкіру, і ця досі не знайома мені крихкість та вразливість якимось чином пов'язувалася з вампіром та невидимим, але беззаперечним рухом відьмацької крові в моїх венах.

Нарешті Метью увійшов до салону чистий, у свіжому вбранні. Він розшукав мене поглядом, холодний дотик його очей ковзнув по мені — то вампір перевіряв, чи я не поранена. Упевнившись, що зі мною все гаразд, він полегшено зітхнув, і лінія його суворо стиснутих губів трохи пом'якшала.

То був останній заспокійливий натяк на наше знайомство, який я помітила на обличчі Метью.

Бо вампір, що увійшов до салону, був не той Метью, якого я знала. Не лишилося нічого від елегантної чарівної істоти, яка проникла у моє життя із насмішкватим запрошенням поспідати. То не був науковець,

поглинутий своїми дослідженнями та питанням «навіщо я прийшов у цей світ». Не лишилося й сліду від того Метью, котрий іще вчора рвучко притиснув мене до себе і пристрасно поцілував.

Цей Метью був холодний та незворушний. Кілька м'яких ліній, що він мав, — довкола рота, в елегантності рук, у спокої очей — усе це змінили жорсткі контури та гострі кути. Він став старшим, аніж коли я бачила його востаннє, а втомленість у поєднанні з завбачливою обережністю немов відображали кожну мить його півторатисячолітнього віку.

У каміні тріснуло навпіл дерево. Мій погляд спіймав яскраво-помаранчеві іскри, що упали на решітку.

Спочатку з'явився червоний колір — і більше нічого. Потім колір набув структури, червоні пасма тут і там засвітилися золотом та сріблом. Згодом ця структура стала матеріальною — перетворилася на волосся — волосся Сари. Я намацала пальцями лямку рюкзака на плечі й кинула на підлогу коробку для шкільних сніданків, так само удавано дошкульно грюкнувши, як колись батько кидав на підлогу свою валізу.

— Я прийшла. — Мій дитячий голос прозвучав високо й чисто. — А печиво є?

Червонясто-помаранчева грива Сари зловила іскорки передвечірнього сонця, коли вона повернула голову.

Але обличчя її було білим, як крейда.

Білий колір швидко поглинув решту кольорів, став сріблястим і набув структури, схожої на риб'ячу луску. То кольчуга облягала знайоме мускулисте тіло Метью.

— Я зробив свою справу. — Він смикнув білими руками чорну туніку зі сріблястим хрестом попереду, і вона розірвалася на плечах. Кинувши її комусь під ноги, Метью обернувся і неквапливо вийшов.

Я кліпнула очима, видіння щезло. Я сиділа у затишному салоні шато «Сім веж», але залишилося тривожне усвідомлення того, що я щойно побачила. Як і у випадку з відьмовієм, моя провісницька здібність проявилася абсолютно несподівано. Цікаво, а у моєї матері видіння теж були такими раптовими і чіткими? Я окинула поглядом кімнату, але, здавалося, лише Марта помітила щось незвичайне і стривожено поглянула на мене.

Метью підійшов до Ізабо і поцілував її в обидві бездоганно білі щоки.

— Пробачте, маман, — пробурмотів він.

— Облиш! Він завжди був мерзенною свинюкою. Це не твоя провина. — З цими словами Ізабо легенько стиснула руку сина. — Я рада, що ти нарешті повернувся.

— Він подався геть. І сьогодні увечері нема чого боятися, — суворо мовив Метью і пригладив пальцями волосся.

— Випий. — Вочевидь, Марта належала до тієї школи кризового менеджменту, чії представники вважали, що головна запорука подолання негараздів — це вчасно підхарчуватися. Вона подала Метью склянку вина, а переді мною із дзенькотом поставила ще одну чашку чаю, що так і стояла неторкнута на столі, і над нею клубочилися пасма ароматної пари.

— Дякую, Марто, — сказав Метью і надовго припав до склянки. Він знову повернувся поглядом до мене і швидко відвернувся, зробивши ще один ковток.

— Мій телефон, — мовив він, рушаючи до кабінету.

Через кілька хвилин він спустився вниз і подав мені телефон так, щоб наші пальці не торкнулися.

— Це тебе, — сказав він.

Я вже й так знала, хто був на лінії.

— Привіт, Саро.

— Я телефоную вже понад вісім годин. Що там у вас трапалося, заради Бога? — Сара знала, що відбувається щось погане, інакше не зателефонувала б вампіру на номер, який він їй дав. Її напружений голос викликав у моїй свідомості її біле обличчя з видіння. Й у цьому видінні Сара була не лише сумною, а й переляканою.

— Нічого у нас не трапалося, — відповіла я, щоб не лякати тітку ще більше. — Я тут, разом із Метью.

— По-перше, твої негаразди почалися саме через те, що ти з Метью.

— Саро, я не можу зараз говорити. — Мені не вистачало ще з тіткою посваритися.

Вона втягнула в себе повітря.

— Діано, є кілька речей, які тобі слід знати, перш ніж пов'язувати свою долю з вампіром.

— Та невже? — спитала я, спалахнувши гнівом. — Ти, мабуть, вирішила, що прийшов час розповісти мені про домовленість? Ти, бува, незнайома з кимось із відьом, нинішніх членів Конгрегації? Мені хотілося б сказати їм кілька слів. — Пальці мої вже палали, а шкіра під нігтями стала схожою на небесну блакить.

— Ти відвернулася від своєї сили та здібностей, Діано, ти навідріз відмовилася розмовляти про магію. Тому ані домовленість, ані Конгрегація не мають стосунку до твого життя, — трохи ображено відповіла Сара.

Я гірко розсміялася, і блакить на моїх пальцях зблідла.

— Можеш виправдовуватися, як хочеш, Саро, але після загибелі мами і тата вам із Ем слід було розповісти мені всю правду, а не обмежуватися непевними натяками та загадковими напівправами. Але тепер уже пізно. Мені треба поговорити з Метью. Зателефоную вам завтра.

Перервавши розмову, я кинула телефон на отоманку біля своїх ніг, заплющила очі й почекала, поки припиниться поколювання в пальцях.

Усі троє вампірів втупилися в мене — я це відчувала.

— Ну що? — спитала я. — Будуть іще сьогодні візитери від Конгрегації?

Метью суворо стиснув рот.

— Ні.

Це односкладове слово було саме тим, що мені хотілося почути. За останні кілька днів я вже відвикнула від перепадів настрою Метью і майже забула, наскільки бентежними вони можуть бути. Його наступні слова стерли, мов гумкою, всі мої надії на те, що його останній вибух емоцій невдовзі минеться.

— Візитерів від Конгрегації більше не буде, бо ми не порушуватимемо домовленості. Ми пробудемо тут кілька днів, а потім повернемося до Оксфорда. Це вас влаштовує, маман?

— Аякже, — швидко погодилася Ізабо і з полегшенням зітхнула.

— Штандарт знімати поки що не слід, — продовжив Метью діловим тоном. — Село має знати, що треба бути насторожі.

Ізабо кивнула, і її син ще сьорбнув вина. Я втупилася спочатку на Ізабо, а потім на Метью. Але жоден із них не відповів на мою мовчазну вимогу надати мені більше інформації.

— Минуло лише кілька днів відтоді, як ти забрав мене з Оксфорда, — мовила я, коли ніхто не відповів на мій безсловесний виклик.

Метью кинув на мене грізний погляд.

— А тепер ти повертаєшся, — спокійно мовив він. — А поки ти тут, варто утриматися від прогулянок за межами шато; не мусить бути і самостійних прогулянок верхи. — Його теперішня прохолодність була страшнішою за все, нещодавно почуте від Доменіко.

— А чого ще не мусить бути? — виклично спитала я.

— А іще не мусить бути танців, — відрізав Метью, даючи мені зрозуміти, що категорія «танці» вміщає ще багато чого. — Ми дотримуємося правил Конгрегації. Якщо ми облишимо драгувати їх, то вони звернуть свою увагу на більш нагальні справи.

— Зрозуміло. Ти хочеш, щоби я прикинулася мертвою. А ти припиниш свою діяльність та намагання роздобути «Ешмол сімсот вісімдесят два». Так я й повірила! — З цими словами я підвелася і рушила до дверей.

Метью грубо й безцеремонно схопив мене за руку. І зробив він це так швидко, порушивши всі мислимі закони фізики.

— Сядь, Діано. — Голос Метью був так само грубий, як і його дотик, але я відчула химерне задоволення від того, що він виявив у спілкуванні зі мною хоч якусь емоцію.

— Чому ти так легко здався? — прошепотіла я.

— Щоб люди не викрили нас і щоб зберегти тобі життя. — Він підвів мене до софи і штовхнув на подушки. — Наша родина не дотримується демократичних традицій, особливо в такі часи, як тепер. Коли я кажу щось робити, ти мусиш робити це без вагань і зайвих запитань, зрозуміло? — Тон Метью недвозначно свідчив, що всяка подальша дискусія неможлива.

— А то що? — спробувала я спровокувати вампіра, але його гордовите мовчання злякало мене навіть більше, аніж слова, які він міг сказати.

Він поставив своє вино на стіл, і кришталевий келих спіймав світло свічок.

Я відчула, що падаю, цього разу — в яму з водою.

Яма стала краплею, крапля — сльозою, що блищала на білій щоці.

Сарині щоки заливали сльози, її очі почервоніли й розпухли. Ем була на кухні. Коли вона прийшла до нас, я побачила, що вона теж плакала. Вигляд вона мала розпачливий.

— Що? — спитала я, раптом хапаючись за живіт. — Що трапилося?

Сара витерла сльози пальцями з плямами від трав та спецій, якими вона користувалася для накладання заклять. Її пальці раптом подовжилися, а плями — зчезли.

— Що? — спитав Метью, несамовито обертаючи очима, змахуючи маленьку криваву сльозу з білої щоки. — Що трапилося?

— Відьми. Вони вбили твого батька, — відповіла Ізабо переривчастим голосом.

Видіння зблякло, і я пошукала поглядом Метью, сподіваючись побачити в його очах звичну притягальну силу, яка допоможе мені відновити орієнтацію в просторі й часі. Наші погляди зустрілися, він підійшов і став наді мною. У його близькій присутності не було вже ані краплини колишнього комфорту.

— Я сам тебе уб'ю, перш ніж хтось встигне заподіяти тобі шкоду. — Здавалося, ці слова застрягли у нього в горлі, й він їх насилу вимовив. — А мені не хочеться тебе вбивати. Тож, будь ласка, роби, що я тобі кажу.

— Он воно як! — протягнула я, набравшись духу. — То ми дотримуємося застарілої упереджено-фанатичної домовленості, досягнутої майже тисячу років тому. Справу закрито.

— Ти не мусиш підпадати під дію цієї домовленості. Бо не маєш влади над своїми магічними здібностями і не розумієш свого зв'язку з манускриптом «Ешмол сімсот вісімдесят два». Діано, в шато «Сім веж» ти будеш у безпеці від Пітера Нокса, але я вже казав тобі, що ти не можеш бути у безпеці поруч із вампірами. Жодна теплокровна істота не може. Ніколи.

— Ти не завдаси мені шкоди. — Незважаючи на те, що трапилося за останні дні, стосовно цього я була абсолютно впевнена.

— Можеш і далі триматися свого романтичного уявлення про вампірів, але я, попри всі свої намагання стриматися, теж полюблюю пити кров.

Я нетерпляче відмахнулася від його слів.

— Метью, я знаю, що ти убивав людей. Ти — вампір, ти живеш сотні років. Невже ти гадаєш, що я й справді думаю, що ти увесь цей час існував, харчуючись виключно кров'ю тварин?

Ізабо невідривно дивилася на свого сина.

— Казати, що ти знаєш, що я вбивав людей і розуміти, що це таке — то різні речі, Діано. Ти навіть не здогадуєшся, на що я здатен. — Він торкнувся свого талісмана з Вифанії й відійшов від мене швидкими нетерплячими кроками.

— Я знаю, хто ти. — І це був іще один пункт моєї абсолютної впевненості. Не знаю чому, але хоча доказів жорстокості вампірів — і відьом — ставало дедалі більше, я була інтуїтивно впевнена в Метью.

— Та ти сама себе не знаєш. А три тижні тому ти про мене навіть не чула. — Очі у Метью збентежено бігали, а руки, як і у мене, трусилися. Це стурбувало мене менше, аніж те, що Ізабо невідривно слідувала за нами, аж подавшись вперед у своєму кріслі. Метью взяв кочергу, роздратовано шурнув поліняки в каміні й з силою відкинув її геть. Метал брязнув об кам'яну поверхню підлоги, видовбавши в ній чималеньку дірку.

— Ми з цим іще розберемося. Ти дай нам час. — Я намагалася говорити тихо й заспокійливо.

— Нам немає з чим розбиратися, — відказав Метью і знервовано заходив кімнатою. — Ти маєш надто багато неприборканої сили. Це як наркотик. Надзвичайно звабливий та небезпечний наркотик, яким би радо скористалися інші створіння. Ти ніколи не будеш у безпеці, поки поруч із тобою буде вампір або відьма.

Я була розтулила рота, щоб відповісти, але там, де стояв Метью, лишилося порожнє місце. А він стояв поруч зі мною і піднімав мене з софи, взявши за підборіддя своїми холодними пальцями.

— Я хижак, Діано, — сказав він спокусливим тоном коханця. Від сильного аромату гвоздики в мене запаморочилося в голові. — Для того щоб жити, я маю полювати і убивати. — Він різко і болісно відвернув моє обличчя вбік, оголивши перед собою мою шию. Його неспокійні очі забігали по моєму горлу.

— Метью, відпусти Діану, — мовила Ізабо спокійно і невимушено, та моя віра у нього і без цього залишалася непохитною. Він чомусь хотів мене налякати, але я не відчувала реальної загрози, такої, як від Доменіко.

— Їй здається, вона мене знає, маман, — зневажливо пирхнув він. — Але вона не знає, що то таке, коли спрага теплої крові підводить тобі живіт так, що ти божеволієш від бажання її скуштувати. Вона не знає, як сильно прагнемо ми відчутти у своїх венах пульсування крові з іншого серця. Або як важко мені зараз стояти поруч із нею і не скуштувати її.

Ізабо підвелася, але стояла на місці.

— Метью, зараз не час вчити її.

— Бачиш, я можу не убивати тебе відразу ж, — проговорив він, ігноруючи матір і гіпноотично дивлячись на мене своїми чарівливими очима. — Я буду харчуватися тобою повільно, надбираючи твою кров потроху, щоб дати їй змогу поповнитися і наступного дня взятися за те ж саме. — Він ковзнув рукою від мого підборіддя до шиї, обхопив її і помацав великим пальцем пульс на моєму горлі, немов шукав підходяще місце, куди вп'ястися зубами.

— Припини, — різко кинула я. Його тактика залякування не спрацювала, бо тривала надто довго.

Метью різко впустив мене на м'який килим. Коли я відчула удар, вампір вже стояв до мене спиною, схиливши голову, у протилежному кутку кімнати.

Я втупилася у візерунок на килимі, що був між моїми руками та колінами.

Вир кольорів, надто численних, щоб їх розрізнити, завертівся перед моїми очима.

На тлі неба закружляло листя — зелене, брунатне блакитне й золотисте.

— Це твої мама й тато, — пояснювала мені Сара здушеним голосом. — Їх убили. Їх уже немає, дороженька.

Відірвавши погляд від килима, я зиркнула на вампіра, що стояв спиною до мене.

— Ні, — похитала я головою.

— Що таке, Діано? — Метью різко обернувся і тривога швидко придушила в ньому хижака.

Вир кольорів знову захопив мою увагу — зелені, брунатні, блакитні, золотисті. То були листочки, які спіймав вихор на поверхні озера; вони падали на землю довкола моїх рук та колін. Біля купки розкиданих стріл лежав кривий полірований лук і наполовину порожній сагайдак.

Я потягнулася до лука і відчула, як його туга тятива вп'ялася мені в плоть.

— Метью, — попередила Ізабо, злегка понюхавши повітря.

— Та знаю, знаю, бо теж відчуваю запах, — похмуро відповів він.

«Він твій, — прошепотів чийсь химерний голос. — Не відпускай його».

— Знаю, знаю, — нетерпляче промимрила я.

— Що ти знаєш, Діано? — спитав Метью, ступивши крок до мене.

Марта прожогом кинулася до мене.

— Не чіпай її, — просичала вона. — Ти що, не бачиш, що дитина зараз в іншому світі.

А я не була ніде, я застрягла між страшним болем від втрати батьків та чітким розумінням того, що невдовзі Метью теж піде в небуття.

«Обережно», — попередив химерний голос.

— Надто пізно. — Відірвавши від підлоги руку, я гепнула нею об лук і розтрощила його навпіл. — Надто пізно.

— Що пізно? — спитав Метью.

— Я покохала тебе.

— Не може бути, — насилу вимовив він. У кімнаті стало тихо-тихо, тільки дрова в каміні потріскували. — Щось аж надто швидко.

— Яке у вас вампірів, дивне ставлення до часу! — задумливо мовила я, і досі не в змозі вивільнитися з приголомшливої суміші минулого й сьогодення. Однак слово «покохала» погнало усім тілом хвилю власницьких почуттів і таки повернуло мене до безпосередньої реальності. — Відьми не мають у розпорядженні століть, щоб когось покохати чи розлюбити. У нас це відбувається швидко. Сара каже, що моя мати покохала мого батька в ту ж саму мить, коли його побачила. Я ж покохала тебе тоді, коли передумала гепнути тебе веслом на міській пристані Оксфорда. — Кров у моїх венах стиха заспівала. Марта отетеріло поглянула на мене — то вона теж почула.

— Ти просто не розумієш. — Голос Метью прозвучав так, немов він, як і лук, тріснув навпіл.

— Розумію. Конгрегація спробує мене зупинити, але вона не зможе вказувати мені, кого любити. — Коли мене позбавили моїх батьків, я була ще дитиною, була ще не в змозі приймати власні рішення, я

просто робила те, що казали мені дорослі. Але тепер я сама — доросла і я воюватиму за Метью.

— Офіційне попередження від Доменіко — ніщо в порівнянні з тим, що ти можеш очікувати від Пітера Нокса. Те, що трапилося сьогодні, можна назвати спробою зближення, дипломатичним ходом. Ти не готова протистояти Конгрегації, Діано, щоб ти не думала. А якщо ти проти них виступиш, то що тоді? Якщо знову оживити задавнену ворожнечу, то ситуація може вийти з-під контролю, і ми станемо вразливими для людей. Може постраждати твоя родина. — Слова, що їх кидав мені в обличчя Метью, були навмисне жорстокими, щоб я зупинилася й замислилася. Але все, що він казав, не могло переважити те, що я до нього відчувала.

— Я тебе кохаю, і тому не збираюся зупинятися. — У цьому я також була впевнена на сто відсотків.

— Ти мене не кохаєш.

— Я сама вирішую, кого я кохаю, як і коли. Припини вказувати мені, що я маю робити, Метью. Може, й правда, що мої уявлення про вампірів є романтичними, але тобі слід кардинально переглянути своє ставлення до жінок.

Він не встиг відповісти, як на отоманці застрибав телефон. Метью вилаявся окситанською; напевне, то була дуже міцна лайка, бо навіть Марта отетеріло зиркнула на нього. Він нахилився і спіймав телефон, який мало не гепнувся на підлогу.

— Що таке? — гаркнув він у телефон, прикипівши до мене поглядом.

На протилежному боці лінії почулося незрозуміле бурмотіння. Марта й Ізабо обмінялися стривоженими поглядами.

— Коли?! — Голос Метью прозвучав як гарматний постріл. — Вони нічого не забрали? — Я аж лоба наморщила, вражена гнівом, що бринів у його голосі. — Слава Богу. Пошкодження значні?

Поки нас не було, в Оксфордї щось трапилося, найімовірніше — пограбування. Мені хотілося сподіватися, що не в Старій хатинці.

Голос на протилежному кінці озвався знову. Метью витер рукою люба.

— Що ще? — спитав він, підвищуючи голос.

Знову запала тривала тиша. Метью відвернувся і, підійшовши до каміна, сперся на полицю і розчепірів пальці.

— Досить дипломатії, — сказав Метью і стиха вилаявся. — Я буду у вас за кілька годин. Ти зможеш мене зустріти?

Це означало, що ми поверталися до Оксфорда. Я підвелася.

— Чудово. Я зателефоную перед посадкою. Стривай, Маркусе. Дізнайся, хто іще, окрім Пітера Нокса та Доменіко Мікеле є членами Конгрегації.

Пітер Нокс? Шматочки головоломки заклацали, складаючись до купи. Не дивно, що Метью так швидко повернувся до Оксфорда, коли я сказала йому, хто такий чаклун у коричневому костюмі. Це також пояснювало, чому він так швидко хотів мене спекатися тепер. Ми порушували домовленість, і обов'язком Нокса було втілення цієї домовленості в життя.

Метью урвав зв'язок і ще кілька секунд стояв, вхопившись рукою за камінну полицю, немов хотів примусити її скоритися його волі.

— Це був Маркус. Хтось намагався вдертися до лабораторії. Мені треба повернутися до Оксфорда. — Він обернувся; очі його були наче мертві.

— Все гаразд? — спитала Ізабо, стрельнувши занепокоєним поглядом у мій бік.

— Їм не вдалося здолати систему безпеки. Однак мені треба переговорити з університетським начальством про гарантії, щоб ті, хто намагалися проникнути до лабораторії, не змогли зробити цього наступного разу. — Щось у розповіді Метью не клеїлося. Якщо грабіжники зазнали фіаско, то чому він так занепокоєний, чому на його обличчі не видно полегшення? І чому він хитає головою, дивлячись на свою матір?

— А хто ці грабіжники? — обережно поцікавилася я.

— Маркус достеменно не знає.

Дивно — якщо зважити на надприродний нюх вампірів.

— То були люди?

— Ні.

Знову ми повернулися до односкладових відповідей.

— Піду зберуся, — сказала я, йдучи до сходів.

— Ти нікуди не поїдеш. Ти залишаєшся тут. — Від цих слів я заціпеніла, як вкопана.

— Але ж мені краще бути в Оксфорді, разом з тобою.

— В Оксфорді зараз небезпечно. Коли ситуація зміниться, я за тобою повернуся.

— Та ти ж щойно сказав мені, що нам слід туди повернутися! Вирішуй, Метью. Звідки виходить небезпека? Від манускрипту і відьом? Пітера Нокса та Конгрегації? Чи від Доменіко Мікеле та вампірів?

— Ти що, не чула? Небезпека загрожує *мені*, — відрізав Метью.

— Чому ж не чула? Чула. Але ти від мене щось приховуєш. А обов'язок історика — розкривати таємниці, — тихо пояснила я. — І мені це вдається дуже добре. — Він був розкрив рота, але я перервала його. — Досить надуманих причин та фальшивих пояснень. Вирушай до Оксфорда. Я залишаюся тут.

— Тобі згори нічого не треба принести? — спитала Ізабо. — Може, візьмеш пальто? Бо звичайні люди швидко вирахують тебе, якщо ти будеш в одному светрі.

— Лише мій комп'ютер. Мій паспорт у сумці.

— Я принесу. — Бажаючи хоч трохи відпочити від зібрання всіх Клермонів одразу, я кинулася сходами нагору. У кабінеті Метью я зупинилася, озирнулася, оглядаючи кімнату, де було так багато від нього.

Поблискування сріблястої поверхні лицарського панцира у світлі каміна привернуло мою увагу, і крізь мою свідомість пронеслася блискавкою купа обличчя — наче комети в нічному небі. Серед них була бліда жінка з величезними блакитними очима та милою посмішкою, іще одна жінка, чиє чітко окреслене підборіддя та широкі кутасті плечі випромінювали рішучість; був там і чоловік із гачкуватим яструбиним носом, що зіщулився від страшеного болю. А ще інші обличчя, та я розпізнала серед них лише обличчя Луїзи де Клермон. Вона тримала перед лицем скривавлені пальці, з яких капала кров.

Я спробувала опиратися притягальній силі видіння, і обличчя зблякли, від чого моє тіло затряслося, а думки спантеличено заплуталися. Аналіз моїх ДНК свідчив, що видіння з'являється рано чи пізно. Але їхня поява була абсолютно несподіваною, як і те, що вчора увечері я зависла в повітрі, коли танцювала з Метью. Немов хтось витягнув із пляшки корок, і моя магія — нарешті вивільнена — чимдуж кинулася до отвору, назовні.

З розетки, до якої був під'єднаний комп'ютер Метью, я висмикнула шнур і вкинула його до сумки разом із комп'ютером. Його паспорт, як він і казав, був у передній кишенці сумки.

Коли я повернулася до салону, Метью сидів із ключами в руці, а на плечах у нього була накинута замшева куртка для господарчих робіт. Марта ж, щось бурмочучи, ходила туди-сюди в залі.

Я віддала йому комп'ютер і стала якомога далі від Метью, щоб впоратися з сильним бажанням іще раз доторкнутися до нього. Він поклав ключі до кишені й узяв сумку.

— Знаю, це дуже важко, — мовив він тихим і чужим голосом. — Але ти мусиш дозволити мені зайнятися цією справою. І поки я поратимуся, мені важливо буде знати, що ти в безпеці.

— З тобою я у безпеці, де б ми не були.

Метью похитав головою.

— Я гадав, що одного мого імені буде достатньо, щоб тебе захистити. Я помилявся.

— Залишити мене тут — це не вихід. Я не все зрозуміла з того, що трапилося сьогодні, але ненависть Доменіко не вкладається в мене в голову. Він прагне знищити тебе й твою родину, все, що з тобою пов'язане. Утім, він розуміє, що тепер не найкращий час для вендети. Але ж Пітер Нокс! Він хоче заграбастати «Ешмол сімсот вісімдесят два» і впевнений, що я зможу дістати йому цей манускрипт. Його не спекатися так легко, — зауважила я тремтячим голосом.

— Він погодиться укласти угоду, якщо я йому запропоную її.

— Угода? А чим ти хочеш поступитися?

Вампір замовк.

— Метью, я тебе питаю! — наполягла я.

— Манускриптом, — відверто відповів він. — Я облишу його і тобі дам спокій, якщо він пообіцяє те саме. «Ешмол сімсот вісімдесят другий» лежав неторкнутий понад півтора сторіччя. Тож нехай лежить і далі.

— Не слід домовлятися з Ноксом. Йому не можна довіряти, — мовила я з жахом у голосі. — Тим більше увесь час — у твоєму розпорядженні, й ти можеш чекати на цей манускрипт скільки завгодно. Нокс — не може. Така угода буде йому нецікавою.

— Залиш Нокса мені, — хрипко кинув Метью.

Я гнівно вирячилася на нього.

— Залишити Доменіко тобі. Залишити Нокса тобі. А я, на твою думку, чим буду займатися? Ти ж сам сказав, що я — не засмучена мамзель. Тому припини ставитися до мене, як до засмученої мамзелі.

— Мабуть, я заслужив на це, — повільно проказав Метью, і очі його потемніли. — Але тобі й справді доведеться ще багато чого дізнатися про вампірів.

— Твоя мати каже те ж саме. Але тобі теж, мабуть, доведеться дізнатися дещо і про відьом. — Я відкинула з очей неслухняне пасмо і стала, схрестивши на грудях руки. — Вирушай до Оксфорда. Дізнайся, що там трапалося. — «Що там трапалося такого, про що ти мені все одно не розкажеш», — подумки додала я. — Але Метью, заради Бога, ні про що не домовляйся з Пітером Ноксом. І розберися у своїх почуттях до мене — не тому, що так не велить домовленість чи Конгрегація, і не тому, що тебе чимось налякали Доменіко та Пітер Нокс.

Мій коханий вампір, з обличчям, якому позаздрив би навіть ангел, поглянув на мене повними смутку очима.

— Ти ж знаєш, що я відчуваю до тебе.

Я похитала головою.

— Ні, не знаю. Коли будеш готовий, скажеш.

Метью замовк, борючись із якоюсь думкою, але так і лишив її невисловленою. Не кажучи ні слова, він рушив до дверей, що вели до залу, але зупинився на порозі, затримав на мені погляд, війнувши холодом та осипавши сніжинками, потім переступив через поріг і вийшов.

У залі його зустріла Марта. Вампір ніжно поцілував її в обидві щоки і похапцем сказав їй щось окситанською.

— *Compreni, compreni*, — відповіла Марта, жваво киваючи головою, і подивилася повз нього на мене.

— *Merces amb tot meu cor*, — тихо додав він.

— *Al rebiere. Mefi*.

— *T'afortissi*. — Метью обернувся до мене. — І ти обіцяй мені те ж саме: що будеш обережною. Слухайся Ізабо.

І пішов — без прощального погляду чи заспокійливого дотику.

Я прикусила губу і спробувала переморгати сльози, але вони заливали мені очі. Я ступила три повільних кроки до сходів на

сторожову вежу — і сльози струмочком побігли по обличчю. Марта глянула на мене з розумінням і не стала мене зупиняти.

Коли я опинилася на холодному вологому повітрі, штандарт де Клермонів кволо маяв на флагштоку, а місяць і досі ховався за хмарами. Темрява тиснула на мене звідусюди, і єдина істота, яка цю темряву стримувала, тепер покидала мене, забравши з собою своє світло.

Я поглянула крізь зубчасту стіну вежі униз і побачила Метью, який стояв біля свого «рейндж-ровера» і про щось роздратовано розмовляв з Ізабо. Її щось приголомшило і вона вхопила сина за рукав, немов хотіла не дати йому сісти в авто.

Метью відсмикнув руку так швидко, що я не побачила самого руху — лише білу розмиту пляму. І з розмаху гепнув по даху автомобіля. Я аж підстрибнула. У моїй присутності Метью ніколи не застосовував сили до чогось більшого за горіх чи оболонку устриці, і я перелякано витріщилася на глибоку вм'ятину, залишену ним у металі.

Він похнюпився і схилив голову. Ізабо легенько торкнулася його щоки, і в тьмяному світлі я побачила сум у бездоганних рисах її обличчя. Метью сів у машину і сказав іще кілька слів. Мати кивнула йому і зиркнула на сторожову вежу. Я враз відступила назад, сподіваючись, що ніхто з них мене не побачив. Авто розвернулося і, хруснувши колесами на гравії, виїхало геть. Фари «рейндж-ровера» зникли за схилом пагорба. Метью поїхав. Прихилившись спиною до кам'яної стіни вежі, я не витримала і розплакалася.

Саме тоді я й дізналася, що це воно таке — відьмовода.

Розділ 23

До знайомства з Метью я була впевнена, що в моєму житті все розписане, розкладене по полицках, і не лишалося місця для чогось нового — особливо для такого неординарного об'єкту, як вампір віком тисяча п'ятсот років. Але він таки прокрався до порожніх недосліджених місцин моєї свідомості, коли тільки-но я втратила пильність.

І тепер, коли він поїхав, я з жахливою гостротою відчула його відсутність. Поки я сиділа на вершечку вежі й плакала, сльози пом'якшили мою рішучість воювати за Метью. Невдовзі я сиділа в калюжі, оточена водою, рівень якої невпинно піднімався.

Але, попри низькі хмари, дощу не було.

Та вода текла з мене й текла.

З моїх очей витікали звичайнісінькі сльози, але падаючи вони перетворювалися на гігантські краплини завбільшки з тенісний м'яч і з хлюпотом розбивалися об кам'яну покрівлю сторожової вежі. Волосся зміїлося по моїх плечах разом із потоками води, що струменіли кожним вигином та заглибиною мого тіла. Я розтулила була рот, щоб дихнути, бо вода текла по обличчю, забивала мені ніс, але і з рота хлюпнув нестримний потік води, що присмаком нагадувала морську.

Ізабо та Марта спостерігали за мною. Обличчя Марти було похмурим. Губи Ізабо ворушилися, вона щось кричала, але я не могла розчути крізь гуркіт тисяч і тисяч морських черепашок.

Я підвелася, сподіваючись, що потік води припиниться. Але він не припинився. Я спробувала крикнути жінкам, що нехай вода занесе мене геть разом із моїм горем та пам'яттю про Метью, але натомість із рота вирвався новий потік морської води. Я випростала руку, сподіваючись, що таким чином вода швидше з мене стече, але з кінчиків моїх пальців вирвалися нові потоки. Цей жест нагадав мені руку моєї матері, простягнутої до мого батька — і потік води посилювався.

Вода лилася, а моє самовладання слабшало щосекунди. Несподівана поява Доменіко страшенно налякала мене. Метью подався геть. А я поклялася боротися за нього з ворогами, яких не могла визначити і зрозуміти. Тепер я усвідомила, що минуле Метью

складалося не лише з таких простих і зрозумілих речей, як тепло каміна, вино та книги. Не проявилось воно сповна і в колі його відданих родичів. Доменіко натякнув на щось зловісне, щось сповнене ворожості, небезпеки та смерті.

Мене охопила втома, і вода потягнула мене вниз. Втома супроводжувалася дивовижним відчуттям піднесеності. Я зависла між світом звичайних смертних і стихією, що обіцяла необмежену та незбагненну силу. Якщо я піддамся цій підводній течії, Діани Бішоп не буде. Натомість я стану водою, я буду ніде і скрізь, вільна від свого тіла й болю. «Вибач, Метью», — хотіла сказати я, але замість слів вийшло булькання — то вода почала свою невмолиму роботу.

Ізабо ступила до мене крок — і в моєму мозку щось луснуло. Я хотіла застерегти її, але мій крик потонув у ревінні, схожому на ревіння океанської припливної хвилі. Біля моїх ніг піднявся вітер, закручуючи воду в торнадо. Я здійняла руки до неба; вітер та вода утворили такий собі стовп торнадо, що надійно огорнув моє тіло.

Марта вхопила Ізабо за руку, і її губи швидко-швидко заворушилися. Мати Метью хотіла було висмикнутися, її рот проказував слово «ні», але Марта вперто трималася за Ізабо, втупившись у неї невідривним поглядом. Через кілька секунд Ізабо покірливо опустила плечі, повернулася до мене і заспівала. Тужливий та нав'язливий, її голос проникнув крізь стіну води і повернув мене до цього світу.

Вітри почали вщухати. Штандарт де Клермонів, який шалено тріпотів під поривами вітру, тихенько колихався. Каскади води з моїх пальців перетворилися на ріки, потім — на струмки і, нарешті, припинилися остаточно. Хвилі, що колотилися по моєму волоссі та плечах, змінилися легкими брижами, а потім теж зникли. Нарешті з мого рота замість води вирвався вигук подиву. Гігантські краплини води з моїх очей, що недавно були провісниками появи відьмоводи, тепер стали її рештками. Залишки влаштованого мною потопу стікали в невеликі отвори біля підніжжя зубчастих стін вежі. А далеко-далеко внизу, вода вихлюпнулася на товсту подушку гравію у внутрішньому дворі маєтку.

Коли вода полишила мене остаточно, я відчула себе випотрошеною, як гарбуз, і страшенно змерзлою. Коліна мені підкосилися, і я боляче вдарилася об кам'яну покрівлю.

— Слава Богу, — прошепотіла Ізабо. — Ми її мало не втратили.
Мене страшенно тіпало від виснаження та холоду.

Обидві жінки кинулися до мене, підняли на ноги і, підтримуючи під лікоть — кожна зі свого боку, — знесли вниз гвинтовими сходами з такою швидкістю, що мені дихання забракло. Коли ж ми опинилися у залі, Марта потягнула мене до кімнати Метью, а Ізабо смикнула мене в протилежному напрямі.

— Моя кімната — ближче, — суворо мовила мати Метью.

— А в його кімнаті вона почуватиметься безпечніше, — заперечила Марта.

Ізабо розпачливо зітхнула і погодилася.

Біля підніжжя сходів, що вели до кімнати Метью, Ізабо несподівано випалила кілька химерних фраз, які в її витончених вустах прозвучали абсолютно недоречно.

— Я сама понесу її, — заявила Ізабо, облишивши ляяти свого сина, сили природи, космічну енергію та багатьох неконкретизованих індивідів смутного походження, які брали участь у спорудженні цієї вежі. Ізабо легко підняла моє тіло, яке було набагато більшим за її. — Ніяк не второпаю — і навіщо він зробив ці сходи такими крутими та ще й двома окремими маршами?!

Марта запхнула пасма мого розпатланого волосся під лікоть Ізабо і знизала плечима.

— Як це навіщо? Щоб нам було важче підніматися! І не тільки нам, а і йому та решті.

Під вечір ніхто не здогадався прийти сюди і запалити свічки, але вогонь у каміні іще жеврів, тому в кімнаті збереглося трохи тепла. Марта зникла у ванній, і коли звідти долинув звук води, зі страхом поглянула на пучки пальців. Ізабо легко, немов то були тріски, підкинула в камін дві величезних поліняки, розворушила недогорілі рештки, і за якихось кільканадцять секунд запалила близько десятка свічок. А потім у їхньому м'якому сяйві занепокоєно оглянула мене з голови до ніг.

— Якщо ти захворієш, він мені цього ніколи не подарує. — Вона взяла мене за руки, пильним поглядом вивчаючи мої нігті; вони були синюваті, але не від електричного струму; вони були сині від холоду та зморщені від відьмоводи. Ізабо заходилася їх енергійно розтирати.

Я і досі торохтіла зубами від холоду, коли висмикнула з її долонь свої пальці й обхопила себе руками, намагаючись зберегти у своєму тілі залишки тепла. Ізабо знову безцеремонно підняла мене і понесла до ванни.

— Нехай побуде тут, поки не відігріється, — коротко кинула вона.

У суцільній пелені пари до мене наблизилася Марта, щоб допомогти роздягнути мене. Невдовзі я була гола, і жінки холодними вампірськими пальцями підняли мене попід руки й обережно опустили у гарячу воду. Від контакту мого задубілого тіла з гарячою, як кип'яток, водою, я закричала, запручалася, намагаючись вискочити з глибокої ванни Метью.

— Ш-ш-ш-ш, — заспокоїла мене Ізабо, прибираючи мені з обличчя волосся, а Марта тим часом заштовхала мене назад у воду. — Ти зігрієшся. Ми мусимо розігріти твоє тіло.

Марта стала, як вартовий, на одному краю ванни, а Ізабо, залишившись на протилежному, видавала заспокійливі звуки і тихо мугикала мелодії собі під ніс. Мій дрозж минувся не відразу.

У якусь мить Марта промимрила фразу окситанською, в якій я почула ім'я Маркуса.

Ми з Ізабо одночасно вигукнули: «Ні!»

— Зі мною все буде в нормі. Не треба казати Маркусу про те, що трапилося. Метью не мусить знати про магію. Принаймні не зараз, — пролопотіла я, торохтячи зубами.

— Нам потрібен певний час, щоб тебе зігріти, — спокійно мовила Ізабо, але вираз її обличчя був занепокоєний.

Мало-помалу тепла вода звела нанівець зміни, спричинені в моєму тілі відьмоводою. Марта постійно додавала у ванну гарячої води, бо моє задубіле тіло охолоджувало її. Ізабо дістала з-під вікна старий щербатий глек, занурила його у ванну і взялася поливати гарячою водою мою голову та плечі. Потім вона обгорнула мені голову рушником і заштовхала мене трохи глибше у воду.

— Прогрівайся, — мовила вона наказним тоном.

Невдовзі Марта заметушилася між ванною та моєю спальнею: носила рушники та одяг, скрушно цокала язиком через відсутність у мене піжами та незадовільний стан того старого дрантя, у якому я займалася йогою і яке я взяла сюди, щоб спати. Ні рушники, ні моя стара спортивна одіж не відповідали вимогам збереження тепла.

Тильним боком долоні Ізабо помацала мені лоба та щоки. І кивнула головою.

З дозволу жінок я вибралася з ванни. Вода, що стікала з мого тіла, відразу ж нагадала мені пригоду на вершечку вежі, тож я вчепилася пальцями ніг в підлогу, долаючи підступний потяг стихії.

Марта й Ізабо закутали мене в рушники — щойно принесені від каміна, вони злегка пахли димом. У спальні жінки примудрилися витерти мене так, що прохолодне повітря жодного разу не торкнулося поверхні мого тіла; вони перекочували мене туди-сюди у рушниках, поки я не відчула, що моя шкіра випромінює тепло. Взявши свіжий рушник, Марта грубими рухами витерла мені волосся, а потім зібрала його і скрутила на потилиці тугою косою. Коли я скинула вологі рушники, щоб вдягнутися, Ізабо зібрала їх і кинула сохнути на стілець біля каміна, байдужа до того, що мокра тканина може завдати шкоди антикварній деревині та вишуканій оббивці.

Нарешті вбрана, я сіла біля каміна і втупилася у вогонь. Марта мовчки пішла вниз і невдовзі повернулася з тацею маленьких бутербродів та гарячущим чайником із трав'яним чаєм.

— Їж. Негайно. — Це було не прохання, а наказ.

Я піднесла один бутерброд до рота і понадкушувала його по краях.

Марта невдоволено примружила очі через таку несподівану зміну в моїх звичках до їди.

— Ану їж!

Бутерброд смакував як тирса, але мій шлунок бурчав від голоду. Коли я проковтнула два бутербродики, Марта всунула мені в руки велику чашку з чаєм. Їй не довелося наказувати мені пити — гаряча рідина полилася мені в горло, змиваючи залишки присмаку морської води.

— Що це було — відьмовода? — спитала я, здригнувшись від згадки про всю ту воду, що з мене вилася.

Ізабо, яка до цього стояла біля вікна, мовчки вдивляючись в темряву, підійшла до софи напроти.

— Так. Взагалі-то, ми вже давно не бачили, щоб вона лилася такими бурхливими потоками.

— Дякувати Богу, що все так добре скінчилося, — сказала я слабким голосом і зробила ще один ковток.

— Більшість сучасних відьом не мають сили притягувати відьмоводу так, як це робила ти. Вони здатні збурити хвилі на поверхні ставка і викликати дощ, коли є хмари. Але вони не в змозі самі стати водою. — Ізабо сіла напроти і втупилася на мене з неприхованою цікавістю.

Виявляється, я стала водою. Усвідомивши незвичність цього факту, я відчула себе вразливою — і ще більше самотньою.

Озвався телефон.

Ізабо видобула з кишені маленький червоний телефончик, якийсь незвично яскравий та модерновий на тлі її блідої шкіри та класичного жовто-помаранчевого вбрання.

— *Oui?* А, добре. Я рада, що ти прибув цілий та неушкоджений. — Через повагу до мене вона перейшла на англійську. — Так, із нею все гаразд. Вона вечеряє. — Ізабо підвелася і подала мені телефон. — З тобою хоче поговорити Метью.

— Діано? — Голос Метью було ледве чути.

— Так, — коротко мовила я, бо не довіряла сама собі, побоюючись, щоб із рота знову не вискочило щось інше, окрім слів.

Я почула, як він полегшено зітхнув.

— Я просто хотів пересвідчитися, що у тебе все нормально.

— Твоя мати та Марта піклуються про мене, — сказала я і подумала: «А я мало не затопила замок».

— У тебе зморений голос. — Занепокоєний відстанню, що нас розділяла, Метью вслухувався в кожен нюанс моєї інтонації.

— Так, я втомилася, бо день видався довгим і сповненим подій.

— Тоді лягай спати, — мовив Метью несподівано лагідним тоном. У моїх очах несподівано з'явилися сльози, і я швидко змигнула. Сьогодні вночі мені навряд чи вдасться як слід поспати. То був неспокій через те, що Метью піде на якийсь необдуманий, але героїчний крок, щоб мене захистити.

— Ти вже був у лабораторії?

— Їду туди. Маркус хоче, щоб я все перевірів і переконався, що ми вжили необхідних заходів безпеки. Міріам перевірила систему безпеки і у мене вдома. — Він сказав мені цю напівправду, навіть не затнувшись, але я знала, що це не все. Між нами запала тиша, яка невдовзі стала некомфортною.

— Не роби цього, Метью. Благаю, не йди на переговори з Ноксом.

— Я маю подбати про твою безпеку, перш ніж ти повернешся до Оксфорда.

— Тоді нам нема про що говорити. Ти зробив свій вибір. І я теж, — відказала я і повернула телефон Ізабо.

Вона нахмурилася, коли брала його в мене своїми холодними пальцями. А потім попрощалася з сином. Його нерозбірлива відповідь прозвучала в динаміку гучною автоматною чергою.

— Дякую, що не розповіли йому про відьмоводу, — сказала я тихо, коли Ізабо натисла на кнопку «відбій».

— Це тобі доведеться розповідати, не мені, — відповіла Ізабо і неквапливо рушила до каміна.

— Негарно розповідати про те, чого не розумієш. Чому ця здібність проявилася саме тепер? Спочатку був відьмовій, потім видіння, і ось ще вода, — здригнулася я від неприємних спогадів.

— А що то були за видіння? — поцікавилася Ізабо з неприхованим інтересом.

— А хіба Метью вам не розповідав? Мої ДНК містять у собі всю оту... магію, — сказала я, спіткнувшись через це слово. — В аналізі попереджалося про можливість видінь, і вони не змусили себе довго чекати.

— Метью ніколи б не розповів мені про результати аналізів твоєї крові без твого дозволу. Та й з твоїм дозволом не розповів би.

— Я продивлялася їх тут, в шато, — сказала я, вагаючись. — А як *ви* навчилися контролювати їх?

— То Метью розповідав тобі, що я мала видіння до того, як стала вампіром. — Ізабо скрушно похитала головою. — Йому не слід було цього робити.

— А ви були відьмою? — спитала я, починаючи розуміти, чому Ізабо так мене не любить.

— Відьмою? Ні. Метью припускає, що я була демоном, але я впевнена, що була звичайною людиною. Бо серед людей теж трапляються ясновидці. Не тільки ж створіння мають благословення й прокляття бути ясновидцями!

— А ви могли контролювати своє ясновидіння і відчувати наперед, коли воно прийде?

— З часом це дається дедалі легше. З'являються попередні ознаки. Вони бувають ледь помітними, але ти згодом навчишся їх

розпізнавати. Спочатку мені допомагала Марта.

Я вперше почула хоч якусь інформацію про минуле Марти. Але вже не вперше задалася питанням: скільки цим жінкам років і які мінливості долі звели їх разом?

Марта підвелася і схрестила на грудях руки.

— Це справді так, — підтвердила вона, поглянувши на Ізабо з ніжністю та майже материнською турботою. — Набагато легше контролювати видіння, якщо ти пропускаєш його крізь себе без внутрішнього опору.

— Я надто шокована, щоб чинити опір, — сказала я, пригадавши салон і бібліотеку.

— Шок — це спосіб, у який твоє тіло чинить опір, — пояснила Ізабо. — Спробуй розслабитися.

— Та як же тут розслабишся, коли перед тобою пропливають лицарі в панцирі та обличчя незнайомих жінок, і все це змішується з твоїм минулим, — відказала я і позіхнула так, що у мене мало щелепа не вивернулася.

— Ти надто виснажена, щоб думати про це зараз, — зауважила Ізабо і підвелася.

— Я ще не готова до сну, — заперечила я, прикриваючи долонею ще один позіх.

Вона задумливо зміряла мене поглядом, немов прекрасний сокіл, що пильно придивляється до польової миші. У її очах блиснув пустотливий вогник.

— Лягай у ліжку, а я розповім тобі, як я зробила Метью.

Пропозиція була надто спокусливою, щоб від неї відмовитися. Я скорилася. Ізабо підтягнула до ліжка крісло, а Марта заходилася мити й витирати посуд.

— Звідки ж почати? — Вона випрямилася у кріслі й утупилася у полум'я свічки. — Не можна просто так взяти й викласти своє бачення цієї історії. Я мушу почати з його народження, яке сталося тут, у цьому селі. Тому я пам'ятаю його ще дитинчам. Його батьки приїхали сюди, коли Філіп вирішив будуватися на цій землі — тоді Хлодвіг був королем франків. Село виникло тут через одну-єдину причину: в цьому місці оселилися землероби та ремісники, які споруджували церкву та замок.

— А чому ваш чоловік вибрав саме *це місце*? — Я сіла, спершись на подушки і притиснувши коліна до грудей.

— Хлодвіг пообіцяв йому цю землю, сподіваючись, що Філіп воюватиме з суперниками короля. Але мій чоловік завжди намагався зіштовхнути супротивні сторони задля власних інтересів, — задумливо всміхнулася Ізабо. — Та майже нікому не вдалося спіймати його за цим.

— А батько Метью був землеробом?

— Землеробом? — здивувалася Ізабо. — Ні, він був теслею. І Метью був теслею, допоки не став каменярем.

Каменяр. Камені, з яких було мурували замок «Сім веж», пасували один до одного так добре, що, здавалося, їм не потрібен будівельний розчин. Мені пригадалися дивовижні оздоблені прикрасами димарі сторожки маєтку Метью у Вудстоці. Він казав тоді, що дав можливість якомусь ремісникові випробувати на цих димарях своє вміння. Його довгі тонкі пальці були достатньо джкими, щоб розчавити каштан або розтрити оболонку устриці. Іще один шматочок головоломки під назвою «Метью» став на своє місце, чудово пасуючи до воїна, науковця та куртьє.

— І вони удвох працювали на спорудженні цього шато?

— Ні, не цього, — відповіла Ізабо і озирнулася. — Це подарунок, який зробив мені Метью, щоб полегшити мої страждання, коли я змушена була покинути своє улюблене місце. Він зніс фортецю, яку колись збудував його батько і замінив її новою. — Її чорно-зелені очі весело зблиснули. — Філіп був сам не свій від люті. Але настав час змін. Перше шато збудували з дерева, і хоча з часом до нього додалися кам'яні прибудови, воно згодом перетворилося на стару халупу.

Я спробувала думкою осягнути часову канву подій — від спорудження першої фортеці та сусіднього села в шостому сторіччі й до вежі, яку вибудував Метью у сторіччі тринадцятому.

Ізабо наморщила від огиди ніс.

— А потім він заклав фундамент оцієї вежі позаду головної споруди. Це сталося тоді, коли він повернувся додому і не захотів мешкати так близько до родини. Вона мені ніколи не подобалася, бо здавалася дурнуватим витвором романтичної фантазії, але то було його бажання, і я не стала йому заважати. — Ізабо знизала плечима. Така

кумедна вежа. При обороні маєтку вона не до діла. На той час Метью вже й так збудував більше веж, ніж ми потребували.

Ізабо поволі розкручувала свою розповідь, і здавалося, що у двадцять першому столітті вона перебувала лише невеличкою частиною своєї свідомості.

— Метью народився в селі. Він завжди був такою здібною, такою допитливою дитиною! Він свого батька до сказу доводив — ходив разом із ним до шато, а там то інструмент без дозволу візьме, то палицю, то камінь. У ті часи діти рано навчалися ремесла своїх батьків, але Метью взагалі був унікум. Його здібності розвинулися дуже рано. І щойно він зміг твердо тримати в руках сокиру і не поранитися нею, його поставили до роботи.

Я уявила восьмирічного Метью з жилавими ногами та сіро-зеленими очима, що бігає довколишніми пагорбами й лісами.

— Так, — мовила Ізабо, погоджуючись із моїми невисловленими думками. — Він і справді був прекрасною дитиною. І прекрасним юнаком. Для тих часів він був навдивовижу високий, хоча став іще вищим, коли перетворився на вампіра. І мав оригінальне почуття гумору, любив попустувати. Завжди вигадував, наче сталося щось не те, або казав, що йому не дали вказівок стосовно балок перекриття чи фундаменту. І Філіп завжди вірив байкам, які розповідав йому Метью, — розповідала Ізабо поблажливим тоном. — Перший батько Метью помер, коли хлопцю було кільканадцять років, а мати його померла на декілька років раніше. Він залишився сам-один, і ми потурбувалися про те, щоби знайти йому жінку, аби він міг осісти і завести сім'ю. Якось він познайомився з Бланкою. — Ізабо трохи помовчала, спокійно і без злоби вдивляючись у глибочінь часу. — Не може ж такий показний хлопець довго бути без дівчат.

То було твердження, а не запитання. Марта лиховісно блиснула поглядом на Ізабо, але промовчала.

— Звісно, що ні, — тихо відповіла я, і мені стало важко на серці.

— Бланка була новенькою в селі; вона працювала служницею у одного з каменярів, яких Філіп привіз із Равени для спорудження першої церкви. Як свідчило її ім'я, вона була блідою, мала очі, як весняне небо, і волосся, наче виткане з золотих ниток.

Прекрасна жінка з блідою шкірою з'явилася у моєму видінні, коли я ходила за комп'ютером Метью. Вона чудово підходила під описання

Бланки, яке щойно дала Ізабо.

— Вона мала милу посмішку, чи не так? — пошепки спитала я.

Ізабо здивовано витріщилася на мене.

— Так, а звідки ти знаєш?

— Та знаю. Я побачила її, коли панцир у кабінеті Метью спіймав відблиск вогню.

Марта сказала щось попереджувальне, але Ізабо продовжила свою розповідь.

— Інколи Бланка здавалася мені такою тендітною, наче вона бідолашна ось-ось переломиться навпіл, витягаючи з колодязя воду чи рвучи на городі овочі. Гадаю, саме її тендітна краса і привабила мого Метью. Йому завжди подобалися крихкі й тендітні створіння. — Очі Ізабо швидко ковзнули по моїх далеко не тендітних формах. — Коли вони побралися, Метью було двадцять п'ять і він уже був у змозі прогодувати сім'ю. Бланка ж мала лише дев'ятнадцять. Ясна річ, вони були прекрасною парою. Між смаглявістю Метью та блідістю прекрасної Бланки був такий контраст! Вони дуже кохали одне одного, і їхній шлюб видався щасливим. Але їм не судилося мати дітей. У Бланки траплявся викидень за викиднем. Не можу уявити собі, як вони терпіли це, коли твої діти один за одним помирають, іще навіть не ковтнувши повітря. — Не знаю, чи могли вампіри плакати, хоча у видінні, яке прийшло до мене у салоні, я бачила криваву сльозу на щоці у Ізабо. А тепер навіть без сліз вона мала вигляд створіння, що плаче, а на її обличчі застигла маска жалю.

— Нарешті після багатьох років невдалих спроб Бланка завагітніла. Це трапилося п'ятсот тридцять першого року. То був незвичайний рік. На півдні з'явився новий король, і всюди знов почалися битви. На обличчі Метью дедалі частіше з'являвся щасливий вираз, бо він сподівався, що його дитина виживе. І вона вижила. Лукас народився восени, і його хрестили в недобудованій церкві, до спорудження якої долучився і Метью. Бланка мала важкі пологи. Пупорізка сказала, що Бланка більше не зможе народжувати дітей. Втім, Метью було цілком достатньо й Лукаса. А він вдався у свого батька: мав чорні кучері, гостре підборіддя та довгі ноги.

— А що ж сталося з Бланкою та Лукасом? — тихо спитала я. Бо до перетворення Метью на вампіра залишалось шість років. Напевне,

щось тоді трапилося, інакше він не дозволив би Ізабо забрати у нього життя і змінити його на нове.

— Метью та Бланка дивилися, як зростав та розквітав їхній син. Метью навчився працювати не лише з деревом, а й з каменем, користувався великим попитом серед можновладців — від наших країв і аж до Парижа. Якось до села прийшла лихоманка. Всі захворіли. Метью видужав. Але Бланка з Лукасом — ні. Це сталося п'ятсот тридцять шостого року. Попередній рік був якийсь химерний, мав дуже мало сонячних днів та надзвичайно холодну зиму. А навесні прийшла хвороба. І забрала з собою Бланку та Лукаса.

— А селянам не здалося дивним те, що ви з Філіпом не захворіли?

— Звісно, що здалося. Але в ті часи можна було вигадати набагато більше пояснень, аніж зараз. Тоді селянам було легше повірити в те, що Господь прогнівався на них, аніж уявити, що поруч із ними жили вампіри, тобто — *manjasang*.

— *Manjasang*? — спробувала я перекотити в роті склади так само швидко й вправно, як це зробила Ізабо.

— Це старовинна назва вампірів — «той, хто харчується кров'ю». Дехто запідозрив правду і пошепки розповідав її сусідам у себе біля каміна. Але в ті часи вторгнення остготів було набагато страшнішою проблемою, аніж господар-вампір. Філіп пообіцяв селянам свій захист на випадок, коли загарбники повернуться. До того ж він взяв собі за правило ніколи не харчуватися поблизу домівки, — манірно заявила Ізабо.

— А як Метью пережив смерть Бланки й Лукаса?

— Він сумував. Був невтішний у своєму горі. Кинув їсти. Став схожим на кістяк, і одного дня до нас прийшли мешканці села і попросили нашої допомоги. Я принесла йому поїсти, — з цими словами Ізабо поглянула на Марту і всміхнулася, — змусила його з'їсти те, що принесла, а потім гуляла з ним, аж поки він трохи заспокоївся. Коли ж він не міг заснути, ми йшли з ним до церкви і молилися за душі Бланки й Лукаса. Тоді Метью був дуже набожним. Ми розмовляли з ним про рай та пекло, а він все побивався — куди поділися їхні душі й чи зможе він їх віднайти після своєї смерті.

Восени Метью подавав надію на одужання. Але зима видалася важкою. Люди голодні, знову почалися хвороби. Повсюди носилася смерть. Навіть весна не розвіяла смутку і морок. Філіпа непокоїв стан

справ на будівництві церкви, і Метью взявся до роботи ще завзятіше. А на початку другого тижня червня його знайшли на долівці під склепінчастою стелею з поламаними ногами та хребтом.

Я зойкнула, уявивши, як м'яке тіло Метью падає вниз і розбивається об каміння.

— Ясна річ, він не вижив би після такого падіння, — тихо мовила Ізабо. — Він помирав. Дехто з каменярів стверджував, що Метью послизнувся і впав. Інші казали, що він стояв на риштуванні й раптом — раз! — полетів униз. Гадали, що Метью сам стрибнув. Почалися розмови про те, що його не можна ховати біля церкви, бо він самовбивця. Я не могла дозволити йому померти зі страхом у душі, адже він дуже боявся, що йому, можливо, не вдасться уникнути пекла. Метью хотів возз'єднатися з Бланкою та Лукасом, то як же він міг зустріти свою смерть, побоюючись, що більше ніколи їх не побачить?

— Ви вчинили правильно, — сказала я. — Я б теж не змогла відвернутися від нього, хоч який би не був стан його душі. Залишити Метью страждати з розбитим покаліченим тілом — це немислимо. Якби моя кров змогла його врятувати, я б теж без вагань поділилася б нею.

— Ти вважаєш, що я вчинила правильно? — похитала головою Ізабо. — Я ніколи не була в цьому впевнена. Філіп сказав, що я сама вирішила зробити Метью членом нашої родини. До нього своєю кров'ю я вже зробила кількох вампірів, і після нього — також. Але Метью був не такий. Він подобався мені, і я зрозуміла, що то боги дають мені можливість зробити його своєю дитиною. І взяти на себе відповідальність навчити його, яким має бути вампір у цьому світі.

— Метью опирався? — спитала я, не в змозі стриматися.

— Ні, — відповіла Ізабо. — Він божеволів від болю. Ми наказали всім піти геть, сказали, що приведемо священника. Звісно, нікого ми не привели. Ми з Філіпом підійшли до Метью і пояснили йому, що можемо дати йому вічне життя, без болю та страждань. Через багато років Метью розповів нам, що йому здалося, наче до нього прийшли Іоанн Хреститель та Матір Божа, щоб забрати з собою на небеса і возз'єднатися з його дружиною та дитиною. Коли ж я запропонувала йому свою кров, то він подумав, що то я — священник, який його соборуватиме.

Єдиними звуками в кімнаті були моє тихе дихання та потріскування поліняк у каміні. Мені хотілося розпитати в Ізабо подробиці того, як вона зробила Метью вампіром, але я боялася — а раптом на цю тему вампіри не люблять говорити. Може, це є надто особистісне, або ж надто болісне... Але невдовзі Ізабо сама про це розповіла без підказки.

— Він сприйняв мою кров так легко, немов для неї народився, — зітхнула вона, шелеснувши платтям. — Метью не з тих, кому стає зле від вигляду чи запаху крові. Я розгризла свою кисть зубами і сказала йому, що моя кров вилікує його. І він випив свій порятунок без вагань і без страху.

— А опісля? — прошепотіла я.

— А опісля... опісля з ним було важко, — обережно відповіла Ізабо. — Всі новостворені вампіри дужі й голодні, але Метью було майже неможливо контролювати. Він страшенно розлютився, дізнавшись, що став вампіром, його потреба в харчуванні була безкінечною. Нам із Філіпом довелося тижнями полювати, щоб прогодувати його. Його тіло змінилося навіть більше, ніж ми очікували. Всі ми стаємо вищими, гарнішими та сильнішими. Наприклад, я була набагато меншою до того, як стала вампіром. Але Метью з худого, як очеретина, чоловіка перетворився на могутнього велетня. Мій чоловік був більшим за новоствореного сина, але Метью, напившись моєї крові, став справжньою карою навіть для Філіпа.

Зусиллям волі я змусила себе не зіщулитися від думки про лють та несамовиту ненажерливість Метью. Натомість я невідривно дивилася на його матір, намагаючись неупереджено сприймати почуте про нього. Ось чого боявся Метью: що я згодом зрозумію, ким він був — ким він і досі залишався — і відчую до нього огиду і страх.

— І що ж змусило його вгамуватися?

— Філіп став брати його на полювання, — пояснила Ізабо, — коли зрозумів, що Метью не вбиватиме все, що траплятиметься йому на шляху. Висліджування здобичі захопило його увагу, а погоня захопила його тіло. Невдовзі він прагнув погоні більше, ніж крові, що є доброю ознакою для молодого вампіра. Це означало, що він з абсолютного уособлення суто апетиту перетворився на істоту раціональну. Відтоді повернення совісті та сумління було питанням часу. Тепер Метью думав перед тим, як вбивати. А нам лишився тільки один клопіт —

чорні періоди, коли Метью, відчувши гостроту втрати Бланки й Лукаса, накидався на людей, щоб вгамувати свій апетит.

— А в такі моменти що-небудь могло йому допомогти?

— Інколи я йому співала — ту саму пісню, яку співала тобі сьогодні увечері, та й інші пісні. Інколи це допомагало зняти закляття його безмежного горя. А часом Метью зникав, згодом повертався, але Філіп забороняв мені розпитувати його.

Ізабо поглянула на мене потемнілими очима. І наші погляди підтвердили спільну думку: Метью розпачливо шукав втіху в інших жінок, у їхній крові, в дотику їхніх рук, що не були руками ані його дружини, ані його матері.

— Він такий стриманий, що важко його уявити в такому стані, — подумала я вголос.

— Метью все дуже глибоко переживає. Це Божий дар і водночас — прокляття, коли ти кохаєш так сильно, що здатен завдати болю після того, як любов щезне.

У голосі Ізабо почулася загроза. Я виклично випнула підборіддя, і в кінчиках пальців знову закололо.

— Тоді мені треба зробити так, щоб його любов до мене ніколи не щезала, — з притиском відказала я.

— І як ти збираєшся це зробити? — насмішливо спитала Ізабо. — Станеш вампіром і братимеш участь у наших полюваннях? — Вона розсміялася, але не було в її голосі ані веселості, ані радості. — Упевнена, що саме це запропонував Доменіко. Один маленький укус, висмоктати твою кров, а потім обміняти нашу кров на твою. І тоді Конгрегація не матиме права втручатися у твоє приватне життя.

— Що ви хочете сказати? — спитала я, заціпенівши від жаху.

— А ти що — сама не розумієш? — визвірилася на мене Ізабо. — Якщо тобі вже так хочеться бути з Метью, то ставай однією з нас, і це відведе небезпеку і від нього, і від тебе. Може, відьми й прагнуть зберегти тебе як одну зі своїх, але коли ти теж станеш вампіром, вони не зможуть заперечувати проти твоїх стосунків із Метью.

У горлі в Марти почулося низьке гарчання.

— Так он чому поїхав Метью? Конгрегація наказала йому зробити з мене вампіра?

— Метью ніколи б не наказав зробити з тебе *manjasang*, — презирливо кинула Марта, і очі її спалахнули гнівом.

— Ні, — відповіла Ізабо з тихою злобою в голосі. — Я вже казала тобі, що він полюбляє тендітні створіння.

Це був один із секретів Метью. Якби я була вампіром, над нами не висіла б загроза покарання, і не було б чого боятися Конгрегацію. Все, що мені треба зробити, — це стати кимось іншим.

Дивно, але я замислилася над такою перспективою майже без страху та без паніки. Я можу залишитися з Метью — і навіть стати більшою та вищою. Це могла б зробити Ізабо. Її очі хижо блиснули, коли я мимовільно провела рукою по шиї.

Але я ще не розібралася зі своїми видіннями, не кажучи про здатність керувати силою води та вітру. Я ще не мала уявлення про потенціал, що крився в моїй крові. А ставши вампіром, я вже ніколи не розкрию загадку манускрипту «Ешмол сімсот вісімдесят два».

— Я пообіцяла йому, — мовила Марта хрипким голосом. — Діана мусить лишитися такою, якою є, — відьмою.

Ізабо хижою посмішкою оголила зуби і ствердно кивнула.

— Ви, напевне, пообіцяли йому також, що не скажете мені, що трапилося в Оксфорді?

Мати Метью кинула на мене довгий допитливий погляд.

— От сама й спитаєш Метью, коли він повернеться. Я про це нічого тобі не говоритиму.

Але я мала багато інших питань, питань, які заклопотаний Метью може визнати недоречними.

— А поясніть мені, чому це так важливо, що до лабораторії намагалися вдертися істоти, а не звичайні люди?

Запала тиша, й Ізабо з цікавістю роздивлялася мене. Нарешті вона відповіла:

— Розумна дівчинка. Зрештою, я не обіцяла Метью, що мовчатиму стосовно правил поведінки. — І вона схвально поглянула на мене. — Серед створінь така поведінка є неприйнятною. Сподіваймося, що то був якийсь нерозважливий демон, що не вповні розумів, на що він іде. І Метью може вибачити таку поведінку.

— Він завжди пробачав демонам, — загадково мовила Марта.

— А що, як то був не демон?

— Якщо то був вампір, то це жахлива образа. Ми створіння територіальні. Вампір не перетинає межі домівки чи території іншого вампіра без дозволу.

— А Метью зможе пробачити таку образу? — Пригадавши, з якою силою Метью гепнув дверима «рейндж-ровера», я подумала, що відповідь на це запитання буде негативною.

— Можливо, — відповіла Ізабо з сумнівом у голосі. — Бо грабіжники нічого не забрали і нічого не пошкодили. Але, скоріш за все, Метью вимагатиме компенсації та покарання.

І знову мене різко вкинули в Середньовіччя, коли дотримання кодексу честі та збереження репутації стояли на першому місці.

— А якщо, то були відьма чи відьмак? — тихо спитала я.

Мати Метью відвернулася від мене.

— Для представників відьмацького племені це було б актом агресії. І тут не допоможе жодне вибачення і жодна компенсація.

Сигнал тривоги зазвучав.

Я відкинула ковдру і рвучко опустила ноги на долівку.

— Вторгнення вчинили, щоб спровокувати Метью. Він поїхав до Оксфорда, сподіваючись укласти угоду з Ноксом, яка ґрунтувалася б на взаємній довірі. Ми маємо попередити його.

Ізабо рішуче зупинила мене, поклавши одну руку мені на коліна, а другу на плече.

— Він вже знає про це, Діано.

Я швидко проаналізувала щойно почуту інформацію.

— Ось чому він і не взяв мене до Оксфорда? Отже, небезпека загрожує саме йому?

— Звісно, що загрожує, — різко відказала Ізабо. — Але він зробить все, що зможе, щоб покласти край цій ситуації. — З цими словами вона розвернула мене, поклала мої ноги назад на ліжко і щільно вкрила мене ковдрою.

— Я маю бути там, — запротестувала я.

— Ти йому тільки заважатимеш. Тому ти залишишся тут, як він тобі наказав.

— А я що — більше не маю права слова? — спитала я уже в сотий раз після того, як приїхала до «Семи веж».

— Ні, — в унісон відказали обидві жінки.

— Ти і справді ще багато чого не знаєш про вампірів, — знову нагадала мені Ізабо, але цього разу в її голосі прозвучала нотка жалю.

Так, мені ще багато доведеться дізнатися про вампірів.

Але ж хто мене навчатиме? І коли?

Розділ 24

«З далекої далечини я напустила на землю чорну хмару. Вона поглинула землю і вкрила мою душу, коли до неї увійшли моря, що застоюлися і засмерділися від вигляду пекла та під тінню смерті. Мене охопив вихор», — прочитала я в примірнику «Аврори» з бібліотеки Метью.

Повернувшись до комп'ютера, я зробила нотатки стосовно образів, до яких вдався невідомий автор манускрипту, щоб описати *nigredo* — один із небезпечних кроків алхімічної трансформації. На цій стадії процесу сполучення таких речовин, як ртуть та свинець утворювалися випари, що загрожували життю алхіміка. Тому одна з химер, зображених художницею Бурго Ле Нуар, міцно затиснула свого носа, щоб уникнути «чорної хмари», про яку йшлося в тексті.

— Вдягайся для верхової їзди.

Я відірвала погляд від сторінок манускрипту і підняла голову.

— Я пообіцяла Метью, що братиму тебе на прогулянки. Він сказав, що це не дасть тобі захворіти, — пояснила Ізабо.

— Не треба, Ізабо. Несподіваний приїзд Доменіко та відьмовода суттєво послабили присутність адреналіну в моєму організмі — якщо тебе непокоїть саме це.

— Напевне, Метью розповідав тобі, яким привабливим для вампіра є запах паніки.

— Це розповів мені Маркус, — виправила я її. — Він навіть розказав, яка на смак паніка. А що вона нагадує своїм запахом?

Ізабо знизала плечима.

— Та нічого особливого вона не нагадує. Запах як запах. Можливо, дещо екзотичніший... ну, може, трохи нагадує мускус. Мене він ніколи особливо не приваблював. Я волію вбивати під час полювання. Але кожному — своє.

— Останніми днями у мене не було нападів паніки. Тому немає потреби брати мене на верхову прогулянку, — сказала я і повернулася до комп'ютера.

— А чому ти гадаєш, що твої напади паніки минулися? — спитала Ізабо.

— Якщо чесно, то не знаю, — відповіла я, поглянувши на неї, і зітхнула.

— А ці напади — вони у тебе давно?

— З семи років.

— А що сталося тоді?

— У Нігерії вбили моїх батьків, — коротко відповіла я.

— Ти отримала фото — і через це Метью вирішив привезти тебе до «Семи веж».

Коли я ствердно кивнула, рот Ізабо вирівнявся в уже звичну мені сувору лінію.

— От свинота.

Можна було вжити потужніший вираз, але тепер слово «свинота» дуже влучно описало тих, хто це зробив. А якщо Доменіко Мікеле належав до групи істот, що прислали мені те фото, то «свинота» була вельми точною категорією.

— Паніка, не паніка, — швидко кинула Ізабо, — але ми поїдемо на прогулянку, як і наказував Метью.

Я вимкнула комп'ютер і пішла нагору перевдягнутися. Дякуючи Марті, мій прогулянковий одяг висів акуратно складений у ванні, але чоботи, жилетка та шолом залишилися в конюшні. Я заповзла у чорні бриджі, вдягнула водолазку, начепила мокасини на теплі шкарпетки і пішла униз, щоб зустрітися там із матір'ю Метью.

— Я тут, — гукнула вона. Я пішла до маленької кімнати, пофарбованої в теракотовий колір і оздобленої старими тарелями і рогами тварин; тут стояв і старовинний буфет, достатньо великий, щоби вмістити тарілок, чашок та глечиків на цілий постійний двір. Ізабо поглянула поверх газети «Ле монд» і пильно обдивилася мене з ніг до голови.

— Марта каже, що ти заснула за комп'ютером.

— Та отож, — відповіла я, переминаючись із ноги на ногу, немов учень, що очікує прочухана від директора школи.

Від подальшого дискомфорту мене врятувала Марта, яка принесла чайник. Вона теж зміряла мене уважним поглядом із ніг до голови.

— Сьогодні ти маєш кращий вигляд, — оголосила вона свій вирок і подала мені чашку. Насуплено почекавши, поки мати Метью відклала газету, Марта вийшла.

Коли я попила чаю, ми попрямували до стайні. Ізабо довелося допомагати мені вдягнути чоботи, бо ті й досі були надто жорсткі, щоби в них легко заходила нога. А потім вона пильно спостерігала, як я вдягала черепащачий панцир жилетки та шолом. Це захисне вбрання точно було в інструкціях, які дав Метью. На самій Ізабо не було ніякого захисного вбрання — тільки коричнева стьобана куртка. Під час верхової їзди відносна невразливість вампірського тіла виявлялася істотною перевагою.

А в загоржі вже стояли Фіддат та Ракаса, як чорні дзеркальні відображення один одного зі схожими на крісла сідлами на своїх спинах.

— Ізабо, — запротестувала я. — Жорж неправильно запряг Ракасу. Я не їжджу в дамських кріслах.

— А ти боїшся спробувати? — Мати Ізабо зміряла мене оцінним поглядом.

— Ні, не боюся! — вигукнула я, ледь стримуючи роздратування, — але я звикла їздити розставивши ноги.

— А звідки ти знаєш, як тобі краще? — відрізала вона, лиховісно блиснувши на мене смарагдовими очима.

Ми стояли кілька секунд, витріщившись одна на одну. Ракаса гупнула копитом і зиркнула через плече, немов питаючи: «Ти зібралася базікати чи їздити?»

— Поводься, як слід, — кинула я, підійшовши до неї і піднімаючи копито.

— Жорж уже перевірів, — сказала Ізабо знудженим голосом.

— Я не сідаю на коней, яких не перевірила сама. — Я уважно обдивилася копита Ракаси, провела руками по віжках та помацала під сідлом.

— Філіп теж нікому не довіряв, — зауважила Ізабо з мимовільною повагою в голосі. З погано прихованим роздратуванням, дочекавшись, поки я скінчу перевірку, вона підвела мене до маленької підставки-сходів і прослідкувала, як я на неї піднімаюся. Потім підсадила мене в сідло химерної конструкції, а сама заскочила на свого коня. Одного погляду на Ізабо мені вистачило, щоб здогадатися: це буде нелегка поїздочка. Судячи з того, як трималася в сідлі Ізабо, вона була кращою вершницею, аніж Метью, і взагалі — найкращою з тих, яких мені доводилося бачити.

— Проїдься трохи, — сказала Ізабо. — Мені треба пересвідчитися, що ти не впадеш і не вб'єшся.

— Не треба бути такою недовірливою, Ізабо.

«Не дай мені впасти, — попрохала я Ракасу, — і довіку отримуватимеш від мене по яблуку щодня». Моя конячина смикнула туди-сюди вушками і тихенько заіржала. Ми пройшлися два кола вздовж загорожі й зупинилися перед Ізабо.

— Ну що, вдоволені? — поцікавилася я.

— Ти — краща вершниця, ніж я гадала, — зізналася вона. — Схоже, ти навіть вмієш перестрибувати на коні перешкоди, але я обіцяла Метью, що ти цього не робитимеш.

— Бачу, перед своїм від'їздом він примудрився витягнути з вас досить багато обіцянок, — пробурмотіла я, сподіваючись, що вона мене не почує.

— Та отож, — сухо погодилася Ізабо. — І декотрі з них виконати важче за решту.

Ми проїхали крізь відчинені ворота загорожі. Вітаючи Ізабо, Жорж злегка торкнувся капелюха, а потім весело вишкірився і похитав головою.

Певний час мати Метью їхала більш-менш рівною поверхнею, щоби я призвичаїлася до нового сідла. Увесь секрет їзди в такому кріслі полягав у тім, щоб тримати тіло прямо, хоч як би тобі не хотілося повихлятися.

— Не так вже й погано, — зауважила я хвилин через двадцять.

— З двома передніми ручками краще, — зауважила Ізабо. — Раніш дамські сідла були розраховані на те, що поруч із вершницею буде їхати чоловік і вестиме її коня, — пояснила вона з неприхованою огидою. — І так було доти, поки королева Італії приладнала до свого крісла луку та стремена, щоб самій керувати своїм конем. Коханка ж її чоловіка їздила в чоловічому сідлі, щоб мати змогу супроводжувати його під час верхових прогулянок. Катерину завжди залишали вдома, а це для дружини є вкрай принизливим. — Ізабо кинула на мене саркастичний погляд. — Як і тебе, шльондру Генріха назвали на честь богині полювання.

— Не хотілося б мені мати ворогом Катерину де Медичі, — похитала я головою.

— Коханка короля, Діана де Пуатьє, була небезпечною жінкою, — похмуро відповіла Ізабо. — Вона була відьмою.

— Насправді чи метафорично? — поцікавилася я.

— І перше, і друге, — відповіла Ізабо таким ядучим тоном, що я не втрималася і розсміялася. Мати Метью здивовано поглянула на мене — і розсміялася сама.

Ми проїхали трохи далі. Ізабо понюхала повітря і з напруженим виразом обличчя випрямилася в сідлі.

— Що таке? — занепокоєно спитала я, притримавши Ракасу.

— Кролик, — відповіла Ізабо і пустила Фіддат легким галопом. Я трималася на короткій відстані, не бажаючи пересвідчуватися, що знайти відьму в лісі справді так важко, як казав Метью.

Попетлявши між деревами, ми виїхали на відкрите поле. Натягнувши віжки, Ізабо зупинила Фіддат, а я зупинилася поруч.

— Ти іще ніколи не бачила, як вампір убиває? — спитала мати Метью, пильно спостерігаючи за моєю реакцією.

— Ні, — спокійно відповіла я.

— Кролики — маленькі. З них ми і почнемо. Чекай тут. — Рвучко перекинувши ноги, вона легко вистрибнула з сідла. Фіддат слухняно стояла і дивилася на хазяйку.

— Діано, — кинула Ізабо, не зводячи очей зі своєї здобичі. — Не підходь до мене близько, коли я полюю або харчуюся. Зрозуміло?

— Так. — Я швидко почала міркувати, уявляючи, що зараз станеться: Ізабо наздожене кролика, уб'є його і вип'є його кров на очах у мене? Що ж, триматися від неї подалі — цінна порада.

Мати Метью рвонула трав'янистим полем так швидко, що за нею неможливо було услідити. А потім на мить зупинилася, як зависає сокіл безпосередньо перед тим, як кинутися на свою жертву, різко нагнулася і вхопила переляканого кроля за вуха; вона тріумфально потрясла ним у повітрі — і вп'ялася зубами прямо йому в серце.

Може, кролики й маленькі, але якщо вгризтися їм у серце, коли вони ще живі, то виявляється, що в них навдивовижу багато крові. Ізабо висмоктала кров із кроля, який швидко кинув опиратися, а потім витерла губи об його хутро, а тушку викинула в траву. Минуло кілька секунд — і вона злетіла в сідло. Щоки Ізабо трохи почервоніли, а очі заіскрилися. Сівши верхи на Фіддат, вона поглянула на мене.

— Ну як? — спитала Ізабо. — Пошукаємо чогось поживнішого, чи, може, хочеш повернутися до маєтку?

Ізабо де Клермон явно випробовувала мене.

— Тільки після вас, — похмуро відповіла я, злегка торкнувшись Ракаси п'яткою.

Решта прогулянки вимірювалася в часі не рухом сонця, яке й досі ховалося за хмарами, а кількістю крові, яку зголоднілий рот Ізабо висмоктав зі своїх жертв. Кров вона висмоктувала досить акуратно, не розбризкуючи. Одначе я відчула, що після побаченого їсти мені захочеться дуже не скоро.

Я аж заціпеніла від вигляду крові, коли Ізабо вполювала щось схоже на гігантську білку (вона пояснила, що то був бабак), а потім лисицю, а після лисиці — дику козу (принаймні, мені так здалося). Та коли Ізабо кинулася навздогін за молодою оленицею, щось у мене засвербіло і закололо.

— Ізабо, — запротестувала я. — Мені й досі не хочеться їсти. І не скоро захочеться. Припиніть.

— Що я чую? Богиня полювання не хоче, щоб я полювала на оленя? — Її голос прозвучав глузливо, але очі сповнилися цікавістю.

— Так, — швидко відказала я.

— А я проти того, щоб ти полювала на мого сина. Бачиш, що з того вийшло! — кинула Ізабо, зістрибуючи з коня.

Мої пальці засвербіли, захотілося втрутитися — але тільки й того. Я не могла завадити Ізабо переслідувати свою здобич, та й після кожного забою жертви по її очах було видно, що вона не повністю володіє своїми емоціями та діями.

Олениця спробувала втекти. Їй це майже вдалося, коли вона кинулася в низькі чагарники, але Ізабо, напустивши на тварину страху, вигнала її звідти. Олениця слабнула і невдовзі програла шалені перегони з вампіром. Ця погоня допекла мене до серця. Ізабо вбила оленицю швидко, тварина майже не страждала, але мені, щоб не закричати, довелося прикусити губу.

— Ось так, — резюмувала Ізабо, повертаючись до Фіддат. — Тепер можемо повертатися до «Семи веж».

Не кажучи ні слова, я повернула Ракасу в напрямку маєтку.

Ізабо вхопила віжки моєї конячки. На її кремовій сорочці лишилися малесенькі краплини крові.

— Тепер тобі не здається, що вампіри прекрасні? Ти й досі думаєш, що тобі буде легко жити з моїм сином, знаючи, що йому доводиться вбивати, щоби жити?

Важко поставити поруч слова «Метью» і «вбивати». Може, одного дня, зустрічаючи його поцілунком після полювання, я відчую на його губах присмак крові? І такі дні, як той, що мені довелося пережити сьогодні, стануть регулярними?

— Якщо вам, Ізабо, хотілося в такий спосіб викликати у мене відразу до вашого сина, то вам це не вдалося, — рішуче заявила я. — Для цього вам доведеться більше постаратися.

— Марта сказала мені, що цього буде недостатньо, щоб змусити тебе передумати, — зізналася вона.

— І вона мала рацію, — сухо кинула я. — Експеримент закінчено? Ми можемо повертатися додому?

До лісу ми їхали мовчки. Раптом серед зелені дерев Ізабо обернулася до мене.

— Чи розумієш ти, чому не можна заперечувати, коли Метью каже тобі щось робити?

Я зітхнула.

— Годі вже на сьогодні уроків, Ізабо.

— Ти гадаєш, що наші гастрономічні уподобання — це єдина перешкода між тобою та моїм сином?

— Не тягни, Ізабо, кажи: чому ж я мушу робити те, що каже мені Метью?

— А тому що він — найдужчий вампір у нашому шато. Він — господар дому.

Я отетеріло втупилася на неї.

— Ти хочеш сказати, що я мушу коритися йому тільки тому, що він — вожак?

— А хто вожак — ти? — пирхнула вона.

— Ні, — погодилася я. Ізабо теж поводитися не як вожак. Вона робила те, що казав їй Метью. І Маркус, і Міріам і кожен вампір у Бодліанській бібліотеці — всі вони робили те, що казав їм Метью. Навіть Доменіко — і той здався. — Такими є правила зграї де Клермонів?

Ізабо кивнула, блиснувши зеленими очима.

— Ти мусиш коритися. Заради своєї ж безпеки та заради безпеки інших. І це не гра.

— Я розумію, Ізабо, — сказала я, втрачаючи терпіння.

— Ні, не розумієш, — тихо мовила вона. — Не зрозумієш, поки тебе не змусять побачити, як змусила тебе сьогодні я, що то є таке для вампіра убивати. А допоки це — просто слова. Одного дня твоя впертість і примхливість коштуватиме життя тобі або комусь ще. І тоді ти збагнеш, чому я все це сказала тобі.

До шато ми повернулися мовчки. Коли ми проходили крізь володіння Марти на першому поверсі, вона вийшла з кухні з курчам у руках. Я аж зблідла. Марта побачила краплинки крові на сорочці Ізабо — і охнула від жаху.

— Вона мусить знати, — просичала Ізабо.

Марта грубо сказала щось окситанською, певно якусь лайку, а потім кивнула мені.

— Ходімо зі мною, дівчинко, я навчу тебе як робити чай за моїм рецептом.

Ізабо розлютилася, але промовчала.

Марта зробила якийсь напій і подала тарілку з крихкими тістечками, всипаними горіхами. Про те, щоб їсти курку, не могло бути й мови.

Марта зайняла мене кілька годин розсортовуванням сухих трав та спецій на маленькі купки і розповідями про їхні назви. Під вечір я вже могла визначати їх на зовнішній вигляд та на запах із заплющеними очима.

— Петрушка. Імбир. Піретрум. Розмарин. Шавлія. Кашка. Полин. М'ята болотяна. Дудник. Рута. Пижма. Ялівець, — називала я, по черзі показуючи кожну рослину.

— Іще раз, — терпляче сказала Марта, подаючи мені кілька муслінових мішечків.

Я порозв'язувала їх, і порозкладавши кожен окремо на столі, знову почала перелічувати назви рослин.

— Добре. А тепер бери по жменьці й наповной мішечки.

— А чому б їх просто не змішати, потовкти, а потім — розсипати по торбочках? — спитала я, затиснувши між пальцями пучку м'яти болотяної і морщачи носа від її різкого запаху.

— Так ми можемо щось пропустити. Кожна торбочка має містити по кожному виду трав, а всього — дванадцять.

— Невже якщо ми пропустимо хоч якусь маленьку насінину, це вплине на смак? — спитала я, беручи пучечок кашки вказівним та великим пальцями.

— По пучці кожної трави, — повторила Марта. — Іще раз.

Досвідчені руки вампірки забігали від торбочки до торбочки, наповнюючи їх і зав'язуючи шнурочками. Коли ми скінчили наші «заняття», Марта зварила чаю з мішечка, який я наповнила сама.

— Як смачно! — замурмотіла я, радісно сьорбаючи свіжий трав'яний чай.

— Візьмеш із собою до Оксфорда. Питимеш по чашці на день. І ніколи не хворітимеш, — відповіла Марта; вона зібрала торбочки і поклала їх до бляшанки. — Коли тобі знадобиться ще, ти знаєш, як робити чайну суміш.

— Марто, та не треба давати мені все! — запротестувала я.

— Питимеш це за здоров'я своє і Марти, зрозуміла?

— Аякже. — Як же я могла суперечити єдиному своєму союзнику в цьому домі, та ще й людині, яка мене годувала!

Напившись чаю, я піднялася до кабінету Метью й увімкнула комп'ютер. Від верхової їзди у мене боліли передпліччя, тому я перенесла комп'ютер та манускрипт на стіл Метью, сподіваючись, що там працювати зручніше, аніж за столом біля вікна. Та, на жаль, шкіряне крісло було зроблене під людину з Метью заввишки, а не під мене, — коли я сіла в нього, мої ноги не дістали до підлоги.

У кріслі Метью я хоч якось відчула себе ближчою до нього, тому не поспішила вставати, сиділа і чекала, поки завантажиться мій комп'ютер. В око мені впав якийсь темний предмет, запханий на горішню полицю. На тлі дерева та книжкових корінців помітити його з першого погляду було непросто. Втім, із місця, на якому сидів Метью, його обриси проглядалися досить чітко.

То була не книга, а старовинний дерев'яний брусок восьмикутної форми. З кожного боку були вирізьблені крихітні ракоподібні вікна. Від віку цей предмет почорнів, потріскався і деформувався.

Від жалю і смутку в мене стиснулося серце: я здогадалася, що то була дитяча іграшка.

Метью зробив її для Лукаса ще тоді, коли не був вампіром, коли будував першу церкву. І засунув у куток на полицю, де її ніхто б не помітив — окрім нього. Щоразу, сідаючи за свій стіл, він не міг на неї не поглянути.

У кріслі Метью я уявляла його поруч із собою, вважаючи, що ми — єдині у цьому світі. Навіть Доменіко та Ізабо з її випробуваннями не розхитали моєї впевненості в тому, що наша близькість — це наша з ним справа, і нічия інша.

Але оця дерев'яна вежа, з любов'ю зроблена немислимо давно, враз поклала край цим ілюзіям. Треба було зважати на дітей, як живих, так і померлих. Йшлося не лише про нас, а й про цілі родини, включно з моєю, родини зі складною та заплутаною генеалогією та з глибоко закарбованими забобонами. Сара й Ем ще не знали, що я покохала вампіра. Настав час поділитися з ними цією новиною. Ізабо була в салоні — розставляла квіти у високу вазу, що стояла на безцінному секретері доби Людовіка Чотирнадцятого. Я анітрохи не сумнівалася, що цей предмет умеблювання є оригінальний, і Ізабо була першою — і останньою його власницею.

— Ізабо? — звернулася я до неї з ледь помітним ваганням у голосі. — Тут є телефон, яким я могла б скористатися?

— Він зателефонує тобі, коли у нього виникне потреба або бажання поговорити з тобою, — сказала вона, обережно вставляючи гілочку з поживклим, але не опалим листям посеред золотистих та білих квітів.

— Я не збираюся телефонувати Метью, Ізабо. Мені треба поговорити зі своєю тіткою.

— Відьмою, яка дзвонила нам вчора чи позавчора? — спитала вона. — А як її звати?

— Сара, — відповіла я, нахмуривши брови.

— І вона живе з якоюсь жінкою, здається, її звать Емілі, так? — знову спитала Ізабо, вставляючи у вазу білі троянди.

— Так, її звати Емілі. А в чім проблема?

— Жодної проблеми, — відповіла Ізабо, зміривши мене поглядом поверх квітів. — Просто вони обидві — відьми, ось у чім річ.

— У цім, а ще в тім, що вони кохають одна одну.

— Сара — гарне ім'я, — продовжила Ізабо так, наче й не почула мене. — Звісно, ти ж знаєш цю легенду.

Я похитала головою. Ізабо так само запаморочливо змінювала теми розмов, як Метью підпадав під раптові зміни настрою.

— Матір Ісака звали Сарай, що означало «сварлива». Та коли вона завагітніла, Бог змінив її ім'я на Сара, що означало «княгиня».

— У моєму випадку більш підходящим є ім'я Сарай, — зауважила я, чекаючи, поки Ізабо скаже мені, де телефон.

— Емілі — теж гарне ім'я, міцне й енергійне римське ім'я, — зауважила Ізабо, злегка вкоротивши гострими нігтями стебло троянди.

— А що означає Емілі, Ізабо? — спитала я, втішаючись тим, що інших членів родини я не мала.

— Воно означає «працьовита». Втім, найцікавіше ім'я мала твоя мати. Ребекка означає «полонянка», або «зв'язана», — пояснила Ізабо, зосередженою нахмуривши брови і обдивляючись вазу то з одного, то з іншого боку. — Цікаве ім'я — як для відьми.

— А що означає твоє ім'я? — роздратовано спитала я.

— Я не завжди була Ізабо, це ім'я вподобав для мене Філіп. Воно означає «Божа обіцянка». — Вона трохи повагалася, вивчаючи поглядом моє обличчя, а потім наважилася відповісти. — Моє повне ім'я — Женев'єва Мелізанда Хелена Ізабо Од де Клермон.

— Красиво звучить. — Терпіння повернулося до мене, бо я замислилася над історією, що крилася за цими іменами.

Ізабо всміхнулася.

— Так, імена мають важливе значення.

— А Метью — він має інші імена? — спитала я і взяла з кошика білу троянду, щоб подати її матері Метью. Вона стиха промимрила слова вдячності.

— Аякже. Коли наші діти відроджуються як вампіри, ми даємо їм багато імен. Але ми й раніше знали Метью під цим іменем, тому він захотів залишити його. В ті часи тільки-но починало ширитися християнство, і Філіп зважив за корисне, коли наш син матиме ім'я одного з євангелістів — Матвія.

— А які він іще має імена?

— Його повне ім'я — Метью Габріель Філіп Бертран Себастьян де Клермон. Як Себастьян він був високошановний, а як Габріель — більш-менш задовільний. Ім'я Бертран він терпіти не може, а на Філіп взагалі не відгукується.

— А звідки у нього така відраза до імені Філіп?

— Бо це було улюблене ім'я його батька, — відповіла Ізабо, і руки її на мить завмерли. — Мабуть, ти знаєш, що він загинув. Він потрапив до рук нацистів, бо був членом Опору.

У моєму вчорашньому видінні Ізабо, як мені здалося, сказала, що батька Метью захопили відьмаки.

— Ізабо, то були нацисти чи відьмаки? — тихо спитала я, побоюючись найгіршого.

— А хіба Метью тобі не розповідав? — вкрай здивовано спитала Ізабо.

— Ні. Вчора я бачила тебе в одному зі своїх видінь. Ти плакала.

— Його вбили і відьмаки, і нацисти, — відповіла вона після тривалої паузи. — Той гострий біль іще не минувся, але з часом він ущухне. Багато років після його смерті я полювала тільки в Аргентині та Німеччині. Це допомагало мені не збожеволіти.

— Вибач, Ізабо. — Мої слова прозвучали якось не надто недоречно, але я промовила їх від щирого серця. Мати Метью, напевне, відчула мою щирість і, трохи повагавшись, всміхнулася мені у відповідь.

— Це ж не твоя провина. Тебе ж там не було.

— А які імена ти дала б мені, якби тобі довелося вибирати? — тихо спитала я, подаючи Ізабо іще одну квітку.

— Метью мав рацію. Ти — лише Діана, — відповіла вона, вимовивши моє ім'я, як завжди, на французький манер — із наголосом на останньому складі. — Для тебе інших імен немає. Твоє ім'я — це те, ким ти є. І все. — Ізабо показала пальцем на двері до бібліотеки. — Телефон там.

Я сіла за стіл в бібліотеці, увімкнула лампу і набрала нью-йоркський номер, сподіваючись, що Сара та Ем вдома.

— Привіт, Діано, — з полегшенням видихнула Сара. — Ем сказала, що то, мабуть, ти телефонуєш.

— Вибач, що учора увечері я не змогла вам передзвонити. Бо надто багато трапилося подій. — Я взяла зі стола олівець і почала вертити його поміж пальців.

— А тобі не хотілося б про це поговорити? — обережно спитала Сара. У мене слухавка ледь із руки не випала. Моя тітка завжди **вимагала** про щось поговорити, але ніколи не **просила**.

— А Ем вдома? Бо мені не хотілося б розповідати одне й те саме двічі.

Емілі зняла слухавку спареного телефону.

— Привіт, Діано, ти де? — спитала вона приязним та заспокійливим тоном.

— Біля Ліона з матір'ю Метью.

— З матір'ю Метью? — перепитала Емілі, здивована тим, що у Метью була мати. Взагалі, вона цікавилася генеалогією і не лише своєю — заплутаною та складною — будь-чиєю.

— Якщо точніше, то з Ізабо де Клермон, — сказала я, спробувавши вимовити її ім'я так, як це робила вона сама: розтягуючи голосні та ковтаючи приголосні. — Вона не абищо, Емілі. Інколи мені здається, що саме через неї люди так бояться вампірів. Бо вона — наче зі страшної казки.

Запанувала довга пауза.

— Ти хочеш сказати, що ти тепер поряд із Мелізандою де Клермон? — напружено спитала Емілі. — Коли ти сказала про Метью, я якось не відразу подумала про де Клермонів. А ти впевнена, що її звуть саме Ізабо?

Я нахмурилася.

— Взагалі-то, її ім'я — Женев'єва. І, здається, Мелізанда теж. Але вона віддає перевагу Ізабо.

— Стережися, Діано, — попередила мене Ем. — Мелізанда де Клермон має лиху славу. Вона ненавидить відьом і після Другої світової сіяла смерть у Берліні направо і наліво.

— Вона має вагомні підстави ненавидіти відьом та відьмаків, — пояснила я, розтираючи скроні. — Я взагалі здивована — як це вона пустила мене до свого будинку. Якби вампіри вбили моїх батьків, я б не була такою пробачливою.

— А як стосовно води? — втрутилася Сара. — Мене більше непокоїть видіння урагану, яке мала Емілі.

— Ой! То я дощила вчора ввечері після того, як поїхав Метью. — Я аж здригнулася, згадавши, як учора промокла і задубіла від холоду.

— А, відьмовода, — полегшено видихнула Сара, нарешті здогадавшись. — А що спричинило відьмоводу?

— Не знаю, Саро. У мене на душі було так тоскно і самотньо... Коли Метью поїхав, сльози, які я стримувала відтоді, як з'явився

Доменіко, просто полилися з мене нестримним потоком.

— Який іще Доменіко? — поцікавилася Емілі, напевне, гортаючи в голові сторінки свого уявного реєстру легендарних створінь.

— Доменіко Мікеле... венеціанський вампір, — відповіла я, і голос мій сповнився гніву. — І якщо він хоч ще раз потривожить мене, я йому голову відірву і не подивлюся, що він вампір.

— Він небезпечний! — скрикнула Емілі. — Це створіння не грає за правилами.

— Мені це не раз казали, до того ж мене тут вартують цілодобово, так що можеш розслабитися і не турбуватися.

— Ми турбуватимемося доти, поки ти не кинеш водитися з вампірами, — вставила Сара.

— Тоді вам доведеться турбуватися ще дуже-дуже довго, — вперто відказала я. — Бо я покохала Метью, Саро.

— Та це ж немислимо, Діано. Вампіри та відьми не... — почала було вона.

— Доменіко вже розповів мені про домовленість, — перервала я її. — Я нікого не закликаю порушувати її і прекрасно розумію, що ви не зможете або не захочете мати зі мною нічого спільного. Але для мене вибору немає.

— Але ж Конгрегація зробить все можливе, щоб розірвати ваші стосунки, — схвильовано мовила Ем.

— Мені й це казали. Для того щоб припинити наші стосунки, їм доведеться мене вбити. — Я ще не висловлювала цих слів уголос, але думала про це з учорашнього вечора. — Метью їм буде важко спекатися, а я — дуже легка і вразлива здобич.

— Як ти можеш так бездумно йти назустріч небезпеці?! — вигукнула Емілі, явно стримуючи сльози.

— Те саме зробила колись її мати, — тихо сказала Сара.

— А що моя мати? — Від згадки про неї голос мій затремтів і надламався — разом із моїм самовладанням.

— Ребекка безоглядно кинулася в обійми Стівена, хоча її попереджали, що двом представникам відьмацького племені, наділених такими здібностями й талантами, дуже небезпечно бути разом. А коли її застерігали від поїздки до Нігерії, то вона й слухати не хотіла.

— Тим більше Діана має прислухатися до нас, — сказала Емілі. — Дівчино, ти ж знаєш його лише кілька тижнів. Повертайся додому і спробуй забути його.

«Забути його?» Це сміховинно.

— Це не випадкова здибанка, не швидкоплинний роман. Я ще ніколи не мала до когось таких почуттів.

— Облиш її, Емілі. Таких розмов у нашій родині було більш, ніж вдосталь. Я ж не забула про тебе, от і вона не забуде про нього. — Сара зітхнула так скрушно, що її почуття передалися мені аж сюди, в Овернь. — Я не хотіла б для тебе такого життя, але ми самі вирішуємо свою долю. І твоя мати також сама обрала власну долю. Між іншим, і мені, і твоїй бабці теж було нелегко в житті. Але жоден Бішоп ніколи не відвернеться від іншого Бішопа.

Сльози заціпали мені очі.

— Дякую, Саро.

— Тим більше, — накручувала себе тітка, — якщо Конгрегація складається з істот на кшталт Доменіко, то нехай всі вони йдуть під три чорти.

— А що каже з цього приводу Метью? — поцікавилася Ем. — Як він міг покинути тебе саме тоді, коли ви вирішили порвати з тисячолітньою традицією?

— Метью ще не сказав мені про свої почуття, — відповіла я, знервовано згинаючи та розгинаючи скріпку для паперів.

На протилежному кінці лінії запала мертва тиша.

Нарешті Сара порушила мовчанку.

— А чого він чекає?

Я розсміялася.

— Ви тільки те й робили, що відмовляли мене від Метью. А тепер хвилюєтеся через те, що він не хоче наражати мене на небезпеку ще більшу за ту, яка вже є?

— Ти хочеш бути з ним. І цього вже достатньо.

— Це не якийсь там магічно влаштований шлюб, Саро. Мені самій доведеться все вирішувати. І йому теж. — Маленький годинничок із порцеляновим циферблатом на столі щойно засвідчив, що тільки-но минула ціла доба відтоді, як поїхав Метью.

— Якщо ти намірилася залишатися там із тими істотами, то стережися, — нагадала мені Сара, коли ми прощалися. — І якщо

захочеш приїхати додому — приїжджай.

Коли я повісила слухавку, годинничок вдарив півгодини. В Оксфорді вже ніч.

До біса чекати. Я знову взяла слухавку і набрала його номер.

— Діано, ти? — спитав він стривоженим голосом.

Я розсміялася.

— Ти відчув, що це я, чи просто здогадався за номером абонента?

— Слава Богу, з тобою все гаразд. — Тривога в його голосі змінилася полегшенням.

— Так, я в нормі. Твоя мати не дає мені занудитися.

— Саме цього я й боявся. Що там вона тобі набрехала?

Про найбільш бентежну частину дня — полювання — я вирішила промовчати.

— Правду і нічого, крім правди, — запевнила я. — Що її син — це диявольська комбінація Супермена з Ланселотом.

— Дуже схоже на Ізабо, — хихикнув Метью. — Так приємно знати, що життя під одним дахом із відьмою аж ніяк не змінило її.

Ясна річ, відстань між нами допомогла мені приховати мої напівправди. Однак відстань не завадила мені чітко уявити Метью у його кріслі в коледжі Всіх Душ. Мабуть, кімната зараз яскраво освітлена, а шкіра Метью своїм кольором нагадує відшліфовані перлини. Я уявила, як він читає, зосереджено зсунувши брови.

— А що ти зараз п'єш? — Це було єдине, чого я не могла собі уявити.

— А відколи це ти стала цікавитися винами? — спитав Метью із щирим здивуванням.

— Відтоді, як дізналася, що ще багато не знаю.

«Відтоді, як побачила, що ти сам цікавишся винами, бовдуре», — подумки додала я.

— Сьогодні увечері дещо іспанське. «Вега Сицилія» називається.

— Якого року?

— Ти хочеш спитати, якого року урожаю? 1964 року.

— То це відносно молоде, еге ж? — піддразнила я, зрадівши зміні його настрою.

— Так, майже дитя, — погодився він. Мені не треба було вмикати свою інтуїцію, щоб відчувти, що в цю мить він усміхається.

— Як справи сьогодні?

— Нормально. Ми підвищили рівень захисту, хоча у нас нічого не пропало. Якись хакери намагалися проникнути до наших комп'ютерів, але Міріам запевняє мене, що встановлену нею систему захисту зламати неможливо.

— Ти скоро повернешся? — Слова вистрибнули у мене з рота перш, ніж я встигла подумати, і тиша, яка після цього настала, розтягнулася на непристойно довго. Я вже запевняла себе, що то на мить зв'язок перервався.

— Не знаю, — прохолодно відповів він. — Повернуся, коли зможу.

— А ти не хочеш поговорити зі своєю матір'ю? Можу покликати її.
— Його несподівана прохолодність зачепила мене за живе, і я насилу спромоглася не видати це своєю інтонацією.

— Та ні, не треба. Передай їй, що лабораторії в порядку. І в маєтку теж.

Ми попрощалися. Мені стиснуло груди, дихати стало важко. Коли ж я спромоглася підвестися й обернутися, то побачила на порозі Ізабо.

— Я щойно розмовляла з Метью. Нічого в лабораторії та в маєтку не зазнало пошкоджень. Я втомилася, Ізабо, і не дуже голодна. Піду я, мабуть, спати.

Була майже восьма година — час пізній, тож я мала всі підстави вирушити до ліжка.

— Аякже. — Блиснувши зеленими очима, Ізабо дала мені дорогу. — Міцного тобі сну, Діано.

Розділ 25

Поки я телефонувала, Марта піднялася до кабінету Метью і приготувала мені бутерброди, чай та воду. Щоб камін горів усю ніч, вона напхала його дровами і запалила кілька свічок. Свічки мерехтіли м'яким золотистим світлом. Певно, у моїй спальні так само тепло й затишно, але мій розум не розслабиться отак відразу, тому навряд чи я зможу швидко заснути. Манускрипт «Аврора» чекав мене на робочому столі Метью. Я пройшла повз лицарський обладунок, що поблискував і відбивав мерехтливе сяйво свічок, сіла за свій комп'ютер і увімкнула маленьку настільну лампу.

І сказала я у голос: «Повідайте, скільки днів мені лишилося, і коли настане мій кінець, щоби я могла пізнати міру моєї слабкості та крихкості. Життя моє не довше за ширину моєї долоні. В порівнянні з вашим — це лише швидкоплинна мить».

Цей параграф іще раз повернув мої думки до Метью.

Зосереджуватися тепер на алхімії — марна справа, тому я вирішила зробити перелік питань, виходячи з того, що я вже встигла прочитати. Потрібні лише ручка й аркуш паперу.

Масивний робочий стіл Метью з червоного дерева був так само темний та солідний, як і його власник, і як і його власник він випромінював авторитет і статечність. По обидва боки простору для ніг стіл мав шухляди, що спиралися на округлі, схожі на коровай, ніжки. Під поверхнею стола по всьому периметру ішов різьблений поясок. На ньому виднілися листя аканту, тюльпани, сувої та геометричні фігури, що немовби запрошували досліджувати їхні витіюваті контури. На відміну від мого стола, завжди захарашеного паперами, книгами, недопитими чашками чаю, що кожна спроба працювати за ним могла обернутися справжньою катастрофою, на столі Метью були тільки бювар, схожий на ніж для розрізання листів, та лампа. Стіл Метью, як і його власник, був химерно гармонійним поєднанням древнього та сучасного.

Однак канцелярського приладдя ніде не було видно. Я потягнула круглу мідну ручку правої верхньої шухляди. Всередині всі речі були чітко й акуратно розкладені. Ручки фірми «Монблан» лежали окремо від олівців тієї ж фірми, а скріпки для паперів були викладені за

розміром. Я вибрала ручку, поклала її на стіл і спробувала витягнути решту шухляд. Але виявилось, що вони замкнені. Під скріпками ключа я не знайшла, тож висипала їх на стіл — так, про всяк випадок.

Між шкіряними виступами бювара лежала блідо-зелена промокашка. Доведеться скористатися нею, якщо своєї не маю. Знімаючи зі стола комп'ютер, я ненароком скинула на підлогу ручку.

Вона впала під шухляди, і мені довелося лізти під стіл, у простір для ніг, щоб її дістати. Мацаючи руками під шухлядами, я торкнулася пальцями якогось товстого барильця, а потім помітила обриси потайної шухляди в товстій деревині напроти себе.

Я насупилася і, звиваючись, вибралася з-під стола. На пояску, що йшов по периметру стола, я не помітила нічого схожого на клямку потайного ящика. Що ж, то його особиста справа, чому він тримає своє канцелярське приладдя в шухляді, яку важко відімкнути. Нехай не ображається, якщо повернувшись додому він виявить, що кожен квадратний дюйм зеленої промокашки на бюварі геть списаний.

Чорним чорнилом я написала на зеленому папері цифру «1». І заціпеніла.

Потайна шухляда призначена для того, щоб у ній щось ховати.

Метью мав свої таємниці — це я вже знала. Втім, ми були знайомі лише кілька тижнів, а навіть найінтимніші коханці ховають одне від одного секрету. І це нормально. Однак мене доводила до сказу манера Метью щось постійно недомовляти, а таємниці оточували його, наче фортечний мур, зведений для того, щоб не впускати всередину інших людей — і мене також.

Загалом-то я просто шукала собі аркуш паперу. Хіба ж не нишпорив він у моїх манатках у Бодліанській бібліотеці, шукаючи «Ешмол 782»? Коли він викинув цей коник, ми ледь знали одне одного. А тепер він покинув мене напризволяще у Франції.

Та мене таки кольнуло сумління, коли я накривала ручку ковпачком. Але уражене самолюбство допомогло мені відкинути це застереження геть.

Смикаючи і мацаючи кожен виступ та кожну заглибину, я ще раз пробіглася пальцями по фронтальній частині різьбленого пояска. Але безрезультатно. Біля правої руки лежав відкривач листів і немов запрошував взяти його. Можна вставити його в щілину між шухлядою та столом і, підваживши, відімкнути ящик. Та, зважаючи на вік стола, в

мені запротестував історик — і набагато гучніше за сумління. Може, й припустимо за певних умов вдаватися до морально сумнівних дій і порушувати право Метью на приватні таємниці, але я не могла наважитися псувати антикварну річ.

Я знову полізла під стіл, але там було надто темно, щоб добре роздивитися нижню поверхню шухляди. Утім, я таки намацала пальцями щось холодне й тверде, вкарбоване в деревину. Ліворуч у майже непомітній площині з'єднання шухляди був маленький металевий виступ. Дотягнутися до нього від стола міг тільки чималенький вампір із довгими руками. Цей виступ був круглий із насічкою в центрі, що робило його схожим на шруб або головку старого гвіздка.

Я на нього натиснула — і у верхній частині щось тихо клацнуло.

Підвівшись, я витріщилася на лоток приблизно чотири дюйми завглибшки. Оббитий чорним оксамитом, із трьома заглибинами, кожна з яких містила чи то бронзову монету, чи то медаль.

Найбільша мала на своїй поверхні контури якогось будинку і лежала в заглибині приблизно чотири дюйми завширшки. Зображення було навдивовижу детальним: чотири сходинки вели до дверей, по обидва боки яких височіли дві колони. Між ними виднілася вкрита саваном фігура. Де-не-де чіткі обриси споруди були вимащені шматочками чорного воску. Вздовж краю монети тягнулися слова: «*Militie Lazari a Bethania*».

«Лицарі Лазаря з Вифанії». Вхопившись за краї лотка, я не втрималася на ногах і гепнулася в крісло.

Ці металеві диски — ані монети, ані медалі. То печатки — такими користуються для запечатування офіційної кореспонденції або засвідчення майнових угод. Колись аркуш паперу з восковим відбитком міг наказати армії полишити поле бою або ж засвідчити продаж на аукціоні великих маєтностей.

Судячи із залишків воску, принаймні однією з цих печаток користувалися недавно.

Тремтячими пальцями виколупала я із лотка один із менших дисків. На його поверхні було зображення тієї ж самої будівлі. Так само чітко, як і на попередній печатці, на цій теж виднілися колони та вкрита саваном фігура Лазаря, чоловіка з Вифанії, якого Ісус воскресив на четвертий день після того, як його поклали в домовину.

Тут Лазареве тіло помітно виступало з мілкої труни. По краю печатки ніяких слів не було, натомість будівлю оточував змій, що кусав себе за хвіст.

Перед моїми очима враз виник штандарт Клермонів, що майорів на вітрі над маєтком «Сім веж» зі сріблястим уроборосом.

Печатка виблискувала в мене на долоні. Я зосередилася на її металевій поверхні й закликала свою здатність до ясновидіння пролити світло на цю таємницю. Але я майже двадцять років ігнорувала магію в крові, тому тепер вона ніяк не бажала приходити на допомогу.

Так і не достукавшись до власного ясновидіння, я вдалася до банальних навичок історика: пильно вдивилася в тильну частину маленької печатки, намагаючись не пропустити жодної найменшої деталі. Хрест із палаючими краями, схожий на той, що був на туніці Метью в моєму видінні, розділяв печатку начетверо. У правому верхньому квадранті печатки виднівся серпик місяця з краями вигнутими догори, а посередині серпика примостилася шестикутна зірка. У нижньому лівому квадранті розташовувалася королівська лілія — традиційний символ Франції.

По краю печатки читалася дата римськими цифрами — MDCI, що означало 1601 рік; а ще виднілися слова «secretum Lazara» — таємниці Лазаря.

Те, що Лазар, як і всякий вампір, здійснив подорож від життя до смерті й навпаки не було простим збігом обставин. Ба більше, хрест у поєднанні з легендарною постаттю зі Святої землі та згадкою про лицарів, чітко вказували на те, що печатки в шухляді стола Метью належали ордену лицарів-хрестоносців, започаткованому в Середньовіччі. Найвідоміші з них — тамплієри — загадковим чином зникли після звинувачень у ересі та іще гірших прогрішеннях на початку чотирнадцятого сторіччя. Але я ніколи не чула про лицарів Лазаря.

Повертаючи печатку на різні боки під світлом настільної лампи, я зосередилася на даті: 1601 рік. Вона була надто пізньою як для середньовічного лицарського ордену. Я попорпалася в пам'яті, намагаючись пригадати які-небудь важливі тогорічні події, що могли пролити світло на цю загадку. Королева Єлизавета Перша відітнула голову графу Ессекському, а датський астроном Тіхо Браге помер за

менш драматичних обставин. Жодна з цих подій і близько не в'язалася з фактом, що мене цікавив.

Я злегка торкнулася пальцями викарбуваного напису. Раптом значення MDCLІ накотилося на мене, як хвиля.

Метью де Клермон! Mattew de Clermont.

То були не римські цифри, то були букви, аббревіатура імені Метью: MDCL. Просто я переплутала літеру L з цифрою 1. Я стиснула двохдюймовий диск у долоні, і його гравійована поверхня вкарбувалася мені в шкіру.

Найменший диск був, скоріш за все, приватною печаткою Метью. Вплив та влада таких печаток були такими сильними, що після смерті власника їх зазвичай знищували, щоб ніхто не зміг використати їх для шахрайства. А бути власником великої печатки і ще й приватної, міг тільки один лицар — керівник ордену.

Мене чимало здивував той факт, що Метью ховав ці печатки. Хто цікавився чи навіть просто пам'ятав лицарів Лазаря, а тим паче роль у ньому Метью де Клермона? Мою увагу привернув чорний віск на великій печатці.

— Не може бути, — ошелешено пробурмотіла я, хитаючи головою. Лицарі в блискучому панцирі належали минулому. І їхня діяльність — також.

А лицарський панцир завбільшки з Метью загадково поблискував у мерехтінні свічок.

Я впустила металевий диск у шухляду, і він заторохтів, падаючи у свою заглибину. На моїй долоні відбилося все, що на ньому зображене, — від палаючого хреста і півмісяця із шестикутною зіркою до королівської лілії.

Була лише одна причина, чому Метью ховав ці печатки, чому до однієї з них пристали шматочки воску: ці печатки і досі використовувалися. Орден лицарів Лазаря і досі існував.

— Діано? З тобою все гаразд? — відлунив голос Ізабо біля підніжжя сходів.

— Так, Ізабо! — гукнула я, витріщившись на відбиток печатки в себе на долоні. — Я перечитувала свою електронну пошту й отримала декотрі несподівані новини, от і все!

— Може, прислати Марту, щоб забрала тацю з посудом?

— Не треба, я й досі їм! — випалила я.

Кроки Ізабо стихли, віддаляючись до салону. У запалій тиші з полегшенням перевела дух.

Рухаючись якомога тихше та швидше, я витягнула з ніші ще одну печатку. Вона була майже така сама, як печатка Метью, за тим лише винятком, що в правому верхньому квадранті був лише серпик місяця та слово *Philippus*, написане по краю.

Ця печатка належала батьку Метью, а це означало, що лицарі Лазаря — то їхня родинна справа.

Переконавшись, що в столі більше немає ніяких зачіпок стосовно таємниці ордена, я повернула печатки так, що гробниця Лазаря знову опинилася перед моїми очима. Шухляда тихо клацнула і повернулася на своє попереднє невидиме місце під столом.

Я підхопила стіл, на якому Метью зазвичай ставив вдень свої вина, і понесла його до книжкових етажерок. Метью не став би заперечувати проти мого нищпорення у його бібліотеці — принаймні так я себе запевнила, поки знімала мокасини. Полірована поверхня загрозливо скрипнула, коли я стала на нього ногами, але дерево стола виявилось досить міцним.

Тепер дерев'яна іграшка в дальньому кутку верхньої полиці була на рівні моїх очей. Втягнувши повітря в легені, я витягнула перший екземпляр. Він виявився найдревнішим манускриптом, який я коли-небудь тримала в руках. Шкіряна палітурка жалісно скрипнула, коли я розгорнула її, і від сторінок війнуло запахом старого пергаменту з баранячої шкіри.

Carmina qui quondam studio florente peregi, / Flebilis heu maestos cogor inire modos, йшлося у перших рядках. То була праця Боеція «Філософська втіха» — він написав її у в'язниці, де очікував страти. «Колись мені робота піснею була, яскравими й веселими були мої діла. Та зараз мушу я до приспівів сумних вернутись». Я уявила собі, як Метью, спустошений втратою Бланки та Лукаса й ошелешений своєю новою личиною вампіра, читає рядки, написані засудженим на смерть чоловіком. Мовчазно подякувавши тому, хто дав Метью цей твір із надією полегшити його страждання, я засунула книгу на місце.

Наступним фоліантом був прекрасно ілюстрований рукопис Книги Буття — біблійної історії творення світу. Її насичені блакитні та червоні кольори були наче лише вчора зроблені. На горішній полиці зберігався ще один ілюстрований манускрипт — примірник написаної

Діоскоридом книги рослин; окрім неї там містилося ще з десяток біблійних творів, кілька правознавчих праць та якась книга грецькою мовою.

На нижній полиці було приблизно те саме: здебільшого Біблії, а також книга з медицини та один із найперших примірників енциклопедії сьомого сторіччя. Вона репрезентувала спробу Ісидора Севільського охопити всі знання, накопичені людством на той час; ясна річ, що така книга не могла не потрапити в поле зору Метью з його безмежною допитливістю. У нижній частині фоліанта виднівся напис «Метью», а поруч — фраза «*meus liber*» — моя книга.

Відчувши таке саме імпульсивне бажання відслідкувати рядки, як і тоді, з манускриптом «Ешмол 782» в Бодліанській бібліотеці, я простягнула пальці до пергаменту сторінки, але зупинилася на півдорозі. З тим манускриптом я побоювалася наглядачів у читальному залі та своєї магії, і тому не хотіла ризикувати. А тепер мене зупинив страх дізнатися про Метью щось несподіване і відразливе. Але тут наглядачів не було, і мій страх поволі відступив перед сильним бажанням дізнатися про минуле вампіра. Я провела пальцем по імені Метью. І його образ, чіткий та виразний, з'явився в уяві, наче сам по собі.

Він сидів за непоказним столом біля вікна, на вигляд — такий самий, як і тепер, і вправлявся у письмі, зосереджено закусивши губу. Довгими пальцями Метью тримав очеретяну ручку, довкола нього на столі лежали аркуші пергаменту, всі в чорних плямах — то він старанно намагався вивести на них своє ім'я та переписати рядки з Біблії. Дослухаючись поради Марти, я не прискорювала появу або щезнення цього видіння, тому цього разу я не мала такого відчуття дезорієнтації, як учора ввечері.

Коли мої пальці виявили все, що могли, я поклала енциклопедію на місце і почала передивлятися решту фоліантів на етажерці. Там були ще книги з історії, права, з медицини та оптики, книги з грецької філософії, бухгалтерської справи, зібрання праць таких ранніх достойників Церкви, як Бернар Клервоський. Були там і лицарські романи. В одному із них розповідалося про лицаря, який раз на тиждень перетворювався на вовка. Але в жодному з них не було нічого нового для мене про орден лицарів Лазаря. Розчаровано зітхнувши, я злізла зі стола.

Мої знання про лицарські ордени часів хрестових походів були уривчастими і несистематичними. Я знала, що більшість із цих орденів починалися як військові підрозділи, уславлені своєю дисципліною та хоробрістю. Тамплієри були відомі тим, що першими з'явилися на полі бою і покинули його останніми. Але військова активність цих орденів не обмежувалася зоною довкола Єрусалима. Ці лицарі воювали і в Європі, й багато хто із них підкорялися безпосередньо папі римському, а не королям та іншим світським правителям.

Вплив і сфери діяльності лицарських орденів не обмежувалися суто військовою справою. Вони будували церкви, школи та шпиталі для хворих на проказу. Ці військові ордени захищали інтереси хрестоносців — як фінансові, так і духовні й матеріальні. Вампіри на кшталт Метью були створіннями територіальними і відзначалися надзвичайно розвиненими власницькими інстинктами, тому вони ідеально підходили на роль охоронців.

Але міць та вплив військових орденів власне стали причиною падіння цих військових орденів. Монархи та папи заздрили їхньому багатству та впливу. 1312 року король Франції вжив заходів для розпуску тамплієрів, таким чином позбувшись великої загрози для себе з боку цього потужного найпрестижнішого братства. Решта орденів здебільшого поступово занепали через брак підтримки й інтересу до їхньої діяльності.

Звісно, існувало багато теорій змови. Складну міжнародну інституцію з розгалуженою мережею важко демонтувати за короткий час, тому раптовий розпуск та зникнення лицарів-тамплієрів породили всілякі плітки про негідників-хрестоносців та їхню підпільну діяльність. Було чимало охочих шукати сліди казкового багатства тамплієрів. А той факт, що не знайшли і сліду було тих статків, лише додав інтриги.

Гроші . Це був один із перших уроків, засвоєних істориками: слідкуй за грошима. І я знову зосередилася на своїх пошуках.

На третій полиці солідних обрисів grosбух стирчав між «Оптикою» Аль-Хазена та героїчних французьких поем. На спинці книги виднілася грецька літера α . Подумавши, що то, мабуть, якась позначка, я передивилася книги на полиці й знайшла другу бухгалтерську книгу. На ній теж була маленька грецька літера — β . Згодом я видивилася на

полицях і γ, і δ, й ε. Я не сумнівалася, що коли пошукаю ретельніше, то виявлю й решту.

Почуваючись, як Еліот Несс, який запроторив Аль-Капоне до в'язниці з допомогою бухгалтерських книг мафіозі, я підняла руку. Мені не хотілося марнувати час на те, щоб знову видиратися на стіл і витягувати книги з полиці. І перша бухгалтерська книга сама вислизнула з полиці й упала мені в руку.

Записи в ній датувалися 1117 роком, і зроблені вони були різними руками. Імена та цифри танцювали зі сторінки на сторінку. Моїм пальцям вистачало роботи: вони всотували з цих рядків всю інформацію, яку тільки можна було. З пергаменту по черзі виринули кілька облич — Метью, якийсь чорнявий чоловік із гачкуватим носом, якийсь чоловік із яскраво-рудим волоссям, схожим на відполіровану мідь, і ще один — із серйозним обличчям та добрими карими очима.

Мої пальці завмерли на даті внесення грошей 1149 року. «Елеонора Регіна, 40 000 марок». То була запаморочлива сума — більше половини тодішнього річного доходу англійського королівства. Чому ж королева Англії пожертвувала так багато військовому ордену, на чолі якого стояли вампіри? Але Середньовіччя було надто далеко за межами моєї професійної компетентності, щоб я могла відповісти на це запитання, чи варто добре знати людей, що займалися цими грошовими переказами. Я згорнула фоліант і перейшла до етажерок із книгами шістнадцятого та сімнадцятого сторіч.

Серед них я віднайшла ще один — із грецькою λ — і аж витріщилася від здивування, коли його розгорнула.

Виходячи з відомостей, що містилися в цьому гробу, лицарі Лазаря фінансували — хоча в це й важко було повірити — низку військових конфліктів, постачання товарів, надання послуг, дипломатичні заходи, включно з виплатою посагу Марії Тюдор, коли вона одружилася з іспанським королем Філіпом, закупівлю гармат для битви при Лепанто^[8], підкуп французів, щоб залучити їх до Тридентського собору^[9], а також фінансування більшості бойових дій лютеранської Шмалькальденського союзу^[10]. Вочевидь, братство не могло допустити, щоб політика чи релігія заважали їхнім інвестиційним проектам. Впродовж одного року вони підкріпили своїми коштами повернення Марії Стюарт на шотландський трон і

сплатили чималенькі борги Єлизавети Першої Антверпенській бурсі (так тоді називалися фінансові біржі).

Я пройшлася вздовж полиць, видивляючись, чи немає там ще книжок, позначених грецькими літерами. На полицях із книжками дев'ятнадцятого сторіччя я виявила одну книгу з грецькою виделкоподібною літерою ψ на вицвілому шкіряному корінці. Там містився детальний бухгалтерський звіт про витрати величезних сум грошей, включно з продажем маєтності, від якого у мене аж у голові запаморочилося: як можна потайки скупити більшість фабрик у Манчестері? Вкупі з гучними прізвищами людей із королівської родини, аристократичних кіл, президентів та ушавлених генералів Громадянської війни в Сполучених Штатах. Там були і менші виплати — стипендії, регулярні витрати на придбання одягу, книжок, а також посаги, погашені рахунки зі шпиталів та виплати простроченої оренди. Поруч із невідомими прізвищами стояла абревіатура «MLB» та «FLMB».

Моя латина була небездоганною, але я ладна була закладатися, що ці скорочення означали «лицарі Лазаря з Вифанії» — «*militia Lazari a Bethania*» — або ж «*filia militia*» чи «*filius militia*», тобто дочки та сини лицарів. І якщо орден здійснював виплати з фондів навіть у дев'ятнадцятому сторіччі, то, скоріш за все, він робив це і тепер. Деінде у світі той чи інший аркуш паперу — операції з нерухомістю, юридичний договір — мав відбиток великої печатки ордену на густому чорному воску.

І ставив цей відбиток Метью.

Через кілька годин я повернулася до середньовічного відділу бібліотеки Метью і розгорнула останню бухгалтерську книгу. Вона охоплювала період із кінця тринадцятого сторіччя до першої половини чотирнадцятого. Запаморочливих сум я не очікувала побачити, але приблизно 1310 року суми різко зросли і потік грошей полився, як щедра злива. Декотрі з імен супроводжувала нова позначка: маленький червоний хрестик. В одному записі за 1313 рік я побачила цю позначку напроти знайомого імені — Жак де Моле, останній Великий магістр ордену лицарів Храму Господнього.

Його спалили на вогнищі за ересь 1314 року. А за рік до страти він передав усе, що мав, лицарям Лазаря.

Червоним хрестиком тут позначалися сотні імен. Всі ці люди були тамплієрами? Якщо так, то їхня загадка розгадана. Лицарі та їхні гроші нікуди не щезли. Просто їх увібрав до себе орден лицарів Лазаря.

Це видавалося просто неймовірним. Бо такий хід потребував чіткого планування та координації дій. Таку масштабну змову просто неможливо було втримати в таємниці. Це просто не уміщалося у свідомості...

Так само, як і вампіри та відьми.

Лицарі Лазаря були не більш реальними, ніж я сама.

У теоріях змови є вразливе місце — їхня надмірна складність. Жодного життя не вистачить для того, щоб зібрати необхідну інформацію, налагодити зв'язки між необхідними елементами, а потім запустити план у дію. Звісно, за тим винятком, коли змовниками є вампіри. Якщо ви є вампіром, а ще краще — належите до родини вампірів, то час для вас важитиме вкрай мало. Як я могла переконатися у стосунку до наукової кар'єри Метью, вампіри мають у своєму розпорядженні увесь необхідний їм час.

Коли я ставила книгу на місце, я раптом збагнула всю неосяжну велич фрази «кохати вампіра». Проблема полягала не лише в його немислимому віці, гастрономічних уподобаннях чи тому факті, що Метью убивав людей і вбиватиме їх знову. Головна проблема полягала в його таємницях.

Метью накопичував таємниці впродовж тисячоліття. Великі таємниці. На кшталт лицарів Лазаря та свого сина Лукаса, і маленькі — як, скажімо, його стосунки з Вільямом Гарві та Чарльзом Дарвіном. Та мені життя не вистачить, щоб всі ці секрети вислухати, а не те, щоб зрозуміти.

Але таємниці приховували не лише вампіри. Це навчилися робити всі створіння, побоюючись викриття, або для того, щоб зберегти для себе щось неторканим у нашому клановому, фактично поділеному на племена світі. Метью був не просто мисливцем, вбивцею, науковцем чи вампіром. Це було плетиво таємниць, як і я. Щоб бути разом, ми маємо вирішити, якими секретами слід поділитися, а про які — змовчати.

Я натиснула на кнопку живлення комп'ютера, і він дзеленькнув у тишині кімнати. Мартині бутерброди вже засохли, чай охолонув, але я

трохи попоїла та попила, щоб стара не ображалася, що її зусилля витрачені марно.

Я відкинулася на спинку і уп'ялилася у вогонь. Лицарі Лазаря зацікавили мене як історика, а інтуїція відьми підказувала, що для розуміння Метью це братство є вкрай важливим. Але не їх існування було його найважливішим секретом. Метью оберігав себе — свою найпотаємнішу натуру.

Кохати його виявилось справою складною та вельми делікатною. Ми були персонажами з казки — вампіри, відьми та лицарі в блискучих обладунках. Але існувала ще й сувора реальність, де мені погрожували, за мною стежили створіння, сподіваючись, що я знову замовлю книгу, яку всі ждали отримати, але ніхто не розумів. На лабораторію Метью вчинили напад. А наші з ним стосунки підривали те крихке перемир'я, що вже віддавна існувало між демонами, людьми, вампірами та відьмами. Це був новий світ, у якому створіння виступали проти створінь, а відбиток бронзової печатки на темному сургучі міг увести в бій мовчазну таємну армію. Тож не дивно, що Метью визнав за краще відсторонити мене від себе.

Задувши свічки, я пішла нагору спати. Швидко «від'їхавши», я бачила у своїх снах лицарів, бронзові печатки та велику масу бухгалтерських книжок.

Холодна тендітна рука, торкнувшись мого плеча, враз розбудила мене.

— Метью? — підскочила я.

З темряви вигулькнуло бліде обличчя Ізабо.

— Тебе, — коротко сказала вона і, подавши мені свій червоний мобільник, вийшла з кімнати.

То був Метью.

— Що трапилося? — спитала я тремтячим голосом. — Ти уклав угоду з Ноксом?

— Ні. Тут ніякого прогресу не спостерігається. В Оксфорді мені робити більше нема чого. Хочеться бути вдома, з тобою. Маю повернутися за кілька годин. — У його хрипкому голосі бриніли якісь незнайомі нотки.

— Це мені не наснилося?

— Ні, не наснилося, — відповів він. — Іще одне, Діано, — сказав він, вагаючись. — Я кохаю тебе.

Це було те, що я хотіла почути. Ланцюг всередині мене тихо забринів у темряві.

— Повертайся сюди і скажи мені це знову, — тихо сказала я, відчуючи, як очі наповнюються слізьми.

— Ти не передумала?

— Я ніколи не передумаю, — затято відказала я.

— Ти будеш у небезпеці, й твоя родина також. Бажаєш наразитися на ризик заради мене?

— Я вже зробила свій вибір.

Ми попрощалися і неохоче перервали розмову, боячись тишини, яка настане по тому, як було сказано так багато.

Без нього я стояла на роздоріжжі, не знаючи, куди піти.

Моя мати мала надприродні здібності ясновидіння. Чи вистачило б у неї цих здібностей, щоби побачити, що нас чекає, коли ми наважимося на наші перші спільні кроки?

Розділ 26

Відтоді, як я натиснула на кнопку червоного телефону Ізабо, я з ним більше не розлучалася, і увесь час прислухалася, жадаючи почути хрускіт гравію під колесами автомобіля Метью.

Коли я з телефоном у руці вийшла з ванни, мене чекав гарячий чайник та теплі булочки. Швидко поївши та вбравшись у перше-ліпше, що трапилося під руку, я зі ще мокрою головою злетіла по східцях. До прибуття Метью залишалося кілька годин, але я вирішила дочекатися на нього вниз.

Спочатку я ждала його на софі біля каміна в салоні, розмірковуючи над тим, яка ж подія в Оксфорді змусила Метью передумати. Марта принесла мені рушника, та я не виказала бажання витирати голову, тож вона витерла її сама, без особливих церемоній.

Наближався час його прибуття, я вирішила, що краще походжати залом, аніж сидіти в салоні. З'явилася Ізабо і вклякла на порозі, взявши руки в боки. Але я, не зважаючи на неї, походжала й далі, аж поки Марта принесла стілець і поставила його біля входу. Вона переконала мене сісти, хоча різьблена спинка стільця розраховувалася на те, щоби дати тому, хто на ньому сидів, приблизне уявлення про тортур, які чекають у пеклі; тим часом мати Метью відступила до бібліотеки.

Коли до будинку під'їхав «рейндж-ровер», я кулею вилетіла йому назустріч. Вперше за час нашого знайомства не Метью відчинив мені дверцята, а я йому. Не встигнув він розім'яти свої довгі руки й ноги, як я вже висіла в нього на шиї.

— Більше цього не роби, — прошепотіла я. — Більше ніколи цього не роби.

Метью теж обійняв мене і притиснувся обличчям мені до шиї. Ми мовчки постояли обійнявшись. Потім Метью розчепив мені руки і лагідно опустив на ноги. Тоді він обхопив моє обличчя долонями і я відчула на шкірі вже звичний дотик холодних сніжинок. Я помітила нові деталі його обличчя і відразу ж відклала їх у своїй пам'яті: тоненькі зморшки в куточках його очей і чітко окреслену впадину під його повною нижньою губою.

— *Dieu*, — здивовано прошепотів він. — Як же я помилявся!

— Помилявся? — панічно спитала я.

— Мені здавалося, що я знаю, наскільки за тобою скучив. Але щоб так сильно! Я навіть уявити не міг!

— Скажи ще раз. — Мені хотілося почути слова, які він сказав мені по телефону минулої ночі.

— Я кохаю тебе, Діано. Бачить Бог, я намагався тебе не кохати.

Моє обличчя пом'якшало і немов злилося з його долонями.

— Я теж кохаю тебе, Метью. Усім серцем.

У відповідь на мої слова в його тілі сталася якась ледь помітна зміна. Ні, то не пульс, бо він у Метью й так був ледь помітним, то не його шкіра, що і так була приголомшливо прохолодною. Натомість я почула звук — йому немов перехопило дух, а з вуст зірвався палкий шепіт пристрасного бажання, який викликав у мене шалену хвилю пристрасті. Метью помітив це, і шаленство охопило його. Він нахилив голову і впився в мій рот холодними губами.

Далі зміни в моєму тілі були неістотними та ледь помітними. Мене охопив вогонь, а руки ковзнули по його спині униз — і нижче. Коли він спробував було відхилитися, я притягнула його до себе за стегна.

«Не так швидко», — подумала я.

Метью здивовано завмер, розтуливши рота для поцілунку. Йому перехопило дух. Я ж навіжено притискала його до себе за стегна, від чого в нього знову перехопило дух і з горла почулося пристрасне воркотання.

— Діано, — нарешті промовив він обережно.

Я не питала, в чому проблема, а міцно поцілувала його ще раз.

І Метью відповів, тільки мовчки — провів губами по моїх губах, рукою погладив пульсуючу жилку в мене на шиї, ковзнув вниз і ніжно огорнув долонею мою ліву грудь, а потім ніжно провів пальцем по тканині на чутливій шкірі між моїм передпліччям та серцем. Другою рукою він обійняв мене за талію і притиснув до себе ще міцніше.

Через деякий час Метью послабив свої обійми достатньо для того, щоб ми могли говорити.

— Тепер ти — моя.

Мої губи надто отерпли, щоб говорити, але я кивнула, не ослабляючи своїх обіймів у нього на талії та стегнах.

Метью поглянув на мене зверху вниз.

— То як, і досі не сумніваєшся?

— Ні.

— Від цієї миті, ми — єдине ціле. Ти це розумієш?

— Здається, розумію, — відповіла я, насправді добре розуміючи лише одне: ніхто і ніщо не зможе тепер забрати у мене Метью.

— Вона ще нічого не розуміє, — вигукнула Ізабо, і голос її забринів, заповнюючи весь внутрішній двір. Метью заціпенів і огорнув мене руками, немов захищаючи. — Цим поцілунком ти порушила всі правила, на яких тримається наш світ і які гарантують нашу безпеку. Метью, ти помітив цю відьму як свою власність. А ти, Діано, дала вампіру свою відьмину кров, свою силу. Ти відвернулася від своїх одноплемінців і зв'язала себе стосунками зі створінням, яке є твоїм ворогом.

— Та це ж був просто поцілунок, — вражено мовила я.

— То була клятва. А зробивши таку обіцянку одне одному, ви стали вигнанцями, поставили себе поза законом. Тож нехай вам тепер допомагають боги.

— Що ж, тепер ми поза законом, — тихо мовив Метью. — Нам забиратися геть, Ізабо? — У його голосі вчулися нотки маленького беззахисного хлопчика, і всередині мене щось наче обірвалося: я змусила Метью обирати між мною та його родичами.

Його мати підійшла до нього і дала синові дзвінкого ляпасу по обличчю.

— Як ти смієш таке питати?

І мати, і син були шоковані. На децицю секунди на щоці Метью проступив відбиток маленької долоні Ізабо. Спочатку він почервонів, потім посинів — і поступово зник.

— Ти — мій найулюбленіший син, — сказала вона голосом твердим, мов криця. — А Діана тепер — моя донька, і я за неї не менш відповідальна, ніж за тебе. Твоя боротьба — тепер і моя боротьба, твої вороги тепер — мої вороги.

— Тобі не слід давати нам притулок, маман, — сказав Метью напруженим, мов тятива, голосом.

— Облиш ці дурниці. Тепер через твоє кохання нас переслідуватимуть довіку і заженуть на край землі. Ми триматимемо оборону як єдина родина. — Ізабо обернулася до мене. — А ти, доню, ти теж битимешся разом із нами, як і присяглася. Ти — нерозсудлива, бо по-справжньому хоробрі люди завжди нерозсудливі, але я не можу

винуватити тебе за твою хоробрість. Метью потрібен тобі, як повітря, яким ти дихаєш, а ти потрібна йому як ніхто відтоді, як я витворила його. Що ж, все вирішено, тож вийдемо з ситуації гідно.

Ізабо рвучко притягнула мене і притиснулася своїми холодними губами спочатку до моєї правої щоки, а потім — до лівої. Я вже кілька днів жила під одним дахом з цією жінкою, але це було перше запрошення і перший офіційний вияв гостинності. Поглянувши холодно на Метью, вона уточнила, що мала на увазі в своєму останньому реченні.

— А виходити гідно з цієї ситуації ми почнемо з того, що Діана тепер поводитиметься, як справжня відьма, а не як жалісна й зворушлива людина. Жінки клану де Клермонів завжди вміли постояти за себе.

— Я потурбуюся про її безпеку, — наїжачився Метью.

— Саме через це ти постійно програєш в шахи, сину, — пригрозила йому пальцем Ізабо. — Як і Діана, королева в шахах має майже необмежені можливості. Однак ти вперто вибудовуєш довкола неї оборону, а сам стаєш вразливим. Але життя — це не гра, і слабкість Діани наражає нас на небезпеку.

— Не лізь, куди не слід, Ізабо, — попередив її Метью. — Ніхто не змусить Діану бути тим, ким вона не хоче.

У відповідь його мати виразно й елегантно пирхнула.

— Саме про це я й кажу. Ми більше не дозволимо Діані поводитися, як людині, бо вона нею не є. Вона відьма. А ти вампір. Коли б не це, ми не встряли б у таку халепу. Метью, *mon cher*, якщо відьма достатньо хоробра, щоб тебе хотіти, то вона не має підстав боятися власної сили. Ти розідрав би її навпіл, якби захотів. А ті, що прийдуть за тобою, усвідомивши, що ти зробив, неодмінно захочуть тебе навпіл розірвати.

— Вона правду каже, Метью, — мовила я.

— Ходімо в дім, — сказав Метью, недовірливо поглянувши на матір. — Ти змерзла, а нам іще треба поговорити про Оксфорд. А потім ми перейдемо до теми магії.

— Мені також доведеться розповісти тобі, що тут трапилось, поки тебе не було. — «Якщо це спрацює, нам обом доведеться поділитися частиною своїх секретів — наприклад, я розповім про свою здатність в будь-який момент обернутися на потік води».

— Ти матимеш достатньо часу, щоб розповісти мені все, — проворкотів Метью і повів мене до шато.

За порогом його вже чекала Марта. Вона несамовито стиснула його в своїх обіймах, наче він щойно повернувся з переможної битви, а потім усадила нас усіх довкола яскраво палаючого вогню.

Метью розташувався поруч зі мною і споглядав, як я п'ю чай. Час від часу він то клав руку мені на коліно, то пригладжував светр у мене на плечі, то поправляв мені пасмо волосся — немов намагався компенсувати свою нетривалу відсутність. Коли він трохи розслабився і заспокоївся, посипалися запитання. Спочатку безневинно-звичайні: я спитала його про те, як пройшов політ, а потім розмова перейшла на Оксфорд.

— А чи були Маркус та Міріам в лабораторії, коли туди хотіли вдертися зловмисники? — спитала я.

— Так, були, — відповів Метью, ковтнувши вина з келиха, який поставила перед ним Марта. — Але грабіжники не змогли проникнути надто далеко. Тому справжньої небезпеки для Маркуса та Міріам не виникло.

— Слава Богу, — пробурмотіла Ізабо, втупившись у вогонь.

— А що їм було потрібно?

— Інформація. Інформація про тебе, — неохоче зізнався Метью. — Бо хтось проникнув до твого приміщення в Нью-Коледжі.

Ось і вийшов назовні один секрет.

— Фред нажаханий, — продовжив Метью. — Він запевнив мене, що у твоєму помешканні змінять замок і на сходах встановлять камеру стеження.

— Фред не винуватий. На початку нового семестру, коли до університету прибувають нові студенти, все, що потрібно для того, щоб пройти повз охоронця, — це впевнена хода й університетський шарф. Але ж там для них не було нічого цікавого! Вони що — прийшли за результатами моїх досліджень? Навіть думати про це смішно. Невже когось так зацікавила історія алхімії, що наважилися організувати спробу крадіжки з полмом?

— Ти маєш комп'ютер зі збереженими дослідницькими нотатками, — сказав Метью, стиснувши мою руку у своїй. — Але вони приходили не за твоєю роботою. Вони перевернули догори ногами твою спальню та ванну. Ми вважаємо, що грабіжники шукали зразок

твоеї ДНК — волосся, мікроскопічні шматочки шкіри, обрізки нігтів. Коли їм не вдалося вломитися до лабораторії, вони вдерлися до твоєї квартири.

Моя рука злегка тремтіла. Я спробувала витягнути її з долоні Метью, щоб він не здогадався, наскільки мене приголомшила ця новина. Та Метью не відпустив мене.

— Ти тепер не сама, пам'ятай, — запевнив він, зосереджено поглянувши на мене.

— Отже, то був не звичайний грабіжник. То було створіння, хтось із тих, кому відомо про «Ешмол сімсот вісімдесят другий».

Він кивнув.

— Що ж, їм не судилося знайти багато. Принаймні, у моєму помешканні. — Метью здивовано зиркнув на мене, і я пояснила: — Моя мати наполягала на тому, щоб я обов'язково чистила свій гребінець щоранку перед тим, як піти до школи. І це стало глибоко закарбованою звичкою. Вона привчила мене змивати волосся в унітаз — і мої зрізані нігті теж.

Подив на обличчі Метью змінився спантеличенням. Але Ізабо навіть не здивувалася.

— Чим більше я дізнаюся про твою матір, тим чіткіше вона постає в моїй уяві як людина, з якою мені дуже хотілося б зустрітися, — тихо мовила вона.

— А ти пам'ятаєш, що вона при цьому казала тобі?

— Взагалі-то, ні. — У пам'яті збереглися слабкі спогади про те, як я сиділа на краєчку ванни, поки мати здійснювала свій ранковий та вечірній туалет, але не більше. Я нахмурилася, намагаючись зосередитися, — і мерехтливі спогади розгорілися сильніше. — Пам'ятаю, що лічила до двадцяти. І в якийсь момент щось промовляла, різко крутнувшись на п'ятах.

— Що ж твоя мати мала на думці? — замислено мовив Метью. — Волосся та нігті містять генетичну інформацію.

— Хтозна. Моя мати була знана своїми передчуттями. Втім, вона могла просто думати по-бішопськи. А Бішопи — не надто розсудлива й не зовсім нормальна компанія.

— Твоя мати не була божевільною, Діано, до того ж не все можна пояснити твоєю сучасною наукою, Метью. Відьми сторіччями вірили в те, що волосся та нігті мають у собі силу, — пояснила Ізабо.

Марта пробурмотіла щось на знак згоди і підкотила очі — от уже ця молодь! Не знає очевидних речей.

— Відьми використовують волосся та нігті для своїх заклинань. Приворотних заклинань, любовної магії — це їхня робота.

— А ти ж казала мені, що ти — не відьма, Ізабо, — ошелешено мовила я.

— За багато років я знала багато відьом, Діано. І жодна з них не залишала ані пасма волосся, ані шматочка обрізаного нігтя, побоюючись, що їх знайде інша відьма.

— Моя мати ніколи мені цього не казала. — «Цікаво, а які ж таємниці приховувала моя мати?» — подумала я.

— Інколи матері зручніше і краще розповідати дітям про світ поступово, без поспіху, — зауважила Ізабо, швидко зиркнувши на мене, а потім на свого сина.

— А хто ж вломився до мого помешкання, — спитала я, пригадавши складений Ізабо список можливих винуватців.

— До лабораторії намагалися проникнути вампіри, але стосовно твоєї квартири ми не зовсім впевнені. Маркус гадає, що то були вампіри, які поєднали свої зусилля, але мені здається, що то були відьми.

— І через це ти так розсердився? Що ті істоти порушили межі моєї території?

— Так.

«Знову ми повернулися до односкладових відповідей», — подумала я і стала чекати на решту відповіді.

— Я ще можу не зважати на порушника на своїй території або ж у своїй лабораторії, але я не потерплю, коли хтось вдереться до твого помешкання. Це відкрита загроза, та й взагалі... Я... я не можу цього допустити. Тепер гарантування твоєї безпеки стало у мене інстинктом. — Метью пригладив пальцями волосся, але натомість над вухом у нього вибилося пасмо.

— Я не вампір, і тому не знаю правил. Ти маєш пояснити мені, що до чого, — зауважила я, поправляючи йому пасмо волосся над вухом. — Отже, саме вторгнення в моє помешкання в Нью-Коледжі переконало тебе повернутися до мене?

Метью блискавично обхопив моє обличчя долонями.

— Мені не потрібно заохочення, щоб захотіти бути з тобою. Ти сказала, що покохала мене в той момент, коли здолала своє бажання огріти мене веслом на пристані, — мовив він із щирим виразом на обличчі. — А я покохав тебе раніше — в ту мить, коли ти вдалася до магії, щоб зняти з полиці книгу в Бодліанській бібліотеці. Спочатку на твоєму обличчі відбилося величезне полегшення, яке за мить змінилося винуватим виразом.

Ізабо підвелася, відчуваючи дискомфорт через те, що її син так відверто висловлював свої почуття.

— Ми вас залишимо.

Марта заходилася клопотатися на столі, готуючись піти до кухні, де вона, без сумніву, почне готувати святкову трапезу з десяти страв.

— Ні, маман. Вам слід вислухати й решту.

— То ви не просто вигнанці, — похмуро мовила Ізабо, важко опускаючись у крісло.

— Поміж істотами завжди існувала ворожнеча, особливо між вампірами та відьмами. Але ми з Діаною винесли цю напруженість на поверхню. Втім, це просто привід. Насправді Конгрегацію не турбує наш намір порушити домовленість.

— Припини говорити загадками, Метью, — різко кинула Ізабо. — Мені вже набридло їх слухати.

Метью з жалем поглянув на мене і продовжив:

— Насправді Конгрегація зацікавилася манускриптом «Ешмол сімсот вісімдесят два» та тим, як Діані вдалося його дістати. Відьми розшукували цей манускрипт не менше, ніж я. І вони навіть уявити собі не могли, що саме тобі вдасться дістати його. І ніхто й подумати не міг, що я опинюся біля тебе першим.

Задавнені страхи заворушилися і виповзли на поверхню, підказуючи мені — щось було не так.

— Якби не свято Мабон, — говорив далі Метью, — могутні відьми одразу були б у Бодліанській бібліотеці, ті відьми, які знають про велику важливість цього манускрипту. Але вони надто захопилися святом і послабили свою пильність. Вони залишили наглядати за тобою оту молоду відьму, і вона прогавила і тебе, і манускрипт.

— Бідолашна Джиліан, — прошепотіла я. — Напевне, Пітер Нокс сказився від злості на неї.

— Та отож, — крізь зуби зауважив Метью. — Але Конгрегація теж певний час слідкувала за тобою через причини, що виходять далеко за межі манускрипту і мають стосунок до твоєї сили та здібностей.

— І скільки ж вони за мною слідкували? — спитала я, ледь стримуючи тремтіння в голосі.

— Мабуть, все твоє життя.

— Відтоді, як загинули мої батьки. — У пам'яті спливли бентежні спогади дитинства — поколювання, яке я відчувала, коли якась відьма втуплювалася на мене у школі на перерві, холодний погляд вампіра на дні народження подруги... — Вони слідкували за мною відтоді, як загинули мої батьки.

Ізabo розтулила рота і хотіла щось сказати, але побачила вираз обличчя свого сина — і визнала за краще промовчати.

— Якщо вони доберуться до тебе, то доберуться й до книги — принаймні, їм так здається. Ти пов'язана з «Ешмоллом сімсот вісімдесят два» у якийсь потужний спосіб, але який — я ніяк не збагну. Гадаю, вони теж ще не додумалися.

— Навіть Пітер Нокс?

— Маркус намагався розпитати і дізнатися. Йому добре вдається вивуджувати з людей інформацію. Наскільки нам відомо, Нокс сам губиться в здогадках.

— Я не хочу, щоб Маркус через мене наражався на ризик. Не треба його сюди вплутувати, Метью.

— Маркус знає, як за себе постояти.

— Я теж маю тобі дещо сказати, — випалила я, побоюючись, що наступного разу в мене просто забракне духу на розповідь.

Метью взяв мене за обидві руки, і його ніздрі легенько тріпнулися.

— Ти втомлена, — мовив він. — І голодна. Може, почекаємо до післяобіднього часу?

— А ти що, нюхом чуєш, коли я голодна? — спитала я недовірливо. — Так нечесно.

Метью закинув назад голову і розсміявся. Але рук моїх не випустив.

— І це каже мені відьма, здатна, якщо захоче, читати мої думки так, наче вони написані на телеграфній стрічці. Діано, любя, я знаю, коли ти міняєш свою думку, знаю, коли ти замислюєш щось нерозсудливе, наприклад, перестрибнути на коні загорожу. А ще я достеменно вмію

визначати, коли ти голодна, — сказав він і підкріпив свої слова поцілунком.

— До речі, про мої відьмацькі здібності, — мовила я, злегка задихавшись від поцілунку. — Наявність відьмоводи серед моїх вроджених здібностей була днями підтверджена.

— Що? — занепокоєно поглянув на мене Метью. — І коли ж це сталося?

— Тієї ж миті, коли ти виїхав за межі маєтку. Поки ти був зі мною, я не могла дозволити собі розплакатися. Коли ж ти поїхав, я плакала. Багато.

— Ти й раніше плакала, — задумливо мовив він, взяв мої руки й уважно обдивився долоні та пальці. — Вода витікала з твоїх рук?

— Вона витікала звідусіль, — відповіла я. — З рук, з волосся, з очей, з ніг — навіть із рота. Я мала таке враження, що від мене нічого не лишилося, окрім води. Мені здавалося, що тепер у мене в роті назавжди залишиться присмак морської солі.

— Ти була сама? — суворо спитав Метью.

— Ні, звісно, що ні, — поспішно запевнила його я. — Зі мною були Марта і твоя мати. Вони просто не могли до мене підійти. Бо було так багато води, Метью. Води і вітру.

— І що змусило воду зупинитися? — спитав він.

— Не що, а хто. Воду зупинила Ізабо.

Метью надовго затримав погляд на матері.

— Вона мені співала.

Важкі повіки вампіра впали, закривши йому очі.

— Колись вона співала увесь час. Дякую вам, маман.

Я чекала, що він розповість мені, як Ізабо колись співала йому, як вона після смерті Філіпа стала зовсім іншою. Але Метью не сказав нічого. А натомість огорнув мене несамовитими обіймами, і я спробувала пробачити йому те, що він не довірив мені відомості про цю частину свого життя.

День ішов, і радість Метью від приїзду додому передалася усім. Після обіду ми пішли до його кабінету. І на підлозі біля каміна він виявив майже всі мої чутливі місця. Але за увесь цей час він жодного разу не пустив мене за свої високі мури, де він сховав свої секрети від решти створінь.

У якусь мить я простягнула невидиму руку, щоб намацати тріщинку в обороні Метью. Він здивовано поглянув на мене.

— Ти щось сказала? — спитав він.

— Ні, нічого, — відповіла я, швидко відсмикнувши невидимі пальці.

Потім ми приємно повечеряли з Ізабо — вона намагалася слідувати в руслі невимушеного й веселого настрою Метью, але інколи вона спостерігала за ним із сумним виразом обличчя.

Непереконливо вибачившись за те, що прийшла на вечерю в піжамі, я згадала про потайну шухляду робочого стола Метью і занепокоєно подумала про свій запах, який могла залишити на оксамитовій оббивці лотка, де зберігалися печатки. Зусиллям волі я змусила себе, наче й не було нічого, сказати Метью «Добраніч», і він пішов сам до свого кабінету.

Але невдовзі він повернувся у вицвілій чорній футболці та широких смугастих штанях від піжами, з-під яких виглядали його босі ступні — довгі й елегантні.

— Де ти будеш — праворуч чи ліворуч? — невимушено спитав він, стоячи зі схрещеними руками біля ліжка.

Я не була вампіром, але могла досить швидко хитати головою, коли треба було.

— Ну, якщо тобі байдуже, то я обираю лівий бік, — серйозно мовив він. — Мені буде легше розслабитися, якщо я ляжу між тобою та дверима.

— Т-та м-мені однаково, — затинаючись, бовкнула я.

— Тоді стрибай у ліжку і заповзай під ковдру. — Метью взяв у мене з рук ковдру і розстелив її, а я зробила, як він сказав. Метью ліг під ковдру поруч зі мною і аж застогнав від задоволення.

— Це найкомфортніше ліжка в усьому домі. Мати вважає, що нам не слід перейматися гарними матрацами, бо ми так мало спимо. Її ліжка — це знаряддя для тортур.

— А ти що — зі мною спатимеш? — перелякано писнула я, намагаючись надати своєму голосу такої самої невимушеності, як і у Метью.

Він простягнув праву руку і пригорнув мене до себе; моя голова опинилася на його плечі.

— Та міг би й поспати, — відповів він. — Хоча, насправді, я не спатиму.

Притулившись до Метью, я поклала долоню йому на груди, щоб чути кожен удар його серця.

— А що ти робитимеш, якщо не спатимеш?

— На тебе дивитимуся, що ж іще, — відповів він, пустотливо блиснувши очима. — А коли мені це набридне — якщо набридне взагалі, — я почитаю. — З цими словами він поцілував мене в повіки. — Тобі свічки не заважатимуть?

— Ні, — відповіла я. — Я міцно сплю. Мене ніщо не розбудить.

— Я люблю складні ситуації, — тихо зауважив Метью. — Якщо мені стане нудно, буду змушений придумати, як же тебе розбудити.

— А тобі швидко стає нудно? — піддражнила я, просовуючи пальці крізь його чуприну і опускаючи їх до потилиці.

— Поживемо — побачимо, — відказав він із пустотливою усмішкою.

Його прохолодні та лагідні руки створювали відчуття безпеки, а його присутність приємно заколисувала.

— Цікаво, це коли-небудь скінчиться? — тихо спитала я.

— Що? Конгрегація? — стурбовано спитав Метью. — Хтозна.

— Та ні, — здивовано підняла я голову. — Мені на неї начхати.

— Тоді що?

Я поцілувала його допитливі губи.

— Оце відчуття, яке виникає у мене, коли я з тобою — наче вперше в житті я по-справжньому живу.

Метью всміхнувся, і на його обличчі з'явився нехарактерний для нього милий і сором'язливий вираз.

— Сподіваюся, що ніколи.

Радісно зітхнувши, я поклала голову йому на груди і заснула міцним сном без сновидінь.

Розділ 27

Наступного ранку мені спало на думку, що досі дні, проведені з Метью, підпадали під одну з двох категорій. Він або керував порядком дня — то була турбота про мою безпеку й ретельні приготування до будь-чого, або ж день розгортався сам по собі, без будь-якого плану та схеми. Тепер мені не вірилося, що не так давно події мого дня визначалися старанно складеними графіками та списками.

Сьогодні ж я надумала взяти все у свої руки. Сьогодні Метью впустить мене в своє вампірське життя.

На жаль, цьому рішенню судилося зіпсувати день, який обіцяв бути прекрасним.

День розпочався з відчуття фізичної близькості Метью, від чого в мене виникло таке саме нестримне бажання, як те, що я відчула вчора біля будинку, коли зустрічала його. Жадання було ефективнішим за будь-який будильник. І я втішалася, бо він не забарився з реакцією і завзято почав мене цілувати.

— А я вже думав, що ти ніколи не прокинешся, — пробурмотів він між поцілунками. — Я злякався, що доведеться кликати з села місцевий оркестр, але єдиний сурмач, який вмів грати побудку, помер минулого року.

Лежачи поруч із Метью, я помітила, що на ньому не було пляшечки з Вифанії.

— А куди подівся твій знак паломника? — спитала я, сподіваючись, що Метью скористається прекрасною нагодою розповісти мені про орден лицарів Лазаря. Але він цю можливість знехтував.

— Він мені більше не потрібен, — відповів Метью, і, відволікаючи мене, відсунув пасмо мого волосся і поцілував чутливе місце у мене за вухом.

— Скажи чому? — наполягла я, злегка зіщулившись і відсовуючись від нього.

— Трохи згодом, — відказав він, мандруючи губами від шиї до плечей.

Та моє тіло відкинуло всі спроби розпочати раціональну розмову. Ми удвох поводитися інстинктивно — торкалися одне одного крізь

бар'єри тоненької одежі, помічаючи невеличкі зміни — дроз, гусячі пухирці на шкірі, ніжний стогін, — які обіцяли перерости в більше й сильніше задоволення. Коли ж я виявила наполегливість, і залізла Метью в штани, намагаючись торкнутися оголеної плоти, він різко зупинив мене.

— Не поспішай. Ми маємо час.

— У вас, вампірів... — тільки й встигла промовити я, бо Метью змусив мене замовкнути, закривши мені рота поцілунком.

Коли до спальні увійшла Марта, ми й досі були у ліжку за шторами. Навмисне гучно гепнувши тацю зі сніданком на стіл, вона метнула в камін дві поліняки з ентузіазмом шотландця, що кидає жердину. Метью визирнув з-за штор, сказав «Доброго ранку» і заявив, що я страшенно зголодніла.

Марта вибухнула чергою фраз окситанською і пішла собі, мугикаючи під ніс пісеньку. Метью відмовився перекладати її слова для мене, пославшись на те, що вони надто непристойні для мого ніжного слуху.

Цього ранку Метью, замість спостерігати, як я їм, поскаржився, що йому нудно. При цьому очі його пустотливо заблищали, і він нетерпляче завовтузився й засмикав руками.

— Після сніданку вирушимо на верхову прогулянку, — пообіцяла я і поклала до рота шматочок яєчні, а потім запила його гарячим чаєм. — А моя робота може почекати.

— Верхова їзда тут не допоможе, — пирхнув Метью.

Поцілунки допомогли прогнати нудьгу. Коли Метью нарешті погодився покататися верхи, мої губи були пурпуровими, а сама я вже набагато краще знала про взаємозв'язок своєї нервової системи з чутливими зонами.

Він спустився вниз перевдягнутися, а я тим часом помилася під душем. Марта прийшла нагору забрати тацю, і я розповіла їй про свій план, поки зав'язувала волосся на потилиці тугим вузлом. Коли я дійшла до головної частини свого плану, Марта здивовано витріщилася на мене, але погодилася передати Жоржу невеличкий пакунок бутербродів та пляшку води, щоб він поклав їх до сидельної сумки Ракаси.

Після цього мені нічого не лишалося робити, як сповістити Метью.

Він сидів за своїм робочим столом, щось мугикав, клацав на комп'ютері й час від часу проглядав повідомлення на своєму мобільному. Почувши, що я увійшла, він підняв голову і весело всміхнувся.

— Нарешті, — сказав він. — А я вже був думав, що мені доведеться тебе з ванни виловлювати.

Пристрасне бажання знову пронизало мене, і у мене затремтіли коліна. Мої почуття посилювалися й ускладнювалися усвідомленням того, що коли я скажу йому, те, що хотіла, то усмішка враз злетить із його обличчя.

«Нехай все скінчиться нормально», — прошепотіла я собі й поклала руки йому на плечі. Метью закинув назад голову і, прихилившись до моїх грудей, поглянув на мене знизу вгору й усміхнувся.

— Поцілуй мене, — наказав він.

Я підкорилася йому, не вагаючись, приємно вражена тому спокійному комфортному почуттю, що виникло між нами. Воно так відрізнялося від описаного у книжках та кінофільмах, де з кохання робили щось складне, таке, що потребувало напружених зусиль. Кохати Метью було як кораблеві заходити до порту, а не виходити з нього назустріч шторму.

— І як тобі це вдається? — спитала я й обхопила його обличчя долонями. — Я маю таке відчуття, наче знала тебе все життя.

Метью щасливо всміхнувся і знову зосередив увагу на комп'ютері — позакривав різні програми. Поки він це робив, я насолоджувалася його пряним запахом і пригладжувала йому на потилиці волосся.

— Як гарно, — сказав він, відхиляючись на мою руку.

Що ж, настав час зруйнувати день, яким він його замислив. Нахилившись, я поклала підборіддя йому на плече.

— Візьми мене на полювання.

Кожен м'яз його тіла напружився.

— Це не розвага, Діано, і це зовсім не смішно, — відповів Метью крижаним тоном.

— А я й не кажу, що це розвага. — Мої руки та підборіддя лишалися там, де й були. Він спробував знизати плечима і вивільнити їх, але я не відпустила його. Я не мала мужності різко не

погоджуватися з ним, але не збиралася і легко здаватися. — Тобі доведеться це зробити, Метью. Бо тобі треба знати, що я довіряю тобі.

Він рвучко підвівся, не залишивши мені іншого вибору, як відступити і відпустити його. Метью відійшов убік і його рука потягнулася до того місця на грудях, де колись висіла пляшечка зі святою водою. Негарна ознака.

— Вампіри не беруть теплокровних на полювання, Діано.

Це також була недобра ознака. Він збрехав мені.

— Ні, беруть, — уперто заперечила я. — Ти їдиш на полювання з Гемішем.

— То ж зовсім інше. Я знаю його багато років, і я з ним не сплю в одному ліжку, — відказав Метью грубо, втупившись у книжкові полиці.

Я повільно рушила до нього.

— Якщо Геміш може з тобою полювати, то зможу і я.

— Ні. — М'язи під його светром рельєфно напружилися.

— Ізабо брала мене з собою.

Тишу, що запала в кімнаті, не порушив жоден звук. Метью рвучко вдихнув, і м'язи на його плечах нервово сіпнулися. Я ступила ще один крок до нього.

— Не треба, — хрипко сказав він. — Я не хочу, щоб ти підходила до мене, коли я злий.

Я нагадала собі, що сьогодні — не його день і швидко ступила ще кілька кроків і стала прямо позаду нього. Стала так близько, щоб він не зміг уникнути мого запаху чи рівного й спокійного биття мого серця.

— Я не хотіла злити тебе.

— А я на тебе й не злюся, — відповів Метью з гіркотою в голосі. — Але моїй матінці про дещо доведеться мені розповісти. Вона й так сторіччями випробовувала моє терпіння, але взяти тебе на полювання — це непросто.

— Ізабо спитала мене, чи не хочу я повернутися до шато.

— Вона взагалі не мала ставити тебе перед вибором, — гаркнув він і різко крутнувся до мене обличчям. — Вампіри під час полювання не володіють собою, а якщо й володіють, то не повністю. Кому-кому, а моїй матері не можна довіряти, коли вона зачула запах крові. Найголовніше для неї — це вбити жертву і напитися її крові. Якби вітер доніс до неї твій запах, вона б і тобою підхарчилася. Без вагань.

Метью зреагував на мою пропозицію більш негативно, аніж я припускала. Та, сказавши А, я вже не могла не сказати Б.

— Ізabo діяла в твоїх інтересах, вона намагалася продемонструвати мені всю складність мого вибору. Бо була впевнена, що я не зовсім розумію, на що йду. З Лукасом ти вчинив би так само.

— Вона не мала права розповідати тобі про Лукаса. Він належав мені, а не їй. — Метью говорив тихо, але з такою злістю в голосі, якої раніше не чула. Він кинув погляд на полицю з дитячою іграшкою — дерев'яною вежею.

— Так, він належав тобі й Бланці, — так само тихо мовила я.

— Історії життя вампірів мають розповідати самі вампіри — і ніхто інший. Може, ми й вигнанці, що порушили закон, але за останні дні моя мати теж порушила кілька правил. — І він знову потягнувся рукою до того місця, де раніш висіла пляшечка з Вифанії.

Я перетнула ту малу відстань, що нас розділяла, рухаючись тихо і впевнено, немов Метью був полохливим звіром, — щоб не змусити його різко накинутися на мене з розвороту, про що згодом йому довелося б жалкувати. За кілька дюймів від нього я взяла його за руки.

— Ізabo розповідала мені не тільки про це. Ми говорили з нею про твого батька. Вона розказала мені про всі твої імена — ті, що подобаються, і ті, що не подобаються, — і про свої також. Я не зовсім зрозуміла їхнє значення, але переконалася, що вона не розповідає про це кожному зустрічному. А ще Ізabo розповіла мені, як вона витворила тебе. Пісня, яку вона співала, щоб змусити відьмоводу зникнути, то була та сама пісня, яку вона співала тобі, коли ти став вампіром. — «Коли тебе нестримно тягнуло харчуватися, і ти не міг зупинитися».

Метью не відразу наважився поглянути мені у вічі. Його погляд був сповнений болю й вразливості, які він досі так ретельно від мене ховав. Серце моє стиснулося від жалю.

— Я не можу ризикувати, Діано. Я хочу тебе більше за всіх, кого я знав. Я хочу тебе фізично, я хочу тебе емоційно. І якщо моя зосередженість під час полювання зіб'ється хоч на мить, то запах оленя може переплутатися із твоїм запахом, і моє бажання вполювати тварину може переплутатися з бажанням мати тебе.

— Ти вже маєш мене, — сказала я, тримаючись за нього руками, очима, розумом і серцем. — На мене не треба полювати. Я — твоя.

— Це зовсім інше, — заперечив він. — Я ніколи не володітиму усією тобою. Я завжди хотітиму більшого, аніж ти зможеш мені дати.

— Сьогодні вранці ти не захотів більшого у ліжку, — зауважила я, і мої щоки спалахнули від спогаду про його різку відмову. — Я дуже хотіла віддати себе тобі, навіть більше, ніж хотіла, а ти сказав «ні».

— Я не сказав «ні», я сказав «пізніше».

— Оце так ти й полюєш, еге ж? Зваблюєш, потім зволікаєш, а опісля — в кущі?

Метью здригнувся. Іншої відповіді мені й не потрібно було.

— Покажи мені, що це не так.

— Ні.

— Покажи!

Він грізно загарчав, але я не відступала. Бо то було попередження, а не загроза.

— Знаю, ти боїшся. І я боюся. — У його очах промайнуло щось схоже на каяття, і я роздратовано пирхнула. — Тебе я вже не боюся. Я боюся власної сили. Ти не бачив отієї відьмоводи, Метью. Коли я повнилася нею, то могла знищити все і кожного, не відчувши ані краплини розкаяння. Ти — не єдине небезпечне створіння у цій кімнаті. Нам доведеться навчитися бути поруч попри те, ким ми є.

Метью гірко розсміявся.

— Може, саме тому правила й забороняють вампірам та відьмам бути разом. Може, і справді ці межі перетнути аж надто важко.

— Ти й сам не віриш у те, що кажеш, — заперечила я, взявши його руку і притиснувши її до свого обличчя. Різкий контраст між холодним і теплим наповнив моє тіло дивовижно приємним відчуттям, а моє серце звично тьохнуло, немов підтверджувало цей факт. — Те, що ми відчуваємо одне до одного, не є — і не може бути — чимось хибним.

— Діано... — почав був він, похитав головою і забрав від мене свою руку.

Але я взяла її міцніше і перевернула долонею догори. Його лінія життя була довга й рівна, я провела по ній пальцем і дійшла до його вен. Під білою шкірою вони здавалися темними, майже чорними, і Метью аж здригнувся від мого дотику. У його очах і досі був біль, але гнів минув.

— Це не щось помилкове й неправильне. І ти це знаєш. І тепер ти маєш знати, що теж можеш довіряти мені. — Переплівши свої пальці з

його, я замовкла, щоб дати Метью час на роздуми. Але його руки не відпускала.

— Я візьму тебе на полювання, — нарешті сказав він, — за тієї умови, що ти не наблизатимешся до мене і не спішуватимешся з Ракаси. Якщо ти помітиш хоча б натяк на те, що дивлюся у твій бік, чи навіть подумав про тебе, розвертайся і чимдуж мчи прямо додому до Марти.

Метью прийняв нелегке рішення, і тепер він поволі пішов униз, зупиняючись і чекаючи щоразу, коли відчував, що я відстаю від нього. Коли він швидким кроком проходив повз двері до салону, Ізабо помітила нас і підвелася.

— Не зупиняйся, — кинув Метью напруженим голосом і повів мене під лікоть униз.

Коли ми дійшли до кухонних приміщень, Ізабо наздогнала нас, тепер вона була за кілька футів. Марта стала на порозі холодильної комірчини й уп'ялася в нас так, наче дивилася нову серію телевізійної драми. Ні їй, ні Ізабо не треба було пояснювати, що сталося щось неприємне.

— Не знаю, коли ми повернемося, — кинув Метью через плече. Він не ослабив своїх пальців на моєму лікті, тож я тільки й обернулася до Марти і навіть не сказала, я лише позначила губами слово «Вибачте».

— *Elle a plus de courage que j'ai pense*, — пробурмотіла Ізабо Марті.

Метью різко зупинився, і стиха загарчав, неприємно оголивши нижню губу.

— Так, мамо. Діана має більше хоробрості, аніж ми заслуговуємо — ви і я. І якщо вам коли-небудь знову спаде на думку випробувати її хоробрість, то більше ви нас не побачите — ні мене, ні її. Зрозуміло?

— Аякже, Метью, — пробурмотіла Ізабо. То був її улюблений варіант відповіді для зобов'язань.

Коли ми йшли до стайні, Метью мовчав. Кілька разів мені здавалося, що він збирається розвернутися і повести мене назад до шато. На порозі стайні він вхопив мене за плечі й рвучко повернув до себе обличчям, шукаючи в ньому ознак страху. Я гордовито підняла підборіддя.

— Ну то як — їдемо? — кивнула я на загорожу.

Він розпачливо гмикнув і гукнув Жоржа. Балтазар у відповідь низько заіржав, і я кинула йому яблуко. Слава Богу, мені не знадобилася допомога під час одягання чобіт, хоча на це пішло більше часу, аніж тоді, коли мені пособляв Метью. Він уважно спостерігав, як я начепила жилетку і шолом, ляснувши застібкою під підборіддям.

— Візьми ось це. — Він подав мені короткий батіг.

— Мені він не потрібен.

— Кажу тобі — візьми батіг, Діано!

Я неохоче взяла його, але подумала, що треба викинути в кущі за першої ж нагоди.

— А якщо ти викинеш його, коли ми в'їдемо в ліс, то можеш відразу повертатися додому.

Невже він і справді думав, що мені доведеться відбиватися від нього оцим батогом? Засунувши його до халяви так, що руків'я стирчало напроти коліна, я рішучим кроком увійшла до загорожі.

Коні нервово підбігли до нас. Як і Ізабо, вони відразу ж збагнули, що тут щось не так. Ракаса взяла яблуко, яке я обіцяла їй принести, а я погладила її по шиї і сказала кілька тихих заспокійливих слів. Метью ж не церемонився з Даром — діловито перевірів зброю з блискавичною швидкістю. Закінчивши, він кинув мене як оберемок на спину Ракасі. Взяв він мене твердо, але не затримав рук на талії ані на секунду довше, ніж було потрібно. Бо хотів, щоб на ньому залишилося якомога менше мого запаху.

Коли ми заїхали до лісу, Метью придивився — чи й досі батіг стирчить із халяви мого чобота.

— Твоє праве стремено треба трохи вкоротити, — зауважив він, коли ми пустили коней риссю. Вочевидь, він хотів, щоб моя збруя була бездоганно підігнаною на той випадок, коли мені доведеться чимдуж тікати. З невдоволеною гримасою я зупинила Ракасу і підтягнула ремінці стремена.

Переді мною відкрилося вже знайоме поле, і Метью понюхав повітря. Потім вхопив Ракасу за віжки і зупинив мене. Його очі й досі були темні від злості.

— Отам кролик, — сказав Метью, кивнувши в напрямку західної частини поля.

— Я вже бачила полювання на кролика. І на бабака, і на козу, і на оленицю.

Метью вилаявся. Лайка була короткою, але ємкою, і мені хотілося сподіватися, що в цю мить ми були достатньо далеко, щоби нас не чула Ізабо з її гострим слухом.

— А можна по суті, га?

— Якщо по суті, то я полюю на оленів не так, як моя мати — спочатку настрахає тварину до смерті, а потім кидається на неї. Я можу вполювати тобі кролика або навіть козу. Але поки ти зі мною, я не стану висліджувати оленя, — заявив Метью, вперто виставивши щелепу.

— Кинь придурюватися і довірся мені, — сказала я, показавши жестом на сидельну сумку. — Я готова чекати стільки часу, скільки потрібно.

Він похитав головою.

— Тільки не тоді, коли ти поруч.

— Відтоді, як ми познайомилися, ти продемонстрував мені приємні сторони ества вампіра. Ти смакуєш те, що я навіть не відчуваю. Ти пам'ятаєш людей та події, про які я можу лише в книжках прочитати. Ти здатен нюхом визначити, коли я змінюю думку чи бажаю тебе поцілувати. Ти розкрив переді мною світ сенсорних здібностей, про які я навіть не підозрювала. — Я на мить замовкла, щоби пересвідчитися, що змогла його переконати. Ні, не змогла. — Водночас ти бачив, як мене знудило, бачив, як я підпалила твій килим і зовсім розклеїлася, коли несподівано отримала оте страшне фото. Правда, ти пропустив мій водяний феєрверк, але навряд чи він тобі сподобався б. Навзамін я прошу тебе продемонструвати мені, як ти харчуєшся. Це ж головне, Метью. Якщо ти не можеш змиритися з цією думкою, тоді ошчасливімо Конгрегацію і скасуймо наші стосунки.

— *Dieu*. У тебе що не день, то сюрприз. — Метью підняв голову і поглянув у далечінь. Його увагу привернув молодий олень-самець на гребені пагорба. Олень щипав травичку, вітер дув у наш бік, тому він іще не встиг відчути наш запах.

— Дякую, — ледь чутно видихнула я. Той олень з'явився на пагорбі наче подарунок богів. Метью прикипів поглядом до своєї здобичі, й роздратування в ньому змінилося надприродно гострим сприйняттям докільля. Я теж прикипіла поглядом до вампіра, спостерігаючи за легкими змінами в його зовнішності, що означали

зміну думок та почуттів. Хоч і малопомітні, але були безцінними ключами для розуміння внутрішнього життя Метью.

— Не рухайся, — попередила я Ракасу, коли вона напружилася і вже збиралася знервовано заметушитися. Конячка послухалася і стала, як вкопана, по стійці «струнко».

Метью відчув зміну вітру і взяв Ракасу за віжки. А потім змістив обох коней праворуч, підставляючи їх легенькому зустрічному вітерцю. Молодий олень підняв голову, глянув у бік підніжжя пагорба — і знову заходився щипати траву. Метью швидко окинув поглядом навколишню місцевість, на мить затримав його на кролику та на лисиці, що вистромила голову з нори. У потоках висхідного повітря ширяв сокіл, немов той серфінгіст на хвилях. Метью і його не випустив із поля свого зору. Я почала розуміти, як він справлявся зі створіннями, що приходили до Бодліанської бібліотеки. Буквально через кілька хвилин спостережень на цьому полі вже не лишилося жодної живою душі, яку б він не встигнув помітити, визначити і приготуватися вбити. Метью потихеньку повів коней до дерев, приховуючи мою присутність тим, що я опинилася в самій гущині запахів та звуків інших тварин.

Поки ми рухалися, Метью підмітив, що до сокола в небі приєднався ще один птах, що один кролик зник, а замість нього з нірки вискочив інший. Ми також наполохали плямисту тваринку з довгим смугастим хвостом, схожу на кота. З того, як відреагувало тіло Метью на появу цієї тварини, я зрозуміла, що йому захотілося наздогнати її, і якби він був сам, то неодмінно вполював би її перед тим, як зайнятися оленем. Не відразу зміг Метью відірвати очі від того маленького стрибунця.

Майже годину витратили ми, щоб обійти пагорб краєм лісу. Коли ми були вже недалеко від вершини, Метью виконав вже знайомий мені трюк: зіскочив із коня вперед ногами. А потім лягнув Дара по крупі. Той слухняно обернувся і потупав додому.

У цих маневрах Метью жодного разу не відпустив віжки Ракаси. Не відпускав він їх і тепер. Підвівши конячку до краю лісу, він глибоко вдихнув носом повітря, щоб увібрати в себе кожен найслабший запах або його слід, і мовчки й беззвучно завів нас до невеличкого гайка низькорослих берізок.

Вампір нахилився, зігнувши коліна в такому положенні, яке звичайна людина і кількох хвилин не змогла б витримати. А Метью простояв отак аж дві години. Мої ступні заніміли, і я стала розминати їх, рухаючи ними в стременах.

Метью не перебільшив, коли сказав, що його метод полювання істотно відрізняється від материного. Для Ізабо полювання було лише способом задоволення біологічної потреби. Їй хотілося крові, ця кров була у тварин, і вона висмоктувала її з них швидко й вправно, ані секунди не розкаюючись у тому, що її виживання потребувало смерті іншої істоти. Однак для її сина полювання було чимось значно складнішим. Метью теж потребував крові для харчування свого тіла, але він відчував спорідненість зі своєю здобиччю, і це нагадало мені про шанобливість, із якою він описував вовків у статтях. Для Метью головним у полюванні була тактика, вміння протиставляти свій неприручений і дикий інтелект тварині, яка думала і сприймала світ приблизно так само, як і він.

Пригадавши наші ранкові забави у ліжку, я знову відчула різкий поштовх пристрасного бажання і аж очі заплющила. Тут, у лісі, коли Метью збирався убити живу істоту, мені захотілося його ще сильніше, аніж вдома, і я почала розуміти, чому він із таким занепокоєнням сприйняв прохання взяти мене на полювання. Фізичне виживання і сексуальність були пов'язані якимось дивовижним способом, і я усвідомила це тільки тепер.

Метью тихо зітхнув і, нічого не кажучи, пішов від мене. Коли він пристрибом вискочив на гребінь пагорба, олень підняв голову, придивляючись — що ж то за істота така.

Йому знадобилося лише кілька секунд, щоб оцінити Метью як загрозу, хоча мені для цього знадобилося б менше часу. Моє волосся стало дибки, і я відчула різкий приплив жалю до оленя — як і тоді, під час полювання з Ізабо. Самець різко підстрибнув і понісся вниз схилом пагорба. Але Метью біг швидше, і перейняв його ще до того, як олень наблизився до місця, де ховалася я. Метью погнав оленя угору і далі через гребінь. Із кожним кроком він наздоганяв його, а знесилений самець похлоливо озирався.

«Я знаю, що тобі страшно, — беззвучно сказала я, сподіваючись, що олень мене почує. — Йому необхідно це зробити. Він робить це не для розваги. А щоб вижити».

Ракаса різко повернула голову і знервовано поглянула на мене. Я простягнула руку і заспокійливо погладила їй шию.

«Зупинись, — наказала я оленю. — Кинь тікати. Навіть ти бігаєш недостатньо швидко, щоб втекти від цієї істоти».

Перечепившись через ямку, олень трохи уповільнив біг. Тепер він нісся прямо на мене, немов почув мій голос і тепер скакав туди, звідки він долинав.

Викинувши вперед руки, Метью вхопив оленя за роги і крутнув йому голову. Олень упав на спину, важко дихаючи від натуги і роздуваючи боки. Метью опустився на коліна і притиснув голову здобичі до землі приблизно за двадцять футів від гущавини, де я ховалася, а олень брикався, намагався скочити на ноги.

«Облиш, — із сумом сказала я. — Час настав. Це та істота, яка забере у тебе життя».

Олень востаннє відчайдушно брикнувся і затих. Метью зазирнув у вічі своїй здобичі, немовби питаючи у неї дозволу завершити свою роботу, а потім вгризся в шию самця так швидко, що я побачила тільки розмиту чорно-білу пляму.

Поки він харчувався, життя поволі покидало оленя, зате Метью відчув приплив енергії. У повітрі з'явився характерний залізний присмак, хоча жодної краплини крові не пролилося. Коли життєва сила покинула оленя, Метью завмер, схиливши голову над непорушною тушею.

Я злегка вдарила Ракасу п'ятками і вона поволі рушила. Спина Метью помітно напружилася, коли він відчув моє наближення. Він підняв голову і поглянув на мене своїми блідо-зеленими очима, яскравими і блискучими від задоволення. Витягнувши батіг із халяви, я щосили відкинула його подалі. Той описав у повітрі дугу і безпорадно завис у чагарниках. Метью з цікавістю спостерігав за мною, але я відчула, що небезпека того, що він переплутає мене з оленицею, минула.

Навмисне знявши шолома, я зізла з конячки, повернувшись до нього спиною. Навіть у цю мить я довіряла йому, хоча й не довіряла собі. Легко торкнувшись рукою його плеча, я стала навколішки і поклала шолом поруч із головою оленя, очі якого непорушно дивилися в простір.

— Мені більше подобається, як полюєш ти, а не Ізабо. Гадаю, що й оленям теж.

— А чим спосіб, у який мати убиває свою здобич, відрізняється від мого? — Французький акцент Метью став виразнішим, а голос — більш солодким та гіпнотичним, аніж зазвичай. І запах у нього теж змінився.

— Вона полює через біологічну потребу, — просто відповіла я. — А ти полюєш тому, що відчуваєш при цьому всю повноту життя. І ви удвох досягли якогось компромісу, — додала я, кивнувши на мертвого самця. — Гадаю, що насамкінець він спочив у мирі.

Метью уважно поглянув на мене, і сніг у його погляді обернувся на крижинки.

— Ти розмовляла з оленем так само, як розмовляєш із Балтазаром та Ракасою?

— Я не втручалася, якщо тебе непокоїть саме це, — поспішно заперечила я. — Ти сам вполював цю здобич, без моєї допомоги.

Може, подібні речі важили для вампірів дуже багато.

Метью здригнувся.

— Я не веду рахунку.

Відірвавши погляд від оленя, він підвівся швидким елегантним рухом, що безпомилково характеризував його як вампіра, і простягнув до мене свою довгу тендітну руку.

— Ходімо. Стоячи навколішки на землі, ти можеш застудитися.

Я взялась за його руку і підвелася, подумавши, хто ж буде прибирати тушу оленя. Напевне, для цього знадобляться спільні зусилля Марти й Жоржа. Ракаса із задоволенням щипала траву, зовсім не переймаючись тим, що поруч із нею лежала мертва тварина. Не знаю чому, але раптом мені страшенно захотілося їсти.

«Ракаса», — мовчки позвала я. Вона підняла голову і підійшла до мене.

— Не проти, якщо я поїм? — невпевнено спитала я, не знаючи, якою буде реакція Метью.

Він скривив губи.

— Не проти, звичайно. Зважаючи на те, свідком чого ти щойно стала, єдине, що я можу — це дивитися, як ти їси бутерброд.

— Яка різниця, Метью. — Розстебнувши клямку на сидловій сумці, я мовчки подякувала Марті, бо вона, благослови її Господи,

здогадалася загорнути мені бутерброди з сиром. Дещо вгамувавши свій вовчий апетит, я струсила з пальців крихти.

Метью спостерігав за мною, як той яструб.

— А тобі не однаково? — тихо спитав він.

— Не однаково *що*? Я ж уже сказала тобі, що до оленя мені байдуже.

— Я про Бланку й Лукаса. Про те, що я, хоч і дуже-дуже давно, був одружений і мав дитину.

Я ревнувала до Бланки, але Метью не зрозумів би — чому і як. Я збрала до купи свої думки та почуття і спробувала вибудувати з них щось правдиве і водночас зрозуміле йому.

— Мене не турбує те, що в якийсь момент у минулому ти кохав якусь істоту — живу чи мертву, — емоційно мовила я, — якщо саме тепер ти кохаєш мене.

— Саме тепер? — здивовано вигнув він брови.

— Бо значення має лише цей конкретний момент. Отак просто. У кожного, хто жив так довго, як ти, Метью, є минуле. Ти ж не був монахом-відлюдником, і я добре розумію, що ти не можеш не сумувати за тими, кого втратив на своєму життєвому шляху. Як же тебе могли не любити колись, якщо я так люблю тебе тепер?

Метью пригорнув мене до серця. Я радо прихилилася до нього, втішена тим, що сьогоднішнє полювання не закінчилося катастрофою і що тепер його гнів поволі вщухав. Він іще клекотів — і це було видно з дещо напруженого виразу обличчя та заціпенілих плечей, але він вже не загрожував поглинути нас обох. Обхопивши мої щоки довгими пальцями, він прихилив моє обличчя до свого.

— Ти не заперечуватимеш, якщо я тебе поцілую? — спитав Метью, на якусь мить ніяково відвернувшись.

— Звісно, що ні. — Я стала навшпиньки так, щоб мій рот став ближчим до його. Однак Метью чомусь завагався, тож я обхопила йому шию руками. — Не дурій. Поцілуй мене.

І він поцілував — коротко, але міцно. На його губах ще лишалася кров, але це не було ні моторошно, ні неприємно. Це просто був Метью.

— Ти знаєш, що у нас не буде дітей, — сказав він, притискаючи мене до себе так, що наші обличчя майже торкалися одне одного. —

Вампіри не можуть заводити дітей традиційним способом. Ти нічого не матимеш проти?

— Заводити дітей можна різними способами, а не лише одним, традиційним. — Про дітей я раніше якось і не думала. — Ізабо зробила тебе, і ти належиш їй не менше, аніж Лукас належав тобі та Бланці. А у світі дуже багато дітей без батьків. — Мені раптом пригадалося, як колись Сара з Емілі казали мені, що момент завести своїх власних дітей я прогавила назавжди. — Якщо захочемо, то можемо взяти хоч цілий гурт.

— Я вже багато років не робив вампірів, — сказав Метью. — Я й досі на це здатен, але, сподіваюся, ти не збираєшся завести велику родину.

— Моя родина за останні три тижні збільшилася вдвічі, бо до неї додалися ти, Марта й Ізабо. Не знаю, чи захочеться мені родини більшої, ніж наша.

— Тобі доведеться додати до цієї кількості ще одного.

Я здивовано витріщилася.

— То вас насправді більше, ніж я гадала?

— Набагато більше, — сухо відповів Метью. — Зрештою, генеалогічне дерево вампірів більш розгалужене за генеалогію відьом. Ми маємо кривні зв'язки по трьох лініях, а не лише по двох. Але є один член нашої родини, з яким ти вже встигла познайомитися.

— Маркус? — спитала я, згадавши молодого американського вампіра у високих кросівках.

Метью кивнув.

— Йому доведеться самому розповідати тобі історію свого життя — я не такий ревний борець із традиціями, як моя мати, хоча й покохав відьму. Я зробив його понад двісті років тому. І пишаюся ним і тим, чого він досяг у житті.

— Але ж ти не хотів, щоб він брав у мене зразок крові в лабораторії, — зауважила я, нахмурившись. — Він же твій син. Чому ти не ввірив мене йому? Батьки мають довіряти своїм дітям.

— Він зроблений із моєї крові, люба моя, — терпляче і водночас ревниво пояснив Метью. — Якщо я вважаю тебе такою непереборно спокусливою, то чому б йому теж так не вважати? Пам'ятай: ніхто з нас, вампірів, не має імунітету до спокусливості крові. Може, я й

довіряю йому більше, ніж незнайомцю, але я ніколи не буду абсолютно спокійним, коли до тебе наблизиться якийсь вампір.

— Навіть Марта? — ошелешено спитала я. Бо сама довіряла Марті повністю.

— Навіть Марта, — твердо мовив Метью. — Втім, насправді ти — не з тих, хто їй до вподоби. Вона воліє смоктати кров із набагато дебелиших створінь.

— Тобі теж не доведеться непокоїтися з приводу Марти та Ізабо, — так само твердо запевнила його я.

— Будь обережна з моєю матір'ю, — застеріг Метью. — Батько казав мені, щоб я ніколи не повертався до неї спиною, і мав рацію. Відьми завжди викликали в неї захоплення і заздрість. Тому за слушної нагоди та підходящого настрою... — Метью не завершив фразу і похитав головою.

— А ще не слід забувати, що сталося з Філіпом.

Метью заціпенів.

— Тепер у мене вже бувають видіння. Я бачила в одному з них Ізабо, вона розповідала тобі про відьом, які схопили твого батька. Вона не має підстав довіряти мені, однак таки впустила мене у свій дім. Реальна загроза — це Конгрегація. Але ця загроза зникне, якщо ти зробиш мене вампіром.

Його обличчя потемніло.

— Мені доведеться мати довгу та неприємну розмову з моєю матір'ю про доречні й недоречні теми розмов.

— Ти не зможеш тримати мене поза межами свого світу — світу вампірів! Я уже в ньому. І я хочу знати, як цей світ функціонує і за якими правилами. — Я розлютилася, і лють зашкварчала по моїх руках, добралася до нігтів і спалахнула на них дугами блакитного вогню.

Метью спантеличено витріщився.

— Тепер тобі добре видно, що ти — не єдине лячне створіння в цій місцевості, еге ж? — І я замахала своїми палаючими руками так, що Метью позадкував, хитаючи головою. — Тому не корч таку собі героїчну фігуру і дай мені змогу жити й твоїм життям. Мені не потрібен сер Ланцелот. Будь собою — Метью Клермоном. Зі своїми гострими зубами, своєю лячною матінкою, пробірками зі зразками

крові та твоїх ДНК, зі своїми дратівливими імператорськими замашками та гострим нюхом, який мене до сказу доводить!

Коли я все це випалила, блакитний вогонь на моїх пальцях почав згасати. Але він повністю не зник, а причаївся десь у моїх ліктях, щоби повернутися в разі потреби.

— Якщо я підійду ближче, — невимушено сказав Метью, наче питав час чи температуру повітря, — то ти знову посинієш, чи на сьогодні це все?

— Гадаю, поки що досить.

— Гадаєш, що досить? — запитально вигнув він брови.

— Я добре себе контролюю, — сказала я цього разу більш впевнено, з соромом пригадавши діру, яку пропалила в килимі оксфордського помешкання Метью.

Не встигла я й оком моргнути, як він вже обхопив мене руками.

— Ой! — скрикнула я, коли він втиснув мої лікті мені в ребра.

— А я від тебе передчасно посивію — хоча, між іншим, сивина довгий час вважалася неможливою серед вампірів! Я посивію від твоєї нахабної сміливості, твоїх електричних рук та тих жахливих і немислимих речей, які ти кажеш! — Щоб убезпечити себе від останньої вади з наведеного ним переліку, Метью затулив мені рота поцілунком. Коли ж він відірвався від мене, я вже не могла сказати нічого — ні несподіваного, ні обурливого. Я просто прихилилася головою до його грудей і терпляче чекала, коли стукне його серце. Потім я вдоволено вщипнула Метью, рада з того, що він був не єдиним, чиє серце повнилося почуттями.

— Твоя взяла, *ma vaillante fille*^[11], — мовив він, притиснувши мене до себе і потихеньку гойдаючи. — Я спробую, спробую не пестити тебе і не надто панькатися з тобою. А ти мусиш не забувати, якими небезпечними бувають вампіри.

Важко пов'язати слова «небезпека» та «вампір», коли стоїш, притиснувшись до його грудей. На нас поблажливо дивилася Ракаса зі стеблинками трави, що стирчали з куточків її рота.

— Ти закінчив? — Я вигнула голову, щоб поглянути йому у вічі.

— Якщо ти питаєш, чи збираюся я ще полювати, то я відповім «ні».

— Ракаса невдовзі лусне. Вона вже довго наминає траву. І не зможе повезти нас обох, — сказала я, перевіривши руками, чи на місці стегна

та сідниці Метью.

Йому перехопило дух, і з рота вирвався воркітливий звук, зовсім не схожий на той, який я чула, коли він сердився.

— Ти їдь сама, а я піду поруч, — запропонував Метью після ще одного тривалого поцілунку.

— Ходімо пішки разом. — Після кількох годин у сідлі мені не дуже-то хотілося знову вилазити на Ракасу.

Сутеніло, коли Метью провів мене крізь браму шато. «Сім веж» яскраво світився всіма лампами, беззвучно вітаючи нас.

— Домівка, — сказала я, зрадивши побаченому.

Метью всміхнувся, дивлячись на мене, а не на будинок.

— Домівка.

Розділ 28

Благополучно повернувшись до маєтку, ми поїли в кімнаті економки перед палаючим каміном.

— А де Ізабо? — спитала я Марту, коли вона принесла мені чашку гарячого чаю.

— Пішла, — відказала Марта і подибала назад до кухні.

— Куди пішла?

— Марто, — гукнув Метью. — Спробуймо нічого від Діани не утаювати.

Марта обернулася і гнівно витріщилася. Я не змогла визначити, кому адресувався її гнів — Метью, його відсутній матері чи мені. — Вона пішла до села побачитися зі священником та мером. — Марта замовкла, повагалася, а потім продовжила. — А потім вона буде чистити.

— Чистити що? — здивовано спитала я.

— Ліси. Пагорби. Печери. — Здавалося, Марта вирішила, що цього пояснення буде достатньо, та я глянула на Метью в очікуванні тлумачення.

— Інколи Марта плутає слова «чистити» й «очищати». — Світло каміна блиснуло на гранях його келиха з товстого скла. Метью пив молоде вино з місцевих виноградників, але цього разу пив менше, ніж зазвичай. — Здається, маман пішла перевірити, чи не шляється, бува, в околицях «Семи веж» якийсь вампір.

— А вона шукає когось конкретного?

— Звісно. Доменіко, а кого ж іще? Та ще одного вампіра з Конгрегації — Герберта. Він теж з Оверні, з Оріяка. Ізабо перевірить декотрі з його схованок, просто щоб пересвідчитися, що його немає поблизу.

— Герберт... З Оріяка? Чи це не той, бува, Герберт Оріякський, римський папа десятого сторіччя, який начебто мав мідну голову, яка промовляла пророцтва? — Той факт, що Герберт був вампіром і колись був папою цікавив мене набагато менше, аніж його репутація як науковця та дослідника магії.

— Я ніяк не звикну до того, що ти досить обізнана в історії. Тут ти можеш навіть вампіра осоромити. Так, це той самий Герберт. І мені

хотілося б, — застеріг мене Метью, — щоби ти трималася від нього подалі. А якщо він таки трапиться тобі, не розпитуй його про арабську медицину чи астрономію. Він завжди був і є нестримно пожадливым, коли йдеться про відьом та магію. — Метью ревниво поглянув на мене.

— А Ізабо знає його?

— О, аякже. Колись вони були друзі-нерозлийвода. Якщо він десь тут, вона обов'язково його розшукає. Але не турбуйся — він до шато не прийде, бо знає, що небажаний гість, — запевнив мене Метью. — Якщо кого-небудь із нас не буде з тобою поруч, не виходь із будинку.

— Не хвилюйся. Я не виходитиму за межі маєтку. — Герберт Оріякський був не з тих, кого мені б хотілося здібати.

— Вона ніби хоче якось виправдатися переді мною, — сказав Метью якось безбарвно, але в його голосі чулося роздратування.

— А тобі доведеться вибачити її, — зауважила я. — Вона не хотіла тобі нічого поганого.

— Я не дитина, Діано, і моїй матері не слід захищати мене від моєї ж дружини, — кинув він і став вертити в руці келих із вином. Слово «дружина» ще довго відлунювало в кімнаті.

— Я нічого не пропустила? — нарешті озвалася я. — А коли ми з тобою побралися?

— Тоді, коли я повернувся додому і сказав, що кохаю тебе. Можливо, у суді ця заява багато не важитиме, але якщо керуватися правилами вампірів, то ми з тобою вже одружені.

— Не тоді, коли я сказала, що кохаю тебе, не тоді, коли ти зізнався мені в коханні по телефону — це сталося лише в той момент, коли ти повернувся додому і сказав мені це в обличчя? — Цей аспект неодмінно треба прояснити. І я вже зібралася започаткувати в своєму комп'ютері файл під назвою «Фрази, які для відьом означають одне, а для вампірів — зовсім інше».

— Вампіри паруються так, як леви або вовки, — пояснив Метью, промовляючи наче фахівець у науково-популярній передачі. — Самиця обирає собі пару, і якщо самець погоджується, то справу зроблено. Вони залишаються парою на все життя, а решта спільноти просто визнає їхній шлюбний зв'язок.

— Ага, — тихо мовила я. От ми й повернулися до теми норвезьких вовків.

— Втім, мені ніколи не подобалося слово «паруватися». Воно звучить якось виложено, безособово, наче йдеться про пару шкарпеток чи черевиків. — Метью відставив келих, схрестив руки і обперся ними об подряпану поверхню стола. — Втім, ти не вампір. Ти не проти, щоб я вважав тебе своєю дружиною?

У моїй голові немов пронісся невеличкий ураган — я намагалася усвідомити, який стосунок має моя любов до смертельно небезпечних представників тваринного царства та до соціальної інституції, відносно якої я ніколи не мала особливого ентузіазму. І в цьому урагані не було дороговказів та попереджальних знаків, щоб допомогти мені знайти правильний шлях.

— А коли паруються два вампіри, — обережно спитала я, прийшовши до тями, — то передбачається, що самиця буде коритися волі самця, як і решта зграї?

— Боюся, що так, — відповів Метью, дивлячись на свої руки.

— Гм-м-м, — протягнула я, примружено поглянувши на його нахилену темноволосу маківку. — І що я з цього матиму?

— Кохання, гідність, охорону та утримання, — відповів він, нарешті наважившись поглянути мені у вічі.

— Щось дуже схоже на середньовічний обряд вінчання.

— Саме ту частину літургії і написав вампір. Але я не збираюся змушувати тебе прислужувати мені, — похапливо запевнив мене він із щирим виразом обличчя. — Цю частину ввели навмисне для того, щоб ошчасливити простих людей.

— Принаймні чоловічу частину людства. Не думаю, що жінки страшенно цьому зраділи.

— Може, й ні, — погодився Метью, криво посміхнувшись. Та нерви взяли гору, і посмішка швидко перетворилася на тривожну гримасу. Він знову втупився на свої руки.

Без Метью минуле здавалося сірим та холодним. А майбутнє з ним обіцяло бути набагато цікавішим. Хоч яким би коротким не був наш роман, я, звичайно ж, відчувала до Метью прив'язаність. А покірливість, зважаючи на «зграйну» поведінку вампірів, не можна потім поміняти на щось більш прогресивне, незалежно від того, звав він мене дружиною, чи ні.

— Мушу зазначити, чоловіче мій, що твоя мати, строго кажучи, не захищала тебе від твоєї дружини. — Слова «чоловік» та «дружина»

прозвучали в моїх вустах як іноземні. Згідно з умовами, які я щойно почула, на той час я не була твоєю дружиною, і стала нею лише тоді, коли ти повернувся додому. А до того я представляла собою щось на кшталт пакунка без адреси призначення. Зважаючи на це, я іще легко відкараскалася.

У куточках його рота з'явилася подоба усмішки.

— Тобі так здається? Що ж, тоді мені слід задовольнити твої побажання і вибачити її. — Метью підніс мою руку до рота і легенько доторкнувся губами до кожного пальця. — Я казав, що ти моя. І я не жартував.

— Саме тому Ізабо вчора висловила невдоволення нашим поцілунком у дворі. — Це пояснило як її роздратування, так і те, що вона так раптово скорилася. — Коли ти вже зі мною, то вороття не мало бути.

— Для вампіра — ні.

— І для відьми — ні.

Метью розрядив напружену атмосферу, зазирнувши до моєї порожньої миски. Наполягаючи на тому, що я не голодна, я якимось чином уплела аж чотири порції тушкованого м'яса з гарніром.

— Ти вже наїлася? — спитав він.

— Еге ж, — промимрила я, невдоволена тим, що мене спіймали на гарячому.

Ще було не пізно, але я вже позіхала. Марта заходилася відчищати великий дерев'яний стіл пахучою гарячою водою з морською сіллю та лимонами. Проходячи повз неї, ми побажали їй доброї ночі.

— Ізабо невдовзі повернеться, — запевнив її Метью.

— Її не буде всю ніч, — похмуро відказала Марта, відірвавши погляд від стола. — Я залишатимуся тут.

— Як хочеш, Марто, — сказав Метью і заспокійливо поклав руку їй на плече.

Коли ми підіймалися сходами до кабінету Метью, він розповів мені, де роздобув свій примірник анатомічного посібника Везалія і що він подумав, коли вперше побачив у ньому ілюстрації. Радісно бухнувшись на софу з вищезгаданою книжкою, я розглядала в ній зображення трупів із зідраною шкірою, бо була надто втомлена, щоб зосередити увагу на манускрипті «Аврора». А Метью тим часом відповідав на повідомлення, що прийшли електронною поштою. Я з

полегшенням побачила, що потайна шухляда його робочого стола замкнена.

— Піду помиюся у ванні, — заявила я через годину, підводячись і розминаючи затерплі м'язи перед тим як рушити нагору. Мені потрібен час, щоб обдумати потенційні наслідки мого статусу дружини Метью. Сама ідея шлюбу приголомшила мене. А якщо зважити ще й на ревнивість вампіра та моє погане розуміння того, що відбувається, настав слухний момент все це неквапливо обдумати.

— Я невдовзі піднімуся до тебе, — сказав Метью, насилу відірвавши погляд від екрана свого комп'ютера.

Гарячої води було, як і завжди, вдосталь, і я, стогнучи від втіхи та насолоди, занурилася у ванну. Марта вже побувала тут і сотворила свою магію зі свічками та каїном. У кімнатах було затишно й комфортно, хоча й не дуже тепло. Я мліла у гарячій воді, поволі прокручуючи у пам'яті свої досягнення дня, що минув. Все ж таки краще передбачати події та керувати ними, аніж пасивно спостерігати, як вони вискакують немов нізвідкіля — випадково та несподівано.

Я й досі відкисала у ванні, звисивши через край солом'яний каскад свого волосся, як раптом почувся тихий стук у двері. Не дожидаючись, поки я відповім, Метью поштовхом розчинив їх і увійшов до ванної кімнати. Я вмить підскочила, але відразу ж встидалася своєї наготи — і знову швиденько занурилася у воду.

Його очі були замріяні та туманні. Метью схопив рушник, напнув його, наче вітрило.

— Ходімо до ліжка, — хрипко мовив він.

Просидівши у воді стільки, скільки тривали кілька ударів серця, я спробувала прочитати вираз його обличчя. Поки я його уважно вивчала, Метью терпляче стояв із простягнутим рушником. Нарешті, глибоко вдихнувши, я підвелася, відчуваючи, як струменить вода по моему голому тілу. Метью вмить завмер, вирячивши очі. А потім відступив крок назад, даючи мені вийти з ванни, і огорнув рушником моє тіло.

Я закріпила рушник на грудях і уп'ялилася на Метью. Коли ж він навіть не кліпнув, я розтиснула руку, рушник упав, і на моїй мокрій шкірі затанцювало мерехтливе сяйво свічок. Метью не зводив із мене очей; його погляд неквапливо рухався моїм тілом, і у мене по спині пробіг легенький дроз приємного передчуття. Він мовчки притягнув

мене до себе, і його губи торкнулися моєї шиї та плеч. Вдихнувши мій запах, Метью довгими прохолодними пальцями підняв мені волосся з шиї та спини. Коли ж його великий палець дійшов до пульсуючої жилки на моєму горлі, у мене аж дух перехопило від задоволення.

— Боже, яка ти прекрасна, — пробурмотів він, — така повна життя...

І знову мене поцілував. Я відтягнула його футболку й торкнулася пальцями прохолодної гладенької шкіри. Метью аж здригнувся, відреагувавши так само, як і я, на його перший прохолодний дотик. Я всміхнулася, перервавши поцілунок, і він здивовано відсахнувся.

— Правда ж приємно, коли твоя прохолода зустрічається з моїм теплом?

Метью теж засміявся, і сміх його був такий же чарівливий, як і погляд його очей. Я допомогла йому стягнути через плечі футболку і хотіла була акуратно скласти. Він висмикнув її у мене, зіжмакав і кинув у куток.

— Потім складеш, — нетерпляче мовив він, і його руки знову погладили моє тіло. Вперше великі ділянки оголеної шкіри торкнулися одна одної — теплі з холодними; протилежності нарешті зустрілися.

Тепер я розсміялася, приємно вражена тим, як ідеально суміщалися наші тіла. Торкнувшись його спини, я стала легенько водити пальцями вгору-вниз, і Метью, застогнавши від задоволення, припав губами до моїх грудей і несамовито цілував мене.

Мої коліна підігнулися і я, щоб не сповзти на підлогу, вхопила його за талію. І виявила жахливу недоречність — не зняті піжамні штани! Мої руки перемістилися з талії наперед і розв'язали мотузочку, на якій ті штани трималися. Метью зупинився і з цікавістю за мною спостерігав. Під його пильним поглядом я послабила розв'язану мотузку — і штани упали додолу.

— Ось так, — задоволено сказала я. — Тепер ми на рівних умовах.

— От і ні, — відповів Метью і ступив крок зі штанів, що купкою лежали на підлозі.

Я мало не скрикнула від захоплення, але в останню мить прикусила губу. Утім, таки отетеріла від побаченого.

Досі не бачені мною частини його тіла виявилися такими ж прекрасними і бездоганними, як і ті, що я вже звикла бачити. Дивитися

на голого Метью було те саме, що дивитися на ожилу античну скульптуру.

Мовчки він взяв мене за руку і повів до ліжка. Коли ми опинилися в його заштореному просторі, Метью рвучко стягнув покривала, підняв мене і поклав на високий матрац. А потім вклався поруч зі мною і вкрив нас ковдрою. Коли він ліг набік, поклавши руку під голову, то ця його поза, як і поза наприкінці кожного заняття з йоги, нагадала мені зображення середньовічних лицарів в англійських церквах.

Я підтягнула ковдру до підборіддя, трохи соромлячись тих частин свого тіла, які вважала небездоганними.

— Щось не так? — нахмурився Метью.

— Та трохи нервую, от і все.

— Чому нервуєш?

— Бо ще ніколи не займалася сексом із вампіром.

На обличчі Метью відбилосся щире здивування.

— І сьогодні вночі теж не займатимешся.

Забувши про ковдру, я рвучко сіла, спершись на лікті.

— Ти заходиш до мене в ванну, дивишся, як я мокра й гола виходжу із води, дозволяєш мені роздягнути себе — а потім кажеш, що сьогодні вночі кохатися ми не будемо?!

— Кажу тобі ще раз: нам нема чого поспішати. Сучасні створіння такі метушливі, такі нетерплячі... — промимрив Метью, прикриваючи мене ковдрою до талії. — Можеш називати мене старомодним, якщо бажаєш, але я хочу насолодитися кожною миттю нашого роману і свого залицяння.

— Залицяння? — обурено скрикнула я. — Та ти ж уже приносив мені квіти й вино. Тепер ти — мій чоловік, принаймні, ти сам так сказав. — Я зісмикнула з нього ковдру. А коли побачила його голе тіло, то у мене знову застрибало серце.

— Як історик ти мусиш знати, що дуже багато шлюбів не починалися одразу. — Його уважний погляд зосередився на моїх ногах та стегнах, і я відчула в них приємну прохолоду, а потім тепло. — Іноді знадобилося багато років залицяння.

— Більшість із тих *залицянь* скінчилися кровопролиттям та сльозами, — відказала я, роблячи наголос на слові, про яке йшла мова. Метью весело вишкірився і легко, мов пір'їною, попестив мої груди,

аж поки мені дух перехопило; досягши бажаного результату, він задоволено заворкотів.

— Обіцяю, що кровопролиття не буде, якщо ти пообіцяєш не проливати сліз.

Його слова було легше проігнорувати, ніж його пальці.

— Принц Артур та Катерина Арагонська! — триумфально вигукнула я, втішена своєю здатністю наводити доречні історичні паралелі за таких вправних відволікань. — Ти їх знав особисто?

— Артура — ні, бо я був тоді у Флоренції. А Катерину знав. Вона була майже такою ж хороброю, як і ти. До речі, якщо говорити про минуле, — мовив Метью і погладив мене по передпліччю. — Що знає наш шанований історик про таку традицію, як «загортання в клунок»?

Я повернулася набік і повільно провела пальцем по підборіддю Метью.

— Я знаю про цю дивну традицію, коли малознайомі чоловік та жінка вкладалися спати, ретельно загорнувшись клунком в окремі ковдри. Але ти — не американський меноніт і не англієць. Ти хочеш сказати мені, що цю традицію — як і шлюбні клятви, — коли двоє вкладаються в ліжку, щоби всю ніч розмовляти, а не кохатися, теж придумали вампіри?

— Сучасні істоти не лише квапливі та метушливі. Вони просто зациклені на самому акті статевих стосунків. Це суто клінічний і вузько обмежений підхід. А секс має бути інтимним актом, у якому надзвичайно важливо знати чиєсь тіло так само добре, як і своє.

— Дай мені відповідь на одне запитання, — урвала його я, нездатна мислити чітко, бо Метью, цілуючи мені руку, добрався вже до мого плеча. — Це вампіри придумали «клункування»?

— Ні, — тихо відповів він, мружачись від задоволення, коли я кінчиком пальця провела йому по підборіддю. І легенько куснув мій палець. Без крові — як і обіцяв. — Колись ми всі цим займалися. Голландці, а потім англійці придумали навіть таке: перегороджували ліжку навіпіл дошками, щоб між потенційною шлюбною парою не сталося передчасного сексу. Решта ж робили це по-старому: нас загортали клунком у ковдру, замикали під вечір у кімнаті, а вранці випускали.

— Який жах, — невдоволено прокоментувала я. Його увага переключилася на мою руку, а потім, на живіт біля пупка. Я

спробувала відсторонитися, але він вільною рукою взяв мене за стегно і притиснув. — Метью! — запротестувала я.

— Наскільки мені пам'ятається, — сказав він задумливо так, наче й не почув мене, — то був досить приємний спосіб скоротати довгу зимову ніч. А найважчим у цій процедурі було вдавати з себе невинність наступного дня.

Він поводив пальцями по моєму животу, і моє серце затріпалося в грудній клітці, мов пташка. Я з цікавістю оглянула тіло Метью, вибираючи наступний об'єкт своїх домагань. І притиснулася губами до його ключиці, а рукою повела вниз по пласкому животу.

— Гадаю, без сну не обходилося, — зауважила я, коли Метью визнав за краще схопити мене за руку і відвести її від свого живота. Скориставшись тим, що моє стегно звільнилося, я притиснулася до вампіра всім своїм тілом. Його тіло відреагувало на дотик, і я вдоволено всміхнулася. — Бо не можна ж було розмовляти усю ніч підряд.

— Так, але вампірам сон не потрібен, — нагадав він, а потім вигнувся і поцілував мене в живіт.

Я вхопила його за голову і підняла її.

— У цьому ліжку — лише один вампір. Так ось як ти збираєшся не давати мені спати?

— Відтоді як я тебе побачив, майже нічого іншого мені на думку не спадало, — відповів Метью і з замріяним поглядом знову опустил голову до мого живота. Моє тіло вигнулося назустріч його губам, але він ніжно, але різко перевернув мене на спину, правою рукою вхопив за обидві руки і міцно притиснув їх до подушки.

— Пам'ятай: нам не треба поспішати, — сказав він, похитавши головою.

Я звикла до сексу, що полягав у фізичному контакті без непотрібних вагань та емоційних ускладнень. Як спортсменка, що проводила багато часу з іншими спортсменами, я добре знала своє тіло і його потреби, і зазвичай неподалік був той, хто ці потреби міг задовольнити. Я не ставилася до сексу легковажно, не була я й нерозбірливою у виборі партнерів, але більшість із тих чоловіків розділяли моє відверте ставлення до сексу і були раді провести зі мною кілька пристрасних зустрічей, а потім знову повернутися до своїх подруг, немов нічого не було.

Метью ж чітко давав мені зрозуміти, що ті дні та ночі канули в Лету. З ним просто сексу не буде — а іншого я досі не знала. Можна було з упевненістю стверджувати, що в цьому сенсі я була незайманою. Ті глибокі почуття, які я мала до нього, поволі ставали нерозривно пов'язаними з реакціями мого тіла; його пальці та губи пов'язували їх в хитромудрі вузли болісно-приємних почуттів.

— Ми маємо у своєму розпорядженні увесь необхідний час, — сказав Метью, поглажуючи пучками внутрішню поверхню моїх передпліч, сплітаючи моє кохання з фізичним бажанням доти, поки моє тіло напружилось.

Він вивчав мене із захватом картографа, що опинився на берегах ще не вивченого нового світу. Мені захотілося не відставати від нього і теж досліджувати його тіло, поки він досліджував моє, але Метью міцно тримав мої п'ясті на подушці. Коли ж я всерйоз поскаржилася на несправедливість такої ситуації, він знайшов ефективний спосіб змусити мене замовкнути: своїми прохолодними пальцями Метью злегка розсунув мені ноги і торкнувся тієї єдиної ділянки мого тіла, яка лишилася недослідженою.

— Метью, — ледь вимовила я, бо мені перехопило дух. — Щось це не схоже на клункування.

— Це клункування по-французьки, — самовдоволено хмикнув він і хтиво блиснув очима. Відпустив мої руки, справедливо вважаючи, що я більше не робитиму спроб відсунутися від нього. Я обхопила долонями його обличчя. Ми цілували одне одного, довго і пристрасно, а ноги мої розкрилися, як обкладинки книжки. Пальці Метью танцювали між ними, пестили і дражнили мене, аж поки задоволення сягнуло піку і я затріпотіла всім тілом.

Він тримав мене доти, поки моє тіло перестало смикатися, а серце увійшло в нормальний ритм. Коли ж я нарешті зібрала достатньо сил, щоб повернутися і поглянути на Метью, то побачила на його обличчі самовдоволений вираз кота.

— А що тепер думає наш шановний історик про клункування? — грайливо спитав він.

— Що воно — набагато приємніше, ніж можна подумати, коли читаєш про нього в науковій літературі, — сказала я торкаючись пальцями його губ. — І якщо меноніти займаються вночі саме цим, то тепер я розумію, чому вони обходилися без телевізора.

Метью хихикнув, і на його обличчі закарбувався самовдоволений вираз.

— А тепер тобі хочеться спати? — спитав він, проводячи пальцями по моєму волоссю.

— Та ні, — сказала я і штовхнула його на спину. Він заклав руки під головою і весело вишкірився на мене. — Зовсім не хочеться. До того ж тепер — моя черга.

І я почала вивчати його тіло з такою ж ретельністю, з якою він вивчав моє. Коли я, погладжуючи йому стегно, поволі піднімалася угору, то звернула увагу на блідий обрис у формі трикутника глибоко під поверхнею його бездоганно гладенької шкіри. Нахмурившись, я ретельно оглянула його широкі груди. Там було ще декілька химерних позначок, декотрі — у вигляді сніжинок, декотрі — просто перехрещені лінії. Однак жодної на поверхні шкіри — усі глибоко під нею.

— Що це, Метью? — спитала я, торкаючись найбільшої «сніжинки» під його правою ключицею.

— Та то просто шрам, — відповів він і вигнув голову, щоб поглянути. — Його залишило вістря палаша. Здається, це сталося під час Столітньої війни, але я точно не пам'ятаю.

Щоби краще роздивитися, я ковзнула угору його тілом, притиснувшись своєю теплою шкірою. Метью радісно зітхнув.

— Шрам? Ану перевернися.

Я провела руками йому по спині, й він вдоволено замурчав.

— Ой, Метью! — вихопилося у мене. Мої найгірші побоювання справдилися. Там виявилось десятки, якщо не сотні позначок. Я стала навколішки і стягнула з нього ковдру аж до п'ят. На ногах теж були мітки.

Він підняв голову і спитав, зиркнувши через плече.

— Щось не так? — Вираз мого обличчя був досить красномовною відповіддю, тому він перевернувся і сів. — Та то дрібниці, *mon caeur*. Просто моє вампірське тіло здатне загоювати рани.

— Тут їх так багато! — видихнула я і знайшла ще одну, на руці.

— Я ж казав тобі, що вампіра убити важко. Але створіння стараються, як можуть.

— Тобі боляче було, коли тебе ранили?

— А як ти гадаєш? Не надто приємна річ. Так, боляче. Але рани швидко загоюються.

— А чому я їх раніше не бачила?

— Тому що їх видно лише під певним кутом, та й то придивлятися треба. А вони тебе сильно непокоять? — якось невпевнено спитав Метью.

— Самі шрами? Ні, звісно, ні, — відповіла я, хитаючи головою. — Хотілося б вислідити всіх тих, хто завдав тобі всіх цих ран.

Як і «Ешмол 782», тіло Метью було палімпсестом, бо під його блискучою гладенькою поверхнею крилася правдива історія, розказана оцими шрамами. Я здригнулася від думки про всі ті війни, у яких брав участь Метью — проголошені й не проголошені.

— Ти багато повоював на своєму віку. — Мій голос тремтів від гніву й жалю. — Більше не треба.

— Трохи запізно, Діано. Я — воїн.

— Ні, не воїн, — палко заперечила я. — Ти — науковець.

— Я довше був воїном. Мене важко вбити. Ось доказ. — І він жестом показав на своє тіло. Як докази його незнищенності, шрами справляли дивовижно заспокійливе враження. — До того ж ті істоти, що хотіли мене знищити, вже давно пішли в небуття. Тому немає потреби їх висліджувати. Забудь про це.

— І чим мені замінити своє бажання помститися? — спитала я, напнувши на голові ковдру, мов тент. А потім у кімнаті настала тиша, переривана солодкими зойками Метью, потріскуванням дров у каміні, й насамкінець — його шаленим криком задоволення. Засунувши голову йому під руку, я закинула на нього ногу. Метью поглянув на мене одним оком, заплющивши друге.

— Так ось чого тепер навчають в Оксфорді? — спитав він.

— Це магія. Я народилася зі знанням, як зробити тобі приємно, — сказала я, кладучи руку йому на серце, вдоволена тим, що інстинктивно розуміла, де і як доторкнутися до Метью, коли стриматися, а коли — дати волю своїм почуттям.

— Якщо це магія, то я ще більше хотітиму провести решту свого життя з відьмою, — сказав він, і в його голосі бриніло таке саме задоволення, яке відчувала і я.

— Ти хотів сказати, решту *мого* життя, а не твого.

Метью підозріло затих, і я рвучко підвелася, щоб побачити вираз його обличчя.

— Сьогодні я почувуюся тридцятисемирічним. Але ще важливішим є те, що наступного року я почуватимуся тридцятивосьмирічним.

— Не розумію, — тривожно сказала я, підводячись на лікті.

Він ніжно притиснув мене і поклав мою голову собі на груди.

— Понад тисячу років я перебував поза межами часу, спостерігав, як спливають дні та роки. А як зустрів тебе, я став глибоко усвідомлювати плин часу. Вампірам легко забувати про час. Саме тому Ізабо наче одержима читає газети — щоб нагадати собі, що зміни таки відбуваються, хоча плин часу ніяк не змінює її саму.

— А ти раніше мав таке відчуття?

— Кілька разів, і то побіжно. Два-три рази це трапилося в бою, коли я боявся, що скоро загину.

— То це через небезпеку, а не через кохання. — Від його невимушених слів про війну та смерть у мене по спині побігли мурашки.

— Тепер моє життя має початок, середину й кінець. Усе, що відбувалося до цього, було преамбулою. Тепер у мене є ти. Одного дня тебе не стане, і моє життя скінчиться.

— Не обов'язково, — похапливо заперечила я. — Мені жити ще кілька десятиріч, ти ж можеш жити вічно.

Я не могла уявити собі світу без Метью.

— Побачимо, — тихо мовив він, погладжуючи мені плече.

І раптом я відчула, що більше за все мене непокоїть його безпека.

— Ти будеш обережним?

— Якби я не був обережним, то не прожив би скільки століть. Я завжди обережний. А тепер ще більше, бо мені є, що втрачати.

— А мені краще прожити оцю коротку мить із тобою, аніж сторіччя з кимось іншим, — прошепотіла я.

Метью замислився над моїми словами.

— Якщо мені знадобилося лише кілька тижнів, щоби знову відчувти себе тридцятисемирічним, то невдовзі я досягну того стану. Коли однієї миті з тобою буде достатньо, — промурмотів він, пригортаючи мене до себе. — Але ця розмова є надто серйозною для шлюбного ложа.

— А я гадала, що саме розмова і є основним сенсом «клункування», — зауважила я.

— Це залежно від того, хто дає визначення — ті, *хто* загортає в клунки, чи ті, *кого* загортають, — пояснив Метью і легенько поцілував мене, почавши з вуха і поволі опускаючись до плеча. — До того ж мені належить обговорити з тобою ще одну частину середньовічної шлюбної церемонії.

— Та невже, чоловіче мій любий? — іронічно спитала я, злегка куснувши його за вухо.

— Не роби цього, — сказав Метью з удаваною суворістю. — У ліжку кусатися не можна. — Але я знову куснула його. — Я мав на увазі ту частину церемонії, — говорив він далі, зупинивши на мені пильний погляд, — де слухняна дружина обіцяє бути «вродливою, веселою та люб'язною в ліжку та повсякденному житті». Як ти збираєшся виконати цю обітницю? — І Метью занурився обличчям мені у груди, наче хотів там знайти відповідь на своє запитання.

Ми ще кілька годин «подискутували» про середньовічну літургію, і у мене з'явилося краще розуміння церковних церемоній та народних звичаїв. Таке спілкування виявилось для мене більш інтимним, ніж із будь-ким іншим. Задоволена, я розслабилася, скрутилася калачиком біля вже знайомого мені тіла Метью, а голову поклала йому на груди, там де серце. Він легенько погладжував мені волосся, аж поки я не задрімала.

Прокинулася я перед світанком від дивного звука, що чувся поруч у ліжку. Цей звук був схожий на гучний гуркіт гравію, що осипається вниз металевою трубою.

Метью спав — і хропів. І при цьому ще більше скидався на середньовічного лицаря, зображеного на надгробку. Бракувало тільки вірного пса біля ніг та меча на поясі.

Я обережно натягнула на нього ковдру. Він навіть не поворухнувся. Я поправила йому волосся, і він глибоко вдихнув уві сні. Я легенько поцілувала йому губи, але він ніяк не відреагував. Я всміхнулася, дивлячись на свого прекрасного вампіра, що спав як убитий і почувався найщасливішим створінням у світі. Трохи згодом я потихеньку вибралася з ліжка.

Небо й досі ховалося за хмарами, але на обрії їхній шар потоншав, з'явилася заграва. «Може, сьогодні хмари розвіються, — подумала я,

злегка потягнулася й озирнулася на сплячого Метью. — Мабуть, він спатиме отак міцно ще кілька годин». Я ж, відчуючи дивовижну свіжість та бадьорість, почала вдягатися, щоб вийти до саду, трохи побути на самоті й зібратися з думками.

Метью й досі спокійно спав, що, напевне, траплялося нечасто.

— Ти й прокинутись не встигнеш, як я повернуся, — прошепотіла я, легенько цілуєчи його.

Ні Марти, ні Ізабо ніде не було видно. У кухні я взяла з миски яблуко, призначене для коней, і вгризлася в нього. Хрустка солодка м'якоть приємно освіжала мені рот.

Я випливла до саду і почимчикувала по гравійній стежині, впиваючись запахами трав і білих троянд, що наче мерехтіли в тьмяному передранковому світлі. Якби не моє сучасне вбрання, можна подумати, що я в шістнадцятому столітті, у замку з упорядкованими квадратними клумбами та вербними загорожами, призначеними для того, щоб сюди не проникали кролі, хоча вампіри, мешканці замку, були, безперечно, набагато кращим захистом від кролів, аніж рідка чуприна гілок, що хилилися до землі.

Я присіла, провела рукою по траві біля ніг. Одна з них входила до складу трав'яного чаю Марти. «Рута», — задоволено пригадала я, втішена тим, що моє знання стало в пригоді.

Повз мене війнув порив вітру і висмикнув оте саме пекельно-неслухняне пасмо волосся. Тільки-но я поправила його, як невидима рука відірвала мене від землі.

Я злетіла в небо так швидко, що мені аж вуха позакладало.

Легеньке поколювання шкіри підказало мені те, що я й так уже знала.

Коли я розплющила очі, то побачила перед собою відьму.

Розділ 29

Яскраво-блакитні очі моєї поневолювачки сиділи під легким кутом над виразними вилицями, а голову вінчала кучма скуйовдженого сріблясто-платинового волосся. Вбрана вона була в обтислі джинси та закритий светр ручної в'язки. Ні тобі чорної мантиї, ні мітли, але я безпомилково зрозуміла, що переді мною саме відьма.

Презирливо змахнувши рукою, вона зупинила мій вереск, коли той ще не вирвався у мене з горлянки. А потім відвела руку ліворуч, і ми вперше з тієї миті, як вона вихопила мене з маєтку «Сім веж», понеслися не вертикально, а горизонтально.

Метью прокинеться і побачить, що мене нема. Він ніколи не пробачить собі, що заснув, а мені — що я вийшла надвір.

— Ідіотка, — сказала я собі.

— Так, ти й справді ідіотка, Діано Бішоп, — мовила відьма з якимось дивним акцентом.

Я рвучко зачинила уявні двері, якими завжди оберігала себе від випадкових спроб відьом та демонів проникнути в мою свідомість.

Відьма розсміялася, і її сріблястий сміх простромив мене до кісток. Перелякана, я летіла на висоті кількох сотень футів над провінцією Овернь, але спромоглася таки швидко вивільнити свою свідомість, сподіваючись, що, коли відьма легко здолає мою слабку оборону, однаково нічого там не знайде. І в цю мить вона випустила мене.

Коли я стрімко летіла назустріч землі, мої думки скупчилися довкола єдиного слова — Метью.

Відьма вхопила мене біля самісінької поверхні.

— Щось ти аж надто легка для створіння, яке не вміє літати. Чому ж ти досі не літаєш, га?

Щоб не дати їй проникнути до своєї свідомості, я почала перебирати в пам'яті імена королів та королев Англії.

Відьма скрушно зітхнула:

— Я тобі не ворог, Діано. Ми ж з тобою відьми.

Коли моя поневолювачка повернула на південь від маєтку «Сім веж», напрям вітру змінився. Я втратила орієнтацію в просторі. Яскраві вогні вдалині — то, мабуть, був Ліон, але ми прямували не

туди, а заглиблювалися в гори; гори не схожі на ті, що показував мені Метью, коли ми під'їжджали до маєтку.

Ми знизилися в бік чогось схожого на кратер, відгороджений від довколишньої сільської місцевості зяючими ярками та високими лісами. Кратер виявився руїнами середньовічного замку з високими стінами та зануреним глибоко в землю широким фундаментом. З усіх боків до замку тулилися давно покинуті будівлі, а довкола них досі росли дерева. Сам замок на вигляд не мав жодної приємної лінії чи деталі. Його звели з єдиною метою — не пускати всередину кожного, хто мав бажання увійти, а з рештою світу замок сполучали вузькі ґрунтові дороги. У мене занило серце.

Відьма різко випростувала ноги, а коли я не зробила того самого, вона змахнула пальцями, змусивши мене до цього. Під дією невидимої сили у мене аж кістки заболіли. Ковзнувши над рештками черепичних дахів, ми попрямували до невеличкого внутрішнього двору. Мої ступні з силою гепнулися об бруківку так, що удар передався на все тіло.

— З часом ти навчишся приземлятися більш м'яко, — діловито зауважила відьма.

Мені важко було усвідомити зміни, які щойно відбулися. Кілька хвилин тому я, сонна й задоволена, лежала у ліжку з Метью. А тепер стою в якомусь сирому замку з незнайомою відьмою.

Коли з темряви показалися дві постаті, моє сум'яття змінилося на жах. То був Доменіко Мікеле. Другого я не знала, але крижаний дотик його очей засвідчив, що він теж вампір. Запах ладану та сірки підтвердив, що переді мною — Герберт Оріякський, папа-вампір.

Суто фізично Герберт не справляв моторошного враження, але було у ньому щось лихе, що змусило мене інстинктивно зіщулитися. Ознаки зла крилися в глибоко посаджених карих очах, у вилицях, які так високо видалися вперед, що, здавалося, на них ось-ось репне напнута шкіра. Він мав трохи гачкуватий ніс, що нависав над тонкими губами, викривленими в жорстоку посмішку. Коли він вступився в мене своїми темними очима, небезпека, що йшла від Пітера Нокса, зблякла перед тією, що нависла наді мною тепер.

— Дякую, що організував таке гарне місце, Герберте, — впевнено мовила відьма, не відпускаючи мене від себе. — Ти правду казав — мені тут ніхто не заважатиме.

— Нема за що, Сату. Можна мені ближче придивитися до твоєї відьми? — тихо спитав папа-вампір, заходячи до мене то зліва, то справа, немов шукав краще місце для оглядин здобичі. — Вона була з де Клермоном, і тепер мені важко визначити, де скінчається його запах, і починається її.

Від згадки про Метью відьму аж перекривило.

— Тепер Діана Бішоп під моєю опікою. Потреби у вашій присутності більше немає.

Та Герберт не зводив із мене очей і поволі наближався обережними кроками. І ця некваплива обережність змусила мене ще гостріше відчути загрозу, яку він випромінював.

— Химерна книга, еге ж, Діано? Тисячу років тому я забрав її у видатного чаклуна з Толедо. Коли я привіз її до Франції, її захищало кілька шарів заклять.

— Попри твою обізнаність у магії, ти не зміг розгадати її таємниці, — кинула відьма з погано прихованим презирством. — Цей манускрипт і тепер не менш зачаклований, аніж тоді. Тож залиш його нам.

Герберт поволі наближався.

— Ім'я моєї відьми схоже з твоїм — Меридіана. Звісно, вона не захотіла допомогти мені розкрити секрети манускрипту. Але моя кров робить її моєю рабиною.

Він був так близько, що я відчула холод, який від нього йшов.

— Щоразу, коли я пив її кров, до мене переходили часточки її магії та її знань. Втім, вони, на превеликий жаль, як приходили, так і уходили. І мені доводилося пити все більше й більше. Зрештою, вона стала слабкою і легко контрольованою. — Палець Герберта торкнувся мого обличчя. — Очі Меридіани були дуже схожі на твої. Що ти там побачила, Діано? Може, й мені розкажеш, га?

— Досить, Герберте, — застережливо скрипнув голос Сату. Доменіко загарчав.

— Думаю, ти не востаннє бачиш мене, Діано. Спочатку відьми упокорять тебе. А Конгрегація вирішить, що з тобою робити далі. — Герберт всвердлився в мене поглядом і легенько, немов пестячи, провів пальцем по моїй щоці. — І потім ти станеш моєю. А поки що, — кивнув він убік Сату, — вона — твоя.

Вампіри пішли геть. Доменіко кілька разів озирнувся — він не хотів іти. Сату з байдужим виразом чекала, поки брязкіт метала об камінь та дерево засвідчить, що вампіри покинули межі замку. Її блакитні очі враз спалахнули увагою, і вона втупила у мене погляд. Мало помітним жестом Сату зняла з мене заклинання, яке не давало мені змоги говорити.

— Хто ти? — хрипко каркнула я, коли до мене повернувся дар мови.

— Мене звать Сату Ярвінен, — відповіла відьма, повільно обходячи мене по колу і тримаючи одну руку за спиною. Колись так само Сара походжала у дворі нашого будинку в Медісоні, коли намагалася прив'язати втеклого собаку.

Але здібності Сари і близько не можна було порівняти з талантами Сату. З того як вона літала, було видно, що вона — могутня відьма. Окрім того, вона була сильною і в заклинаннях. Навіть тепер, не кажучи ні слова, вона утримувала мене в тенетах магії, що накрили подвір'я замку. Я втратила всяку надію втекти.

— Навіщо ти викрала мене? — спитала я, намагаючись відволікти її.

— Ми прагнемо відкрити тобі очі. Клермон небезпечний. Ми, відьми, не думали заходити так далеко, але ти не хотіла нас слухати. — Слова, мовлені нею, були сердечно-щирі, а голос — приязний та поблажливий. — Ти не пішла святкувати з нами Мабон, ти проігнорувала Пітера Нокса. І з кожним днем той вампір ставав тобі дедалі ближчим. Але тепер ти в безпеці, поза межами його впливу.

Моя інтуїція волила мені: «Небезпека!»

— Це не твоя провина, — провадила далі Сату, легенько торкнувшись мого плеча. Моя шкіра засвербіла — і відьма самовдоволено всміхнулася. — Ти не винувата: вампіри такі чарівливі, такі спокусливі. Ти підпала під вплив його чар, так само, як Меридіана потрапила під чари Герберта. І ми тебе за це не винуватимо, Діано. Бо ти зростала захищена й у достатку. Тому й не змогла вчасно роздивитися, хто він є.

— Я не підпала під чари Метью, — відказала я. Що таке «чари» я не знала, окрім, загальноживаного тлумачення, але з вуст Сату це слово звучало так, наче чари містили в собі обов'язковий елемент примушування.

— А ти впевнена? — лагідно спитала Сату. — І ти ніколи не куштувала навіть крапельки його крові?

— Звісно, що ні! — Може, в дитинстві я й не пройшла інтенсивного курсу підготовки до магії, але ж я не дурепа. Кров вампіра — то потужна субстанція, що радикально змінює життя.

— То ти не пам'ятаєш присмаку концентрованої солі? Ніколи не відчувала незвичної слабкості? Ніколи міцно не засинала, коли він був поруч, навіть коли не хотіла заплющувати очей?

Під час польоту до Франції Метью спочатку торкнувся своїх губ, а потім моїх. Я не зчулася, як прокинулася вже у Франції. Моя впевненість захиталася.

— Отож-бо. Він таки дав тобі скуштувати своєї крові. — Це погано, Діано. Ми боялися за тебе. Адже на свято Мабон він стежив за тобою аж до коледжу, а потім заліз у вікно до твого помешкання.

— Про що ти кажеш? — У мене кров застигла у жилах. Метью ніколи не дав би мені своєї крові. І не вдерся б на мою територію. Він зробив би це, тільки якби мав на те серйозні причини. Він розповів би мені про це згодом.

— Того вечора, коли ви познайомилися, Клермон йшов за тобою аж до твоєї квартири. А потім заліз у вікно і пробув у тебе кілька годин. Невже ти жодного разу не прокинулася? Він, напевне, скористався своєю кров'ю, щоб приспати тебе. Бо як іще це пояснити?

Мені пригадалося, що тоді я відчула у роті присмак гвоздики. Я заплющила очі, щоб пригадати краще цей присмак і біль, який його супроводжував.

— З його боку ваші стосунки — це цілеспрямований і ретельно вчинений обман, Діано. Метью Клермон хотів від тебе одного — втрачений манускрипт. Усе, що цей вампір сказав тобі, і все, що зробив, підпорядковане одній меті.

— Ні, це неможливо, — заперечила я. Хіба ж міг він брехати мені сьогодні вночі? Коли ми обіймали одне одного?

— Так, можливо. Шкода, що мені доводиться це казати, але ти не залишила нам вибору. Ми намагалися розвести вас, але ти така вперта!

«Як і мій батько», — подумала я.

— А звідки мені знати, що *ти* мені не брешеш? — спитала я, підозріло примружившись.

— Одна відьма не може брехати іншій. Ми ж сестри.

— Сестри? — з притиском спитала я, відчуваючи, як посилюються мої підозри. — Ти така ж, як і Джиліан: вдаєш, що сестра, а сама витягуєш із мене відомості, щоб зіпсувати мої стосунки з Метью.

— То ти знаєш про Джиліан, — мовила Сату з жалем у голосі.

— Я знаю, що вона за мною стежила.

— А ти знаєш, що вона мертва? — люто зашипіла Сату.

— Що?! — Земля немов нахилилася піді мною, і я мало не впала, ковзнувши по раптом утвореному схилу.

— Її убив Клермон. Саме тому він і забрав тебе з Оксфорда. Це ще одна невинна жертва, яку ми не змогли приховати від пильного ока преси. Як там було в заголовках? Ага: «Молода американка-науковець, що займалася дослідницькою діяльністю, загинула за кордоном». — Рот Сату скривився у лиховісній посмішці.

— Ні, цього не могло бути, — заперечила я, хитаючи головою. — Метью не став би її убивати.

— Запевняю тебе, так він і зробив. Немає сумніву, що спочатку він її допитав. Вочевидь, вампіри так ніколи й не затамлять, що безглуздо убивати посланців та кур'єрів.

— Фото з моїми батьками... — Метью міг убити кожного, хто прислав мені те фото.

— З боку Пітера було надто жорстоко посилати тобі ту фотографію, і попросити Джиліан віднести її — то легковажне недбальство, — докинула Сату. — Втім, Клермон надто розумний і передбачливий, щоб залишати сліди й докази. Він інсценував самогубство, приставив її тіло до дверей номера Пітера в готелі «Рендолф», наче вона — прислуга і прийшла йому щось сказати.

Джиліан Чемберлен ніколи не була мені подругою, але думка про те, що я більше ніколи не побачу її схиленою над давнім папірусом, украй засмутила мене.

І її убив Метью. Розум мій помутився. Як він міг казати, що кохає мене, коли приховував такі страшні речі? Секрети — то одне, але убивство — то зовсім інше, нехай навіть скоєне під приводом помсти та відплати. Він постійно нагадував, що йому не можна довіряти. Я не звертала на те уваги, відкидала ці слова. Може, то було частиною його плану — поволі привчити мене довіряти йому?

— Ти мусиш дозволити нам допомогти тобі, — сказала Сату, і в її голосі знову вчулися лагідні нотки. — Усе зайшло дуже далеко, тобі

загрожує серйозна небезпека. Я навчу тебе користуватися твоїми здібностями. Тоді ти зможеш захищатися від Клермона та решти вампірів на кшталт Герберта й Доменіко. Одного дня ти станеш потужною відьмою — як твоя мати. Вір мені, Діано. Ми — одна родина.

— Родина, — заціпеніло повторила я.

— Твої батьки не хотіли б, щоби ти потрапила в лабету до вампіра, — пояснила Сату таким тоном, наче розмовляла з дитиною. — Вони знали, як це важливо — зберігати узи між відьмами й відьмаками.

— Що ти сказала? — Раптом запаморочення минулося. Розум став навдивовижу ясним, а геть уся шкіра засвербіла так, немов тисяча відьом та відьмаків витріщилися на мене. Я дещо забула, я забула дещо про своїх батьків, що враз обернуло на брехню все, що сказала мені Сату.

Раптом долинув якийсь химерний звук. Він був схожий на сичання і скрипіння, наче хтось тягнув мотузку через камінь. Роззирнувшись, я помітила, як по землі повзуть, звиваючись, два товстих коричневих корені. І повзли вони до мене.

Здавалося, Сату не помічає їх наближення.

— Твої батьки хотіли б, щоб ти ретельно виконувала свої обов'язки як відьма і як представник родини Бішопів.

— Мої батьки? — перепитала я, насилу відриваючи погляд від коренів і намагаючись зосередитися на словах відьми.

— Твої вірність та відданість належать мені та твоїм одноплеменцям відьмацького роду, а не Метью Клермону. Подумай про свою матір та батька. Подумай лишень про те, як би вони почувалися, дізнавшись про твої стосунки з цим вампіром!

Тривожне передчуття холодним пальцем торкнулося моєї спини, і моя інтуїція підказала мені, що ця відьма дуже небезпечна. А корені вже добралися до моїх ніг. Наче відчувши мою тривогу, вони різко змінили напрямок руху і, пірнувши під бруківку з протилежного від мене боку, сплелися в невидиму павутину під долівкою замка.

— Джиліан сказала мені, що то відьми убили моїх батьків, — мовила я. — Ти можеш заперечити це? Розкажи мені, що сталося тоді в Нігерії.

Сату мовчала. І це було тотожним щиросердому зізнанню.

— Я так і знала, — видихнула я з гіркотою в голосі.

Легким порухом п'ясті вона кинула мене на спину так, що я аж ноги задрала, потім невидимі руки потягли мене слизькою поверхнею холодного подвір'я до печеристого приміщення з високими вікнами і частково вцілілим дахом.

Моя спина палала від подорожі по каменях колишнього залу древнього замку. Але ще гіршим був крах моїх зусиль протистояти магії Сату. Ізabo мала рацію: моя слабкість і необізнаність про те, хто я така і як маю себе захищати, призвела до того, що я вскочила в серйозну халепу.

— І знову ти не дослухаєшся до здорового глузду. Мені не хочеться робити тобі боляче, Діано, але я змушена буду зробити це, щоб змусити тебе збагнути всю серйозність ситуації. Ти мусиш відмовитися від Метью Клермона і розповісти нам, що ти зробила, щоб роздобути той манускрипт.

— Я ніколи не відмовлюся від свого чоловіка і ніколи не допомагатиму жодному з вас роздобути манускрипт. Він нам не належить.

Від цього зауваження у мене виникло таке відчуття, наче моя голова розколюється навпіл — то моторошний вереск пронизав ранкове повітря. За ним почулася какофонія жахливих звуків, таких болючих, що я впала на коліна і затулила руками вуха.

Я отямилася, лежачи на боку на холодному камінні. Наді мною стояла Сату з очима, що перетворилися на вузькі прорізи.

— Ти кажеш *нам*?! Ти й досі вважаєш себе відьмою після того, як побувала у ліжку з вампіром?

— Я — відьма! — відказала я, здивована тим, як сильно зачепило мене її заперечення.

— Ти — ганьба відьмацького роду, так само, як і Стівен, — просичала Сату. — Вперта, сварлива, самостійна. І повна таємниць.

— Маєш рацію, Сату. Я така ж, як мій батько. Він нічого не розповідав вам. І я не хочу.

— Скажеш! Єдиний спосіб, у який вампіри можуть розкрити таємниці відьми — це крапля за краплею. — Щоб показати, що це означає, Сату змахнула пальцями в бік мого правого передпліччя. Колись інша відьма таким жестом припинила кровотечу з мого коліна, краще за будь-який бинт. Але жест Сато невидимим ножем розрізав

мені шкіру. З рани тоненьким струмком потекла кров. Відьма заворожено витріщилася на неї.

Я затулила рану рукою, затиснувши навдивовижу болючий поріз, і в моїй душі почала наростати тривога, змішана з панікою.

«Ні, — почувся знайомий напружений голос. — Не піддавайся болю». Я зібралася з силами.

— Я — відьма і знаю чимало способів витягнути те, що ти приховуєш. Я тебе розчахну, Діано, і намацаю кожну таємницю, що криється в твоєму тілі, — пообіцяла Сату. — Ось тоді й побачимо, чого варта твоя впертість.

Кров відхлинула у мене від обличчя, і мені стало зле. І знову почувся тихий знайомий голос: **«Від кого ми ховаємо наші таємниці, Діано?»**

— Від усіх, — мовчки, майже механічно відповіла я, немов чула такі питання щодня. Тепер уже міцніші двері з гуркотом зачинилися за тими недостатніми і недосконалими бар'єрами, яких раніше цілком вистачало для того, щоб не допустити надміру допитливу відьму чи відьмака до моєї свідомості.

Блиснувши очима, Сату вишкірилася, бо помітила мою нову лінію оборони.

— Один твій секрет уже розкрито. Подивімося, які ти маєш ще, окрім здатності захищати свою свідомість.

Відьма щось забурмотіла, і я завертілася та впала долілиць на підлогу. Від потужного удару в мене забило дух. Піді мною спалахнуло коло вогню, і його зелені отруйні язики, піднімаючись із холодної бруківки, лизнули моє тіло.

Щось пропекло мені спину, немов розпечене залізо, як падуча зоря, дугою з'єднало мої плечі, опустилося до попереку й знову піднялося туди, звідки вилетіло. Магія Сату міцно тримала мене, не давала навіть поворухнутися. Біль був невимовний, але манлива темрява не поглинула мене — Сато зупинилася. Не встигла темрява відступити, як біль знову посилювався.

Я переборювала нудоту, що піднімалася в шлунку, коли здогадалася, що робила Сато: вона розкривала мене, як бляшанку, як і обіцяла. Накреслила на мені магічне коло.

«Ти мусиш бути надзвичайно сміливою» .

Крізь імлу болі я прослідкувала поглядом за звивистими коренями дерева, які плелися підлогою до знайомого голосу: за лінією зеленого вогню під яблунею сиділа моя мати.

— Мамо! — слабо скрикнула я, простягаючи до неї руки. Але магія Сату не слабла, міцно тримала мене.

Погляд материних очей — майже таких, як мої за формою, але темніших — був невідступно-чіпкий. Вона притиснула до губ білий, як у примари, палець, наказуючи мені замовкнути. Залишки моєї енергії пішли на кивок, яким я засвідчила, що помітила її присутність. Моя остання раціональна думка була про Метью.

Далі не було нічого, окрім болю, страху й тупого бажання заплющити очі й заснути назавжди.

Так минуло, мабуть, кілька годин, і Сату нарешті у відчаї кинула мене у протилежний куток кімнати. Спиною горіла від її заклинання, а відьма знову і знову колупала рану на моєму порізаному передпліччі. Вона навіть підвісила мене вниз головою за кісточку, щоб ослабити мою волю до опору, та ще й поглузувати з моєї нездатності втекти, скориставшись вмінням літати. Утім, попри всі ці зусилля, вона ані на крок не наблизилася до розуміння моєї магії — залишилася на тому ж місці, з якого почала.

Вона ревла від люті, цокаючи довкола мене низькими підборами і вигадуючи нові способи тортур. Я сперлася на лікоть, щоб краще вирахувати її наступний крок.

«Тримайся, будь хороброю». Мати й досі сиділа під яблунею, і її обличчя блищало від сліз. До мене долинуло далеке відлуння слів Ізабо, коли та казала Марті, що я хоробріша, ніж їй здавалося, я чула як Метью шепотів мені на вухо: «Моя хоробра дівчинко». Забачивши усмішку в мене на обличчі, Сату оскаженіла ще більше.

— Чому ти не вдаєшся до своєї сили, щоб захистити себе? Я знаю, що ця сила всередині тебе! — волала Сату. Вона обхопила себе руками, а потім різко випростала їх — і на мене хлинув потік слів. Відчувши різкий біль у животі, я скрутилася в клубок. Це відчуття нагадало мені фотографію з понівеченим тілом мого батька і нутрощами, що лежали в пилюці десь поряд.

«Далі буде це», — подумала я, відчувши дивовижне полегшення.

Своїм наступним слововиверженням Сату різко потягнула мене підлогою напівзруйнованої зали. Я розкинула руки, марно

намагаючись вчепитися за нерівне каміння та корені, щоб хоч трохи уповільнити свій лет. Я стиснула і розтиснула пальці, немов бажала дотягнутися до Метью через всю Овернь.

Такий самий вигляд мало тіло моєї матері, коли вона лежала в магічному крейдяному колі в Нігерії. Набравши в легені повітря, я різко скрикнула.

«Діано, послухай мене! Зараз ти відчуєш страшенну самотність». Мати промовляла до мене, і від звуку її голосу я знову відчула себе дитиною, що сидить у той далекий серпневий день на гойдалці, причепленій до яблуні в нашому дворі в Кембриджі. У повітрі стояв запах скошеної трави, а від матері пахло конваліями. **«Ти зможеш бути хороброю, коли ти сама? Зроби це заради мене, благаю»**.

Та зараз моєї шкіри торкався не теплий серпневий вітерець, а шорсткий холодний камінь, об який я дряпнулася щокою, коли кивнула матері на знак згоди.

Сату різко перекинула мене горілиць, і гострі камені боляче вп'ялися мені в спину.

— І не хочеться цього робити, сестро, — з жалем мовила вона, — але доведеться. Забувши про Клермона, ти все зрозумієш і простиш мене за це.

«Аякже, вже біжу-спотикаюся! — подумала я. — Якщо Метью тебе сам не вб'є, то мій привид не даватиме тобі спокою все твоє життя».

Сату прошепотіла кілька слів, підняла мене з долівки і, обережно підганяючи моє тіло поривами вітру, витягнула мене з зали і потягла звивистими сходами униз, у черево замку, а потім скерувала до старовинної підземної в'язниці. Щось зашелестіло позаду мене, і я вигнула шию, щоб поглянути, що то було.

За нами ступала похоронна процесія привидів, їх були десятки. Вони супроводжували нас із сумними переляканими обличчями. Сату, попри всі її здібності, була неспроможна бачити мерців довкола нас, не бачила вона і мою матір.

Потім відьма вхопилася руками за важучий дерев'яний брус у долівці й смикнула, намагаючись підняти його. Я заплющила очі й приготувалася до падіння. Натомість Сату вхопила мене за волосся і нагнула обличчям до темної діри. Звідти війнув отруйний запах смерті, від чого привиди стривожено завовтузилися і застогнали.

— Ти знаєш, що це таке, Діано?

Я відсахнулася і похитала головою, надто нажахана й виснажена, щоб говорити.

— Це потайна підземна темниця. — Привиди зашепотіли, передаючи це слово один одному. Якась жінка зі скуйовдженим волоссям та старим зморшкуватим обличчям заскиглила. — Потайні темниці — це місця забуття. Люди, яких кидають до таких темниць, божеволіють, а потім помирають голодною смертю — якщо виживають від удару в разі падіння. Дно — глибоко внизу, летіти далеко. Без допомоги згори звідти не вибратися, а допомога не прийде ніколи.

Привид молодого хлопця з розсіченими грудьми кивнув на знак згоди зі словами Сату.

— Не падай, дівчино, — сказав він співчутливим тоном.

— Але ми про тебе не забудемо. Я піду за підкріпленням. Завдяки своїй впертості ти вистояла проти однієї відьми з Конгрегації, але проти усіх трьох тобі не вдасться. Бо твоїм батькам це не вдалося. — Вона вхопила мене міцніше, і ми, пропливши униз понад шістдесят футів, плавно опустилися на дно потайної темниці. Поки ми йшли тунелем углиб гори, кам'яні стіни в'язниці міняли свій колір та структуру.

— Будь ласка, — благально мовила я, коли Сату кинула мене на кам'яну долівку. — Не залишай мене тут. Не маю я ніяких секретів. Я не вмію користуватися магією і не знаю, як діставати отой манускрипт.

— Ти — дочка Ребекки Бішоп, — відказала Сату. — У тобі криється неабияка сила — я це відчуваю — і ми постараємося цю силу вивільнити. Якби замість тебе тут була твоя мати, вона давно вилетіла б звідси і втекла. — Сату вдивилася в темряву над нашими головами, а потім зиркнула на мою литку. — Та, насправді, ти, мабуть, не вдалася у свою матір. Принаймні не настільки, щоб завдати нам реального клопоту.

Сату зігнула коліна, розкинула руки і легенько відштовхнулася від кам'яної підлоги темниці. Вона швидко перетворилася на розмиту білувату пляму, а потім зовсім зчезла. Високо наді мною грюкнула зачиняючись важка дерев'яна ляда.

Метью ніколи не знайде мене тут. На цей час будь-які сліди віднайти вже неможливо, бо мій запах розвіявся на чотири вітри.

Єдиним способом вибратися звідси — окрім як чекати, поки мене витягне Пітер Нокс або Сату, — це вибратися самотужки.

Перенісши вагу на одну ногу, я розкинула руки і відштовхнулася від долівки так, як це зробила Сату. Але нічого не сталося. Я заплющила очі, спробувала зосередитися на відчутті, як тоді, коли танцювала в салоні з Метью — може, мені таки вдасться знову попливти в повітрі. Та поки в мене виходило лише зосереджуватися на Метью та тих таємницях, які він від мене приховував. Я схлипнула, і сире гниле повітря темниці потрапило мені глибоко в легені, від чого я закашлялася так, що аж присіла в знемозі.

Я трохи поспала, але прокинулася, коли привиди почали теревенити. Вони принаймні давали хоч якийсь світло в підземному мороці. Щоразу, коли хтось із них рухався, він залишав по собі розмитий фосфоресцентний слід, що пов'язував те місце, де привид щойно стояв, із тим, куди він вирушав. Напроти мене сиділа молода жінка у дранті й мугикала собі під ніс, втупивши в мене погляд порожніх очей. А посеред кімнати монах, лицар в обладунку та якийсь мушкетер вдивлялися в ще глибшу діру, з якої віяло такою пусткою та втратою, що я навіть не наважилася до неї підійти. Монах бурмотів, відспівуючи померлих, а мушкетер час від часу зазиравав у діру, наче щось там загубив.

Мій розум сповзав у забуття, програючи битву об'єднаним силам страху, болю та холоду. Я зосереджено насупилася і пригадала останні параграфи, що я прочитала в *Aurora Consurgens*, і тоді промовила їх уголос, сподіваючись, що це не дасть мені збожеволіти.

— «Це я — посередник між стихіями, це я забезпечую їхню гармонію, — пробурмотіла я закладними губами. — Те, що є вологим, я знову роблю сухим, а те, що є сухим, я знову роблю вологим. Те, що є твердим, я знову роблю м'яким, і пом'якшую те, що є твердим. Оскільки я — кінець, то мій коханець є початком. Я охоплю собою весь процес творення, в мені заховані усі знання».

Біля ближньої стіни щось замерехтіло. То був іще один привид, що прийшов привітатися, але я заплющила очі, надто втомлена, щоб звертати на нього увагу, і далі промовляла рядки з «Аврори»:

— «Хто посміє відібрати у мене моє кохання? Ніхто, бо наше кохання сильне, як сама смерть».

Моя мати перервала мене:

«Можє, трохи поспиш, відьмочко?»

Із заплющеними очима я побачила свою спальню на мансарді будинку в Медисоні. До фатальної поїздки моїх батьків до Африки лишалося кілька днів, і мене привезли до Сари, щоб я пожила у неї, поки їх не буде.

— Я не хочу спати, — відповіла я. Голос я мала впертої дитини. Я розплющила очі. Привиди скупчувалися ближче до мерехтіння, що проглядалося в темряві праворуч.

Там сиділа моя мати, спершись об вологу стіну темниці з розпростертими руками. Я мало-помалу рушила до неї, боячись, що вона зникне. Мати привітно всміхнулася, і в її темних очах заблищали непролиті сльози. А її примарні руки й пальці проступали в темряві то тут, то там. Нарешті я підійшла до її тіла, такого знайомого, і пригорнулася до неї.

«Розповісти тобі історію?»

— Я згадувала твої руки, коли Сату творила свою магію.

Вона розсміялася, і від її лагідного сміху холодні камені піді мною стали менш болючими.

«Ти поводилася дуже хоробро».

— Я так втомилася, — зітхнула я.

«Тоді саме час розповісти твою історію. Жила-була маленька відьмочка на ім'я Діана. Коли вона була дуже маленькою, її казкова хрещена мати оповила її невидимими стрічками всіх кольорів райдуги» .

Я пригадала цю казку з дитинства. Тоді я носила пурпурово-рожеву піжаму з зірками, а моє волосся було забране в дві довгі коси, що зміїлися по моїй спині. Хвилі спогадів заповнили кімнати моєї свідомості, що залишалися порожніми від тоді, як померли мої батьки.

— А навіщо казкова хрещена мати оповила її стрічками? — спитала я своїм дитячим голосом.

«Тому що Діані подобалося займатися магією, і це у неї виходило дуже добре. Але її хрещена мати знала, що інші відьми заздритимуть її здібностям. „Коли ти будеш готова, — пояснила їй казкова хрещена мати, — ти скинеш ці стрічки легким порухом. А доти ти не зможеш ні літати, ні займатися магією“».

— Це несправедливо, — запротестувала я, бо семилітнім дітям подобається протестувати. — Покарай інших відьом, а не мене.

«Світ несправедливий, еге ж?» — спитала мене мати.

Я похмуро похитала головою.

«Хоч як Діана не старалася, вона не могла струсити з себе ті стрічки. А з часом зовсім про них забула. І забула про свою магію».

— Я ніколи не забувала про свою магію, — заперечила я.

Моя мати нахмурилася.

«Але ж ти забула, — тихо прошепотіла вона. І продовжила свою розповідь: — Якось через багато-багато років Діана зустріла гарного принца, що жив у сутінках між заходом сонця та сходом місяця».

Це була моя улюблена частина казки. Мене заповнили спогади інших ночей. Інколи я розпитувала, як його звать, інколи заявляла, що мене не цікавить якийсь там бовдур-принц. Та більш за все мене цікавило, чому це комусь знадобилася відьма, яка нічого не вміє — ні літати, ні творити магію.

«Принц кохав Діану, хоча вона, здавалося, не вміла літати. Він бачив стрічки, що її оповивали, хоча більше ніхто їх не бачив. Йому стало цікаво, навіщо вони, і що буде, коли відьма їх скине. Але принц був надто вихованим, щоб розпитувати — а раптом відьма засоромиться і навіть образиться?»

Я кивнула своєю семирічною головою, вражена здатністю принца до співчуття, і моя голова дорослої Діани теж кивнула, торкнувшись холодної кам'яної стіни.

«Але принцу дуже хотілося знати, чому відьма не хоче літати, навіть якщо може. А потім, — продовжила мати, пригладжуючи мені волосся, — у місті з'явилися троє відьом, і у них виникла підозра, що Діана — сильніша за них. І тому вони викрали її і занесли до похмурого замку. Та хоч як вони не старалися — смикали, рвали, але стрічки не піддавалися. Тому вони замкнули відьму в підвалі, сподіваючись, що вона так налякається, що зніме їх сама».

— А Діана була сама-самісінька?

«Сама-самісінька», — підтвердила мати.

— Щось мені не подобається ця історія, — поскаржилася я.

«Тоді, може, поспиш?»

Я натягнула на себе стьобану строкату ковдру, яку купила Сара в універмазі в Сіракузах перед моїм приїздом, і вляглася на долівку

темниці.

Мати поправила на мені ковдру.

— Мамо?

— *Так, Діано?*

— Я зробила те, що ти мені сказала. Я не видала своїх секретів — нікому.

— *Знаю, як важко це було.*

— А ти маєш якісь таємниці? — спитала я, і в моїй уяві чомусь постала така картина: я — олениця, що тікає через поле, а мати мене наздоганяє.

— *Аякже*, — сказала вона і клацнула пальцями. Я злетіла в повітря і миттєво опинилася у неї в руках.

— Назви мені хоч одну із них.

— *Назву, аякже.* — Її рот опинився так близько біля мого вуха, що воно злегка засвербіло. — *Ти. Моя найбільша таємниця — це ти.*

— Але ж я тут! — Я верескнула і, вирвавшись із материних рук, побігла до яблуні. — Як я можу бути таємницею, коли я тут, з тобою?!

Мати притиснула палець до рота і всміхнулася.

— *Це ж магія.*

Розділ 30

— Де вона?! — гаркнув Метью, хряснувши об стіл ключами від «рейндж-ровера».

— Ми неодмінно знайдемо її, Метью, — відповіла Ізабо. Заради сина вона намагалася бути спокійною, але минуло вже понад десять годин після того, як вони знайшли огризок яблука біля ділянки з рутою в саду. І відтоді удвох методично прочісували все довкола, всю територію, яку Метью поділив на мапі на вузьенькі сегменти.

Збившись із ніг у пошуках, вони не знайшли жодної ознаки присутності Діани і не змогли натрапити на її слід. Вона наче крізь землю провалилася.

— Напевно, її викрала якась відьма, бо ніхто інший не зміг би, — виснував Метью, пригладивши рукою волосся. — Я ж казав їй, що вона у безпеці допоки не виходитиме з шато.

Його мати внутрішньо напружилася. Те, що Діану вкрали відьми, її не здивувало.

Метью давав накази, як генерал на полі битви.

— Вирушаймо на пошуки. Я поїду до округу Бріуд. А ти, Ізабо, проїдеш через Обюсон до провінції Лімузин. Марто, залишайся тут, на випадок, якщо Діана повернеться сама або хтось повідомить телефоном якісь новини.

Та Ізабо знала, що телефонних дзвінків не буде. Якби Діана мала доступ до телефону, то давно вже подзвонила б. І хоча Метью волів застосувати бойову стратегію — прорубуватися крізь перешкоди, — це не завжди було найліпшим варіантом.

— Нам слід почекати, Метью.

— Почекати? — визвірився він. — На *що* чекати?

— Не що, а кого. На Болдвіна. Він був у Лондоні, виїхав звідти годину тому.

— Ізабо, як ти могла йому про це розповісти? — Метью знав із власного досвіду, що його старший брат може все зіпсувати. Це йому вдавалося найкраще. Руйнація була його хобі. Багато років він займався нею фізично, психологічно та фінансово, бо колись відкрив для себе, що руйнувати людські засоби для існування — це так само захопливо, як, скажімо, зрівняти з землею село.

— Коли її не знайшли ані в стайні, ані в лісі, я відчула, що наспів час звернутися до нього. Болдвін у цьому сенсі кращий за тебе, Метью. Він здатен вислідити все, що завгодно.

— Так, Болдвін завжди був дуже вправним у переслідуванні своєї жертви. Зараз найголовніше завдання — знайти мою дружину. Тому мені потрібні гарантії, що вона не стане його наступною ціллю. — Метью взяв зі стола ключі до авто. — Чекайте на Болдвіна, а я вирушаю сам.

— Він знає, що вона належить тобі, він не завдасть їй шкоди. Болдвін — голова родини. А якщо це родинна справа, то він має про це знати.

Слова Ізабо видалися Метью дещо дивними. Вона знала, як мало довіряв він своєму старшому брату. Але він вирішив не звертати уваги на цю недоречність.

— Вони вдерлися до твого дому, маман. Це образа особисто тобі. Втім, якщо хочеш залучити до цієї справи Болдвіна, маєш право.

— Я покликала Болдвіна не заради себе, а заради Діани. Її не можна залишати в руках у відьом, Метью, навіть якщо вона сама є відьмою.

Марта раптом задрала носа, відчувши у повітрі якийсь новий запах.

— Болдвін, — сказала Ізабо, блиснувши зеленими очима, хоча можна було й не говорити.

Нагорі грюкнули важкі двері, почулися важкі кроки. Метью напружено заціпенів, а Марта закотила очі.

— Сюди, ми тут, — тихо мовила Ізабо. Навіть під час кризи вона не підвищувала голосу. Бо вони ж вампіри, і їм немає потреби вдаватися до театральних жестів.

Болдвін Монклер — саме під цим іменем його знали на фінансових ринках — впевненою ходою зайшов до зали на першому поверсі. Його мідно-руде волосся блищало у світлі електричних ламп, а м'язи легенько посмикувалися і грали — Болдвін був природженим спортсменом. Ще з дитинства привчений до меча, він і до того, як стати вампіром, був надзвичайно дужим, а після його відродження мало хто наважувався заступити йому шлях. Середній син із гнізда Філіпа де Клермона, Болдвін став вампіром у часи Римської імперії і був улюбленцем свого батька. З Філіпом вони були зроблені з одного тіста: любили війну, жінок та вино — саме в такій послідовності.

Попри ці приємні риси вдачі, мало кому з тих, хто стикався з ним у бою, вдавалося вижити, щоб розказати, яким добрим воїном був Болдвін.

А тепер він спрямував свій гнів на Метью. Вони незлюбили один одного з першого знайомства; їхні характери були настільки різними, що Філіп невдовзі облишив сподівання, що вони хоч колись стануть друзями. Його ніздрі різко розширилися — він намагався уловити знайомий братів запах — запах кориці та гвоздики.

— Де ти, в біса, є, Метью?! — гримнув він, і відлуння його басовитого голосу застрибало поміж склом та каменем.

Метью виступив йому назустріч.

— Я тут, Болдвіне.

Не встигли ці слова зірватися з його вуст, як брат уже міцно тримав його за горлянку. Голова до голови, одна темна, а друга яскраво-руда, вони блискавично шугонули до протилежного кінця кімнати. Тіло Метью відлетіло до дерев'яних дверей, що за мить тріснули від удару.

— Як ти міг зв'язатися з відьмою, знаючи, що вони скоїли з нашим батьком?!

— Та її ще на світі не було, коли його схопили, — прохрипів Метью стиснутим горлом, але страху не виказав.

— Вона ж відьма, — презирливо сплюнув Болдвін. — Тепер всі вони перед нами винуваті. Вони знали, як нацисти катували його, але нічого не зробили, щоб їх зупинити.

— Болдвіне! — різкий тон Ізабо відвернув увагу старшого брата. — Філіп залишив суворі вказівки про помсту в разі, якщо з ним трапиться лихо. — Вона казала це Болдвіну безліч разів, але жодного разу їй не вдавалося вгамувати його гнів.

— Відьми допомогли тим звірам спіймати батька. А коли він потрапив до рук нацистів, то на ньому ставили експерименти: скільки шкоди може витримати тіло вампіра і при цьому не померти. Закляття, яке наклали відьми, не дали нам змоги розшукати і звільнити його.

— Вони не змогли знищити його тіло, але їм вдалося знищити його душу, — хрипко кинув Метью. — Господи, Болдвіне, вони можуть зробити з Діаною те саме.

Якщо відьми завдадуть їй фізичної шкоди, Метью знав, що вона видужає. Але якщо відьми зламають її дух, то вона вже ніколи не буде

такою, як була. «Можливо, Діана вже ніколи не буде отим впертим та свавільним створінням» — з болем подумав Метью і заплющив очі.

— Ну то як?! — гаркнув Болдвін і, кинувши брата на підлогу, напасів на нього.

Мідний чайник завбільшки з величенький барабан із хряскотом гепнувся об стіну. Брати рвучко попідскакували на ноги.

Неподалік стояла Марта, взявши руки в пухкі боки, і свердлила їх лютим поглядом.

— Вона — його дружина, — кинула Марта Болдвіну.

— Невже ти спарувався з нею?! — гаркнув Болдвін, не вірячи почутому.

— Тепер Діана — частина нашої родини, — відповіла йому Ізабо. — Ми з Мартою прийняли її. І ти мусиш зробити так само.

— Ніколи, — відрізав Болдвін. — Відьма ніколи не стане де Клермон і ніколи вона не буде бажаною в цьому домі. Парування — потужний інстинкт, але проти смерті він не встоїть. Якщо цю жінку з роду Бішопів не вб'ють відьми, це зроблю я.

Метью кинувся на брата і вп'явся йому в горло. Почувся хруст розірваної плоті. Болдвін відсахнувся і захопився за шию.

— Ти вкусив мене!

— Ще раз почую від тебе погрозу своїй дружині — і ти не такого дочекаєшся! — відказав Метью, важко дихаючи і проштрикуючи брата шаленим поглядом.

— Годі вам! — гаркнула Ізабо. Спантичени брати замовкли. — Я вже втратила свого чоловіка, доньку і двох синів. Я не дозволю вам гризти один одному горлянки! Я не дозволю відьмам забирати будь-кого з мого дому без мого дозволу. — Останні слова Ізабо промовила зловісним шепотом. — І я не збираюся стояти і марно сперечатися тут, коли дружина мого сина перебуває в руках у ворогів.

— Тисяча дев'ятсот сорок четвертого року ти наполягав, що боротьба з відьмами нічого не дасть. А тепер поглянь на себе! — кинув Болдвін, вирячившись на свого брата.

— Тепер інша ситуація, — відказав Метью з притиском.

— Авжеж, звісно, що інша, це я тобі гарантую. Ми наражаємося на ризик, що Конгрегація втрутиться в наші родинні справи лише тому, що ти, бач, ускочив у ліжко з відьмою.

— В ті часи рішення розпочинати відкриту ворожнечу з відьмами залежало не від тебе, а від твого батька. І він недвозначно заборонив продовжувати цю всесвітню війну. — Ізабо стала позаду Болдвіна і почекала, поки він до неї не обернувся. — Тому не втручайся. Повноваження карати за таку жорстокість покладені на владні органи звичайних людей.

Болдвін скривився.

— Як я пам'ятаю, справу помсти ти взяла у свої руки, Ізабо. Скількома нацистами ти пообідала, перш ніж вдовольнилася? — Казати таке було неприпустимо, але Болдвін розлютився так, що не тримався звичних рамок.

— Що ж стосується Діани, — спокійно сказала Ізабо, як нічого не чула, — то якби твій батько був живий, Люцію Сігеріку Бенуа Крістофе Болдвіне де Клермон, то він би тепер розшукував її — відьма вона чи ні. Йому було б соромно за тебе, якби він побачив, як ти тут зводиш із братом давні рахунки. — Кожне з імен, які Філіп впродовж багатьох років дав своєму сину, тепер дзвеніло як гучний ляпас, і Болдвін аж головою тіпав, коли Ізабо промовляла їх.

Він повільно видихнув крізь ніс.

— Дякую тобі за пораду, Ізабо, і за урок історії. Тепер я вже остаточно прийняв рішення. Метью не буде розважатися з цією дівчиною. Крапка. Кінець дискусії. — Відчувши, як у нього поліпшується настрій після цього акту підтвердження верховної влади, Болдвін повернувся, щоб піти.

— Тепер ти не залишаєш мені вибору.

Слова Метью змусили Болдвіна залякнутися на півдорозі.

— Вибору? — зневажливо пирхнув він. — Будеш робити те, що я тобі казатиму.

— Може, я й не глава родини, але це вже не родинна справа, — сказав Метью, нарешті збагнувши сенс попереднього зауваження Ізабо.

— Чудово, — знизав плечима Болдвін. — Можеш розпочинати свій нікчемний хрестовий похід. Шукай свою відьму. Візьми з собою Марту, бо вона, здається, не менш зачарована твоєю відьмою, аніж ти. Якщо вам обом так хочеться чіплятися до відьом і чекати, поки Конгрегація обрушиться на ваші голови, то це ваші проблеми. Щоб захистити родину, я зрікаюся вас.

Він уже наближався до дверей, коли його молодший брат виклав свій козир.

— Я звільняю де Клермонів від обов'язку давати притулок Діані Бішоп і захищати її. Тепер її безпекою опікуватиметься орден лицарів Лазаря, як ми часто робили в минулому, захищаючи тих, хто потребує допомоги.

Ізабо відвернулася, щоб приховати вираз гордості за свого сина.

— Ти, напевне, пожартував, — просичав Болдвін. — Якщо ти мобілізуєш братство, це дорівнюватиме оголошенню війни.

— Ти ж сам цього захотів, тож мусиш відповідати за наслідки. Я б убив тебе за непокору братству, але не маю часу. Твої землі та володіння конфісковано. Забирайся з цього дому і залиш свою посадову печатку. Впродовж тижня буде призначено нового французького магістра. Ти більше не перебуваєш під захистом братства і маєш тиждень на те, щоб знайти собі нове місце проживання.

— Спробуй тільки забери в мене «Сім веж» і ти пошкодуєш, — прогарчав Болдвін.

— Маєток «Сім веж» — не твій. Він належить лицарям Лазаря. А Ізабо мешкає тут із милостивого дозволу братства. Я дам тобі ще один шанс поновити своє членство в цій організації. — І голос Метью набув командного тону, що не терпів заперечень. — Болдвін де Клермон, я закликаю тебе виконати свою присягу: вийти на поле бою і виконувати мої накази аж поки я не звільню тебе.

Ці слова Метью не писав і не промовляв уже кілька сторіч, але він прекрасно пам'ятав кожне з них. Лицарі Лазаря були у нього в крові, так само, як і Діана. Його м'язи, давно не використовувані на повну силу, напружилися, а призабуті навички тепер пригадувалися і загострювалися.

— Лицарі ордену не мусять приходити на допомогу своєму магістру, якщо в того не склалося з коханням, Метью. Ми брали участь у битві при Акрі. Ми допомагали альбігойським еретикам відбити навалу ворогів із півночі. Ми пережили падіння тамплієрів і атаки англійців під Кресі та Ажинкуром. Лицарі Лазаря на бойових кораблях давали відсіч Оттоманській імперії в морській битві біля Лепанто, а коли ми відмовилися продовжувати бойові дії, то Тридцятирічна війна

скінчилася. Мета братства полягає в тім, щоби забезпечити виживання вампірів у світі, де панують людські істоти.

— Ми почали з того, що захищали тих, хто не здатен захистити себе сам, Болдвіне. А наша героїчна репутація стала додатком до цієї діяльності.

— Не треба було батькові перед смертю передавати орден тобі. Ти — воїн та ідеаліст, а не командувач. Ти недостатньо сміливий, щоби приймати складні рішення. — Слова Болдвіна прозвучали зневажливо, але в очах його палахкотіла тривога.

— Діана прийшла до мене, щоби я захистив її від її ж одноплемінців. І я потурбуюся про те, щоби їй забезпечили цей захист — так само, як лицарі нашого ордену забезпечували захист мешканцям Єрусалима, Німеччини та Окситанії, коли їм загрожувала небезпека.

— Ніхто не повірить, що тобою рухає не особистий мотив, як не повірили тисяча дев'ятсот сорок четвертого року. Ти сам тоді сказав «ні».

— Я помилявся.

Болдвінове обличчя пересмикнулося від шоку. Метью похапцем увібрав повні легені повітря.

— Треба було негайно відреагувати на цей жахливий злочин — і плювати на наслідки! Але мене стримав страх видати родинні таємниці та розлютити Конгрегацію. Та це тільки заохотило наших ворогів завдати нашій родині ще одного удару, і я не збираюся повторювати цю помилку тепер, у випадку з Діаною. Відьми ні перед чим не зупиняться, щоби дізнатися про межі її можливостей. Це навіть гірше за те, що вони скоїли з Філіпом. У розумінні відьом він був лише вампіром. А викравши Діану, вони зайшли надто далеко.

Поки Болдвін розмірковував над словами брата, тривога Метью посилилася.

— Ну то як, захищатимеш Діану? — спитала Ізабо, перериваючи роздуми Болдвіна.

Той кивнув. Лише один раз.

— Дякую, — тільки й сказав йому Метью. — Якась відьма вихопила її прямісінько з-посеред саду. А на той час, коли ми виявили її зникнення, не залишилося жодних слідів та зачіпок стосовно напрямку, в якому її могли віднести. — І він дістав із кишені засмальцьовану мапу. — Ось де нам іще належить шукати.

Болдвін оглянув зони, де Ізабо та його брат уже провели пошуки, та широкі ділянки сільської місцевості ще не обшукані.

— Ти ретельно шукав? — спитав він.

— Звісно, — кивнув Метью.

Болдвін не зміг приховати свого роздратування.

— Метью, коли ти вже навчишся спершу думати, а вже потім діяти? Покажи мені сад.

Метью з Болдвіном вийшли надвір, а Марта й Ізабо лишилися в приміщенні, щоб їхні запахи не заважали пошукам і не забивали тих слабких слідів Діани, які ще могли зберегтися. Коли двоє братів вийшли, Ізабо затремтіла з голови до п'ят.

— Небезпека дуже велика, Марто. Якщо вони зробили їй зле...

— Ми завжди знали, і ти, і я, що цей день колись настане, — сказала Марта і співчутливо поклала руку на плече своїй господині. Потім вона пішла на кухню, залишивши задумливу Ізабо біля каміна.

А в саду Болдвін зосередив свій надприродно гострий зір на шматку землі, де біля невеличкої ділянки з густою рутою лежав огризок яблука. Ізабо мудро порадила Метью залишити яблуко там, де воно було. Розташування недоїденого яблука вказало Болдвіну на те, що не зміг помітити його брат. Стебла рути були злегка прим'яті й указували на ще одну ділянку трави із зім'ятим листям, за якою йшла ще одна ділянка, а потім — ще одна.

— Звідки був вітер? — спитав Болдвін, уже захоплений пошуками.

— З заходу, — відповів Метью, намагаючись здогадатися, куди хилить брат. А потім скрушно зітхнув: — Ми втрачаємо час. Треба розділитися, бо таким чином ми зможемо охопити більшу територію. А я ще раз перевірю печери.

— У печерах її немає, — сказав Болдвін піднімаючись із колін і струшуючи з рук травинки разом із їхнім запахом. — Це вампіри воліють користуватися печерами, а не відьми. До того ж вони подалися на південь.

— На південь? Але ж на півдні нічого немає.

— Так, справді — там більше нічого немає, — погодився брат. — Але щось там таки має бути, інакше відьма ніколи не понесла б її в тому напрямку. Спитаймо Ізабо.

Однією з причин, завдяки яким родина де Клермонів спромоглася вижити до нинішніх часів, було те, що кожен її член виконував у часи

кризи певну функцію, що визначалася його здібностями. Філіп завжди був ватажком, харизматичною фігурою, здатною переконати вампірів, людей і навіть демонів битися за спільну справу. Їхній брат Гуго був гарним переговорником, який міг всадовити ворогуючі сторони за стіл переговорів навіть у розпал конфлікту. Готфрід, наймолодший із синів Філіпа, був їхньою совістю й умів передбачати і виокремлювати моральні наслідки кожного прийнятого рішення. На Болдвіна припадало завдання виробляти військову стратегію, і його гострий розум швидко аналізував кожен план, знаходячи в ньому сильні й слабкі сторони. Луїза була корисною як наживка або шпигунка — залежно від ситуації.

Як це не дивно, але Метью був найхоробрішим та найзапеклішим воїном у родині. Авантюри, до яких він вдавався в молодості на полі бою, доводили батька до сказу через брак дисципліни, але з часом Метью змінився. Тепер, тримаючи в руках зброю, він ставав холодним та розсудливим і пробивався крізь перешкоди з чіпкою упертістю, яка робила його непереможним.

А ще була Ізабо. Усі недооцінювали її, за винятком Філіпа, який називав її «генералом» та «моєю таємною зброєю». Вона нічого не пропускала, все помічала, а пам'ять мала кращу, ніж Мнемозину.

Брати повернулися до будинку. Болдвін гукнув Ізабо, а сам узяв жменю борошна з відкритої миски і розсипав її по столу, на якому Марта готувала їжу. На борошні він окреслив обриси провінції Овернь і тицьнув пальцем у точку, де розташовувався маєток «Сім веж».

— Куди б одна відьма забрала іншу в південному чи західному напрямку від нашого маєтку? — спитав він.

Ізабо наморщила лоба.

— Це залежить від того, навіщо вона її забрала.

Метью та Болдвін обмінялися поглядами, сповненими відчаю. Оце й була єдина проблема з їхньою секретною зброєю: Ізабо ніколи не давала прямої відповіді на запитання, яке вони їй ставили, бо їй завжди здавалося, що існує щось більш важливе, ніж слід зайнятися в першу чергу.

— А ви подумайте гарненько, маман, — палко закликав її Метью. — Відьми хочуть, щоби Діана більше ніколи мене не побачила.

— Ні, дитя моє. Річ у тім, що вас можна роз'єднати багатьма різними способами. Вдершись до моєї домівки і викравши мою гостю,

відьми завдали нашій родині непростимої шкоди. Така ворожнеча — як гра в шахи, — проговорила Ізабо, торкнувшись щоки сина своєю холодною рукою. — Відьми хотіли продемонструвати, якими слабкими ми стали. Ти бажав Діану. А вони взяли й викрали її, і тепер ти ніяк не проігноруєш виклик, який тобі кинули відьми.

— Будь ласка, Ізабо, скажи — де вона?

— Між нами та департаментом Канталь немає нічого, окрім пустинних гір та козячих стежин, — сказала Ізабо.

— Канталь? — різко перепитав Болдвін.

— Так, — прошепотіла Ізабо, і її холодна кров стала ще холоднішою, коли вона подумала про можливі наслідки.

У тих місцях народився Герберт Оріякський. То була його, так би мовити, домашня територія, і якщо де Клермони наважаться вторгнутися туди, їм доведеться мати справу не лише з відьмами, а й з іншими створіннями, яких вони згуртують навколо себе.

— Якщо користуватися шаховою термінологією, то вони виголосили нам шах, забравши Діану до Канталю, — похмуро зауважив Метью.

— Для шаху ще зарано.

Болдвін кивнув на знак згоди.

— Тоді ми щось пропустили, щось не до кінця розуміємо.

— Там немає нічого, окрім руїн, — сказала Ізабо.

Болдвін скрушно зітхнув:

— А чому ця відьма сама себе не може захистити?

Марта увійшла до кімнати, витираючи руки об рушник. Вона обмінялася поглядами з Ізабо.

— *Elle est enchantée*, — хрипко кинула вона.

— Ця дитина зачаклована, — неохоче погодилася Ізабо. — Ми з Мартою в цьому впевнені.

— Зачаклована? — здивувався Метью. Він знав, що чаклування накидало на всяку відьму невидимі пута. І воно було так само неприпустимим і непростимим, які вторгнення на чужу територію для вампірів.

— Саме так. Річ не в тім, що вона не хоче користуватися своєю магією. Її відгородили від магії, причому навмисне, — пояснила Ізабо й аж скривилася від цієї думки.

— Але ж чому? — допитувався її син. — Це те саме, що повірвати у тигра кігті та клики і знову випустити його в джунглі. Навіщо було позбавляти когось здатності до захисту?

Ізабо знизала плечима.

— Багато охочих спадає на думку і багато причин — до того ж я не дуже добре знаю цю відьму. Зв'яжися з її родиною. Спитай у них.

Метью видобув із кишені телефон. Болдвін помітив, що номер у Медісоні стояв на швидкісному наборі. Не встиг пролунати перший гудок, як відьми на тому боці взяли слухавку.

— Метью, ти? — спитала відьма переляканим панічним голосом. — Де вона? Їй страшенно боляче, я це відчуваю.

— Ми знаємо, де її шукати, Сара, — тихо мовив Метью, намагаючись заспокоїти її. — Але спершу мені треба дещо у тебе спитати. Діана не користується своєю магією.

— Не користується відтоді, як загинули її батьки. А яке це взагалі має значення? — викрикнула не стримавшись Сара. Ізабо аж поморщилася від різкого звуку.

— А чи є ймовірність — хоч найменша, — що Діана зачаклована?

На тому боці лінії запанувала тиша.

— Зачаклована? — озвалася нарешті Сара, приголомшена цим запитанням. — Звісно, що ні!

Де Клермони почули легеньке «кляц».

— То все Ребекка, — озвалася інша відьма спокійнішим тоном. — Я пообіцяла їй не розповідати. Я не знаю, як вона це зробила і що саме вона зробила, тому не питайте мене. Ребекка знала, що їм зі Стівеном не судилося повернутися з Африки. Вона щось бачила, щось передчувала, і це налякало її до смерті. Ребекка сказала мені тоді, що хоче убезпечити свою доньку.

— Убезпечити від чого? — спитала Сара зі страхом у голосі.

— Не «від чого», а убезпечити до певного часу. — Емілі заговорила ще тихше. — Ребекка сказала мені, що хоче убезпечити Діану, допоки її донька не зустрине свого примарного чоловіка.

— Свого примарного чоловіка? — повторив Метью.

— Так, — прошепотіла Ем. — І щойно Діана сказала мені, що зустрічається з вампіром, я подумала, що це, напевне, збувається пророцтво Ребекки, і що ви — саме той чоловік. Але все це трапилося так швидко...

— Чи не знаєте ви, Емілі, хоч що-небудь, що зможе нам допомогти? — спитав Метью.

— Ні. Я бачу лише темряву. Діани в ній немає. Вона — не померла, — похапливо запевнила вона, почувши, як скрушно зітхнув Метью, — але їй боляче і вона — не знаю як — але перебуває не зовсім у цьому світі.

Болдвін слухав цю розмову і дивився на Ізабо, примруживши око. Її питання, які спочатку доводили його до сказу, зрештою виявилися напрочуд інформативними, такими, що проливали світло на події. Він опустил руки, які до того тримав на грудях, і видобув із кишені телефон. А потім відвернувся, набрав номер і щось стиха промимрив у нього. Після цього Болдвін поглянув на Метью і провів пальцем по своєму горлу.

— Я вирушаю на пошуки, — сказав Метью. — Коли будуть новини, ми вам повідомимо, — сказав він і перервав зв'язок, щоб Сара та Ем не закидали його питаннями. — Де мої ключі? — вигукнув Метью, рушаючи до дверей.

Та Болдвін вже заступив йому дорогу.

— Заспокойся, сядь і поміркуй, — грубо кинув він, ногою підсунувши брату стілець. — Які замки були колись між нашим шато та Канталем? Нам цікаві саме древні замки, відомі Герберту.

— Болдвіне, заради Бога, я не знаю. Пропусти мене!

— Ні. Будь розумним. Не поспішай і подумай. Відьми не стали б заносити Діану на територію Герберта — якщо вони, звісно, зовсім із глузду не з'їхали. Якщо Діана зачаклована, то для них вона — теж таємниця. А щоб її розгадати, потрібен час. Потрібне якесь затишне місце, щоб там не було надокучливих вампірів, які їм заважатимуть. — Болдвін уперше назвав Діану на ім'я. — У Канталі відьмам доведеться слухатися Герберта, тому вони, напевне, десь на кордоні того департаменту. Поміркуй. — У Болдвіна випарувалася остання краплина терплячості. — Заради Бога, Метью, ти ж спроектував чи збудував більшість із цих замків!

Метью швидко перебрав у пам'яті всі варіанти, відкинувши декотрі замки як такі, що стояли надто близько, а декотрі тому, що вони лежали в руїнах.

— Ля П'єр, — видихнув він.

Рот Ізабо стиснувся в тонку ниточку, а на обличчі Марти відбилося занепокоєння. Ля П'єр був найнепрístupнішим замком регіону. Збудований на базальтовому фундаменті, у якому неможливо зробити підкоп, він мав стіни достатньо високі, щоб витримати будь-яку облогу.

Нагорі почувся звук стискуваного та гнаного повітря.

— Це гелікоптер, — сказав Болдвін. — Він чекав у Клермон-Феррані, щоб відвезти мене назад до Ліона. Доведеться виконати невеличкі відновлювальні роботи в твоєму саду, Ізабо, але, гадаю, це не така вже й велика ціна.

Двоє вампірів вийшли з шато і вскочили у гелікоптер. А за кілька хвилин вони були високо у небі над провінцією Овернь. Під ними лежала темрява, то тут то там поцяткована вогниками фермерських вікон. До замку вони прибули за півгодини льоту, і навіть попри те, що брати добре знали, де він розташований, пілот не одразу помітив його обриси.

— Тут нема куди сісти! — скрикнув пілот.

Метью показав на стару дорогу, що тягнулася від замку.

— А туди можна? — гукнув він у відповідь, а сам уже уважно вдивлявся в стіни — чи не видно десь світла чи якогось руху.

Болдвін наказав приземлитися там, де показав Метью, і пілот кивнув, але якимось невпевнено.

Коли до землі лишалося футів зо двадцять, Метью вистрибнув із машини і стрімголов кинувся до брами замку. Болдвін зітхнув і дав пілоту вказівку не підніматися, поки вони обидва не опиняться знов на борту.

А Метью вже забіг до замку, гукаючи Діану.

— Господи, як же страшно, — стиха промовив він, пригладжуючи пальцями волосся, коли відлуння його криків ущухло.

Болдвін наздогнав його і вхопив брата за руку.

— Можна зробити це двома способами, Метью. Ми можемо розділитися і обшукати місцину згори донизу. А можна зупинитися і поміркувати — куди б ти сховав що-небудь у замку Ля П'єр.

— Пусти, — загарчав Метью, вишкірившись і намагаючись вирватися з братової хватки. Та той лише міцніше вчепився в нього.

— Гарненько подумай, — наказав Болдвін. — Так буде швидше, обіцяю тобі.

Метью уявив собі план кожного поверху споруди і подумки перебрав вхід, спальні, вежі, вітальні та великий зал. А потім рушив крізь кухню до комор, підвалів та підземної в'язниці. І з жахом витріщився на брата.

— Темниця. Вона в темниці. — І відразу ж рушив до кухонних приміщень.

Обличчя Болдвіна заціпеніло непорушною маскою.

— Господи, — пробурмотів він, дивлячись на спину брата, який щойно зник у темряві. — Що ж такого є в цій відьмі, що одноплеменці кинули її до ями шістдесят футів завглибшки?

А якщо Діана — то така велика цінність, ті, хто її сюди кинув, неодмінно повернуться.

І Болдвін кинувся навздогін за братом, сподіваючись, що ще встигне зашкодити йому стати другим заручником відьом.

Розділ 31

— *Діано, прокидайся* . — Материн голос був тихий, але наполегливий.

Надто виснажена, щоб відповісти їй, я натягнула на голову пістряву стьобану ковдру, сподіваючись, що так вона не знайде мене. Тіло скоцюрбилося в тугий калачик, а я здивувалася, чому ж у ньому все так болить.

— *Соню, вставай!* — Грубуваті материні пальці вхопилися за тканину. Хвиля радості відразу ж змила біль. Він удав, що він — ведмідь і загарчав. Запищавши від щастя, я міцніше вхопилася у ковдру і розсміялася, але коли він потягнув її, то мене відразу ж огорнуло холодне сире повітря.

Щось було не так. Я розплющила одне око, сподіваючись побачити яскраві наліпки на стіні та м'які іграшки, що стояли скрізь у моїй кімнаті в Кембриджі. Та замість них побачила сірі мокрі стіни.

Поблискуючи очима, на мене з усмішкою дивився батько. Як і зазвичай, його скуйовджене волосся кучерявилося на кінцях, а комірець перекосився. Та я любила батька і була простягнула руки, щоб обійняти його, але вони чомусь не слухалися мене. Він сам пригорнув мене до себе, як щитом прикривши своїм примарним тілом.

— *Не чекав побачити вас тут*, міс Бішоп. — Він завжди так казав, коли я прокрадалася до його кабінету або тихенько спускалася вночі на перший поверх, щоб послухати від нього ще одну казочку на ніч.

— Я так втомилася. — Його прозора сорочка якось спромоглася затримати в собі затхлий запах цигарок та вершкових карамельок, які він носив у своїх кишенях.

— *Знаю*, — відповів батько уже серйозним тоном. — *Але тобі більше не можна спати.*

— *Тобі доведеться прокидатися.* — Я відчула на собі материні руки; вона намагалася забрати мене з батькових обіймів.

— Розкажи мені решту історії, — благально попросила я.

— *Так не годиться.* — Мати похитала головою, а батько з сумом передав мене матері в руки.

— Але ж мені зле, — запищала я дитячим голосом, вимагаючи до себе особливого ставлення.

Мати зітхнула, і звук тихою луною зашелестів поміж стінами.

— *Я не можу перескочити через погані місця. Тобі доведеться вислухати їх. Зможеш, відьмочко?*

Обміркувавши, що мені для цього знадобиться, я кивнула.

— *І де ж ми були?* — спитала мати, сідаючи поруч із привидом-монахом посередині темниці. Той переполохався і трохи відсунувся від неї. Батько сховав усмішку, затуливши рот тильною стороною долоні, й поглянув на матір так, як я зазвичай дивилася на Метью.

— *Пригадала,* — мовила мати. — *Діану замкнули в темній кімнаті саму-самісіньку. Година за годиною сиділа вона там і думала, як їй звідти вибратися. А потім почула, як хтось стукає у вікно. То був принц. «Мене заточили сюди відьми!» — скрикнула Діана. Принц спробував розбити вікно, але воно було виготовлене зі спеціального магічного скла, тому він навіть тріщини в ньому не зробив. Тоді принц кинувся до дверей, але ті були міцно замкнені зачаклованим замком. Він смикав двері, намагаючись вирвати їх із рами, але деревина була надто товстою і не піддалася.*

— А хіба принц не був дужим? — спитала я, злегка роздратована й розчарована тим, що мій обранець виявився не на висоті й не впорався з завданням.

— *Принц був надзвичайно дужим,* — з сумом пояснила мати, — *але він не був чаклуном. Тому Діана роззирнулася, намагаючись придумати, щось іще, до чого міг би вдатися принц. І видивилася в покрівлі шпарину, невеличку достатньо широку, щоб вона могла крізь неї прослизнути. Діана сказала принцу, щоб він злетів догори і витягнув її. Та принц не вмів літати.*

— Бо не був чаклуном, — повторила я. Щоразу, коли йшлося про магію або чаклуна, монах перелякано хрестився.

— *Та отож,* — підтвердила мати. — *Але Діана згадала, що колись вміла літати. Поглянувши вниз, вона побачила край сріблястої стрічки. Ця стрічка міцно оповивала її. Та коли Діана смикнула її за край, то стрічка ослабла. І Діана кинула її високо угору над головою. І їй не лишилося нічого, як теж полетіти слідком за стрічкою. Коли вона підлетіла до отвору в покрівлі, то*

випрямила руки — і вислизнула на зовні в нічне повітря. «Я знав, що ти зможеш», — сказав їй принц.

— І зажили вони відтоді довго і щасливо, — впевнено резюмувала я.

— *Так, Діано,* — усміхнулася мати з гіркою радістю в голосі. І поглянула на батька тим довгим поглядом, який діти починають розуміти, лише коли підростуть.

Я радісно зітхнула, мені більше не докучало те, що спину пеком пекло, і я була в химерному місці, де повно людей, яких я бачила наскрізно.

— *Вже час,* — сказала мати моєму батькові. Він кивнув. Наді мною важке дерево з гуркотом гепнуло об древній камінь.

— Діано? — То був Метью. Голос у нього був тривожний. І ця тривога сколихнула в моєму тілі хвилю полегшення, приправивши її адреналіном.

— Метью! — скоріше каркнула, аніж крикнула я.

— Я спускаюся до тебе, — гукнув він. Від його крику, посиленого відлунням від кам'яних стін, у мене аж у голові загнуло. Кров загупала у скронях, а на щоці я відчула щось липке. Я розмазала липку речовину пальцем, але в темряві не змогла роздивитися, що то таке.

— Ні, — почувся чийсь низький хрипкий голос. — Ти туди спустишся, але я не зможу витягнути вас обох звідти. До того ж мусимо поспішати, Метью. За нею невдовзі повернуться.

Я зиркнула угору, щоб побачити, хто то говорив, але не бачила нічого, крім блілого сірого кола.

— Діано, послухай мене, — уже спокійніше сказав Метью. — Тобі треба злетіти. Ти зможеш зробити це?

Моя мати підбадьорливо кивнула.

— *Час прокинутися і бути відьмою. Вже немає потреби зберігати таємниці.*

— Здається, що зможу, — сказала я і спробувала підвестися. Але моя права кісточка вивернулася, і я впала, боляче забивши коліно. — А ти впевнений, що Сату там немає?

— Тут немає нікого, окрім мене та мого брата Болдвіна. Злітай — і ми заберемо тебе звідси.

Другий чоловік щось пробурмотів, і Метью визвірився на нього.

Я не знала, хто такий Болдвін, і сьогодні я зустріла достатньо небезпечних незнайомців. Після того що мені розповіла Сату, навіть Метью не можна повністю довіряти. Я озирнулася, шукаючи, де б сховатися.

— *Ти не зможеш сховатися від Метью*, — сказала моя мати, кинувши на батька журливий погляд. — *Він тебе скрізь знайде, як би там не було. Ти можеш вірити йому. Метью — це той, на кого ми чекали.*

Батькові руки поволі оповили її, і мені пригадалися обійми Метью. Той, хто так мене обіймав, не міг обманювати.

— Діано, спробуй, будь ласка, — сказав Метью, не приховуючи благальних ноток у голосі.

Щоб злетіти, мені потрібна срібляста стрічка. Але я ніде не бачила її на собі. Не знаючи, що робити, я запитально поглянула крізь морок на своїх батьків. Вони стали більш блідими й прозорими.

— *Ти не хочеш літати?* — спитала мене мати.

— *Магія — у твоєму серці, Діано*, — додав батько. — *Не забувай.*

Заплющивши очі, я силою уяви змусила стрічку з'явитися там, де вона мала бути. Міцно вхопивши її за край, я щосили кинула її до блілого кола, що виднілося угорі. Стрічка розмоталася і блискавично проскочила крізь отвір, забираючи з собою й моє тіло.

Моя мати всміхалася, а батько був такий гордий, як тоді, коли він зняв бокові тренувальні коліщатка з мого велосипеда.

Метью зазирнув униз, і поряд із ним з'явилося ще одне обличчя; напевно, то було обличчя його брата. Побіля них виднілася купка отетерілих привидів — ти ба, уперше за всі роки хтось примудрився-таки вибратися звідси живцем!

— Слава Богу, — видихнув Метью, простягаючи до мене свої довгі білі пальці. — Бери мене за руку.

І в ту саму мить, коли він вхопив мене, моє тіло втратило невагомість.

— Моя рука! — скрикнула я, відчувши, як розтягуються м'язи і відкривається рана на передпліччі.

Метью схопив мене за плече, і йому допомогла ще одна незнайома рука. Вони висмикнули мене з темниці — я по інерції врізалася в груди Метью, вхопилася обома руками за його светр і міцно притиснулася до нього.

— Я знав, що ти зможеш, — з полегшенням пробурмотів Метью, як і той принц із материної казки.

— На це ми не маємо часу, — кинув через плече його брат і побіг коридором до дверей.

Метью відсторонив мене за плечі й зробив побіжний огляд ушкоджень. Його ніздрі тріпнулися, зачувши запах засохлої крові.

— Ти можеш іти? — тихо спитав він.

— Хапай її на руки і винось звідси, інакше матимеш більший клопіт, аніж пляма засохлої крові! — крикнув його брат.

Рвучко підхопивши мене під спину та сідниці, наче мішок із борошном, Метью побіг. Я прикусила губу і заплющила очі, бо підлога, що стрибала піді мною, не нагадувала про політ із Сату. Зміна в повітрі засвідчила, що вибігли із замка на волю. Мої легені наповнилися свіжим повітрям, і я затремтіла.

Метью припустив іще швидше, несучи мене до гелікоптера, якимось неймовірним чином посадженому на малесеньку відносно рівну ділянку ґрунтової дороги під стінами замку. Він обережно нагнувся і вскочив у відчинені двері машини; за ним слідком ускочив його брат, і зелені вогники навігаційних приладів застрибали по його рудій голові.

Коли ми всідалися, я ненароком зачепила ногою його стегно, і він кинув на мене погляд, у якому ненависть змішалася з цікавістю. Його обличчя видалося мені знайомим. Я бачила його у своїх видіннях у кабінеті Метью: спочатку у відблиску світла від лицарського панцира, а потім — коли торкнулася печаток ордену лицарів Лазаря.

— Я вже думав, що ти загинула, — сказав Метью, і я пригорнулася до нього.

Болдвін злобно вирячився і гаркнув пілоту:

— Давай!

І ми злетіли в небо.

Політ над землею враз нагадав мені про Сату, і я затремтіла.

— У неї шок, — гукнув Метью. — Ця штука може летіти швидше, Болдвіне?

— Оглуши її, — роздратовано кинув Болдвін.

— Я не маю заспокійливого.

— Ні, маєш! — злобно блиснув очима брат. — Хочеш, щоб це зробив я?

Метью поглянув на мене згори униз і вигнув губи в усмішці. Моє тремтіння трохи вщухло, але щоразу, коли гелікоптер падав у повітряну яму або погойдувався від пориву вітру, тремтіння поверталось — разом із моїми спогадами про Сату.

— Господи, Метью, ти що, не бачиш, яка вона перелякана! — сердито мовив Болдвін. — Візьми й оглуши її.

Метью прикусив свою губу, і на його гладенькій шкірі виступила намистинка крові. Він нахилився, щоб мене поцілувати.

— Ні, — запрочалася я. — Я знаю, що ти робиш, Сату мені розповіла. Ти хочеш використати свою кров як заспокійливе.

— У тебе шок, Діано. А я не маю з собою пігулок. Тож дозволь мені допомогти тобі, — мовив він зі страждальницьким виразом обличчя.

Простягнувши руку, я спіймала краплину крові кінчиком пальця.

— Я сама.

«Відьми більше не патякатимуть про те, що я перебуваю під контролем Метью», — подумала я і злизала солону рідину зі свого онімлого пальця. Враз я відчула поколювання на губах та язиці, а потім нерви в роті втратили чутливість.

Коли я отямилася, по щоках мені війнуло холодне повітря, приправлене запахом Мартиних трав. Отже, ми в саду маєтку «Сім веж». Руки Метью тисли мені в наболілу спину, а моя голова лежала у нього на грудях. Я заворушилася і озирнулася.

— Ми вдома, — прошепотів він, широкими кроками наближаючись до освітленого шато.

— Ізабо й Марта, — спитала я піднявши голову, — з ними все гаразд?

— Абсолютно, — відповів Метью, пригортаючи мене до себе.

Ми увійшли до яскраво освітленого коридору на кухні. Від різкого світла у мене аж очі заболіли, і я відвернулася, чекаючи, поки минеться біль. Мені здалося, що одне моє око стало трохи більшим, тож я примружила його сильніше, щоб вони стали однаковими. Попереду нас у коридорі я побачила групу вампірів. На обличчі у Болдвіна застигнув вираз цікавості, Ізабо була розлючена, а Марта — похмура й стурбована.

— Метью, — знервовано почала вона, дивлячись на мене з материнською турботою, — ти маєш зателефонувати її родині. Де твій

телефон?

Руки Метью напружилися. Я відчувала, що голова моя надто важка для моєї шиї, тож прихилилася до плеча Метью.

— Здається, телефон у нього в кишені, але не кине ж він заради нього відьму! І вас до себе не підпустить, щоб ви вивудили його. — Болдвін подав Ізабо свій телефон. — На. Скористайся моїм.

Болдвін оглядав моє тіло з такою прискіпливістю, що у мене виникло таке відчуття, наче мені прикладали великі пакети з льодом.

— Вона справді має такий вигляд, наче побувала в бою. — У його голосі бриніли захоплення і повага.

Марта сказала щось по-окситанськи, і брат Метью кивнув.

— *Ос*, — сказав він, оцінююче поглянувши на мене.

— Не зараз, Болдвіне, — гримнув Метью.

— Дай номер телефону, Метью, — швидко мовила Ізабо, відвертаючи увагу свого сина. Той випалив його без зупинки, і мати натиснула на кнопки. Почулося слабке електронне пищання.

— Я в нормі, — каркнула я, коли Сара відповіла на дзвінок. — Постав мене, Метью.

— Ні, це Ізабо де Клермон. Діана у нас.

Настала нетривала тиша, і я відчула на собі крижані бурульки погляду Ізабо.

— Вона поранена, але рани не загрожують її життю. Хоча Метью доведеться таки відвезти її додому, до вас.

— Ні. Сату вирушить за мною! Не можна дозволити їй завдати шкоди Сарі та Емілі, — заперечила я, пручаючись і намагаючись встати.

— Метью, — прогарчав Болдвін. — Нехай нею займеться Марта, або змусь її замовкнути!

— Не лізь не у свою справу, Болдвіне! — відрізав Метью. Прохолодними губами він торкнувся моєї щоки, і мій пульс уповільнився. Голос Метью стихився до шепоту. — Ми не робитимемо нічого, чого ти не хотітимеш.

— Ми зможемо захистити її від вампірів, — сказала Ізабо, і її голос наче віддалявся від мене. — Але не від відьом. Їй треба бути з тими, хто зможе її захистити. — Розмова ніби зблякла, і на мене опустилася пелена сірого туману.

Цього разу я отямилася нагорі, у вежі Метью. Горіли всі свічки, у каміні ревіло полум'я. У кімнаті було майже тепло, але від шоку я й досі тремтіла. Метью сидів навпочіпки на підлозі, прихиливши мене до своїх колін й уважно обдивляючись моє праве передпліччя. На просяклому кров'ю пуловері зяяла дірка в тому місці, де Сату порізала мене. Навколо свіжої яскраво-червоної плями проступали й інші — темніші й дрібніші.

Марта й Ізабо стояли на порозі, як двійко пильних яструбів.

— Я сам потурбуюся про свою дружину, маман, — мовив Метью.

— Аякже, сину, — пробурмотіла Ізабо звичним у таких випадках запопадливим тоном.

Метью відірвав останній дюйм мого рукава, оголивши мою плоть, і вилаявся.

— Принеси мою сумку, Марто.

— Ні, — твердо відказала та. — Вона вся брудна, Метью.

— Треба спочатку викупати її у ванні, — запропонувала Ізабо, підтримуючи Марту. — Діані холодно, і ти навіть не побачиш її рани. Краще зробити це після ванни, дитино моя.

— Ніякої ванни! — твердо заперечив Метью.

— Чому ж ні? — нетерпляче спитала Ізабо. Вона кивнула рукою на сходи, і Марта пішла.

— У воді буде повно її крові, й це відразу ж відчуже Болдвін, — сухо пояснив він.

— Це ж не в Єрусалимі, Метью, — заперечила Ізабо. — Відтоді, як збудували цю вежу, тут і ноги його не було.

— А що сталося в Єрусалимі? — спитала я, простягаючи руку до ладанки Метью.

— Люба моя, мені треба оглянути твою спину.

— Добре, — покірливо відповіла я. І мої думки полинули вдалину, на пошуки яблуні та голосу моєї матері.

— Ляж на живіт, будь ласка.

Мої груди та ноги ще нили від холодних каменів замку, у якому заточила мене Сату.

— Не треба, Метью. Якщо ти гадаєш, що я приховую якісь таємниці, то, запевняю тебе, я не знаю нічого про свою магію. Сату сказала, що...

Метью знову вилаявся.

— Тієї відьми тут немає, а до твоєї магії мені байдуже. — Його холодна рука вхопила мою, така ж тверда й впевнена, як і його погляд. — Просто перехилися через мою руку. Я потримаю тебе.

Сидячи на його стегні, я перехилилася вперед, спершись на наші зчеплені руки. У такій позі шкіра на спині боляче розтягнулася, але так було зручніше, ніж коли б я вигнулася навпаки. Я відчула, як напружилися м'язи Метью.

— Шерсть із пуловера прилипла до твоєї спини. Через неї мені мало що видно. Доведеться тобі посидіти у ванні, щоб шерсть відкиснула. Набереш ванну, Ізабо?

Ізабо пішла, і невдовзі почувся шум води.

— Не надто гарячу, — стиха гукнув Метью.

— А що трапилося в Єрусалимі? — знову поцікавилася я.

— Пізніш розповім, — відказав Метью, ставлячи мене на ноги.

— Час таємниць минув, Метью. Розкажи їй, і якомога швидше, — різко кинула Ізабо крізь двері ванни. — Вона твоя дружина, і має право знати.

— То, мабуть, щось жахливе, інакше ти не носив би на собі домовинку Лазаря, — зазначила я, торкнувшись пучкою того місця, де зазвичай висіла ладанка.

З розпачливим виразом обличчя Метью почав свою розповідь. Слова вискакували з нього швидкими автоматними чергами.

— У Єрусалимі я вбив жінку. Вона втрутилася, ставши межи мною та Болдвіном... Було багато крові. Я кохав її, а вона...

Він убив не відьму, а звичайну людину. Я притиснула долоню до його рота.

— Поки що досить. Це було так давно. — Я почувалася спокійно, але знову почалося тремтіння, бо моя свідомість не могла вмістити нових відкриттів.

Метью підніс мою ліву руку до губ і поцілував мені пальці. Його очі сказали те, що він не зміг мовити вголос. Нарешті він відпустив мої руки і сказав, відводячи погляд:

— Якщо тебе непокоїть Болдвін, можна зробити інакше — відмочити шерсть компресом або помитися під душем.

Одна лише думка про воду, що падає мені на спину, та про компрес, яким давитимуть мою зболену шкіру, переконала мене в тому, що краще піти на ризик, викликавши у Болдвіна спрагу.

— Краще відкиснути у ванні.

Метью поклав мене у теплувату воду вдягнутою, навіть у кросівках. Я сиділа у ванні, намагаючись не торкатися спиною порцелянової поверхні, й відчувала, як вода просякає мій пуловер. Я поволі розслаблялася. Мої ноги посмикувалися і танцювали під водою. Доводилося розслаблювати м'яз за м'язом, нерв за нервом, але декотрі вперто не хотіли мене слухатися.

Поки я мокла у ванні, Метью клопотався з моїм обличчям, легенько натискаючи пальцями на вилиці. Занепокоєний, він стиха покликав Марту. Та прийшла з величезною медичною сумкою з чорної шкіри. Міцно стиснувши губи, Метью витягнув маленький ліхтарик і оглянув мої очі.

— Я вдарилася обличчям об долівку? — скривилася я від яскравого світла. — Може, воно зламалося?

— Не думаю, люба моя, просто великі синці.

Марта розірвала пакунок, і до моїх ніздрів долетів запах спирта для розтирання. Метью приклав тампон до моєї щоки, і я інстинктивно захопилася за краї ванни, а очі мої наповнилися слізьми. Коли Метью прибрав тампон, я побачила, що той червоний від крові.

— То я вдарилася об гострий камінь, — пояснила я діловито-спокійно, намагаючись приглушити спогади про Сату, що виринули з пам'яті з різким болем.

Метью провів по рані своїм холодним пальцем туди, де вона зникала під волоссям.

— Рана поверхнева. Зашивати не доведеться. — Він узяв трохи мазі на кінчик пальця і натер мені шкіру. Мазь пахла м'ятою й травами з маєткового саду.

— Маєш алергії до якихось медпрепаратів? — спитав Метью, скінчивши процедуру.

Я похитала головою.

Він знову покликав Марту, і та придріботіла з оберемком рушників. Метью швидко проторохтів їй список необхідних ліків, і Марта кивнула, дзеленькнувши в'язкою ключів, яку видобула з кишені. З усіх перелічених медикаментів я знала лише один.

— Морфій? — спитала я, відчувши, як пришвидшився мій пульс.

— Він зніме біль. Решта ж ліків протидіятимуть інфекції та набрякам.

Ванна трохи заспокоїла мене, допомогла вгамувати шок, але біль посилювався. Перспектива позбутися його була спокусливою, і я неохоче погодилася на морфій в обмін на те, щоб вибратися з ванни. Тут, в іржавій від крові воді, я відчула, як до горла підступає нудота.

Поки я сиділа у ванні, Метью наполіг на огляді моєї правої ступні: витягнув її з води, задрав догори і впер п'яткою собі в плече. Навіть такий легенький тиск змусив мене охнути від болю.

— Ізабо, підійди, будь ласка.

Як і Марта, Ізабо терпляче чекала у спальні на той випадок, коли сину знадобиться її допомога. Метью попросив її стати позаду мене, а сам вправно розв'язав шнурки і почав повільно знімати кросівок із моєї ноги. Ізабо підтримувала мене за плечі, щоб я, ненароком, не вискочила від болю з ванни.

Під час того огляду я заплакала, тоді Метью облишив спроби зняти кросівок і почав розривати його з точністю вправного закрійника, який розрізає елегантну тканину. Він розірвав і шкарпетку, а потім розідрав по шву і праву халяву лосин, закотив матерію і оголив мою кісточку. На ній виднілося коло, наче від розпеченої кайданки, що залишила на шкірі нариви та химерні білі плями.

Метью поглянув на мене, і в очах його блиснув гнів.

— А це звідкіля?

— Сату підвісила мене догори ногами. Хотіла подивитися, чи вмію я літати. — І я розгублено відвернулася, не розуміючи, чому так багато створінь злилися на мене за те, у чому я не винувата.

Ізабо обережно взяла мене за ступню, а Метью став навколішки біля ванни. Його темне волосся було зализане назад, одяга заляпана кров'ю та просякнута водою. Він повернув мене обличчям до себе і поглянув мені у вічі з гордістю та величезним бажанням захищати мене.

— Ти народилася в серпні, еге ж? Під знаком Лева? — спитав він із французьким акцентом; від його оксфордсько-кембриджської вимови і сліду не лишилося.

Я кивнула.

— Тоді мені доведеться звати тебе «моя левице», бо тільки левиця могла битися так хоробро, як ти. Але навіть *la lionne* потрібні захисники. — Він перевів погляд на моє праве передпліччя. Я вхопилася за край ванни, напруживши м'язи руки, від чого кровотеча

почалася знову. — У тебе розтягнута кісточка, але не дуже сильно. Згодом я її туго забинтую. А тепер оглянімо твою спину та руку.

Метью вихопив мене з ванни і поставив на ноги, наказавши перенести вагу тіла на ліву ногу, щоб зменшити тиск на поранену. Марта й Ізабо уважно спостерігали за мною, поки Метью зрізав легінси та нижню білизну. Старомодна неупередженість та діловитість трьох вампірів у стосунку до людського тіла дозволила мені почуватися навдивовижу невимушено, коли я стояла перед ними майже голяка. Метью підняв змоклий пуловер спереду, і під ним на животі показався темно-пурпуровий набряк.

— О, Господи, — видихнув він, торкнувшись поцяткованої синцями плоті на моєму лобку. — Як вона, в біса, це зробила?

— Сату немов сказалася від злості, — відповіла я, і мої зуби зацокотіли від спогаду про те, як я злетіла у повітря, а потім відчула різкий біль у животі.

Метью обмотав мене рушником на талії.

— Знімаймо пуловер, — похмуро мовив він і став позаду мене. Я відчула, як мене кольнуло в спину щось холодне.

— Що ти робиш? — спитала я і вигнула шию, щоб побачити. Сату протримала мене на животі кілька годин, і тепер незносною здавалася думка про те, що хтось — навіть Метью — стоїть позаду мене. Тремтіння в моєму тілі посилювалося.

— Припини, Метью, — наполягла Ізабо. — Їй важко це зносити, ти ж бачиш.

На підлогу з брязкотом впали ножиці.

— Все нормально, — відказав Метью, огорнувши мене своїм тілом, мов захисною оболонкою, він схрестив руки у мене на грудях. — А тепер продовжимо спереду.

Коли тремтіння вляглося, він обійшов мене спереду і продовжив зрізати з мене матерію. Холодне повітря, що торкнулося моєї спини, — тепер я стояла майже гола. Метью розрізав бюстгальтер і зняв передню частину пуловера.

Коли з мене впали останні обривки матерії, Ізабо аж охнула.

— *Maria, Deu maïre*, — ошелешено пробурмотіла Марта.

— Що?! Що вона зі мною зробила? — вигукнула я. Раптом кімната загойдалася, мов люстра під час землетрусу. Метью рвучко повернув

мене обличчям до своєї матері, і я побачила на її обличчі сум та співчуття.

— Ну все. Тій відьмі гаплик, — тихо мовив Метью.

Він замислив убити ще одну відьму! Кров застигла у моїх жилах, а в очах потемніло.

Метью вчасно підхопив мене.

— Тримайся, Діано.

— Це ти убив Джиліан? — спитала я крізь ридання.

— Так. Я не мав вибору, — відповів Метью байдужим і мертвим голосом.

— Чому я дізналася про це від когось іншого? Сату розповіла мені, що ти побував у мене в помешканні, що своєю кров'ю ти навмисне чаклував мене. Навіщо, Метью? Чому ти мені не сказав?

— Тому що боявся втратити тебе. Ти так мало знаєш мене, Діано. Схильність до таємничості, інстинкт захищати — й убивати за потреби. Отакий я є.

Я обернулася, схрестила руки на голих грудях і поглянула на нього впритул, геть забувши, що на мені з одягу лише рушник на талії. Мої емоції швидко перейшли від страху до люті, а потім — до чогось іще страшнішого і невимовно лихого.

— То ти й Сату збираєшся вбити?

— Так. — Метью не став вибачатися і щось пояснювати, але в його очах я побачила ледь стримувану лють. Сірі й холодні, вони вдивлялися в моє обличчя. — Ти набагато хоробріша за мене. Я вже тобі це казав. Хочеш побачити, що вона з тобою зробила? — спитав Метью, схопивши мене за лікоть.

Я на мить задумалася, а потім кивнула.

Ізabo почала емоційно заперечувати по-окситанськи, але Метью щось лиховісно просичав, і вона враз замовкла.

— Діана не померла під час тортур, маман. Не помре вона і від споглядання його наслідків.

Ізabo і Марта пішли униз, щоб принести два дзеркала, а Метью легенькими, мов перо, дотиками рушника витер мені спину майже досуха.

— Тримайся, Діано, — повторював він щоразу, коли я інстинктивно намагалася ухилитися від шорсткої тканини.

Жінки повернулися, несучи з салону дзеркало в декоративній позолоченій рамі та високе трюмо, яке тільки вампір міг затягнути так високо на вежу. Більше дзеркало Метью поставив позаду мене, а менше Марта й Ізабо розташували переді мною, нахиливши його так, щоб мені було видно і Метью, і мою спину. Але то була не моя спина, а чиясь інша — з неї зідрали шкуру і палили, аж поки вона не стала червоно-синьо-чорною. А ще на ній були якісь химерні мітки: кола й інші символи. Спогад про пекучий вогонь враз спалахнув у ранах та саднах.

— Сату сказала, що розітне мене, відкриє, як бляшанку, — прошепотіла я, ошелешена побаченням. — Але я не виказала моїх таємниць, мамо, я зберегла їх у своєму тілі.

Метью, який намагається втримати мене від падіння, — то було останнє, що я побачила у дзеркалі. Потім мене поглинула темрява.

Прокинулася я біля каміна в спальні. З рушником на талії, я сиділа скраєчку вибагливого крісла, зігнувшись у попереку й спиралася головою долілиць у купу подушок, розкладених на другому такому самому кріслі. Я бачила лише чийсь ноги, і відчувала, як хтось намазує мені спину маззю. То була Марта, бо її грубі рухи помітно відрізнялися від легеньких прохолодних дотиків Метью.

— Метью, — хрипко каркнула я, крутнувши голову набік і шукаючи його очима.

Біля мене з'явилося його обличчя.

— Що, моя кохана?

— А куди подівся біль?

— Магія, — пояснив він, вимучивши заради мене криву посмішку.

— А, морфій, — повільно проказала я, пригадавши перелік ліків, як він дав Марті.

— Це **я** так сказав. Але кожен, хто страждав від болю, знає, що морфій та магія — це одне й те саме. Коли ти вже прокинулася, ми тебе забинтуємо. — І з цими словами він кинув Марті згорток марлі, пояснивши, що бинтування захистить мене від набряків та інфекції. Від марлі буде ще одна вигода: вона триматиме мої груди, бо найближчим часом я не зможу носити бюстгальтер.

Метью з Мартою вкрили мій тулуб буквально кілометрами хірургічних бинтів. Завдяки морфію я перенесла цю процедуру з дивовижним відстороненням. Але це відчуття хутко зникло, коли

Метью почав нишпорити у своїй медичній валізі й щось говорити про накладання швів. Колись у дитинстві я впала і загнала в стегно довгу виделку для приготування пастилок. Довелося накладати хірургічні шви, і мої кошмари тривали місяцями. Я розповіла Метью про свої страхи, але він був непохитний.

— Поріз на передпліччі глибокий, Діано. Якщо його не зашити, він не загоїться як слід.

Потім жінки вдягнули мене, а Метью випив вина; поки він тримав склянку, його руки тремтіли. Я не мала нічого, що вдягти на себе, тому Марта іще раз відлучилася і невдовзі повернулася з оберемком одежі Метью. Спільними зусиллями вони вбрали мене в одну з його елегантних бавовняних сорочок. Вона досить щільно облягла моє тіло, але була шовковиста й приємна на дотик. Марта накинула мені на плечі чорний кашеміровий джемпер з обтягнутими шкірою гудзиками — він теж належав Метью — а потім із допомогою Ізабо натягнула на мене мої еластичні чорні штани. Коли процес вдягання завершився, Метью опустив мене в кубельце з подушок, споруджене на дивані.

— Перевдягнися, — наказала йому Марта, жестом указавши на ванну.

Швидко помившись під душем, Метью вигулькнув із ванни в чистих брюках. Нашвидку висушивши волосся перед каміном, він закінчив вдягання.

— Я відлучусь ненадовго вниз, добре? — спитав він. — А тим часом із тобою побудуть Ізабо й Марта.

Здогадавшись, що похід Метью на нижній поверх стосуватиметься його брата, я кивнула, і досі відчуваючи дію потужних ліків.

Поки його не було, Ізабо час від часу мимрила щось мовою, яка не була ані окситанською, ані французькою, а Марта, слухаючи її, занепокоєно квоктала й метушилася. Вони вже встигли прибрати з підлоги шматки скривавленої одежі та нижньої білизни, коли з'явився Метью. Обабіч нього неквапливо дибали Фелон та Гектор, висолопивши язика.

Ізабо невдоволено примружилася.

— Твоїм псам не місце в моєму домі.

Фелон та Гектор із цікавістю поглянули на Ізабо, а потім на Метью. Він клацнув пальцями і вказав на підлогу. Пси повлягалися і повернули свої уважні писки до мене.

— Вони будуть із Діаною аж поки ми не поїдемо звідси, — твердо мовив він, і його мати зітхнула, але сперечатися не стала.

Метью підняв мені ноги, прослизнув під ними, ліг на диван і став їх тихенько гладити. Марта зі стуком поставила перед ним склянку вина, а мені всучила чашку чаю. Після цього вони з Ізабо пішли, залишивши нас наодинці з пильними псами.

Я замріялася, заколисана морфієм та гіпнотичним дотиком пальців Метью. Перебираючи спогади, я намагалася визначити, які з них є реальні, а які — уявні. Чи й справді в темниці зі мною був материн привид, чи то я просто пригадала наші розмови перед їхнім від'їздом до Африки? А може, то мій розум намагався впоратися зі стресом, от і розпався на уламки і перетік в уявний світ? Я нахмурилася.

— Щось не так, моя левице? — стурбовано спитав Метью. — Тобі боляче?

— Ні. Просто думаю. — Я зосередилася на його обличчі й наблизилася крізь туман до безпечного й надійного берега Метью. — А де я була?

— У замку Ля П'єр. Це стара споруда, у якій багато років ніхто не жив.

— Я бачила Герберта. — Мій розум наче стрибав у класики, не бажаючи подовгу затримуватися на одному місці.

Пальці Метью враз залякли.

— Він теж там був?

— Спочатку так. Вони з Доменіко чекали нашого прибуття, але Сату прогнала їх геть.

— Зрозуміло. А він, бува, не торкався тебе? — спитав Метью, і я відчула, як він напружився.

— До щоби, — відповіла я і здригнулася. — Виявляється, Метью, що колись, давним-давно, він мав отой манускрипт. Герберт вихвалявся, що забрав його в Іспанії у одного чаклуна. Вже тоді книга була під закляттям. Герберт заворожив одну відьму і тримав її під своїми чарами, сподіваючись, що з часом вона зможе зламати те закляття.

— Ти не розкажеш мені, як усе сталося?

Мені хотілося сказати, що ще зарано про це говорити, але, несподівано для мене самої, розповідь вихлюпнулася назовні. Коли я розповіла Метью про спроби Сату розітнути мене і пошукати магію

всередині, Метью підвівся і став чукикати мене, посадовивши на коліна.

Він тримав мене, коли я говорила, коли не мала сил говорити і коли плакала. Не знаю, які емоції вирували в його душі, але він стримував їх, коли я розповідала те, що дізналася про нього від Сату. Навіть коли я розповіла йому про свою матір під яблунею, чиї корені зміїлися кам'яною підлогою замку Ля П'єр, він не розпитував мене про подробиці, хоча, напевне, у нього виникли до мене сотні запитань, що так і лишилися без відповіді.

То була неповна розповідь — я залишила поза її рамками мого батька, мої виразні спогади про казочки, які мені розповідали на ніч, про те, як я бігала в полях за будинком Сарі в Медісоні. Але варто було лише почати. Решту розкажу з часом.

— Що ж нам тепер робити? — спитала я, завершивши розповідь. — Ми не можемо допустити, щоб Конгрегація зробила зле Сарі й Емілі чи Марті й Ізабо.

— Тобі вирішувати. Якщо ти скажеш, що достатньо через мене натерпілася, я зрозумію тебе, — повільно проказав Метью.

Я вигнула шию, щоб поглянути на нього, але він відвів погляд і суворо втупився в темряву у вікні.

— Ти ж казав, що ми поєдналися на все життя.

— Ніщо не змінить моїх почуттів до тебе, але ти не вампір. Те, що сталося з тобою сьогодні... — Метью на мить зупинився, а потім продовжив: — Якщо ти передумала про все... про мене... то я зрозумію тебе.

— Навіть Сату не вдалося змусити мене передумати. А вона ой як старалася! Моя мати анітрохи не сумнівалася, коли казала, що ти — той, кого я чекала. Саме тоді я й злетіла. — Це було не зовсім так: моя мати сказала, що Метью — це той, кого *ми* чекали. Та я приховала цю невеличку розбіжність як незначущу.

— А ти впевнена? — Метью підняв моє підборіддя і пильно вдивився мені в обличчя.

— Цілком і повністю.

Розпач на його обличчі розвіявся. Метью був нахилився поцілувати мене, але за мить відсахнувся.

— Губи — єдине місце на моєму тілі, яке не болить, — запевнила його я. — До того ж мені приємно знати, що є на цьому світі

створіння, які не завдають мені болю.

Він легенько притиснув свої губи до моїх, дихнувши на мене корицею та гвоздиками. Цей запах відігнав спогади про Ля П'єр, і на кілька секунд я заплющила очі й спромоглася розслабитися в його обіймах. Але настійна необхідність знати, що буде далі, знову повернула мене до настороженого стану.

— Ну... і що ж тепер? — знову спитала я.

— Ізабо має рацію. Нам треба їхати до твоєї родини. Вампіри не допоможуть тобі навчитися магії, що криється в тобі, а відьми не припинять переслідувань.

— Коли поїдемо? — Дивно, але після Ля П'єра мені було приємно дозволяти Метью чинити так, як він вважав за потрібне.

Метью аж смикнувся піді мною від несподіванки, бо не очікував від мене такої швидкої згоди.

— Ми полетимо до Ліона разом із Болдвіном. Його літак направлений і готовий до злету. Сату та решта відьом із Конгрегації швидко не повернуться сюди. Але згодом повернуться, — похмуро сказав він.

— А Ізабо та Марта будуть у безпеці тут, у «Семи вежах», коли тебе не буде поруч?

Піді мною загуркотів гучний сміх Метью.

— Вони часто опинялися в центрі майже всіх важливих збройних конфліктів в історії. Навряд чи їм дошкулятимуть згряя злобних вампірів чи кілька надміру допитливих відьом. Втім, перед від'їздом я про дещо потурбуюсь. Ти відпочинеш тут, якщо з тобою побуде Марта?

— Мені треба свої речі зібрати...

— Це зробить Марта. Ізабо їй допоможе, якщо ти захочеш.

Я кивнула. Думка про повернення Ізабо до кімнати навдивовижу заспокоїла мене.

Ніжними рухами Метью пересадив мене на подушки, тихенько покликав Марту й Ізабо і жестом вказав собакам на сходи; ті завмерли, наче леви біля Нью-Йоркської громадської бібліотеки.

Жінки поралися в кімнаті, їхнє скрадливе човгання та уривки тихої розмови як заспокійливий шумовий фон зрештою мене заколисав. Я прокинулася за кілька годин і побачила, що моя стара спортивна сумка вже зібрана стоїть біля каміна, а Марта засовує до неї якусь бляшанку.

— Що то таке? — спитала я, стираючи з очей залишки сну.

— Твій чай. По чашці щодня — пам'ятаєш?

— Так, Марто. — Я знову опустила голову на подушки. — Дякую тобі. За все.

Марта погладила мене по лобі своїми вузлуватими пальцями.

— Ти знаєш, а він тебе кохає. — Її голос прозвучав хрипкіше, аніж зазвичай.

— Знаю. Я теж його кохаю.

Гектор та Фелон повернули голови до сходів, приваблені звуком надто слабким, щоб я його почула. З'явилася темна постать Метью. Він підійшов до дивана, зміряв мене поглядом, поміряв мій пульс і схвально кивнув головою. Потім взяв мене на руки так, наче я нічого не важила, і поніс сходами вниз; морфій потурбувався про те, щоб замість болю в спині я відчувала лиш неприємне посмикування — і не більше. Нашу маленьку процесію замикали Гектор та Фелон.

Кабінет Метью освітлювався тільки вогнем каміна, що кидав довгасті тіні на книги та інші предмети. Метью затримав погляд на іграшковій дерев'яній вежі, мовчки прощаючись із Лукасом та Бланкою.

— Ми повернемося — як тільки зможемо, — пообіцяла я.

Метью всміхнувся, але усмішка не торкнулася його очей.

Болдвін чекав нас у залі. Гектор та Фелон крутилися біля ніг Метью, нікому не дозволяючи до нього підступитися. Він відпустив їх, щоб до нас могла підійти Ізабо.

Вона поклала мені на плечі свої прохолодні руки.

— Будь хороброю, доню, але слухайся Метью, — наказала вона мені й поцілувала в обидві щоки.

— Мені дуже жаль, що я накликала біду на ваш дім.

— Облиш, цей будинок бачив набагато гірше, — відказала вона й обернулася до Болдвіна.

— Якщо тобі щось знадобиться, дай мені знати, Ізабо, — сказав він, злегка торкаючись губами її щік.

— Аякже, Болдвіне. Безпечного тобі польоту, — стиха мовила вона, коли старший син виходив надвір.

— У батьковому кабінеті сім листів, — сказав матері Метью, коли Болдвін пішов. Він говорив тихо і дуже швидко. — За ними зайде

Ален. Він знає, що робити. — Ізабо кивнула, і її очі яскраво спалахнули.

— Усе починається знову, — прошепотіла вона. — Твій батько пишався б тобою, Метью. — Доторкнувшись до його руки, вона підняла його сумки.

І ми вирушили — низка вампірів, собаки та відьма — через зелену галявину шато. Коли ми наблизилися до гелікоптера, його лопаті почали повільно обертатися. Метью підсадив мене в кабінку, а потім заліз і сам.

Ми злетіли, на мить звисли над освітленими стінами маєтку, а потім попрямували на схід, де у темному передранковому небі мерехтіли вогні Ліона.

Розділ 32

Усю дорогу до аеропорту я не розплющувала очей. Мине ще багато часу, поки політ не асоціюватиметься в мене з Сату.

У Ліоні все було зроблено блискавично швидко й ефективно. Звісно, Метью все організував ще з «Семи веж» і заздалегідь поінформував представників влади, що літак використають як медичний транспорт. Метью швидко продемонстрував свої документи, персонал аеропорту уважно вивчив моє обличчя, мене — попри мої протести — заштовхали до інвалідного візка і покотили до літака, а чиновник імміграційного відділу тим часом дріботів позаду, проставляючи печатки в моєму паспорті. Болдвін впевнено крокував попереду, і люди поспішно давали нам дорогу.

Реактивний літак Клермонів був устаткований наче розкішна яхта. Там були крісла, що розкладалися, перетворюючись на ліжка, м'які пасажирські сидіння та столи і невеличка бортова кухня, де вже чекав вдягнений в уніформу стюард із пляшкою вина та охолодженої мінеральної води. Метью всадив мене в м'яке крісло з відкидною спинкою, розклавши подушки як валики, щоб зменшити тиск на мою спину. І сів поруч. Болдвін заволодів столом, завеликим навіть для проведення ради директорів. Він порозклав свої папери, увімкнув два комп'ютери і безперервно говорив по телефону.

Після злету Метью наказав мені спати. Коли ж я запротестувала, він пригрозив, що вколе мені ще одну дозу морфії. Ми довго сперечалися, аж раптом у його кишені задзижчав телефон.

— Це Маркус, — сказав він, поглянувши на дисплей. Болдвін відірвав погляд від стола.

Метью натиснув на зелену кнопку.

— Привіт, Маркусе. Я на літаку, що прямує до Нью-Йорка. Зі мною Болдвін та Діана.

Він говорив швидко, не даючи Маркусу можливості відповісти. До кінця розмови йому вдалося вставити лише кілька слів, не більше. Тільки-но Метью натиснув на червону кнопку на своєму телефоні, як на його екрані почали з'являтися рядки текстового повідомлення. Для вампірів SMS'ки були як дар Божий на той випадок, коли треба

потайки поспілкуватися. Метью відповів, блискавично натискаючи на кнопки. Дисплей згас, і він напружено всміхнувся, дивлячись на мене.

— Все нормально? — стиха спитала я, знаючи, що повну інформацію матиму тоді, коли поруч не буде Болдвіна.

— Так. Просто йому стало цікаво, де ми є. — Це твердження видалося мені сумнівним з огляду на досить ранню годину.

Я закуняла, тож Метью більше не вмовляв мене поспати.

— Дякую, що знайшов мене, — мовила я, поволі заплющуючи очі.

Метью нічого не сказав, а просто схилив голову мені на плече.

Я прокинулася лише тоді, коли ми приземлилися в аеропорту Ля Гуардія, у зоні для приватних літаків. Те, що ми прибули сюди, а не в більший та гамірливіший аеропорт на протилежному краю міста, стало ще одним свідченням зручності подорожування з вампіром. Ідентифікаційна картка Метью діяла на чиновників магічно — вони без вагань пропускали нас. Коли ми пройшли митний та імміграційний контроль, Болдвін окинув нас оком: я сиділа у візку, а Метью похмуро стояв позаду.

— Ну й вигляд у вас! — саркастично зауважив Болдвін.

— *Ta gueule*^[12], — ядуче відказав Метью і фальшиво всміхнувся. Навіть із моїм обмеженим знанням французької я здогадалася, що цю фразу не промовляють у присутності батьків.

Болдвін широко всміхнувся.

— Отак краще, Метью. Радий, що тобі не забракло бойового духу. Невдовзі він тобі знадобиться. — Болдвін зиркнув на годинник — такий само по-чоловічому грубий, як і його власник, із призначених для водолазів та пілотів-винищувачів. Цей пристрій мав багацько циферблатів і здатність витримувати чимале перевантаження. — За кілька годин маю зустріч, але спершу мені хотілося б дати тобі декілька порад.

— Я вже про все потурбувався, Болдвіне, — заперечив Метью нарочито улесливим і водночас погрозливим голосом.

— Ні, не про все. До того ж я не до тебе звертаюся. — Болдвін присів і глянув на мене впритул своїми моторошними світло-карими очима. — Ти знаєш, Діано, що таке «гамбіт»?

— Невиразно. Щось із шахів.

— Авжеж, — погодився Болдвін. — Гамбіт заколисує опонента і створює у нього враження безпеки. Тобто ти робиш навмисну

пожертву для того, щоби потім здобути значну перевагу.

Метью тихо загарчав.

— Основний принцип мені зрозумілий, — сказала я.

— Те, що сталося в замку Ля П'єр, здається мені гамбітом, — провадив своє Болдвін, не зводячи з мене очей. — Конгрегація відпустила тебе не просто так, вона мала для цього якісь підстави. Тому ти маєш випередити їх, зробити наступний хід першою. Не чекай, як та вихована й слухняна дівчинка, поки настане твоя черга, не обманюйся тим, що твоя теперішня свобода означає твою безпеку. Вирішуй, що слід зробити, щоб вижити, — і роби.

— Дякую.

Хоча Болдвін був братом Метью, але його близька фізична присутність нервувала мене. Я простягнула йому свою забинтовану праву руку на прощання.

— Сестро, члени родини так не прощаються, — з легкою іронією зауважив Болдвін. Не встигла я зреагувати, як він схопив мене за плечі й поцілував у обидві щоки. Коли його обличчя на якийсь час опинилося напроти мого, він навмисне вдихнув мій запах. Це було схоже на погрозу, і мені стало цікаво — чи Болдвін справді погрожував мені, чи то мені здалося. Він відпустив мене і випрямився.

— Метью, *à bientôt*^[13].

— Стривай, — сказав Метью і рушив слідком за братом. Заступивши мені поле зору своєю широкою спиною, він подав Болдвіну якийсь конверт. Та попри його зусилля я таки помітила на конверті криву смужку темного сургучу.

— Ти сказав, що не виконуватимеш моїх наказів. Гадаю, після Ля П'єра ти таки передумав.

Болдвін отетеріло витріщився на конверт. На його обличчі з'явилася кисла гримаса, яка змінилася виразом неохочої згоди. Взявши конверт, він злегка вклонився і мовив.

— *Je suis à votre commande, seigneur*^[14].

Ці слова були формальністю, обумовленою протоколом, а не щирими почуттями. Болдвін був лицарем, а Метью — його володарем. Суто формально він підкорився владному авторитету Метью. Але те, що він вчинив згідно з традицією, зовсім не означало, що йому це сподобалося. Болдвін приклав конверт до голови, іронічно віддаючи честь.

Почекавши, поки брат щезне з виду, Метью повернувся до мене і вхопився за ручки візка.

— Ходімо до авто.

Десь над Атлантичним океаном Метью організував наше прибуття. Біля бордюру терміналу ми забрали «рейндж-ровер» у чоловіка в уніформі. Він брязнув ключі на долоню Метью, засунув наші валізи до багажника і пішов, не сказавши ні слова. Метью видобув із заднього сидіння блакитну теплу куртку, розраховану на арктичні переходи, а не нью-йоркську осінь, і влаштував із неї на пасажирському сидінні щось на кшталт гнізда.

Невдовзі ми пливли в ранковому потоці транспорту, а потім вибралися за місто. Навігаційна система була запрограмована на адресу будинку в Медісоні; вона повідомляла, що ми маємо прибути туди за трохи менш, ніж чотири години. Поглянувши на світанкове небо, я занепокоїлася — а як відреагують Сара та Емілі на Метью?

— Ми будемо вдома відразу ж після сніданку. Цікаво, як вони нас зустрінуть? — Я добре знала, що Сара почуватиметься не у своїй тарілці, поки не увіллє в себе щедрю порцію кави. — Треба їм подзвонити і попередити, коли нас чекати.

— Вони вже знають. Я телефонував їм із «Семи веж».

Іще раз переконавшись, що Метью все ретельно продумав, я відчуваючи легке запаморочення від морфію та втоми, вмостилася зручніше, і, відкинувшись на спинку сидіння, приготувалася до тривалої поїздки.

Ми проїхали повз небагаті ферми та невеличкі будиночки, де у вікнах кухонь та спалень мерехтіли ранкові вогники. У жовтні північна частина штату Нью-Йорк постає перед подорожніми у всій красі. Деревя палали червоним і золотистим листям. Згодом, коли листя опадє, Медісон та навколишня сільська місцевість стане іржаво-сірою і їй залишатиметься такою, аж поки перший сніг вкриє землю незаймано-чистим білим покривалом.

Ми звернули на вибоїсту дорогу, що вела до будинку Бішопів. Ця споруда кінця вісімнадцятого сторіччя мала розкішно-вайлуваті форми і вмостилася поодаль від дороги на невеличкому горбку, оточеному старими яблунями та кущами бузку. Білу дощату обшивку будинку давно вже слід перефарбувати, а старий штахетник де-не-де завалився.

Однак над обома димарями крутився легенький гостинний димок, наповнюючи повітря типовим осіннім запахом горілого дерева.

Метью звернув на під'їзну доріжку, криту ковбаннями із замерзлою водою. «Рейндж-ровер» прохрустів по тонкому льоду і зупинився біля старого Сариного автомобіля, що колись мав пурпуровий колір. На задньому бампері виднівся новий набір наліпних етикеток. Поряд зі звичним мені гаслом «А ДРУГА МОЯ АВТОМАШИНА — МІТЛА», з'явилися ще й такі: «Я — БЕЗБОЖНИЦЯ, І ТОМУ ХОДЖУ НА ВИБОРИ», «АРМІЯ ЧАКЛУНІВ: МИ НЕ ЗНИКНЕМО МОВЧКИ В ТЕМРЯВІ НОЧІ». Я скрушно зітхнула.

Метью вимкнув двигун і поглянув на мене.

— Мені слід нервувати, чи як?

— А ти не нервуєш?

— Принаймні менше, ніж ти.

— Повертаючись додому, я завжди почуваюся підлітком. Усе, що мені хочеться у таких випадках, — привласнити телевізійний пульти і об'їдатися морозивом.

Я намагалася заради нього поводитися жваво та бадьоро, але таке повернення додому мене не надто влаштовувало.

— Та якось воно влаштується, я не сумніваюсь, — мовив Метью, нахмуривши брови. — І кинь вдавати, наче нічого особливого не відбулося. Ти не обдуриш ані мене, ані своїх тіток.

Я сиділа в авто, поки він переносив наші речі до парадного входу. Багажу в нас виявилось надивовижу багато: серед інших речей, там були і дві сумки з комп'ютерами, і моя непрезентабельна спортивна сумка, й елегантний шкіряний саквояж, який можна було сплутати з вікторіанським оригіналом, а також аптечка Метью, його довге сіре пальто, моя яскрава нова куртка та ящик із вином. Взявши вино про запас, Метью вчинив дуже передбачливо, бо Сара віддавала перевагу міцнішим напоям, а Емілі була непитущою.

Він повернувся до авто, витягнув мене і взяв на руки — я зателіпала ногами в повітрі. На сходах ганку я обережно перенесла частину своєї ваги на праву кісточку. Перед нами були червоні двері вісімнадцятого сторіччя, а обабіч них — невеличкі віконця, крізь які виднівся передпокій. До нашого приїзду в будинку увімкнули всі лампи.

— Чую запах кави, — сказав Метью і всміхнувся, поглянувши на мене.

— Тож вони вже повставали. — Клямка на старих пошарпаних дверях легко подалася. — Відімкнено, як і завжди. Обережно ступивши через поріг, я відразу ж занервувала. — Ем? Саро?

На декоративній опорі сходів висіла об'ява, написана нерозбірливо рішучою Сариною рукою.

«Ми вийшли. Подумали, що після приїзду вам захочеться побути в будинку наодинці. Не поспішайте і рухайтесь повільно. Метью може зупинитися в колишній кімнаті Ем. Твоя кімната вже готова». Під цим текстом був постскриптум із кругліших літер, писаних Емілі: «А якщо житимете удвох, можете скористатися кімнатою твоїх батьків».

Я швидко окинула поглядом двері, що вели з передпокою. Усі вони стояли відчинені, а нагорі було тихо. Навіть довгасті шестикутні двері до вітальні, які зазвичай несамовито теліпалися на завісах, і ті непорушно завмерли.

— Це добра ознака.

— Що? Що їх немає вдома? — розгублено спитав Метью.

— Ні, тиша. Цей будинок відомий своєю поганою поведінкою, коли в ньому з'являються нові люди.

— То в ньому живуть привиди? — з цікавістю спитав Метью.

— Ми — відьми, і тому, ясна річ, в цьому будинку водяться привиди. Але це ще не все. Цей будинок... він — живий. Він має власні уявлення про гостей, і чим більше тут Бішопів, тим гірше він реагує. Саме тому Сара та Емілі й поїхали.

Краєм ока я помітила, як вигулькнула і різко зникла розмита фосфоресцентна пляма. Я повернула голову: біля каміна вітальні в незнайомому мені кріслі-гойдалці сиділа моя давно померла бабуся, яку я навіть не застала живою. Так само молода й квітуча, як на весільному фото, що висіло нагорі на сходовому майданчику, вона всміхнулася, і мої губи теж мимовільно вигнулися в усмішці.

— Бабусю? — обережно сказала я.

— *Гарний хлопець, еге ж?* — спитала вона голосом, схожим на шерхит воскового паперу, і підморгнула.

З одвірку висунулася ще одна голова.

— *Та отож,* — погодився з бабусею привид. — *Втім, він, мабуть, неживий.*

Моя бабуся кивнула.

— *Мабуть, що так, Елізабет, але який є, такий і є. Ми до нього звикнемо.*

Метью здивовано витріщився у вітальню.

— Там хтось є, — заморожено мовив він. — Я майже відчуваю їхній запах і чую слабенькі звуки. Але нікого не бачу.

— То привиди. — Згадавши про підземну в'язницю замку, я обернулася, сподіваючись побачити батьків.

— *Ой, а їх тут немає,* — з сумом сказала бабуся.

Розчарована і засмучена, я повернулася до свого непомерлого чоловіка.

— Ходімо нагору, порозкладаємо наші торби. А тим часом будинок краще до тебе придивиться.

Та не встигли ми і кроку ступити, як з тильного боку будинку блискавично і з моторошним виттям викотилася кулька з чорного смуху. Зупинившись біля мене, вона перетворилася на шиплячу кішку — вигнула спину і пронизливо заверещала.

— Дуже рада бачити тебе, Табіто. — Сарина кішка терпіти мене не могла, і я відповідала їй тим самим.

Табіта опустила спину до її нормальної конфігурації й неквапливо підійшла до Метью.

— Як правило, вампірам комфортніше з собаками, — зауважив він, коли Табіта обвилася навколо його ніг.

З безпомилковим кошачим інстинктом Табіта рішуче налаштувалася змінити думку Метью про увесь її рід і з гучним хурчанням заходилася тертися об його литку.

— Ти диви! — витріщилася я. Для Табіти це був неочікуваний вияв приязні.

— Вона і справді найпримхливіша та найвередливіша кішка, яких світ не бачив.

Табіта засичала на мене і знову виявила до Метью свою поблажливу увагу.

— Ти її просто ігноруй, — порадила я, шкутильгаючи нагору. Метью підхопив валізи й рушив слідком.

Вхопившись за поруччя, я повільно пішла вгору сходами. Метью ступав за мною крок у крок, а його обличчя осяяв жвавий інтерес.

Здавалося, його зовсім не турбувало те, що будинок прискіпливо оцінює його.

Однак я почувалася неспокійно через неприємне передчуття. Раніше траплялося, що на гостей, які нічого не підозрювали, то несподівано падали картини, то рвучко розчахалися та гримали двері та вікна, то вмикалося та вимикалося світло. Тому коли ми без пригод добралися до сходового майданчика, я полегшено зітхнула.

— Мало хто з моїх друзів бував у мене вдома, — пояснила я, коли Метью здивовано поглянув на мене. — З ними легше було зустрічатися у торговельному центрі в Сіракузах.

Горішні кімнати розташовувалися квадратом навколо парадних сходів. Кімната Емілі та Сари, що в ближньому кутку, вікнами виходила на під'їзну доріжку. Кімната моїх батьків розташовувалася в тильній частині будинку; з неї розлягався краєвид на поля та частину старого яблуневого саду, який переходив у гайок із дубів та кленів. Двері сюди були розчинені, а всередині горіло світло. Невпевнено переступивши через поріг, я увійшла до гостинного золотистого прямокутника.

У кімнаті було тепло й затишно, і на широкому ліжку лежала стьобана ковдра та купа подушок. Усе було таким строкатим, окрім простих білих штор. Підлога кімнати з широких соснових дошок мала великі щілини, у які міг провалитися гребінець.

— Пахне конвалією, — зауважив Метью — він уважно ловив кожен новий запах.

— Це улюблені парфуми моєї матері. — На комоді стояла старезна пляшечка «Діоріссімо» з вицвілою чорно-білою стрічкою на шийці.

Метью опустив сумки на підлогу.

— А тебе тут нічого не турбуватиме? — занепокоєно спитав Метью. — Можеш зупинитися у своїй старій кімнаті, як і запропонувала Сара.

— Оце вже ні, — заперечила я. — Моя кімната — на мансарді, а ванна — тут. До того ж на одинарному ліжку нам буде тісно.

Метью відвернув погляд.

— Я просто подумав, що, можливо, нам...

— Ми не спатимемо в окремих ліжках. Серед відьом я тобі не менше дружина, аніж серед вампірів, — зупинила я його, пригортаючи до себе. Старий будинок злегка зітхнув і зручніше вмоністився на своєму

фундаменті, немов приготувавшись до нашої довгої та непростої бесіди.

— Та ні, я просто хотів сказати, що було би легше...

— Легше кому? — знову перебила я.

— Тобі, — відповів Метью. — Зараз тобі боляче. Тому ти краще висипатимешся, коли спатимеш сама.

«Мені зовсім не буде сну, коли він буде в ліжку поруч зі мною». Не бажаючи засмучувати Метью відмовою, я поклала руки йому на груди, намагаючись відволікти від проблеми хто й де спатиме.

— Поцілуй мене.

Його рот був розтулився, щоб сказати «ні», але очі сказали «так». Я притиснулася до нього усім тілом, і Метью відповів мені поцілунком — солодким та ніжним.

— Я вже подумав, що ти зникла назавжди, — пробурмотів він, прихилившись лобом до моєї голови, коли ми виснажилися поцілунками. — А тепер, після того, що з тобою вчинила Сату, я боюся, що ти впадеш і розіб'єшся на друзки. Якби з тобою щось сталося, я б збожеволів.

Мій запах огорнув Метью, і він трохи розслабився. Коли ж він провів долонею по моїх стегнах, то розслабився ще більше. Мої стегна були відносно неушкодженими, і тому його дотик заспокоював і збуджував одночасно. Після жаху, пережитого в замку Ля П'єр, моя жага до Метью лише посилилася.

— Ти відчуваєш? — спитала я, взявши його за руку і притиснувши її посеред моїх грудей.

— Відчуваю що? — здивовано спитав Метью.

Не впевнена в тому, що моему вампіру вистачить його надприродних здібностей, я зосередилася на тому ланцюгу, що розкрутився в мені після нашого першого поцілунку. Я уявно доторкнулася до нього пальцем, і він тихенько й рівномірно забринів.

Метью здивовано охнув.

— О, я щось чую! А що це? — Він нахилився і притиснув вухо до моїх грудей.

— Це — ти в мені, — відповіла я. — Ти опустив мене на землю і прикріпив до неї ківкою на довгому сріблястому ланцюгу. Мабуть, саме тому я така впевнена в тобі. — Мій голос стихився до шепоту. —

Якщо я тебе відчуватиму — тобто матиму оцей зв'язок із тобою — стерплю все, що скаже мені чи зробить зі мною Сату.

— Такий самий звук чується у твоїй крові, коли ти подумки розмовляєш із Ракасою і коли ти виклика́ла відьмовій. Тепер, коли я знаю, до чого прислухатися, мені чутно.

Якось Ізабо сказала, що чує, як співає моя відьмина кров. Я спробувала підсилити музику сріблястого ланцюга, щоб її коливання поширилися на все моє тіло.

Метью підвів голову і захоплено всміхнувся мені.

— Як дивовижно!

Гудіння ланцюга посилювалося, і я втратила контроль за енергією, що в мені пульсувала. Наді мною вибухнув сонм зірок і промчав кімнатою.

— Ой! — Раптом мені нестерпно закололо в спину: то її свердлили десятки очей-привидів. Та будинок рвучко грюкнув дверима перед зацікавленими поглядами моїх предків, що зібралися подивитися на цей зірковий феєрверк, наче на День незалежності.

— Це ти зробила? — ошелешено витріщився Метью на зачинені двері.

— Ні, — чесно призналася я. — Іскри — то моє. А дверима грюкнув будинок. Він має пунктик стосовно забезпечення інтимності та особистого життя.

— От і добре, — пробурмотів Метью, обнімаючи мене за стегна і цілуючи так палко, що привиди потойбіч дверей знервовано завовтузилися і загомоніли.

Феєрверк ущух і перетворився на потік аквамаринового світла над комодом.

— Я кохаю тебе, Метью де Клермон, — заявила я за першої ж нагоди.

— Я теж кохаю тебе, Діано Бішоп, — відповів Метью офіційним тоном. — Але, напевне, твоя тітка з Емілі замерзають. Покажи мені решту будинку, щоб вони змогли повернутися всередину.

Ми повільно пройшлися іншими кімнатами на другому поверсі. Майже всі вони були зараз нежилі, заставлені різними різнощами, придбаними Емілі на приватних розпродажах, та лахміттям, яке не наважувалася викинути Сара через побоювання, що колись воно стане у пригоді.

Метью допоміг мені зійти сходами до мансардової спальні. Тут пройшли мої дитинство і юність. На стінах і досі висіли фотографії відомих музикантів і виднілися насичені пурпурові та зелені розводи — то я підлітком вправлялася у добиранні кольорів.

Внизу ми оглянули великі кімнати для приймання гостей — вітальню з одного боку від парадного входу, а також кабінет та невеличкий зал напроти. Крізь їдальню, якою користувалися рідко, ми пройшли до центру будинку: до сімейної кімнати, достатньо великої, щоб слугувати бенкетним залом чи конференц-холлом. За нею розташовувалася кухня.

— Схоже, Емілі знову взялася за в'язання гачком, — мовила я, беручи в руки недороблене покривало з візерунком у вигляді кошика з квітами. — А Сара повернулася до своєї старої звички.

— А вона курить? — спитав Метью, втягуючи носом повітря.

— Коли нервує. Ем виганяє її курити надвір, але запах однаково чути. Він тобі дуже заважає? — спитала я Метью, добре знаючи, наскільки чутливий він до запахів.

— Господи, Діано, колись я смердів іще гірше, — заспокоїв мене він.

У схожій на печеру кухні збереглися цегляні печі та величезний камін, до якого можна було увійти, навіть не згинаючись. Було там і сучасне приладдя, і стара кам'яна долівка, яка впродовж двох сторіч бачила впущені каструлі та сковорідки, мокрих собак та кішок, брудні черевики та інші, уже відьмацькі субстанції. Я провела Метью до сусідньої кімнати — то була така собі Сарина комора. Колись це була літня кухня, але згодом її з'єднали з будинком; тут і досі були підйомники для казанів для тушкування та рожни для смаження м'яса. Зі стелі звисали пучки трав, а в горищі-коморі містилися сухофрукти та банки з Сариними зіллями і мазями. Закінчивши огляд, ми повернулися до кухні.

— Ця кімната — така *коричнева!* — зауважила я, кілька разів клацнувши вимикачем лампочки на ганку. То був традиційний сигнал Бішопів, що небезпеки немає і до будинку можна заходити. На кухні були коричневий холодильник, коричневі шафи, червоно-коричневі стіни, коричневий телефон з обертальним диском та засмальцьовані коричневі шпалери. — Її вже давно треба освіжити і пофарбувати в білий колір.

Метью злегка підняв голову і поглянув на чорний хід.

— Якщо хочеш зайнятися цим сама, то лютий — ідеальний час для такої роботи, — почувся з передпокою гортанний голос. З-за рогу вийшла Сара, вдягнена в джинси та простору фланелеву сорочку, зі скуйовдженим рудим волоссям і почервонілими від холоду щоками.

— Привіт, Саро, — сказала я і позадкувала до зливальниці.

— Привіт, Діано, — кинула Сара і витріщилася на синець у мене під оком. — А це, як я розумію, той самий вампір?

— Так, — відповіла я і пошкутильгала до неї ближче, щоб відрекомендувати їх одне одному. Пильний погляд Сари обмацав мою кісточку. — Саро, знайомся, це Метью де Клермон. Метью, це моя тітка Сара Бішоп.

Метью простягнув праву руку.

— Радий знайомству, Саро, — сказав він, спокійно зустрівши її допитливий погляд.

Сара у відповідь манірно стулила губи. Як і я, вона мала типово бішопське підборіддя, дещо задовге для її обличчя. А тепер вона виключно виставила його вперед.

— Здрастуй, Метью. — Коли їхні руки зустрілися, Сара на мить аж зіщулилася. — Еге ж, — сказала вона, злегка повернувши голову. — І справді вампір, Емілі.

— Дякую за допомогу, Саро, — невдоволено пробурчала Ем, ввалюючись до кухні з оберемком полінець. Вона була вища на зріст за мене та Сару, мала кучму сріблястого волосся, яке не старило її, а навпаки — якимось дивним чином робило молодшою. Коли вона побачила нас усіх на кухні, її вузьке обличчя розпливлося в приязній усмішці.

Метью підскочив до неї, щоб забрати дрова. А Табіта, якої не було у перші метушливі хвилини знайомства, тепер заважала йому нести полінець до каміна, плутаючись під ногами. Але якимось дивом вампіру таки вдалося перетнути простору кухню і не наступити на кішку.

— Спасибі, Метью. І спасибі за те, що привіз її додому. Ми так хвилювалися! — сказала Ем, струшуючи з долонь та светра трісочки та шматочки кори.

— Та нема за що, Емілі, — відповів Метью непереборно приязним глибоким голосом. І на обличчі Ем враз з'явився заворожений вираз.

Сара довше опиралася чарам вампіра, хоча зі здивуванням спостерігала, як Табіта намагається видряпатися по його руці.

Я хотіла вже відступити в затінок, щоб Ем не роздивилася мого обличчя, але не встигла. Емілі аж заціпеніла від жаху.

— Ой, Діано...

Сара підтягнула стілець.

— Сідай, — наказала вона.

Метью напружено схрестив на грудях руки, наче переборював бажання втрутитися. Його вовчий інстинкт, спрямований на мій захист, тут, у Медісоні, не ослаб, а його вкрай негативне ставлення до всіх істот, що наближалися до мене, не обмежувалося вампірами.

Тітчин погляд ковзнув із мого обличчя на ключиці.

— Ану, знімай сорочку.

Я слухняно потягнулася до гудзиків.

— Може, краще ти оглянеш Діану нагорі? — спитала Емілі, кинувши занепокоєний погляд на Метью.

— А що він зараз побачить такого, чого не бачив раніше, хотіла б я знати? Ти ж не голодний? — спитала Сара, не обертаючись.

— Ні, — сухо відказав Метью. — Я поїв у літаку.

Погляд тітки засвербів у мене на шиї. До нього відразу ж приєднався і погляд Емілі.

— Саро! Ем! — обурено скрикнула я.

— Та чого ти, ми ж просто придивляємося, — заспокійливо мовила тітка.

Я скинула сорочку, і вона окинула оцінним поглядом марлеву пов'язку в мене на передпліччі, мій схожий на мумію тулуб та інші синці й порізи.

— Мене вже оглядав Метью. Він лікар — пам'ятаєте?

Сарині пальці торкнулися моєї ключиці. Я поморщилася від болю.

— Хоч він і лікар, а ось цього не помітив. У тебе — тріщина кістки, так званий мікроперелом. — Сара перейшла до вилиці — і я знову поморщилася. — А що у тебе з кісточкою?

Як і завжди, я нічого не змогла приховати від своєї тітки.

— Сильне розтягнення зв'язок, супроводжуване поверхневими опіками першого та другого ступеня, — зазначив Метью, не зводячи очей із Сариних рук і готовий відсмикнути її, як тільки вона завдасть мені сильного болю.

— А як вийшло, що розтягнення та опіки трапилися в одному місці? — спитала Сара в Метью наче досвідчений викладач-практик у студента-першокурсника під час обходу хворих.

— Бо мене підвішувала за кісточку догори ногами одна відьма-садистка, — відповіла я замість Метью і злегка поморщилася, коли тітка знову торкнулася мого обличчя.

— А що отут під пов'язкою? — суворо спитала Сара, тицьнувши на моє передпліччя, не звернувши анінайменшої уваги на мої слова.

— Сильний розріз, який потребує накладення швів, — терпляче відповів Метью.

— А що ти їй давав?

— Протибольові ліки, сечогінне для зменшення набряку та антибіотик широкої дії. — У його голосі не було ані сліду роздратування.

— А чому вона забинтована, наче мумія? — поцікавилася Ем, закусивши губу.

Кров відхлинула від мого обличчя. Сара зупинилася і запитально поглянула на мене.

— Не поспішатимемо з цим, Емі. Спершу — найголовніше. Хто з тебе так познущався, Діано?

— Одна відьма на ім'я Сату Ярвінен. Гадаю, вона — шведка, — відповіла я, схрестивши руки на грудях.

Метью стиснув губи і ненадовго відійшов від мене, щоб підкинути в камін дров.

— Вона не шведка, а фінка, — зауважила Сара. — Досить сильна відьма, до речі. Втім, коли я зустріну її наступного разу, вона пожалкує, що народилася на світ.

— Якщо вона трапиться мені першою, то від неї мало що залишиться, — пробурмотів Метью. — Тож якщо бажаєте поквитатися з нею, то вам доведеться випередити мене. А я відомий своєю прудкістю.

Сара кинула на Метью оцінний погляд. Її слова були звичайною погрозою. Його ж слова — дечим іншим. То була обіцянка.

— А хто ще лікував Діану окрім тебе?

— Моя мати та її економка, Марта.

— Вони добре знаються на старовинних трав'яних рецептах. Але я вмю дещо інше, — проговорила Сара, засукавши рукави.

— Ще надто рано для чаклунства. Ти вже напилася кави? — спитала я і благально поглянула на Емілі, щоб вона забрала від мене тітку.

— Нехай тобою займається Сара, люба моя, — сказала Ем, взявши мене за руку і трохи стиснувши її. — Бо чим швидше вона це зробить, тим скоріше ти одужаєш.

А Сара вже ворушила губами. Метью заворожено присунувся ближче до неї. Пучками Сара торкнулася мого обличчя. Кістка під шкірою засвербіла, немов від легенького електричного розряду і, легенько клацнувши, вмить зрослася.

— Ой! — скрикнула я, вхопившись за щоку.

— Воно недовго колотиме, — заспокоїла мене Сара. — Якщо тобі вистачило сили знести таку травму, то не забракне і на її загоєння. — Вона обдивилася мою щоку, задоволено кивнула, а потім перейшла до ключиці. Для її зрощення знадобився потужніший електричний заряд, бо кістка тут була, ясна річ, товстішою.

— Зніми їй черевик, — наказала Сара вампіру, вирушаючи до комори. Напевне, Метью був найкваліфікованішим асистентом, який будь-коли їй допомагав, але він виконував її накази слухняно і без нарікань.

Коли Сара повернулася з горнятком із маззю, Метью вже роззув мою ногу і обпер її ступнею на своє коліно.

— У моїй валізі нагорі є ножиці, — сказав він, із цікавістю принюючись, коли Сара зняла з горнятка кришку. — Може, принести?

— Мені вони не потрібні. — Сара прошепотіла кілька слів, і бинт почав розмотуватися сам по собі.

— Ти диви, як гарно, — із заздрістю зауважив Метью.

— То вона вихваляється, — стиха пояснила я.

Коли бинт розмотався і скрутився в акуратний рулончик, усі погляди прикипіли до моєї кісточки. Та мала жахливий вигляд: з неї вже потекла сукровиця. Сара спокійно прошепотіла нові заклинання, хоча з її червоних щік видно було, що вона кипить від люті. Вона скінчила заклинання — тепер чорні та білі плями зникли; і хоча довкола кісточки ще лишалося яскраво-червоне коло, набряк суглоба помітно зменшився.

— Дякую тобі, Сарою. — Я поворошила ступнею, і тітка втерла мені в шкіру мазь.

— Про йогу доведеться забути десь на тиждень. І не бігай, як навіжена, Діано! Твоїй нозі потрібен час і спокій, щоб вона добре загоїлася. — Вона знову прошепотіла заклинання і поманила рукою свіжий рулон бинта. Той слухняно обмотав мою ступню та кісточку.

— Неймовірно, — мовив Метью, хитаючи головою.

— Не заперечуєш, якщо я огляну передпліччя?

— Анітрохи, — майже з ентузіазмом відповів Метью. — Там трохи й м'яз пошкоджений. Ти зможеш його загоїти разом зі шкірою?

— Спробую, — відповіла Сара з нотками самовдоволення в голосі. П'ятнадцять хвилин по тому після кількох заклинань і тихих прокльонів від рани, яку завдала мені Сату, лишилася тонка червона лінія вздовж моєї руки.

— Гарна робота, — обдивляючись мою руку, зазначив Метью, приголомшений умінням Сари.

— Твоя — теж. Ти дуже фахово зашив рану, — мовила Сара і жадібно ковтнула зі склянки води.

Я простягнула руку за сорочкою.

— А може, і спину подивишся? — спитав він.

— Спина може почекати, — кинула я на нього сердитий погляд. — Сара втомилася, і я теж.

Тітка перевела очі з мене на вампіра.

— А ти як гадаєш, Метью? — спитала вона, даючи зрозуміти, що моя думка цікавить її в останню чергу.

— Я хочу, щоби ти оглянула їй спину, — вперто повторив він, не зводячи з мене очей.

— Ні, — прошепотіла я, інстинктивно притиснувши сорочку до грудей.

Метью присів біля мене і поклав руки мені на коліна.

— Ти вже бачила, що вміє Сара. Твоє одужання пришвидшиться, якщо ти дозволиш їй допомогти тобі.

Одужання? Та ніяке чаклунство не допоможе мені одужати після Ля П'єра!

— Благаю тебе, *top saur*, — тихо мовив Метью, забираючи в мене з рук зібгану сорочку.

Я неохоче погодилася. Сара та Емілі обійшли мене ззаду, і я відчула на спині поколювання від їхніх поглядів. Інтуїція підказувала мені: «Тікай!» Натомість я розпачливо простягнула руки до Метью, і він стиснув їх своїми долонями.

— Все нормально, я з тобою, — заспокійливо сказав він, і в ту мить Сара промовила перше заклинання. Її слова з легкістю розрізали марлеву пов'язку навпіл, і та розійшлася у мене на спині.

Сара замовкла, а Емілі судомно втягнула носом повітря — то вони побачили мітки, які залишила Сату.

— Це заклинання для розкриття, — гнівно сказала Сара, витріщившись на мою спину. — Його не практикують на живих істотах. Вона могла тебе убити.

— Їй хотілося видобути з мене мою магію, наче я — кіндер-сюрприз.

Сидячи з голою спиною, я відчула, як мої емоції шалено збурюються і виходять із-під контролю. Я мало не захихотіла, уявивши, що вишу, причеплена ногою до дерева, а Сату з пов'язкою на очах гамселить мене кийком. Метью відчув, як росте в мені істерика.

— Чим швидше ти зробиш це, Саро, тим краще. Звісно, не похапцем, — швидко проказав Метью. Я виразно уявила собі, яким поглядом удостоїла його тітка. — А про Сату поговоримо згодом.

Кожен дотик Сариного чаклунства нагадував мені про Сату. Коли двоє відьом стоять у тебе за спиною, хіба забудеш про те, що сталося в замку Ля П'єр! Для захисту я дедалі більше занурювалася в себе, ціпенюючи думками й тілом, бо вже не мала змоги витерпіти ще один сеанс Сариного чаклунства. І моя душа пустилася за течією.

— Ти вже закінчила, чи ще? — стривожено спитав Метью напруженим голосом.

— Є дві позначки, з якими я не зможу впоратися. Після них залишаться шрами. Ось тут, — пояснила Сара, проводячи кінчиком пальця по обрисах зірки між моїми лопатками. — І ось тут. Її пальці, рухаючись від ребра до ребра, змістилися вниз і зупинилися на поперек.

Я отямилася, і мою уяву пропекла картина, яку я намалювала собі за рухами Сариних пальців по моїй спині.

Зірка, що висить над вигнутим догори серпиком місяця .

— Вони підозрюють, Метью! — скрикнула я, прикипівши від страху до стільця. З пам'яті виринула шухляда з печатками Метью — вміло прихованими, абсолютно невидимими, як і сам орден лицарів Лазаря. Але Сату знала про них, і це означало, що інші відьми з Конгрегації теж могли знати.

— Що, що, серце моє? — спитав Метью, пригортаючи мене до себе.

Я вперлася руками йому в груди, щоб він почув мене.

— Коли я відмовилася видати тебе, Сату позначила мене твоєю печаткою.

Він обернув мене до себе спиною, прикривши стільки мого оголеного тіла, скільки міг. І враз заціпенів, побачивши мітку.

— Вони вже не підозрюють. Вони знають.

— Ви про що кажете? — суворо спитала Сара.

— Дайте мені, будь ласка, Діанину сорочку.

— Гадаю, шрами не будуть дуже помітними, — мовила моя тітка, ніби виправдовуючись.

— Сорочку, будь ласка, — крижаним тоном повторив Метью.

Ем кинула йому одєжину. Метью просунув мої руки в рукави і накинув на мене сорочку, запахнувши її краї. Він відвертав погляд, але жилка на його лобі пришвидшено пульсувала.

— Мені так шкода, — пробурмотіла я.

— Тобі нема про що шкодувати. — Він обхопив долонями моє обличчя. — Всякий вампір тепер знатиме, що ти — моя, з цією позначкою чи без неї. Сату теж хотіла зробити так, щоб кожна істота знала, кому ти належиш. У ті часи, коли я віродився, був звичай зістригати волосся з голів тих жінок, які віддавали свої тіла ворогу. То був жорстокий спосіб позначити зрадників. Те ж саме зробила й Сату. — Метью відвернувся. — А хіба Ізабо тобі не казала?

— Ні. Я шукала папір, а знайшла оту шухляду.

— Що тут, в біса, відбувається? — втрутилася Сара.

— Я порушила твою таємницю. Мені не слід було цього робити, — прошепотіла я, стискаючи його руки.

Метью різко відхилив мене від себе, ошелешено поглянув мені у вічі, а потім рвучко притиснув до грудей, геть забувши про мої рани. На щастя, у Сариному чаклунстві було і знеболюване.

— Господи, Діано... Сату ж розповіла тобі, що я зробив. Я вислідив тебе, коли ти поверталася додому і вдерся до твого помешкання. І як я можу тепер винуватити тебе, що ти знайшла те, про що я мав сам тобі розповісти?!

Гучний тріск, схожий на удар грому, прокотився кухнею, брязнувши каструлями й сковорідками. Коли звук ущух, озвалася Сара:

— Якщо хтось негайно не розповість нам, що до чого, тут розверзеться пекло. — І на її губах застигло заклинання.

Мої пальці засвербіли, і біля моїх ніг війнув вітер.

— Охолонь, Саро. — Вітер прошумів моїми венами, і я стала між Сарою та Метью. Але моя тітка вже щось бурмотіла, заплющивши очі.

Ем стривожено поклала руку Сарі на плече.

— Не змушуй її. Ти що, не бачиш — вона втратила самоконтроль?

У своїй лівій руці я побачила лук, а у правій — стріли. Вони були досить важкі, але дивовижно знайомі. За кілька кроків від мене виднілася Сара. Я, не вагаючись, підняла руки і розвела їх, немов готуючись вистрелити.

Моя тітка зупинилася на півслові.

— Ну ні фіга собі! — видихнула вона, отетеріло поглянувши на Емілі.

— Доцю, загаси вогонь, — лагідно попросила Емілі й жестом показала, що підкоряється мені.

Я сконфужено обдивилася свої руки. Вогню в них не було.

— Тільки не в будинку. Якщо ти викличеш відьмовогонь, то почекай, поки ми вийдемо надвір, — сказала Ем.

— Вгамуйся, Діано, — наказав Метью, притискаючи мої руки до тулуба. Я вже не відчувала в руках вагу лука та стріли, їхнє видіння щезло.

— Мені не подобається, коли вона тобі погрожує. — Мій голос прозвучав якось химерно й лунко, немов не мій.

— Сара мені не погрожувала. Їй просто хотілося знати, про що ми розмовляємо. Ми мусимо розповісти їй про це.

— Але ж це таємниця, — знічено заперечила я. Ми мусили берегти наші таємниці від будь-кого, незалежно від того, про що йшлося — про мої здібності чи про лицарів Метью.

— Досить таємниць, — твердо сказав він, гаряче дихнувши мені в шию. — Від них не буде добра ні мені, ні тобі. — Коли вітри ущухли,

він рвучко крутнув мене і міцно притиснув до себе.

— Вона завжди така — несамовита і не вміє тримати себе в руках? — спитала Сара.

— Ваша небога поводитися просто прекрасно, — відказав Метью, не відпускаючи мене.

Сара та вампір деякий час витріщалися одне на одного з протилежних кінців кухні.

— Може й так, — погодилася вона, незграбно припиняючи їхнє мовчазне протистояння. — Хоча тобі, Діано, слід було попередити нас, що ти здатна контролювати відьмовогонь. Це тобі не абищо.

— Та нічого я не вмію контролювати! — Раптом мені все обридло. Мені більше не хотілося відстоювати свою точку зору. Я відчувала, що мої ноги підгинаються.

— Нагору, — сказав Метью тоном, що не допускав заперечень. — Цю розмову ми завершимо там.

У кімнаті моїх батьків Метью дав мені ще одну дозу протибольових пігулок та антибіотиків і поклав у ліжко. А потім розповів тітці та Емілі про позначку, яку залишила Сату. Табіта милостиво погодилася сидіти у мене в ногах, але тільки для того, щоби краще чути голос Метью.

— Знак, який залишила Сату на спині Діани, належить... організації, яку моя родина започаткувала багато років тому. Більшість людей вже забули про неї, а ті, хто не забув, гадають, що вона давно вже не існує. Ми радо підтримуємо цю ілюзію. Залишивши на спині вашої племінниці зірку та півмісяць, Сату позначила її як мою власність і дала знати, що відьми знають таємницю моєї родини.

— А ця таємна організація має якусь назву? — поцікавилася Сара.

— Не кажи їм всього, Метью. — Я благально взяла його за руку. Розголошення інформації про лицарів Лазаря асоціювалося в мене з небезпекою. Я це чітко відчувала — як зловісну чорну хмару довкола себе, і тому не хотіла, щоб ця хмара огорнула ще й Сару з Емілі.

— Вона називається «Лицарі Лазаря з Вифанії», — швидко проказав Метью, наче побоювався, що рішучість покине його. — Це древній лицарський орден.

Сара зневажливо пирхнула.

— Ніколи про них не чула. Це, мабуть, щось на кшталт лицарів Колумба? Тут є неподалік їхня місцева організація — в Онейді.

— Та ні, — скривився Метью. — Лицарі Лазаря з'явилися ще в добу хрестових походів.

— А хіба ми не дивилися з тобою телепрограму про хрестові походи та якийсь лицарський орден, що брав участь у них? — Емілі спитала Сару.

— Йшлося про тамплієрів. Але все це дурниці та змовницькі теорії. Тамплієрів давно вже немає, — впевнено відповіла Сара.

— Вважається, що відьом та вампірів теж немає, Саро, — зауважила я.

Метью взяв мене за зап'ясток і помірив пульс своїми холодними пальцями.

— Поки що цю розмову завершено, — твердо мовив він. — Ми ще матимемо вдосталь часу, щоб поговорити, існують лицарі Лазаря чи ні.

І Метью випроводив із кімнати Ем та Сару, яким іще не хотілося йти. Коли мої тітки опинилися в залі, будинок взяв справу у свої руки і зачинив двері. Скреготнув замок.

— Я не маю ключа від тієї кімнати! — гукнула Сара до Метью.

Та той безтурботно забрався до ліжка і поклав мене на вигин своєї руки — тепер я головою торкалася його серця. Щоразу, коли я намагалася заговорити, він зупиняв мене.

— Ш-ш-ш-ш! Спи! — І повторював: — Потім поговоримо.

Його серце вдарило раз. За кілька хвилин по тому воно вдарило вдруге. Коли воно ударило втретє, я вже міцно спала.

Розділ 33

Поєднання втоми, ліків та відчуття рідної домівки протримали мене в ліжку кілька годин. Я прокинулася, лежачи на животі, підігнувши одну ногу, і помацала рукою в марних пошуках Метью.

Надто слабка спросоння, щоб сісти в ліжку, я повернула голову до дверей. У замку стримів великий ключ, а з протилежного боку дверей лунали тихі голоси. Запаморочення після сну миналося, і бурмотіння ставало чутнішим та виразнішим.

— Це жахливе неподобство, — відрізав Метью. — Як ви могли їй дозволити жити отак роками?

— Ми і не здогадувалися про масштаби її здібностей та сили, — відрізала Сара, не менш роздратована, аніж Метью. — З такими батьками вона не могла не бути інакшою. Втім, я навіть припустити не могла відьмовогню.

— А як ти здогадалася, що вона намагається викликати його, Емілі? — спитав Метью вже приязнішим тоном.

— Яюсь, коли я була ще малою, одна відьма з мису Код викликала відьмовогонь. Їй, напевне, було сімнадцять, — відповіла Ем. — І я довіку не забуду, якою була та відьма і яка то є страшна сила — відьмовогонь.

— Відьмовогонь — смертельно небезпечний. Жодне заклинання не зможе відвести його, і жодне чаклунство не зможе загоїти його опіки. Заради ж моєї безпеки мати навчила мене розпізнавати його ранні ознаки: запах сірки та характерні рухи, що їх виконує відьма руками, — сказала Сара. — Вона пояснила мені, що коли викликають відьмовогонь, то з'являється богиня. Я гадала, що зійду в могилу, так і не побачивши його, а тим більше я не очікувала, що відьмовогонь організує в мене на кухні моя рідна племінниця. Відьмовогонь і, мабуть, відьмоводу?

— Я сподівався, що відьмовогонь буде рецесивною здатністю, — зізнався Метью. — А тепер розкажіть мені про Стівена Проктора.

Донедавна владний тон, що проявлявся у голосі Метью, я пояснювала впливом його бойового минулого. Але тепер, коли я дізналася про лицарів Лазаря, виявилось, що це частина його сьогодення.

Однак Сара, непризвичаєна до такого тону, наїжачилася.

— Стівен був потайливий. Він не хизувався своєю силою.

— Тож не дивно, що відьми заходилися дізнаватися про неї.

Я міцно заплющила очі, викинувши зі свідомості образ батька, розітнутого від горла до паху, щоб інші відьми та відьмаки мали змогу розібратися в його магії. Я мало не повторила його долю.

Масивна фігура Метью перемістилася в коридорі, й будинок запротестував проти такої незвично великої ваги.

— Стівен був досвідчений та вмілий чаклун, але він не зміг їм протистояти. Можливо, Діана успадкувала його здібності, та й Ребеккині також, поможи їй, Боже. Але вона не має їхніх знань, а без знань вона безпорадна. І оцей знак на ній — як мішень.

А я тим часом безсоромно підслуховувала.

— Вона ж — не транзисторний приймач, Метью, — виправдувально зауважила Сара. — Її не доставили нам із батарейками та інструкцією. Ми зробили все, що змогли. Коли вбили Ребекку та Стівена, Діана стала зовсім іншою дитиною: пішла у себе так далеко, що ніхто не міг до неї добратися. А чим ми могли зарадити? Силоміць змусити до того, що вона так рішуче відкидала?

— Не знаю, — відповів Метью з розпачем у голосі. — Але ви не мусили залишати її в такому стані. Та відьма тримала її в полоні понад дванадцять годин.

— Ми навчимо її того, що їй слід знати.

— І чим швидше, тим краще — для неї ж самої.

— На це піде все її життя. Магія — це не макраме. Вона потребує тривалого часу.

— Ми не маємо часу! — просичав Метью. Скрипнула мостина — то, напевне, Сара інстинктивно відсахнулася від розлюченого Метью. — Раніше Конгрегація гралася в ката і мишу, але помітка на Діаниній спині засвідчила, що ті дні минули.

— Як ти смієш називати грою те, що трапилося з моєю небогою?! — підвищила голос Сара.

— Тс-с-с! — засичала Емілі. — Ти розбудиш її.

— Саро, то що допоможе нам зрозуміти — як саме зачакловано Діану? — Тепер вже Метью перейшов на шепіт. — Може, ти пригадаєш що-небудь із тих днів, коли Стівен та Ребекка готувалися вирушити до Африки? Якись дрібні деталі, тривоги, сподівання?

Зачаклована .

Це слово відлунювало в моїй свідомості, поки я повільно підводилася і сідала в ліжку. Чаклування мало застосовуватися виключно в екстремальних випадках: смертельної небезпеки, божевілля, а також неконтрольованого зла у його чистому вигляді. Той, хто погрожував когось зачаклувати, ризикував наразитися на рішучий осуд із боку решти відьом та відьмаків.

Зачаклована ?

Коли я встала з ліжка, Метью був біля мене.

— Що ти хотіла? — спитав він, невдоволено нахмурившись.

— Я хотіла поговорити з Ем. — Мої пальці вже свербіли й трохи посиніли. Пальці на ногах, що стирчали з марлевої пов'язки на кісточці, теж набували синього кольору. Я швидко пішла повз Метью, та зачепилася марлевою пов'язкою на носі за старий гвіздок, що стирчав із підлоги.

Сара та Ем із тривогою на обличчях чекали мене на сходовому майданчику.

— Що зі мною не так? — суворо спитала я.

Емілі злякано притиснулася до Сарі.

— Та ні... з тобою все гаразд.

— Ти сказала, що я зачаклована. Що це зробила моя рідна мати. — Мабуть, я була якоюсь потворою, виродком чи що. Іншого пояснення я не бачила.

Емілі почула мої думки, хоча я й не висловила їх уголос.

— Ти не потвора, люба моя. Ребекка зробила це, тому що боялася за тебе.

— Ти хочеш сказати, що вона боялася не *за* мене, а *мене*. — Моїх синіх пальців уже було достатньо, щоб не на жарт перелякатися. Я спробувала сховати їх, але не хотілося обпалити сорочку Метью, а якби я вхопилася за старі дерев'яні перила на сходах, то могла запросто підпалити будинок.

— *Пильнуй килим, дівчино!* — Висока примара визирала з-за дверей кімнати, де жили Сара та Ем, і занепокоєно показала пальцем на підлогу. Я підняла пальці на ногах, ставши на п'яти.

— Ніхто тебе не боїться. — Я відчула на спині крижаний погляд Метью. Він хотів відволікти мою увагу.

— Як це — ніхто? Вони бояться! — заперечила я, показуючи іскристим пальцем на своїх тіток і свердлячи їх рішучим поглядом.

— *І я теж боюся*, — зізнався ще один померлий Бішоп, цього разу якийсь підліток із трохи випнутими зубами й у подертих бриджах; у руках він тримав кошик для ягід.

Я люто визвірилася на своїх тіток — і вони позадкували.

— Ти маєш всі підстави відчувати розпач та відчай, — сказав Метью в мене з-за спини. Здійнявся вітер, і сніжинки його погляду торкнулися моїх стегон. — От і відьмовій з'явився, бо ти почуваєшся немов у пастці. — Метью присунувся до мене ще на кілька дюймів, і вітер біля моїх литок посилювався. — Ось бачиш?

І справді, це набридливе відчуття більше нагадувало відчай та розпач, а не лють. Відволікшись від проблеми чаклування, я обернулася до Метью, щоб докладніше розпитати про його припущення. Синій колір моїх пальців сховався, а супроводжуване іскрами тріскотіння взагалі припинилося.

— Спробуй зрозуміти, — благально мовила Емілі. — Ребекка та Стівен подалися до Африки, щоб захистити тебе. І зачаклували тебе для того, щоб захистити. Все, чого вони хотіли, — це твоєї безпеки.

Будинок застогнав і шумно зітхнув, поскрипуючи старими кроквами.

Хвиля холоду накрила мене.

— Це моя провина, що вони загинули? Вони подалися до Африки, і хтось там їх убив через мене? — Я з жахом поглянула на Метью.

Не чекаючи на відповідь, я пішла наосліп до сходів, забувши про біль у нозі й думаючи лише про одне — втекти світ за очі.

— Ні, Саро. Нехай іде, — різко сказав Метью.

Будинок розчинив переді мною всі двері, і я грюкала, зачиняючи їх усі за собою — зал, їдальня, сімейна кімната, кухня. Сарині садівничі чоботи начепилися на мої босі ноги, і я відчула їх холодну та гладеньку гуму всередині. Надворі я зробила те, що робила завжди, коли мені хотілося побути на самоті: пішла до гаю.

Мої ноги не зупинялися, аж поки я не пройшла крізь вузлуваті старі яблуні й опинилася в затінку старезних білих дубів та цукрових кленів. Я важко дихала й тремтіла від виснаження та шоку, коли зупинилася біля дерева, завширшки майже такого самого, як і

заввишки. Його низькі розлогі віти торкалися землі, а червоно-пурпурове листя з глибокими вирізами горіло на тлі попелястої кори.

Усе своє дитинство та юність провела я під його вітами, довіряючи їм свій сердечний біль та самотність. Покоління Бішопів теж знаходили тут втіху і залишили на дереві свої ініціали. Колись я вирізала свої ініціали складаним ножиком поруч із ініціалами, які раніше залишила моя мати — РБ. Я провела пальцями по звивинам, скрутилася калачиком біля підніжжя шорсткого стовбура і заколисувала сама себе, мов малу дитину, аж раптом до моєї голови доторкнувся холодний погляд, а мої плечі вкрила тепла синя куртка. Масивна фігура Метью нагнулася до землі — він сів, спершись спиною об стовбур.

— Вони сказали тобі, *що* зі мною не так? — Мій голос прозвучав приглушено, бо я притулилася обличчям до своїх колін.

— З тобою все гаразд, *тон сœur*.

— Як мало знаєш ти про відьом! — Я поклала підборіддя собі на коліна, але на Метью не поглянула. — Відьми нікого не зачакловують просто так. Для цього має бути якась до біса серйозна причина.

Метью мовчав. Я скоса глянула в його бік. Краєчком ока я побачила його ноги: одну випростану вперед, а другу — зігнуту в коліні; на коліно він розслаблено поклав свою білу руку.

— От у твоїх батьків і була до біса серйозна причина: вони хотіли гарантувати безпеку своєї доньки. — За спокійним і врівноваженим тоном вчувалися глибокі емоції. — Я б і сам зробив те саме.

— А ти теж знав, що я зачаклована? — спитала я, навіть не приховуючи ноток звинувачення у своєму голосі.

— То Марта й Ізабо вираховували. Вони сказали це мені якраз перед тим, як ми з Болдвіном вирушили до замку ля П'єр. А Емілі підтвердила їхні підозри. Я фізично не мав змоги розповісти тобі про це.

— А як Емілі могла приховувати це від мене? — розпачливо мовила я, почувуючись зраженою й самотньою, як і тоді, коли Сату розповіла мені про те, що зробив Метью.

— Ти мусиш простити своїх батьків та Емілі. Вони робили те, що вважали найліпшим — заради тебе.

— Ти просто не розумієш, Метью, — заперечила я, вперто хитаючи головою. — Моя мати зв'язала мене, наче я — якась лиха деградована

істота, якій не можна довіряти, а сама поїхала до Африки!

— Твої батьки боялися Конгрегації.

— Дурниці. — У пальцях мені знову закололо, і я відігнала це відчуття до ліктів, намагаючись стримати свій гнів. — Не все можна пояснити тією бісовою Конгрегацією, Метью.

— Не все, але в цьому випадку — все. І для того, щоб це збагнути, не треба навіть бути відьмою.

Раптом переді мною з'явився мій білий стіл. На його поверхні були розсипані навмання події минулого та сьогодення. Шматочки головоломки склалися самі по собі: ось моя мати женеться за мною, а я, лясаючи в долоні, лечу над вкритою лінолеумом підлогою кухні в Кембриджі, ось мій батько кричить на Пітера Нокса в своєму кабінеті, ось мої батьки розповідають мені казочку про хрещену матір та її магичні стрічки. Вони стоять у мене над ліжком, проказуючи заклинання і чаклуючи, а я лежу собі тихенько на стьобаній ковдрі. Шматочки головоломки клацнули, з'єдналися, і вистроїлися в певну схему.

— Казочки, що їх розповідала мені на ніч мати! — промовила я, ошелешено обертаючись до Метью. — Вона не могла мені відверто повідати свої страхи, тому перетворила все це на історію про лихих відьом, зачакловані стрічки та казкову хрещену матір. Вона розповідала її щовечора, щоб та збереглася хоч у якомусь закуточку моєї свідомості. Щоб я колись пригадала.

— А ти пригадуєш що-небудь іще?

— Перед тим як вони мене зачаклювали, до батька приходив Пітер Нокс, щоб поговорити з ним. — Я здригнулася, пригадавши, як задзвонив дзвінок, яким був вираз на батьковому обличчі, коли він відчинив двері. — Та істота була в нашому будинку. Він торкнувся моєї голови. — Мені пригадалося, що коли Нокс поклав руку на мою маківку, в мене виникло моторошне відчуття.

— Батько відіслав мене до моєї кімнати, а потім між ним та Ноксом спалахнула бійка. Мати була в кухні. Дивно, що вона навіть не вийшла поглянути, що відбувається. Тоді мій батько надовго втратив свідомість. Мати була сама не своя від розпачу. Тієї ж ночі вона покликала Емілі. — Чіткі й виразні спогади виринали з моєї пам'яті.

— Емілі сказала, що Ребекка накинула своє заклинання таким чином, що воно триматиметься доти, поки не з'явиться такий собі

«чоловік із сутінків». Тобто я. Твоя мати сподівалася, що я зможу захистити тебе від Нокса та Конгрегації, — похмуро пояснив Метью.

— Ніхто б не зміг мене захистити, окрім мене самої. Сату мала рацію. Я — жалюгідна подоба відьми. — Я знову опустила голову на коліна. — Зовсім не те, що моя мати.

Метью підвівся і простягнув мені руку.

— Вставай, — різко кинув він.

Я взяла його за руку, сподіваючись, що він обніме мене і втішить. Натомість він всунув мої руки в рукави куртки і відступив.

— Ти — відьма. Настав час тобі вчитися, як захищати себе.

— Не зараз, Метью.

— Хотілося б дати тобі змогу самій вирішувати, але ми не можемо, — різко кинув він. — Конгрегації потрібна твоя сила, або принаймні знання про неї. Їм потрібен «Ешмол сімсот вісімдесят другий», а ти — єдина істота, яка за понад сторіччя побачила його.

— Їм також потрібний ти і лицарі Лазаря. — Мені страшенно хотілося, щоб проблема не обмежувалася лише мною та моїм магічним потенціалом, про який я так мало знала.

— Вони могли б зруйнувати братство давним-давно. Для цього Конгрегація мала багато можливостей, — сказав Метью, вочевидь, оцінюючи мої можливості й порівнюючи мої нечисленні достоїнства з моїми численними слабостями. Я відчула себе дуже вразливою та незахищеною. — Але насправді це їх мало турбує. Вони не хочуть, щоб ні ти, ні манускрипт не стали моїми.

— Але мене оточують захисники. Зі мною ти, а також Сара й Емілі.

— Ми ж не можемо бути з тобою кожної миті, Діано. Окрім того, ти ж не хочеш, щоби вони ризикували своїми життями заради твого? — спитав він із саркастично-докірливою гримасою. Він поставив питання руба і відступив від мене, а його очі перетворилися на вузькі щілини.

— Ти навмисне лякаєш мене, — проговорила я, коли він сів навпочіпки неподалік. Рештки морфіну пропливли в потоці моєї крові, гнані геть хвилиною адреналіну.

— Ні, не лякаю. — Метью повільно похитав головою. Його довге волосся гойднулося в такт, і в цю мить він кожним дюймоном єства був схожий на вовка. — Я б нюхом відчув, якби ти і справді була перелякана. Ти просто втратила душевну рівновагу.

З горлянки Метью вирвалося вурчання — воно віддалено нагадувало звуки, які я чула від нього, коли робила йому приємно у ліжку. Я обережно позадкувала.

— Отак вже краще, — сказав він. — Принаймні зараз ти вже відчуваєш, що таке страх.

— Навіщо ти це робиш? — прошепотіла я.

Раптом він зник, ані слова не сказавши.

Я отетеріло закліпала очима.

— Метью, ти де?

Два холодні буравчики всвердлилися мені в маківку.

Метью повис, мов кажан, між гілками дерева, розкинувши руки, наче крила. Ногами, наче гачками, він тримався за гілку і пильно стежив за мною; тільки крижані плями вказували мені, де він зосереджував свій погляд.

— Я не колега, з яким ти аргументовано сперечаєшся. Це не наукова дискусія. Це життя або смерть.

— Злізай звідти, — різко кинула я. — Вважай, що ти доніс до мене свою точку зору.

Я не встигла побачити, як він приземлився біля мене, але відчула його холодні пальці на своїй шиї та щоці. Метью закинув назад мою голову й оголив шию.

— Якби я був Гербертом, ти вже була б мертвою, — просичав він.

— Припини, Метью! — Я спробувала вирватися, але це мені не вдалося.

— Ні, — відказав він, посилюючи свою хватку. — Сату спробувала зламати тебе, і тоді тобі захотілося втекти, щезнути. Натомість ти мала захищатися. Відбиватися.

— А я й захищаюся, — відповіла я і вперлася руками йому в груди, щоб довести серйозність своїх намірів.

— Ні, не як людина, — презирливо кинув Метью. — Відбивайся як відьма.

Сказав — і знову зник. Цього разу на дереві його не було, і його крижаного погляду я не відчувала на собі.

— Я втомилася. Я повертаюся додому. — Та не встигла я й трьох кроків ступити, як щось зі свистом пронеслося повз мене. Іще мить — і Метью, перекинувши мене через плече, швидко помчав у протилежному напрямку.

— Нікуди ти не повертаєшся.

— Нас шукатимуть Сара і Ем, якщо ти їй далі отак дурітимеш. Хтось із них невдовзі запідозрить неладне. А якщо не запідозрить, то Табіта неодмінно здійме бучу.

— Нічого вони не запідозрять і нікого вони не шукатимуть, — заперечив Метью, ставлячи мене на ноги вглибині лісу. — Бо пообіцяли не виходити з будинку — навіть якщо ти заверещиш, і хоч яку б небезпеку вони не відчули.

Я обережно позадкувала, бажаючи уникнути його величезних темних очей. М'язи його ніг стиснулися в пружину. Не встигла я обернутися і пробігти кілька кроків, як Метью вже стояв попереду мене. Я була крутнулася в протилежному напрямку — а він знову тут. Навколо моїх литок завертівся легенький вітерець.

— О, вже щось маємо! — задоволено прокоментував Метью. І, стиха загарчавши, зайняв ту саму позу, що й тоді, коли висліджував оленя поблизу маєтку «Сім веж».

Вітерець біля моїх ніг повіяв поривами, але не посилювався. Свербіж перемістився з ліктів до пучок.

— Skorистайся своєю силою, — хрипко наказав вампір. — Інакше не зможеш здолати мене.

Я змахнула руками в його бік. Цей жест не видався аж надто загрозливим, але тільки те я і змогла придумати. Та Метью враз довів марність моїх зусиль: він підскочив до мене, вхопив, крутнув, як дзигу, — і хутко зник поміж дерев.

— І знову тебе вбито, — почувся його голос звідкись із правого боку.

— Що б ти не робив, воно не спрацює! — гукнула я в напрямку його голосу.

— А я позаду тебе! — хрюкнув він мені у вухо.

Мій несамовитий вереск розпанахав лісову тишу. Вітри здійнялися навколо мене і, вмить досягши сили урагану, огорнули мене, наче коконом.

— Не підходь! — заревіла я.

З рішучим виразом на обличчі Метью простягнув до мене руки, намагаючись проникнути крізь мій вітровий бар'єр. Спонукана інстинктом самозбереження, я змахнула руками в бік Метью — і порив вітру відкинув його від мене з такою силою, що він ледь на ногах

втримався. На його обличчі відбилосся здивування, а в кутиках очей блиснув хижий вогонь. Він знову кинувся до мене, намагаючись зламати захисний вітровий бар'єр. Я зосередилася на тому, щоб відкинути нападника, але повітря не зреагувало так, як мені хотілося.

— Припини силувати її! — скрикнув він. Пробившись крізь циклон, він вчепився пальцями мені у плече. — Твоя мати зачаклувала тебе так, що ніхто не зможе силувати твою магію — навіть ти.

— Як же мені викликати її в разі потреби, і керувати, коли такої потреби немає?

— Здогадайся сама. — Крижаний погляд Метью обмацував мої плечі та шию, інстинктивно фіксуючи вени та артерії.

— Я не можу. — Хвиля паніки поглинула мене. — Я — не відьма.

— Навіть не кажи цього. Це неправда, і ти сама це знаєш. — Він різко відпустив мене. — Заплющ очі. Іди.

— Що?

— Я тижнями спостерігав за тобою, Діано, — зазначив Метью, рухаючись зовсім як дика тварина; запах гвоздики був такий сильний, що мені аж дух забило. — Тобі потрібен рух та сенсорна депривація, щоб ти могла робити лише одне — відчувати. — Він легенько підштовхнув мене, і я спіткнулася. Коли ж я обернулася, то його вже й слід прохолов.

Я окинула поглядом ліс. Там запала зловісна тиша: всі тварини, відчувши присутність могутнього хижака, непорушно завмерли, намагаючись захиститися.

Заплющивши очі, я почала глибоко дихати. Повз мене війнув легенький вітерець. Спочатку в одному напрямку, потім — в іншому. То Метью з мене насміхався. Я зосередилася на своєму диханні, намагаючись стояти так само непорушно, як і решта істот у лісі, а потім пішла.

Між очима я відчула якусь напругу. Я вдихнула її в себе, пригадавши вказівки Аміри на заняттях із йоги та пораду Марти пропускати видіння крізь себе. Напруга змінилася на поколювання, поколювання — на відчуття можливості, бо вперше за життя у мене розкрився мій внутрішній зір, моє духовне око — третє око відьми.

Я вбирала тим зором усе, що було живого в лісі: рослинність, енергію землі, рух води під землею — кожен життєву силу, чітко позначену кольором та обрисами. Своїм внутрішнім оком я узріла

кроликів, що сховалися в дуплі, тремтячи від страху перед вампіром, присутність якого вони відчували. Я забачила сов-сипух, чий передвечірній сон передчасно перервала істота, що гойдалася на гілках дерев і стрибала, наче пантера. Кролики та сови знали, що їм не втекти від вампіра.

— Цар звірів, — прошепотіла я.

Серед дерев почулося тихе хихикання Метью.

Жодна істота у лісі не могла зчепитися з Метью і перемогти. «Жодна, окрім мене», — видихнула я.

Своїм внутрішнім оком я обдивилася ліс. Вампір — не зовсім жива істота в строгому сенсі цього слова, його важко знайти серед бурхливої енергії, що мене оточувала. Нарешті я помітила його силует: концентрована темрява на кшталт чорної діри світилася червоним по краях — там, де його надприродна життєва сила стикалася з життєвою силою навколишнього світу. Коли я інстинктивно повернула обличчя в його бік, Метью насторожився і блискавично зник, розчинився в темряві поміж деревами. Із заплющеними очима та розкритим внутрішнім оком я пішла, сподіваючись спокусити його йти за мною. Позаду мене концентрована темрява відокремилася від клену поміж зелені миттєвим сплеском червоного й чорного. Цього разу я не стала обертатися в його бік.

— Я тебе бачу, Метью, — стиха мовила я.

— Та невже, моя левице? І що ж ти тепер збираєшся робити? — Метью знову захихотів, й далі крадучись за мною на незмінній дистанції.

З кожним кроком мій розумовий зір ставав яскравішим, бачені ним картини — чіткішими та виразнішими. Ліворуч від мене з'явилися чагарники, і я трохи взяла праворуч. Згодом переді мною виринув камінь, що стирчав гострими краями з землі. Я підняла ногу, щоб не перечепитися через нього.

Моїх грудей торкнувся подув повітря, і я збагнула, що вийшла на невеличку галявину. Тепер до мене промовляло не лише лісове життя. Усі стихії довкола посилали свої сигнали, скеровуючи мене в правильному напрямку. Земля, повітря, вогонь та вода давали про себе знати легенькими поколюваннями, що відрізнялися від того, як я сприймала прояви життя у лісі.

Енергія Метью зосередилася сама на собі й стала глибшою та іще темнішою. То була темрява, відсутність життя. Раптом він описав у повітрі дугу, зробивши граціозний стрибок, якому позаздрив би будь-який лев, і простягнув руки, готуючись ось-ось вхопити мене.

«Лети!» — подумала я за секунду до того, як його пальці мали торкнутися моєї шкіри.

Раптом з мого тіла зі свистом вирвався потужний порив вітру. Земля відпустила мене, легенько підштовхнувши вперед. Метью колись казав, що дуже легко линути тілом слідком за думками. Не важче, ніж злетіти у небо вслід за уявною стрічкою.

А далеко унизу Метью виконав сальто і приземлився на ноги на тому місці, де щойно стояла я.

Я злетіла над вершечками дерев і широко розкрила очі. Переді мною розлягався широкий, як море, краєвид до обрію, що сяяв сонячним світлом і мерехтінням зірок. Пасма мого волосся попливли в потоках повітря, а його кінчики перетворилися на омахи вогню, що торкалися мого обличчя, не обпалюючи, а зігріваючи в прохолодному повітрі, що з посвистом проносилося повз мене. Чорний крук завбачливо кинувся вбік, даючи дорогу химерній істоті, яка вторглася в його повітряну стихію.

Метью повернув до мене своє бліде обличчя з очима, сповненими зачудування. Коли наші погляди зустрілися, він усміхнувся.

То було найкраще, що я бачила у своєму житті. На мене накотилася хвиля пристрасті, сильної та первісно-глибокої, і до неї додалося відчуття гордості, що він — мій.

Моє тіло полинуло до нього, і вираз обличчя Метью враз змінився з зачудування на настороженість. Він загарчав і позадкував, інстинктивно відчуваючи, що я можу напасти на нього.

Різно уповільнившись, я поволі спустилася, тепер наші очі були на одному рівні. Вітер війнув у його бік пасмо мого волосся, охоплене вогнем. Моє тіло видовжилося у стрімку лінію, яку завершували мої ноги в Сариних гумових чоботях.

«Не роби йому зле». Кожна моя думка зосереджувалася на безпеці Метью. Повітря та вогонь підкорилися мені, а своїм третім оком я вбирала в себе його темряву.

— Не наближайся до мене. Принаймні зараз, — прогарчав Метью, поборюючи свої хижацькі інстинкти. Тепер йому по-справжньому

захотілося вполювати мене. Цар звірів не любить, коли хтось перевершує його.

Та я не звертала уваги на його попередження, я опустила ноги і зависла в кількох футах над землею, а потім простягнула руку долонею догори. Перед моїм внутрішнім зором повстала картина моєї власної енергії: рухлива маса, сріблясто-золота й зелено-блакитна, мерехтлива, як ранкова зірка. Я зачерпнула її і дивилася, як вона перетекла від мого серця через плече та руку.

На моїй долоні опинилася пульсуюча куля енергії неба, моря, землі та вогню. Древні філософи назвали б її мікрокосмом — невеличким світом, що містив у собі частинку мене та величезного всесвіту.

— Це тобі, — глухо сказала я. І нахилила долоню.

Метью спіймав кулю, коли вона скотилася з моїх пальців. Вона рухалася як ртуть, набуваючи форми його холодної плоті. Нарешті моя енергія зупинилася, тремтячи, в заглибині його долоні.

— Що це? — спитав він, заворожений блискучою речовиною, забувши про свій мисливський інстинкт.

— Це я, — просто пояснила я. Метью зосередив свою увагу на моєму обличчі, його зіниці розширилися і своєю чорнотою поглинули сіро-зелену райдужну оболонку. — Не чіпай мене. І я тебе не чіпатиму.

Вампір обережно тримав мій мікрокосм у руці, боячись розплескати хоча б краплину.

— Але я й досі не знаю, як битися, — з сумом мовила я. — Усе, що я вмію, це тікати.

— Це найважливіший урок, який засвоює воїн, *відьмо*, — зауважив Метью, з ніжністю промовивши слово, яке вампіри зазвичай проказували з принизливою насмішкуватістю. — Треба навчитися або приймати виклик, або уникати тих сутичок, у яких ти не зможеш перемогти. Уникати, щоб вступити в бій іншим разом.

— Ти боїшся мене? — спитала я, і досі висячи над землею.

— Ні, — відповів Метью.

Моє третє око легенько засвербіло: він казав правду.

— Навіть тепер, коли ти знаєш, яка в мені криється сила? — спитала я, кинувши погляд на блискучу й рухливу кулю у нього в руці.

— Мені доводилося бачити могутніх відьом, — обережно мовив Метью. — До того ж ми ще не знаємо, яка сила в тобі криється. Ми ще маємо про це дізнатися.

— А я й не хотіла б знати. Ніколи.

— Чому, Діано? Чому ти з власної волі відмовляєшся від своїх талантів? — І він міцніше стиснув у долоні сьйну кулю, наче хтось злий хотів вкрасти та знищити мою магічну міць, щоб ми так ніколи й не довідалися про її потенційні можливості.

— Може, через страх. І через пристрасть, — стиха мовила я, торкаючись його вилиць кінчиками пальців і вкотре дивуючись силі своєї любові до нього. Пригадавши рядки, написані його приятелем-демоном Бруно в шістнадцятому сторіччі, я знову їх процитувала: — «Пристрасть мене жене, а страх — стримує». Хіба ж це не пояснення всього, що відбувається у світі?

— Всього окрім тебе, — мовив Метью грудним басовитим голосом. — Тебе пояснити неможливо.

Мої ноги торкнулися землі, я прибрала пальці з його обличчя і повільно випросталася. Здавалося, моє тіло добре сприйняло плавний рух, але мій розум відразу ж відмітив його дивовижність: той шматочок себе самої, який я подарувала Метью, зістрибнув із його долоні на мою. Мої пальці стиснулися довкола нього, і енергія швидко всоталася в мою плоть. Я відчула легеньке відьмацьке поколювання — то моє тіло розпізнало цю енергію, як свою власну. Я задумливо опустила голову, налякана тією істотою, на яку перетворювалася.

Метью пальцем відхилив моє волосся, яке запоною затулило мені обличчя.

— Ніщо не зможе сховати тебе від цієї магії: ні наука, ні сила волі, ні зосередженість на якомусь занятті. Вона завжди знайде тебе. І від мене ти також не зможеш сховатися.

— Саме це сказала мені мати в підземній темниці. Вона наперед знала про нас із тобою.

Я перелякалася, згадавши про Ля П'єр, і моє третє око завбачливо закрилося, захищаючи мене. Я затремтіла, і Метью пригорнув мене до себе. Мені не стало тепліше в його холодних обіймах, але я відчула себе безпечніше.

— Можливо, так їм було легше — знати, що ти не залишишся самотньою, — лагідно мовив Метью.

Я легенько торкнулася губами до його прохолодних, міцно стиснутих губ і поклала голову йому на груди. Метью притулився обличчям до моєї шиї, і я почула, як він увібрив у себе мій запах, різко

й сильно втягнувши носом повітря. А потім неохоче відсторонився, розгладив мені волосся і міцніше закутав мене у куртку.

— Ти навчиш мене битися так, як твої лицарі?

Метью заціпенів.

— Вони вміли захищати себе задовго до того, як прийшли до мене. Але в минулому я справді навчав воїнів — людей, вампірів, демонів. Навіть Маркуса, а той, їй-богу, не подарунок. Однак мені ніколи не доводилося тренувати відьму чи відьмака.

— Ходімо додому. — Моя кісточка пульсувала від болю, а сама я мало не падала від втоми. Накульгуючи, я ступила кілька непевних кроків, і Метью, посадовивши мене на плечі, як малу дитину, пішов додому крізь сутінки, а я обхопила руками його шию. — Іще раз дякую тобі, що знайшов мене, — прошепотіла я, коли перед нами показався будинок.

Метью зрозумів, що цього разу йшлося не про Ля П'єр.

— Узагалі-то, я вже давно кинув шукати. Але несподівано натрапив на тебе у Бодліанській бібліотеці на свято Мабон. Учений-історик. Та ще й відьма, ти ба! — І Метью похитав головою, немов не вірячи у свою удачу.

— Звичайнісінька магія, — сказала я, цілуючи йому шию над ключицею. Метью заворкував від задоволення, поставив мене на сходи ганку з тильного боку будинку і пішов до сараю за дровами, залишивши мене миритися з моїми тітками.

— Тепер я розумію, чому ви тримали це у секреті, — сказала я, обнімаючи Емілі, й та з полегшенням зітхнула. — Але матуся сказала мені, що час секретів минув.

— Ти бачила Ребекку? — обережно спитала Сара, і її обличчя стало білим мов крейда.

— У замку Ля П'єр. Коли Сату намагалася страхом змусити мене допомагати їй. — Я трохи помовчала. — І тата я теж бачила.

— А вона... А вони були щасливі? — насилу вичавила з себе Сара. За нею показалася моя бабуся і занепокоєно прислухалася до нашої розмови.

— Вони були разом, — просто сказала я і зиркнула у вікно — чи не повертається Метью з дровами.

— І вони були разом із тобою, — твердим голосом мовила Емілі з очима, повними сліз. — А це означає, що вони були більш, ніж

щасливі.

Моя тітка розтулила була рота, щоби щось сказати, а потім передумала.

— Що, Саро? — спитала я, кладучи руку їй на плече.

— А Ребекка говорила з тобою? — тихо спитала вона.

— Вона розповідала казки. Ті самі, які розповідала мені, коли я була маленькою дівчинкою: про відьом, принців та казкову хрещену матір. Хоча вони з татком і зачаклували мене, мама спробувала допомогти мені пригадати мою магію. Але мені хотілося забути її.

— Того літа, перед тим, як податися до Африки, Ребекка спитала мене, що справляє на дітей найтриваліше враження. Я відповіла, що це казки, які батьки читають чи розповідають їм на ніч, та ті ідеї добра, кохання та мужнього протистояння злу, які в тих казках є. — Сльози, що наповнили очі Емілі, пролилися, і вона змахнула їх долонею.

— Ти мала рацію, — тихо мовила я.

Три відьми нарешті з'ясували стосунки й помирилися, але коли до кухні увійшов Метью з оберемком дров, Сара накинулася на нього.

— Більше ніколи не проси мене ігнорувати крики Діани про допомогу і більше ніколи їй не погрожувай — хай там що було! Якщо ти мене не послухаєш, я тебе зачаклую так, що ти пожалкуєш, що на світ **відродився!** Затямив, вампіре?

— Ну аякже, Саро, — лагідно пробурмотів Метью, імітуючи голос Ізабо.

Вечеряли ми за столом у сімейній кімнаті. Метью та Сара перебували в хиткому стані перемир'я, але коли моя тітка не помітила на столі ані шматочка м'яса, у повітрі запахло війною.

— Ти чадиш, як паровоз, — терпляче мовила Емілі, коли Сара щось забурчала про відсутність «справжньої їжі». — А щодо відсутності м'яса, так твої ж артерії мені «спасибі» скажуть.

— Ти робиш це не заради мене, — відказала Сара, кинувши осудливий погляд на Метью. — А заради того, щоб у нього не виникло спокуси вкусити Діану.

Метью приязно всміхнувся і відкоркував пляшку, яку приніс із «рейндж-ровера».

— Налити вина, Саро?

Та підозріло окинула оком пляшку.

— Імпортне?

— Французьке, — відповів Метью, наливаючи темно-червону рідину їй у склянку для води. — Не вір усьому, що пишуть у газетах. Ми набагато приємніші, аніж нас зображають, — зауважив вампір, і Сара мимоволі всміхнулася. — Довіртеся нам — і ви нас полюбите.

Наче підтверджуючи цю тезу, Табіта заскочила з підлоги йому на плече і сиділа там, як папуга, аж до кінця вечері.

Метью попивав вино і теревенив про будинок, розпитуючи Сару та Ем про стан маєтку та його історію. А мені нічого не лишалося робити, як сидіти і спостерігати за трьома створіннями, які я так любила — і з ентузіазмом наминати вегетаріанські харчі у чималеньких кількостях.

Коли ж, нарешті, ми пішли спати, я прослизнула гола під ковдру, нетерпляче очікуючи дотику прохолодного тіла вампіра. Він ліг поруч і притиснув мене до своєї оголеної плоті.

— Яка ти тепла, — промимрив він, примощуючись біля мене.

— М-м-м-м, а як ти гарно пахнеш! — стиха мовила я, увіткнувшись носом йому в груди. У замку повернувся ключ. Він був там раніше, іще коли я прокинулася вдень. — А хіба ключ був не в комоді?

— Ключем розпоряджався будинок, — стиха розсміявся Метью. — Він вилетів навкоси звідкілясь із мостин, врізався в стіну біля вимикача і сповз по стінці додолу. Я не поспішав піднімати його, тоді він пролетів через кімнату і впав мені на коліна.

Я розсміялася, і його рука ніжно обняла мене за талію. Метью ретельно уникав торкатися позначок, які залишила на моїй спині Сату.

— Ти маєш бойові шрами, — сказала я, сподіваючись заспокоїти його. — Тепер я маю теж.

Губами Метью безпомилково знайшов мій рот у темряві. Одну руку він поклав мені на поперек, затуливши серпик місяця. Друга його рука помандрувала до моїх лопаток і затулила зірку. Не потрібно було ніякої магії, щоб відчувати його біль та співчуття. Вони виявлялися в усьому: у його ніжному дотику, у словах, які він шепотів у темряві, у його могутньому тілі. Мало-помалу його лютість і страх вгамувалися. Ми торкалися одне одного губами й пальцями, стримуючи свій початковий порив і продовжуючи радість возз'єднання.

Коли моє задоволення сягнуло піку, довкола наче вибухнули зорі, й декотрі з них так і зависли під стелею, вибризкуючи вогнем та іскрами

залишки свого короткого життя. А ми лежали, обнімаючи одне одного,
і чекали, поки нас не знайде ранок.

Розділ 34

Метью залишив на моєму плечі ніжний поцілунок іще до сходу сонця й потихеньку пробрався униз. Мої м'язи затерпли через незвичну комбінацію заляккості та в'ялості. Нарешті я витягнула себе з ліжка і вирушила на пошуки Метью.

Але натомість знайшла Сару та Ем. Вони стояли біля тильного вікна, стискаючи в руках по чашці з кавою. Зиркнувши їм через плечі у вікно, я пішла поставити чайник. Метью міг і почекати. Чай — не міг.

— Що ви там видивляєтеся? — спитала я, гадаючи, що тітки побачили у вікно якусь рідкісну пташку.

— Не що, а кого. Метью.

Я підійшла до них.

— Він там уже кілька годин. Мабуть, і пальцем не поворухнув. Нещодавно повз нього пролетіла ворона. Мабуть, хоче звити на ньому гніздо, — зауважила Сара, ковтнувши кави.

Метью у чорних штанях для занять йогою та у сірій футболці стояв, немов устромлений у землю, розставивши руки на рівні плечей і злегка стискаючи вказівний та великий пальці. Він скидався на опудало — велике і незвично гарно вбране.

— Може, ми маємо вже занепокоїтися? Він стоїть там босака, — промимрила Ем, дивлячись на Метью понад вінця своєї чашки з кавою. — Йому, напевне, дуже холодно.

— Вампіри не замерзають, Ем. Вони — горять. Він увійде, коли скінчить.

Заваривши чай, я підійшла до вікна і теж разом із тітками мовчки спостерігала за Метью. Я допила вже другу чашку, коли він нарешті опустив руки і перегнувся в попереці. Сара й Ем похапцем відійшли від вікна.

— Він знає, що ми за ним спостерігаємо. Він вампір, пам'ятаєте? — Я розсміялася, і, вдягнувши Сарині чоботи на свої вовняні шкарпетки та потерті легінси, потупала надвір.

— Дякую за терплячість, — промурмотів Метью, згрібаючи мене в оберемок і міцно цілуючи замість «доброго ранку».

Я й досі стискала в руці чашку з чаєм, ризикуючи залити йому спину.

— Медитація — твій єдиний спосіб відпочинку. Як я можу тобі заважати! До речі, ти тут довго простояв?

— Відколи сонце зійшло. Мені потрібен був певний час на роздуми.

— Це так будинок впливає на своїх мешканців. Надто багато в ньому голосів, надто багато всяких подій. — На вулиці було холодно, тож я, у своїй футболці з довгими рукавами та зображенням рудої рисі на спині, зіщулилася.

Метью поглянув на темні круги в мене під очима.

— Ти й досі виснажена. Утім, знаєш, що йога тобі аж ніяк не завадить.

Спала я уривчасто, багато снила, уві сні мені являлися уривки алхімічної поезії, я бурмотіла гнівні тиради на адресу Сату. Навіть моя бабуся — і та занепокоїлася. Поки Метью заспокоював і заколисував мене, вона уважно дивилася на нас із-за комода.

— Мені суворо заборонили йогу аж на тиждень.

— То ти підкоряєшся тітці, коли вона встановлює для тебе правила? — спитав Метью, здивовано вигнувши брову.

— Зазвичай — ні, — розсміялася я і, взявши Метью за рукав, потягнула його назад до будинку.

Забравши у мене чашку з чаєм, він одним рухом витягнув мене з Сариних чобіт. А потім поставив моє тіло належним для медитації чином і став позаду.

— Ти заплющила очі?

— Так, вже заплющила, — відповіла я, устромлюючи пальці крізь шкарпетки у холодну землю. У голові, мов грайливі кошенята, забігали і застрибали всілякі думки.

— Ти думаєш, — докірливо сказав Метью. — А ти просто дихай, і все.

Мій розум та дихання стабілізувалися. Метью підійшов до мене впритул, підняв угору мої руки і притиснув мої великі пальці до підмізинних та мізинців.

— Тепер я теж схожа на опудало, — констатувала я. — А що я роблю руками?

— Це називається «Прана мудра», — пояснив Метью. — Ця поза збадьорює життєву силу і сприяє виліковуванню.

Я стояла з розпростертими руками й повернутими догори долонями, і моє побите тіло поступово наповнювалося тишею і спокоєм. Хвилин за п'ять напруженість між очима зникла, і розкрилося моє третє око. У тілі відбулася ледь помітна зміна: я відчула припливи та відпливи, схожі на хвилі, що накочуються на берег. З кожним подихом на долоні утворювалася краплина свіжої холодної води. Мій розум був вільний геть від усього, мене не турбувало, що зараз почнеться відьмовій, хоча кількість води у моїх руках відчутно зростала. Мій внутрішній зір став виразнішим та яскравішим, я поступово зосереджувалась на довкіллі. Тепер я бачила поля навколо будинку такими, як ніколи раніше.

Глибокими підземними венами текла вода. У ці вени проникали корені яблунь, а тоненька павутина води поблискувала в листі, що шелестіло на вранішньому вітерці. Під ногами до мене підбиралася вода, наче жадала збагнути, як то я впливаю на її силу й енергію.

Я дихала повільно. Рівень води в моїх руках піднімався й спадав синхронно з припливами та відпливами в мені та піді мною. Я більше не змогла контролювати воду — мудри розімкнулися, і вода хлинула каскадом із моїх пласких долонь. Виявилось, що я стою посеред заднього двору будинку з широко розкритими очима та розпростертими руками, а на землі, під кожною долонею — невеличка калюжка води.

Мій вампір стояв за дванадцять футів від мене, схрестивши на грудях руки, його обличчя сяяло від гордощів. Мої ж тітки ошелешено завмерли на ганку біля кухні.

— Це приголомшує, — прошепотів Метью, піднімаючи з землі чашку з холодним, як крига, чаєм. — Знаєш, ти досягнеш у цьому таких саме успіхів, як і у своїй науковій діяльності. Магія — вона ж не лише емоційна й духовна. Вона ще й тілесна.

— А тобі доводилося раніше тренувати відьом? — спитала я, встромлюючи ноги в Сарині чоботи і відчуваючи, як грає мій голодний шлунок.

— Ні. Ти у мене єдина, — розсміявся Метью. — Між іншим, ти голодна. Тому про це поговоримо після сніданку. — Він подав мені руку — так ми і пішли до будинку, тримаючись за руки.

— До речі, своєю відьмоводою ти можеш заробити багато грошей, — гукнула Сара, коли ми наблизилися. — Усім у місті

потрібен новий колодязь, а старого Гарі поховали з його чарівною лозиною минулого року.

— Мені не потрібна чарівна лозина: я сама — чарівна лозина. А якщо говорити про колодязь, то його слід копати он там. — Я показала на яблуневий гайок, у якому дерева були не такі старі й вузлуваті, як решта.

Коли ми зайшли до будинку, Метью закип'ятив мені свіжої води для чаю, а сам втупився в газету «Сіракузький вісник». Ясна річ, то була далеко не «Ле монд», але Метью з цікавістю проглядав її. Поки мій вампір читав газету, я наминала гарячі грінки. Ем та Сара знову наповнили кавою свої чашки, бережко поглядаючи на мої руки щоразу, коли вони опинялися поблизу того чи іншого електричного приладу.

— Сьогодні — кавовий ранок, — оголосила Сара, викидаючи з кавоварки використану гущу. Я стривожено поглянула на Емілі.

«Ця кава здебільшого декофеїнізована, — беззвучно зауважила вона. — Я роками підсовувала її Сарі». Як і SMS'ки, беззвучна розмова інколи ставала в пригоді у цьому домі.

Я всміхнулася і знову перенесла увагу на тостер. А потім, вишкрібівши залишки масла на грінку, знічев'я подумала — де б його ще роздобути?

Біля мого ліктя з'явилася пластмасова банка.

Я обернулася, щоб подякувати Емілі, але вона була на протилежному боці кухні. І Сара теж. Метью відірвав погляд від газети і зиркнув на холодильник.

Його дверцята були відчинені, а баночки з джемами та гірчицями самі по собі перешиковувалися на верхній полиці. Коли ж вони зайняли належні місця, дверцята холодильника тихо зачинилися.

— То був будинок? — невимушено поцікавився Метью.

— Ні, — відповіла Сара, з цікавістю поглянувши на мене. — То була Діана.

— А що сталося? — спитала я, здивовано витріщившись на масло.

— Ось ти сама нам і поясни, — холодно відказала Сара. — Ти саме розбиралася з дев'ятою грінкою, коли холодильник відчинився, і з нього випливла банка з маслом.

— Я тільки подумала, де б його ще трохи взяти, — виправдовувалася я.

Ем захоплено сплеснула в долоні, вітаючи ще один прояв моїх здібностей, а Сара наполегливо попросила дістати з холодильника ще щось. Та що б я не викликала звідти, воно не з'являлося.

— А ти спробуй у шафках, — запропонувала Ем. — Там дверцята не такі тугі.

Метью з цікавістю спостерігав за нашою діяльністю.

— Ти подумала про масло лише тому, що воно тобі знадобилося?

Я кивнула.

— А коли ти вчора літала, ти просила повітря допомагати тобі?

— Я подумала: «Лети!» — і полетіла. Втім, мені це було потрібно значно більше за масло, бо ти вкотре збирався вбити мене.

— Діана літала? — слабким голосом спитала Сара.

— А що тобі потрібно зараз? — поцікавився Метью.

— Сісти, — відповіла я, відчуваючи, як тремтять коліна.

Кухонний стілець поповз по підлозі й слухняно зупинився збоку мене.

— Я так і думав, — задоволено всміхнувся Метью і знову втупився в газету.

Сара висмикнула «Сіракузький вісник» у нього з рук.

— Що ти вишкіряєшся, як чеширський кіт! Краще скажи, що ти думаєш про це.

При згадці про представника виду котячих до будинку крізь спеціальні дверці гордо увійшла Табіта. І з виглядом абсолютної відданості й любові поклала до ніг Метью крихітну мертву мишку.

— *Merci, ma petite*, — сказав їй Метью. — На жаль, саме тепер я не голодний.

Табіта ображено нявкнула і потягнула свою здобич у дальній куток, де добряче відлупцювала її лапками за те, що бідолашна миша прийшлася Метью не до смаку.

Сара, як нічого не було, повторила своє питання:

— Що ти про це думаєш?

— Заклинання, які наклали Ребекка зі Стівеном, гарантують, що ніхто не зможе силоміць примусити Діану до магії. Але за необхідності її магія вивільняється. Що ж, дуже розумно, дуже розумно. — Метью розгладив пожмакану газету і знову заглибився у читання.

— Розумно, але майже нездійснено, — невдоволено пробурчала Сара.

— Чому ж нездійснено? — заперечив Метью. — Станьмо на місце Діаниних батьків і спробуймо думати, як вони. Ребекка провиділа, що трапиться в замку Ля П'єр — не детально, але знала, що її донька потрапить у полон. Ребекка знала також, що Діана втече. Саме тому заклинання так міцно трималося. Діана не потребувала своєї магії.

— Тоді як ти збираєшся навчити її керувати своєю силою, якщо вона не в змозі її контролювати? — суворо спитала моя тітка.

Будинок не дав нам подумати над можливими варіантами. Раптом пролунав звук, схожий на гарматний постріл, а потім почулися звуки чечітки.

— От чорт! — досадливо простогнала Сара. — Що йому потрібно цього разу?

Метью відклав газету.

— А що сталося?

— Будинок хоче поговорити з нами. Він ляскає восьмикутними дверима сімейної кімнати і переставляє туди-сюди меблі, щоб привернути нашу увагу. — Злизавши з пальців масло, я потупала до залу. Там мерехтіло світло.

— Гаразд, гаразд, — неохоче погодилася Сара. — Ми вже йдемо.

І ми пішли слідком за моїми тітками до сімейної кімнати. Будинок посунув до мене по підлозі крісло з підголівником.

— Йому потрібна Діана, — зауважила Сара, хоча це й і так було зрозуміло.

Може, я й була потрібна будинку, але він не врахував можливості мого захисника-вампіра зі швидкою реакцією. Метью підставив ногу і зупинив крісло, до того як те вдарило б мене під коліна. Старе дерево тріснуло від удару об міцні кістки вампіра.

— Не хвилюйся, Метью. Будинок хоче, щоб я сіла. — І я таки сіла, чекаючи наступного кроку з боку будинку.

— Будинку слід навчитися гарним манерам, — відказав Метью.

— А звідки взялося це материне крісло-гойдалка? Ми ж позбулися його багато років тому, — зауважила Сара і невдоволено поглянула на старе крісло, що стояло біля переднього вікна.

— Крісло-гойдалка повернулося разом із бабусею, — пояснила я. — Вона привіталася зі мною, коли ми приїхали.

— А чи не було з нею Елізабет? — спитала Ем, сідаючи на незручну софу вікторіанської доби. — Така висока, серйозна.

— Була. Втім, я не надто добре роздивилася її, бо вона стояла за дверима.

— У наші дні привиди вештаються деінде не так часто, як раніше, — пояснила Сара. — Ми гадаємо, це якась далека родичка Бішопів, що померла в сімдесятих роках дев'ятнадцятого сторіччя.

У димар каміна влетіла куля зеленої шерсті з в'язальними шпицями і викотилася на килим.

— Будинок вважає, що мені слід зайнятися в'язанням? — поцікавилася я.

— То мій клубок: кілька років тому я взялася в'язати светр, а він одного дня зник. Будинок час від часу забирає речі й ховає їх, — пояснила Емілі, підбираючи з долівки свій незавершений «проект». Вона вказала жестом на огидну квітчасту оббивку дивана і запропонувала Метью: — Сідай біля мене. Інколи будинку потрібен деякий час, щоби дійти до суті розмови. До речі, у нас щезло декілька фотографій, телефонний довідник, таріль для індички та моє улюблене зимове пальто.

Метью було непросто розслабитися. Це й не дивно, бо над ним висів масивний порцеляновий таріль, який загрожував упасти й відтяти йому голову. Але Метью старався, як міг. Сара не приховувала роздратування, сідаючи поруч у віндзорське крісло.

— Нумо, кажи, що там у тебе. Бо у мене обмаль часу, — різко кинула вона, звертаючись до будинку. З тріщини в зеленій обшивці біля каміна висунувся товстий коричневий конверт. Вивільнившись, він шугонув через кімнату і впав мені на коліна.

«Діана» — було написано на ньому синьою кульковою ручкою. То була знайома мені материна рука — кругленьке і типово жіноче письмо, яке я вивчила по хатніх записках та вітальних картках із нагоди дня народження.

— Це від мами, — мовила я, ошелешено поглянувши на Сару. — Що там всередині?

— І гадки не маю, — відповіла тітка з не меншим здивуванням.

Всередині виявився менший конверт та щось ретельно замотане в багато шарів тонкого обгорткового паперу. Цей конверт був блідо-зеленого кольору з темно-зеленими краями. Татко допоміг мені вибрати його на день народження матусі. На ньому навскоси було намальовано букетик конвалій. Мої очі налилися слізьми.

— Може, ти хочеш побути на самоті? — спитав Метью, підводячись.

— Залишайся, будь ласка.

Тремтячими руками я розірвала конверт і розгорнула складений аркуш. Перше, що я побачила, — дата під конвалією: 13 серпня 1983 року.

То був мій сьомий день народження. За кілька днів мої батьки поїдуть до Нігерії.

Я галопом проскакала першу сторінку листа від моєї матері. Аркуш вислизнув у мене з пальців, полетів додолу і впав мені під ноги.

Страх Емілі було видно неозброєним оком.

— Діано, що там?

Нічого не кажучи, я засунула решту листа собі під стегно і взяла коричневий конверт, який будинок ховав за наказом моєї матері. Смикнувши за обгортку, я витягнула на світ Божий плаский прямокутний предмет. Він був важчим, аніж здавався на перший погляд, та іскрився колючою енергією.

Я впізнала ту енергію, бо вже відчувала її раніше.

Метью почув, як заспівала моя кров. Він підійшов до мене і став позаду, ніжно поклавши руки мені на плечі.

Я розгорнула папір. Згори лежав невидимий для Метью та відокремлений ще одним шаром обгортки від решти пакунка простий білий аркуш із краями, пожовклими від часу. На ньому були три рядки зроблені письмом, схожим на павутиння.

— «Він починається з відсутності й бажання, — прошепотіла я, відчуваючи, як до горла підкочується клубок. — Він починається з крові та страху».

— «Він починається із відкриття, яке зробили відьми», — закінчив Метью, зазирнувши мені через плече.

Я передала цей аркуш Метью, а він на мить підніс його до ніздрів, понюхав — і передав Сарі. Тоді я розгорнула решту пакунка.

У мене на колінах опинилися вирвані сторінки манускрипту «Ешмол 782».

— Господи, — охнув Метью. — Невже це і справді те, що я бачу? Звідки твоя мати це узяла?

— Вона пояснює в листі, — відповіла я онімілими губами, витріщаючись на яскравий малюнок.

Метью нахилився і підняв із долівки аркуш поштового паперу.

— «Моя люба Діано, — прочитав він вголос. — Сьогодні тобі виповнюється сім років — магічний вік для відьми, коли твої здібності й твоя сила починають ворухитися і набувати форми. Але твої здібності ворухилися відтоді, як ти народилася. Ти завжди була не такою, як усі».

Мої коліна підігнулися під моторошною вагою зображення.

— «Те, що ти читаєш цей лист, означає, що нам із твоїм батьком пощастило виконати задумане. Нам вдалося переконати Конгрегацію, що сила, яку вони прагнули прибрати до рук, перебуває у твоєму батьку, а не в тобі. Ти не мусиш винуватити себе. Це було єдине прийнятне для нас рішення. Ми віримо, що тепер ти достатньо доросла, щоб це зрозуміти».

Метью легенько стиснув моє плече і продовжив:

— «Зараз ти також достатньо доросла для того, щоб продовжити пошук, який ми розпочали тоді, коли ти народилася: пошук інформації про тебе та твою магію. Ми отримали вкладене в конверт зображення та супровідне пояснення, коли тобі виповнилося три роки. Цей конверт прийшов до нас з ізраїльською поштовою маркою. Начальник поштового відділення сказав, що ні підпису, ні зворотної адреси не було — просто текст і малюнок.

Значну частину останніх чотирьох років ми присвятили спробам розгадати, що все це означає. Ми — зі зрозумілих причин — не могли ставити багато запитань. Але нам здається, що на малюнку зображене вінчання».

— Це й справді вінчання — хімічне одруження ртуті та сірки. Це важливий крок у процесі виготовлення філософського каменя. — Мій голос прозвучав сухо й хрипко на тлі багатих тонів Метью.

Це було одним із найпрекрасніших зображень хімічного одруження, які мені доводилося бачити. Жінка із золотистим волоссям, вбрана в сніжно-білу мантію тримала в руці білу троянду. То був подарунок її блідому темноволосому чоловіку, як твердження того, що вона — чиста і гідна його. Вбраний у червоно-чорне чоловік тримав її за руку. У другій його руці теж була троянда, але червона, як щойно пролита кров, — ознака кохання та смерті. За шлюбною парою виднілися хімічні речовини та метали у вигляді весільних гостей, що походжали серед дерев та каменястих пагорбів. Подивитися на

церемонію зібрався цілий зоопарк: круки, орли, жаби, зелені леви, пави та пелікани. По центру, позад жениха та нареченої, стояли поряд вовк та єдиноріг. Уся сцена вмістилася на розпростертих крилах фенікса, чиє пір'я палало на кінчиках, а голова злегка нахилилася вниз, спостерігаючи за дійством.

— А що це означає? — спитала Емілі.

— Що хтось довго чекав, щоб ми з Метью знайшли одне одного.

— А яким же ж боком цей малюнок стосується тебе та Метью? Хіба таке може бути? — спитала Сара і витягнула шию, щоб краще придивитися.

— У цієї королеви — прикраса Метью. — На голові нареченої сиділа сріблясто-золота діадема, а в центрі, саме над лобом золотоволосої красуні, виднівся великий коштовний камінь у формі серпика місяця та зірки над ним.

Метью простягнув руку повз малюнок і взяв лист моєї матері.

— Не заперечуєш, якщо я продовжу? — тихо й лагідно спитав він.

Я кивнула. Аркуш із манускрипту і досі лежав у мене на колінах. Ем та Сара, побоюючись його прихованої сили, виявили цілком обгрунтовану обережність до невідомого зачаклованого предмета — залишилися там, де й були.

— «Ми гадаємо, що жінка в білому — то є ти, Діано. Стосовно ж темноволосого чоловіка ми не зовсім впевнені. Я бачила його у твоїх снах, але його складно визначити. Він проходить крізь твоє майбутнє, але він є і в твоєму минулому. Він завжди у сутінках, ніколи не виходить на світло. Взагалі-то, цей темний чоловік — небезпечний, але не для тебе. Він тепер із тобою? Сподіваюся, що так. Я так багато могла б йому розповісти про тебе!»

Останні слова Метью читав через силу.

— «Ми сподіваємося, що ви удвох зможете встановити походження цього малюнка. Твій батько вважає, що він із якоїсь древньої книги. Інколи на звороті аркуша ми бачимо рухомий текст, а потім він зникає на тижні, а то й на місяці.»

Сара підстрибнула зі свого крісла.

— Ану дай мені малюнок.

— Він із книги, про яку я тобі розповідала. З тієї, що в Оксфорді, — пояснила я, неохоче подаючи тітці аркуш.

— Ти диви, який важкий, — зауважила Сара і, нахмуривши брови, підійшла до вікна. Вона покрутила зображення туди-сюди, намагаючись поглянути на нього під різними кутами. — Щось не бачу ніяких слів. Та це й не дивно. Якщо цей аркуш видалили з книги, то його магія зазнала ушкодження.

— Може, саме через це слова, які я бачила, рухалися так швидко?

— Може, і так, — кивнула Сара. — Вони шукали цю сторінку і не могли знайти її.

— Сторінки. — Саме про цю деталь я ще не розповідала Метью.

— Що ти хочеш сказати? Які сторінки? — спитав Метью і, обійшовши крісло, кинув мені на обличчя сніжну кульку свого погляду.

— Це не єдина сторінка, якої бракує в манускрипті «Ешмол сімсот вісімдесят два».

— А скільки їх було видалено?

— Три, — прошепотіла я. — На початку манускрипту бракувало трьох сторінок. Я бачила обривки. Тоді мені це здалося неістотним.

— Три, — повторив Метью. Його голос прозвучав відсторонено і тихо, але мені здалося, наче він збирався щось поламати голими руками.

— А яка різниця, скількох сторінок бракує — трьохсот чи трьох? — спитала Сара, і досі намагаючись видивитися приховані слова. — Однаково магію порушено.

— Різниця в тім, що є три види потойбічних створінь, — пояснив Метью і торкнувся мого обличчя, даючи мені зрозуміти, що він на мене не злиться.

— І якщо ми маємо одну з вирваних сторінок... — почала я.

— То хто має решту? — завершила Емілі.

— Чорт забирай, чому ж Ребекка не розповіла нам про це? — Сарин голос теж прозвучав так, наче їй хотілося щось розвалити. Емілі забрала у неї малюнок і обережно поклала його на антикварний чайний столик.

А Метью продовжив читати:

— «Батько каже, що тобі доведеться вирушити в далеку подорож, щоб розкрити його таємниці. Більше я нічого не скажу, через страх того, що цей лист може потрапити в лихі руки. Але ти все дізнаєшся, я не сумніваюсь. — Метью віддав мені прочитаний аркуш, а сам взяв

наступний. — Будинок не віддав би вам цього листа, якби ви були неготові. Це означає також, що вам уже відомо, що ми з батьком зачаклували тебе. Сара скажиться від злості, але це був єдиний спосіб захищати тебе від Конгрегації, поки біля тебе не з'явиться чоловік із сутінків. Він допоможе тобі розібратися у твоїй магії. Сара казатиме, що це не його справа, бо він не Бішоп. Але не звертай на неї уваги».

Сара пирхнула і кинула вбивчий погляд на вампіра. Метью всміхнувся.

— У твоїй тривозі завжди було щось дивне.

— Дивне — у якому сенсі?

— Після нашого знайомства в Бодліанській бібліотеці мені жодного разу не вдалося змусити тебе панікувати.

— Але я таки впала в паніку, коли ти несподівано вигулькнув із туману біля елінгу.

— Ти перелякалася. Але твоя інтуїція мала панічно волати щоразу, коли я опинявся поруч. А ти натомість ставала все ближчою і ближчою.

Метью нахилився, поцілував мене в маківку і перегорнув останню сторінку.

— «Важко закінчити цей лист, коли ще так багато лежить на серці, коли ще так багато лишилося невисловленого. Минулі сім років були найщасливішими в моєму житті. Я б не проміняла ані миті безцінного часу, проведеного з тобою — ані на владу, безмежну, як океан, ані на довге й безпечне життя без тебе. Не знаю, чому богиня нагородила нас тобою, але не проходило й дня, щоби ми не дякували їй за це».

Я придушила ридання, але таки не стримала сліз.

— «Я не зможу захистити тебе від важких проблем, із якими ти неодмінно зіштовхнешся. Ти пізнаєш небезпеку і велику втрату, але разом із тим — і велику радість. У майбутньому ти, можливо, і ставитимеш під сумнів свою інтуїцію та інстинкти, але твої ноги йшли цією стежею з тієї миті, коли ти народилася. Ми зрозуміли це, коли ти з'явилася на цей світ у амніотичному мішку. І відтоді ти так і лишалася немов у проміжку між двома світами. Отака ти є, отакою є твоя доля. І не дозволяй нікому відвернути тебе від неї».

— А що таке амніотичний мішок? — прошепотіла я.

— Це коли плід з'являється на світ у неторкнутій водній оболонці. Це вважається ознакою щасливої долі — людина «в сорочці»

народилася», — пояснила Сара.

Вільною рукою Метью підпер мені потилицю.

— З цим мішком асоціюється дещо більше, аніж удача чи щаслива доля. У давнину амніотичний мішок вважали ознакою майбутнього великого володаря. Інші казали, що це ознака того, що людина стане вампіром, відьмою чи вовкулаком. — І він криво посміхнувся.

— А де він зараз? — спитала Ем у Сари.

Ми з Метью швидко й синхронно повернули до них свої голови.

— Що? — так само синхронно спитали ми.

— Амніотичний мішок, або ж пузир, має величезну силу. Не може бути, щоб Ребекка та Стівен його не зберегли.

Ми як один поглянули на шпарину в панелі. На камінну решітку гепнувся телефонний довідник, здійнявши хмару попелу.

— А яким чином його можна зберегти, цей пузир? — вголос поцікавилася я. — Покласти його в мішечок, а мішечок — у холодильник?

— Зазвичай до обличчя немовляти притискають аркуш паперу або шматок тканини, і пузир до нього прилипає. А потім просто зберігають цей аркуш або тканину.

Ми як один поглянули на сторінку з «Ешмола 782». Сара пильно придивилася до аркуша, щось стиха пробурмотіла і придивилася ще пильніше.

— Безперечно, в цьому малюнку є щось моторошне, — констатувала вона, — але чого на ньому немає, так це Діаниного амніотичного мішка.

Усі з полегшенням зітхнули. Іще одна химерна річ — то було б уже занадто.

— Ну то що — оце і все, чи моя сестра хоче поділитися з нами ще одним своїм секретом? — в'їдливо спитала Сара. Метью зиркнув на неї. — Вибач, Діано, — пробурмотіла вона.

— Залишилося зовсім небагато. Ти зможеш це витримати, серце моє?

Я вхопила його за руку і кивнула. Метью примостився на м'який підлокітник крісла, і воно злегка скрипнуло під його вагою.

— «Не будь до себе надто суворою, коли мандруватимеш у майбутнє. Задіюй здоровий глузд і довіряй своїй інтуїції. Це небагато в сенсі поради, але оце і все, що може порадити будь-яка мати. Нам

невимовно жаль залишати тебе, але єдина альтернатива — це втратити тебе назавжди. Прости нас. Якщо ми зробили щось не так, то це тому, що ми тебе дуже любимо. Твоя мама».

У кімнаті запала тиша, навіть будинок — і той затамував дихання. Відчуття втрати виникло десь у глибині душі, а з ока викотилася сльоза, налилася до розмірів тенісного м'ячика і гучно хлюпнула на підлогу. Я відчула, як мої ноги стають рідкими.

— Починається, — попередила Сара.

Метью кинув сторінку листа і, рвучко вихопивши мене з крісла, кинувся до парадних дверей. Надворі він поставив мене на під'їзну алею, і я вп'ялася у землю пальцями ніг. Сльози нестримно текли, але відьмовода безпечно проходила в ґрунт. За кілька секунд Метью обійняв мене ззаду за талію, ніби прагнув затулити мене своїм тілом від решти світу. Я розслабилася і прихилилася спиною йому на груди.

— Заспокойся і не загострюй ситуацію, — прошепотів він, притиснувшись губами мені до вуха.

Відьмовода поволі спала і пішла геть, залишивши по собі болюче відчуття втрати, якому не судилося повністю забутись.

— Як шкода, що їх зі мною зараз немає! — скрикнула я. — Мої батьки знали б, що треба робити.

— Знаю, ти за ними дуже скучаєш. Але насправді й вони не знали, що робити, повір мені. Як і всі батьки, вони час від часу робили для тебе все, що могли.

— Моя мати побачила тебе і те, що могла скоїти Конгрегація. Вона була великою ясновидицею.

— І ти теж колись нею станеш. А доти обходиметимось без знання того, що нам приготувало майбутнє. Але нас тепер двоє. Тобі не доведеться долати шлях самотужки.

Ми повернулися до будинку, де Сара та Емілі й досі уважно розглядали сторінку з манускрипту. Я оголосила, що настав час попиту чаю та кави, і ми з Метью вирушили на кухню, хоча він надовго затримав погляд на яскравому малюнку.

Кухня, як і завжди, мала вигляд зони бойових дій. Кожен квадратний дюйм поверхні був зайнятий немитим посудом. Коли чайник закипів, а кава заварилася, я закотила рукави і заходилася мити посуд.

Раптом у кишені Метью задзижчав телефон. Він проігнорував дзвінок, вирішивши спочатку підкласти полінце у і без того забитий дровами камін.

— Ти б краще відповів, — зауважила я, хлюпнувши у зливальницю миючого засобу.

Метью витягнув телефон. З виразу його обличчя було видно, що на той виклик йому не дуже хочеться відповідати.

— *Oui?*

Напевне, то була Ізабо. Щось пішло не так, хтось не опинився в належному місці в належний час — мені було важко розчутити подробиці їхньої швидкої розмови, але роздратування Метью було очевидним. Він гаркнув кілька наказів і перервав розмову.

— Як там Ізабо? Усе нормально? — спитала я, швидко перебираючи пальцями під теплою водою і сподіваючись, що нової кризи немає.

Метью ніжно торкнувся моїх плечей і взявся легенько розминати мої затерплі м'язи.

— З Ізабо все гаразд. Але дзвінок не від неї, а від Алена. Він робив для родини одну бізнесову справу й опинився у несподіваній ситуації.

— Бізнесова справа? — спитала я, беручи губку, і заходилася мити посуд. — Для лицарів Лазаря?

— Так, — коротко відповів Метью.

— А хто такий Алел? — поцікавилася я, ставлячи чисту тарілку в сушарку для посуду.

— Він починав як зброєносець мого батька. Філіп не міг обійтися без нього ні в мирний час, ні під час війни, тому Марта зробила його вампіром. Він знає найменші аспекти бізнесу нашого братства. Коли мій батько загинув, Алел, який вірно служив моєму батьку, поклявся вірно служити мені. Він зателефонував, щоб сказати, що Маркус невдоволений моїм останнім наказом.

Я обернулася.

— То був той самий наказ, який ти дав Болдвіну в Ля Гуардії?

Він кивнув.

— Від мене твоїй родині тільки проблеми.

— Це справа не лише родини де Клермонів, Діано. Лицарі Лазаря захищають тих, хто не в змозі захистити себе. Маркус знав це, коли погоджувався бути одним із них.

Телефон Метью задзижчав знову.

— Напевне, Маркус, — похмуро зазначив він.

— А ти поговори з ним сам на сам, — попросила я і показала підборіддям на двері. Метью поцілував мене в щоку і, натиснувши зелену кнопку, рушив надвір.

— Привіт, Маркусе, — сторожко сказав він, зачиняючи за собою двері.

Я мила посуд мильною водою, відзначаючи, що повторювані рухи чудово заспокоюють.

— А де Метью? — На порозі з'явилися Сара й Ем, тримаючись за руки.

— Надворі, йому зателефонували з Англії, — відповіла я, кивнувши на задні двері.

Сара дістала з буфета чисту чашку — вже четверту за сьогоднішній ранок за моїми підрахунками — і налила собі свіжої кави. Емілі взяла в руки газету. Однак їхні очі світилися цікавістю. Нарешті задні двері відчинилися і зачинилися. Я приготувалася до найгіршого.

— Як там Маркус?

— Вони з Міріам на шляху до Нью-Йорка. Хочуть дещо з тобою обговорити, — Обличчя Метью наче грозова хмара заступила.

— Зі мною? А що саме?

— Він не захотів мені казати.

— Мабуть, Маркус не хоче, щоб ти подовгу залишався сам-один у компанії трьох відьом, — пожартувала я, і його обличчя трохи проясніло.

— Пізно ввечері вони будуть тут, зупиняться в готелі, який ми проїжджали, коли їхали через місто. Я зустрінуся з ними сам. Щоб там вони не хотіли тобі сказати, це почекає до завтра. — Стурбований погляд Метью метнувся до Сари та Емілі.

Я повернулася до зливальниці.

— Зателефонуй йому, Метью. Хай їдуть сюди.

— Вони нікого не хочуть турбувати, — спокійно пояснив він. Насправді ж Метью не хотів турбувати Сару та Ем, запрошуючи до будинку ще двох вампірів. Але моя мати ніколи не дозволила б Маркусу, який здолав таку велику відстань, поселитися в готелі.

Маркус був сином Метью. Він був моїм сином.

Мої пальці засвербіли, чашка, яку я мила, вислизнула з пальців і, кілька секунд погойдавшись на поверхні води, потонула.

— Мій син не ночуватиме в готелі. Йому місце в будинку Бішопів, із його родиною, та й Міріам не має лишатися на самоті. Вони ночуватимуть тут, і це моє останнє слово, — твердо заявила я.

— Син? — тихо спитала Сара.

— Маркус — син Метью, і це робить його і моїм сином. Це також робить його одним із Бішопів, і цей будинок належить йому так само, як і тобі, мені, Сарі та Ем.

Я повернулася до них, міцно вхопившись мокрими руками за рукави сорочки, щоб вгамувати тремтіння.

Моя бабуся попливла коридором, щоб подивитися, через що сталася буча.

— Ти почула мене, бабусю? — поклікала я її.

— *Сподіваюся, ми всі тебе почули, Діано*, — відповіла вона скреготливим голосом.

— От і добре. Нема чого капризувати. І це стосується кожного з Бішопів у цьому домі — живого та мертвого.

Будинок розчахнув парадні та задні двері передчасним жестом гостинності, й холодний вітер пройшовся кімнатами першого поверху.

— А де ж вони спатимуть? — буркнула Сара.

— Вони не спатимуть, бо вони вампіри. — Свербіж у моїх пальцях посилювався.

— Діано, — попередив Метью. — Будь ласка, відійди від зливальниці. Пам'ятай про електричний струм, *ton cœur*.

Я міцніше вхопилася за рукави сорочки. Пучки стали яскраво-блакитними.

— Ми все зрозуміли, — похапцем погодилася Сара, придивляючись до моїх рук. — У нашому домі вже є один вампір.

— Я приготую їм кімнати, — сказала Емілі з посмішкою, схожою на щирю. — Я буду рада нагоді познайомитися з твоїм сином, Метью.

Метью, що стояв спершись на старовинний дерев'яний буфет, тепер випростався і повільно підійшов до мене.

— Гаразд, — сказав він, відтягуючи мене від зливальниці, й пригорнув мою голову собі до шиї. — Нехай буде по-твоєму. Я зателефоную Маркусу і скажу, що їх запрошують сюди.

— Тільки не кажи йому, що я назвала його своїм сином. Бо, може, йому не захочеться, щоб у нього була мачуха.

— Вам доведеться удвох розв'язувати цю проблему, — сказав Метью, придушуючи сміх.

— А що тут смішного? — спитала я, скинувши підборяддя.

— Після того що тут було вранці, єдине, про що ти непокоїшся, — чи потрібна Маркусу мачуха. Ти мене дивуєш, їй-богу! — Метью удавано скрушно похитав головою. — Сара, а чи всі відьми такі непередбачувані чи тільки Бішопи?

— Тільки Бішопи, — відповіла Сара, трохи поміркувавши.

Я визирнула з-за плеча Метью і вдячно їй усміхнулася.

Моїх тіток оточував натовп привидів, і всі вони урочисто кивали на знак згоди.

Розділ 35

Коли посуд було помито, ми з Метью взяли материн лист, аркуш із загадковими рядками та сторінку з «Ешмола 782» і понесли їх до їдальні. Ми розклали документи на широкому столі — старому й пошкрябаному. Тепер ним рідко користувалися, бо який сенс двом людям вмощуватися за стіл, розрахований мінімум на дванадцятьох осіб?

Сара та Метью схилилися над аркушем з алхімічного манускрипту.

— Чому він такий важкий? — поцікавилася Сара, взявши аркуш і обережно зваживши його на долоні.

— А я не відчуваю якоїсь особливої важкості, — заперечив Метью і забрав у неї аркуш. — А от запах у нього справді дивний.

Сара приюхалася до сторінки.

— Та ні, це просто запах старини.

— Не тільки. У ньому є щось іще. Кому, як не мені знати, як пахнуть старі речі? — глузливо спитав Метью.

А мене з Емілі більше цікавив загадковий текст.

— Як гадаєте, що він означає? — спитала я, підсовуючись на стільці ближче.

— Хтозна, — завагалася Ем. — Кров зазвичай означає родину, війну або смерть. А стосовно відсутності... Може, це означає відсутність у книзі саме цієї сторінки? Може, це попередження, що твоїх батьків не буде з тобою, коли ти виростеш?

— Ось погляньте на останній рядок. Мої батьки — вони зробили в Африці якесь відкриття? Знайшли там що-небудь?

— А може, отим відкриттям, яке зробили відьми, була *ти*? — висловила здогадку Емілі.

— Останній рядок може стосуватися місця, де Діана знайшла манускрипт «Ешмол сімсот вісімдесят другий», — вступив у розмову Метью, відірвавши погляд від хімічного вінчання.

— То ти вважаєш, що все це стосується мене й отого манускрипту, — пробурчала я. Але ж у цьому посланні йдеться і про тему твого есе для коледжу Всіх Душ — страх та пристрасть. Тобі це не видається дивним?

— Не дивніше за те, що королева на оцьому малюнку має мою діадему, — заперечив Метью, показуючи мені малюнок.

— Вона — втілення живого срібла або ж ртуті, яка в алхімії є відображенням леткості й мінливості, — зауважила я.

— Живе срібло? — весело перепитав Метью. — Металічний вічний двигун?

— Можна й так сказати. — Я теж усміхнулася, пригадавши ту кулю енергії, яку я недавно йому дала.

— А як щодо червоного короля?

— Він — стабільний і заземлений, — насупилася я. — Але він також має бути сонцем. До того ж його нечасто зображають у чорній та червоній одежі. Зазвичай вона просто червона.

— Отже, король — це, може, і не я, а королева — може, й не ти, — сказав Метью, легенько провівши по білому обличчю королеви кінчиком пальця.

— Можливо, — повільно проказала я, пригадавши пасаж із манускрипту «Аврора», що належав Метью: «Прийдіть до мене, всі люди, і послушайте мене всі, хто цей світ населяє: прийшов до мене мій улюбленець червоний. Він шукав мене і знайшов. Я — квітка польова, я — лілея, що росте в долині. Я — мати справжнього кохання, страху і розуміння, а ще — благословенної надії».

— Що це? — спитав Метью, доторкнувшись тепер до мого обличчя. — Схоже на якийсь біблійний текст, але слова якісь не такі.

— Це один з уривків про хімічне вінчання з «Аврори». — Наші погляди зустрілися і надовго затрималися. Коли ж атмосфера стала важкою, я змінила тему. — Що мав на увазі мій батько, коли сказав, що мені доведеться мандрувати в дальню даль, щоб збагнути справжній сенс цього малюнка?

— На конверті була ізраїльська марка. Може, Стівен мав на увазі, що нам доведеться їхати туди?

— У Єрусалимі, у Гебрайському університеті є багато алхімічних манускриптів. Більшість із них належали Ісаку Ньютону. — Зважаючи на історичні зв'язки Метью з тією місцевістю, не кажучи вже про лицарів Лазаря, я не горіла бажанням побувати в Єрусалимі.

— Для твого батька подорож до Ізраїля зовсім не означала подорож у далекі краї, — сказала Сара, що сиділа напроти мене. Ем обійшла стіл і вмостилася поруч із нею.

— А що ж тоді б означало далеку подорож? Яке місце на землі? — Метью взяв материн лист і уважно придивився до останнього аркуша, шукаючи потенційних зачіпок.

— Малонаселені райони Австралії. Вайомінг. Малі. Саме там він полюбляв подорожувати в часі.

Ця фраза вразила мене не менше за слово «зачаклована» кілька днів тому. Я знала, що деякі відьми могли мандрувати з минулого до сьогодення і до майбутнього, але мені ніколи не спадало на думку спитати, чи мав таку здатність хтось із нашої родини. Бо такий талант був рідкістю. Майже такою ж рідкістю, як і відьмовогонь.

— Стівен Проктор умів подорожувати в часі? — Голос Метью прозвучав спокійно, як зазвичай траплялося тоді, коли йшлося про магію.

Сара кивнула.

— Так. Принаймні раз на рік Стівен вирушав у минуле або майбутнє. Зазвичай після щорічної конференції антропологів у грудні.

— Зі зворотного боку листа Ребекки щось є. — Емілі вигнула шию, щоб краще придивитися.

Метью швидко перегорнув аркуш.

— Я пропустив цю сторінку, поспішаючи вивести тебе ще до того, як хлине відьмовода. А ось цього не побачив. Це не схоже на руку твоєї матері, — завважив він, передаючи мені аркуш.

З написаних олівцем рядків стирчали видовжені петельки та гострі шпичаки.

«Пам'ятай, Діано: найпрекрасніший досвід, який ми можемо пережити, це досвід спілкування з таємничим і загадковим. Це фундаментальна емоція, що стоїть біля колиски істинного мистецтва та істинної науки. Ті, хто цього не знає, хто більше не здатен дивуватися, більше не здатен захоплюватися, є те саме, що мерець із невидючими очима». Десь мені вже доводилося бачити це письмо. Я понишпорила в закутках своєї пам'яті, намагаючись знайти джерело цих спогадів, але марно.

— Хто б став писати цю цитату з Альберта Ейнштейна на звороті материного листа? — спитала я Сару та Ем, нахиливши аркуш так, щоб бачити їх. А сама не переставала запитувати себе: де ж я його раніше бачила?

— Схоже на руку твого татка. Він брав уроки каліграфії. Ребекка навіть глузувала з нього, бо через це його письмо стало таким старомодним!

Я повільно перевернула сторінку і знову пильно придивилася до літер. Вони й справді нагадували стиль писання дев'ятнадцятого сторіччя, письмо клерків Бодліанської бібліотеки, які склали каталоги за часів правління королеви Вікторії. Я заціпеніла, іще пильніше вдивилася в письмо і похитала головою, не вірячи своїм очам.

— Ні, цього не може бути. — Мій батько ніяк не міг бути одним із тих клерків, ніяк не міг написати в дев'ятнадцятому сторіччі підзаголовок до манускрипту «Ешмол сімсот вісімдесят два».

Але мій батько міг подорожувати в часі. І рядок з Ейнштейна однозначно призначався саме мені. Я кинула аркуш на стіл і обхопила голову руками.

Метью сів поруч зі мною і чекав. Коли Сара нетерпляче була заговорила, він рішучим жестом змусив її замовкнути. А коли в голові у мене прояснилося, я сказала:

— На першій сторінці манускрипту було два написи. Один — чорнилом, зроблений Еліасом Ешмолом: «Антропология, або ж трактат, що містить короткий опис людини». Другий був зроблений іншою рукою, олівцем: «З двох частин: перша — анатомічна, друга — психологічна».

— Напевне, другий напис зробили набагато пізніше, — зауважив Метью. — У часи Еліаса Ешмола ще не існувало такого поняття, як психологія.

— Я тоді подумала, що цей напис датується дев'ятнадцятим сторіччям, — сказала я, присуваючи до себе аркуш із батьковими рядками. — Але ж тоді виникає запитання: навіщо він зробив цей напис?

У кімнаті запала тиша.

— Доторкнися до слів, — нарешті порадила Сара. — Може, у такий спосіб ти дізнаєшся більше.

Я легенько провела пальцями по написаних олівцем рядках. І з аркуша розквітнули образи: мій батько в темному сюртуку з широкими лацканами та високою чорною краваткою схилився над столом, заставленим книгами. Було ще два образи: мій батько сидить у своєму

кабінеті, у своїй звичній вельветовій куртці, й пише якусь записку олівцем № 2, а мати тихо плаче, дивлячись йому через плече.

— То був він, — сказала я, відводячи тремтячі пальці від рядків.

Метью взяв мене за руки.

— На сьогодні вже достатньо хоробрості, *ma lionne*.

— Але ж твій батько не видалив хімічне вінчання з книги в Бодліанській бібліотеці, — задумливо мовила Ем. — Що ж тоді він там робив?

— Стівен Проктор зачаклував «Ешмол сімсот вісімдесят два» таким чином, щоб ніхто, окрім його доньки, не зміг дістати його з книгосховища, — впевненим голосом заявив Метью.

— Так ось чому заклинання впізнало мене. Але чому ж тоді воно повелося інакше, коли я замовила цю книгу вдруге?

— Ти її не потребувала. Тобто, не потребувала, але *хотіла*, — додав Метью з саркастичною посмішкою, коли я було розтулила рота, щоб заперечити. — Тому що потребувати і хотіти — це різні речі. Пам'ятай, батьки обмежили твою магію таким чином, що ніхто не зможе взяти її у тебе силоміць. А манускрипт був зачаклований у такий самий спосіб.

— Коли я вперше замовила «Ешмол сімсот вісімдесят другий», він був одним із пунктів у моєму списку необхідної літератури. Хіба ж я знала, що все так скінчиться!

— Твої батьки не могли всього передбачити — наприклад те, що ти станеш істориком алхімії та регулярно працюватимеш в Бодліанській бібліотеці. А Ребекка теж мала здатність подорожувати в часі? — спитав Метью у Сари.

— Ні. Це рідкісний талант, до того ж умілі мандрівники у часі зазвичай добре знаються на відьмацькому ремеслі. Без правильних заклинань та запобіжних засобів можна запросто опинитися там, де не бажаєш, хоч яким би сильним ти не був.

— Авжеж, — погодився Метью. — Я добре уявляю собі, як часто мені довелося б уникати тих чи інших місць.

— Ребекка інколи вирушала в подорож разом зі Стівеном, але тоді він ніс її. — Сара всміхнулася і поглянула на Ем. — Пам'ятаєш Відень? Стівену наверхлося на думку, що він повезе її туди вальс потанцювати. І цілий рік вираховував, який капелюшок знадобиться їй для такої подорожі.

— Треба мати три предмети з конкретного часу, у який ти хочеш повернутися. Ці предмети не дають тобі загубитися, — пояснила Ем. — Якщо тобі захотілося податися в майбутнє, то доведеться вдаватися до відьмацького чаклунства, бо це — єдиний спосіб спрямувати себе в потрібному напрямку.

Сара взяла в руки зображення хімічного шлюбу, втративши інтерес до мандрів у часі.

— А навіщо тут єдиноріг?

— Забудь про єдинорога, Сара, — роздратовано кинула я. — Татко не міг бажати, щоб я повернулася в минуле і забрала манускрипт. Що він собі думав — що я вирушу в подорож у часі і встигну вихопити цю книгу до того, як її зачаклюють? А що, якби я випадково натрапила на Метью? Це неодмінно сплутало б увесь часово-просторовий континуум.

— О, знову ця теорія відносності! — досадливо кинула Сара. — Вона абсолютно не годиться для пояснення конкретних ситуацій.

— Стівен завжди казав, що подорожувати в часі — це як пересідати з поїзда на поїзд, — зауважила Ем. — Ти сходиш із поїзда і чекаєш, поки з'явиться вільне місце в поїзді іншого напрямку. А під час подорожі в часі ти вирушаєш із нинішнього моменту і зависаєш у позачасовому просторі, аж поки не з'явиться місце в якомусь іншому відрізку часу.

— Це схоже на те, як вампіри змінюють свої життя, — задумливо мовив Метью. — Ми кидаємо одне життя — влаштуємо собі «смерть», зникнення, зміну місця проживання — а потім шукаємо нове життя. Просто дивне диво, як легко люди покидають свої домівки, родини та свою роботу.

— Але колись хтось неодмінно помітить, що той Джон Сміт, якого вони знали минулого тижня, тепер має інший вигляд, — заперечила я.

— Утім-то і є найсмішніший жарт, — взявся розтлумачувати Метью. — Якщо гарно продумати якесь пояснення, ніхто й слова не скаже. Кілька років, проведених у Святій землі, важке захворювання, емоційний стрес, пов'язаний із втратою близьких людей — усе це чудово виправдовує зміни вашого зовнішнього вигляду. І люди втрачать до вас інтерес.

— Як би там не було, а я не вмію подорожувати в часі. І це підтверджують результати аналізу моїх ДНК.

— Звісно, що ти вмієш подорожувати в часі. І займалася цим іще в дитинстві, — самовдоволено констатувала Сара, рада з того, що спростувала наукові викладки Метью. — Вперше це трапилося тоді, коли тобі було три роки. Твої батьки страшенно перелякалися, хтось викликав поліцію — то була вражаюча сцена. А за чотири години тебе знайшли на кухні — ти сиділа на своєму високому стільчику і наминала шматок святкового торта. Мабуть, ти зголодніла і вирішила повернутися на свій день народження. Після цього випадку щоразу, коли ти зникала, ми розуміли, що ти десь подорожуєш і невдовзі повернешся. До речі, зникала ти доволі часто.

Моя тривога від думки про маленьке дитинча, що мандрує в часі, змінилося усвідомленням того, що я маю здатність давати відповідь на будь-яке історичне запитання. Мій настрій істотно поліпшився.

Метью про це вже давно здогадався і терпляче чекав, коли до мене, нарешті, дійде.

— Щоб там не хотів твій батько, ти не станеш повертатися у рік тисяча вісімсот п'ятдесят дев'ятий, — упевнено сказав Метью і повернув крісло так, щоб поглянути мені прямо у вічі. — З часом не жартують, зрозуміло?

Навіть після того, як я запевнила Метью, що нікуди не збираюся подорожувати, ніхто з них трьох не залишав мене наодинці ані на мить. Ем, Сара та Метью граціозно передавали мене одне одному з хореографічною майстерністю, гідною Бродвею. Ем ішла за мною нагору, щоб перевірити, чи там достатньо рушників для очікуваних гостей, хоча я добре знала, що комірчина для білизни розташована в іншому місці. Коли я виходила з ванної, то побачила, що на ліжку лежить Метью і крутить у руках свій телефон. Коли ж я йшла вниз зробити собі чаю, він залишився нагорі, знаючи, що внизу мене пильнуватимуть Сара й Емілі.

У руках я тримала бляшанку Марти, відчуваючи провину через те, що пропустила вчорашній день і, таким чином, порушила обіцянку, яку їй дала. Запах рути відразу ж викликав у мене спогад про те, як Сату вхопила мене і підняла в повітря. Міцніше вхопившись за кришку бляшанки, я спробувала зосередитися на інших запахах та приємніших спогадах про «Сім веж». Я скучила за його сірим кам'яними стінами, садом, Мартою, Ракасою — і навіть Ізабо.

— Де ти це взяла, Діано? — спитала Сара, показуючи пальцем на бляшанку.

— Це чай, який ми зробили з Мартою.

— Вона — економка його матері? Та, що натирала тобі маззю спину?

— Так, Марта — економка Ізабо, — підтвердила я, роблячи наголос на власних іменах. — Вампіри мають імена, так само, як і відьми. Тобі доведеться їх запам'ятати.

Сара зневажливо пирхнула.

— Я гадала, що ти підеш до лікаря за рецептом, замість покладатися на дідівську трав'яну медицину.

— Лікар Фаулер може вставити тобі дещо надійніше, — приєдналася до розмови Емілі. — І взагалі Сара — не надто палкий прихильник трав'яної контрацепції.

Я приховала конфуз, роблячи вигляд, що ретельно вкладаю мішечок із чаєм у чашку. Сховавши обличчя, я спробувала не думати про неприємне.

— Та все гаразд. Мені не доведеться йти до лікаря Фаулера.

— І справді не доведеться — якщо спиш із вампіром. Вони нездатні розмножуватися традиційним шляхом, тому контрацепція тут ні до чого. Єдине, чого треба остерігатися — це зубів у власній шиї.

— Та знаю, Саро.

Але я нічого не знала. Чому Марта з такою ретельністю й наполегливістю навчала мене робити абсолютно непотрібний чай? Метью ж давно пояснив мені, що він не може заводити дітей так, як це роблять теплокровні. Попри дану Марті обіцянку, я вилила ще не настояний чай у зливальницю, мішечок викинула у сміттєвий кошик, а бляшанку сховала в буфет подалі від очей.

Підвечір ми знову переливали з пустого в порожнє — про записку, лист і малюнок, та ми анітрохи не наблизилися до розгадки таємниці манускрипту «Ешмол 782» і зв'язку з ним мого батька. Тітки заходилися готувати вечерю, і цей процес полягав у тім, що Ем смажила курча, а Сара, хильнувши склянку бурбону, критикувала її за надмірну кількість овочів. Метью походжав по кухні з занепокоєним виглядом.

— Ходімо, — сказав він, хапаючи мене за руку. — Тобі треба погуляти на свіжому повітрі.

Свіже повітря більше було потрібно йому, а не мені, але перспектива прогулятися видалася мені спокусливою. Понишпоривши у стінній шафці, я знайшла свої старі кросівки — добряче поношені, але все ж краще, аніж Сарині гумові чоботи.

Коли ми зайшли до перших яблунь, Метью рвучко крутнув мене до себе і притиснув всім тілом до старого вузлуватого стовбура. Від будинку нас затуляли густі віти, що звисали до землі.

Хоч я і потрапила в пастку, цілком передбачуваний у такій ситуації відьмовій не почався. Утім, у моїй душі вирували інші почуття.

— Господи, як же ж у цьому домі людно! — видихнув Метью і припав до моїх губ.

Відтоді, як він повернувся з Оксфорда, ми провели дуже мало часу разом. Здавалося, це було бозна-коли, хоча минуло лише кілька днів. Його рука ковзнула мені під джинси, і я затремтіла від задоволення, відчувши на своєму тілі його прохолодні пальці. Метью притиснув мене міцніше, а другою рукою торкнувся моїх грудей. Ми притиснулися одне до одного кожною клітинкою тіла, але він продовжував шукати інші способи контакту.

Лишилася одна можливість. На мить мені здалося, що Метью вирішив «зреалізувати» наш шлюб у старомодний спосіб: стоячи тут, надворі, піддавшись сліпому пориву фізіологічної потреби. Однак він швидко опанував себе і трохи відсторонився від мене.

— Ні, не так, — хрипко видихнув він і подивився на мене очима, чорними від пристрасті.

— Та мені байдуже як, — сказала я, знову притягуючи його до себе.

— А мені не байдуже. — Почувся тихий уривчастий «вихлоп» повітря — то Метью зітхнув, як зітхають вампіри. — Коли ми вперше кохатимемося, я хочу, щоб ти була вся моя, щоб поблизу нікого не було. І повір, я захочу тебе не на кілька похапливих хвилин, як тепер, коли ми втекли від твоїх тіток.

— І я теж хочу тебе, — погодилася я, — але терплячість — не в моєму характері.

Його губи вигнулися в усмішку, і він кивнув на згоду.

Метью погладив великим пальцем впадину на моєму горлі, й серце моє шалено закалатало. Потім він торкнувся губами до того місця, де щойно був його палець, легенько притиснув їх до згортка, що

пульсував під тоненькою шкірою. Ніжно цілуючи вену, у якій тріпотіло моє життя, він просунувся угору, до вуха.

— Це таке задоволення — дізнаватися про місця, дотик до яких тобі подобається. Наприклад, отут. — І Метью поцілував мене за вухом. — Або отут. — Він торкнувся губами моїх повік, і я простогнала від задоволення. — І тут. — Метью провів великим пальцем під моєю нижньою губою.

— Метью, — благально прошепотіла я.

— Що, серденько? — спитав він, зачудовано дивлячись, як від його дотику кров ринула мені у щоки.

Я не відповіла, а просто пригорнула його до себе, байдужа до холоду, дедалі густішої темряви та шорсткої кори, яка штрикала мені у поранену спину. Ми так і стояли, поки з ганку гукнула Сара.

— Щось недалеко ви зайшли, — іронічно пирхнула вона. — Навряд чи це можна назвати прогулянкою.

Я почувалася як школярка, застукана на ганку в обіймах сусідського хлопця, коли опускала свою футболку і поволі йшла до будинку. Метью хихикнув і пішов слідком.

— Яке самовдоволення на обличчі! — зауважила Сара, коли він з'явився в кухні. У світлі яскравої лампи, він мав вигляд стовідсоткового вампіра до того ж — справді самовдоволеного. Але тепер його очі не бігали туди-сюди, і за це я була йому вдячна.

— Не чіпай його, — кинула Ем нехарактерно різким тоном. Вона дала мені салат і вказала на стіл у сімейній кімнаті, де ми зазвичай їли. — Коли Діана була ще малою, ми самі частенько стирчали попід тими яблунями.

— Еге ж, — буркнула Сара. Вона взяла три келихи і вказала ними на Метью. — Маєш іще такого вина, Казаново?

— Саро, я француз, а не італієць. І я вампір. Тому вино я маю завжди, — відказав Метью з пустотливою усмішкою.

Ми сіли за стіл, і три відьми заходилися поглинати смажене курча та картоплю. Табіта сиділа поруч із Метью, щокілька хвилин грайливо торкаючись хвостом його ніг. Він постійно доливав Сарі вина, я ж потихеньку сьорбала зі свого келиха. Ем раз по раз просила Метью хоч трохи поїсти, але він відмовлявся.

— Я не голодний, Емілі, дякую.

— А є взагалі що-небудь, що тобі *хотілося* б їсти? — спитала Ем, незвична до того, що хтось відмовляється від приготованої нею їжі.

— Горіхи, — впевнено сказала я. — Якщо вже так хочеться купити йому харчі, то принеси йому горіхів.

Емілі завагалася.

— А як щодо сирого м'яса?

Я хотіла була відповісти, але Метью вхопив мене за руку і стиснув її.

— Якщо хочеш нагодувати мене, то неприготоване м'ясо — те, що треба. А ще я люблю бульйон, тільки простий, без овочів.

— Твій син та колега теж віддають перевагу цим харчам, чи тільки ти таке їси?

Тепер я збагнула, чому Метью дратувався, коли я розпитувала його про стиль життя та вподобання у їжі.

— Серед теплокровних для нас це стандартний набір вампірської їжі. — Метью відпустив мою руку і долив собі вина.

— Вино, горішки... Мабуть, ти частенько по барах вештаєшся? — зазначила Сара.

Ем відклала виделку і витріщилася на неї.

— Що таке? — невдоволено спитала в неї Сара.

— Саро Бішоп, якщо ти ставитимеш нас у скрутне становище перед сином Метью, я ніколи тобі цього не подарую.

Я спочатку захихотіла, а потім не витримала і гучно розреготалася. Першою мене підтримала Сара, а потім — Ем. Метью ж сидів і всміхався, наче опинився серед божевільних, але чемно промовчав.

Коли сміх нарешті вщух, він повернувся до Сари.

— Я тут подумав — а чи можна скористатися вашою комірчиною, щоб зробити аналіз барвників, використаних у зображенні хімічного вінчання? Може, так вдасться встановити, коли й де зроблено цей малюнок.

— Не здумай хоч що-небудь видалити з того малюнка! — скрикнув у мені історик, вжахнувшись від такої думки.

— Та нічого з ним не станеться, запевняю тебе, — спокійно відказав Метью. — Я добре вмю робити аналіз крихітних речових доказів.

— Ні! Нам не слід чіпати його, аж поки ми не дізнаємося, з чим маємо справу.

— Не будь такою педантичною, Діано. Пізно приндиритися, коли ти сама відіслала цю книгу назад, до книгосховища. — Сара підвелася і всміхнулася. — Сподіватимемося, що нам допоможе кулінарна книга.

— Еге ж, — стиха мовила Ем. — Ти ж тепер член родини, Метью.

Сара зникла в комірчині й невдовзі вигулькнула звідти, тримаючи в руках книгу в шкіряній палітурці завбільшки з сімейну Біблію. На її сторінках зберігалися знання та легенди родини Бішопів, що поколіннями передавалися від відьми до відьми майже чотири сотні років. Першим ім'ям у книзі було Ребекка, поряд була дата, виписана вибагливими округлими літерами. Решта імен розтягнулися на першій сторінці двома стовпчиками, і кожне з них, написане трохи іншим чорнилом, мало напроти себе іншу дату. Імена були і на звороті, тут переважали Сюзани, Єлизавети, Маргарет, Ребекки та Сари. Моя тітка ще нікому не показувала цієї книги — навіть іншим відьмам. Щоби побачити її «кулінарну книгу», треба стати членом родини.

— А що це, Саро? — спитав Метью, розширюючи ніздрі на запах старого паперу, трав та диму, що вихопився з книги, коли Сара розгорнула її обкладинку.

— Це гримуар Бішопів. — І вона показала на перше ім'я. — Спочатку він належав Ребецці Девіс, бабці Бріджет Бішоп, а потім її матері, Ребецці Плейфер. Бріджет передала цю книгу своїй першій позашлюбній доньці, народженій в Англії 1650 року. Бріджет була ще підлітком і назвала доньку на честь своєї матері та бабусі. Не маючи змоги ростити дитину, Бріджет віддала її одній лондонській родині. — Сара осудливо пирхнула. — Пересуди про аморальність переслідували її всю решту життя. Згодом її донька Ребекка працювала в таверні матері. Тоді Бріджет була одружена і мала в шлюбі ще одну доньку на ім'я Крістіана.

— Тож ви нащадки Крістіани Бішоп? — спитав Метью.

Сара похитала головою.

— Ти хочеш сказати, Крістіани Олівер, дочки Бріджет від її другого шлюбу? Ні. Третім чоловіком Бріджет був Едвард Бішоп. А ми — нащадки Ребекки. Коли Бріджет стратили, Ребекка офіційно змінила прізвище на Бішоп. Ребекка була вдовицею, тож не мала з ким сваритися через це. То був акт виклику, демонстрація непокори.

Метью удостоїв мене тривалим поглядом, немов кажучи мені без слів, що демонстрація непокори і виклична поведінка — це моя

спадкова риса.

— Ніхто не пам'ятає всіх прізвищ Бріджет Бішоп, бо вона тричі була одружена, — розповідала далі Сара. — Але всі добре пам'ятають прізвище, яке вона мала, коли її звинуватили в чаклунстві й стратили. І відтоді всі жінки нашої родини зберігали прізвище Бішоп, попри заміжжя та прізвище батька.

— Я читав про смерть Бріджет невдовзі після її страти, — тихо сказав Метью. — То були небезпечні часи для створінь. Навіть попри те, що нова наука, здавалося, позбавила світ містичних таємниць, люди вірили в існування довкола себе невидимих лиховісних сил. Звісно, вони мали рацію.

— Так, через розбіжність між обіцянками науки і тим, що люди вважали правдивим згідно зі здоровим глуздом, загинули сотні відьом, — погодилася Сара, гортаючи сторінки гримуару.

— А що ти шукаєш? — нахмурилася я. — Чи був хтось із Бішопів хранителем манускрипту? Якщо ні, то який користь нам з цієї книги заклинань?

— Ви ще не знаєте, *що* в цій книзі заклинань, пані, — невимушено проспівала Сара. — Бо ніколи навіть краплини інтересу до неї не виказали.

Я стиснула губи.

— Я нікому не дам псувати той манускрипт.

— Ага, ось воно. — Сара тріумфально тицьнула в гримуар. — Одне з заклинань Маргарет Бішоп із тисяча сімсот вісімдесятих. Могутня була відьма. «Мій метод роз'яснення неясностей на папері чи на тканині». Звідси ми й почнемо. — Вона підвелася, тримаючи палець на сторінці.

— Якщо ти забрудниш... — почала було я.

— Я вже чула тебе, Діано. Це заклинання для водяної пари. Тому ніщо, окрім повітря, не торкнеться твоєї безцінної сторінки з манускрипту. Годі метушитися, розслабся.

— Я цим займаюся, — похапливо кинув Метью. Я метнула на нього осудливий погляд.

Метью повернувся з їдальні, обережно тримаючи в руках малюнок, і пішов за Сарою до комори. Моя тітка торохтіла, як сорока, а мій чоловік уважно її слухав.

— Хто б міг подумати? — зітхнула Ем, хитаючи головою.

Ми з нею помили після вечері тарілки і заходилися прибирати в кімнаті, бо та мала такий вигляд, немов тут вибухнула бомба, коли під'їзну алею освітили фари.

— Приїхали, — сказала я, відчувши, як у мене в грудях занило.

— Усе буде в нормі, люба. Вони ж родина Метью, — підбадьорила мене Ем, вщипнувши мене за руку.

Коли я підійшла до парадних дверей, Маркус та Міріам уже вибиралися з авто. Чорноока Міріам у легкому коричневому светрі з закоченими по лікоть рукавами, міні-спідниці та черевиках на високих підборах мала незграбний вигляд. Вона отетеріло розглядала ферму та все довкола. Маркус уважно придивлявся до архітектури будинку і внюхувався в легкий вітерець, який, безперечно, доніс до нього запах кави та відьом. Син Метью був одягнений у джинси та раритетну футболку, придбану, судячи з напису, 1982 року під час концертного турне однієї відомої рок-групи.

Я відчинила двері, й у блакитних очах Маркуса заграли бісики. Він підморгнув мені.

— Привіт, мамо, ось ми й приїхали!

— А він тобі розказав, еге ж? — спитала я, розлючена тим, що Метью не дослухався до моїх прохань.

— Розказав що? — спантеличено насупився Маркус.

— Та так, нічого, — пробурмотіла я. — Привіт, Маркусе, привіт, Міріам.

— Здрастуй, Діано, — привіталася Міріам, і риси її обличчя склалися в уже знайомий мені несхвальний вираз.

— Гарненький будиночок, — зауважив Маркус, заходячи на ганок. Під лампочкою, що освітлювала ганок, його золотаве волосся та біла шкіра блищали, як відполіровані. У руці він тримав якусь коричневу пляшку.

— Заходьте, ласкаво просимо. — Я швиденько заштовхала їх всередину, щоб ніхто, проїжджаючи повз будинок, не помітив на ганку вампірів.

— Як ся маєш, Діано? — спитав Маркус зі стурбованим виразом в очах; його ніздрі легенько заворушилися, вбираючи мій запах. Метью вже розповів йому про Ля П'єр.

— Та нормально.

Нагорі гучно хряснули двері.

— Що за дурниці! Я не жартую!

— Стосовно чого? — Міріам заклала, як укопана, і її чорні кучері гойднулися на плечах, немов змії.

— Та так, нічого. Не переймайтеся. — Коли обидва вампіра опинилися всередині, будинок зітхнув.

— Справді нічого? — здивовано звела брови Міріам, бо теж почула зітхання.

— Просто будинок трохи непокоїться, коли приїздять гості, от і все. Міріам поглянула на сходи і принохалася.

— А скільки в цьому будинку мешканців?

То було просте запитання, на яке не було простої відповіді.

— Важко сказати, — коротко кинула я, тягнучи до сходів спортивну сумку. — Що у вас тут таке важке?

— Це сумка Міріам. Дозвольте, — і Маркус легко підняв її одним пальцем.

Ми пішли нагору, де я хотіла показати їм їхні кімнати. Ем іще раніше відверто поцікавилася у Метью, чи будуть гості спати в одному ліжку. Спочатку на його обличчі відобразився шок від недоречності такого запитання, а потім він вибухнув гучним сміхом і запевнив її, що коли їх покласти разом, то вранці у домі буде один мертвий вампір. А потім увесь день Метью час від часу посміювався і хитав головою:

— Маркус та Міріам. Оце так ідея!

Маркус зупинився у спальні для гостей, яка колись належала Емілі, а Міріам ми поселили у моїй колишній кімнаті на мансарді. На ліжках гостей чекали стоси свіжих рушників, і я показала їм, де ванна. Вампіри розмістилися швидко: пропонувати їм їжу не треба, перепочити — також, та й взагалі, їм мало що було потрібно в плані комфорту для створінь. На щастя, я ніде не помітила спектральних привидів, ніде не сипався тиньк — тобто не було явних ознак невдоволення будинку присутністю вампірів.

Метью, безперечно, вже знав, що приїхав його син із Міріам, але комірчина мала досить добру звукоізоляцію, а отже, Сара про приїзд гостей ще не здогадувалася. Коли я вела вампірів повз гостьову кімнату, з-за дверей визирнула Елізабет і витріщилася на нас великими, як у сови, очима.

— То бабуса, — пояснила я. — Вибачте, у нас живуть привиди.

Щоб не засміятися, Маркус прокашлявся.

— А з вами мешкають всі ваші предки?

Згадавши про своїх батьків, я похитала головою.

— Дуже жаль, — стиха мовив він.

Ем зі щирою усмішкою чекала на гостей у сімейній кімнаті.

— Ви, напевне, Маркус, — мовила вона, підводячись і простягаючи руку. — Мене звать Емілі Мазер.

— Радий познайомитися, Ем. А це колега Метью, Міріам Шепард.

Міріам ступила крок вперед. Вона, як і Емілі, була тонкокіста, але вампірка порівняно з нею скидалася на китайську ляльку.

— Ласкаво просимо, Міріам, — сказала Ем, з усмішкою поглянувши на неї зверху вниз. — Може, вип'єте щось? Метью саме відкоркував пляшку вина.

Емілі поводитися невимушено, наче вампіри заходили до нас мало нещодня. Маркус та Міріам похитали головами.

— А де Метью? — спитала Міріам, відразу ж демонструючи свої пріоритети. Її гострі чуття вже всотали деталі нового доквілля, в якому вона опинилася. — Я відчуваю його.

Ми повели вампірів до старих дерев'яних дверей, що стерегли вхід до приватного святилища Сари. І поки ми йшли, Маркус та Міріам пожадливо вбирали в себе запахи будинку Бішопів: запахи харчів, одежі, відьом, кави та кішки.

Із затінку побіля каміна вискочила Табіта і з сичанням рушила на двох вампірів, наче вони були її смертельними ворогами.

Міріам засичала на неї, і Табіта завмерла буквально на льоту. Двоє хижаків зміряли одне одного оцінками поглядами. Табіта першою відвела очі, ніби для неї нагальнішою виявилася потреба причепуритися і вилізати собі хвоста. То було мовчазне визнання того факту, що тепер вона не є єдиною значущою особою жіночої статі в цьому будинку.

— Це Табіта, — сказала я невпевненим голосом. — Вона дуже любить Метью.

А тим часом в комірчині Сара та Метью захоплено витріщалися на маленький казанок із якоюсь речовиною, поставлений на електричну жарівку. Тут із полиць звисали пучки засушених трав, а печі часів Війни за незалежність із залізними гаками та підйомними пристроями, на яких над вогнем чіпляли великі казани, стояли напоготові.

— Верес лікувальний має визначальне значення, — пояснювала Сара з виглядом прискіпливого знавця. — Вона очищає і прояснює зір.

— Який жахливий запах, — зауважила Міріам, наморщивши свого маленького носика.

Обличчя Метью враз спохмурніло.

— Привіт, Метью, — спокійно проговорив Маркус.

— Привіт, Маркусе, — відповів його батько.

Сара підвелася й прискіпливо обдивилася двох нових домочадців. Ті аж світилися — тьмяне світло комори лише посилювало їхню неприродну блідість та моторошний ефект їхніх розширених зіниць.

— Поможі нам, Боже! І ви наївно гадаєте, що хтось прийме вас за людей?

— Це завжди було для мене загадкою, — відповіла Міріам, із цікавістю роздивляючись Сару. — Ви теж не така вже й непомітна — з вашим рудим волоссям та запахом блекоти, що лине від вас хвилями. Мене звуть Міріам Шепард.

Метью та я обмінялися довгими поглядами, відразу ж занепокоївшись перспективою мирного співіснування Міріам та Сари під одним дахом.

— Ласкаво просимо до будинку Бішопів, Міріам, — мовила Сара, лиховісно примруживши очі. Міріам відповіла їй тим самим. Раптом моя тітка переключила свою увагу до Маркуса. — Ага, так це ви його дитинча, — кинула вона, як і завжди не надто переймаючись дотриманням світських умовностей.

— Так, я син Метью, — мовив Маркус так, наче щойно побачив примару, і несміливо простягнув Сарі пляшку з коричневого скла. — Одна ваша тезка була цілителькою, як і ви. Сара Бішоп навчила мене вправляти зламані ноги після битви під Банкер-Гілл. І відтоді я роблю це так, як навчила мене вона.

З горішньої полиці комірчини звисилися ноги у грубених черевиках.

— *Сподіваймося, що тепер він має більше сили, ніж тоді,* — сказала жінка, як дві краплини води схожа на Сару.

— Віскі? — спитала моя тітка й уже поблажливіше поглянула на Маркуса, а потім перевела погляд на пляшку з коричневого скла.

— Вона полюбляла міцні напої. І мені подумалося, що ви, мабуть, теж.

Обидві Сари Бішоп з ентузіазмом закивали головами.

— Тобі правильно подумалося, — підтвердила моя тітка.

— Ну, і як ваше зілля? — поцікавилася я, намагаючись не чхнути в тісній кімнатці.

— Треба, щоби воно настоялося протягом дев'яти годин, — пояснила Сара. — Потім ми знову поставимо його на вогонь, а коли зілля закипить, потримаємо малюнок над парою. І подивимося, що з цього вийде. — І вона зиркнула на пляшку з віскі.

— Тоді влаштуймо перерву. Я міг би відкоркувати її, — запропонував Маркус, кивнувши на пляшку.

— Та я краще сама, — відповіла Сара, беручи у нього пляшку. — Дякую тобі, Маркусе.

Сара вимкнула пальник, закрила казанок кришкою і ми всі потоком хлинули на кухню. Метью налив собі вина, запропонував трохи Маркусу та Міріам — ті знову відмовилися, — а потім налив Сари віскі. Я ж зробила собі чаю — звичайного «Ліптона» з сусідньої бакалії, — а Метью тим часом став розпитувати вампірів про те, як вони добиралися і про стан справ у лабораторії.

У голосі Метью не було й натяку на теплоту чи радість із приводу приїзду сина. Маркус занепокоєно переступав із ноги на ногу, знаючи, що він тут не надто бажаний гість. Я запропонувала всім перейти до сімейної кімнати, сподіваючись, що там ніяковість трохи ослабне.

— Ходімо краще до їдальні, — запропонувала Сара, піднімаючи склянку на честь свого чарівливого небожа у других. — І покажемо їм лист. Принеси Діанин малюнок, Метью. Їм теж не завадило б це побачити.

— Маркус та Міріам не затримаються надовго, — з тихим докором мовив Метью. — Їм треба про щось поговорити з Діаною, а потім вони поїдуть назад до Англії.

— Але ж вони — частина родини, — зазначила Сара, ніби не помічаючи напруження, що густішало в кімнаті.

Моя тітка принесла малюнок, а поки вона ходила, Метью невдоволено дивився на сина з-під лоба. Потім Сара повела нас до сімейної кімнати. Метью, Емілі та я вместилися по один бік стола, а Міріам із Маркусом — по другий. Всівшись, тітка почала базікати про ранкові події. Щоразу, коли вона зверталася до Метью за роз'ясненням, той відповідав скупо і без подробиць. Усім, окрім Сари, було очевидно,

що Метью не хотів, щоби Маркус та Міріам знали подробиці того, що сталося. А моя тітка життєрадісно теревенила собі далі — от уже вона переказала зміст листа моєї матері та постскриптом від мого батька. Поки вона говорила, Метью міцно тримав мене за руку.

Міріам взяла зображення хімічного вінчання. Пильно придивившись до нього, вона так само пильно придивилася до мене.

— Ваша мати мала рацію. На малюнку ви. І Метью.

— Я знаю, — відповіла я, витримавши її прискіпливий погляд. — А ви знаєте, що це означає?

— Що це означає, Міріам? — різко кинув Метью.

— Почекаємо до завтра, — занепокоєно втрутився Маркус і зіскочив на ноги. — Бо зараз вже пізня година.

— А вона й так вже знає, — тихо мовила Міріам. — Що трапляється після вінчання, Діано? Яка наступна стадія алхімічної трансмутації після *coniunctio*, тобто після з'єднання?

Кімната гойднулася, і відчула запах моїх трав із маєтку «Сім веж».

— Далі йде *conception*. Зачаття.

Моє тіло враз перетворилося на кисіль, і я сповзла по спинці крісла. Усе поглинула темрява.

Розділ 36

Моя голова покоїлася в мене на колінах, а довкола наче пекло кромішне розверзлося. Метью притримував мою голову нахиленою, і мені не залишалося нічого іншого, як зосередити увагу на візерунках старовинного і потертого персидського килима під моїми ногами. Десь неподалік було чути, як Маркус запевняв Сару, що коли та спробує наблизитися до мене, то його батько неодмінно відірве їй голову.

— Це характерна риса всіх вампірів, — заспокійливо пояснив Маркус. — Ми дуже ревниво оберігаємо своїх дружин.

— А коли це вони встигли побратися? — отетеріло спитала Сара.

Спроби ж Міріам заспокоїти Емілі були ще менш успішними.

— У нас це зветься «затуляти щитом», — звучало її схоже на дзвіночок сопрано. — Коли-небудь бачили, як яструб затуляє свою здобич? От і Метью робить приблизно те саме.

— Але ж Діана не його здобич! Сподіваюся, він її... не вкусить? — спитала Ем, стурбовано зиркнувши на мою шию.

— Не думаю, — повільно вимовила Міріам, певно, замислившись над цим питанням. — Він не голодний, а в неї немає зовнішньої кровотечі. Тому я вважаю ризик мінімальним.

— Та годі тобі, Міріам! — втрутився Маркус. — Нема про що непокоїтися, Емілі.

— Здається, я вже можу випрямитися, — промимрила я.

— Не рухайся. Потік крові у твоїй голові ще не повернувся до норми. — Метью намагався не гарчати на мене, але це йому вдавалося погано.

Сара видала придушений звук — її підозри, що Метью безперервно контролював постачання крові до моєї голови, підтвердилися.

— Як ти гадаєш, він дозволить мені пройти повз Діану, щоб принести результати аналізів її ДНК? — спитала Міріам у Маркуса.

— Це залежить від того, наскільки він «обламаний». Якби ти отак довела до неприємності мою дружину, то я порубав би тебе тесаком і з'їв на сніданок. На твоєму місці я б і не рипався.

Міріам скреготнула кріслом по підлозі.

— Я все ж таки ризикну. — І з цими словами вона блискавкою промчала повз мене.

— Чорт, ти диви! — спантеличено видихнула Сара.

— Вона — надзвичайно моторна навіть для вампіра, — запевнив її Маркус.

Метью посадив мене. Але навіть від такого незначного руху все довкола завертілося, із мені здалося, що голова моя ось-ось вибухне. Я на мить заплющила очі, а коли знову подивилася на Метью, його очі були сповнені тривоги.

— Все нормально, серденько?

— Та трохи ошелешена, якщо чесно.

Пальці Метью браслетом обхопили мою п'ясть, мацаючи пульс.

— Вибач, Метью, — промимрив Маркус. — Я й гадки не мав, що Міріам так поведеться.

— А що тобі лишається, як не вибачатися? — похмуро гаркнув йому батько, не підводячи очей. — Починай пояснювати, в чому мета вашого візиту — і негайно!

На лобі у Метью тіпнулася, пульсуючи, вена.

— Міріам... — почав був Маркус.

— Я не питаю Міріам, я питаю тебе, — відрізав батько.

— Що відбувається, Діано? — спитала моя тітка, яку Маркус і досі обіймав за плечі.

— Міріам гадає, що на тому алхімічному малюнку зображені ми з Метью, — обережно пояснила я. — На тій стадії хімічного вінчання, яка зветься *conjunctio*, тобто шлюб. А наступна стадія — *conceptio*.

— *Conceptio*? — спитала Сара. — А це **концептіо** означає те, що я підозрюю?

— Можливо. Латиною це означає «зачаття», — пояснив Метью.

Сара ошелешено витріщилася на нього.

— Маються на увазі діти?

Але мій розум був уже далеко. Я подумки гортала ілюстрації манускрипту «Ешмол 782».

— *Conceptio* там теж не було. — Я простягнула руку і торкнулася Метью. — Його хтось поцупив! І тепер «зачаття» теж зберігається у когось так само, як у нас зберігається *conjunctio*!

Міріам бездоганно-вчасно впливла до кімнати зі стосом паперів у руках.

— Кому все це віддати?

Діставши від Метью погляд, який ніколи б не побачити, Міріам із блідої стала сіро-синьою. І похапливо віддала йому результати аналізів.

— Ти привезла мені не ті результати, Міріам. Вони належать якійсь особі чоловічої статі, — кинув Метью, роздратовано гортаючи перші сторінки.

— Це й справді результати Діани, — підтвердив Маркус. — Вона — химера, Метью.

— А що це таке? — поцікавилася Ем. Химера являла собою міфологічну тварюку з тілом дракона, левиці та козла. Я перелякано зиркнула вниз — чи не видно у мене між ногами хвоста?

— Химера — це особа, чиї клітини поєднують у собі два та більше генетичних профілів, — пояснив Метью, ошелешено витріщившись на першу сторінку.

— Цього не може бути. — Моє серце гучно гупнуло. Метью обійняв мене обома руками, тримаючи результати перед нами на столі.

— Це велика рідкість, але така можливість існує, — похмуро сказав він, водячи очима по сірих стовпчиках.

— Наскільки я можу судити, це ЗСД, — припустила Міріам, ігноруючи попереджувальний похмурий погляд Маркуса. — Це результати з її волосся — пасма, яке ми знайшли на стьобаній ковдрі, коли перевезли речі до «Старої хатинки».

— ЗСД означає зникаючий синдром двійнят, — пояснив Метью, обернувшись до Сари. — Ребекка мала якісь проблеми на початкових стадіях своєї вагітності? Кровотеча чи скарги на викидень?

Сара похитала головою.

— Навряд чи. Втім, їх не було вдома, вони подорожували Африкою, а до Сполучених Штатів повернулися, коли вона була на четвертому місяці.

Ніхто й ніколи не казав мені, що мене зачали в Африці.

— Ребекка могла й не знати про ті негаразди, — похитав головою Метью, стиснувши губи. — Цей синдром трапляється ще до того, як жінки дізнаються про свою вагітність.

— То я мала брата чи сестру-близнюка, але у матері стався викидень?

— То був твій брат, — сказав Метью, показуючи вільною рукою на результати аналізів. — У тебе був брат-близнюк. У подібних випадках

міцніший плід абсорбує кров та тканини другого плоду. Це трапляється на ранніх стадіях, і здебільшого відбувається непомітно, не залишаючи слідів зниклого близнюка. А чи не свідчить результат аналізу Діаніного волосся про наявність у неї здібностей, що не проявилися під час решти ДНК-аналізів?

— Та трохи є: подорожування в часі, зміна форм та віщування, — відповів його син. — Діана повністю увібрала їх усіх.

— То мій брат мав стати мандрівником у часі, а не я, — повільно мовила я.

Розмитий фосфоресцентний слід позначив прихід моєї бабусі до кімнати. Вона повільно підійшла до мене, злегка торкнулася плеча і сіла край стола.

— Він також мав би генетично обумовлену схильність керувати відьмовогнем, — сказав Маркус, киваючи головою. — У зразку волосся ми знайшли тільки маркер вогню. Здатності керувати іншими стихіями виявлено не було.

— А чи не думаєте ви, що моя мати знала про мого брата? — спитала я, пробігши пальцем по сірих, чорних та білих стовпчиках.

— Звісно, що знала, — впевнено мовила Міріам. — Ви ж народилися на свято богині. І вона дала вам ім'я Діана.

— Ну то й що? — спитала я, здригнувшись від спогаду про сон: я лечу на коні крізь ліс у сандалях і туніці з дивним відчуттям, ніби тримаю в руках лук та стрілу, що супроводжувала відьмовогонь.

— Богиня Місяця мала брата-близнюка — Аполлона. «Цей лев до сонця швидко мчить, щоб там сестру свою зустріть, ім'я якої — Місяць». — Міріам процитувала рядки з алхімічної поеми, і очі її заблищали. Вона щось замислила.

— Ви ж читали «Полювання Зеленого Лева»?

— Читала, і пам'ятаю наступні рядки: «Через обряд чудесний, що вінчанням зветься, цей лев їм допоможе народити короля — так вже ведеться».

— Про що це вони теревенять? — роздратовано спитала Сара.

Коли ж Міріам намірилася пояснити, Метью похитав головою. І вона замовкла.

— Король-Сонце та Королева-Місяць — в алхімії сірка та ртуть — оженилися і зачали дитину, — сказала я Сарі. — В алхімічній системі

образів дитя, що народиться в результаті зачаття, буде гермафродитом і символізуватиме, таким чином, змішану хімічну субстанцію.

— Іншими словами, Метью, — в'їдливо зауважила Міріам, — у манускрипті «Ешмол сімсот вісімдесят два» йдеться не лише про походження і не лише про еволюцію та вимирання. Там йдеться також і про розмноження.

Я огидливо скривилася.

— Дурниці.

— Можете вважати це дурницями, Діано, але я все зрозуміла. Вампіри та відьми зрештою зможуть народжувати дітей. І інші змішані партнери теж зможуть. — Міріам тріумфально відкинулася на спинку крісла, мовчки спонукуючи Метью до бурхливої реакції.

— Але ж вампіри не можуть розмножуватися біологічним способом, — заперечила Емілі. — І ніколи не могли. І різні види не можуть водитися й запросто народжувати потомство.

— Види змінюються, пристосовуються до нових обставин, — завважив Маркус. — Інстинкт виживання через розмноження є дуже потужним і, безперечно, достатньо потужним, щоб спричинити зміни на генетичному рівні.

Сара нахмурилася.

— Ти кажеш так, наче нам загрожує вимирання.

— Може й загрожує, — втрутився в розмову Метью, відсунувши на середину стола результати аналізів разом із нотатками та сторінкою з «Ешмола 782». — Відьми народжують дедалі менше дітей, а їхня сила постійно слабне. Вампірам стає дедалі важче довести до завершення процес відродження теплокровної істоти. А демони все більше й більше стають нестійкими.

— Але я й досі не розумію, яким чином це дозволить вампірам та відьмам народжувати дітей, — не вгавала Емілі. — І якщо колись стануться зміни, то чому вони неодмінно мають розпочатися з Діани та Метью?

— Міріам вдавалася в це питання, коли спостерігала за ними в бібліотеці, — пояснив Маркус.

— Ми і раніше неодноразово ставали свідками того, як вампіри виявляють захисну поведінку, коли їм хочеться затулити від когось свою здобич або захистити партнера. Але в якийсь момент інші інстинкти — мисливський або харчувальний — брали гору над

захисним. Та захисний інстинкт Метью щодо Діани ставав дедалі потужнішим, — пояснила Міріам. — А потім він поведився як птах, що намагається відвернути чийсь увагу від своєї обраниці: розпускати пір'я, шугати і каменем кидатися вниз.

— У даному випадку йдеться про захист майбутніх дітей, — сказав Маркус своєму батьку. — Бо ніщо інше не зможе змусити хижака йти на такі крайнощі.

— Емілі має рацію. Вампіри та відьми є надто різними. Ми з Діаною не можемо мати дітей, — різко кинув Метью, впритул поглянувши на Маркуса.

— Цього ми не знаємо. Принаймні достеменно. Візьмімо, наприклад, лопатоногих жаб. — Маркус сперся ліктями об стіл і, переплівши пальці, дзвінко ними хруснув.

— Лопатонога жаба? — спитала Сара, беручи в руки малюнок хімічного вінчання і мимоволі загинаючи край аркуша. — Стривайте. Ким є Діана на цьому зображенні — левицею, жабою чи королевою?

— Вона — королева. Можливо, і єдиноріг. — Маркус обережно забрав аркуш із рук своєї тітки і знову повернувся до теми земноводних. — За певних обставин самець лопатонової жаби може спаруватися з представницею іншого, хоча й не зовсім несхожого виду жаб. Їхнє потомство вигідно вирізняється новими властивостями, які допомагають йому вижити.

— Вампіри та відьми — не лопатоногі жаби, Маркусе, — холодно відказав Метью. — І не всі зміни є позитивними.

— Ну чому ти такий впертий? — роздратовано спитала його Міріам. — Перехресне схрещування справді є наступним еволюційним кроком.

— Генетичні суперкомбінації — на кшталт тих, що трапилися б тоді, коли у відьми з вампіром з'явилися діти — спричиняють прискорення еволюційного розвитку. Всі види здійснюють подібні стрибки. Ми зараз просто переповідаємо тобі результати твоїх же досліджень, Метью, — винувато мовив Маркус.

— Ви обидва нехтуєте високою смертністю, пов'язаною з генетичними суперкомбінаціями. І якщо ви гадаєте, що ми з Діаною підемо на ризик і ставитимемо небезпечні експерименти, то ви глибоко помиляєтеся, — відказав Метью тихо, але в його голосі чулася неприхована погроза.

— Оскільки Діана є химерою, та ще й з четвертою групою крові та негативним резус-фактором, вона, можливо, матиме меншу схильність до відторгнення наполовину вампірського плоду. Вона — універсальний реципієнт крові й уже встигла увібрати в своє тіло чужі ДНК. Як і у лопатоногих жаб, інстинкт виживання міг привести її саме до тебе.

— Це притягнуте за вуха припущення, Маркусе.

— Діана — інакша, Метью. Вона не така, як інші відьми. — Маркус швидко зиркнув на мене, а потім повернувся поглядом до Метью. — Ти ще не бачив результатів аналізу її мітохондріальних ДНК.

Метью швидко погортав сторінки. І з шумом випустив із легенів повітря.

Аркуш був вкритий яскравими кольоровими обручами. Нагорі Міріам червоним чорнилом написала: «Невідомий клан». Цей напис супроводжувався значком, що скидався на розташоване під кутом зворотне Е з довгим хвостиком. Метью швидко окинув поглядом сторінку, потім іще одну.

— Я знала, що ти поставиш під сумнів результати досліджень, і тому взяла з собою порівнянні дані, — тихо проговорила Міріам.

— А що таке клан? — спитала я, прискіпливо видивляючись в обличчі Метью ознаки того, що він зараз відчував.

— Генетичний родовід. За допомогою мітохондріальної ДНК відьми ми можемо прослідкувати її походження аж до однієї з чотирьох жінок, які були жіночими предками кожної дослідженої нами відьми.

— Всіх, окрім тебе, — мовила Міріам, звертаючись до мене. — Ви з Сарою не походите від жодної з них.

— А що ж це означає? — спитала я, торкнувшись зворотного Е.

— Це древній гліф, тобто символічний знак, що означає *heh*, тобто цифру «п'ять» на івриті, — пояснив Метью, а потім обернувся до Міріам і спитав у неї: — Скільки йому років?

Міріам трохи завагалася з відповіддю, а потім сказала, ретельно підбираючи слова:

— Клан *Гег* — дуже старий, хоч яку б теорію мітохондріального годинника не обрати.

— Старіший за клан *Гімель*? — спитав Метью, називаючи слово на івриті, що означало цифру «три».

— Так, — підтвердила Міріам, дещо завагавшись. — А для відповіді на твоє наступне запитання є дві можливості. Перша: п'ятий клан може просто являти собою іще одну спадкову лінію від МТ-Ліліт, тобто мітохондріальної Ліліт.

Сара була розтулила рота, щоб поставити запитання, але я зупинила її, похитавши головою.

— Друга можливість: п'ятий клан може походити від сестри МТ-Ліліт — тоді Діана виявиться нащадком матері клану, але не відьмацьким аналогом МТ-Єви. У будь-якому випадку цілком можливо, що коли у Діани не буде потомства, то п'ятий клан припинить існування в цьому ж поколінні.

Я посунула Метью коричневий конверт, залишений моєю матір'ю.

— Ти не міг би намалювати рисунок? — Без допоміжних візуальних засобів ніхто в кімнаті в ньому б не розібрався.

Рука Метью швидко забігала по аркушу, накреслюючи дві розлогі діаграми. Одна скидалася на змію, друга ж розгалужувалася як таблиця результатів спортивного турніру. Метью вказав на змію.

— Є сім відомих дочок мітохондріальної Єви, скорочено — МТ-Єва. Науковці вважають їх найдавнішими спільними нащадками по материнській лінії кожної людини західноєвропейського походження. Кожна жінка в протоколі ДНК в конкретний момент історії і в конкретному регіоні планети. Втім, колись у них був спільний предок жіночої статі.

— І в даному випадку це — МТ-Єва.

— Так, — підтвердив Метью, вказавши на «спортивну» таблицю.

— Ось що ми виявили стосовно нащадків відьом по материнській лінії. Існує чотири лінії спадкової спорідненості. Ми пронумерували їх у тому порядку, в якому виявили, хоча жінка, що стала матір'ю клану *Алеф*, тобто першого клану, жила пізніше за інших.

— А що конкретно означає пізніше за інших? — поцікавилася Емілі.

— Це означає, що *Алеф* жила приблизно сім тисяч років тому.

— Сім тисяч років тому? — ошелешено повторила Сара. — Але ж Бішопи можуть прослідкувати своїх предків по жіночій лінії лише до тисяча шістсот сімнадцятого року.

— *Гімель* жила приблизно сорок тисяч років тому, — похмуро мовив Метью. — Тому якщо Міріам має рацію, і клан *Гег* древніший, то твій родовід істотно виходить навіть за цю часову межу.

— Ні фіга собі! — вихопилося в Сарі. — А хто ж така Ліліт?

— Перша відьма. — Я підсунула ближче діаграми, що їх накреслив Метью, пригадавши його таємничу відповідь в Оксфорді на моє запитання, чи не шукає він, часом, першого вампіра. — Або принаймні перша відьма, яку сучасні відьми можуть проголосити своїм предком по материнській лінії.

— Маркус шанує творчість прерафаелітів, а Міріам добре знається на міфології. Це вони вибрали ім'я Ліліт, — пояснив Метью.

— Прерафаеліти любили Ліліт. Данте Габріель Россетті описував її як відьму, яку Адам покохав іще до Єви, — замріяно мовив Маркус і процитував: «Пронизали його твої чари, і схилилась горда голова. А пасмо золоте йому здушило серце».

— Це — «Пісня пісень», — зауважив Метью. — «Ти поранила серце моє, сестро моя, дружино моя, ти поранила серце одним своїм оком, одним своїм пасмом».

— Алхіміки захоплювалися цим пасажом, — стиха мовила я, хитаючи головою. — Він є також і в «Аврорі Консургенс».

— Інші розповіді про Ліліт зовсім не такі палкі й захопливі, — стримано мовила Міріам, повертаючи нас до теми розмови. — У древніх оповідях вона постає як нічне створіння, богиня вітру й місяця, а також подруга Самаеля, ангела смерті.

— А у богині місяця та ангела смерті були діти? — спитала Сара, кинувши на нас пронизливий погляд. Знову виникли моторошні аналогії між древніми оповідями, алхімічними текстами та моїми стосунками з вампіром.

— Так. — Метью висмикнув у мене з рук результати аналізів і склав їх в акуратний стос.

— То он про що непокоїться Конгрегація, — тихо мовила я. — Вони бояться народження дітей, які не будуть ані вампірами, ані відьмами, ані демонами. Вони будуть змішаними. Що ж тоді їм робити?

— Скільки інших істот опинялися в такій самій ситуації, що й ти з Метью? — вголос подумав Маркус.

— А скільки їх нараховується зараз? — додала Міріам.

— Конгрегація не знає про ці результати аналізів — і слава Богу. — Метью знову посунув папери на середину стола. — Але й досі не існує солідного доказу того, що Діана може мати від мене дитину.

— А чому ж тоді економка твоєї матері вчила Діану, як робити отой чай? — спитала Сара. — Отже, вона гадає, що це можливо.

— *Ой, що зараз буде!* — співчутливо мовила моя бабуся-привид. Метью заляк, а його запах враз став різким та пряним.

— Не зрозумів?

— Отой чай, що Діана і... як її?.. Марта зробили у Франції. У ньому повно абортивних засобів та контрацептивних трав. Я почула їх нюхом у ту ж мить, коли відкрили бляшанку.

— А ти про це знала? — спитав Метью з обличчям білим від люті.

— Ні, — прошепотіла я. — Але нічого поганого з того не вийшло.

Метью підвівся і, уникаючи мого погляду, витягнув із кишені телефон.

— Вибачте мене, будь ласка, — сказав він, звертаючись до Емілі з Сарою, і швидко вийшов з кімнати.

— Як ти могла, Саро?! — скрикнула я, коли за ним зачинилися парадні двері.

— Він має право знати. І ти також. Ніхто не мусить приймати ліки без своєї на те згоди.

— Це не твоє діло — казати йому.

— І справді не її. А твоє, — із задоволенням констатувала Міріам.

— Не втручайся не в своє діло, Міріам! — скипіла я, і мої руки аж засвербіли.

— А я вже втрутилася, Діано. Бо твої стосунки з Метью наражають кожну істоту в цій кімнаті на велику небезпеку. Ці стосунки можуть змінити *все*, незалежно від того, матимеш ти дітей, чи ні. А тут іще Метью вплутав у цю справу лицарів Лазаря! — скипіла Міріам услід за мною несамовитою люттю. — Чим більше створінь схвально поставляться до ваших стосунків, тим більшою є імовірність війни.

— Не сміши мене. Війни? — Мітки, що їх залишила на моїй спині Сату, зловісно засвербіли. — Війни вибухають між країнами, і зовсім не тому, що якась там відьма покохала якогось там вампіра.

— Те, що з тобою зробила Сату, було нахабним викликом. А Метью відреагував так, як вони й розраховували: мобілізував братство. — Міріам огидливо пирхнула. — Відтоді, як ти зайшла до Бодліанської

бібліотеки, він втратив контроль над своїми почуттями. А останнього разу, коли він втратив над собою контроль, загинув мій чоловік.

У кімнаті стало тихо, як у склепі. Навіть моя бабця — і та страшенно здивувалася.

Метью не був убивцею, принаймні у цьому я переконувала себе знову і знову. Але ж він убивав, щоб жити, убивав він і одержимий люттю. Я знала цю правду й однаково кохала його. Як же це характеризувало мене, якщо я безоглядно покохала таку істоту?

— Вгамуйся, Міріам, — застеріг її Маркус.

— Ні, — визвірилася вона. — Це моя історія, а не твоя, Маркусе.

— Тоді розкажи її, — наказала я і міцно вхопилася пальцями за край стола.

— Бертран був добрим приятелем Метью. Коли було вбито Елеонору Сен-Леже, Єрусалим опинився на грані конфлікту. Англіїці та французи готові були вчепитися один одному в горлянки. Для розв'язання конфлікту він мобілізував лицарів Лазаря. Так постала небезпека, що ми потрапимо під пильне око людей і вони нас викриють, — крихкий голос Міріам зламався. — Хтось мав заплатити за смерть Елеонори. Родина Сен-Леже вимагала справедливості. Елеонора загинула від рук Метью, але він тоді був великим магістром, як і тепер. Мій чоловік взяв на себе провину, щоб захистити і Метью, і орден. І кат-сарацин зітнув йому голову.

— Вибач Міріам, мені дуже шкода, я дуже співчуваю тобі з приводу смерті твого чоловіка. Але я не Елеонора Сен-Леже, і тут не Єрусалим. Той інцидент трапився дуже давно, і Метью тепер — зовсім інша істота.

— А для мене все це наче вчора було, — безхитрісно зітхнула Міріам. — І знову Метью де Клермон хоче того, що він мати не може. Він не змінився.

У кімнаті запала тиша. Сара була сама не своя. Розказана Міріам історія підтвердила її найгірші підозри стосовно вампірів взагалі та Метью зокрема.

— Може, ти й залишишся вірною йому навіть після того, як краще узнаєш його, — вела далі Міріам. — Але скільки ще створінь Метью доведе до загибелі в ім'я тебе? Ти гадаєш, що Сату Ярвінен уникне долі Джиліан Чемберлен?

— А що трапилося з Джиліан Чемберлен? — озвалася Емілі.

Міріам розтулила була рота, щоб відповісти, але я інстинктивно стиснула праву руку в кулак і клацнула вказівним та середніми пальцями, викинувши їх у бік її маленької вампірки. Вона схопилася за горло і натужно закашлялася.

— *Як негарно з твого боку, Діано,* — зауважила моя бабуся, пригрозивши пальцем. — *Тримай себе в руках, дівчино.*

— Не пхайте носа не у свою справу, бабуся, і ти, Міріам, також! — Я обпекла їх вбивчим поглядом і обернулася до Емілі. — Джиліан померла. Вони з Пітером Ноксом послали мені фото мами й тата в Нігерії. То була погроза, і Метью вирішив, що має мене захистити. То в нього такий інстинкт, те саме, що дихати. Будь ласка, спробуй пробачити його.

Емілі пополотніла.

— Він убив її лише за те, що вона прислала тобі фото?

— І не тільки за це, — пояснив Маркус. — Вона вже багато років шпигувала за Діаною. Джиліан із Пітером Ноксом вломилися до помешкання Діани в Нью-Коледжі й обшукали його. Вони шукали зразки її ДНК, щоби дізнатися більше про її силу й здібності. Якби вони дізналися про те, що ми знаємо тепер...

Якби Джиліан та Пітер Нокс дізналися про результати аналізів моїх ДНК, то мене б спіткала набагато гірша доля, аніж смерть. Утім, я була страшенно пригнічена тим, що Метью сам не розповів мені про Джиліан. Я сховала свої думки, намагаючись опустити завісу поза очима. Моїм тіткам не слід було знати, що мій чоловік щось приховував від мене.

Але нічого не можна було приховати від моєї бабці.

— *Ой, Діано,* — прошепотіла вона. — *Ти впевнена, що добре розумієш те, що робиш?*

— Я хочу, щоби ви негайно забралися з мого будинку. І ти теж, Діано.

Повільне безперервне тремтіння почалося в старому овочевому підвалі будинку під сімейною кімнатою і поширилося долівкою. Потім воно видерлося стінами і струснуло скло у віконних рамах. Сарине крісло гойднулося і притиснуло її до стола. Двері між їдальнею та сімейною кімнатою оглушливо грюкнули.

— *Будинок не любить, коли Сара розпоряджається,* — прокоментувала моя бабуся.

Моє ж крісло перекинулося назад, і я опинилася на підлозі. Коли ж я рвучко підвелася, вчепившись у стіл, якісь невидимі руки різко крутнули мене і виштовхнули у двері до парадного входу. Двері їдальні затріснулися за мною, залишивши в їдальні двох вампірів, двох відьом та одну примару. Звідусіль чулися приглушені звуки обурення й роздратування.

Ще одна примара з обличчям, вкритим старечими зморшками, яку я ніколи не бачила раніше, вийшла з кімнати для гостей і поманила мене пальцем. Вбрана в довгу, до підлоги, темну спідницю, перехоплену вишукано прикрашеним корсетом, вона мала вперте підборіддя та довгий ніс, що безпомилково вказували на приналежність до Бішопів.

— *Будь обережна, доню,* — сказала вона низьким хрипким голосом. — *Ти — істота на перепутті, ти — ні тут, ні там. Залишатися в цьому місці дуже небезпечно.*

— Хто ти?

Не відповівши, вона поглянула на парадні двері. Вони беззвучно і плавно відчинилися на своїх зазвичай скрипучих завісах.

— *Я завжди знала, що він прийде — прийде за тобою. Так мені казала моя мати.*

Я розривалася між Бішопами та де Клермонами, одна моя частина хотіла повернутися до їдальні, а друга — бути з Метью. Примара усміхнулася, відчуваючи мою дилему.

— *Ти завжди була дитям ні тут, ні там, як розділена навпіл відьма. Але немає шляху вперед, на якому немає Його. Куди б ти не пішла, ти мусиш вибрати Його.*

І примара щезла, залишивши по собі слабкий флуоресцентний слід. У розчинені двері бліде обличчя й руки Метью ледь виднілися в темряві — розмита рухлива пляма на краю під'їзної доріжки.

Вийшовши надвір, я відкотила рукави, захищаючись від прохолодного повітря. І підняла ногу, щоб ступити крок. ...А коли я її опустила, Метью стояв спиною до мене просто переді мною. Лише одним кроком я здолала відстань завдовжки з під'їзну доріжку.

Він розлючено і швидко говорив окситанською мовою. Напевне, на протилежному боці лінії була Ізабо.

— Метью, — тихо сказала я, намагаючись не переполохати його.

Він рвучко крутнувся і нахмурився.

— А, це ти, Діано. Я тебе не почув.

— А ти б і не зміг почути. Можна мені поговорити з Ізабо? Будь ласка. — Я простягнула руку до телефону.

— Діано, було б краще, коли...

Наші родичі були замкнені в їдальні, а Сара погрожувала всіх нас вигнати. Ми й так мали купу проблем, тому не варто було рвати зв'язок з Ізабо та Мартою.

— Пам'ятаєш, що Авраам Лінкольн сказав про будинки?

— «І всякий будинок, що розділюється у собі, не встоїть», — ошелешено процитував Метью.

— Саме так. Дай мені телефон. — Він неохоче виконав моє прохання.

— Діано, ти? — Голос Ізабо був якимсь дивним.

— Що б там не сказав Метью, я на тебе не гніваюся. Бо нічого поганого не сталося.

— Дякую, — полегшено видихнула вона. — Я намагалася довести йому — ми просто мали таке відчуття... щось наполовину забуте з давніх-давен. Тоді Діана була богинею родючості й достатку. Твій запах нагадує мені про ті часи і про жрицю, яка допомагала жінкам завагітніти.

Очі Метью торкнулися мене у темряві.

— Ти й Марті скажеш?

— Скажу, Діано. — Вона трохи помовчала. — Метью розповів мені про твої результати та про теорії Маркуса з цього приводу. Якщо він розповів про це, значить, ці результати його надзвичайно сильно спантеличили і навіть налякали. Я не знаю, чи плакати мені від смутку, чи сміятися від радості з цієї новини.

— Усе тільки починається, Ізабо. Тому, мабуть, — і те, і друге.

Вона тихо засміялася.

— Не вперше мої діти доводять мене до сліз. Але я не відмовилася б від печалі, якщо це означало відмовитися також і від радості.

— Як там вдома — все гаразд? — Ці слова зірвалися з моїх вуст, перш ніж я встигла їх продумати, і погляд Метью трохи пом'якшав.

— Вдома? — Значущість цього слова не пройшла непоміченою і для Ізабо. — Так ми всі тут в нормі. У нас тут все так... все так тихо, відтоді, як ви поїхали.

Мої очі налилися слізьми. Ізабо, з її важким характером, будила в мені спогади про матір...

— Боюся, що відьми набагато гамірливіші за вампірів, — зазначила я.

— Так. А щастя завжди гучніше за смуток. Цьому дому завжди бракувало щастя. — Голос Ізабо набув різкої діловитості. — Метью вже сказав мені все, що мав сказати. Сподіваюсь, пік його гніву минув. Ви потурбуєтеся одне про одного.

Останнє речення Ізабо було констатацією факту. Саме це й робили завжди жінки її родини — моєї родини: турбувалися про тих, кого вони кохали.

— Неодмінно і завжди. — Поглянувши на свого вампіра, я натиснула на червону кнопку і роз'єднала лінію. Поля обабіч під'їзної дороги вкрив іній, і кристалики льоду ловили слабкі сліди місячного сяйва, що пробивалося крізь хмари.

— Ти теж це підозрював? Саме тому ти й не хотів зі мною кохатися? — спитала я Метью.

— Я вже казав тобі про мої причини. Статевий акт — це інтимність, а не лише фізіологічна потреба. — Його пригнічувала необхідність повторюватися.

— Якщо ти не захочеш мати від мене дітей, то я тебе неодмінно зрозумію, — впевнено заявила я, хоча якась частина мого ества протестувала.

Він рвучко схопив мене за руки.

— Господи, Діано, та як ти можеш казати, що я не хочу від тебе дітей?! Але це може бути небезпечним — для тебе і для них.

— Вагітність завжди пов'язана з певним ризиком. Навіть ти не можеш керувати природою.

— Ми навіть близько не уявляємо собі, якими вийдуть наші діти. А що, як вони успадкують мою потребу в крові?

— Усі діти — вампіри, Метью. Вони всі харчуються материнською кров'ю.

— Це не одне й те ж, і ти прекрасно це розумієш. Я вже давно облишив надію мати дітей. — Ми зустрілися поглядами, шукаючи в наших очах підтвердження того, що в наших стосунках нічого не змінилося. — Але мені ще надто рано думати про те, що я можу тебе втратити.

«А мені нестерпна думка про те, що ми можемо залишитися без дітей».

Невимовлені слова Метью прозвучали для мене так само чітко й виразно, як крик сови неподалік. Біль втрати Лукаса ніколи не полишить його. Він закарбувався в його душу глибше за біль втрати Бланки чи Елеонори. З втратою Лукаса він втратив частину себе, яку вже ніколи не поверне.

— То ти вирішив: дітей не буде. І ти в цьому впевнений. — Я поклала руки йому на груди, чекаючи наступного удару серця.

— Я ще ні в чому не впевнений, — відповів Метью. — Ми мали небагато часу, щоб це обговорити.

— Тоді будемо запобігати всіма можливими засобами. Я питиму чай, що його приготувала мені Марта.

— Ти робитимеш значно більше, ніж це, — похмуро мовив Метью. — Звісно, цей чай — краще, ніж нічого, але він — жалюгідна подоба сучасних медпрепаратів. І навіть якщо ти ними користуватимешся, то всі ці різновиди людської контрацепції можуть виявитися неефективними стосовно відьом та вампірів.

— Я прийматиму пігулки, — запевнила я його.

— А як ти? — раптом спитав Метью, взявши моє обличчя у долоні, щоб я не змогла уникнути його очей. — Ти сама хочеш стати матір'ю моїх дітей?

— Я ніколи не уявляла себе матір'ю. — Легенька тінь промайнула його обличчям. — Але коли я думаю про твоїх дітей, то відчуваю, що цьому судилося статися.

Він відпустив мене. І ми мовчки стояли в темряві: я — тримаючи руки на його грудях, а він — обійнявши мене за талію.

Атмосфера була важкою, і мені подумалося, що то — вага відповідальності. Метью відчував відповідальність за свою родину, своє минуле, за лицарів Лазаря, а тепер — і за мене.

— Ти непокоїшся, що не зможеш їх захистити, — раптом здогадалась я.

— Я навіть тебе не можу захистити, — хрипко мовив він і торкнувся пальцями місячного серпа на моїй спині.

— Нам не потрібно вирішувати це саме тепер. З дітьми чи без дітей, ми вже й так маємо родину, про яку треба дбати.

Тягар перемістився — його частина лягла і на мої плечі. Я завжди жила тільки для себе, свідомо уникаючи обов'язків перед родиною та традиціями. Навіть тепер якась частина мого єства бажала відкинути цей тягар і повернутися до безтурботної незалежності.

Метью зміряв поглядом відстань до будинку.

— А що сталося, коли я пішов?

— А ти здогадайся з трьох разів. Міріам розповіла про Бертрана та Єрусалим, але промовчала про Джиліан. Замість неї Маркус розповів нам про тих, хто вдерся до мого помешкання в Оксфорді. Ну, і про те, що через нас розпочалося щось схоже на війну.

— *Dieu*, чи не краще їм було б не патякати зайвого! — Він пробіг пальцями по волоссю, і в його очах я побачила докір самому собі за те, що він раніше приховував все це від мене. — Спочатку я був певен, що все — через той манускрипт. Потім мені здалося, що через тебе. А тепер я вже не знаю, що й думати, чорт забирай! Розкривається якась древня потужна таємниця, і ми маємо до цього безпосередній стосунок.

— Чи мала рацію Міріам, коли сказала, що, окрім нас, у цю справу будуть втягнуті чимало істот? — спитала я, витріщившись на місяць, наче там крилася відповідь на мої запитання.

Але замість місяця мені відповів Метью:

— Сумніваюся, що ми — перші створіння, які кохають не тих, кого треба, і що ми будемо останніми. — Він взяв мене за руку. — Ходімо до будинку. Нам треба там дещо пояснити.

Поки ми йшли, Метью зазначив, що пояснення, як і ліки, засвоюються краще, якщо їх запивають певною кількістю рідини. Я зрозуміла натяк. Ми увійшли до будинку через задні двері, щоб здійснити всі необхідні приготування. Поки я розставляла напої та наїдки на таці, Метью з мене очей не зводив.

— Що? — я підвела очі. — Я щось забула?

У кутиках його губ заграла усмішка.

— Ні, *ma lionne*. Я просто намагаюся збагнути, яким це чином мені вдалося роздобути таку несамовиту дружину. Навіть коли ти ставиш на тацю чашки, ти маєш величний та грізний вигляд.

— Ніяка я не грізна, — відказала я, ніяково поправляючи на потилиці зібране у хвіст волосся.

— Ні, грізна, — усміхнувся Метью. — Інакше ти не довела б Міріам до такого стану.

Наближаючись до дверей між їдальнею та сімейною кімнатою, ми прислухалися, очікуючи почути всередині звуки відчайдушної боротьби, але натомість звідти донеслася лише тиха розмова та нерозбірливе бурмотіння. Будинок відімкнув двері й розчинив їх перед нами.

— Нам подумалося, що ви, можливо, захочете щось випити, — сказала я, ставлячи тацю на стіл.

До нас обернулася сила-силенна очей — вампіри, відьми, привиди. За спиною моєї бабці тіснилася купа Бішопів; усі вони збентежено метушилися та вовтузилися, намагаючись призвичаїтися до присутності вампірів у їдальні.

— Віскі, Сара? — спитав Метью, беручи з таці склянку.

Вона зміряла його довгим прискіпливим поглядом.

— Міріам каже, що погоджуючись на ваші стосунки, ми, фактично, розпалюємо війну. Мій батько воював у Другій світовій війні.

— І мій теж, — зауважив Метью, наливаючи віскі. Я не сумнівалася, що й він сам воював, але промовчала стосовно цього.

— Він завжди казав, що віскі дає можливість заплющувати вночі очі й не відчувати до себе ненависті за все те, що ти зробив удень, виконуючи наказ. Це не гарантія, але інколи допомагає. — Метью подав склянку.

Сара взяла її.

— Ти убив би власного сина, якби визнав його загрозою для Діани?

Метью кивнув.

— Без вагань.

— І він сказав те ж саме. — Сара кивнула на Маркуса. — Дай і йому випити. Бо нелегко жити з усвідомленням того, що тебе може вбити власний батько.

Метью дав Маркусу віскі, а Міріам налив склянку вина. Я ж зробила для Емілі каву з молоком. Вона сиділа з заплаканими очима, від чого здавалася ще більш тендітною та вразливою, аніж зазвичай.

— Я не знаю, чи зможу це пережити, Діано, — прошепотіла вона, коли я подавала їй чашку. — Маркус розповів про те, що замислювали Джиліан та Пітер Нокс. Але коли я подумаю про Барбару Чемберлен та

її почуття тепер, коли вона знає про смерть своєї доньки... — Ем здригнулася і замовкла.

— Джиліан Чемберлен була амбіційною жінкою, Емілі, — сказав Метью. — Вона тільки й мріяла про те, щоб здобути собі місце серед членів Конгрегації.

— Але ти не мусив убивати її, — заперечила Емілі.

— Джиліан безоглядно вірила в те, що відьми та вампіри мають існувати окремо. Конгрегації не давав спокою той факт, що вони до кінця і не розібралися зі здібностями Стівена Проктора і тому дали Джиліан завдання шпигувати за Діаною. І вона б не заспокоїлася, поки «Ешмол сімсот вісімдесят другий» та Діана не опинилися в руках Конгрегації.

— Але ж то було лише фото, — сказала Ем, витираючи очі.

— То була погроза. І я мусив дати Конгрегації зрозуміти, що не стоятиму осторонь і не дозволю їм захопити Діану.

— А Сату її таки захопила, — несподівано різко вставила Емілі.

— Та годі тобі, Ем, — спробувала заспокоїти її я, накриваючи долонею її руку.

— То що стосовно проблеми дітей? — поцікавилася Сара, кивнувши рукою, в якій вона тримала склянку. — Сподіваюся, ви ж не підете на такий ризик.

— Годі, — повторила я і, підвівшись, гепнула кулаком об стіл. Усі, окрім Метью та моєї бабусі, аж підскочили від подиву.

— Якщо ми на війні, то ми боремося не за зачаклований алхімічний манускрипт, не за мою безпеку і не за моє право мати дітей. Йдеться про майбутнє усіх нас. — І на мить це майбутнє постало переді мною яскравим потенціалом, що розмотувався, як безліч котушок у безлічі напрямків. — Якщо наші діти не вчинять наступного еволюційного кроку, це зроблять діти інших істот. І жодне віскі не змусить мене заплющити на це очі й забути. І нікому більше не доведеться проходити крізь таке пекло лише тому, що вони кохають не тих, кого слід. Я цього не допущу.

По обличчю моєї бабусі повільно розпливлася мила усмішка.

— *Молодець, моя дівчинко! Оце по-нашому, по-бішонськи!*

— Ми нікого не силуємо приєднуватися до нашої боротьби. Але зрозумійте одну річ: у нашій армії є лише один генерал — Метью. Якщо вам це не подобається, можете не вступати до нашої армії.

У парадному залі старовинний напільний годинник відбивав дванадцятую ніч.

— *Чаклунська година*, — підтвердила бабця, кивнувши головою.

Сара поглянула на Емілі.

— Ну як, дорогенька? Підтримаємо Діану і запишемося до армії Метью, чи дозволимо дияволу забрати тих, хто пасе задніх?

— Я не розумію, що всі ви маєте на увазі під війною. Будуть справжні битви? Сюди з'їдуться вампіри та відьми? — спитала Емілі у Метью тремтячим голосом.

— Конгрегація вважає, що Діана знає відповіді на їхні запитання. І вони не припинять пошуки.

— Але ми з Метью не мусимо тут лишатися, — зауважила я. — Ми могли б поїхати вранці.

— Моя мати завжди казала мені, що коли я злигаюся з Бішопами, то моє життя піде коту під хвіст, — сказала Емілі зі слабкою усмішкою.

— Дякую, Ем, — безхитрісно сказала Сара, хоча вираз її обличчя був красномовнішим за будь-які слова.

Годинник вдарив останній раз. Його шестерінки захурчали, повертаючись на місце і готуючись вдарити наступну годину, коли вона прийде.

— Ти як, Міріам? — спитав Метью. — Ти залишаєшся тут, чи повертаєшся до Оксфорда?

— Моє місце разом із де Клермонами.

— Діана тепер — одна з де Клермонів, — холодно зазначив він.

— Я зрозуміла, Метью. — Міріам спрямувала на мене спокійний погляд. — Таке більше не повториться.

— Як дивно, — пробурмотів Маркус, окинувши поглядом кімнату. — Спочатку це була спільна таємниця. А тепер троє відьом та троє вампірів поклялися у вірності одне одному. Якби тут було ще й троє демонів, то ми б мали тіньову Конгрегацію.

— Навряд чи ми з якогось дива надібаємо в центрі Медісона трьох демонів, — уїдливо зауважив Метью. — І що б там не сталося, все, про що тут говорилося сьогодні, має залишатися тільки поміж нас. Зрозуміло? Результати аналізів Діаниних ДНК — це наша справа і більше нічия.

Усі, хто сидів за столом, дружно закивали головами, і різношерста армія Метью згуртувалася за своїм командиром, готова дати відсіч

ворогові, якого вона не бачила та чийого імені ще не знала.

Ми сказали всім добраніч і пішли нагору. Коли я не вписалася в поворот, Метью притримав мене за плечі й направив у двері спальні. Торохтячи зубами, я заповзла під ковдру. Коли прохолодне тіло Метью доторкнулося до мого, тремтіння поволі вщухло.

Я спала міцно, прокинувшись лише один раз і злегка привставши. Метью не спав, його очі поблискували в темряві. Він ніжно пригорнув мене до себе.

— Спи, — сказав він, цілючи мене за вухом. — Я тут. — Його прохолодна рука лягла мені на живіт, немов захищаючи наших ще не народжених дітей.

Розділ 37

За наступні кілька днів невеличка армія Метью засвоїла перше правило ведення бойових дій: союзники не повинні убивати один одного.

Хоч як не було важко моїм тіткам звикнути до присутності вампірів у будинку, по-справжньому важко адаптуватися було саме захожим. І справа була не лише в привидах та кішці. Щоб вампіри жили під одним дахом із теплокровними, в будинку треба мати не лише горіхи. Наступного дня Маркус та Міріам поговорили з Метью на під'їзній алеї, а потім кудись поїхали на «рейндж-ровері». Кілька годин по тому вони повернулися з чималеньким холодильником, позначеним червоним хрестом, і запасами крові, достатніми для того, щоб забезпечити армійський польовий шпиталь. На прохання Метью Сара звільнила у своїй коморі закапелок під банк крові.

— Це всього-на-всього запобіжний захід, — запевнив її Метью.

— На той випадок, коли замучить «хавчик», еге ж? — зіронізувала Сара, беручи пакет із першою групою крові.

— Я поїла перед вильотом з Англії, — манірно проговорила Міріам, яка допомагала розкладати привезене.

Серед закупів був також блістер контрацептивних пігулок в огидній жовтій пластмасовій коробці з квіткою, зображеною на кришці. Метью дав мені ці пігулки, коли ми вже лягали спати.

— Можеш починати прийом зараз, або почекати день-два, поки в тебе почнеться цикл.

— А звідки ти знаєш, коли у мене критичні дні? — Кінець мого попереднього менструального циклу припав на свято Мабон, і це було за день до знайомства з Метью.

— Якщо я можу передбачити, що ти збираєшся перестрибнути на коні через загорожу, то можеш уявити, наскільки мені легко вирахувати, коли у тебе почнеться кровотеча.

— А ти зможеш бути поруч зі мною, коли у мене будуть критичні дні? — спитала я, тримаючи жовту коробку так обережно, наче вона ось-ось вибухне.

Метью здивовано поглянув на мене і розсміявся.

— Господи, Діано, якби я не міг, то тут би не залишилося жодної живої жінки. — Він похитав головою. — Це не те саме.

Я почала приймати пігулки того ж вечора.

Згодом ми звикли до тісного співіснування, у будинку розвинулися нові схеми діяльності, багато з яких крутилися довкола мене. Я ніколи не була сама, і ніколи жоден вампір не наближався до мене ближче ніж на десять футів. То була типова і бездоганна поведінка тваринної зграї. Вампіри стискали ряди довкола мене.

Мій день був поділений на періоди активності, розмежовані перервами на харчування. За наполяганням Метью, я їла через однакові інтервали часу, щоб якомога швидше і повніше одужати після Ля П'єра. Між сніданком та обідом він зі мною займався йогою, а після обіду Сара й Ем намагалися навчити мене користуватися моєю магією та накидати заклинання. Коли ж я спересердя хапалася за волосся, Метью забирав мене на тривалу прогулянку перед вечерею. Теплокровні члени нашої громади завершували вечерю, і ми всі збиралися біля стола в сімейній кімнаті, щоб поговорити про поточні справи чи обговорити старі кінофільми. Маркус десь роздобув шахівницю і часто грав із батьком у шахи, а ми з Емілі тим часом прибирали.

Сара, Маркус та Міріам мали спільну пристрасть до горорів, які тепер домінували при перегляді телепрограм у нашому домі. Сара виявила цей приємний збіг смаків, коли під час чергового нападу безсоння пішла серед ночі униз і застала там Маркуса та Міріам, які дивилися фільм Жака Тюрнюра «З минулого». А ще ця трійця мала спільну пристрасть до гри «Ерудит» та попкорну. До того часу, коли прокинулися решта мешканців будинку, вони перетворили сімейну кімнату на кінотеатр, а з кавового стола позмітали все, залишивши тільки дошку для гри, тріснуту миску, повну квадратних шматочків картону з написаними на них літерами, та два старі пошарпані словники.

Міріам виявилася генієм: вона пам'ятала архаїчні слова з семи літер.

— Ослінець?! — Яюсь вигукнула Сара, коли я спускалася на перший поверх. — Що це, в біса, за слово таке, га? Маленький осел, чи що?

— Ніякий це не осел, а маленька лава для сидіння, приблизно те ж саме, що зараз зветься «табуретом». Не віриш — подивись у словник.

Сара невдоволено забурчала і відступила в кухню по каву.

— Хто перемагає? — поцікавилася я.

— Ти ще й питаєш! — тріумфально всміхнулася мініатюрна вампірка.

Коли Міріам не грала в «Ерудит» і не дивилася старі фільми, вона проводила такі собі заняття під загальною назвою «Все, що потрібно знати про вампірів». Буквально за кілька днів вона примудрилася розповісти Емілі про такі важливі аспекти, як імена, зграйна поведінка, шлюбні ритуали, надприродні чуття та харчувальні звички. А нещодавно розмова повернула на більш «просунуті» теми, наприклад, як убити вампіра.

— Ні, розрізати нам шию — іще не гарантія знищення, Ем, — терпляче пояснювала Міріам. Вони удвох сиділи в сімейній кімнаті, а я поралася на кухні. — Треба завдати якомога більшої втрати крові. Можна поцілити, наприклад, у пах.

Метью, зачувши таку розмову, похитав головою і, оскільки всі інші були чимось зайняті, скористався слушною нагодою і притиснув мене до стіни біля холодильника. Коли наш син увійшов до кімнати з обережком дров, я стояла з висмикнутою і перекрученою сорочкою та скуйовдженим волоссям.

— Ти щось загубив біля холодильника, Метью? — з наївно-невинним виглядом спитав Маркус.

— Та ні, — зічнено пробурмотів Метью. І занурив обличчя мені у волосся біля шиї, щоб насолодитися ароматом мого сексуального збудження. Я кволо вперлася головою йому в плече, але він іще міцніше притиснув мене до себе.

— Дякую, що поповнив запаси дров, Маркусе, — озвалася я, переводячи дух.

— Може, мені ще принести? — спитав він, вигнувши світлу брову і бездоганно імітуючи батькову міміку.

— Слушна думка. Сьогодні вночі буде холодно. — Я вигнула назад голову, щоб вгамувати Метью, але він сприйняв це як запрошення до ще одного поцілунку. І я враз втратила інтерес до Маркуса з його дровами.

Коли Метью не чатував на мене по темних закутках, він приєднувався до Сари з Маркусом, і вони утворювали найнечестивішу трійцю з тих часів, коли Шекспір розташував трьох відьом довкола казана. Пара, яку Сара та Метью видобули для ілюстрації хімічного вінчання, так нічого і не виявила, але це їх не зупинило. Вони днями не вилазили з комори: зазирали час від часу до гримуару Бішопів і виготовляли химерні сполуки, які то страшенно смерділи, то вибухали, або і смерділи, і вибухали. Одного разу ми з Емілі почули гучний вибух, супроводжуваний гуркотом грому.

— Що ви там замислили, га? — роздратовано спитала Ем, взявши руки в боки. Обличчя Сари вкрила сіро-чорна сажа, а з димаря сипалися якісь дрібні уламки.

— Та нічого, — буркнула Сара. — Просто я намагалася розщепити повітря, але заклинання пішло не туди, куди треба, от і все.

— Розщепити повітря? — спантеличено спитала я, обводячи поглядом розгардіяш.

Маркус та Метью серйозно кивнули.

— Краще б ти встигла прибрати в кімнаті до вечері, Саро Бішоп, а то буде тобі розщеплення! — пригрозила їй Емілі.

Звісно, не всі контакти мешканців будинку закінчувалися добре. На світанку Маркус та Метью зазвичай виходили на прогулянку, залишаючи мене під ненав'язливою опікою Міріам, Сари та чайника. Вони ніколи не заходили далеко. Їх завжди було видно у вікно з кухні: Маркус та Метью походжали, нахиливши голови один до одного під час розмови. Якось Маркус крутнувся на п'ятах і прожогом кинувся назад у будинок, залишивши батька самого в старому яблуневому садку.

— Привіт, Діано, — буркнув він, чкурнувши через сімейну кімнату до парадних дверей. А на ганку вигукнув: — Я ще до біса молодий для такого!

Ревнув двигун — Маркус віддавав перевагу спортивним авто, а не всюдиходам — і молодик, увімкнувши задню швидкість й сипонувши гравієм із-під коліс, виїхав із під'їзної алеї.

— А чого це Маркус так рознервувався? — спитала я, цілуючи Метью в прохолодну щоку, коли він повернувся і потягнувся за газетою.

— Справи, — коротко кинув він, повертаючи мені поцілунок.

— Ти не призначив його сенешалем? — ошелешено спитала Міріам.

Метью розгорнув газету.

— Ти, напевне, дуже високої про мене думки, Міріам, якщо гадаєш, що всі ці роки братство функціонувало без сенешаля. Ця посада вже зайнята.

— А хто такий сенешаль? — поцікавилась я, вкладаючи два тоненькі шматочки хліба в тостер. Він мав шість отворів, але тільки два працювали більш-менш надійно.

— Мій заступник, — коротко пояснив Метью.

— Якщо він не сенешаль, то чому він так швидко звідси чкурнув? — не вгавала Міріам.

— Бо я призначив його маршалом, — пояснив Метью, проглядаючи заголовки.

— З усіх маршалів, яких мені доводилося бачити, він менш за все схожий на маршала, — суворо мовила вона. — Він же лікар, заради Бога. Чому не Болдвін?

Метью відволікся від газети і здивовано вигнув на Міріам брову.

— Болдвін?

— Ну гаразд, не Болдвін, — похапливо відповіла Міріам. — Можна було призначити когось іншого.

— Якби я міг вибрати з двох тисяч лицарів, як колись, то можна було б призначати когось іншого. Але на сьогодні я маю під своїм командуванням лише вісім лицарів, — один із яких є дев'ятим лицарем і тому не мусить воювати, — жменьку сержантів та кількох зброєносців. Хтось має бути маршалом. Я був маршалом Філіпа. А тепер наспіла черга Маркуса.

Терміни, якими він оперував, були такими архаїчними, що я ледь стрималася, щоб не захихотіти, але серйозність обличчя Міріам зупинила мене.

— А ти сказав йому, що він має розпочати збір знамен? — Метью та Міріам говорили мовою війни, якої я не розуміла.

— Хто такий маршал? — Грінка вискочила з тостера і впала на кухонний стіл. У животі у мене забурчало.

— Головний воєначальник Метью, — пояснила Міріам, отетеріло спостерігаючи, як самі собою відчиняються дверцята холодильника.

— Тримай. — Метью вправно спіймав масло, коли воно пропливало повз його плече, і з усмішкою подав його мені. Попри напосідання Міріам, він тримався напрочуд спокійно. Бо був, вочевидь, «жайвором», хоча і вампіром.

— Корогви, Метью. Ти збираєш армію, чи ні?

— Звісно, що збираю, Міріам. Саме ти найбільше говориш про війну. Якщо вона вибухне, думаєш, проти Конгрегації воюватимуть тільки Маркус, Болдвін та я? — Метью похитав головою. — Хто-хто, а ти це маєш знати.

— А як стосовно Фернандо? Я впевнена, що він і досі живий-здоровий.

Метью відклав газету і сердито зиркнув на Міріам.

— Я не збираюся обговорювати з тобою свою стратегію. Припини втручатися і залиш Маркуса мені.

Тепер настала черга Міріам прожогом вискочити з будинку. Міцно стиснувши губи, вона гайнула у задні двері й подалася до лісу.

У запалій тиші я мовчки наминала грінку, а Метью повернувся до своєї газети. Через кілька хвилин він знову її відклав, і скрушно зітхнув:

— Нумо, Діано, кажи, про що ти думаєш, бо я не можу зосередитися.

— Ой, та так, нічого, — промимрила я з повним ротом. — Починає функціонувати велика військова машина, про природу якої я не маю анінайменшого уявлення. І, бачу, ти навряд чи розкажеш мені про неї, бо йдеться, напевне, про одну з таємниць братства.

— *Dieu.* — Метью провів пальцями по волоссю і воно стало сторч. — Міріам завдає мені клопотів більше, аніж будь-яка відома мені істота, за винятком Доменіко Мікеле та моєї сестри Луїзи. Якщо хочеш знати про лицарів, я розповім тобі.

Дві години по тому в мене голова обертом ішла від почутих відомостей про братство. На звороті результатів аналізу моїх ДНК він схематично зобразив організаційну схему. Своєю складністю вона будила в мені побожний подив — і не мала стосунку до військового боку справи. Військову організаційну схему Метью накреслив мені на старому друкованому бланку Гарвардського університету, який ми витягнули з буфета. Вочевидь, його туди колись поклали мої батьки і забули про нього. Я побіжно проглянула нові обов'язки Маркуса.

— Не дивно, що він приголомшений, — пробурмотіла я, відслідковуючи лінії, що поєднували Маркуса з Метью вгорі та сімома старшими лицарями внизу, а також лінії, що вели до бойових одиниць, які ці вампіри мали, здогадно, зібрати.

— Він поволі пристосується. — Своїми холодними руками Метью почав розминати мені на спині затерплі м'язи, на хвильку затримавшись на зірці між лопатками. — Маркус зможе покластися на Болдвіна й інших лицарів. Він впорається з цими обов'язками, інакше я б його не просив.

«Може й пристосується, — подумала я, — але взявшись за виконання цієї роботи для Метью, він більше не буде тим, ким був раніше. Кожен новий виклик, кожна складна проблема відгризатимуть по шматочку від нього, добродушного й веселого». Мені було лячно уявляти вампіра, на якого мав перетворитися Маркус.

— А як щодо Фернандо? Він допоможе Маркусу?

Очі Метью стали непроникно-хитрими.

— Фернандо був моєю першою кандидатурою на маршала, але він відхилив цю пропозицію. І рекомендував Маркуса.

— Але чому? — Зі слів Міріам я зрозуміла, що цей вампір був шанованим воїном із досвідом у багато сторіч.

— Маркус нагадує йому Філіпа. Якщо вибухне війна, то нам знадобиться хтось із шармом мого батька, щоб переконати вампірів воювати не лише з відьмами, а й з іншими вампірами.

Дивлячись на грубий ескіз своєї імперії, Метью задумливо кивнув.

— Так, Фернандо йому допоможе. І втримає від помилок.

Коли ми повернулися до кухні (Метью за своєю газетою, а я — щоб під'їсти), то побачили там Сару й Емілі, які саме повернулися з бакалійної крамниці. Вони повикладали з сумок коробки з попкорном для мікрохвильовки, бляшанки з горішками, а також пакунки з усіма ягодами, які тільки можна дістати в цю пору року на півночі штату Нью-Йорк. Я взяла пакет із журавлиною.

— Ну от, — радісно мовила Сара. — Скупилися. А тепер — за заняття.

— Мені спочатку треба чаю попити, а потім трохи поїсти, — заперечила я, перекладаючи пакет із журавлиною з однієї руки в іншу. — Ніякої магії на порожній шлунок.

— Ану віддай, — суворо наказала Емілі, забираючи у мене пакет. — Це улюблені ягоди Маркуса, а ти їх подавиш.

— Потім поїси, — сказала Сара, підштовхуючи мене до буфета. — Як мала дитина! Іди працюй!

У заклинаннях я була безпорадною, як і в підлітковому віці. Я не могла запам'ятати, як вони починаються, і, зважаючи на схильність мого розуму дрейфувати, я постійно плутала порядок слів, що призводило до катастрофічних результатів.

Сара поставила свічку на широкий стіл комори.

— Запали її, — наказала вона і знову заглибилися в неймовірно засмальцьований древній гримуар.

То був простий трюк, до снаги навіть відьмі-підлітку. Однак щоразу, коли слова заклинання злітали з моїх вуст, свічка або починала диміти, хоча гніт не загорівся, або загорівся щось інше. Цього разу цим іншим виявився пучок засушеної лаванди.

— Треба не просто промовляти слова, Діано, — напучувала мене Сара, загасивши полум'я. — Ти маєш зосередитися. Спробуй іще раз.

І я пробувала — знову і знову. Якось раз гніт зашкварчав несміливим вогником — і відразу згас.

— Не виходить.

Мої руки свербіли, пальці посиніли, і я готова була заверещати від роздратування.

— Ти здатна керувати відьмовогнем, а не можеш навіть свічки запалити.

— Мої руки рухаються так, що нагадують тобі про когось, хто й справді вмів управлятися з відьмовогнем. А це — не одне й те ж, а навчатися магії є набагато важливішим за ось це, — відказала я, кивнувши на гримуар.

— Магія не дасть відповідей на всі запитання, — єхидно відказала Сара. — Це те саме, що різати хліб механічною пилкою. Інколи можна і ножем обійтись.

— Ти невисокої думки про магію, але її у мені досить багато, вона рветься назовні, й хтось має навчити мене керувати нею.

— Я не можу, — зізналася Сара із жалем у голосі. — Я не народилася зі здатністю викликати відьмовогонь чи керувати відьмоводою. Але я до біса добре можу потурбуватися про те, щоб ти,

нарешті навчилася запалювати свічку одним із найпростіших заклинань, що коли-небудь були придумані.

Сара мала рацію. Але опанування цього вміння забирало стільки часу, що я розуміла, коли з мене знову нестримно поллється вода, тут жодне заклинання не допоможе.

Коли я повернулася до своєї свічки і почала бурмотіти слова заклинання, Сара знайшла в гримуварі ще одне цікаве завдання.

— Ось гарна штука, поглянь, — сказала вона, показуючи на сторінку, вкриту коричневими, зеленими та червоними розводами.

— Це вдосконалене заклинання-обман, яке створює так званий ефект луни — наприклад, хтось щось сказав, а слова відлунюють у зовсім іншому місці. Дуже корисна річ. Давай після свічки перейдемо до цієї справи.

— Ні, зробимо краще перерву.

Я відвернулася і підняла ногу, щоб ступити крок.

А коли опустила її, то навколо мене був яблуневий садок.

У будинку гукала Сара:

— Діано, ти де?

Метью ракетною вилетів із будинку, перестрибнувши східця ганку. Він швидко знайшов мене своїм гострим зором і широко ступаючи наблизився до мене.

— Що за коники? — спитав він, взявши за лікоть, щоби я нікуди не втекла.

— Мені захотілося піти від Сарі. А коли я опустила ногу, то опинилася тут. Те ж саме сталося нещодавно увечері на під'їзній алеї.

— Тобі, мабуть, яблука захотілося? На кухні їх немає, тож довелося піти далі? — шукав пояснень Метью, усміхаючись кутиками рота.

— Ні, — щиро відповіла я.

— Надто багато всього і одразу, еге ж, моя левице?

— Мені погано вдається чаклунство. Воно надто...

— Надто точно? — завершив він.

— Воно потребує багато терпіння, — зізналася я.

— Може, чаклунство та заклинання — не найкраща твоя зброя, — тихо сказав він, легенько потираючи рукою моє підборіддя, — але ти неодмінно опануєш їх. — Наказний тон у його голосі ледь чувся, але таки був. — А знайдімо тобі щось поїсти. Коли ти поїси, ти більш сприйнятлива і поступлива.

— Ти намагаєшся мною маніпулювати? — зловісно спитала я.

— А ти тільки зараз помітила? — стиха розсміявся він. — Я вже кілька тижнів тільки цим і займаюся. Як на роботу ходжу.

І Метью кілька годин маніпулював мною, розповідаючи всілякі газетні історії про котів, що загубилися на вершечках дерев, пожежників, що загинули під час гасіння пожеж, та про свято Геловін, що невпинно наближалось. Коли я поглинула цілу тарілку всякої їстівної всячини, харчі та легковажне базікання Метью зробили свою справу: я була готова знову постати перед Сарою та родинним гримуаром Бішопів. Повернувшись до комірчини, я згадувала слова Метью щоразу, коли у мене виникало бажання начхати на детальні інструкції Сари. Ці слова допомагали мені зосередитися на заклинанні вогню, голосів та на всьому тому, що вона від мене вимагала.

Після багатогодинних занять із заклинань — жодне з яких не вдалося на сто відсотків — Метью постукав у двері комірчини й оголосив, що настав час нашої прогулянки. У передпокої я вдягла теплий светр, взула кросівки і вискочила з дверей. Метью приєднався до мене широко ступаючи. Він ішов, приношуючись до повітря і спостерігаючи за грою світла на полях довкола будинку.

В останніх числах жовтня темрява падала швидко, і тепер сутінки стали моєю улюбленою порою дня. Може, Метью і був ранньою пташкою, але його природна здатність до самозахисту під кінець дня дещо зменшувалася. Здавалося, він розслаблявся, зливаючись із дедалі довгими тінями, а блякле світло пом'якшувало його міцний кістяк і робило його бліду шкіру менш химерною і менш позаземною на вигляд.

Він узяв мене за руку, і ми пішли в товариській тиші, раді бути разом та вдалині від наших родин. На краю лісу Метью різко пришвидшив крок, але я навмисне пленталася позаду, бажаючи побути на природі якомога довше.

— Нумо, давай! — спонукнув він мене, незадоволений тим, що йому доводиться рівнятися до моєї повільної ходи.

— Ні! — заперечила я, і мої кроки стали іще коротшими та повільнішими. — Ми звичайна подружня пара, що вийшла прогулятися перед вечерею.

— Ми найнезвичайніше і найненормальніше подружжя в усьому штаті Нью-Йорк, — сухо зауважив Метью. — З такою черепашачою

швидкістю ти навіть не спітнієш.

— А що ти маєш на думці? — Під час наших прогулянок я второпала, що вовча частина єства Метью мала величезне задоволення від гасання лісом, немов цуценя-переросток. Він завжди придумував нові способи перетворити вивчення моїх здібностей на гру, щоб процес їх засвоєння не став важкою й набридливою роботою. Важке і набридливе у навчанні він залишав Сарі.

— Квач! — Він стрельнув на мене пустотливим поглядом, проти якого неможливо було встояти, і з вибуховою швидкістю та силою рвонув із місця. — Спіймай мене!

Я розсміялася і кинулася бігти навздогін. Мої ноги відривалися від землі, а розум малював чітку картину — як я наздоганяю Метью і торкаюся його широких плечей. Видіння ставало чіткішим, моя швидкість зростала, але прудкість була далека бажаної. Задіявши на великій швидкості здатність до польоту і здатність до передбачення, я не впоралася з керуванням і перечепилася через низький чагарник. Та на землю я не впала — мене підхопив Метью.

— Ти пахнеш свіжим повітрям та деревним димом, — промурмотів він, зариваючись обличчям у моє волосся.

У лісі була якась аномалія, скоріше відчутна, ніж видима, що виявлялася у викривленні світла, відчутті нестримного руху, аурі лихих намірів. Я обернулася і глянула через плече.

— Тут хтось є.

Вітер дув нам у спину. Метью підняв голову, намагаючись спіймати запах. А коли спіймав, то аж сіпнувся і різко вдихнув.

— Вампір, — тихо сказав він, узявши мене за руку, і заляк. А потім штовхнув мене до стовбура найближчого дуба.

— Друг чи ворог? — спитала я тремтячим голосом.

— Тікай. Негайно. — Метью витягнув свій телефон і натиснув на кнопку швидкого набору, який з'єднував його з Маркусом. Почувши голосову пошту, він вилаявся. — Хтось за нами стежить, Маркусе. Сюди — і швидко! — Метью роз'єднав зв'язок і натиснув на ще одну кнопку, яка увімкнула екран текстових повідомлень.

Вітер змінився, і обличчя Метью набуло суворого виразу.

— От чорт, тільки не це! — Його пальці швидко застрибали по кнопках, набираючи два слова, а потім він швиргонув телефон у найближчі кущі.

«SOS. Жульєт».

Метью обернувся і захопив мене за плечі.

— Скористайся своїми здібностями. Ноги в руки — і тікай мерщій до будинку. Негайно. Це не прохання, це наказ, Діано.

Мої ноги закликали і не хотіли коритися йому.

— Я не знаю як. Я не можу.

— Зможеш. — Метью, ставши спиною до лісу, притиснув мене до дерева і поклав руки мені на плечі. — Герберт познайомив мене з цією вампіркою дуже давно. Їй не можна довіряти, її не можна недооцінювати. Ми проводили разом час у Франції у вісімнадцятому сторіччі, а також в Новому Орлеані у сторіччі дев'ятнадцятому. Згодом я все поясню. А тепер — тікай.

— Я без тебе не піду, — затялася я. — І хто така Жульєт?

— Це я, Жульєт Дюран, — долетів згори мелодійний голос із легким французьким та ще незрозуміло яким акцентом. — Ми обидва вмить позадирали голови. — Ну й нарobili ви удвох лиха!

На товстій гілляці сусіднього клена сиділа неймовірно красива вампірка. Молочна шкіра з кавовим відтінком, волосся, що сяло дивовижною сумішшю каштанового та мідно-золотистого. Вбрана в кольори осені — коричневий, зелений та золотавий — вона була ніби продовженням дерева. Високі вилиці, величезні карі очі й величезна сила в оманливо тендітній фігурі — в цьому я анітрохи не сумнівалася.

— Я за вами стежила — і підслуховувала. Ваші запахи геть усі переплелися. — Вона докірливо зітхнула.

Я не встигла побачити, як вампірка стрибонула з дерева, але Метью помітив. І перемістив своє тіло так, щоб прикрити мене в момент її приземлення. Коли Жульєт торкнулася ногами землі, він вишкірився на неї. Та вампірка не звернула на нього анінайменшої уваги.

— Я хочу обдивитися її. — І, трохи піднявши підборіддя, вона витягнула голову праворуч, щоб краще мене бачити.

Я нахмурилася.

Вампірка теж нахмурилася.

Метью затремтів.

Я тривожно поглянула на нього, і вона спрямувала свій погляд туди ж, куди і я.

Жульєт повторювала кожний мій порух. Її підборіддя випиналося під тим самим кутом, що й моє, голова була нахилена однаковісінько з

моєю. Я наче в дзеркало дивилася.

Хвиля паніки накопилася на мене, а в роті стало гірко. До горла підкотився клубок, і я глтинула. Вона глтинула теж. Її ніздрі роздimalися. Раптом вона розсміялася — різко і дзвінко, немов діаманти розсипала.

— Ну то як ти опирався спокусі, Метью? — спитала Жульєт і повільно втягнула носом повітря. — Зачувши її запах, ти мав здуріти від голоду й бажання. Пам'ятаєш оту перелякану молодицю, за якою ми кралися в Римі? Вона мала дуже схожий запах, дуже схожий.

Метью мовчав, не зводячи з вампірки очей.

Жульєт ступила кілька кроків праворуч, змусивши його змінити положення.

— Ти чекаєш на Маркуса, — з сумом констатувала вона. — Боюсь, він не з'явиться. Такий гарний... Я хотіла б з ним іще раз зустрітися. Коли ми бачилися востаннє, Маркус був такий молодий і вразливий. Нам із тобою знадобилося кілька тижнів, щоб владнати з тим розгардіяшем, який він зчинив тоді в Новому Орлеані, хіба ж ні?

Переді мною розверзлася безодня. Невже вона убила Маркуса? І Сару з Емілі?

— Ми йому телефонували, — провадила далі вампірка. — Герберт хотів, щоб твій син усвідомив ризик, на який він іде. Гнів Конгрегації спрямований лише на вас двох — поки що. Але якщо ви опиратиметеся і гнутимете своє, то іншим теж доведеться заплатити за вашу впертість.

Тож Маркус живий. Я відчула полегшення, але за мить від виразу її обличчя у мене кров у жилах замерзла.

А Метью все мовчав.

— Чому ж ти принишк, мій коханий? — Приязний голос Жульєт підсилював смертельну ненависть в її очах. — Ти ж маєш радіти, що зустрів мене. Я — все, що тобі потрібно. Герберт про це потурбувався.

Але Метью мовчав.

— А, то ти не озиваєшся, бо я ошелешила тебе, застукавши зненацька, — дзюркотіла Жульєт голосом, у якому химерно сполучалися мелодійність та зловісність. — Ти мене теж ошелешив. Із ким ти водишся! З відьмою?

Вона вдала, що кинулася ліворуч, і Метью крутнувся, щоб упередити її. Та Жульєт зробила карколомне сальто і, приземлившись

біля мене, міцно вхопила мене пальцями за горло. Я залякла від страху.

— Не розумію, що він у тобі знайшов, — ображено пхикнула вона. — Чим ти його привабила? Може, тим, чого Герберт забув мене навчити?

— Жульєт, відпусти її. — Метью не зробив ані руху в моєму напрямку через побоювання, що вона легко, як сірник, зламає мені шию, але я помітила, як напружилися його ноги від зусилля втриматися на місці.

— Спокійно, Метью! — Жульєт нахилила голову.

Я заплющила очі, впевнена, що зараз відчую на шиї її зуби.

Та натомість вона притиснулася до мого рота своїми холодними губами. Поцілунок Жульєт був навдивовижу байдужим, хоча вона й лоскотала у мене в роті язиком, намагаючись викликати реакцію у відповідь. А коли я не відповіла їй, вона роздратовано пирхнула.

— Це мало допомогти мені розібратися, але чомусь не допомогло. — Жульєт штовхнула мене вбік Метью, але притримала за руку, притиснувши до моїх вен гострі, мов бритва, нігті.

— Поцілуй її. Мені треба знати, чим вона тебе приворожила.

— Може, облишимо це, Жульєт? — спитав Метью, ловлячи мене у свої прохолодні обійми.

— Я мушу вчитися на власних помилках — так казав Герберт, коли ти кинув мене у Нью-Йорку. — Жульєт прикипіла до Метью таким хтиво-пожадливим поглядом, що у мене аж мурашки поза шкірою побігли.

— То було понад сто років тому. І якщо ти досі не зрозуміла власної помилки, то вже ніколи не зрозумієш. — Хоча Метью спрямував свій гнів не на мене, я аж відсахнулася, відчувши його силу. Він кипів гнівом, що йшов від нього густими хвилями.

Жульєт уп'ялася нігтями мені в руку.

— Поцілуй її, Метью, або я пущу їй кров.

Вільною рукою він погладив мене по щоці й зобразив на своєму обличчі подобу усмішки.

— Усе буде добре, серденько. — Зіниці Метью стали маленькими цятками у сіро-зеленому морі. Погладжуючи моє підборіддя великим пальцем, він прихилився і ледь торкнувся моїх губ. Його поцілунок був повільним та ніжним — як доказ щирого почуття. Жульєт холодно

спостерігала за нами, не пропускаючи анінайменшої деталі. Коли Метью відхилився від мене, вона підкралася трохи ближче.

— Ага, зрозуміло, — ображено сказала вона з гіркотою в голосі. — Тобі подобається, як вона реагує на твій дотик. Але я не можу відчувати так, як вона, бо я — не теплокровна!

Я бачила гнів Ізабо і безжальність Болдвіна. Я відчувала відчайдушність Доменіко і клубок зла, довкола Герберта. Але Жульєт була інакшою. У ній зламалося щось фундаментальне.

Відпустивши мою руку, вона відстрибнула так, щоб Метью не зміг її дістати. Він стиснув мій лікоть і легенько, майже непомітно штовхнув у стегно, мовчки даючи мені ще один наказ тікати.

Але я не збиралася полишати свого чоловіка наодинці з вампіркою-психопаткою. Моє єство протестувало. Хоча ні відьмовій, ні відьмовода не могли вбити б Жульєт, їхньої сили вистачить для того, щоб відволікти її та мати час для втечі. Але обидві сили відмовлялися коритися моїм мовчазним наказам. А всі заклинання, які я вивчила за останні кілька днів — нехай і недосконало, — враз повилітали з моєї голови.

— Не хвилюйся, — лагідно промурмотіла Жульєт, звертаючись до Метью. — Усе скінчиться дуже швидко. Мені, звичайно ж, хотілося б трохи позволікати і позгадувати ті часи, коли ми так багато значили одне для одного. Але жоден із моїх ніжних дотиків не випхає її з твоєї свідомості. Тому мені доведеться вбити тебе, а відьму забрати, щоб вона постала перед Гербертом та Конгрегацією.

— Нехай Діана йде, — сказав Метью, примирливим жестом піднімаючи руки угору. — Це наша з тобою справа, Жульєт.

Вампірка похитала головою, гойднувши своїм густим блискучим волоссям.

— Метью, я — інструмент Герберта. Він створив мене і не залишив місця для моїх особистих пристрастей. Мені не хотілося вчити філософію з математикою, але Герберт наполягав на цьому, щоб я могла сподобатися тобі. І я тобі сподобалася, хіба ж ні? — Увага Жульєт була прикута до Метью, а голос був грубим та неоковирним, як уламки її розтрощеної свідомості.

— Так, ти й справді сподобалася мені.

— Ще б пак. Але я тоді належала Герберту. — Жульєт перевела свій погляд на мене. Її очі блищали, і це свідчило про те, що вона

щойно підхарчилася. — Він і тобою заволодіє, Діано, та ще й як! Так, як знаю лише я. Ти належатимеш йому, а для всіх інших ти будеш втраченою.

— Ні! — скрикнув Метью, кидаючись на Жульєт, але вона ухилилася і шмигнула вбік.

— Не час гратися в ігри, Метью, — попередила вона, а потім швидко, так швидко, що я і не роздивилася як слід, підскочила до Метью — і повільно відійшла з переможним виглядом. Почувся звук, схожий на тріск розірваної тканини, і горло Метью залила густа темна кров.

— Непогано для початку, — вдоволено констатувала вампірка.

У мене запаморочилося в голові. Метью став між мною та Жульєт. Навіть мій недосконалий ніс теплокровної істоти відчув у повітрі металевий запах його крові, що всотувалася йому у светр і розпливалася на грудях зловісною темною плямою.

— Припини, Жульєт. Якщо ти коли-небудь мене кохала, не чіпай її, відпусти. Діана не заслужила на те, щоб її віддали на поталу Герберту.

Жульєт відповіла блискавично — я помітила лиш розмиту коричневу пляму її плаття. Вона високо змахнула ногою, і коли її стопа поцілила Метью в живіт, почувся хрускіт. Він похилився, мов підрубане дерево.

— Я теж не заслужила на те, щоб мене віддавати на поталу Герберту! — істерично заверещала вона. — Я заслужила тебе. Ти належиш мені, Метью.

Мої руки враз стали важкими, і я, навіть не дивлячись на них, збагнула, що тримаю лук та стрілу. Я позадкувала від двох вампірів, повільно підіймаючи руки.

— Тікай! — скрикнув Метью.

— Ні, — відповіла я якимсь чужим голосом, прицілюючись вздовж лівої руки. Жульєт стояла близько до Метью, але я могла випустити стрілу, не зачепивши його. Коли я розтисну пальці правої руки, Жульєт буде мертва. Та я завагалася, бо ще ніколи не вбивала.

А Жульєт того тільки й треба було. Скориставшись миттю мого вагання, вона пробила Метью груди — її гострі пальці розпанахали тканину светра та його шкіру, наче то був картон. Він охнув від болю, а вона переможно заверещала.

Вмить позбувшись вагань, я напнула правою рукою тятиву і розтиснула кулак. Із випростаних пальців моєї лівої руки зірвалася вогняна куля. Жульєт почула вибух полум'я та запах сірки і різко обернулася, витягуючи пазури з грудей Метью. Та не встигла вона й зойкнути, як її охопила шипуча куля чорно-золотаво-червоного вогню. Спочатку спалахнуло її волосся, і вампірка панічно позадкувала. Але я мала наготові ще одну вогненну кулю. І Жульєт, задкуючи, вступила прямісінько в неї.

Метью впав на коліна, притискуючи руками скривавлений светр до того місця, де прямо над серцем Жульєт пробила йому груди. Вона заверещала і випростала руку, намагаючись затягнути Метью за собою в пекло.

Помах руки і мовлене слово — і її підхопило поривом вітру й відкинуло на кілька футів від того місця, де повільно вклякав Метью. З тілом, охопленим вогнем, вона рухнула на землю.

Мені хотілося підбігти до нього, але я незмигтно спостерігала за Жульєт: її вампірські кістки та плоть неохоче піддавалися вогню. Волосся її геть згоріло, шкіра зібгалася і стала схожою на почорнілий пергамент, але навіть у такому стані вона досі не померла. Її рот і досі ворухився, шепочучи ім'я Метью.

Я не опускала руки, готова до того, що вампірка кине відчайдушний виклик долі. Ось вона і справді, погойдуючись, спробувала підвестися — і я випустила в неї ще одну кулю. Вона вдарила її прямо в груди, пронизала грудну клітку і вилетіла з протилежного боку, пробивши шкіру і спопеливши ребра й легені. Її рот спотворила гримаса жаху. Тепер Жульєт не вижити, попри всю ту життєву силу, що містилася у вампірській крові.

Я підбігла до Метью і стала навколішки. Він вже лежав на боку, зігнувши коліна. Скрізь була кров; темно-пурпуровими хвилями вона пульсувала з його рани на грудях і поволі витікала з розрізу на шиї.

— Що я маю робити? — скрикнула я, притискаючи руку до рани на горлі. Він і досі стискав руки на грудях, але сили полишали його з кожною секундою.

— Підніми мене, — прошепотів він.

Спершись спиною на розлогий дуб, я підняла Метью і посадовила собі між ніг.

— Мені холодно, — ошелешено мовив він. — Як дивно...

— Ти не можеш покинути мене, — затято сказала я. — Я тобі не дозволю.

— Вже пізно. Нічим не зарадити. Смерть вже міцно вчепилася в мене. — Понад тисячу років Метью так не говорив, і його ослаблений голос то піднімався, то стихав старовинною мелодичною каденцією.

— Ні, — вперто сказала я, стримуючи сльози. — Ти мусиш боротися за своє життя, Метью.

— Я вже боровся. І не раз, Діано. Головне — ти у безпеці. Маркус відвезе тебе звідси до того, як Конгрегація дізнається, що тут трапилося.

— Нікуди я без тебе не поїду.

— Мусиш поїхати. — Він завовтузився у мене в руках, намагаючись повернутися так, щоб побачити моє обличчя.

— Я не можу втратити тебе, Метью. Будь ласка, протримайся, поки тут з'явиться Маркус.

Ланцюг всередині мене загойдався, його ланки слабнули одна за одною. Намагаючись не дати йому розірватися, я притиснула Метью міцніше до свого серця.

— Тихше, — прошепотів він слабким голосом і підніс до моїх губ скривавлений палець. Його холонуча кров торкнулася моїх губ, і вони засвербіли та враз оніміли.

— Маркус та Болдвін знають, що робити. Вони безпечно доставлять тебе до Ізабо. Коли мене не стане, Конгрегації буде важче діяти проти тебе. Вампірам та відьмам це не сподобається, але ти тепер є членом родини де Клермонів і будеш під її захистом, а також під захистом лицарів Лазаря.

— Не покидай мене, Метью. — Я нахилилася і протиснулася губами до його холодних вуст, допомагаючи йому дихати. І він дихав, але слабо, з заплющеними очима.

— Я шукав тебе, відколи народився, — прошепотів Метью зі слабкою усмішкою та сильним французьким акцентом. — А коли знайшов, то, хвала Господу, зміг здобути твоє кохання, тримати тебе в обіймах, чути, як б'ється твоє серце поряд із моїм. Як жахливо помирати, не покохавши тебе по-справжньому. — Легкий дріж пронизав його від голови до ніг і швидко вщух.

— Метью! — скрикнула я, але йому вже несила було відповідати. — Маркусе! — заверещала я в навколишні дерева, молячи

богів, щоб він з'явився якомога скоріше. Коли нарешті переді мною постав Маркус, мені вже кілька разів здалося, що Метью помер.

— Господи милосердний, — промовив він, оглядаючи обвуглені рештки Жульєт і скривавлене тіло Метью.

— Кровотеча не припиняється, — сказала я. — Звідки береться та кров?

— Щоб сказати напевне, мені треба оглянути його, Діано, — відповів Маркус, наближаючись до мене на крок.

Я міцніше стиснула свого чоловіка в обіймах; під серцем у мене похолонуло. Біля того місця, де я сиділа, почав здійматися вітер.

— Я не прошу тебе відпустити його, — пояснив Маркус, інстинктивно зрозумівши, у чім справа. — Але мені треба оглянути його груди.

Він присів поруч і легенько смикнув чорний батьків светр. З моторошним тріском тканина піддалася. Від яремної вени Метью до його серця йшла глибока й довга рана. Біля серця виднілася глибока вм'ятина — то Жульєт намагалася пробити йому аорту.

— Яремна вена майже повністю розсічена, аорта — ушкоджена. Навіть кров Метью не може достатньо швидко загоїти обидві рани одразу, — тихо пояснив Маркус. Але йому і так не треба було нічого казати: Жульєт завдала Метью смертельного удару.

Мої тітки були вже поруч, Сара важко дихала, засапавшись від швидкого бігу. З-за її плеча визирнуло біле, як крейда, обличчя Міріам. Швидко кинувши на сцену один-єдиний погляд, вона прожогом рвонула назад до будинку.

— Це моя провина, — ридала я, заколисуючи Метью, як малу дитину. — Вона була переді мною, я могла вмить вразити її, але завагалася. Бо мені ще ніколи не доводилося нікого вбивати. Якби я не барилася, вона не встигла б його вдарити.

— Діано, дитинко моя, — прошепотіла Сара. — Це не твоя провина. Ти зробила все, що могла. Тобі доведеться відпустити його.

Я видала різкий тужливий звук, і волосся в мене на голові стало сторч.

— Ні! — В очах Маркуса та моїх тіток палахкотів страх. І по тому в лісі запала моторошна тиша.

— Геть від неї, Маркусе! — скрикнула Емілі. Він відскочив якраз вчасно.

Я стала кимось іншим — тим, кому було байдуже до цих істот та допомоги, яку вони хотіли надати. Чому ж я раніше цього не зробила? Яка жахлива помилка! Тепер та частина мене, що вбила Жульет, зосередилася лише на одному: ніж! Я різко викинула праву руку в бік своєї тітки.

Сара завжди мала при собі два леза, одне тупе з чорною колодкою, а друге — гостре, з білою колодкою. За моїм покликом гострий ніж прорізав їй ремінь і полетів до мене вістрям уперед. Сара теж викинула руку, щоб відізвати ніж назад, але я уявила собі стіну темряви й вогню межі мною та моєю родиною. Ніж із білою колодкою легко пройшов крізь стіну і повільно підплив до мого зігнутого правого коліна. Я трохи послабила обійми, щоб взяти ножа, і голова Метью злегка гойднулася.

Повернувши чоловіка обличчям до себе, я поцілувала його в губи — довго і міцно. Його повіки затріпотіли, і очі розплющилися. Я бачила: він виснажений, а його шкіра з блідої стала сірою.

— Не хвилюйся, мій коханий. Зараз я все владнаю, — прошепотіла я, беручи в руку ніж.

Усередині вогненного бар'єру з'явилися дві жінки. Одна молода, в широкій туніці та сандалях. За спиною в неї висів сагайдак зі стрілами. Угорі його ремінець губився в її густому чорному волоссі. Другою була стара жінка з сімейної кімнати; її довгу спідницю маяв вітер.

— Допоможіть мені, — благально звернулася я до них.

— **Тобі доведеться заплатити високу ціну,** — відповіла молода мисливиця.

— Я згодна платити.

— **Не роби поспішних обіцянок богині, доню моя,** — пробурмотіла стара жінка, хитаючи головою. — **Бо обіцянку доведеться виконувати.**

Мисливиця поміркувала над моєю відповіддю і кивнула головою.

— Він — твій.

Дивлячись на двох жінок, я підняла ніж. Притиснувши Метью так, щоб він не побачив, що я роблю, я простягнула руку і різнула собі передпліччя з тильного боку біля ліктя. Гостре лезо легко розпанахало тканину та плоть. Кров потекла спочатку тоненькою цівкою, потім — швидше й сильніше. Я кинула ніж і вигнула ліву руку, піднісши її під рот Метью.

— Пий, — наказала я, підтримуючи йому голову. Його повіки знову затріпотіли, а ніздрі — заворушилися. Він розпізнав запах *моєї* крові і заперувався, намагаючись відвернутись. Мої руки стали міцними, як гілки дуба, під яким я сиділа. Я піднесла свій скривавлений лікоть іще ближче до його рота. — Пий.

Сила дерева і землі полилася моїми венами, як несподівана пропозиція життя вампіру, що перебував на краю загибелі. Я вдячно всміхнулася богині й старій жінці, й завзято заходилася годувати Метью своїм тілом. Тепер я була матір'ю — третім ликом цієї богині поряд із молодого дівчиною та старою бабцею. З допомогою богині моя кров вилікує Метью.

Нарешті він послухався інстинкту самозбереження. Його рот присмоктався до тильного боку мого ліктя, і я відчула на шкірі дотик гострих зубів. Легенько помацавши язиком рвану рану, він потягнув зубами шкіру, розширивши поріз, і припав до моїх вен. І тієї миті я відчула короткий гострий напад страху.

Шкіра Метью втрачала сіру блідість, але венозної крові було недостатньо для того, щоб вилікувати вампіра. Я сподівалася, що смак *моєї* крові позбавить Метью його звичного самовладання, і він наважиться на наступний крок сам, хоча про всяк випадок я намацала ніж із білою колодкою на землі.

Востаннє поглянувши на мисливицю та стару відьму, я зосередила увагу на своєму чоловіку і, надійніше спершися об стовбур дерева, відчула новий потужний приплив енергії.

Він живився *моєю* кров'ю, а я цілувала його. Пасмо мого волосся впало йому на обличчя, ніби пензлем змішавши його та мою кров. Він повернув на мене свій погляд; його сіро-зелені очі дивилися звідкись іздалеку і відсторонено, наче він мене не впізнавав. Я знову поцілувала його, відчувши на його язиці присмак своєї крові.

Двома швидкими сильними рухами, які я не змогла б зупинити, навіть якби захотіла, Метью схопив мене за волосся і, відхиливши мою голову назад, припав мені до горла. Я не відчула страху, було лише відчуття покори.

— Діано... — простогнав він, охоплений екстазом.

«Так он як воно буває, — подумала я. — Он звідки беруть початок легенди».

Моя спожита кров дала йому силу бажати чогось свіжого, сповненого більшою життєвою силою. Гострими верхніми зубами Метью прокусив собі нижню губу, і на ній виступила крапелька його крові. Його губи торкнулися моєї шиї — швидко і чуттєво. Я затремтіла, відчувши сексуальне збудження від його дотику. Коли ж кров Метью торкнулася моєї шкіри, я враз заціпеніла. До його рук поверталася сила — я відчувала це з того, як він міцно тримав мене за голову.

«Господи, не дай йому помилитися», — молила я.

У сонній артерії я відчула легеньке поколювання і здивовано розплющила очі — то Метью добрався до потрібної йому крові.

Сара відвернулася, не в змозі дивитися. Маркус пригорнув до себе Ем і вона заплакала, поклавши голову йому на плече.

Я втиснулася в Метью всім тілом, заохочуючи його пити стільки, скільки йому треба. І він робив це з неприхованим задоволенням. Він так мене жадав, він так довго й мужньо чинив опір цьому бажанню!

Метью ввійшов у ритм і тепер легенько погойдувався, поглинаючи мою кров.

«Послухай мене, Метью». Завдяки Герберту я знала тепер, що моя кров передасть йому моє повідомлення. Я турбувалася лише про одне: це повідомлення буде скороминущим, і моя комунікативна здатність швидко зійде нанівець, розчинившись у його крові.

Він здригнувся, отримавши через кров звістку від мене, і продовжував смоктати.

«Я кохаю тебе».

Метью знову спантеличено сіпнувся.

«Це моя пожертва, мій подарунок. Я всередині тебе, я дарую тобі життя».

Метью похитав головою, немов відганяючи набридливу комаху і все пив і пив.

«Я всередині тебе, я дарую тобі життя». Мені ставало важче думати, важче бачити крізь вогонь. Я зосередилася на Сарі й Емілі, намагаючись поглядом сказати їм, щоб не хвилювалися. Я пошукала поглядом і Маркуса, але не змогла повернути голову, щоб побачити його.

«Я всередині тебе, я дарую тобі життя». Цю мантру я повторювала стільки, скільки могла.

Мій пульс уповільнився, і я відчула, як моє серце повільно вмирає.
Як я й підозрювала, смерть — то було ніщо.
На мить настала тиша, яка пронизала все моє ество.
Потім з'явилося відчуття розставання та жалю.
А ще за мить усе скінчилося.

Розділ 38

Моє тіло раптом загуло так, немов зіштовхнулися два світи.

Щось вколало мене у праву руку, і до мене долинув запах пластмаси й латексу. Потім почулися голоси — то сперечалися Метью та Маркус. Піді мною була холодна земля, а пахощі прілого листя забивали всі інші запахи. Мої очі були розплющені, але я нічого не бачила, окрім темряви. Потім я через силу роздивилася напівголі гілки дерева, що схрестилися наді мною.

— Бери ліву руку — там уже є розріз, — роздратовано гаркнув Метью.

— З тієї руки не буде толку, Метью. У тканинах повно твоєї слини, нічого не вдасться абсорбувати. Краще праву руку. Але її кров'яний тиск такий слабкий, що мені дуже важко знайти вену, от і все. — У голосі Маркуса чувся неприродний спокій лікаря з відділення невідкладної допомоги, якому регулярно доводиться бачити смерть.

Дві тонкі трубки опустилися мені на обличчя. Холодні пальці торкнулися мого носа, і я покрутила головою, намагаючись струсити їх, але вони притиснулися ще міцніше.

З темряви, праворуч від мене, почувся голос Міріам.

— Тахікардія. Я дам їй заспокійливе.

— Ні! — різко заперечив Метью. — Не треба заспокійливого. Вона ледь притомна і може впасти в кому.

— Тоді вгамуй її, — спокійно і діловито сказала Міріам. Маленькі холодні пальці з несподіваною силою притиснулися до моєї шиї. — Я не можу зупиняти кровотечу і при цьому тримати її, щоб вона не сіпалася.

Те, що відбувалося довкола мене, я бачила невеличкими гнітюче обмеженими сегментами: безпосередньо наді мною та по боках, якщо вивернути очі так, що аж боляче стане.

— Ти можеш чимось допомогти, Саро? — розпачливо спитав Метью.

У поле мого зору запливло обличчя моєї тітки.

— Чаклунство не допомагає від укусів вампіра. Якби допомагало, то нам не доводилося б боятися таких істот, як ти.

Я почала було дрейфувати в спокійну й тиху далечінь, але мене перервала Ем. Взявши мене за руку, вона ніби утримувала мене в моєму тілі.

— Тоді ми не маємо вибору, — розпачливо мовив Метью. — Я сам це зроблю.

— Ні, Метью, — рішуче заперечила Міріам. — Ти ще не одужав. До того ж мені самій доводилося робити це сотні разів.

Почувся тріск, наче щось розривали. Після нападу Жульєт на Метью я знала, що з таким звуком розривається плоть вампіра.

— Вони що — вампіра з мене роблять? — пошепки спитала я в Емілі.

— Ні, *mon cœur*, — відказав Метью голосом так само рішучим, як і у Міріам. — Ти втратила — тобто я забрав у тебе — дуже багато крові. Маркус компенсує цю втрату, переливаючи тобі людську кров. А Міріам займеться твоєю шиєю.

— А... — Усе це було надто складно, щоб осягнути моїм ослабленим мозком, який наче розм'якнув і став якимось шершавим — як горлянка та язик. — Хочу пити, — прошепотіла я.

— Тобі хочеться вампірської крові, але ти її не отримаєш. Лежи тихо і не ворухися, — твердо мовив Метью і стиснув мені плечі так міцно, що мені стало боляче. Маркусові холодні пальці торкалися мене попід вухами, а потім натиснули на щелепу, затуливши таким чином мені рота.

— Ну, Міріам, починай...

— Не метушися, Метью, — обірвала його Міріам. — Я робила це теплокровним ще задовго до твого відродження.

Щось гостре простромило мені шию, і повітря наповнилося запахом крові.

Відчуття порізу змінив біль, що був водночас і пекучим, і холодним, як лід. Жар та холод поширювалися під шкірою шиї, обпікали кістки та м'язи.

Я хотіла була уникнути цих розпечено-крижаних дотиків, але два вампіри міцно тримали мене. Мій рот надійно стулили, тому все, на що я спромоглася, видати приглушені перелякані стогони.

— Її артерія забита, — тихо сказала Міріам. — Треба прочистити рану. — Почулося сьорбання — то вона один раз увібрала в себе кров.

Моя шкіра на мить оніміла, але коли Міріам відсахнулася від мене, біль повернувся з новою силою.

Біль погнав моїми судинами адреналін, а слідком і паніку. Довкола мене бовваніли сірі стіни замку Ля П'єр, і моя нездатність рухатися нагадала мені про той день, коли я потрапила до рук Сату.

Та Метью боляче впився пальцями мені в плечі й повернув мене до лісу біля будинку Бішопів.

— Скажи їй, що ти робиш, Міріам, бо ота фінська відьма навчила Діану боятися того, чого їй не видно.

— Це краплі моєї крові падають із моєї п'ясті, — спокійно пояснила Міріам. — Знаю, то боляче, але це все, що ми можемо. При контакті з шкірою кров вампіра загоює її. Вона закриє твою артерію краще за будь-який хірургічний шов. І не треба боятися. Така маленька доза нашої крові при локальному застосуванні не зробить тебе однією з нас.

Після її пояснень я відчувала кожную краплину, що падала на мою відкриту рану, і змішувалася з моєю відьмацькою плоттю, щоб якнайшвидше утворився рубець і рана загоїлася. Мені подумалося, що така процедура потребує від вампіра величезного самоконтролю та зосередженості, щоб не піддатися спокусі підхарчитися. Нарешті пекуча холоднеча припинилася.

— Готово, — з полегшенням зітхнула Міріам. — А тепер треба зашити розрив. Я зробила все, щоб розгладити рану, Діано, хоча Метью досить сильно порвав тобі шкіру зубами.

— Тепер ми перенесемо тебе до будинку, — сказав Метью.

Він обережно поніс мене за плечі, а Маркус тримав мої ноги. Міріам йшла поруч і несла обладнання. Хтось підігнав на поле «рейндж-ровер», тепер він стояв там із розчиненими задніми дверцятами. Метью помінявся місцями з Міріам і заскочив до багажного відділення, щоб приготувати для мене місце.

— Міріам, — прошепотіла я, і вона нахилилася до мене. — Якщо станеться лихо... — Я не мала сил домовити, але мені було вкрай важливо, щоб вона зрозуміла мене. — Я і досі відьма. Але краще я буду вампіром, аніж мерцем.

Вона зазирнула мені в очі, замислилася, а потім кивнула.

— Зрозуміло, але ти не здумай умирати. Бо він уб'є мене, якщо я зроблю те, про що ти просиш.

Поки ми їхали, підстрибуючи на вибоїнах, Метью невпинно говорив зі мною. Коли ж я поринала в короткий сон, він щоразу ніжно цілував мене. Та попри його ніжність кожен поцілунок був дуже болісним.

Ми приїхали, і Сара з Ем заметушилися по кімнатах, збираючи подушки, організували мені імпровізоване ліжко біля каміна в сімейній кімнаті. Кілька слів, помах руки — і Сара запалила в каміні дрова. Весело запалахкотів вогонь, хоча я й досі нестримно тремтіла, промерзши до кісток.

Опустивши мене на подушки, Метью вкрив мене стьобаною ковдрою і пішов погомоніти з сином у кутку. Тим часом Міріам наклала мені на шию перев'язку.

— Я знаю, що треба робити і знаю, де в неї легені, — роздратовано кинув Маркус. — Нічого я не пробиватиму.

— Не барися, бо вона сильна. Питання не обговорюється. Просто спекайся залишків тіла Жульєт — і все. — Метью говорив тихо, але в його голосі лунали нотки наказу.

— Я постараюся, — відповів Маркус і різко крутнувся на п'ятах. Грюкнули, зачиняючись за ним двері, і знову ожив двигун «рейндж-ровера».

Древній напільний годинник у передпокої відлічував хвилини. Тепло проникло мені в кості, й мене огорнула приємна сонливість. Сара та Ем поцілували мене і пішли, за ними пішла Міріам, і, нарешті, ми з Метью залишилися удвох у компанії з благословенною тишею.

Та коли запанувала тиша, мої думки повернулися до Жульєт.

— Я убила її, — прошепотіла я, і серце моє шалено застрибало.

— Ти не мала вибору, — урвав мене Метью тоном, що не вітав подальшого обговорення. — То було зроблено для самозахисту.

— Ні, не для самозахисту. Відьмовогонь... — Тільки тоді, коли над Метью нависла смертельна загроза, у моїх руках опинилися лук та стріла.

Метью заспокоїв мене поцілунком.

— Про це ми поговоримо завтра.

Однак було дещо, що не могло чекати. Я хотіла, щоб він дізнався про це зараз.

— Я кохаю тебе, Метью. — До того як мене викрала Сату, я не мала можливості сказати йому про це. І тепер мені хотілося, щоб він

про це дізнався, до того як трапитися ще щось.

— І я теж кохаю тебе. — Він нахилив голову і торкнувся губами мого вуха. — Пам'ятаєш нашу вечерю в Оксфорді? Ти хотіла знати, яка ти на смак.

Я кивнула, пригадавши той епізод.

— Ти смакуєш, як мед, — прошепотів він. — Як мед — і надія.

Я всміхнулася і нарешті заснула.

Але той сон не дав відпочинку. Я безперервно то прокидалася, то знову засинала: мені снівся то Ля П'єр, то Медісон, то життя, то смерть. Привид старої жінки колись попереджав мене про небезпеку перебування на роздоріжжі. І смерть, здавалося, терпляче стояла поруч і чекала, яку ж дорогу я виберу.

Тієї ночі я промчала у своїх мандрах тисячі миль, утікаючи з одного місця до іншого, лише на один крок випереджаючи кожного зі своїх переслідувачів — Герберта, Сату, Жульєт та Пітера Нокса. А коли я поверталася до будинку Бішопів, щоразу заставала там Метью. Інколи з ним була Сара. Інколи Маркус. Однак найчастіше Метью був там сам.

Серед ночі хтось почав мугикати мелодію, під яку ми танцювали, здавалося, сотні років тому в розкішному салоні Ізабо. То був не Маркус і не Метью — вони розмовляли один з одним, але я була надто стомлена, щоб вирахувати, звідки долинає музика.

— Звідки вона знає цю древню пісню? — поцікавився Маркус.

— Чула у нас вдома. Господи, вона навіть уві сні намагається бути хороброю, — розпачливо мовив Метью. — Болдвін має рацію: я ніякий стратег. Я мав усе це передбачити.

— Герберт розраховував на те, що ти вже забув про Жульєт. Бо то було так давно. І він знав, що коли вона нападе, ти будеш із Діаною. Він зловтішався цим по телефону.

— Так, він знає, що я надто самовпевнений і тому вважатиму, що зі мною вона у безпеці.

— Ти спробував захистити її, але не зміг. Ніхто не зміг би. Тому не лише їй слід припинити бути хороброю.

Маркус дечого не знав, а Метью дещо забув. Уривки напівзабутої розмови виринали з моєї пам'яті. Музика стихла, і тепер я могла говорити.

— Я вже казала тобі, — озвалася я, намагаючись Метью в темряві, але спромоглася знайти лише теплу ковдру з запахом пряної гвоздики. — Я можу бути хороброю за нас обох.

— Діано, — наполегливо попрохав Метью. — Розплющ очі й поглянь на мене.

Його обличчя було за кілька дюймів від мого. Одна його рука лежала у мене під головою, а друга холодила мені спину між лопатками — там, де був місячний серп.

— Ти тут, — пробурмотіла я. — А я вже злякалася, що ми десь із тобою заблукали.

— Ні, моя люба, не заблукали. Ми з тобою зараз в будинку Бішопів. І тобі не треба бути хороброю. Тепер моя черга.

— Ти зможеш вирахувати, яку дорогу нам слід обрати на перехресті?

— Я неодмінно це зроблю. Відпочивай, а я цим займуся, — пообіцяв Метью, і його очі стали смарагдово-зелені.

Я знову поринула у сни, знову щодуху кинулася тікати від Герберта і Жульєт. Ближче до світанку мій сон став глибшим, а коли я прокинулася, був уже ранок. Побіжна перевірка виявила, що я лежу гола, дбайливо вкрита кількома ковдрами, наче пацієнтка в палаті інтенсивної терапії якоїсь англійської клініки. До моєї правої руки тягнулися трубки, на моєму лівому лікті виднівся перев'яз, і щось було приліплене до моєї шиї. На софі біля мене сидів Метью, підібгавши коліна.

— Метью, все нормально, еге ж? — На язиці я виявила ватний тампон. Досі страшенно хотілося пити.

— Усе гаразд. — Метью поцілував мою руку, і на його обличчі відбилася величезне полегшення. Він обдивився мою п'ясть, на якій нігті Жульєт залишили кілька яскраво-червоних заглиблень, схожих на півмісяць.

Невдовзі на звук наших голосів до кімнати посходилися решта мешканців будинку. Спочатку прийшли мої тітки. Сара, з темними западинами під очима, була заглиблена в думки. Ем мала втомлений вигляд, але була в доброму гуморі; гладила мене по голові й запевняла, що все буде гаразд. Потім з'явився Маркус. Він оглянув мене і суворим тоном наголосив на необхідності дотримуватися режиму відпочинку.

Останньою прийшла Міріам і всіх вигнала з кімнати, щоби ми не заважили їй міняти перев'язку.

— Наскільки важко сприймався цей інцидент?

— Якщо ти маєш на увазі Метью, то дуже важко. Де Клермони взагалі важко переживають втрату — або загрозу втрати — близьких людей. Коли загинув Філіп, Ізабо була сама не своя. Добре, що ти вижила, і добре не лише для мене, — відповіла Міріам, із дивовижною делікатністю наносячи мазь на мої рани.

Її слова викликали в моїй уяві образ Метью, охопленого шаленством помсти. Я заплющила очі, щоб викинути це із голови.

— Розкажи мені про Жульєт.

Міріам видала тихе застережливе сичання.

— Не мені розповідати тобі про Жульєт Дюран. Краще спитай про неї у свого чоловіка. — Вона від'єднала крапельницю і подала мені стару фланелеву сорочку Сари. Я кілька секунд безуспішно поборсалася в ній, і Міріам прийшла мені на допомогу. Її погляд упав на мітки у мене на спині.

— Ці шрами мене не турбують. Вони — просто символи того, що я боролася і вижила. — Та натягуючи сорочку на плечі, я таки відчула під поглядом Міріам певний дискомфорт і сором'язливість. — Його вони теж не турбують. Коли кохаєш де Клермона, то це кохання неодмінно залишає на тобі якусь мітку. Ніхто не знає це краще за Метью.

Тремтячими пальцями я застєбнула сорочку, навмисне уникаючи погляду Міріам. Вона подала мені еластичні чорні лосини.

— Даючи йому кров, ти наражала себе на страшну небезпеку. Метью міг не зупинитися, і пив би, аж поки ти не померла. — У її голосі залунала нотка мимовільного захоплення і поваги.

— Ізабо казала мені, що де Клермони б'ються за тих, кого кохають.

— Його мати все правильно розуміє, але Метью — то зовсім інша справа. Йому треба очистити свою кровноносну систему — від твоєї крові, від того, що сталося вчора, від всього...

Жульєт. Це невимовлене слово повисло межі нами в повітрі.

Міріам знову приєднала крапельницю і відрегулювала потік рідини.

— Маркус відвезе його до Канади. Пройдуть години, перш ніж Метью знайде того, ким він захоче підхарчитися, але цьому зарадити

не можна.

— Якщо вони удвох поїдуть, то чи будуть Сара й Ем у безпеці?

— Ти допомогла нам виграти час. Конгрегація й уявити собі не могла, що Жульет не впорається з завданням. Герберт не менш гонористий, ніж Метью, і майже так само непогрішимий. Для того щоб йому перегрупуватися, піде кілька днів. — Раптом вона завмерла з винуватим виразом на обличчі.

— Я хотів би зараз поговорити з Діаною, — тихо сказав Метью з порога. Вигляд він мав жахливий. Риси його обличчя загострилися — у них вгадувався сильний голод, а під очима виднілися сіро-червоні розводи.

Він мовчки спостерігав, як Міріам обійшла моє імпровізоване ліжко, як зачинила за собою восьмикутні двопільні двері, й ті клацнули клямками. Коли він обернувся до мене, в його очах застигло занепокоєння.

Потреба Метью в крові вступила у конфлікт із його інстинктом захисника.

— Коли ти їдеш? — спитала я, сподіваючись, що він зрозуміє моє бажання правильно.

— Я не поїду.

— Тобі треба відновити свої сили. Наступного разу Конгрегація не обмежиться одним вампіром чи відьмою.

«Цікаво, а чи багато створінь із минулого Метью згодиться відгукнутися на заклик Конгрегації?» — подумала я, насилу підводячись, щоб сісти.

— Ти тепер така досвідчена у військовій справі, що починаєш розуміти їхню стратегію, моя левице? — З рис обличчя Метью неможливо було здогадатися про його почуття, але в голосі прозвучали нотки захвату й поваги.

— Ми довели, що нас не так легко здолати.

— Не так легко? Ти мало не померла, — сказав він, сідаючи біля мене на подушки.

— Ти теж мало не загинув.

— Для того щоб мене врятувати, ти вдалася до магії. Я нюхом це чув — приворотень та сіра амбра.

— Ніяка то не магія. — Мені не хотілося, щоб він дізнався, що я пообіцяла в обмін на його життя.

— Не бреш. — Метью захопив мене пальцями за підборіддя. — Якщо не хочеш казати, то не кажи. Твої таємниці — то твої таємниці. Але не бреш.

— Якщо я приховую таємниці, то я не одна така в нашій родині. Розкажи мені про Жульєт Дюран.

Метью відпустив моє підборіддя і збентежено ступив кілька кроків до вікна.

— Те, що нас познайомив Герберт, ти вже знаєш. Він викрав її з борделю в Каїрі, неодноразово доводив до межі загибелі, а потім зробив її вампіром і виховав її так, щоб вона могла мені сподобатися. Я й досі не знаю, чи вона була божевільна, коли Герберт надивав її, чи її розум помутився від того, що він із нею скоїв.

— Але навіщо? — спитала я, марно намагаючись приховати свій подив.

— Герберт хотів, щоб вона проповзла, як той хробак, до мого серця, а через мене — до наших родинних справ. Йому завжди хотілося стати членом ордену лицарів Лазаря, але батько щоразу йому відмовляв. А коли Жульєт дізналася б всі тонкощі про братство та іншу корисну інформацію про де Клермонів, вона була б вільна мене убити. Герберт тренував її не лише як мою коханку, а і як мою вбивцю. — Метью сколупнув пальцем шматочок відсохлої фарби на віконній рамі. — Коли я вперше зустрів її, їй краще вдавалося приховувати свою хворобу. І я далеко не відразу помітив її ознаки. Болдвін та Ізабо ніколи їй не довіряли, а Маркус — відверто гидував нею. Але ж я... Герберт добре навчив її. Вона нагадувала мені Луїзу, а емоційна крихкість та вразливість Жульєт начебто пояснювала її хаотичну поведінку.

«Йому завжди подобалися тендітні й вразливі істоти», — колись попередила мене Ізабо. Метью відчував до Жульєт не лише статевий потяг. Він мав до неї глибші почуття.

— То ти й справді кохав її. — Я пригадала химерний поцілунок Жульєт і аж здригнулася.

— Колись. Давно. Здуру, — відповів Метью, немов продовжував почате мною речення. — Потім я спостерігав за нею — з безпечної відстані — і робив так, щоб у неї все було гаразд. Я дбав про неї, бо вона була неспроможна сама дбати про себе. Коли вибухнула Перша

світова війна, вона зникла, і мені подумалося, що вона загинула. Я навіть увити собі не міг, що вона й досі жива.

— І увесь той час, коли ти спостерігав за нею, вона спостерігала за тобою, — зауважила я, пригадавши, як уважні очі Жульєт помічали кожен мій найменший порух. Напевне, вона слідувала за Метью з не менш прискіпливою увагою.

— Якби я знав, то й за милю її до тебе не підпустив би. — Він вдивився в бліде вранішнє світло. — Але є ще одна річ, яку нам з тобою слід обговорити. Ти мусиш пообіцяти мені, що більше ніколи не скористаєшся своєю магією, щоби врятувати моє життя. Я не маю бажання жити довше, аніж мені на роду написано. Життя та смерть — потужні сили. Колись Ізабо стала їм на заваді від мого імені. Тому ти мусиш більше цього не робити. І не проси ні Міріам, ні когось іще зробити тебе вампіром. — Холодність його тону лякала мене; він перетнув кімнату від вікна до мого ліжка широкими рішучими кроками. — Ніхто — навіть я — не перетворить тебе на того, ким ти не є.

— Тобі теж доведеться дещо пообіцяти мені навзаєм.

Він невдоволено примружився.

— Що таке?

— Навіть не проси мене покинути тебе, коли над тобою нависне небезпека, — несамовито відказала я. — Бо я цього ніколи не зроблю.

Метью подумки вирахував, у що йому стане така обіцянка, і як мене при цьому тримати подалі від гріха. А я тим часом вираховувала, які зі своїх іще погано усвідомлених здібностей мені слід опанувати, щоб ненароком не спелити Метью або не втопитися самій. Я торкнулася його щоки.

— Їдь на полювання з Маркусом. Ми будемо у безпеці — принаймні найближчим часом. — Колір його шкіри і досі не повернувся до норми. Не лише я втратила багато крові.

— Ти не мусиш залишатися сама.

— У мене є тітки, не кажучи вже про Міріам. Вона якось сказала мені в Бодліанській бібліотеці, що має зуби так само гострі, як і твої. І я вірю їй. — Тепер я вже більше знала про вампірські зуби. З власного досвіду.

— Ми повернемося додому з настанням темряви, — неохоче погодився Метью, легенько провівши пальцями по моїй щоці. — Тобі

нічого не треба перед моїм від'їздом?

— Я хотіла б поговорити з Ізабо. — Того ранку Сара до мене не приходила, а мені хотілося почути хоч якийсь голос, схожий на материнський.

— Авжеж, — Метью приховав свій подив, полізши до кишені за телефоном. Хтось із наших потурбувався знайти його в кущах. Натиснувши на кнопку екстреного виклику, він зв'язався з маєтком «Сім веж».

— Маман? — тільки й встиг вимовити Метью, враз перерваний емоційним потоком французьких слів. — З нею все гаразд, — нарешті спромігся вставити він заспокійливим голосом. — Діана хоче... вона попрохала мене надати можливість із тобою поговорити.

На протилежному краю лінії запала тиша, а потім почулося одне-єдине уривисте слово.

— *Oui.*

Метью подав мені телефон.

— Ізабо? — перепитала я надтріснутим голосом, і мої очі несподівано наповнилися слізьми.

— Я тебе чую, Діано, — прозвучав мелодійний, як і зазвичай, голос Ізабо.

— Він мало не загинув.

— Тобі слід було послухати його і забиратися від Жульєт якомога далі, — суворо зауважила мати Метью, а потім додала вже приязним тоном. — Але я рада, що ти його не послухалася.

І тут я розплакалася. Метью ніжно погладив мене по голові й заправив за вухо непокірне пасмо. А потім вийшов, даючи мені змогу поговорити з Ізабо сам на сам.

І я розповіла їй про своє горе, зізналася про свою неспроможність убити Жульєт за першої ж нагоди. Я розповіла їй усе: про вражаючу зовнішність Жульєт, про страх, який паралізував мене, коли Метью почав пити мою кров, про те, що відчувала я, коли помирала, а потім раптом повернулася до життя. Мати Метью все зрозуміла, як я й передбачала. Єдиний раз вона перервала мене тоді, коли я розповідала про молоду і стару жінок.

— То це богиня врятувала мого сина, — пробурмотіла вона. — Отже, вона має почуття справедливості, а також почуття гумору. Але

це надто довга історія для цієї розмови. Коли повернешся до «Семи веж», я тобі розповім.

Її згадка про шато викликала у мене гострий напад туги за домівкою.

— Мені так хочеться там бути! Не думаю, що хтось у Медісоні зможе навчити мене всього, що я маю знати.

— Тоді нам треба знайти іншого вчителя. Гадаю, десь є створіння, яке зможе тобі допомогти.

Ізабо видала низку вказівок стосовно необхідності слухатися Метью, берегти його, берегти себе — і якомога скоріше повертатися до «Семи веж». Я, з незвичною для себе готовністю, погодилася з ними усіма і вимкнула телефон.

Тактовно виждавши кілька секунд, Метью відчинив двері й увійшов до кімнати.

— Дякую, — сказала я, втягнувши носом запах Метью, що линув від телефону, і повертаючи його.

Він похитав головою.

— Забери його собі. Телефонуй Маркусу та Ізабо в будь-який час. Вони — під номерами «два» і «три» швидкісного набору. Тобі потрібен новий телефон, а також годинник. Бо твій старий навіть зарядного пристрою не тримає. — Метью лагідно примостив мене на подушки і поцілував у лоб. — Міріам працює в їдальні, але вона почує найменший звук.

— А Сара й Ем? — спитала я.

— Ждуть не діждуться, щоб тебе побачити, — усміхнувся він.

Після спілкування з тітками я проспала кілька годин, аж поки неспокійна туга за Метью не видряпала мене зі сну своїми пазурами. Ем встала з бабусиного крісла-гойдалки, щоб принести мені склянку води. На її лобі з'явилися глибокі зморшки, яких кілька днів тому не було. А бабуся тим часом сиділа на софі й, утупившись у панелі біля каміна, чекала на наступне послання від будинку.

— А де Сара? — спитала я, змикаючи пальці на склянці з водою. У мене горло й досі було сухе, як пергамент, і вода видалася мені божественним нектаром.

— Вона ненадовго вийшла, — мовила Емілі, і її губи витягнулися в тоненький шнурочок.

— Вона винуватить Метью в усьому що сталося?

Ем стала переді мною навколiшки — тепер її очі були напроти моїх.

— До Метью це не має стосунку. Ти дала свою кров вампіру — нещасному умирущому вампіру. — Я хотіла була заперечити, але вона зупинила мене поглядом. — Знаю, знаю, він — не якийсь там пересічний вампір. Але Метью міг тебе вбити. А Сара тепер спустошена. Вона у відчаї, бо ти ніяк не навчишся керувати своїми талантами.

— Сарі не варто перейматися через мене. Ти бачила, що я зробила з Жульєт?

Емілі кивнула.

— Бачила й дещо інше.

Моя бабуся відвела погляд від панелі й поглянула на мене.

— Я побачила голодну пристрасть в очах Метью, коли він живився твоєю кров'ю, — казала Емілі тихо. — А ще я бачила молодицю та стару каргу; вони стояли потойбіч вогню.

— А Сара їх теж бачила? — прошепотіла я, сподіваючись, що Міріам не почує мене.

Ем похитала головою.

— Ні, не бачила. А Метью знає?

— Ні. — Я відкинула з лоба волосся, відчувши величезне полегшення — Сара знала не про все, що трапилось тієї ночі.

— І що ж ти пообіцяла тій богині в обмін на його життя, Діано?

— Усе, що вона захоче.

— Ой, люба моя. — На обличчі Ем з'явився розпачливий вираз. — Тобі не слід було цього робити. Бо не можна вгадати, коли вона змусить тебе виконувати свою обіцянку і що вона вимагатиме навзамін.

Моя бабуся вже пересіла в крісло-гойдалку і не на жарт у ньому розгойдалася. Ем боязко поглянула на це шалене гойдання — якби бабця з крісла не випала.

— Я мусила, Ем, бо не мала вибору. Богиня навіть не здивувалася. Якимось чином моє рішення здалося їй неминучим — і правильним.

— А ти бачила ту молодицю й бабцю раніше?

Я кивнула.

— Молода приходила до мене уві сні. Інколи мені здавалося, що я — всередині неї, що це я їду на коні та полюю. А стара жінка якимось

зустріла мене біля сімейної кімнати.

— *Ти потрапила в скрутне становище, Діано, на саме його дно,* — заговтузилася моя бабуся. — *Сподіваюся, ти добре вмієш плавати.*

— Ти не мусиш легковажити богинею і викликати її, коли тобі заманеться, — застерегла мене Емілі. — Бо вона — представниця потужних сил, які ти ще не усвідомила і не зрозуміла.

— А я її й не викликала. Вони самі з'явилися, коли я вирішила дати Метью свою кров. І вони мені охоче допомогли.

— *Може, тобі не варто було давати йому свою кров?* — зауважила моя бабуся, розгойдуючись у кріслі так, що долівка жалісно скрипіла. — *Ти про це думала?*

— Ти знайома з Метью кілька тижнів. Однак ти виконуєш його накази, ти готова віддати за нього своє життя. Тепер ти розумієш, чому Сара така стурбована? Бо тієї Діани, яку ми знали стільки років, уже немає.

— Я кохаю його, а він кохає мене, — вперто заявила я. Я не сказала ні слова про численні таємниці Метью — лицарів Лазаря, Жульєт, навіть Маркуса. Промовчала я і про його схильність до нестримної люті та бажання контролювати всіх і все довкола себе.

Та Ем прочитала мої думки. І похитала головою.

— Ти не можеш цього ігнорувати, Діано. Ти вже намагалася вчинити так зі своєю магією, але вона таки тебе знайшла. Ті риси вдачі Метью, що тобі не подобаються і які ти не розумієш, теж наздоженуть і знайдуть тебе. Ти не зможеш увесь час ховатися. Особливо тепер.

— Що ти хочеш сказати?

— Багато створінь виявляють інтерес до цього манускрипту, а також до тебе й до Метью. Я їх фізично відчуваю, відчуваю, як вони тиснуть на будинок Бішопів, тиснуть на тебе. Я не знаю, на чиєму вони боці в цій боротьбі, але маю таке передчуття, що ми невдовзі дізнаємося.

Ем поправила мені ковдру і, підкинувши в камін поліняку, вийшла з кімнати.

Мене розбудив знайомий пряний запах мого чоловіка.

— Ти повернувся, — сказала я, протираючи очі.

Метью мав відпочилий вигляд, а його шкіра набула свого звичайного перлового відтінку.

Він напився. Напився людської крові.

— І ти теж повернулася. До себе, — промурмотів Метью, цілуючи мені руку. — Міріам сказала, що ти проспала цілий день.

— А Сара дома?

— Усі вдома і вже відзвітувалися про свою присутність. Навіть Табіта.

Я попросилася побачитися з усіма, і він враз від'єднав мене від крапельниці. Та я була ще заслабка, мої ноги підігнулися, тоді Метью взяв мене на руки і поніс.

Ем та Маркус надзвичайно церемоніально вмостили мене на софу. Я швидко втомилася від звичайної розмови та перегляду чергового горору по телевізору, тож Метью знову взяв мене на руки.

— Ми підемо нагору, — оголосив він. — Побачимося вранці.

— Може, віднести нагору Діанину крапельницю? — поцікавилася Міріам.

— Ні. Вона їй не потрібна, — коротко кинув Метью.

— Дякую, що не дозволив чіпляти до мене всі оті трубки, — сказала я, коли він ніс мене через зал.

— Твоє тіло й досі слабке, але ти напрочуд живуча як для теплокровного створіння, — проговорив Метью, несучи мене сходами. — Мабуть, це через фізичні вправи, якими ти займалася з упертістю вічного двигуна. — Коли Метью вимкнув світло, я скрутилася калачиком і, радісно зітхнувши, притиснулася до його тіла й жестом власника поклала руку йому на груди. Місячне сяйво струменіло у вікна, освітлюючи його свіжі шрами. Вони вже потроху блякнули, міняли колір із рожевого на білий.

Я була зморена, але коліщатка в голові у Метью оберталися так несамовито, що заснути я не змогла. Рішуче стулені губи та блискучі очі видавали його: просто тепер він обмірковував нашу дорогу в майбутнє, як і обіцяв мені минулої ночі.

— Скажи мені, про що ти думаєш, — спитала я, не в змозі далі бути в невідомості.

— Усе, що нам потрібно, — це час, — задумливо відповів Метью.

— Навряд чи Конгрегація подарує нам таку розкіш.

— А ми й питати її не будемо. Ми самі її візьмемо, — сказав він ледь чутним голосом. — Ми подамося подорожувати в часі.

Розділ 39

Наступного ранку я здолала півшляху на перший поверх і зупинилася перепочити, вирішивши добратися до кухні самотужки. На мій превеликий подив, Метью не розохочував мене. Ми присіли на старі потерті східці і по-товариськи помовчали. Крізь нерівні віконниці обабіч парадного входу пробивалося бліде водянисте світло, обіцяючи сонячний день. З сімейної кімнати долітало клацання кубиків — там грали в «Ерудит».

— Коли ти їм скажеш? — Утім, наразі розповідати було майже ні про що: Метью і досі працював над загальними обрисами нашого плану.

— Згодом, — відповів він, прихилиючись до мене. Я теж прихилилася до нього, притиснувшись плечем до плеча.

— Не існує такої кількості кави, яка втримала б Сару від істерики, коли вона почує це. — Я взялася за поруччя, зітхнула і підвелася. — Ну ж бо, ходімо.

Коли ми зайшли до сімейної кімнати, Емілі принесла мені першу чашку чаю. Я сіла на кушетку і смакувала чаєм, а тим часом Метью з Маркусом — з мого мовчазного благословення — вирушили на звичну ранішню прогулянку. Перед нашим від'їздом їм бажано провести разом максимум часу.

Після чаю на мене чекала знаменита Сарина яєчня — цибуля, гриби та сир і на додаток чайна ложечка соусу сальса.

— Дякую, Саро, — сказала я і без зайвих церемоній накинулася на їжу.

— Не лише Метью потрібні відпочинок та добре харчування. — З цими словами вона поглянула крізь вікно у садок, де прогулювалися двоє вампірів.

— Сьогодні я почуваюся набагато краще, — сказала я, з хрустом вгризаючись у грінку.

— Принаймні твій апетит повернувся, це однозначно. — У пагорбі зі смажених яєць з'явилася чималенька прогалина.

Коли повернулися Метью з Маркусом, я вже взялася за другу тарілку харчів. У обох був похмурий вигляд, але у відповідь на мій запитальний погляд Метью похитав головою.

Вочевидь, вони не обговорювали наш план подорожі в часі. Щось інше зіпсувало їм настрої. Метью підтягнув собі стілець, розкрив газету і зосереджено читав новини. Доївши яечню та грінки, я випила ще чаю, трохи побайдкувала, поки Сара прибирала тарілки.

Нарешті Метью склав газету і відклав її убік.

— Мені хотілося б з'їздити до лісу. До того місця, де померла Жульєт, — виклично заявила я.

Він скочив на ноги.

— Я піджену «рейндж-ровер» до парадного входу.

— Метью, це ж божевілля. Ще зарано, — заперечив Маркус, і поглянув на Сару, шукаючи в неї підтримки.

— Нехай їдуть, — погодилася Сара. — Але нехай Діана вдягне теплі речі, бо надворі прохолодно.

З'явилася Ем зі здивованим виразом обличчя.

— Ми що, чекаємо гостей? Будинок вважає, що чекаємо.

— Ти, напевне, жартуєш! — вигукнула я. — Від часу останнього родинного возз'єднання в ньому не додалося жодної нової кімнати. І де ж вона з'явилася?

— Між туалетом та коморою для мотлоху. — Ем тицьнула пальцем на стелю. «Я ж казала тобі, що справа стосується не лише тебе та Метью», — мовчки передала вона мені, коли ми гуртом пішли нагору роздивлятися результат останньої трансформації. «Мої передчуття майже ніколи не підводять».

У нововиниклій кімнаті ми побачили старовинне мідне ліжко з чотирма величезними полірованими кулями на бильцях та червоними картатими шторами, котрі, як стверджувала Ем, «відросли» буквально у неї на очах, в'язаний килимок із недоречною комбінацією коричневого, малинового та фіолетового кольорів, а також пошарпаний умивальник зі щербатою рожевою зливальницею і так само щербатим глечиком. Ніхто з нас не впізнав жодного з цих предметів.

— Звідки все це взялося? — спантеличено спитала Міріам.

— Хтозна, де будинок зберігає ті речі, — зауважила Сара і, всівшись на ліжко, енергійно на ньому застрибала. Ліжко відповіло обуреним скрипом.

— Найвідоміша витівка будинку на моїй пам'яті сталася на мій тринадцятий день народження, — з посмішкою пригадала я. — Тоді

він побив рекорд: спорудив аж чотири спальні з обстановою вікторіанської доби.

— А ще він витворив двадцять чотири порцелянових столових прибори у стилі «Блакитна верба», — пригадала Емілі. — У нас і досі залишилися декотрі чашки, хоча більшість із них щезла, коли родина поїхала.

Усі з цікавістю оглянули новопосталу кімнату і тепер набагато зменшену комірчину поряд, потім я перевдягнулася і, час від часу зупиняючись перепочити, пошкутильгала униз до «рейндж-ровера». Ми наблизилися до того місця, де Жульєт зустріла свою смерть, і Метью зупинив авто, бо важкі колеса вгрузли в м'яку землю.

— Може, решту шляху пройдемося? — запропонував він. — Це буде неважко.

Цього ранку він був інакший: не надокучав порадами і не підказував, що робити.

— У тобі щось змінилося? — спитала я, коли ми наблизилися до древнього дуба.

— Я бачив, як ти б'єшся, — тихо відповів Метью. — буває, що на полі бою найхоробріші воїни падають від страху. І втрачають здатність битися навіть заради порятунку власного життя.

— Але ж я теж завмерла від страху, — завважила я, і сіпнулася так, що волосся затулило обличчя, щоб він не побачив його виразу.

Метью зупинився, як вкопаний, і міцно стиснув мене за лікоть.

— Так, ти зупинилася, але не від страху. Ти просто вагалася — вбивати чи не вбивати. Але смерті ти не боялася.

— Так, не боялася. Я жила поруч зі смертю з семи років. І навіть інколи прагнула її.

Він крутнув мене до себе і поглянув у вічі.

— Після Ля П'єра Сату кинула тебе розбитою і розгубленою. Усе життя ти ховалася від своїх страхів. Я не був певен, що ти зможеш битися, коли доведеться. А тепер я муситиму втримувати тебе від непотрібних ризиків. — І він промовисто поглянув на мою шию.

Метью знову рушив уперед, манячи мене за руку. Пляма почорнілої трави засвідчила, що ми вже вийшли на галявину. Я заціпеніла, і він відпустив мою руку.

Мітки, залишені вогнем, привели нас до вигорілого місця, де впала Жульєт. У лісі було зловісно-тихо; не чулося ані щебету пташок, ані

інших звуків життя. Я підняла з землі обгорілу тріску, від чого мої пальці забруднилися сажею.

— Я не знала Жульєт, але в ту мить ненавиділа її достатньо сильно, щоб убити, — промовила я і подумала, що тепер її каро-зелені очі невпинно стежитимуть за мною з тіні під деревами.

Я прослідкувала поглядом лінію, залишену вогняною дугою, яку я викликала своєю магією, аж до того місця, де молодиця та стара бабця погодилися допомогти мені врятувати Метью від смерті. А коли мій погляд проштовхнувся в дуб, я аж зойкнула від несподіванки.

— Це почалося учора, — озвався Метью, прослідкувавши за моїм поглядом. — Сара каже, що це ти витягнула з нього життя.

Угорі гілки були потріскані й зів'ялі. Голі віти розгалужувалися і розгалужувалися, ставали схожі на оленячі роги. У мене під ногами зашерехтіло зів'яле листя. Метью вижив, бо я передала йому життєву силу дуба, пропустивши її крізь свої вени. Шорстка й груба кора дуба випромінювала міцність і статечність, та насправді під нею крилася пуста смерть.

— Енергія завжди вимагає певної ціни, — зауважив Метью. — Незалежно від того, магічна вона чи ні.

— Що ж я накоїла! — Смерть дерева аж ніяк не замінить зведення моїх рахунків з богинею. Вперше в житті я перелякалася через наслідки досягнутої домовленості.

Метью перетнув галявину і спіймав мене у свої обійми. Ми обнялися, з радістю та розпачем усвідомлюючи те, що мало не втратили.

— Ти обіцяла мені, що поводитимешся розсудливіше, — сердито кинув він.

Я теж була на нього сердита.

— Взагалі-то, ти маєш бути незнищеним.

Він поклав голову мені на плече.

— Треба було розповісти тобі про Жульєт.

— Та отож, треба було. Бо вона мало не забрала тебе від мене. — Кров загупала по артерії об бинт на шиї, коли Метью торкнувся великим пальцем того місця, де він прогриз мою плоть та м'язи. Його дотик був навдивовижу теплим.

— Так, смерть була тоді близько. — Запустивши пальці у моє волосся, він погладив мене по потилиці й міцно притиснувся своїми

губами до моїх. Так ми мовчки і стояли, слухаючи биття наших сердець.

— Коли я вбила Жульєт, то зробила її частиною себе — навічно.

Метью погладив моє волосся.

— Смерть сама по собі є потужною магією.

Ми знову замовкли, і я без слів подякувала богині за те, що вона врятувала не лише життя Метью, а й моє. Ми пішли назад до авто, але з півдороги я вже погойдувалася від втоми і спотикалася. Метью посадив мене собі на плечі, як малу дитину, і проніс на собі решту шляху.

Коли ми повернулися до будинку, Сара сиділа, схилившись над столом у своєму кабінеті. За мить вона прожогом бігла надвір відчиняти дверцята «рейндж-ровера» з такою швидкістю, що їй би і вампір позаздрив.

— Чорт забирай, Метью! — вигукнула вона, поглянувши на моє виснажене обличчя.

Вони вдвох завели мене в будинок і всадовили на кушетку в сімейній кімнаті. Я лягла і поклала голову Метью на коліна. Тихі звуки життя, що вирувало в будинку, заколисали мене, і я заснула. Останнє, що я чітко запам'ятала, це запах ванілі та повизгування старого міксера, яким користувалася Емілі.

Метью розбудив мене на обід. Овочевий суп. Вираз обличчя Метью свідчив про те, що невдовзі мені знадобиться підтримка — він збирався ознайомити родину з нашим планом.

— Ти готова, *mon cœur*? — спитав Метью. Я кивнула, вишкрібаючи усе з тарілки до останку. Маркус крутнув головою у наш бік. — Ми хочемо тобі дещо розповісти, — сказав йому Метью.

Згідно з новою родинною традицією, для обговорення важливої теми треба було пройти до їдальні. Коли ми зібралися, всі очі втупилася на Метью.

— І що ж ви вирішили? — спитав Маркус без передмов.

Метью зробив глибокий вдих, навмисне витримуючи паузу, і почав.

— Нам треба вирушити туди, де Конгрегації буде нелегко знайти нас, де Діана матиме необхідний час і досвідчених наставників, які допоможуть їй оволодіти магією.

Сара захихотіла.

— І де ж це є таке місце з могутніми терплячими відьмами, які не заперечуватимуть, коли поряд вештатиметься вампір?

— Я не маю на увазі якесь конкретне місце, — загадково відповів Метью. — Ми сховаємо Діану *в часі*.

Зчинився галас. Метью взяв мене за руку.

— *Courage*, — прошепотіла я по-французьки, повторюючи пораду, яку він дав мені перед знайомством з Ізабо.

Метью пирхнув і похмуро всміхнувся.

Я добре розуміла недовіру і невіру родини. Минулої ночі моя реакція була би приблизно такою ж самою. Спочатку я б наполягала, що це неможливо, а потім ставила б безліч запитань — що, де і як.

Метью пояснив, що міг, а міг він пояснити небагато.

— Ти хочеш скористатися своєю магією, але поки що це вона тобою користується, а не навпаки. Тобі потрібен наставник досвідченіший та здібніший за Сару та Емілі. То не їхня провина, що вони не в змозі тобі допомогти. Відьми минулого були інакшими. Але багато їхніх знань втрачено.

— Де? Коли? — прошепотіла я, не маючим анінайменшого уявлення.

— Не дуже й давно — хоча недавнє минуле теж містить певні ризики. Але щоб знайти відьму достатньо потужну, аби навчити тебе, доведеться здійснити далеку подорож у часі. Спочатку треба поговорити з Сарою і з'ясувати, наскільки безпечною є така подорож. А потім нам слід знайти три предмети, які скерують нас до того відтинку часу.

— Ми? А я гадала, що я тебе просто зустріну там, і все.

— Не зустрінеш. Хіба що коли не буде альтернативи. Тоді я був іншою істотою, і не певен, що довірив би тебе собі такому, яким я тоді був.

Метью полегшено зітхнув, коли я кивнула на знак згоди. Кілька днів тому він відкинув ідею подорожі в часі. Та, вочевидь, ризик залишатися на місці був іще більшим.

— А що робитимуть інші?

Він провів великим пальцем по вені на моїй п'ясті.

— Міріам та Маркус повернуться назад до Оксфорда. Конгрегація шукатиме тебе спочатку тут. Було б непогано, якби Сара та Емілі кудись ненадовго поїхали. А чи могли б вони поїхати до Ізабо?

На перший погляд це здавалося сміховинним. Сара та Ізабо під одним дахом? Абсурд! Та чим більше я про це думала, тим менш неймовірною вона видавалася.

— Не знаю, можливо, — резюмувала я задумливо. Але тепер виникло ще одне ускладнення — Маркус. Я не дуже розбиралася в усіх мудрощах ордену лицарів Лазаря, але за відсутності Метью саме на його плечі звалиться тягар іще більшої відповідальності.

— Іншого шляху немає, — тихо сказав Метью в напівтемряві й заспокоїв мене поцілунком.

Але саме стосовно цього Емілі мала протилежну думку.

— *Мусить* бути інший шлях, — заперечила вона.

— Я намагався придумати, але не зміг, — виправдовувався Метью.

— Куди — або радше *до якого часу* — ви збираєтеся вирушати? Діана навряд чи зможе злитися з загальним тлом і стати непомітною. Вона надто висока на зріст, — завважила Міріам, поглянувши на свої крихітні рученята.

— Навіть попри те, що Діана не зможе стати непомітною, така подорож небезпечна, — карбував кожне слова Маркус. — Вона може опинитися посеред війни. Або епідемії.

— Або у розпал полювання на відьом. — Міріам сказала це без злоби в голосі, але на неї враз зиркнули три пари обурених очей.

— А ти як гадаєш, Саро? — поцікавився Метью.

З усіх створінь, що сиділи в кімнаті, вона досі не зронила ні слова.

— Ти хочеш вирушити з нею в той час, де вона знайде відьом, які зможуть їй допомогти?

— Так.

Сара заплющила і розплющила очі.

— Тут ви обоє у небезпеці. Це довела Жульєт Дюран. А якщо ви в небезпеці у Медісоні, то будете в небезпеці скрізь.

— Дякую. — Метью розтулив рота, щоб сказати щось іще, та Сара перервала його, піднявши руку.

— Нічого не обіцяй мені, — сказала вона напруженим голосом. — Ти будеш обережним хоча б заради неї, якщо не заради себе.

— А тепер у нас лишився один клопіт: власне подорож у часі, — сказав Метью вже діловим тоном. — Діані знадобляться три предмети з конкретного часу і місця, щоб мати змогу безпечно подорожувати.

Сара кивнула.

— А я можу вважатися таким «предметом»? — поцікавився Метью.

— Маєш серце? Маєш пульс? Авжеж, ти не «предмет»! — Це було найпозитивніше твердження про вампірів, яке коли-небудь робила Сара.

— Якщо вам потрібні якісь старі речі за дороговкази, можете вибирати з оцих. — Маркус зняв із шиї тоненький шкіряний шнурок і підняв його над головою. На шворці, наче на гірлянді, висіли химерні прикраси — зуб, монета, якийсь уламок, що поблискував золотисто-чорним відтінком, і погнутий срібний свисток. Він кинув шнурок Метью.

— Чи ти, бува, не витягнув ось це у жертви жовтої лихоманки? — поцікавився Метью, мацаючи зуб.

— Так, в Новому Орлеані, — підтвердив Маркус. — Під час епідемії тисяча вісімсот дев'ятнадцятого року.

— Про Новий Орлеан і мови бути не може, — різко відказав Метью.

— Та отож, — підтвердив Маркус, зиркнувши крадькома на мене, а потім знову зосередив увагу на батькові. — А як щодо Парижа? Там можна буде зустрітися з Фанні. У неї має бути друга сережка.

Метью торкнувся пальцями маленького червоного камінчика в золотій філіграні.

— Ми з Філіпом забрали тебе з Парижа — і від Фанні. Тоді був Терор, пам'ятаєш? Тогочасний Париж — не місце для Діани.

— Так, ви удвох нервували через дрібниці й метушилися довкола мене, наче дві старі бабці. Мені вже випало пережити одну революцію. До того ж, якщо ти хочеш знайти безпечне місце в минулому, тобі доведеться докласти достобіса зусиль, татку, бо це не так просто, — пробурчав Маркус. Раптом його обличчя осяяла здогадка. — А може, Філадельфія?

— Я не був з тобою ані в Філадельфії, ані в Каліфорнії, — проторохтів Метью, перш ніж його син встиг розтулити рота. — Тож краще ми вирушимо в той час і в те місце, які мені добре відомі.

— Навіть якщо ти добре знатимеш, куди нам треба потрапити, я не впевнена, що зможу це зробити, — озвалася я, знову відчувши небажання займатися магією.

— А я гадаю, що зможеш, — різко заперечила Сара, — бо ти все своє життя цим займалася. І коли була ще дитинчам, і маленькою

дівчинкою, коли гралася зі Стівеном у хованки, і підлітком. Пам'ятаєш, як часто ми витягували тебе із лісу і швиденько відмивали та відчищали, щоб ти в школу не запізнилася? Як ти гадаєш, чим ти тоді займалася, як не магією?

— Ну, не в часі ж я подорожувала! Сто відсотків — ні! — відказала я, не кривлячи душею. — Я й досі не розумію, як це у мене виходило: куди дівається тіло, коли я потрапляю в інше місце?

— Хтозна. Але не хвилюйся. Це з кожним було. Скажімо, ти їдеш на роботу і не пам'ятаєш, як ти туди дісталася. Або промине день, а ти хоч убий не можеш пригадати, чим ти впродовж нього займалася. Кожного разу, коли тобі про таке розповідають, можна не сумніватися, що перед тобою — мандрівник у часі, — пояснила Сара. Вона говорила про подорожування в часі навдивовижу буденно.

Метью відчув мої побоювання і взяв мене за руку.

— Ейнштейн якось сказав: усі фізики усвідомлюють, що відмінність між минулим, теперішнім та майбутнім — це «ілюзія, за яку вперто тримаються люди». Він не лише вірив у чудеса та дива, він вірив і в гнучкість та еластичність часу.

У двері обережно постукали.

— Щось я не почула, як під'їхало авто, — підозріло мовила Міріам, підводячись із кушетки.

— Та то, мабуть, Семі — він збирає гроші на передплату газет, — припустила Ем, підводячись із крісла.

Ми тихо чекали, поки вона йшла до парадних дверей і мостини під її ногами скрипіли, немов на знак протесту. По тому, як Маркус та Метью поклали руки на стіл і напружилися, я зрозуміла — будь-якої миті вони готові зірватися з місця.

У їдальню залетів порив холодного вітру.

— Слухаю вас, — ошелешено мовила Ем. За якусь секунду Маркус та Метью стояли біля неї. До них швидко приєдналася Табіта, твердо вирішивши підтримати ватажка зграї в його важливій справі.

— Ні, це не хлопчик-газетяр, — сказала Сара, поглянувши на порожнє крісло біля мене, хоча могла цього й не говорити, бо Метью там уже й слід прохолов.

— Ви Діана Бішоп? — спитав низький чоловічий голос зі знайомим іноземним акцентом, злегка розтягуючи ненаголошені голосні.

— Ні, я її тітка, — відповіла Ем.

— Може, вам чимось допомогти? — холодно, але ввічливо спитав Метью.

— Мене звать Натаніель Вільсон, а це моя дружина, Софі. Нам сказали, що тут можна знайти Діану Бішоп.

— Хто це вам сказав? — тихо спитав Метью.

— Його мати — Агата, — сказала я, підводячись, і рушила до дверей.

Його голос нагадав мені ту жінку-демона, дизайнера з Австралії з навдивовижу гарними карими очима. Я розмовляла з нею в кафе, коли відвідувала Бодліанську бібліотеку.

Міріам спробувала заступити мені шлях, та побачивши вираз мого обличчя, швидко відійшла убік. Але спекатися Маркуса було не так просто. Він схопив мене за руку і потягнув до сходів.

Натанієлів погляд легеньким поштовхом торкнувся мого обличчя. Йому було двадцять із гаком, він мав світле волосся та шоколадні очі, а також материн великий рот і витончені риси обличчя. Агата була невеличка і акуратна, а Натаніель був майже як Метью заввишки і мав широкі плечі та вузькі стегна пловця. Через плече в нього був перекинутий величезний рюкзак.

— Ви Діана Бішоп? — спитав він.

З-за спини Натанієля з'явилося жіноче обличчя — миловидне й кругле, з розумними карими очима та ямочкою на підборідді. Цій жінці теж було двадцять із гаком, і м'який та ледве чутний тиск її погляду свідчив про те, що вона теж демон.

Коли вона мене роздивлялася, їй через плече впала довга каштанова коса.

— Це вона, — сказала молода жінка з акцентом, що видавав у ній уродженку Півдня. — У моїх снах вона мала такий самий вигляд.

— Усе нормально, Метью, — сказала я, бо ці два демони становили небезпеку не більшу, ніж Марта й Ізабо.

— То ви і є той самий вампір, — мовив Натаніель, скинувши погляд на Метью. — Моя мати попереджала мене про вас.

— Вам слід було дослухатися до її попередження, — мовив Метью стиха, але в тій пораді чулася загроза.

Однак це, здавалося, не справило на Натанієля належного враження.

— Вона сказала мені, що ви навряд чи зрадієте, побачивши сина члена Конгрегації. Але я прийшов сюди не від її імені. Я тут через Софі. — Він витягнув свою дружину з-за спини і захисним жестом підгріб собі під руку. Вона здригнулася від холоду і сильніше притиснулася до нього. Вони були вдягнені не до нью-йоркської осені. Натаніель мав на собі стару фермерську куртку, а на Софі не було нічого теплішого за водолазку та в'язаний вручну довгий джемпер до колін.

— Вони обидва — демони? — спитав мене Метью.

— Так, — відповіла я, хоча щось змусило мене на мить завагатися.

— А ви — теж вампір? — спитав Натаніель Маркуса.

Той вишкірився вовчою посмішкою.

— Вгадали.

Софі й досі торкалася мене своїм типово демонським поглядом, хоча я відчувала легенький свербіж на своїй шкірі. Мимоволі вона поклала руку собі на живіт, немов захищаючи його.

— Ви вагітна! — скрикнула я.

Маркус так здивувався, що ослабив хватку на моїй руці, і я рушила до гостей. Метью різко схопив мене, коли я проходила повз нього. Будинок, збуджений появою двох гостей та несподіваним вивертом Метью, виказав своє невдоволення, гучно гепнувши дверима гостьової кімнати.

— Те, що ви відчуваєте, це через мене, — сказала Софі, ще сильніше пригортаючись до свого чоловіка. — Мої предки були відьмацького роду, а я вийшла не такою, як вони.

До залу увійшла Сара і картинно здійняла руки догори.

— Ну от. Я ж казала, що невдовзі в Медісоні з'являться демони. Утім, будинок знає свою роботу краще за нас. Коли вже прийшли, то заходьте, бо надворі холодно.

Демони увійшли, і будинок застогнав так, наче ми йому страх як осточортіли своїми витівками.

— Не хвилюйтеся, — спробувала я заспокоїти їх. — То так будинок сказав нам, що не проти вашого приходу, а у який спосіб він це зробив — неважливо.

— Будинок моєї бабусі був такий самий, — усміхнулася Софі. — Вона мешкала в старому норманському помешканні в містечку Севен Девілз. Там я й народилася. Офіційно Севен Девілз є частиною

Північної Кароліни, але мій татко казав, що мешканцям міста про це не повідомили. Тож ми — як окрема держава.

Двері гостьової кімнати розчахнулися, і на порозі виникли ще четверо Бішопів і з цікавістю спостерігати за тим, що відбувалося. Хлопчик із кошиком для ягід помахав рукою. Софі сором'язливо помахала йому у відповідь.

— У моєї бабусі теж мешкали привиди, — спокійно додала вона.

Привиди, два недружні вампіри та надміру експресивний будинок — усе це виявилось для Натаніеля аж надто обтяжливим.

— Ми не залишимося тут довше, ніж необхідно, Софі. Ти приїхала сюди, щоб подарувати Діані дещо. Роби, що задумала, і хутко повертаймося додому, — запропонував він. Міріам навмисне вибрала цей момент і, схрестивши на грудях руки, виступила із їдальні. Натаніель від несподіванки аж позадкував.

— Спочатку вампіри. Потім — демони. Хто ж наступний? — невдоволено пробурмотіла Сара. І повернулася до Софі. — Так ви вже на п'ятому місяці?

— Минулого тижня дитинка почала ворухитися, — відповіла Софі, поклавши руки на живіт. — Саме тоді Агата й сказала нам, де знайти Діану. Вона не знає про мою родину. Ви мені снилися місяцями. І я не знаю, що побачила Агата, і що змусило її так перелякатися.

— Які сни? — швидко спитав Метью.

— Нехай Софі сяде, а вже потім ми почнемо її допитувати, — лагідно проговорила Сара, беручи контроль над ситуацією. — Ем, принеси нам, будь ласка, печива та молока.

Ем уже поспішала на кухню, і за мить звідти почувся дзенькіт склянок.

— Може, то мої сни, а може — її, — сказала вона, показуючи на живіт, коли Сара провела її та Натаніеля в глиб будинку. Вона поглянула через плече на Метью. — Розумієте, вона — відьма. І, напевне, саме це стурбувало матір Натаніеля.

Очі всіх присутніх прикипіли до випуклості під светром Софі.

— До їдальні, — мовила Сара рішуче. — Усі йдемо до їдальні.

Метью притримав мене.

— Щось надто дивно, що вони заявилися саме тепер. Не згадуй при них про подорож у часі.

— Та вони ж безневинні, — сказала я. І моя інтуїція підтверджувала це.

— Ніхто не є безневинним, а тим паче — син Агати Вільсон. — Табіта, що сиділа поруч із Метью, нявкнула на знак згоди.

— Ви приєднуєтеся до нас, чи вас силою тягнути? — гукнула Сара.

— Уже йдемо, — спокійно запевнив її Метью.

Сара сіла за стіл на чільному місці й показала на порожні стільці праворуч від себе.

— Сідайте.

Ми опинилися напроти Софі та Натаніеля, а через одне порожнє місце від них сидів Маркус. Син Метью розділив свою увагу між батьком та демонами. Я сиділа між Метью та Міріам, які очей не зводили з Натаніеля. Увійшла Ем із тацею, щільно заставленою посудом із вином, молоком, мисками з ягодами та горіхами, а також величезним тарелем із печивом.

— Господи, коли я бачу печиво, мені страшенно хочеться знову стати теплокровним, — побожно мовив Маркус, беручи золотисте кружальце з шоколадним осердям і підносячи його до носа. — Так добре пахне, але на смак — жахливе.

— А ти краще покуштуй ось це, — запропонувала Емілі, підсовуючи йому миску з горішками. — Вони вкриті ваніллю і цукром. Звісно, це не печиво, але схожість є. — І передала йому пляшку з вином та штопор. — Відкоркуй і налий трохи своєму батьку.

— Дякую, Ем, — проказав Маркус із повним ротом липких горішків і взявся за пляшку.

Сара уважно придивлялася, як Софі спрагло пила молоко й з апетитом їла печиво. Коли ж вона потягнулася за добавкою, моя тітка обернулася до Натаніеля.

— А де ж ваше авто? — Зважаючи на все те, що вже відбулося, це було дивне запитання.

— Ми прийшли пішки, — відповів Натаніель, не взявши й крихти з того, що поставила перед ним Емілі.

— Та невже? А звідки? — поцікавився Маркус із ноткою недовіри в голосі й подав Метью склянку вина. Він вже достатньо добре вивчив прилеглу місцевість і переконався, що поблизу будинку населених пунктів не було.

— З Дарема до Вашингтона нас підвіз приятель, — пояснила Софі.
— А звідти поїздом ми добралися до Нью-Йорка. До речі, Нью-Йорк мені не сподобався.

— Ми сіли на потяг до Олбані, а потім подалися до Сіракуз. До Казеновії ми дісталися автобусом, — додав Натаніель і застережливо поклав руку на плече Софі — мовляв, не кажи зайвого.

— Він не хоче, щоб я розповідала, як нас підвезла одна незнайомка, — з усмішкою зізналася Софі. — Ця жінка знала, де стоїть ваш будинок. Її діти полюбляють приїздити сюди на Геловін, бо ви — справжні відьми. — Софі відсьорбнула молока. — Ні, нам не треба було розпитувати, як сюди дістатися. Ваш будинок має так багато енергії, що ми його ніколи не минули б.

— А з якого дива ви обрали такий химерний маршрут? — спитав Метью в Натаніеля.

— Хтось за нами стежив аж до Нью-Йорка, але ми знову сіли на потяг до Вашингтона, і переслідувачі, напевне, втратили до нас інтерес, — наїжачився Натаніель.

— А потім ми зійшли з поїзда в Нью-Джерсі й поїхали назад до Нью-Йорка. Один чоловік на станції сказав нам, що туристи весь час губляться і сідають не на ті поїзди. Нас навіть не оштрафували, правда ж? — Софі сподобалася така приязність компанії «Амтрак».

А Метью наполегливо допитував Натаніеля.

— А де ви збираєтеся зупинитися на ніч?

— Вони зупиняться у нас, — досить різко заявила Емілі. — Автомобіля вони не мають, а будинок вже знайшов для них кімнату. До того ж Софі хоче поговорити з Діаною.

— Дуже хочу. Агата сказала, що ви зможете мені допомогти. Йшлося про якусь книгу для дитини, — тихо мовила Софі. Маркус стрельнув поглядом на краєчок сторінки з «Ешмола 782», що виглядав із-під схеми із зображенням командної структури ордену лицарів Лазаря. Він похапливо згріб папери, а зверху поклав начебто безневинні на вигляд результати аналізів ДНК.

— Яку книгу ти маєш на увазі, Софі? — перепитала я.

— Ми не сказали Агаті, що я з відьмацького роду. Я навіть Натаніелю не розповідала аж поки він приїхав до мене зустрітися з моїм татком. Ми на той час були разом вже чотири роки, а татко хворів і втрачав контроль над своєю магією. Мені не хотілося, щоб Натаніель

перелякався. Як би там не було, та коли ми побралися, ми не хотіли скандалу. На той час Агата вже була членом Конгрегації і часто говорила про суворість правил сегрегації, і про те, що буде з тими, хто насмілиться порушити їх. — Софі похитала головою. — Мені це завжди здавалося дикістю...

— То що там про книгу? — нагадала я, повертаючи розмову в потрібне русло.

— Ой, — зосереджено наморщила лоба Софі й на мить замовкла, пригадуючи.

— Моя мати в захваті від того, що у нас буде дитина. Вона каже, що це буде найгарніша дитина у всьому світі, — втрутився Натаніель, ніжно поглянувши на свою дружину. — А потім почалися сни. Софі відчула, що насувається якесь лихо. Як для демона, вона має добре розвинену здатність до лиховісних передчуттів — як і моя мати. У вересні у неї почалися видіння — обличчя Діани, а потім почало чутися її ім'я. Софі сказала, що люди чогось від вас хочуть.

Пальці Метью торкнулися моєї талії, де закінчувався шрам, що його залишила Сату.

— Покажи їм глек з обличчям, Натаніелю. То просто фото. Я хотіла взяти глек із собою, але Натаніель сказав, що не варто перти до Нью-Йорка п'ятилітровий глек.

Її чоловік слухняно видобув із кишені телефон, вивів на екран фотографію, і подав його моїй тітці. Сара аж охнула.

— Я гончар, як і моя мама та бабуся. Бабуся розводила в своїй печі відьмовогонь, але я роблю це у звичайний спосіб. Усі обличчя з моїх снів потрапляють на глечики. І не всі вони лячні. Ваше — не лячне.

Сара передала телефон Метью і щиросердо мовила:

— Це просто прекрасно, Софі.

Я мусила погодитися. Високий округлий глек сірого кольору мав на вузькому горлі дві вигнуті ручки. На його поверхні виднілося обличчя — моє обличчя, хоча й спотворене пропорціями глечика. Підборіддя, ніс та брови випиналися назовні, з глиняних завитків мені зробили кучері. Мої очі були напівзаплющені, я спокійно і невимушено всміхалася, наче зберігала якусь таємницю.

— Це також для вас. — З кишені свого джемпера Софі видобула якийсь маленький горбкуватий предмет, загорнутий у промашену тканину і перетягнутий мотузкою. — Коли маля почало ворухитися, я

й сумнівів не мала, що воно належить вам. І маля це теж знає. Можливо, саме це і стривожило Агату. Ясна річ, ніхто з нас не знає, що робити з дитинчам-відьмою. Натаніелева мама подумала, що, може, ви нам щось підкажете.

Ми мовчки спостерігали, як Софі розв'язує вузли.

— Вибачте, — пробурмотіла вона. — Це татко так ретельно зав'язав. Він служив у флоті.

— Можна, я вам допоможу? — запропонував Метью, простягаючи руку до пакунка.

— Та ні, я сама, — люб'язно всміхнулася йому Софі й далі смикала за мотузку. — Він має бути ретельно загорнутим, інакше почорніє. А він не має бути чорним. Він має бути білим.

Наша колективна цікавість сягнула піку, і в кімнаті запала тиша, яку переривала лише Табіта, яка цокала язичком, причепурюючи свою шерсть. Нарешті мотузки ослабли, і тканина спала.

— Ось, — прошепотіла Софі. — Може, я й не відьма, але я остання з норманів. Ми берегли це спеціально для вас.

То була маленька, не більше чотирьох дюймів заввишки, статуетка з тьмяного срібла, її відполірована поверхня мерехтіла тим м'яким світлом, яке можна побачити лише на експонатах у музейних шафах. Софі повернула статуетку обличчям до мене.

— Діана... — сказала я, хоча цього можна було й не говорити. Богиня була зображена чітко, до найменших дрібниць — від рогів місячного серпика на її лобі до сандалів на ногах. Вона була у русі. Одну ногу вона виставила вперед, а рукою потягнулася за плече, щоби дістати з сагайдака стрілу. Друга рука спиралася на оленьчій ріг.

— Де ви її дістали? — якимось дивно спитав Метью, і обличчя його посіріло.

Софі знизала плечима.

— Хтозна. Вона завжди зберігалася у норманів. Передавалася в нашій родині від відьми до відьми. «Коли настане час, віддай її тому, кому вона знадобиться», — так сказала моя бабуся моєму батькові, а батько сказав мені. Ця фраза була написана на смужці паперу, але той папірець давно загубився.

— Що це, Метью? — спитав Маркус і на його обличчі відбилася тривога. Натаніель також стривожився.

— Це — шахова фігура, — відповів Метью надтріснутим голосом. — Біла королева.

— А звідки ти знаєш? — спитала Сара, критично поглянувши на статуетку. — Мені ніколи не доводилося бачити подібних шахових фігур.

Метью заговорив так, немов витискав слова крізь міцно стиснуті губи.

— Знаю, бо колись вона належала мені. Її подарував мені батько.

— А як же вона опинилася в Північній Кароліні? — Я простягнула руку до статуетки, і вона ковзнула до мене по столу так, наче хотіла належати лише мені. Я стисла її в долоні, оленячий ріг уп'явся мені в шкіру і відразу ж нагрівся від мого дотику.

— Я програв її, побившись об заклад, — тихо мовив Метью. — Я й гадки не маю, яким чином вона потрапила до Північної Кароліни. — Затуливши долонями обличчя, він вимовив єдине слово, яке мені абсолютно нічого не сказало: — Кіт.

— А ти пам'ятаєш, коли вона востаннє в тебе була? — різко спитала Сара.

— Чітко пам'ятаю, — відповів Метью, підводячи голову. — Я грав нею багато років тому в Ніч всіх спочилих у Христі. Саме тоді я й програв своє парі.

— Ніч Усіх Душ буде наступного тижня, — озвалася Міріам і повернулася на своєму стільці так, щоб бачити Сарине обличчя. — Може, подорож у часі буде легшою на день Усіх святих та Усіх спочилих у Христі душ?

— Міріам! — гаркнув Метью, але було вже пізно.

— А про яку подорож у часі йдеться? — пошепки спитав Натаніель у Софі.

— Моя мама була мандрівницею в часі, — теж пошепки відповіла йому Софі. — У неї це добре виходило, і вона завжди поверталася з вісімнадцятого сторіччя з новими ідеями стосовно кераміки та глечиків.

— Твоя мати бувала в минулому? — ледь чутно спитав Натаніель. Він отетеріло окинув поглядом пістряву компанію створинь, а потім поглянув на округлий животик своєї дружини. — Це також передається у відьмацьких родинх із покоління в покоління — як і ясновидіння?

Поки демони тихо між собою шепотіли, Сара відповіла Міріам:

— У період між Геловіном та днем Усіх Душ мало що розділяє живих від померлих. Це найзручніший час, щоб прослизнути між минулим та сьогоднішнім.

Натаніель стривожився ще більше.

— Живих від померлих? Та ми ж приїхали сюди саме для того, щоб віддати цю статуетку і щоб моя дружина могла спокійно спати ночами, а ви говорите такі моторошні речі!

— А Діана встигне достатньо зміцніти? — спитав Маркус у Метью, ігноруючи Натаніеля.

— Саме тоді Діані буде легше подорожувати в часі, — висловила свою думку вголос Сара.

Софі задоволено озирнулася довкола.

— Це нагадує мені ті давні дні, коли бабця та її сестри сходилися, щоб побазікати й попліткувати. Здавалося, вони не звертали уваги одна на одну, але завжди добре пам'ятали те, що було сказано.

Численні не пов'язані між собою розмови, що точилися за столом, раптово урвалися, коли двері їдальні з грукотом розчинилися і зачинилися, а за мить ще сильніше грюкнули значно важчі двері до гостьової кімнати. Натаніель, Міріам та Маркус аж попідскакували.

— Що це, в біса, було? — спитав Маркус.

— Та то будинок, — з досадою в голосі пояснила я. — Піду подивлюся, що йому треба.

Метью підхопив статуетку і пішов за мною.

На порозі гостьової кімнати чекала стара жінка у вишуканому корсеті та довгій спідниці.

— Здрастуйте, пані, — звернулася до неї Софі з увічливим поклоном. Виявилось, що вона теж пішла слідком за мною. Прискіпливо вдивившись у моє обличчя, Софі зазначила:

— Ця стара пані трохи схожа на вас, еге ж?

— **То ти вибрала свій шлях**, — сказала стара голосом слабшим, аніж минулого разу.

— Так. *Ми* вибрали свій шлях, — відповіла я. Позаду почулися кроки — то решта присутніх у їдальні поквапилися поглянути, через що зчинилася метушня.

— **Тобі дещо знадобиться для подорожі**, — мовила стара жінка.

Восьмикутні двері розчинилися, і позаду мене з'явився натовп створінь, не менший за натовп привидів, що вже чекав біля каміна.

— *Що ж, це буде цікаво*, — сухо сказала моя бабуся, що стояла на чолі натовпу привидів.

У стінах щось загуркотіло, наче кості затряслися. Я сіла в бабусине крісло-гойдалку, бо ногам було вже несила тримати мене.

У панелі між вікном та каміном утворилася тріщина. Вона розширювалася й видовжувалася упоперек. Старе дерево дрижало і скрипіло. З виниклого отвору вилетіло щось м'яке й розпливчате. З руками та ногами. Коли воно ляпнулося мені на коліна, я аж скривилася від огиди й страху.

— Ну ні фіга собі! — вирвалося у Сарі.

— *Ця панельна обшивка вже ніколи не буде такою, як раніше*, — пожалкувала моя бабуся, дивлячись на отвір і скрушно хитаючи головою.

Те, що на мене впало, було зроблене з грубої тканини, яка з часом вицвіла і набула якогось сіро-брунатного кольору. На додаток до своїх чотирьох кінцівок, «воно» мало замість голови шишку, прикрашену вицвілими жмутками волосся. На місці серця хтось вишив літеру Х.

— Що це таке? — спитала я, простягаючи вказівний палець до нерівних збляклих стібків.

— Не чіпай! — скрикнула Ем.

— Я вже чіпаю його, — відповіла я, сконфужено підвівши голову. — Бо воно сидить у мене на колінах.

— Ніколи не бачила такої старої ляльки, — озвалася Софі, оглядаючи химерний витвір.

— Лялька? — насупилася Міріам. — А хіба хтось із твоїх предків не потрапляв у халепу саме через ляльку?

— Так, Бріджет Бішоп, — проказали в унісон Сара, Емілі та я.

А стара жінка у довгій спідниці та оздобленому корсеті вже стояла біля моєї бабусі.

— Це твоя? — пошепки спитала я.

Бріджет усміхнулася куточком рота.

— *Будь обережна на роздоріжжі, доню. Ніхто не знає, які таємниці криються там.*

Поглянувши на ляльку, я легенько торкнулася хрестика на її грудях. Тканина тріснула і оголила набивку, зроблену з листя, прутиків та сухих квітів. У повітрі поширився запах сухої трави.

— Рута, — сказала я, пригадавши чай, який мене вчила готувати Марта.

— Якщо судити із запаху, то це — конюшина, рокитник та берестяна кора, — зазначила Сара, ретельно принюхавшись. — Цю ляльку зробили для того, щоб когось привабити — здогадно Діану — але вона має також захисне закляття.

— *Ти добре її навчила*, — сказала Бріджет бабусі, схвально кивнувши на Сару.

На коричневому фоні нутроців ляльки щось блиснуло. Я потихеньку смикнула його — і лялька розпалася на шматки.

— *От і кінець*, — зітхнула Бріджет. Моя бабуся заспокійливо поклала руку їй на плече.

— Це серезка. — Її вишукана золота поверхня спіймала світло, і в його відблиску на її кінці показалася величезна перлина у вигляді сльози.

— Якого це біса одна з серезок моєї матері потрапила до ляльки Бріджет Бішоп? — спитав Метью, аж посірівши від гніву.

— А чи не знаходилися серезки твоєї матері там же, де й статуетка тієї давно минулої ночі? — спитала Міріам. І серезка, і шахова фігурка були старішими за ляльку, старішими за будинок Бішопів.

Метью на мить замислився, а потім кивнув.

— Так. Тобі вистачить тижня, щоб підготуватися? — покwapливо спитав мене він.

— Не знаю.

— Ясна річ, ви встигнете і будете готові, — проспівала Софі, поглянувши на свій живіт. — Вона все для тебе зробить, як слід, моя маленька відьмочко. Ви будете її хрещеною матір'ю. Моїй донечці це сподобається.

— Враховуючи ненароджене дитинча і не враховуючи привидів, у цій кімнаті нас дев'ятеро, — сказав Маркус оманливо невимушеним тоном, нагадавши мені Метью в ті хвилини, коли він опинявся в напруженій ситуації.

— Чотири відьми, три вампіри і два демони, — замріяно мовила Софі, досі тримаючи руки на животі. — Але нам не вистачає одного демона, щоб ми мали статус *конвентикля*. А оскільки Метью з Діаною збираються податися геть, нам знадобиться ще один вампір. Мати Метью і досі жива?

— Вона вже втомилася, — сказав Натаніель виправдуючись і ще міцніше обхопив дружину за плечі. — І тому їй важко зосередитися.

— Що ти сказала? — спитала Емілі в Софі, щосили намагаючись говорити спокійно.

Замріяність вмить злетіла з очей Софі.

— Я сказала — *конвентикль*, тобто таємні сектантські збори. Саме так у давнину називалися зібрання незгодних. Не вірите — спитайте у них, — кивнула вона на Маркуса та Метью.

— Я ж говорила тобі, що справа не в Бішопах чи де Клермонах, — заторохтіла Ем, звертаючись до Сари. — Справа навіть не в Метью та Діані — будуть вони разом чи ні. Ось як ми тепер боротимемося з Конгрегацією: не як окремі родини, а як... Нумо, нагадай мені, Софі?

— Конвентикль, — підказала Міріам, трохи привставши. — Мені завжди подобалося це слово. Таке елегантно-зловісне... — І вона з самовдоволеною посмішкою всілася на місце.

Метью повернувся до Натаніеля.

— Що ж, здається, твоя мати мала рацію. Ваше місце тут, з нами.

— Ясна річ, їхнє місце тут, — коротко кинула Сара. — Ваша спальня вже готова, Натаніелю. Вона — нагорі, другі двері праворуч.

— Дякую, — обережно відповів Натаніель, але в його голосі бриніло полегшення, хоча він і досі зиркав на Метью з декотрою підозрою та недовірою.

— Мене звуть Маркус, — сказав син Метью, простягаючи руку демону. Натаніель міцно потиснув її, майже не помітивши дивовижної прохолодності плоті вампіра.

— От бачиш? Я ж казала, що не треба бронювати місця в тому готелі, любий, — звернулася Софі до чоловіка з блаженною усмішкою. А потім, розшукавши поглядом у натовпі Емілі, спитала: — А печиво у вас іще є?

Розділ 40

Кілька днів по тому Софі сиділа біля стола в кухні з кількома гарбузами та ножем, коли ми з Метью повернулися з прогулянки.

— Ну, як вам ось це? — спитала вона, повернувши до нас один гарбуз. Як і всі геловінські гарбузи, він мав очі-отвори, вигнуті брови та роззявлений рот, але Софі перетворила ці традиційні риси в дещо дивовижне. Від гарбузового рота тягнулися довгі зморшки, лоб теж був насуплений, через що очі видавалися химерними й ексцентричними. Загальне враження гарбуз складав досить лячне.

— Гарнуній! — резюмував Метью, захоплено поглянувши на витвір Софі.

Вона нахилила голову і критично обдивилася результат своєї роботи.

— Я не впевнена, що очі такі, як треба.

Я розсміялася.

— Він *має* очі, і це вже добре. Інколи Сара не завдає собі клопоту і просто робить у гарбузі три дірки за допомогою викрутки — і вважає, що справу зроблено.

— На Геловін у відьом багато роботи, тому ми не завжди маємо час на дрібниці, — відказала Сара, виходячи з комірчини, щоб оглянути роботу Софі. І схвально кивнула. — Але цього року нам заздритимуть всі сусіди.

Софі сором'язливо всміхнулася і підтягнула до себе ще один гарбуз.

— Наступного я зроблю не таким лячним. Ми ж не хочемо, щоб плакали малі діти, правда?

До Геловіну лишалося менше тижня, і Сара з Емілі розвинули бурхливу діяльність, готуючись до щорічного осіннього банкету Медісонського клану. На ньому буде багато їжі, а спиртне литиметься рікою — особливо знаменитий пунш від Емілі, якій треба віддати належне за те, що її напій завжди мав витримку не менше року. Там буде вдосталь суто відьмацьких магічних штучок, щоб зацікавити натоптаних солодощами малюків і тримати їх подалі від вогнища після того, як вони вдосталь награються в традиційну геловінську гру

«пригости, бо пожалкуєш». Виловлювати яблука з води ротом набагато цікавіше, коли те яблуко ще й із заклинанням.

Тітки натякнули, що можуть скасувати свої плани, та Метью тільки головою похитав.

— Усі в містечку здивуються, якщо ви не прийдете. Це буде звичайнісінький Геловін.

Але всі ми мали сумніви, бо зрештою не лише Сара та Емілі з нетерпінням лічили дні до Геловіну.

Минулого вечора Метью виклав план, згідно з яким всі мешканці будинку покидатимуть його поступово, починаючи з Натаніеля та Софі, й закінчуючи Маркусом та Міріам. На його думку, так буде менш підозріло — і його думка обговоренню не підлягала.

Коли Метью скінчив свою заяву, Маркус та Натаніель обмінялися довгими поглядами. Цей обмін скінчився тим, що демон похитав головою і стиснув губи, а молодший вампір мовчки втупився в стіл, і тільки щока, що конвульсивно смикнулася, видала його емоції.

— Але хто ж солодощі роздаватиме? — спитала Емілі.

Метью ненадовго замислився.

— Ми з Діаною.

Коли розмова завершилася, і ми почали розходитися кожен до себе, Натаніель і Маркус прожогом кинулися з кімнати, вскочили до авто Маркуса і рвонули геть під'їзною алеєю.

— Припини повчати їх і казати, що їм слід робити, — з докором сказала я Метью, коли він приєднався до мене на порозі парадного входу, спостерігаючи, як молодики від'їжджають. — Вони вже дорослі. Натаніель одружений і скоро матиме дитину.

— Якщо залишити їх напризволяще, то завтра на нашому ганку буде ціла армія вампірів.

— Наступного тижня тебе тут не буде, і вже ніхто ними не помикатиме, — нагадала я йому, дивлячись услід заднім ліхтарям авто. — Твій син залишиться тут старшим.

— Саме це мене й непокоїть.

Насправді ж проблема полягала у виливі надмірної кількості тестостерону. Як тільки Натаніель та Метью опинялися в одній кімнаті, між ними відразу ж починали проскакувати іскри, а в переповненому будинку їм було важко уникати один одного.

Їхня наступна суперечка сталася того ж дня, коли нам привезли посилку. То була коробка, скріплена стрічкою, на якій великими червоними літерами було написано: «Біологічно небезпечна речовина».

— Що це, в біса, таке? — спитав Маркус, обережно несучи коробку до сімейної кімнати. Натаніель відвів погляд від свого комп'ютера, і його очі тривожно розширилися.

— Це мені, — спокійно відповів Метью, забираючи у сина коробку.

— Моя дружина — вагітна! — гнівно скрикнув Натаніель, грюкнувши кришкою свого переносного комп'ютера. — Як ви можете приносити це в будинок?

— Це вакцини для Діани, — відповів Метью, ледь стримуючи роздратування.

Я відклала журнал убік.

— Яка ще вакцина?

— Ти не можеш вирушати до минулого, максимально не захистившись від хвороб. Ходімо до комірчини, — сказав Метью, подаючи мені руку.

— Спочатку скажи, що в тій коробці.

— Бустер-ін'єкції вакцин від стовбняка, тифу, поліомієліту, дифтерії — а також деякі вакцини, які ти, напевне, ще не отримувала, наприклад — одноразова вакцина від сказу, найостанніші протигрипозні вакцини та щеплення від холери. — Він замовк, і досі тримаючи простягнуту руку. — Там є також вакцина від віспи.

— Від віспи? — Щеплення від віспи припинили робити школярам іще до мого народження. І це означало, що Софі та Натаніель теж не були імунізовані.

Метью нахилився і поставив мене на ноги.

— Ходімо, треба починати, — мовив він беззаперечним голосом.

— Ти не штрикатимеш мене сьогодні голками.

— Краще штрикати голками сьогодні, аніж мати завтра стовбняк чи віспу, — відказав він.

— Хвилиночку. — Натанієлів голос прозвучав у кімнаті як хльосткий удар батога. — Вакцина від віспи зробить вас заразною. А як же Софі та дитина?

— Поясни йому, Маркусе, — наказав сину Метью, відступаючи вбік, щоб пропустити мене.

— У строгому сенсі слова вона не буде заразна на віспу, — пояснив Маркус, намагаючись надати своєму голосу заспокійливого тону. — Це інший штам цієї хвороби. Софі буде в нормі, якщо вона не торкатиметься Діани, або предметів, із якими вона контактуватиме.

Софі всміхнулася Маркусу.

— Гаразд, я зможу це зробити.

— Ти завжди робиш те, що він тобі каже? — з огидою спитав Натаніель у Маркуса, встаючи з кушетки. Він поглянув на дружину. — Софі, ми їдемо.

— Облиш, Натаніелю, — осадила його Софі. — Ти засмутиш будинок, а може, і дитинку, якщо говоритимеш про від'їзд. Нікуди ми не їдемо.

Натаніель люто зиркнув на Метью і сів.

— Маркус слухає мене не більше, аніж ти слухаєш свою дружину, — зауважив Метью.

Коли ми зайшли до комірчини, Метью сказав мені зняти футболку та водолазку і почав протирати мою ліву руку змоченою в спирті ваткою. Двері скрипнули і відчинилися.

То була Сара. За сваркою Метью з Натаніелем вона спостерігала мовчки, не зводячи очей із коробки.

Метью вже розрізав захисну плівку, у яку був загорнутий контейнер із пінопласту. В середині виявилися сім маленьких флаконів, мішечок із пігулками, щось схоже на коробочку з сіллю та роздвоєний металічний інструмент, якого я раніше не бачила. Метью вже увійшов у стан безпристрасного лікаря, якого мені доводилося спостерігати в оксфордській лабораторії і який не залишав місця для приязної розмови чи чуйного обходження. Тому Сара з'явилася вчасно — для моральної підтримки.

— Я знайшла для тебе кілька білих сорочок, — сказала вона, відразу ж відволікши мене від дій Метью. — Їх легко прати і відбілювати. А ще я знайшла білі рушники. Залиш свою білизну нагорі, і я займуся нею.

— Дякую тобі, Саро. Одним фактором інфекційної небезпеки менше — уже добре. — Метью взяв один із флаконів. — Почнемо з бустер-вакцини проти стовбняка.

Кожного разу, коли він заганяв мені в передпліччя голку, я морщилася. Під час третього уколу на моєму лобі з'явився піт, і серце

загупало, як скажене.

— Саро, — сказала я їй слабким голосом, — будь ласка, не стій у мене за спиною.

— Вибач, — відповіла вона і стала позаду Метью. — Я принесу тобі води. — Вона подала мені склянку холоднющої води, і я вдячно взяла її, намагаючись зосередитися на тому, щоб міцно тримати її, а не на наступному флаконі, що його відкривав Метью.

Ще одна голка увійшла в мою шкіру, і я аж підстрибнула.

— Це останній укол, — заспокоїв мене Метью, розкрив коробочку, у якій були схожі на сіль кристали, і обережно висипав її вміст у пляшку з рідиною. Енергійно струснувши її, він подав пляшку мені. — Це вакцина від холери. Її приймають орально. Залишається щеплення від віспи і пігулки, які ти прийматимеш після вечері впродовж наступних кількох днів.

Я швидко випила вміст пляшки, та мало не виблювала — рідина була густа й огидна на смак.

Метью розкрив герметичну торбинку з роздвоєним інокулятором віспи.

— Знаєш, що Томас Джефферсон написав Едварду Дженнеру про цю вакцину? — спитав він гіпнотичним голосом. — Джефферсон заявив, що вона — найкорисніше відкриття в царині медицини. — Я відчула на правій руці холодний дотик спирту, а потім легкий укол — то зубці інокулятора пронизали мою шкіру. — Цей президент відмахнувся від відкриття Гарві стосовно циркуляції крові як від «красивого додатку» до медичних знань. — Метью почав робити кругові рухи, поширюючи живий вірус під моєю шкірою.

Його тактика відволікання моєї уваги давала результати. Я надто зосередилася на його історії, щоб звертати увагу на свою руку.

— Але Джефферсон хвалив Дженнера за те, що завдяки його щепленням віспа набувала статусу хвороби, про яку невдовзі знатимуть лише історики. Він врятував людство від одного з його найзапекліших смертельних ворогів. — Метью викинув порожній флакон та інокулятор до герметичного контейнера для біологічно небезпечних матеріалів. — Готово.

— А ти знав Джефферсона? — спитала я, вже фантазуючи про подорож у часі до Вірджинії вісімнадцятого сторіччя.

— Я краще знав Вашингтона. Він був воїном — чоловіком, за якого говорили його справи. А Джефферсон був великим балакуном. Але не так просто було роздивитися його сутність за потужним інтелектом. До речі, я не ризикнув би з'явитися в його домі з такою вченою дамою, як ти.

Я потягнулася за водолазкою, але Метью зупинив мою руку і обережно замотав водонепроникним бинтом місце, у яке було зроблене щеплення.

— Це живий вірус, тому треба, щоб рука була закритою. Софі й Натаніелю не можна торкатися її, а також усього того, що входило з рукою в контакт. — Він підійшов до раковини і ретельно вимив руки гарячою водою.

— Як довго не можна торкатися?

— Спочатку на місці уколу утвориться нарив, потім він вкриється кіркою. Ніхто не має торкатися його, аж поки він заживе.

Я обережно, щоб не змістити бинта, натягла через голову водолазку.

— А тепер нам треба переконатися, чи зможе Діана під час Геловіну перенести тебе — і себе — до якогось віддаленого у часі місця. Може, вона й подорожувала в часі ще змалечку, але це таки нелегко, — занепокоїлася Сара.

На порозі з'явилася Ем. Ми посунулися, даючи їй місце за столом.

— Та я й недавно подорожувала в часі, — зізналася я.

— Коли? — спитав Метью, на мить відволікаючись від прибирання того, що лишилося після щеплень.

— Спочатку на під'їзній алеї, коли ти розмовляв з Ізабо. А потім того дня, коли Сара намагалася навчити мене запалювати свічку, а я вийшла з комірчини до саду. І кожного разу тільки-но я піднімала ногу, думала, куди мені треба йти, а опускала її вже там, де хотіла бути.

— Що ж, це справді схоже на подорож у часі, — повільно мовила Сара. — Ясна річ, ти не подорожувала далеко і нічого з собою не брала. — Вона зміряла поглядом Метью, і на її лиці з'явився сумнів.

У двері постукали.

— Можна увійти? — спитала Софі з протилежного боку дверей.

— Можна, Метью? — спитала Емілі.

— Якщо вона не торкатиметься Діани, то можна.

Ем відчинила двері, й на порозі з'явилася Софі, заспокійливо погладжуючи свій живіт.

— Усе буде нормально, — запевнила Емілі спокійним і безтурботним голосом. — Якщо Метью має речовий зв'язок із місцем, до якого ви подорожуєте, він не обтяжуватиме Діану, а навпаки — допомагатиме їй.

З-за Софі визирнула Міріам.

— Що тут цікавого? — спитала вона.

— Ми обговорюємо подорожі в часі, — відповіла я.

— А як ти тренуватимешся? — поцікавилася Міріам, обходячи Софі. Коли ж та рипнулася було слідком за нею, вона рішуче і досить безцеремонно відіпхнула її назад до дверей.

— Діана вирушить у минуле спочатку на кілька годин, потім — на довший час. Ми повільно будемо подовжувати час, а потім — збільшувати відстань. І насамкінець ми додамо Метью — і побачимо, що з того вийде. — Сара поглянула на Емі. — Ти зможеш їй допомогти.

— Та трохи, — обережно відповіла Емілі. — Колись Стівен розповідав мені, як він це робив. Для подорожей у минуле він ніколи не користувався заклинаннями, бо був могутнім чаклуном і добре обходився без них. Зважаючи на те, що Діана ще змалечку подорожувала в часі й має проблеми з заклинаннями, то краще нам наслідувати приклад Стівена.

— А чому б вам із Діаною не піти до сараю і там не спробувати? — діловито запропонувала Сара. — Вона зможе повернутися до комірчини.

Коли за нами рушив Метью, Сара виставила руку і зупинила його.

— Залишайся тут.

Обличчя Метью знову посіріло. Йому не сподобалося, що я піду в іншу кімнату, ба — більше — в інший час.

Сарай для хмелю й досі зберігав пахощі колишніх врожаїв. Ем стала напроти мене і почала стиха видавати мені вказівки.

— Стій якомога спокійніше і не рухайся. Ні про що не думай.

— Ти говориш як мій наставник із йоги, — зазначила я, розставляючи кінцівки в позу гори.

Ем усміхнулася.

— Мені завжди здавалося, що йога та магія мають багато спільного. А тепер заплющ очі. Подумай про комірчину, з якої ти щойно вийшла. Твоє бажання опинитися там має бути сильнішим за бажання бути тут.

Відтворивши в уяві комірчину, я наповнила її предметами, запахами і людьми. А потім насупилася.

— А де будеш ти?

— Це залежить від того, коли ти туди прибудеш. Якщо до того, як ми звідти пішли, то я буду там. Якщо після — то тут.

— Щось я не дуже розумію фізичний бік процесу. — Моя голова враз наповнилася турботами про те, як всесвіт впорається з кількома Діанами та Емілі — вже не кажучи про кількох Сар та Міріам.

— Не думай про фізику. Що написав твій татко в тій записці? «Той, хто більше нездатен дивуватися, нездатен захоплюватися, той майже мрець».

— Приблизно так, — неохоче погодилася я.

— Настав час для важливого кроку в загадковість, Діано. Магія та чудеса, які є твоїми по праву народження, чекають на тебе. А тепер подумай, де б тобі хотілося бути.

Коли мій розум сповнили уявні образи, я підняла ногу.

А коли я її опустила, то побачила, що так і стою з Емілі в сараї.

— Не вийшло, — сказала я, охоплена панікою.

— Ти надто зосередилася на деталях кімнати. Подумай про Метью. Хіба ж тобі не хочеться бути з ним? Магія — у серці, а не в розумі. Магія — це не слова і не виконання тієї чи іншої процедури на кшталт заклинання. Ти маєш відчувати її.

— Бажання. — Я уявила себе в той момент, коли діставала примірник «Нотаток та загадок» із полиці в Бодліанській бібліотеці, знову відчула дотик його губ у його помешканні у коледжі Всіх Душ. Я геть забула про сарай, і думала лише про Метью, який розповідав мені про Томаса Джефферсона та Едварда Дженнера.

— Ні, — рішуче мовила Емілі. — Не думай про Джефферсона. Думай про Метью.

«Метью», — подумала я і пригадала дотик його прохолодних пальців, багатий тембр його голосу і відчуття повноти життя, яке виникало завжди, коли ми були разом.

Я підняла ногу.

І опустила її в комірчині, у кутку, притиснута старою діжкою.

— А що, як вона загубиться? — знервовано спитав Метью. — Як ми повернемо її назад?

— Про це не слід турбуватися, — відповіла Софі, показуючи на мене. — Бо вона вже тут.

Метью різко крутнувся на п'ятах — і полегшено зітхнув, уривчасто віддихнувши.

— Мене довго не було? — спитала я, відчуваючи легке запаморочення та спантеличення, але загалом почуваючись добре.

— Хвилини з півтори, — відповіла Сара. — Цілком достатньо для того, щоб у Метью стався нервовий зрив.

Метью пригорнув мене до грудей і сховав мою голову собі під підборіддя.

— Слава Богу. А коли вже можна буде й мені вирушити з нею?

— Не треба бігти попереду паровоза, — зупинила його Сара. — Будемо просуватися крок за кроком.

Я озирнулася.

— А де Ем?

— У сараї, — відповіла Софі, сяючи від ентузіазму й радості. — Вона невдовзі з'явиться.

Але нам довелося чекати на неї хвилин двадцять. Коли вона з'явилася, її щоки рожевіли від занепокоєння та холоду, але, побачивши мене поруч із Метью, вона трохи розслабилася.

— Діана почала думати про Томаса Джефферсона, — пояснила Ем. — І я злякалася, що вона опиниться в Монтічелло. Та після цього вона зосередилася на своїх почуттях, її тіло стало розмитим по краях, потім я моргнула — і Діана зникла.

Того ж дня, після ретельного тренування з Емілі, я здійснила подорож у часі назад, до сніданку. І кожного наступного дня я подорожувала все далі й далі. Подорожувати у минуле за допомогою трьох предметів завжди було легше, аніж повертатися до сьогодення, яке потребувало величезної зосередженості, а також здатності передбачати, куди й коли ти прибудеш. Нарешті настав час брати з собою Метью.

Сара наполягла на обмеженні конкретних деталей і на більше зосередженості на самому зусиллі.

— Просто вирушай туди, де ти хочеш бути, — казала вона. — А місце якимось само про себе потурбується.

Я повела його в сутінковий час до спальні, не кажучи, чого слід чекати. На комоді, перед фотографією моїх батьків, стояла статуетка Діани, а поруч із нею лежала сережка, видобута з ляльки Бріджет Бішоп.

— Хоч як би мені не хотілося провести тут з тобою кілька годин, але вечеря вже майже готова, — запротестував Метью, хоча я й помітила пустотливий вогник у його очах.

— Ми маємо купу часу. Сара запевнила, що я вже готова брати тебе з собою в часову подорож. Ми зараз повернемося в нашу першу ніч у цьому будинку.

Метью на мить замислився, і його очі радісно заблищали.

— Це та ніч, коли в кімнаті з'явилися зорі, еге ж?

Замість відповіді я поцілувала його.

— Ой, — задоволено і дещо сором'язливо відреагував він. — То що я маю зараз робити?

— Нічого. Це для тебе буде найважче у подорожуванні в часі. Як ти мені завжди казав — заплющ очі, розслабся, а я зроблю решту, — грайливо всміхнулася я.

Він переплів мої пальці своїми.

— Одне слово — відьма...

— Ти навіть не відчуєш, що воно вже відбувається, — запевнила я його. — Це станеться швидко. Просто піднімеш ногу і опустиш її тоді, коли я скажу. І не відпускай мене.

— Не діждешся, — пожартував Метью, міцніше обіймаючи мене.

Я пригадала ту ніч, ми вперше були наодинці відтоді, як мене викрала Сату. Я пригадала його дотик до своєї спини, несамовитий та ніжний одночасно. Відчула зв'язок тим спільним моментом нашого минулого, зв'язок прямий і міцний.

— Час, — прошепотіла я. І ми одночасно підняли ноги.

Але подорож у часі з Метью була інакшою. Його присутність уповільнила сам процес, і я вперше усвідомила те, що відбувалося.

Минуле, сьогоднішня й майбутнє замерехтіло довкола нас павутиною світла і кольору. Кожна нитка павутини рухалася повільно, майже непомітно, інколи торкаючись іншої нитки, а потім поволі відпливала назад, немов віднесена легеньким вітерцем. Кожного разу,

коли нитки павутиння торкалися одна одної — мільйони смужок, що постійно торкалися одна одної, — чулася слабка луна якогось дивовижного нечутного звуку.

На мить захоплені тими, здавалося, безмежними можливостями, що перед нами розкрилися, ми могли загубитися, проминувши перекручене червоно-біле пасмо часу, вздовж якого прямували. Я знову зосередила на ньому свою увагу, знаючи, що саме воно приведе нас до нашої першої ночі в Медісоні.

Я опустила ногу і відчула голою шкірою шорсткі дошки долівки.

— Ти сказала мені, що це відбудеться швидко, — хрипко зауважив Метью. — Але мені так не здалося.

— Так, цього разу було інакше, — погодилася я. — Ти вогні бачив? Метью похитав головою.

— Я не бачив нічого, крім темряви. Я повільно падав, і тільки твоя рука не дозволила мені впасти на дно. — Він підніс мою руку до губ і поцілував її.

У притихлому будинку відчувався слабкий запах гострого перцю, а надворі стояла ніч.

— Ти можеш сказати мені, хто тут є?

Метью заплющив очі й поворушив ніздрями. А потім радісно посміхнувся і полегшено зітхнув.

— Тільки ми з тобою, і Сара з Емілі. І нікого з дітей.

Я захихотіла і пригорнула його до себе.

— Якщо в цьому будинку додасться мешканців, він просто лусне. — Метью занурив голову у волосся біля моєї шиї, а потім відсахнувся.

— На тобі й досі ота пов'язка. Це означає, що коли помандруємо у минуле, ми не перестанемо бути тими, хто ми є у сьогодні, й не забудемо про те, що трапилося з нами тут. — Його холодні руки заповзли мені під водолазку. — Зважаючи на твої нововідкриті таланти мандрівниці у часі, настільки точно можеш ти відміряти плин часу?

З насолодою побайдикуювавши в минулому, ми повернулися в сьогодні саме вчасно — Емілі закінчила готувати салат.

— Бачу, подорож у часі пішла тобі на користь, Метью, — зауважила Сара, вдивляючись у його відпочиле обличчя. І винагородила його склянкою червоного вина.

— Дякую, Сара. А все тому, що я потрапив до гарних рук. — Він підняв склянку вгору, щоб випити на мою честь.

— Рада чути, — сухо відповіла Сара, звуком голосу нагадавши мою бабусю. І кинула кілька тоненьких шматочків редиски в здоровенну миску з салатом.

— А звідки взялася ця гігантська миска? Щось я раніше її не бачила, — спитала я і встромила носа в миску, щоб приховати свої почервонілі губи.

— Та це будинок розщедрився, — відповіла Емілі, поливаючи салат соусом. — Йому подобається годувати так багато голодних ротів.

Наступного ранку будинок дав нам знати, що він очікує поповнення до нашої компанії.

Сара, Метью і я обговорювали, куди мені податися під час наступної часової подорожі — до Оксфорда чи до «Семи веж», як на порозі раптом з'явилася Емілі з оберемком білизни в руках.

— До нас хтось їде.

Метью відклав газету і підвівся.

— От і добре. Я очікував сьогодні на замовлення.

— Це не доставляння замовлення, а ті, хто збирається приїхати, але ще не прибули. А будинок вже приготувався до їхнього приїзду. — І вона пішла до пральної комори.

— Як, ще одна кімната? І де ж будинок її прилаштував цього разу? — гукнула Сара їй навздогін.

— Поруч із Маркусом, — відлунив голос Емілі із глибин пральної машини.

Ми почали вгадувати, хто ж приїде. Діапазон здогадок простягнувся від Агати Вільсон до подруг Емілі з «Чері Веллі», які полюбляли заявлятися на Геловін без попередження.

Ближче до обіду хтось солідно постукав у двері. За ними виявився маленький чорнявий чоловічок із розумними очима. Ми відразу ж впізнали його з фото, зроблених на вечірках знаменитостей у Лондоні та з телевізійних прес-конференцій. Решта сумнівів випарувалися, коли я відчула на своїх щоках легенькі поштовхи його погляду.

Загадковий гість виявився приятелем Метью — Гемішем Осборном.

— Ви, напевне, Діана, — сказав він просто і без всяких преамбул, по-шотландськи розтягуючи голосні. Геміш був вдягнений по-

діловому: чорний костюм у тонку смужку, що сидів на ньому абсолютно бездоганно, блідо-рожева сорочка з важкими срібними запонками та пурпурова краватка з малесенькими чорними цятками.

— Так, це я. Привіт, Геміше. А Метью чекає на твій приїзд? — спитала я, відступаючи вбік і пропускаючи його.

— Скоріше — ні, — сухо відповів Геміш, залишаючись на ганку. — А де він?

— Привіт, Геміше. — Метью з'явився так швидко, що я спершу відчула легенький подув вітру, а вже потім почула його кроки. Він простягнув приятелеві руку. — Яка приємна несподіванка!

Геміш втупився у простягнуту руку, а потім перевів погляд на її власника.

— Несподіванка? Що ж, поговоримо про несподіванки. Коли я приєднався до вашої... родинної фірми, ти присягнувся мені, що оце ніколи до мене не прийде. — І він помахав конвертом, на якому й досі трималася зламана чорна печать.

— Присягався. — Метью опустив руку і підозріло поглянув на Геміша.

— Ну гаразд, тоді з обіцянками все з'ясували. Наскільки я зрозумів із цього листа, а також із розмови з твоєю матір'ю, у тебе виникла якась проблема. — Геміш швидко зиркнув на мене, а потім знову поглянув на Метью.

— Так, — відповів Метью, стискаючи губи. — Але ти — дев'ятий лицар. Ти не маєш брати в цьому участь.

— Ти призначив *демона* дев'ятим лицарем? — спитала Міріам, виходячи з їдальні за Натаніелем.

— А хто це? — спитав Натаніель, струснувши у складених човником долонях квадратики гри «Ерудит» і роздивляючись несподіваного гостя.

— Мене звать Геміш Осборн. А ви хто? — спитав він, немов звертаючись до несумлінного та впертого працівника. Нам тільки додаткового тестостерону в домі не вистачало!

— О, та я так — ніхто, — легковажно й безтурботно відказав Натаніель, прихилившись до одвірка. І провів поглядом Маркуса, коли той проходив повз нього.

— Геміше, що ти тут робиш? — сконфужено спитав Маркус, а потім помітив конверт. — Ой!

Мої предки вже збиралися в сімейній кімнаті, а будинок злегка ворухився на своєму фундаменті.

— Може, продовжимо розмову всередині? Бачиш, будинок непокоїться, зважаючи на те, що ти — демон, та ще й розлючений.

— Заходь, Геміше, — сказав Метью, намагаючись стягнути його з порога. — Маркус із Сарою ще не прикінчили запаси віскі. Ми принесемо тобі випити і посадимо біля каміна.

Але Геміш залишився там, де й був і продовжив розмову.

— Відвідавши твою матір, яка набагато охочіше відповідала на запитання, аніж це зробив би ти на її місці, я дізнався, що тобі були потрібні декотрі речі з дому. Алену було б абсолютно недоречно вирушати в таку довгу подорож, бо я однаково збирався приїхати сюди і спитати у тебе: що ти, в біса, задумав? — З цими словами він підняв чималеньку шкіряну валізу з велетенським замком, а також ще одну — меншу.

— Дякую тобі, Геміше. — Ці слова прозвучали досить приязно й сердечно, але Метью не приховував невдоволення через те, що Геміш порушив встановлену ним процедуру.

— До речі, про пояснення. До біса добре, що французам начхати на ввіз до їхньої країни англійських національних скарбів. Ти уявляєш, скільки б паперів довелося заповнити, якби я все це вивозив офіційно? І це за умови, що мені взагалі дозволили б це вивозити, а я в тому зовсім не впевнений.

Метью взяв у Геміша шкіряну валізку, схопив свого приятеля за лікоть і майже силоміць затягнув всередину будинку.

— Про це згодом, — похапцем мовив він. — Маркусе, візьми Геміша і відрекомендуй його родині Діани, поки я все це приберу.

— Ой, це ви, — захоплено вигукнула Софі, виходячи з їдальні. Її черевце помітно випиралося під футболкою з емблемою університету Північної Кароліни. — Ви — як Натаніель, а я така легковажна й безладна. Ваше обличчя теж є на одному з моїх глечиків. — Вона радісно поглянула на Геміша, який мав одночасно й ошелешений і вкрай задоволений вигляд.

— Тут іще хтось є? — спитав він, схиливши набік голову і поглянувши на мене одним оком, від чого став схожий на невеличку яснооку пташку.

— О, є — і багато! — радісно відповіла Софі. — Втім, ви не всіх їх побачите.

— Ходімо познайомишся з моїми тітками, — поспішно запропонувала я.

— Вони відьми? — Неможливо було вгадати, що мав на думці Геміш. Його гостре око не пропускало нічого, а обличчя було майже так само безпристрасне, як і в Метью.

— Так, відьми.

Метью зник нагорі з валізкою, а ми з Маркусом відрекомендували Геміша Емі. Вона ніби дратувала його менше, аніж я та Метью, тож тітка почала навколо нього метушитися. Біля дверей до комірчини нас зустріла Сара, яка вийшла подивитися — через що шум.

— От тепер ми маємо правильний конвентикль, — зазначила Софі, прикладаючись до пагорбку зі свіжого печива на кухонному столі. — Всі дев'ятеро: троє відьом, троє демонів і троє вампірів — присутні й пораховані.

— На те схоже, — погодилася Сара, окидаючи поглядом Геміша. А потім зиркнула на Ем, що літала кухнею, немов переполохана бджола. — Емілі, не думаю, що наш гість захоче чаю чи кави. Де наше віскі — в їдальні?

— Ми з Діаною звемо їдальню «кімнатою бойових дій», — повідомила Гемішу Софі, фамільярно беручи його під руку, — хоча як можна воювати, коли про це неодмінно дізнаються звичайні люди? Це єдине достатньо велике приміщення, де ми всі можемо вміститися. Сюди навіть примудряються втиснутися декотрі привиди.

— Привиди? — нервово спитав Геміш, послабляючи краватку.

— Ходімо до їдальні, — сказала Сара, беручи Геміша під другу руку. — Усі ходімо до їдальні.

Метью був уже там. Аромат гарячого воску наповнив повітря в кімнаті. Коли кожен із нас взяв свій улюблений напій і вмостився, де зміг, Метью взяв слово.

— Геміш має запитання, — повідомив він. — Натаніель і Софі — також. Тому, гадаю, говорити доведеться мені — та Діані.

З цими словами Метью ввібрав повні легені повітря — і почав. Він охопив усе: «Ешмол № 782», лицарів Лазаря, проникнення зі зламом в моє помешкання в Оксфорді, Сату й те, що трапилося в замку Ля П'єр, і навіть несамовитий гнів Болдвіна. Ішлося також про ляльки, сережки

та зображення облич на глечиках. Коли Метью торкнувся теми подорожей у часі та трьох конкретних предметів, які мені знадобляться, щоб потрапити в потрібний час до потрібного місця, Геміш кинув на нього гострий погляд.

— Метью Клермон, — просичав Геміш, нахилиючись через стіл. — Хіба *це* привіз я тобі з «Семи веж»? Діана вже знає?

— Ні, — зізнався Метью. — Вона дізнається на Геловін.

— Має дізнатися на Геловін. Авжеж, — роздратовано зітхнув Геміш.

Хоча Геміш та Метью сварилися, підвищуючи голос, насправді напруженість загрожувала перерости у відкриту громадянську війну лише двічі. Не дивно, що обидва ці випадки були пов'язані з Натаніелем та Метью.

Перший стався тоді, коли Метью розповідав Софі про те, якою очікується здогадна війна: несподівані напади, задавлені невирішені конфлікти між вампірами та відьмами, які спалахнуть із новою силою, та жорстокі вбивства, які неодмінно трапляться, коли створіння воюватимуть зі створіннями, вдаючись до магії, чаклунства, примітивної грубої сили, швидкісних маневрів та надприродних хитрощів.

— Війни не ведуться в такий спосіб тепер, — заперечив Натаніель, прорізавши своїм низьким голосом гомін, що здійнявся після пояснень Метью.

Метью повільно звів брову, намагаючись приховати роздратовання.

— Не ведуться?

— Війни ведуться на комп'ютерах. Зараз — не тринадцяте сторіччя. Рукопашний бій вже не потрібен. — Він кивнув на свій ноутбук, що стояв на буфеті. — За допомогою комп'ютера можна перемогти супротивника без єдиного пострілу і не проливши жодної краплини крові.

— Може, зараз і не тринадцяте сторіччя, Натаніелю, але декотрі з учасників конфлікту жили ще в ті часи і тому мають ностальгійну схильність знищувати супротивників старим і надійним способом. Залиш це мені та Маркусу, — додав Метью, гадаючи, що на цьому дискусія й скінчиться.

Натаніель похитав головою і втупився поглядом у стіл.

— Ти хочеш іще щось сказати? — спитав Метью і в голосі забриніли загрозливі нотки.

— Ви чітко дали зрозуміти, що в будь-якому разі чинитимете так, як вважатимете за потрібне, — завважив Натаніель, поглянувши на Метью своїми щирими карими очима. — Втім, робіть, як знаєте, — знизав він плечима. — Але ви робите помилку, вважаючи, що ваші вороги не скористаються сучасними методами для того, щоби знищити вас. Звичайними людьми теж не слід легковажити. Вони неодмінно помітять, коли вампіри та відьми почнуть знищувати одне одного на вулицях.

Друга сутичка Метью та Натаніеля мала стосунок не до війни, а до крові. Вона почалася досить безневинно, коли Метью заговорив про родинний зв'язок Натаніеля з Агатою Вільсон та про відьмацьких родичів Софі.

— Вкрай потрібно здійснити аналіз їхніх ДНК. І дитинки теж, коли вона народиться.

Маркус та Міріам кивнули, бо для них це було зрозуміле. Але решта з нас були трохи спантеличені.

— Натаніель та Софі ставлять під сумнів твою теорію, що демонічні риси є результатом непередбачуваних мутацій, а не спадковості, — сказала я, розмірковуючи вголос.

— Ми маємо дуже мало інформації, — сказав Метью, поглянувши на Геміша та Натаніеля з безпристрасністю науковця, що вивчає два невідомі науці екземпляри. — Наші теперішні висновки можуть бути хибними.

— Випадок Софі піднімає також питання про те, що, можливо, демони є більш спорідненими з відьмами, аніж ми вважали раніше, — додала Міріам, поглянувши на живіт жінки-демона. — Я ніколи не чула, щоб відьма народжувала демона, а тим паче — щоб від демона народжувалася відьма.

— І ви гадаєте, що я віддам зграї вампірів кров Софі і кров моєї дитини? — розлючено кинув Натаніель — він втрачав самоконтроль.

— Діана — не єдина істота у цій кімнаті, яку хотіла б дослідити Конгрегація, Натаніелю, — відповів Метью, але його слова аж ніяк не заспокоїли демона. — Твоя мати відчувала загрозу, що нависла над твоєю родиною, інакше вона не послала б вас сюди. Одного дня ти

можеш виявити, що твоя дружина та дитина зникли. І якщо так станеться, то ти навряд чи коли-небудь побачиш їх знову.

— Досить, — різко обірвала його Сара. — Не треба його лякати.

— Заберіть ваші руки від моєї родини, — заволав Натаніель, важко дихаючи.

— Це для них — не загроза, — пояснив Метью. — Загроза йде від Конгрегації, від можливості відкритої ворожнечі між трьома видами створінь, а найбільше — від намагання вдати, що нічого такого не відбувається.

— Вони приходили по нас, Натаніелю. Я бачила, — рішуче сказала Софі, і її голос несподівано набув гостроти, яка бриніла у голосі Агати Вільсон, коли я розмовляла з нею в Оксфорді.

— А чому ти мені не сказала? — спантеличено спитав Натаніель.

— Я почала було розповідати Агаті, але вона перервала мене і наказала більше ні слова про це не казати. Вона страшенно перелякалася. А потім дала мені прізвище та адресу Діани в Медісоні. — Обличчя Софі знову набуло характерного невимушеного і замріяного виразу. — Добре, що мати Метью і досі жива. Їй сподобаються мої глечики. Я зображу її обличчя на одному з них. А ви, Метью, можете взяти мою кров на аналіз — і моєї дитинки теж.

Ця заява Софі фактично поклала край запереченням з боку Натаніеля. Коли Метью охопив усі запитання, на які він хотів відповісти, він взяв конверт, що лежав непомічений біля його ліктя. Конверт був запечатаний чорним сургучем.

— Тоді залишається одна незавершена справа. — Він підвівся і простягнув конверт. — Геміше, це тобі.

— Ой, ні, — сказав той і похапливо схрестив руки на грудях. — Краще віддай його Маркусу.

— Може, ти й дев'ятий лицар, але ти також є сенешалем лицарів Лазаря і моїм заступником. Існує протокол, і ми мусимо дотримуватися його, — відказав Метью, стиснувши губи.

— Кому знати, як не Метью, — пробурмотів Маркус. — Він — єдиний великий магістр в історії ордену, який коли-небудь подавав у відставку.

— А тепер я стану єдиним великим магістром ордену, який подав у відставку двічі, — мовив Метью, і далі тримаючи конверт.

— До біса протокол! — відрізав Геміш, гепнувши кулаком по столу. — Всі — геть із кімнати, окрім Метью, Маркуса та Натаніеля. — І, трохи подумавши, додав. — Будь ласка.

— А чому це ми маємо іти геть? — підозріло спитала Сара.

Геміш на мить зупинив погляд на моїй тітці.

— Ви теж залишайтеся.

І вони уп'ятох зачинилися у їдальні до кінця дня. Одного разу Геміш вийшов і попросив бутербродів. Бо печиво, сказав він, давно з'їли.

— Чи це тільки мені, чи й вам також здається, що чоловіки навмисне вигнали нас із кімнати, щоб покурити сигари і поговорити про політику? — спитала я, намагаючись відволікти свої думки від зборів у їдальні за допомогою різкої й дисгармонійної суміші старих фільмів та вечірніх телепрограм. Ем і Софі в'язали, а Міріам розгадувала головоломку, яку вона знайшла у книзі, що обіцяла «Диявольськи важкі sudoku». Вона час від часу вдоволено посміювалася і робила на полях якісь помітки.

— Що ти там робиш, Міріам? — спитала її Софі.

— Веду рахунок, — відповіла вона і зробила ще одну помітку.

— Про що вони там розмовляють? І хто бере гору? — спитала я в неї, заздрячи її здатності чути розмови на відстані.

— Вони планують війну, Діано. А стосовно того, хто бере гору, то ще рано казати, бо їхні результати майже рівні, — відповіла Міріам. — Втім, Маркус й Натаніель кілька разів вдало викладали свої аргументи, а Сара теж тримається непогано.

Уже впала ніч, ми з Емілі готували вечерю, коли засідання нарешті скінчилося. Натаніель та Софі тихо про щось говорили в сімейній кімнаті.

— Мені треба терміново зробити кілька телефонних дзвінків, — сказав Метью, цілуючи мене; його спокійний голос аж ніяк не відповідав напруженому виразу обличчя.

Побачивши його втому, я вирішила трохи почекати зі своїми запитаннями.

— Авжеж, — сказала я, торкнувшись його щоки. — Не поспішай. Вечеря буде за годину.

Метью поцілував мене, цього разу — довше і палкіше, і вийшов у задні двері.

— Хочу випити, — простогнала Сара, рушаючи до ганку, щоб потайки викурити там цигарку.

Крізь сигаретний дим виднівся примарний силует Метью. Він перетнув садок і рушив до сараю. Геміш підійшов до мене ззаду і помацав очима мою спину та шию.

— Ти повністю одужала? — тихо спитав він.

— А ти як гадаєш? — День був довгий, Геміш заморився і тому не завдавав собі клопоту приховувати несхвальне ставлення до мене. Я похитала головою.

Геміш поволі відвів погляд убік, і я прослідкувала за його напрямом. Ми обоє побачили, як Метью пригладив волосся своїми довгими білими пальцями і зник у сараї.

— Тигре, тигре, ти — вогонь,

Що горить в нічному лісі...

— процитував Геміш Вільяма Блейка. — Цей вірш завжди нагадував мені про нього.

Я поклала ніж на різальну дошку і впритул поглянула на нього.

— Геміше, що ти маєш на думці?

— А ти в ньому впевнена, Діано? — спитав він. Ем витерла руки об фартух і вийшла із кімнати, кинувши на мене сумний погляд.

— Так. — Я витримала його погляд, намагаючись таким чином підтвердити свою впевненість у Метью.

Геміш кивнув, анітрохи не здивувавшись.

— Мені все ж таки цікаво, що ти скажеш, коли дізнаєшся, яким він був у минулому — і яким і досі залишається. Здається, тобі не страшно тримати тигра за хвіст.

Не кажучи ні слова, я обернулася до стола і продовжила поратися з ножем.

— Остерігайся, — сказав Геміш і, поклавши руку мені на передпліччя, поглянув на мене впритул. — Там, куди ви вирушите, Метью буде зовсім іншим.

— Ні, буде, — нахмурилася я. — Бо він подорожуватиме зі мною. І буде таким, як і зараз.

— Ні, — занепокоєно заперечив Геміш. — Не буде.

Геміш Осборн знав Метью набагато довше за мене. І він вирахував місце, куди ми вирішили податися, виходячи з вмісту шкіряної валізки. Але я й досі не знала нічого, окрім того, що ми вирушимо в часі далі,

ніж у тисяча дев'ятсот сімдесят шостий рік, і в те місце, де Метью колись грав у шахи.

Геміш приєднався до Сари на ганку, і невдовзі в нічне небо піднялися дві хмарини сірого сигаретного диму.

— У вас все нормально? — спитала я Емілі, коли та повернулася з сімейної кімнати, де Міріам, Маркус, Натаніель та Софі розмовляли, дивлячись телевизор.

— Так, нормально, — відповіла вона. — А тут?

— Просто прекрасно. — Я зосередила погляд на яблунях і стала чекати, коли з темряви з'явиться Метью.

Розділ 41

За день до Геловіну в животі у мене виникло якесь тріпотіння. Іще в ліжку я потягнулася до Метью.

— Щось я нервую.

Він згорнув книгу, яку читав, і приголубив мене.

— Знаю. Ти нервувала ще до того, як розплющила очі.

А будинок уже метушливо гудів. У Сариному кабінеті на першому поверсі принтер видавав сторінку за сторінкою. Працював телевізор, а десь углибині тихенько верещала сушильна машина, протестуючи проти ще однієї порції мокрої білизни. Вдихнувши носом повітря, я відразу ж зрозуміла, що Сара та Ем вже спожили левову частку денної порції кави; десь унизу верещав фен.

— Ми що, прокинулися останніми? — спитала я, роблячи чимале зусилля, щоб вгамувати свій живіт.

— Та, схоже, — усміхнувся Метью, хоча в куточках його очей ховався неспокій.

На першому поверсі Сара готувала яєчню на замовлення, а Ем витягувала з печі дека з булочками. Натаніель тим часом брав їх одну за одною з тарілки і цілими відправляв до рота.

— А де Геміш? — поцікавився Метью.

— У мене в кабінеті, на принтері працює. — Сара кинула на нього довгий погляд і повернулася до печі.

Маркус кинув грати в «Ерудита» і зайшов до кухні, щоб піти на традиційну прогулянку в саду з батьком. Прихопивши жменьку горішків, він понюхав булочку і простогнав, придушуючи апетит.

— А що відбувається? — поцікавилася я.

— Геміш — юрист, — відповіла Софі, товстим шаром намазуючи масло на булочку. — Каже, що треба підписати якісь папери.

Після десятої ранку Геміш покликав нас до їдальні. Ми попленталися туди з келихами для вина і чашками. Геміш мав такий вигляд, наче ніч не спав. На всю ширину стола були розкладені акуратні стоси паперів, а також палички чорного сургучу і дві печатки ордену лицарів Лазаря — маленька і велика. Моє серце впало в живіт, а потім клубком підскочило до горла.

— Нам сідати? — спитала Емілі. Вона принесла з собою чайник із кавою і налила її Гемішу в чашку по самі вінця.

— Спасибі, Ем, — вдячно сказав демон. На чільному місці біля стола якось офіційно стояли два порожні крісла. Він жестом запросив мене та Метью сідати туди і взяв у руки перший стос паперів.

— Вчора ми розглянули декілька практичних питань, пов'язаних із ситуацією, в котрій ми опинилися.

Моє серце пришвидшено забилося, і я знову поглянула на печатки.

— Благаю, Геміше, не так офіційно, якщо можна, — сказав Метью, міцніше обнімаючи мене за талію.

— Діана та Метью вирушать подорожувати в часі на Геловін, як і планувалося. Тому ігноруйте все, що Метью наказував вам робити. — Другу фразу Геміш промовив із великим задоволенням. — Ми зійшлися на тому, що найкращим для всіх варіантом буде... зникнути на деякий час. Відтепер ваше попереднє життя переводиться, так би мовити, в режим очікування.

Геміш поклав документ переді мною.

— Це повноваження повіреного, Діано. Воно дає мені право — і кожному, хто обіймає посаду сенешаля, — діяти на законних підставах від твого імені.

Повноваження повіреного надало абстрактній ідеї подорожі в часі практичної завершеності. Метью видобув із кишені ручку.

— Ось тут, — сказав він, поклавши ручку переді мною.

Кінчик ручки не був пристосований до звичного нахилу і тиску моєї руки, і спочатку я просто пошкрябала папір. Коли ж я поставила підпис, Метью взяв аркуш і плюхнув униз нагріту чорну кульку. Потім дістав особисту печатку і притиснув її до воску.

Геміш взяв наступний стос.

— Це теж тобі на підпис. Один лист повідомляє організаторів конференції про те, що ти не зможеш виступити в них у листопаді. У другому викладено прохання надати тобі відпустку за станом здоров'я на наступний рік. Твій лікар — такий собі доктор Маркус Вітмор — додав свій висновок на підтримку твого прохання. У разі, якщо ви не повернетесь до квітня, я пошлю твоє прохання до Йельського університету.

Я ретельно перечитала листи і тремтячою рукою поставила підпис, яким я фактично засвідчувала свою відмову жити у двадцять першому

сторіччі.

Геміш вперся руками в край стола. Він збирався з духом щось сказати.

— Ми не можемо знати, коли повернуться Метью і Діана. — Замість «коли» він міг сказати «чи», та невимовлене слово однаково повисло у повітрі. — Кожного разу, коли той чи інший член родинної фірми де Клермонів готується вирушити в далеку подорож, або на певний час зникнути з виду, я зобов'язаний привести в порядок його справи. Діано, ти не маєш заповіту.

— Не маю, — спантеличено сказала я, відчуваючи, що в моїй свідомості не лишилося ані почуттів, ані думок. — Але в мене немає ніяких надбань — навіть автомобіля.

Геміш випрямися.

— Це не зовсім так, я ж правду кажу, Метью?

— Ану дай мені документ, — нехотячи сказав Метью. Геміш подав йому товстий стос паперів. — Цей документ був підготовлений, коли я востаннє був у Оксфорді.

— Перед Ля П'єром, — уточнила я, не торкаючись сторінок.

Метью кивнув.

— Взагалі-то, це наш шлюбний контракт. Він навіки і нескасовно закріплює за тобою третю частину мого особистого майна. Навіть якщо ти сама вирішиш покинути мене, ця частина майна залишиться за тобою.

Контракт був датований днем, коли він повернувся додому, ще до того, як нас «спарували» згідно з традиціями вампірів.

— Я тебе ніколи не покину і мені це не потрібно.

— Ти навіть не знаєш, що це таке, — запевнив Метью, кладучи сторінки переді мною.

Те, що я побачила, важко осягнути розумом: запаморочливі суми грошей, міський будинок в елітному районі Лондона, квартира в Парижі, вілла на околиці Рима, маєток «Стара хатинка», будинок у Єрусалимі, а також у Венеції та Севільї, літаки, автомобілі — у мене голова обертом пішла.

— Я маю стабільну роботу, — сказала я, відсовуючи папери. — Мені це абсолютно не потрібно.

— Однак усе це — твоє, — різко мовив Метью.

Геміш дав мені можливість прийти до тям, а потім кинув іще одну бомбу.

— Якщо станеться так, що Сара помре, ти успадкуєш цей будинок, але з умовою, що Емілі житиме тут стільки, скільки забажає.

— Я навіть говорити про це не хочу. — Спогади про Сату й про Жульєт були ще свіжі в моїй пам'яті, й смерть відчувалася аж надто близько. Я підвелася, збираючись чкурнути, та Метью зупинив мене, міцно вхопивши за руку.

— Ти мусиш це зробити, *mon œur*. Ми ж не можемо залишити це невирішене питання Маркусу та Сарі.

Я знову сіла і спокійно задумалася над тим, що мені робити з немислимим багатством, що звалилося мені на голову, та з ветхим фермерським будинком, який одного дня може стати моїм.

— Моя маєтність має бути поділена між нашими дітьми, — нарешті сказала я. — І це стосується всіх дітей Метью — вампірських та біологічних, тих, що він створив сам, і тих, які можуть народитися в нашому шлюбі. Будинок Бішопів має належати їм, коли Емілі в ньому не житиме.

— Я потурбуюся про це, — запевнив мене Геміш.

Решта документів на столі були розкладені по трьох конвертах. На двох була печатка Метью. Третій, обв'язаний сріблясто-чорною стрічкою, був запечатаний сургучем; зі стрічки звисав великий, як десертне блюдце, товстий чорний диск із відбитком великої печатки ордену лицарів Лазаря.

— І насамкінець нам треба розібратися з братством. Коли батько Метью заснував орден лицарів Лазаря, брати мали репутацію захисників тих, хто не може захистити себе сам. Хоча більшість створінь вже забули про нас, ми й досі існуємо. І мусимо продовжити наше існування навіть коли Метью не буде. Завтра, перед тим як Маркус покине цей будинок, Метью офіційно зречеться своєї посади, щоб призначити свого сина великим магістром.

Геміш подав Метью два конверти з його особистою печаткою. А конверт із великою печаткою ордену передав Натанієлю. Міріам ошелешено витріщила очі.

— Як тільки Маркус заступить на нову посаду, а він зробить це *негайно*, — сказав Геміш із притиском, кинувши на Маркуса суворий погляд, — він зателефонує Натанієлю, який погодився приєднатися до

справи як один із восьми провінційних магістрів. Коли Натаніель зламає печатку на цьому призначенні, він стане лицарем Лазаря.

— Хіба можна робити демонів на кшталт Геміша та Натаніеля членами братства?! І перетворювати це на традицію? Як Натаніель воюватиме? — з жахом вигукнула Міріам.

— Як? А ось як! — відповів Натаніель, помахавши у повітрі пальцями. — Я добре знаюся на комп'ютерах і виконуватиму свою частину роботи. — Він суворо й рішуче поглянув на Софі й так само суворо й рішуче заявив: — Я нікому не дозволю зробити з моєю дружиною те, що вони зробили з Діаною!

Усі ошелешено замовкли.

— Це ще не все. — Геміш підтягнув до себе стілець і сів, сплівши поперед себе пальці. — Міріам впевнена, що буде війна. Я незгоден — ця війна вже почалася.

Усі присутні в кімнаті поглянули на Геміша, бо нарешті зрозуміли, чому багато хто хотів бачити його в уряді й чому Метью призначив його своїм заступником: Геміш був природженим лідером.

— Усі, хто є в цій кімнаті, розуміють причини цієї війни. Причина — в Діані та в тих жахливих кроках, на які готова піти Конгрегація, щоби зрозуміти успадковану нею силу. Причина також у тому, що Діана наново відкрила манускрипт «Ешмол сімсот вісімдесят другий», а ще в нашому побоюванні, що таємниці цієї книги можуть бути втрачені назавжди, якщо вона потрапить до рук відьом і відьмаків. Іще одна причина війни криється в нашому переконанні, що ніхто не має права забороняти одному створінню кохати інше, навіть якщо вони належать до різних видів.

Геміш окинув поглядом кімнату, щоб переконатися, що всі його уважно слухають.

— Мине не багато часу, і про цей конфлікт дізнаються звичайні люди. Їм доведеться визнати, що між ними живуть демони, вампіри та відьми. І коли це станеться, нам знадобиться не абстрактний, а цілком реальний конвентикль, про який нам нагадала Софі. Будуть жертви, істерика та сум'яття. І від нас залежатиме — від конвентикля та лицарів Лазаря, — щоб ці втрати і руйнація були мінімальними.

— Ізабо чекає на вас у мастку «Сім веж», — тихим та рішучим голосом мовив Метью. — Територія цього замку може стати єдиною межею, яку вампіри не наважаться перетнути. Сара та Емілі спробують

стримати відьом. Тут знамените прізвище Бішоп стане їм у пригоді. А лицарі Лазаря захищатимуть Софі та її дитину.

— Отже, ми розпорошимося, — завважила Сара, кивнувши Метью. — А потім знову зберемося в замку де Клермонів. А тоді вирішимо, що робити далі. Разом.

— І під керівництвом Маркуса, — додав Метью, піднімаючи наполовину повний келих вина. — За Маркуса, Натаніеля та Геміша. Слави вам і довголіття!

— Давно я не чула цього тосту, — тихо мовила Міріам.

Маркус та Натаніель намагалися уникнути загальної уваги. Їм було ніяково і некомфортно при своїх нових обов'язках. А на обличчі Геміша не відбилося нічого, окрім втоми.

Ми випили за здоров'я трьох чоловіків, кожен із яких був іще надто молодим, щоб піклуватися про довголіття, і Ем повела всіх нас до кухні на обід. Там, на кухонному «острівці», вона влаштувала нам трапезу. Опісля всі довго тинялися в сімейній кімнаті, відтягуючи момент прощання.

Нарешті настав час для Софі та Натаніеля вирушати в дорогу. Маркус поскладав речі подружжя до багажника свого спортивного авто. Він стояв із Натаніелем, схиливши русяву голову в тихій розмові, а тим часом Софі прощалася з Сарою та Ем. Потім обернулася до мене. Через щеплення віспи мені заборонили покидати межі гостьової кімнати, щоби ніхто випадково мене не торкнувся.

— Насправді ми прощаємося ненадовго, — сказала вона мені через кімнату.

Моє третє око розкрилося, і я побачила, як на залитому сонцем ганку мене несамовито стискає в обіймах Софі.

— Звісно, ненадовго, — відповіла я, здивована і втішена цим видінням.

Софі кивнула так, наче вона теж краєчком ока зазирнула в майбутнє.

— От бачите, я ж вам казала. Може, коли ви повернетесь, моя дитинка буде тут. Не забудьте, ви станете її хрещеною матір'ю.

Поки Софі та Натаніель прощалися, Метью та Міріам розставили гарбузи вздовж під'їзної алеї. Клацнувши пальцями і пробурмотівши кілька слів, Сара запалила в них свічки. До сутінків було ще кілька годин, але так Софі могла скласти уявлення про те, якими її витвори

будуть проти ночі Геловіну. Вона заплескала від захвату в долоні й злетіла з ганку, щоби обійняти Метью та Міріам. Завершальні обійми вона приберегла для Маркуса, який обмінявся з нею кількома словами, а потім усадовив на низьке пасажирське сидіння свого спортивного авто.

— Дякуємо тобі за автомобіль! — вигукнула Софі, захоплено роздивляючись витіювату дерев'яну панель приладів. — Колись Натаніель любив швидку їзду, але тепер він повзає, як равлик, через наше дитинчатко.

— Не жени, — суворо наказав Метью батьківським голосом. — Коли доберетеся додому, зателефонуйте.

Ми помахали їм на прощання. Авто щезло з виду, і Сара загасила гарбузи. Тоді Метью обійняв мене за плечі, й решта родини поволі рушила до будинку.

— Я тебе чекаю, Діано, — сказав Геміш, виходячи на ганок. Він вже вдягнув куртку, збираючись вирушити до Нью-Йорка, щоб звідти повернутися до Лондона.

Я підписала два примірники заповіту, а Сара з Емілі їх завірили. Геміш скрутив один примірник і засунув його до металевого циліндра. А потім з'єднав кінці трубки сріблясто-чорною ниткою, запечатав воском і поставив на ньому відбиток особистої печатки Метью.

Метью чекав біля чорного орендованого автомобіля, а Геміш тим часом галантно попрощався з Міріам і поцілував Сару та Ем, запросивши їх до себе в гості, коли вони добиратимуться до «Семи веж».

— Зателефонуйте мені в разі необхідності, — сказав він Сарі, легенько стискуючи її руку. — Мій номер телефону ви маєте. — Він обернувся до мене.

— До побачення, Геміше, — сказала я і поцілувала його спочатку в одну, а потім в другу щоку. — Дякую тобі за все, що ти зробив, щоб вгамувати розум Метью і заспокоїти його.

— Я просто виконував свою роботу, — відповів Геміш із напускною бадьорістю. І додав приглушеним голосом: — Пам'ятай про те, що я тобі казав. Коли знадобиться допомога, ти вже ніяк не зможеш покликати її.

— Вона мені не знадобиться, — відказала я.

Через кілька хвилин завівся двигун і Геміш поїхав, блимнувши червоними підфарниками в густих сутінках.

Будинку не сподобалася раптово виникла порожнеча, і він відреагував на неї, гучно гепаючи дверима та тихо стогнучи щоразу, коли хтось заходив чи виходив із кімнати.

— Я за ними скучатиму, — зізналася Емілі, готуючи вечерю. Будинок співчутливо зітхнув.

— Іди займися ділом, — сказала мені Сара, забираючи ніж із руки Емілі. — Поки ми готуємо салат, звози Метью до «Семи веж» і назад.

Після тривалої дискусії ми вирішили, що повернемося в часі у той вечір, коли я знайшла його примірник «Походження видів».

Але перенесення Метью до «Семи веж» виявилось значно важчим, аніж я сподівалася. Мої руки були так зайняті предметами, що скеровували мій рух, — я тримала ручку та дві книжки з його бібліотеки, — що Метью довелося триматися за мою талію. А потім ми застрягли.

Здавалося, чийсь невидимі руки вхопили мене за ноги, не даючи мені знизитися до маєтку «Сім веж». І чимдалі в часі ми подорожували, тим товстішими ставали його пасма довкола моїх ніг. А за Метью час тримався стрічками, схожими на міцні виноградні лози.

Нарешті ми добралися до кабінету Метью. Кімната була такою ж, якою ми залишили її: жеврів вогонь у каміні, на столі стояла недопита пляшка вина без етикетки.

Тремтячи від втоми, я кинула на софу книги та ручку.

— Щось не так? — спитав Метью.

— Я мала таке враження, що довкола нас сконцентрувалося надто багато відтінків минулого. Їх було так багато, що, здавалося, крізь них неможливо продертися. Я боялася, що ти не втримаєшся.

— А мені все здалося таким самим, як і минулого разу, — здивувався Метью. — Правда, подорож тривала трохи довше, ніж я сподівався, але я на це розраховував, зважаючи на час та відстань.

Він налив нам вина, і ми обговорили всі «за» і «проти» — спускатися униз чи не спускатися? Насамкінець наше бажання побачитися з Ізабо та Мартою перемогло. Метью пригадав, що тоді на мені був синій светр. І під ним не буде видно моєї пов'язки, тож я пішла нагору перевдягнутися.

Коли я повернулася, обличчя Метью розпливлося у повільній схвальній усмішці.

— Ти зараз така ж гарна, як і тоді, — сказав він, припадаючи до мене міцним поцілунком. — А може, і гарніша.

— Стережися, — попередила я його, сміючись. — Ти ж ще остаточно не вирішив, кохаєш ти мене чи ні.

— О, я вирішив це давно. Просто не наважувався сказати.

Жінки сиділи там, де ми й сподівалися. Марта читала книжку про загадкове вбивство, а Ізабо проглядала газети. Може, розмова була й не зовсім такою, як минулого разу, але то не мало значення. Найважчим цього вечора було дивитися, як Метью танцює зі своєю матір'ю. Гірко-солодкий вираз обличчя Метью, з яким він обертав Ізабо, відрізнявся, бо тепер він не став несамовито стискати її в обіймах після завершення танцю, як це було минулого разу. Коли ж він запросив на танець мене, я міцно стиснула його руку на знак вдячності та симпатії.

— Дякую тобі за це, — прошепотів він мені на вухо. І злегка поцілував у шию. Минулого разу він цього точно не робив.

Метью завершив вечір так само, як і раніше: оголосив, що веде мене спати. Та цього разу, кажучи «Добраніч», ми достеменно знали, що кажемо «Прощавайте». Наша зворотна подорож була приблизно такою ж, але тепер мені не було так страшно, бо я вже знала, чого чекати. Тому не впала в паніку і не втратила зосередженості, коли час заважав нам рухатися, а натомість посилено думала про добре знайомий ритуал приготування вечері в помешканні Бішопів. Ми встигли повернутися задовго до того, як салат був готовий.

Під час вечері Сара та Емі порозважали вампірів розповідями про мої витівки в дитинстві. Коли ж у моїх тіток запас історій скінчився, Метью піддражнив Маркуса розповіддю про його катастрофічні оборудки з нерухомістю в дев'ятнадцятому сторіччі, величезні інвестиції в нові технології в сторіччі двадцятому, які так і не окупилися, та про його слабкість до рудих жінок.

— Я знала, що ти мені сподобаєшся, — сказала Сара, пригладивши пальцями неслухняну руду чуприну, і долила Маркусу віскі.

Ранок на Геловін видався яскравим та чистим. У цій лісистій глушині завжди можна було очікувати снігу, але цього року погода була підбадьорливо гарною. Метью та Маркус затрималися на своїй

прогулянці довше звичайного, і я засиділася за чаєм та кавою з Сарою та Ем.

Коли задзвонив телефон, ми аж попідскакували. Сара взяла слухавку, і з її слів стало зрозумілим, що цей дзвінок був неочікуваним.

Нарешті вона поклала слухавку і підсіла до нас за стіл в сімейній кімнаті, яка знову стала достатньо великою, щоби вмістити нас усіх.

— То Фей телефонувала. Вони з Джанет зупинилися в мотелі «Гантер-гаус». Подорожують у своєму автофургоні. Питають, чи не бажаємо ми взяти участь у їхній осінній подорожі. Вони попрямують до Аризони, а звідти — до Сіетла.

— Богиня не підкачала нас, — з усмішкою зауважила Емілі. Вони з Сарою вже кілька днів ламали голови, вигадуючи спосіб з'їхати з будинку так, щоб не викликати вихору непотрібних пліток. — От і чудово, це розв'язує нашу проблему. Ми спочатку вирушимо в мандри, а потім подамося в гості до Ізабо.

Ми перенесли торби з харчами та припасами до Сариного пошарпаного авто. Коли мої тітки завантажили його так, що в дзеркало заднього виду важко було глянути, вони почали роздавати вказівки.

— Печиво й солодоші — в кухні на столі, — сказала Емілі. — А мій костюм висить на дверях у комірчині. Він тобі чудово пасуватиме. І не забудь про панчохи. Дітлахам подобаються панчохи.

— Не забуду, — запевнила я її. — І капелюшок не забуду, хоча на вигляд він дурнуватий.

— І не здумай відмовлятися від капелюшка! — обурено вигукнула Сара. — Це ж традиція. І не забудьте загасити вогонь перед тим, як поїдете. Табіту слід нагодувати рівно о четвертій. Якщо її не нагодувати, то вона почне казирися.

— Ми про це потурбуємося. Ви ж нам список залишили, — запевнила я її, поплескавши по плечу.

— Зателефонуєте нам до готелю, коли поїдуть Маркус та Міріам — щоб ми знали? — спитала Емілі.

— Ось. Тримайте, — сказав Метью з хитрою усмішкою. — Самі зателефонуйте Маркусу. Там, куди ми вирушаємо, зони покриття немає.

— А ти впевнений? — спитала його Емілі з сумнівом у голосі. Ми вже звикли до телефону Метью — як до додаткової підпорки, і тому

було дивно бачити, як він із ним розлучається.

— На сто відсотків. Більшість інформації я постирав, але вам залишив кілька контактних телефонів. Якщо вам щось знадобиться — будь-що — то телефонуйте кому завгодно. Коли ж трапиться щось дивне, або ж у вас виникнуть якісь проблеми, телефонуйте Ізабо або ж Гемішу. І вони домовляться, щоб вас забрали, хоч де б ви не були.

— Вони мають у своєму розпорядженні гелікоптери, — прошепотіла я Емілі, беручи її під руку.

Задзвонив телефон Маркуса.

— Це Натаніель, — сказав він, поглянувши на екран, і відійшов убік, щоб поговорити зовсім, як його батько, який завжди оберігав таємницю розмови. Раніше за Маркусом цього не помічалось.

Метью з сумною усмішкою поглянув на сина.

— Ці двоє новоспечених друзів іще не в одну халепу вскочать, але Маркус, принаймні, не почуватиметься самотнім, бо завжди матиме, з ким поговорити.

— У них все гаразд, — повідомив Маркус, вимкнувши телефон і повертаючись до нас. Він усміхнувся і — ще одним батьковим жестом — пригладив пальцями волосся. — Я обіцяв дати знати Гемішу, тому, коли попрощаємося, я йому зателефоную.

Емілі надовго затримала Маркуса в своїх обіймах, і її очі наповнилися слізьми.

— І нам теж зателефонуй, — гаряче сказала вона йому. — Нам треба знати, що у вас обох все в нормі.

— Нехай вам щастить і — бережіться. — Міцно заплющивши очі, Сара стиснула його в своїх обіймах. — Завжди вір у себе.

Прощання Міріам із моїми тітками було стриманішим, а моє — набагато емоційнішим.

— Ми пишаємося тобою, — сказала Емілі, обхопивши долонями моє обличчя; по її щоках заструменіли сльози. — Твої батьки теж пишалися б тобою. Бережіть одне одного.

— Неодмінно, — запевнила я її, змахнувши сльози.

Сара взяла мене за руки.

— Слухай своїх наставників — ким би вони не були. Спершу вислухай їх, а вже потім заперечуй. — Я кивнула. — Ти маєш більше талантів, аніж всі відьми, яких мені доводилося бачити впродовж багатьох років, — вела далі Сара. — І я рада, що ти їх не змарнуєш.

Магія — це дар, Діано. Як і кохання. — Вона обернулася до Метью. — Я ввіряю тобі безцінний скарб. Дивись, не розчаруй мене.

— Не розчарую, Саро, — пообіцяв Метью.

Вона стримано відреагувала на наші поцілунки, а потім прожогом кинулася з ганку до перевантаженого авто.

— Прощання завжди давалися Сарі важко, — пояснила Емілі. — Ми поговоримо з тобою завтра, Маркусе. — Вона сіла на переднє пасажирське сидіння і помахала нам рукою. Автомобіль заторохтів і ожив. Перехняблюючись на ковбнях під'їзної алеї, він повернув і рушив до міста.

Коли ми повернулися до будинку, у залі на нас чекали Міріам та Маркус із сумками й торбами біля ніг.

— Ми подумали, що вам захочеться якийсь час побути наодинці, — сказала Міріам, подаючи Маркусу свою спортивну сумку, — а я терпіти не можу тривалих прощань. — Вона озирнулася. — Ну що ж, — енергійно мовила вона, спускаючись східцями з ганку. — Побачимося, коли повернетесь.

Похитавши головою услід постаті Міріам, що поволі віддалялася, Метью сховався до їдальні й повернувся з конвертом.

— Візьми, — сказав він Маркусу суворим і хрипким голосом.

— Я ніколи не хотів бути великим магістром, — зізнався Маркус.

— А ти гадаєш, я хотів? То була мрія мого батька. Філіп змусив мене пообіцяти, що братство не потрапить до рук Болдвіна. І я прошу тебе про те ж саме.

— Обіцяю, — сказав Маркус, беручи конверт. — Шкода, що тобі доводиться йти.

— Вибач, Маркусе. — Я проковтнула у горлі клубок і злегка торкнулася його прохолодної щоки пучками.

— За що? — щиро здивувався він, широко всміхнувшись. — За те, що ти зробила щасливим мого батька?

— За те, що залишаємо тебе посеред такого безладу.

— Я не боюся війни, якщо ти це маєш на увазі. Насправді мене більше непокоїть те, що я іду по стопах Метью, — відповів Маркус, ламаючи сургучну печать. Пролунав оманливо-буденний тріск сургучу — і Маркус став великим магістром ордену лицарів Лазаря.

— *Je suis a votre commande, seigneur*, — сказав Метью, схиливши голову. — Готовий виконувати ваші накази, володарю.

Ці самі слова сказав Болдвін в аеропорту Ля Гуардія. Але зараз, сказані щиро, вони пролунали зовсім по-іншому.

— У такому разі я наказую вам повернутися і знову очолити орден лицарів Лазаря, — різко заявив Маркус, — поки я не встиг наламати дров. Я не француз, й однозначно не лицар.

— Ти маєш у собі не одну краплину французької крові, й ти — єдиний, кому я можу довірити цю посаду. До того ж ти можеш покластися на свій американський шарм. Зрештою, тобі може сподобатися бути великим магістром.

Маркус пирхнув і натиснув на своєму телефоні цифру «вісім».

— Готово, — коротко кинув він співрозмовнику. Відбувся нетривалий обмін фразами. — Дякую.

— Натаніель погодився обійняти свою посаду, — пробурмотів Метью, усміхаючись куточками рота. — А його французька навдивовижу добра.

Маркус невдоволено скривився на батька, відійшов убік, щоб іще трохи переговорити з демоном, а потім повернувся.

Батько й син довго дивилися один на одного, потім тиснули руки, обнімалися — словом, виконували ритуал, що склався після сотень подібних прощань. Мені ж призначався ніжний поцілунок і пошепки мовлені слова: «Хай щастить».

І Маркус пішов, наздоганяючи Міріам.

Ми залишилися самі.

Розділ 42

— Тепер тут лише ми і привиди, — констатувала я, відчуваючи бурчання у шлунку.

— Яка твоя улюблена страва? — спитав Метью.

— Піца, — швидко відповіла я.

— То треба поласувати нею, поки є можливість. Пропоную замовити і з'їздити забрати.

Відтоді, як ми з'явилися в домі Бішопів, нам ще жодного разу не доводилося вибиратися за його межі. Для мене було щось химерне в тому, що я роз'їжджала по Медісону з вампіром на «рейндж-ровері». Ми вирушили об'їзним шляхом до Гамільтона на південь через пагорби, а потім різко звернули на північ, щоб заїхати за піцою. Поки ми їхали, я показала Метью басейн, де я в дитинстві займалася плаванням, і будинок, де жив мій перший «справжній» хлопець. Усе місто було вбране геловінськими прикрасами: чорними котами, відьмами на мітлах; навіть на деревах були розвішані помаранчеві та чорні яйця. У цій частині планети до цього свята серйозно ставилися не лише відьми.

Коли ми під'їхали до піцерії, Метью вибрався з авто разом зі мною, байдужий до того, що на нас звернуть увагу відьми або ж прості люди. Я стала навшпиньки, щоб цьомкнути його, а він цьомкнув мене навзаєм зі сміхом, майже безтурботним.

Студентка з коледжу, яка нас обслуговувала, з неприхованим захватом поглянула на Метью, подаючи йому пиріг.

— Добре, що вона не відьма, — зауважила я, коли ми сідали в авто. — Інакше перетворила б мене на ящірку, а сама полетіла б з тобою на своїй мітлі.

Підкріпившись піцою — ковбаса пепероні з грибами — я швидко впоралася з безладом у кухні та в сімейній кімнаті. Метью приніс із їдальні оберемок паперів і спалив їх у кухні.

— А що нам робити з ось цим? — спитав він, показуючи мені лист від матері, загадкову записку з трьох рядків та сторінку з «Ешмола 782».

— Залиш їх у кімнаті для гостей, — відповіла я. — Про них потурбується будинок.

Я і далі поралася по господарству — прала білизну, прибирала в Сариному кабінеті. І тільки піднявшись нагору, щоб зібрати наш одяг, я помітила, що обох комп'ютерів немає. Охоплена панікою, я загупала сходами вниз.

— Метью! Комп'ютери зникли!

— Вони у Геміша, — спокійно відповів він, ловлячи мене в обійми, і ніжно погладив по голові. — Усе нормально. У будинку нікого не було.

Я похнюпилася, і моє серце загупало від думки про те, що тут може несподівано з'явитися іще один Доменіко чи ще одна Жульєт.

Метью заварив чай, а поки я пила, розтирав мені ноги. І весь цей час говорив про неістотні речі — будинки в Гамільтоні, що нагадали йому про якесь інше місто та інший час, про те, як він вперше покуштував помідор, що спало йому на думку, коли він вперше побачив мене за веслами на річці в Оксфордї. Він говорив, говорив — аж поки я розслабилася від тепла та комфорту.

Коли поруч нікого не було, Метью завжди поводився інакше, але цей контраст особливо виявився зараз, коли наші родини поїхали. Від дня, коли ми з'явилися у домі Бішопів, він поступово перебрав на себе відповідальність за інші вісім життів. З однаково неослабною енергією він дбав про усіх — незважаючи на те, хто були ці створіння і який стосунок до нього мали. А тепер він піклувався лише про одну істоту.

— Ми навіть часу достатньо не мали, щоб поговорити один з одним, — подумала я вголос, пригадавши, який вир подій захопив нас відтоді, як ми познайомилися. — І не лише ми удвох.

— Останні кілька тижнів були сповнені майже біблійними випробуваннями. Гадаю, єдине, чого нам вдалося уникнути, це чуми та сарани. — Метью на мить замовк, а потім продовжив: — Але якщо всесвіт справді бажав нас випробувати, так би мовити, на старий лад, то можна впевнено сказати, що наші випробування скінчилися. Цього вечора закінчуються сорок днів.

Так мало часу, а так багато подій...

Я поставила порожню чашку на стіл і, подавшись уперед, взяла його за руки.

— Куди ми вирушаємо, Метью?

— Можеш трохи почекати, серденько? — Метью поглянув у вікно. — Мені хочеться, щоб цей день тривав якомога довше. А

незабаром стемніє.

— Бачу, тобі подобається грати зі мною в хованки! — Пасмо волосся впало мені на лоба, і я відкинула його назад.

— Так. Мені подобається грати з тобою в хованки, — підтвердив Метью і взяв мене за руку.

Ми тихо поговорили ще з півгодини, і Метью знов поглянув надвір.

— Іди нагору і поніжся у ванні. А потім помийся під душем. Можеш використати увесь запас гарячої води у баці. Невдовзі ти страшенно скучатимеш за піцою, але це буде ніщо порівняно з бажанням помитися під гарячим душем чи покиснути у ванні. Через кілька тижнів ти з радістю підеш на вбивство, тільки під душем помитися б.

Поки я купалася, Метью дістав мій геловінський костюм: чорне нижче колін плаття з високим коміром, гостроносі чоботи та гостроверхий капелюх.

— А це що таке, дозвольте спитати? — вигукнув Метью, вимахуючи панчохами з червоними та білими горизонтальними смужками.

— Це ті панчохи, про які казала Емілі, — досадливо простогнала я. — Якщо я їх не вдягну, вона однаково про це дізнається і ніколи мені цього не подарує.

— Якби при мені й досі був мобільник, я сфотографував би тебе в цьому огидному шматті, а потім довіку шантажував би.

— А чи є що-небудь, що могло б гарантувати твоє мовчання? — спитала я, занурюючись нижче у воду.

— Звісно, що є, — відповів Метью, кидаючи за спину мої панчохи.

Спочатку ми просто гралися. Як і вчора під час вечері та і сьогодні під час сніданку ми старанно уникали навіть натяку на те, що це, можливо, є наш останній шанс побути разом. У мандрах у часі я була новачком, але Емілі, не боячись налякати мене, сказала, що навіть найдосвідченіші мандрівники в часі визнавали непередбачуваність подорожі між минулим та майбутнім і знали, наскільки легко можна загубитися і нескінченно довго блукати в павутині часу.

Метью відчув зміну мого настрою і спершу відреагував на це винятково ніжним поведженням, а потім — нестримним виявом власницького інстинкту, який вимагав від мене, щоб я думала лише

про нього. Попри нашу спільну потребу в спокої та душевному комфорті, до подружніх стосунків справа не дійшла.

— Коли ми будемо в безпеці, — прошепотів Метью, цілуючи мої плечі. — Коли ми матимемо більше часу...

Мій віспяний нарив лопнув. Метью оглянув його і заявив, що все в нормі — дивний висновок, коли йдеться про відкриту рану завбільшки з невеличку монету. Він зняв пов'язку з моєї шиї, відкривши ледь помітні шви, які наклала Міріам, а потім — із руки.

— На тобі все швидко загоюється, — задоволено констатував він, цілуючи внутрішній бік мого ліктя, звідки кілька днів тому він пив кров із моєї вени. Я відчула на своїй шкірі дотик його губ.

— Як дивно. Там моя шкіра холодна. — Я торкнулася своєї шиї. — І тут також.

Метью провів великим пальцем по тій точці, де сонна артерія підходила близько до шкіри. Від його дотику я здригнулася. Здавалося, що кількість нервових закінчень у тому місці потроїлася.

— Підвищена чутливість, — зауважив Метью. — Наче ти — частково вампір. — Він нахилився і доторкнувся губами до мого пульсу.

— Ой! — мало не задихнулася я, ошелешена силою відчуття.

Пам'ятаючи про час, я вдягла чорне плаття і застібнула його на всі гудзики. З косою, що спадала на спину, я, напевне, була схожа на жінку, що вийшла з фотографії дев'ятнадцятого сторіччя.

— Шкода, що ми вирушаємо не в часи Першої світової війни, — зауважив Метью, обсмикнувши рукави мого плаття. — У цьому прикиді ти досить переконливо скидалася б на директрису школи зразка тисяча дев'ятсот дванадцятого.

— Тільки не ось у цьому, — зауважила я, сідаючи на ліжку, і заходилася натягати на себе червоно-білі панчохи.

Метью мало не луснув від сміху і забажав, щоб я негайно вдягнула гостроверхий капелюх.

— Стривай, — заперечила я. — Давай спочатку запалимо гарбузи.

Прихопивши сірники, ми вийшли надвір, щоб запалити гарбузи в звичайний людський спосіб. Та піднявся вітер, сірники раз по раз гаснули, і свічки не загорялися.

— От зараза! — вилаялася я. — Не можна змарнувати роботу Софі!

— То скористайся заклинанням? — бовкнув Метью, приготувавшись до нової спроби запалити гарбузи сірниками.

— То яка з мене тоді геловінська відьма?

Сама думка про те, що доведеться пояснювати своє фіаско Софі, змусила мене зосередитися на нагальній проблемі — і гнотик у гарбузі яскраво спалахнув. Я запалила решту тринадцять гарбузів, виставлених вздовж алеї, з яких кожен наступний був страшнішим за попередній.

О шостій годині почулося заповзятє гупання у двері й приглушені вигуки: «Пригощай, бо пожалкуєш!» Метью ще ніколи не святкував Геловін в Америці, тож він з ентузіазмом зустрів наших перших візитерів — своєю фірмовою сліпучою усмішкою, а потім мене пальцем. На ганку, тримаючись за руки, стояли малесенька відьмочка та трохи більший вампірчик.

— Пригощай, бо пожалкуєш! — продекламували вони, виставивши вперед розкриті наволочки.

— Я — вампір, — сказав хлопчик, вишкіривши на Метью ікла. І показав на свою сестру. — А вона — відьма.

— Бачу, — серйозно мовив Метью, окидаючи поглядом чорну накидку та білий грим хлопця. — Я теж вампір.

Хлопець критично оглянув Метью.

— Твоя мати недопрацювала з твоїм костюмом. Ти зовсім не схожий на вампіра. А де твій капюшон? — Міні-вампір підняв угору руки, затиснувши в кулачки краї своєї атласної накидки і демонструючи підкладку з крилами кажана. — Ось бачиш, твій плащ має вміти літати. Інакше ти не зможеш перетворитися на кажана.

— А, он у чім проблема. Свій плащ я забув вдома, і тому не можу за ним злітати. Може, твій тимчасово позичу.

Метью насипав по жмені солодошів у кожну наволочку, і дітлахи аж повітріщалися, вражені його щедрістю. Я визирнула з дверей і помахала їхнім батькам.

— Ось по ній видно, що вона — відьма, — пискнула дівчинка, схвально кивнувши на мої червоно-білі панчохи та чорні гостроносі чоботи. Спонукані своїми батьками, малі прокричали нам «Дякую!» і почимчикували до авто, що стояло на алеї.

Впродовж наступних трьох годин ми вітали безперервний потік казкових принцес, піратів, привидів, скелетів, русалок та космічних

прибульців, а також нових вампірів та відьом. Я обережно натякнула Метью, що треба видавати по одному шматочку печива кожній геловінській істоті, бо коли він не припинить щедро роздавати їх, наші запаси солодошів скінчаться задовго до дев'ятої вечора.

Однак важко було критикувати Метью — він був щасливий. Його поводження з дітьми, що приходили до нашого ганку, його невимушені жарти показали абсолютно не відомий мені бік натури мого обранця. Сівши навпочіпки, щоб не лякати малечу своїм зростом, Метью розпитував дітлахів про їхні костюми, і кожному хлопчику, що вдавав із себе вампіра, казав, що ніколи не зустрічав такої страшної істоти, як ця.

Але найбільше мене розчулила сцена, коли він зустрів одну казкову принцесу з надміру великими крилами у марлевій спідничці. Вочевидь, приголомшена і зморена святкуваннями маленька дівчинка залилася слізьми, коли Метью спитав у неї, яке саме печиво їй хотілося б взяти. Її брат, дужий молодий пірат шести років, від страху аж випустив її руку.

— А ми у твоєї мами питаємо, — запропонував Метью, беручи казкову принцесу на руки, а пірата в пістрявій хустці притримав за комірець. Він доставив малих у батьківські обійми цілими та неушкодженими. Однак принцеса забула про свої сльози ще задовго до того, як процесія дійшла до батьків. Міцно вхопившись рукою за комір Метью, вона легенько стукала його по голові чарівною паличкою і приказувала: «Тринди-ринди, геп! Тринди-ринди, геп!»

— Коли вона виросте і мріятиме про свого чарівного принца, то він буде схожий на тебе, — припустила я, коли Метью повернувся до будинку. Він нахилився, щоб поцілувати мене, і з його волосся зірвався дощ сріблястих блискіток. — На тобі казковий пил, — сказала я зі сміхом і заходилася струшувати рештки блискіток із його голови.

Приблизно о восьмій, коли на зміну казковим принцесам та піратам прийшли готичні тінейджери в чорній губній помаді та шкіряному вбранні, завішаному металевими ланцюгами, Метью віддав мені кошик із печивом і відступив до вітальні.

— От боягуз! — піддразнила його я і, поправивши капелюха, пішла відчиняти двері ще одній похмурій компанії.

Хвилини за три до того, як можна було вимикати ліхтар над ганком і констатувати, що солідну геловінську репутацію будинку Бішопів

збережено, ми почули ще одне гучне гупання і вигук: «Пригощай, бо пожалкуєш!»

— Кого там іще чорти принесли? — простогнала я, рвучко насунувши капелюха на голову.

На сходах стояли двоє молодих чаклунів. Один із них — хлопчик-газетяр. Його супроводжував довготелесий прищавий підліток із проколотою ніздрею, наскільки я пам'ятала, з клану О'Нілів. Їхні костюми склалися з рваних джинсів, всіяних булавками футболок, імітованої крові, пластмасових кликів та шматків собачого ланцюга.

— Семі, здається, ти вже вийшов із цього віку.

— Тепер мене жвуть Шем. — Семі мав підліткову мутацію голосу, який тепер повнився несподіваними високими та низькими нотками, а його фальшиві клики надавали йому шепелявості.

— Привіт, Семе. — На дні кошика лежало півдюжини шматочків печива. — Пригощайся тим, що лишилося. Ми саме збиралися світло вимкнути. А чому ти не в місті, не ловиш ротом яблука?

— Нам шкажали, що цього року у ваш вийшли кльові гарбужи, — сказав Семі, тупцюючи на ганку. — І-і-і... е-е-е... — Він почервонів і витягнув свої пластикові клики. — Роб клянеться, що на днях бачив тут вампіра. Я побився з ним об заклад на двадцять баксів, що Бішопи нізащо не пустили б вампіра до свого будинку.

— А чому ти такий впевнений, що упізнаєш вампіра, якщо побачиш його?

Вампір, про якого йшла мова, вийшов із будинку і став позаду мене.

— Здрастуйте, джентльмени, — тихо мовив він. Хлопці аж роти від несподіванки пороззявляли.

— Нам треба бути або звичайними людьми, або реально тупими, щоб його не впізнати, — захоплено мовив Роб. — Це найбільший вампір, якого мені доводилося бачити.

— Кльово... — вишкірився Семі від вуха до вуха. Лягнувшись долонями зі своїм другом, він заграбастав решту печива.

— Не забудь віддати двадцять баксів, Сем, — суворо нагадала я.

— До речі, Семюеле, — звернувся до нього Метью з несподівано сильним французьким акцентом. — Я можу тебе попрохати — прошу про особисту послугу — нікому про це не казати?

— Ніколи-ніколи? — Семі вкрай скептично сприйняв думку про нерозголошення такої пікантної інформації.

Метью саркастично посміхнувся кінчиками губ.

— Я зрозумів тебе. Ти зможеш помовчати хоча б до завтра?

— Не питання! — кивнув Семі, поглядом шукаючи підтримки у Роба. — Бо до завтра залишилося якихось три години. Це ми зможемо запросто. Нема проблем.

І хлопці, осідлавши свої мотики, дали газу.

— Дороги неосвітлені, — раптом стривожено сказав Метью. — Може, слід було їх відвезти?

— Та все у них буде гаразд. Хоч вони й не вампіри, але дорогу до міста знайдуть.

Два мотоцикли різко загальмували і зупинилися, сипонувши дощем гравію.

— А ви не проти, щоб ми гарбузи загасили? — гукнув з алеї Семі.

— Якщо хочете — гасіть, — відповіла я. — Дякую!

Роб О'Ніл узяв лівий бік під'їзної алеї, а Семі — правий, і вони загасили гарбузи із завидною невимушеністю. Хлопці поїхали, підстрибуючи на вибоїнах і відшукуючи дорогу за допомогою місячного сяйва і шостого чуття підлітка-відьмака, яке вже потроху формувалося.

Я зачинила двері й, прихилившись до них, простогнала:

— Ноги болять страх як. — Розстебнувши чоботи, я скинула їх, а капелюх шпурнула на східці.

— Сторінка з «Ешмола сімсот вісімдесят другого» зникла, — тихо констатував Метью, прихилившись до стовпчика перил.

— А мамин лист?

— Теж зник.

— Що ж, нам час. — Я насилу відірвала себе від дверей, і будинок тихенько простогнав.

— Зроби собі чаю і зустрічай мене в сімейній кімнаті, а я поки піду заберу сумку.

Метью чекав мене на кушетці; замкнута валізка стояла в нього під ногами, а срібна статуетка та золота сережка лежали на кавовому столику. Я подала йому склянку вина, а сама сіла поруч.

— Це останнє вино, більше не лишилося.

Метью зиркнув на мою чашку з чаєм.

— А це, вочевидь, останній чай. — Знервовано пригладивши рукою волосся, він глибоко вдихнув. — Мені б хотілося податися в ближчий час, де поменшало смертей та хвороб, — обережно почав він, — і достатньо ближчий, щоб там вже були чай, водогін та гаряча вода. Але, гадаю, коли ти призвичаїшся, тобі там сподобається.

А я і досі не знала, де буде це *там*.

Метью нахилився і розстебнув замок сумки. Розкривши її і побачивши, що лежало одразу зверху, він полегшено зітхнув.

— Слава Богу. Я боявся, що Ізабо пришле не ту, що треба.

— Невже ти жодного разу не розкривав сумку? — спитала я, вкрай здивована його здатністю до самоконтролю.

— Ні, — відповів він, витягаючи з сумки книжку. — Просто не хотів про це надто багато думати. Так, про всяк випадок.

Він подав мені книгу. Вона мала чорну шкіряну палітурку і прості срібні облямівки.

— Яка гарна, — мовила я, провівши пальцями по її поверхні.

— Розгорни, — трохи занепокоєно попросив Метью.

— А ти скажеш мені, куди ми вирушаємо, якщо я це зроблю? — Тепер, коли в моїх руках був третій із необхідних для подорожі предмет, я раптом відчула нехіть.

— Гадаю, що так.

Палітурка зі скрипом розгорнулася, і я відчула знайомий запах старого паперу та чорнил. У книзі не було розфарбованих під мрамур форзаців, екслібрисів та додаткових чистих аркушів, які колекціонери вісімнадцятого та дев'ятнадцятого сторіччя полюбили вставляти в свої книги. А самі обкладинки були важкі, бо під гладенько натягнутою шкірою крилися дерев'яні дощечки.

На першій сторінці виднівся напис густими чорними чорнилами, зроблений характерним для шістнадцятого сторіччя щільним гостроконечним письмом.

— «Моєму любому й дорогому Метью, — вголос прочитала я, — Чи були коли-небудь такі, що кохали не з першого погляду?»

Присвячення не мало підпису, але здалося мені знайомим.

— Це Шекспір? — спитала я, поглянувши на Метью.

— Він, але йому не належить авторство цієї фрази, — задумливо відповів Метью. — Розумієш, Вільям як сорока збирав вислови інших людей.

Я повільно перегорнула сторінку.

Виявилося, що це манускрипт, а не друкована книга, до того ж написана тією ж рукою, що й присвята. Я придивилася, щоб розібрати слова.

Свої знання, мій Фаусте, зміцни,
Пізнай глибини усього, чого ти вчиш.

— Господи! — ошелешено мовила я хрипким голосом і згорнула книгу. Мої руки тремтіли.

— Він реготатиме як навіжений, коли дізнається про твою реакцію на цю книгу, — прокоментував Метью.

— Скажи — це той самий твір, про який я думаю?

— Мабуть.

— А звідки ти його взяв?

— Мені його Кіт подарував, — відповів Метью, легенько торкнувшись обкладинки. — «Фауст» завжди був моїм улюбленим твором.

Кожен історик алхімії знав про п'єсу Крістофера Марло про доктора Фауста, який продав душу дияволу за могутність та доступ до магічних знань. Я знову розгорнула книгу і пробігла пальцями по напису, а Метью розповідав далі.

— Ми з Кітом були друзями — добрими друзями — в ті небезпечні часи, коли існувало мало створінь, яким можна було довіряти. Ми з ним чимало начудили, змусивши багатьох здивовано звести брови. Коли ж Софі видобула з кишені цю шахову фігурку, я зрозумів, що наш пункт призначення — Англія.

Однак почуття, яке зафіксували мої пальці в написі, не було дружбою. То була відданість коханця.

— Ти його теж кохав? — тихо спитала я.

— Ні, — коротко відповів Метью. — Я любив Кіта, але не так, як ти думаєш, і не так, як хотілося йому. Якби вирішувати належало Кіту, то все було б інакше. Але не йому було вирішувати, тому ми з ним залишилися друзями, тільки друзями.

— А він знав, ким ти є? — спитала я, притиснувши книгу до грудей, наче безцінний скарб.

— Так. Між нами не було таємниць. До того ж він був демоном, до того ж надзвичайно вразливим і чутливим. Невдовзі ти переконаєшся — від нього нічого не можна приховати.

Навіть моїх скромних знань про Крістофера Марло було достатньо, щоб погодитися — він справді був демоном.

— Отже, ми вирушаємо до Англії, — повільно проказала я. — А до якого конкретного часу?

— Рік тисяча п'ятсот дев'яностий.

— А куди?

— Щороку наша компанія зустрічалася в «Старій хатинці» на католицьке свято Всіх Святих. Мало хто наважувався відмічати його, але так Кіт почувався сміливим відчайдухом, що безстрашно дивиться в обличчя небезпеці. Щоразу він зачитував нам свій остаточний варіант «Фауста», бо не відчуваючи творчого задоволення, постійно його переписував. Ми багато пили, грали в шахи і не спали аж до світанку. — Метью забрав у мене манускрипт і, поклавши його на стіл, взяв мене за руки. — Тебе це влаштовує, mon сœur? Ми не мусимо туди вирушати. Можемо придумати якийсь інший час.

Та було вже надто пізно. Історик в мені вже обмірковував особливості життя в Англії елизаветинської доби.

— Здається, в Англії тисяча п'ятсот дев'яностого року ще були алхіміки.

— Так, — обережно погодився Метью. — Не надто приємні особи, якщо зважати на перманентне ртутне отруєння та химерні професійні звички. Але найголовнішим є те, що в Англії тисяча п'ятсот дев'яностого року були відьми — могутні відьми, які зможуть навчити тебе користуватися твоєю магією.

— А ти водитимеш мене в театри?

— Та чи зможу я тебе втримати? — здивовано звів брови Метью.

— Мабуть, ні. — Мою уяву вже захопили нові перспективи. — А ми сходимо до Лондонської біржі? Коли там запалять ліхтарі?

— Авжеж. — Він обійняв мене і пригорнув до себе. — І до собору Святого Павла послухати службу, і до монастиря Тайберн подивитися на страту. Ми навіть сходимо до психлікарні Бедлам і поговоримо з працівниками про її пацієнтів. — Його тіло затряслося від ледь стримуваного сміху. — Господи милосердний, Діано, я перенесу тебе в часи, де буває чума, де мало побутових вигод, де немає чаю, хороших зубних лікарів, а ти питаєш, яка на вигляд Лондонська біржа вночі.

Я відсторонилася і з ентузіазмом поглянула на нього.

— А королеву ми зможемо побачити?

— Однозначно не зможемо, — здригнувся Метью і знову притиснув мене до себе. — Одна думка про те, що ти можеш сказати Єлизаветі Тюдор, а вона — тобі, змушує мене тремтіти.

— Ех, ти, боягузе! — сказала я вдруге за цю ніч.

— Ти б так не казала, якби краще її знала. Вона їсть на сніданок своїх придворних. — Метью трохи помовчав. — До того ж тисяча п'ятсот дев'яностого року ми зможемо зайнятися чимось іншим.

— Чим саме? Того року з'явився алхімічний манускрипт, який згодом потрапить у володіння до Еліаса Ешмола. Ми можемо зайнятися його пошуками.

— Тоді він буде ще цілісним, із непорушеною магією. — Я вивільнилася з його обіймів і, відкинувшись на спинку кушетки, розглядала три предмети, що лежали на кавовому столику. — Тепер я по-справжньому відчуваю, що ми здійснимо подорож у минуле.

— Та отож. Сара сказала мені, щоб ми виявили обережність і не брали з собою до минулого жодної сучасної речі. Марта зробила тобі жіночу сорочку, а мені — чоловічу. — Потягнувшись до валізки, Метью дістав звідти дві прості полотняні одежини з довгими рукавами та зав'язками на шії. — Їй довелося шити їх вручну, хоч часу бракувало. Вони — непоказні, але ми принаймні не злякаємо тих людей, що першими нас побачать.

Він струснув сорочки, і з лляних складок випала маленька торбочка з чорного оксамиту.

Метью нахмурився.

— А це що таке? — спитав він, піднімаючи торбинку. До неї було прикріплено записку. Він розкрив її. — Це від Ізабо. «Це святковий подарунок від твого батька. Мені подумалося, що тобі захочеться подарувати його Діані. Він дещо старомодний, але чудово сидітиме на Діаниній руці».

Торбинка містила перстень, зроблений із трьох з'єднаних золотих кілець. Два зовнішніх кільця були вставлені в елегантні рукавички, прикрашені емаллю та оздоблені малесенькими дорогоцінними камінчиками, що нагадували вишивку. З кожного рукава випиналася маленька золота рука, виконана бездоганно аж до крихітних кісток, сухожиль та малесеньких нігтиків.

А на внутрішньому кільці був величезний коштовний камінь, схожий на скло. Він був прозорим, не ограненим і мав золоту оправу з

мальованим чорним тлом. Жоден ювелір не вставив би скло в такий вишуканий перстень. То був діамант.

— Йому місце в музеї, а не на моєму пальці, — заперечила я, заворожена схожими на справжні золоті рученята, і намагаючись не думати про вагу діаманта, який вони тримали.

— Моя мати колись носила його, не знімаючи, — сказав Метью, затиснувши перстень між вказівним та великим пальцями. — Вона називала його «мій перстень-ручка», бо могла писати на склі кінчиком діаманта. — Його гострий зір помітив на ньому дещо, чого не змогла помітити я. Він вправно крутнув золоті руки — і перстень розпався в його долоні на три частини. На кожному кільці було гравіювання — слова, що перепліталися на пласкій поверхні.

Ми витріщилися на крихітні літери.

— Це поезія, вірші, що їх писали як свідчення глибоких почуттів. На цьому написано: *a ma vie de coer entier*, — пояснив Метью, торкаючись золотої поверхні вказівним пальцем. — Старофранцузькою це означає «моє серце на все моє життя». А ось це — *mon debut et ma fin* — з альфою та омегою.

Моя французька була доволі гарною, щоб перекласти: «мій початок і мій кінець».

— А що на внутрішньому кільці? — поцікавилася я.

— Воно має гравіювання з обох боків. — Метью прочитав рядки, перевернувши кільце. — *Se souvenir du passe, et qu'il ya un avenir*. «Пам'ятай минуле, і тоді матимеш майбутнє».

— Ці рядки саме про нас. — Мені було якось дивно і трохи лячно, що давним-давно вибрані Філіпом для Ізабо вірші так актуально звучали для нас із Метью.

— Вампіри — теж такі собі мандрівники у часі, — сказав Метью, збираючи перстень до купи. Потім узяв мене за ліву руку, відвернувся, побоюючись моєї негативної реакції та спитав: — Ти носитимеш його?

Мені відняло мову, тож я пальцями торкнулася його підборіддя, повернула його лице до себе і просто кивнула. Метью сором'язливо опустив його мені на долоню. Насунувши перстень мені на великий палець до суглоба, він промовив:

— Цим перснем я тебе вінчаю, а своїм тілом удостоюю. — Його голос лунав стиха і трохи тремтів. Потім Метью вдягнув перстень на мій вказівний палець і посунув його до суглоба.

— І всіма своїми статками земними наділяю. — Перстень на мить торкнувся мого середнього пальця, а потім опинився там, де мав бути — на підмізинному пальці лівої руки. — В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. — Він підніс мою руку до рота, а погляд — до моїх очей і, торкнувшись персня холодними губами, притиснув його до моєї шкіри. — Амінь.

— Амінь, — повторила я. — Що ж, тепер ми побралися — і з точки зору вампірів, і з точки зору церкви.

Відчувалося, що перстень важенький, але Ізабо мала рацію — він справді мені пасував.

— Сподіваюся, що ми побралися і з твоєї точки зору, — не надто впевнено мовив Метью.

— Звісно, що з моєї точки зору ми одружені. — Вочевидь, я трохи виказала своє щастя виразом свого обличчя, бо Метью розплився у щирій усмішці, яку я рідко в нього бачила.

— Подивімося, чи не прислала маман іще якісь сюрпризи. — Він знову нагнувся до валізки. З-за віка валізки з'явилася його рука, що стискала срібний значок пілігрима з Віфанії.

Жодної пояснювальної записки на ньому не було.

Годинник у парадному залі пробив десяту. Невдовзі ми мали вирушати.

— Цікаво, навіщо вона прислала мені це, — стривожено поцікавився Метью.

— Може, Ізабо подумала, що нам слід взяти з собою декотрі дорогі для тебе речі, — припустила я, знаючи його любов до цієї маленької срібної домовинки.

— Навряд чи. Тобі буде важче зосередитися на році тисяча п'ятсот дев'яностому. — Він зиркнув на перстень на моїй руці, та я стиснула пальці в кулак. Тепер він не зніме його з моєї руки, і неважливо — з тисяча п'ятсот дев'яностого року цей перстень чи ні.

— Давай зателефонуємо Сарі та спитаємо, що вона з цього приводу думає.

Метью похитав головою.

— Не треба. Не турбуватимемо її. Ми знаємо, що маємо робити — взяти три предмети і більше нічого з минулого чи майбутнього, що може стати нам на заваді. Для персня ми зробимо виняток, раз він у тебе на руці.

Він розгорнув книгу, що лежала поверх інших речей, і заляк.

— Що таке?

— У цій книзі — мої анотації, а я не пам'ятаю, що їх туди клав.

— Їй понад чотириста років. Ти міг і забути. — Та попри ці слова, я відчула, як холодні моцаки страху торкнулися моєї спини.

Метью швидко перегорнув іще кілька сторінок і різко втягнув носом повітря.

— Якщо ми залишимо ці книги в сімейній кімнаті, то чи потурбується про них будинок?

— Потурбується, якщо ми його попросимо, — відповіла я. — Метью, що відбувається?

— Поясню згодом. Треба вирушати. А ось це, — сказав він, піднімаючи книги й домовинку Лазаря, — має залишитися тут.

Ми мовчки перевдягнулися. Я зняла з себе все, залишившись, як мати народила, і злегка здригнулася, коли ляна сорочка торкнулася моїх плечей, потім — зап'ясть і опустилася аж до кісточок. Її широке горло звузилося, коли я потягнула за мотузочки.

Метью перевдягнувся у свою сорочку швидко, мабуть, тому, що свого часу звик до такого вбрання. Сорочка була йому майже до коліна, а з-під неї стирчали його довгі білі ноги. Поки я збирала наш одяг, він сховався до їдальні й повернувся з чистим бланком та однією зі своїх улюблених ручок. Швидко черкнувши кілька рядків, він склав аркуш і засунув його до приготовленого конверта.

— Це записка для Сарі, — пояснив він. — Ми попрохаємо будинок, щоб поклопотався її передати.

Зайві книги, записку та значок пілігрима ми віднесли до сімейної кімнати, і Метью ретельно розклав їх на софі.

— Світло залишимо ввімкненим? — спитав він.

— Ні, — відповіла я. — Тільки ліхтар над ганком — на той випадок, якщо вони повернуться додому з темна.

Коли я вимкнула лампи, то периферійним зором помітила розпливчасту зелену пляму. То була моя бабуся. Вона гойдалася у своєму кріслі.

— До побачення, бабуся, — сказала я. Біля неї не було ані Бріджет Бішоп, ані Елізабет.

— *До побачення, Діано.*

— Треба, щоб будинок потурбувався ось про це, — я показала на предмети, розкладені на софі.

— *Ні про що не турбуйся. Турбуйся лише про те місце, куди вирушаєш.*

Ми повільно обійшли будинок по периметру до задніх дверей, скрізь вимикаючи світло. Метью забрав із сімейної кімнати «Доктора Фауста», сережку та шахову фігурку.

Я востаннє окинула поглядом до щему в серці знайому кухню в коричневих тонах.

— До побачення, будинку!

Зачувши мій голос, із комірчини з пронизливим вереском вискочила Табіта. І враз зупинилася, як вкопана, витріщивши на нас свої очиці.

— Бувай, моя маленька, — сказав Метью і, нагнувшись, почесав їй за вушком.

Ми вирішили вирушити з хмельового сараю. Там тихо, і немає жодного сучасного предмета, який міг би відволікти мою увагу. Босоніж по вкритій інеєм траві ми пішли через яблуневий садок. Коли Метью відчинив двері до сараю, я побачила в повітрі мій морозний віддих.

— Ну й холодно! — процокотіла я, кутаючись в сорочку.

— Коли ми прибудемо до Старої хатинки, там палатиме камін, — заспокоїв мене Метью і подав сережку.

Простромивши тоненький дротик в отвір у вусі, я простягнула руку за богинею. Метью поклав її мені на долоню.

— Що ще?

— Вино, звісно. Червоне вино. — Метью обійняв мене і поцілував в лоб.

— А де розташовані твої кімнати? — спитала я, заплющуючи очі й пригадуючи Стару хатинку.

— Нагорі, у західному крилі, з вікнами на оленьчий парк.

— А який там запах?

— Як вдома, — відповів Метью. — Дим горілого дерева, запах м'яса, яке підсмажили собі слуги, бджолиного воску з свічок та запах сушеної лаванди, щоб освіжати постіль.

— А які-небудь особливі звуки?

— Та нічого особливого. Дзвони на церквах Святої Марії та Святого Михайла, потріскування вогню та хропіння собак, що сплять просто на сходах.

— А що ми відчуємо, коли там опинимося? — спитала я, зосереджуючись на його словах, та на відчуттях від них.

— У Старій хатинці я завжди почувався... буденно, — тихо сказав Метью. — Бо це місце, де я можу бути самим собою.

Раптом у повітрі війнуло запахом лаванди, абсолютно недоречним для Медісона в жовтні. Зачудована цим запахом, я пригадала записку свого батька. І можливості магії розкрилися переді мною до повної повні.

— А що ми робитимемо завтра?

— Гулятимемо в парку, — замріяно воркував Метью, але міцно, як обценьками, тримав мене за талію. — Якщо дозволить погода, ми поїдемо верхи. У цю пору року в парку особливо нема на що дивитися. Десь в будинку має бути лютня. Якщо хочеш, я навчу тебе грати на ній.

До лаванди додався ще один запах — пряний та солодкий — і я побачила дерево, увішане важкими золотистими плодами. До нього простягнулася рука, блиснув діамант, але плід був надто далеко. Я відчула смуток та гостре бажання, і мені пригадалися слова Емілі про те, що магія не лише в голові, а й у серці.

— А у тебе в саду є айва?

— Так, — відповів Метью, притиснувшись губами до мого волосся. — Її плоди саме достигли.

Видіння дерева зблякло і щезло, але солодкий запах лишився. Натомість я побачила срібний таріль на довгому дерев'яному столі. Його полірована поверхня відбивала вогонь свічок та каміна. Таріль доверху був накладений плодами айви, і саме від них ішов солодкий запах. Я стиснула пальці на обкладинці книги, яку тримала в сьогодні, але в моїй уяві вони зімкнулися на плоді, який належав минулому.

— Я відчуваю запах айви. — Моє нове життя в Старій хатинці вже кликало мене. — Пам'ятай: хай там як, тримайся за мене і не відпускай. — Перспектива втратити його, коли звідусіль мене оточуватиме минуле, видалася моторошною.

— Не відпускай. Ніколи, — твердо запевнив мене Метью.

— Коли я скажу тобі, піднімеш і опустиш ногу — зрозумів?

Метью тихо розсміявся.

— Зрозумів, моя левице.

«Додому!» — подумала я.

Моє серце защеміло від ностальгії.

Дзвін вдарив годину.

Я відчула на шкірі теплий дотик вогню. Повітря сповнили запахи лаванди, воску та стиглої айви.

— Час. — Ми разом підняли ноги — і ступили крок у невідомість.

Розділ 43

У будинку було незвично тихо.

Для Сари тихим та порожнім він став не лише через відсутність семи активних створінь та їхніх розмов.

То була тиша незнання й невідомості.

Зі зборів відьмацького клану вони повернулися раніше ніж завжди, пославшись на необхідність зібрати речі перед поїздкою в автофургоні з Фей та Джанет. На кушетці в сімейній кімнаті Ем знайшла порожню валізку, а Сара побачила на пральній машинці оберемок одежі.

— Вони пішли, — сказала Ем.

Сара впала їй в обійми, і її плечі здригнулися.

— З ними все гаразд? — прошепотіла вона.

— Вони разом, одне біля одного, — відповіла Емілі. Не це хотіла почути від неї Сара, але то була чесна відповідь, як і сама Ем. Машинально, не задумуючись над тим, що роблять, вони покидали свої речі у дорожні сумки. Табіта й Ем вже були в фургоні, а Фей та Джанет терпляче чекали, коли Сара замкне будинок.

Увечері перед святом Геловін Сара кілька годин проговорила з вампіром за пляшкою червоного вина. Метью розповів їй дещо про своє минуле і поділився побоюваннями стосовно майбутнього. Сара уважно слухала, силуючись приховати потрясіння від деяких із його розповідей. Вона й була невіруючою, але второпала, що Метью хотів сповідатися, а їй відвів роль священика. І вона відпустила йому ті гріхи, що могла, знаючи, що за декотрі діяння не буває ані забуття, ані прощення.

Але однією таємницею він так і не поділився: не розповів, куди саме в минуле збирається вирушити з її небогою.

Коли Сара йшла знайомими темними кімнатами, дерев'яна долівка будинку озвалася скрипами та жалісними зітханнями. Зачинивши двері до гостьової кімнати, вона обернулася, щоб сказати «Прощавай» єдиній домівці, яку знала.

Та раптом двері кімнати розчахнулися настіж. Одна з дощок біля каміна підскочила, видавши на-гора невеличку книжку в чорній палітурці та кремовий конверт. Цей конверт був найяскравішим предметом у темному домі, й аж блиснув у місячному сяйві.

Сара скрикнула і простягнула руку. Кремовий прямокутник пурхнув до неї, впав їй у долоню і розкрився. На ньому було написано єдине слово: «Сарі».

Вона злегка торкнулася літер і побачила довгі білі пальці Метью. З серцем, що мало не вискакувало з грудей, вона смикнула папірець.

«Саро, — було написано на ньому. — Не хвилюйся. У нас все вийшло».

Її пульс уповільнився.

Поклавши аркуш на крісло-гойдалку своєї матері, вона жестом поманила до себе книжку. Коли вона опинилася у неї в руці, будинок визнав свою роботу виконаною: дошка повернулася на місце, стогнучи старою деревиною і скриплячи іржавими гвіздками.

Вона розкрила обкладинку і поглянула на першу сторінку. «Привид ночі. Дві поетичні оди, складені паном Дж. Ч. 1594 року». Книга пахла стариною, але не відразливо, а як ладан у запиленому соборі.

«Або як Метью», — з усмішкою подумала Сара.

Зверху в книзі стирчала смужка паперу, закладена на сторінці з присвятою. «Моєму дорогому і найдостойнішому другу Метью Ройдону». Сара придивилася ретельніше — і побачила крихітний вицвілий малюнок руки в пожмаканому манжеті, яка владним жестом показувала на ім'я, під яким збляклими коричневими чорнилами була написана цифра «29».

Сара слухняно перегорнула книжку на двадцять дев'яту сторінку і, раз по раз витираючи сльози, прочитала підкреслений уривок.

Вона творить мисливців, а з мисливців — гончаків,

Чії крики глухі до милосердя,

А гострі пазури лишають на землі глибокі рани.

Красотою жодній німфі з нею не зрівняти,

І лютій зграї гончаків за нею не угнатись,

Бо з легкістю набуде вона форми

Усякої найшвидшої істоти на землі — коли захоче.

Ці слова створили в її уяві образ Діани — чистої, красивої, свавільної — з обличчям в обрамленні напівпрозорих крил та численними срібними та діамантовими прикрасами на шиї. А на заглибленні між грудьми палахкотів великий рубін, схожий на краплину крові.

Коли вони сиділи з Метью в комірчині, він пообіцяв їй на світанку, що якимось чином дасть знати, що з Діаною все гаразд.

— Дякую тобі, Метью. — Сара поцілувала книжку й послання, кинула її в просторій, як печера, камін і кількома словами викликала в ньому сильний вогонь. Папір швидко зайнявся, і краї книги скрутилися.

Сара кілька секунд мовчки дивилася на вогонь, а потім вийшла у парадні двері, не замкнувши їх. І не озирнувшись пішла геть.

Коли двері зачинилися, срібна домовинка злетіла димарем вниз і впала на палаючий папір. Крапелька крові та крапелька ртуті, вивільнені жаром вогню з пляшечки, ганялися одна за одною по поверхні книги, потім впали на колосники. А звідти потрапили на старий розм'яклий розчин між каменями каміна, всоталися в нього і попрямували аж до серця будинку. Коли вони туди добралися, будинок полегшено зітхнув і випустив давно забутий заповітний аромат.

Сідаючи до автофургона, Сара упивалася прохолодним нічним повітрям. Її чуття не були такими гострими, щоб уловити запахи кориці, терену, жимолості та ромашки, що затанцювали в повітрі.

— Усе нормально? — безтурботно спитала Ем.

Сара перехилилася через скриню з Табітою і стиснула їй коліно.

— Просто прекрасно.

Невимушено базікаючи про те, де б їм було краще поспідати, Фей повернула ключ у замку запалення і виїхала алеєю на дорогу місцевого значення, якою вони мали вибратися на автостраду між штатами.

Чотири відьми були надто далеко, щоб помітити зрушення в атмосфері біля будинку, коли сотні нічних створінь відчули незвичний аромат злитих воедино тіл вампіра та відьми. Не могли вони бачити і розмитих блідо-зелених силуетів двох привидів у вікні кімнати для гостей.

Бріджет Бішоп та Діанина бабуся проводжали поглядами автофургон.

— *І що нам тепер робити?* — спитала Діанина бабуся .

— *Те, що ми робили завжди, Джоанно, — відповіла Бріджет. — Пам'ятати минуле і чекати на майбутнє .*

Подяка

Мій найбільший борг вдячності — друзям та рідним, які читали цю книгу розділ за розділом під час її написання: Карі, Карен, Лізі, Маргарет і моїй мамі Олів. Пег і Лін, як і завжди, готували прекрасні страви, створювали добру товариську атмосферу і допомагали порадами. Хотілося б особливо відзначити редакторську роботу, яку виконала Ліза Гальтунен, готуючи рукопис до друку.

Колеги щедро ділилися зі мною своїми знаннями, коли мені доводилося далеко відхилятися від моєї власної царини спеціалізації. Філіпа Левін, Андрес Резендес, Ванесса Шварц і Патрік Вейман спрямовували мене щоразу, коли я ступала хибний крок. Усі хиби, що залишилися, є, звичайно ж, моїми власними.

Я завжди буду вдячна Сему Столоффу з літературної агенції Франса Гольдена за те, що він із доброзичливим гумором відгукнувся на новину про те, що я написала не ще одну історичну працю, а художній твір. Саме він проглянув своїм гострим оком перші чернетки. Додатково хотілося б подякувати Елен Гайгер із тієї ж агенції за вдалий вибір компаньйонів для обідніх походів до ресторанів та кафе!

Працівники видавництва «Вікінг» стали для мене другою родиною. Мій редактор, Карола Де Санті, — уособлення того, про що мріє кожен автор, що пише книгу. А мріє він про редактора, який не лише доброзичливо сприйме все, що ти виклав на папір, а й правильно вгадає, яку історію ти розказав, і допоможе подати її належним чином. Морін Саджен, просто геніальний коректор, «відполірувала» книгу за рекордно стислий термін. Я вдячна Клер Ферраро, Крістоферу Расселу, Лі Батлер, Галу Фессендену, Маніші Чакраварті, Кароліні Коулберн, Ненсі Шепард і Рашель Андужар, а також усім тим, хто допоміг перетворити цю працю зі стосу паперів на книгу.

Ця книга про книги, тож я звіряла її, поки писала з чималенькою кількістю текстів. Допитливі читачі можуть знайти декотрі з них в Дуже-

Реймському перекладі Біблії, у передмові та перекладі альбому *Aurora Consurgens* (Panteon Books, 1966), що їх виконала Марі-Луїза фон Франц, та в перекладі «Героїчного шаленства» Джордано Бруно, здійсненому Полом Юджином Меммо (University of North Carolina Press, 1964). Читачам, які не поліняться шукати, слід знати, що переклади в цій книзі є моїми власними і тому мають певні особливості. Тим, хто бажає дізнатися більше про генія Чарльза Дарвіна, рекомендую для початку працю Джанет Браун *Charles Darwin: A Biography* (2 томи, видавництво Alfred Knopf, 1995 та 2002). А щоб отримати чітку і ясну початкову інформацію про мітохондріальні ДНК та їх застосування для вивчення проблем історії людства, можна зазирнути в працю Браяна Сайкса (Brian Sykes), що має назву «Сім дочок Єви» (*The Seven Daughters of Eve*, видавництво W.W. Norton, 2001).

Примітки

1

Англійський живописець XVII століття.

2

Моя хоробра дівчинко.

3

Твоє здоров'я.

4

Перший автомобіль, що випускався мільйонами екземплярів із 1908 до 1927 року. Саме він «посадив на колеса всю Америку».

5

Переламна битва у Громадянській війні північноамериканських штатів, що відбулася 1–3 червня 1863 року.

6

Саме цим все й пояснюється.

7

Сталася ще одна смерть.

8

Вирішальна битва на морі у венеційсько-турецькій війні, що відбулася 7 жовтня 1571 року.

9

Збирався з 1545 до 1563 року в Тренті як відповідь на Реформацію. Підтвердив рішення Нікейського собору, встановив канон Святого Письма та форму служіння меси. Розпочати його роботу раніше (ще 1542 року) завадила війна з Францією.

10

Оборонний союз, укладений 27 лютого 1531 року, протестантськими князями і містами проти політики католицького імператора Священної Римської імперії Карла V.

11

Моя хоробра дівчинко (*фр.*).

12

Стули пельку (*фр.*).

13

Невдовзі побачимося (*фр.*).

14

Готовий виконувати ваші накази, володарю (*фр.*).